

Giới thiệu Thanh Dương Khê Ca

Truyện Thanh Dương Khê Ca của tác giả Hạt Táo Xanh là câu chuyện xuyên không nữ tôn điển viên nhẹ nhàng.

Tiêu Dực không hiểu lý do vì sao xuyên qua vào thế giới nữ tôn, bị giam trong một gian phòng ngay cả bốn vách tường còn không được đầy đủ, vài món dụng cụ rách nát, muren nợ nần một đồng chưa trả, còn có cưới một phu lang đang chờ động phòng...

Liệu cô phải sống sao ở thế giới này mời các bạn đón xem

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu xuyên qua

Tiêu Dực là bị đau mà tỉnh lại, hơn nữa là bị vật bén nhọn đâm vào đầu tinh. Mở mắt ra, chung quanh tối đen, hẳn là buổi tối. Hơi hơi ngẩng đầu, trên trần nhà có ánh sáng yếu ớt rồi tới có thể thấy được bên cạnh cô có một đồng đá, trên mũi nhọn còn dính vết máu. Bên phải huyết thái dương thật là đau, đưa tay lên sờ, đúng là một tay đầy máu.

“Ai nha! Chảy máu, chảy máu!”

Có người kêu lên sợ hãi đem nâng cô dậy, Tiêu Dực cảm thấy trên người nơi nơi đều đau, rất giống như bị người đánh toàn thân. Tiêu Dực ngẩng đầu nhìn người vây quanh trước mặt cô, cũng không biết là vì duyên cớ gì có vết thương vẫn là bị các nàng dọa đầu muốn hôn mê. Những người này mặc đồ làm cô cảm giác giống như trang phục trong phim cổ trang. Quay đầu nhìn xung quanh, không biết hoàn cảnh thế nào, đây là địa phương gì?

“Tiêu Dực, người này người đã cưới về, kia còn có đạo lý gì muốn đổi? Chuyện hôm nay ta cũng không so đo với ngươi, ngươi vẫn là mau mau về nhà động phòng đi thôi!” Có người lấy miệng ban ơn nói chuyện với cô.

Tiêu Dực lắc lắc đầu, vỗ vỗ tai, động phòng? Cô lại không kết hôn, đến nơi nào động phòng? Tiêu Dực nâng tay đụng vào chỗ bị thương, đau đến đến chảy nước mắt, cho nên cô không nghe lắm sao?

“Các ngươi thế nào lại như vậy? Lừa người trước, sau đó đã thương người, chẳng lẽ cứ như vậy quên đi sao?” Nói chuyện là người đã giúp đỡ cô lên.

“Hừ!” Phụ nhân lúc trước dùng miệng ban ơn kia khinh thường mà cười lạnh, “Tiêu Dực, kẻ bắt lực giống ngươi vậy có thể lấy được phu đã thật tốt rồi, còn nháo cái gì nữa?”

Kẻ bắt lực? Cô tuy rằng không thể nói là thành công hơn nhân sĩ* gì, nhưng cùng cái danh kẻ bắt lực cũng không quan hệ với nhau đi? Còn có cái gì cưới phu? Tiêu Dực mê mang nhìn nàng, người này đang nói cái gì hả?

(* nhân sĩ: Từ chung chỉ những người tham gia cách mạng, có danh vọng)

Một tên gay đột nhiên chắn trước mặt cô – nghĩ hẳn là gay vì hẳn là một người đàn ông lại mặc váy về hồng trang, ngón tay Lan Hoa Chỉ* thật đẹp còn cầm theo chiếc khăn tay vẩy qua vẩy lại. Tiêu Dực lui về sau vài bước, bộ dáng tên gay này thật khủng bố, làm cho cô nhớ tới tú bà thanh lâu trong TV.

(*Lan Hoa Chỉ: lấy ngón tay cái và ngón giữa chụm lại với nhau sẽ thành kiểu này.)

Gay lắc lắc thân mình đi đến trước mặt cô, vẩy cái khăn tay khinh thường nói: “Tiêu Dực, ngươi cũng không biết lấy nước tiểu tự soi chính mình, ngươi ăn không đủ mặc cũng không đủ mà còn muốn cưới ta? Ngươi xứng đôi với ta sao? Nói cho ngươi biết, tháng sau ta sẽ lập gia đình, là Tam tiểu thư nhà thôn trưởng, nhà thôn trưởng nha! Ngươi có thể so sánh sao? Nhà thôn trưởng gia là mỗi ngày nấu đồ ăn đều thả mỡ heo, mỗi tháng có thể ăn ba cân thịt, ngươi so với nàng được sao? Hừ!”

Cái khác Tiêu Dực nghe không hiểu, câu không xứng với hẳn kia cô nghe đến liền hiểu, khóe miệng Tiêu Dực co rút mạnh, làm cô xứng với một người như vậy còn không bằng chết, quên đi. Đầu Tiêu Dực thật đau, trên người nơi nơi đều đau, vừa vận có một cô gái giúp đỡ cô nói: “Tiêu Dực, quên đi, chúng ta đi về trước, đầu ngươi đang chảy máu đó.”

“Ừ.” Tiêu Dực trả lời, đúng là cầu còn không được đây.

Toàn người của gia đình kia khinh thường phi nhỏ cô cùng đám người vây xem khe khẽ nói nhỏ. Nàng kia giúp đỡ cô rồi đi, cong cong đi dạo quẹo vào một ngôi nhà nhỏ, cho cô ngồi trên cái ghế nhỏ dựa vào tường.

“Tiêu Dực, ngươi trước ngồi nơi này, ta đi lấy tro rom rạ cho ngươi cầm máu.” Nàng kia nói rồi vội vàng đi về phía cách vách phòng, chỉ chốc lát bùng

một chén bụi đen như bột phấn đến, lấy tay vên tán lên trên đầu cô.

Tiêu Dực tránh đầu đi, nâng tay chỉ chỉ bát bột phấn màu đen kia: “Đây là cái gì?”

“Tro rom rạ, người đừng động, mau rắc cái này để máu dừng lại.” Nàng kia đem đầu cô dúi tựa vào tường hơi ngửa lên, cẩn thận mà đem cái kều rom rạ gì đó rắc vào vết thương, cứ nhiên thật sự cầm máu.

Tiêu Dực từ từ nhắm hai mắt lại mặc kệ nàng ép buộc, tuy rằng không biết người trước mắt, nhưng cô có lại cảm giác cô gái này sẽ không tổn thương cô. Tiêu Dực nhanh chóng ở trong đầu nhớ lại những chuyện sau khi bị đau tỉnh lại, cô có ngốc cũng phát hiện không đúng, huống chi cô không ngốc.

Cô tựa như gặp chút chuyện mà khoa học không thể giải thích, người mặc đồ cổ trang, chính mình mặc cổ trang là một thân hi phục màu đỏ, còn có gian phòng này, dưới ánh nến mờ tối có thể thấy rất rõ vách tường bùn đất, bài trí cũng là rất ít vài món đồ dùng gỗ rách nát, không nên lại tiến thêm một bước phân tích chỉ biết nhà người này rất nghèo.

Giờ phút này, cô hẳn là ở cùng khách hàng, chuyện như vậy hẳn là đang nằm mơ. Nhưng trên đầu đau, trên người đau, đều rõ ràng nói với cô, cô không phải nằm mơ, đây là sự thật. Tiêu Dực nghĩ, chẳng lẽ cô gặp gỡ xuyên việt không truyền thuyết?

Cô gái rắc tro rom rạ trên đầu cô thở dài: “Tiêu Dực, người nghe ta khuyên một câu, nam tử kia không đáng để người làm như thế, người không nên lại chấp nhất, người xem, một thân bị đánh như thế, còn bị thương, ai...”

Thì ra thật sự có người đánh cô. Tiêu Dực không nói chuyện, chỉ mở mắt nhìn chăm chăm tay mình, nhắm mắt lại mở mắt, vẫn là không thay đổi.

“Tiêu Dực, người làm sao vậy?” Nàng kia cầm lấy hai tay cô lật qua lật lại nhìn: “Tay không có bị thương đến, sao?”

Tiêu Dực cười khỏ, hồi nhỏ học võ phòng thân, trên mu bàn tay bị đao cắt để lại một vết sẹo thật dài. Hiện tại, vết sẹo kia không có. Hơn nữa, cho dù bản thân cô không có vết sẹo đao kia, chính là dưới ánh nến này lại ồm ỹu, cô cũng có thể nhìn ra được đây không phải là tay cô. Nói như vậy, cô là linh hồn xuyên qua. Thật sự là chuyện tình lộn xộn.

Tiêu Dực nhắm mắt lại mở mắt: “Người là ai?”

“Cái gì?” Nàng kia giật mình không nhỏ.

Tiêu Dực thở dài một hơi: “Người là ai? Nơi này là chỗ nào? Còn có ta làm sao có thể bị đánh, làm sao có thể bị thương?”

“Tiêu Dực, người.. người.. người...” Nàng kia nói ‘người’ cả buổi, lại nhìn chăm chăm miệng vết thương ở huyệt thái dương của cô nửa ngày, một bộ mặt lo lắng bị thương: “Nhất định là đụng bị thương đầu rồi, tại sao có thể như vậy? Ta đã sớm nói người không nên đi, người cố tình muốn đi, vậy bây giờ phải làm sao mới tốt?”

Về mặt đầy lo lắng trong mắt không phải giả, người này là thật lòng quan tâm cô. Tiêu Dực cười nhàn nhạt với nàng: “Ta không sao, chính là không nhớ chuyện gì, người nói cho ta nghe một chút đi.”

Nàng kia càng gấp: “Cái gì cũng đều nhớ không nổi còn nói không có việc gì? Tiêu Dực, người đừng làm ta sợ, ta là Đàm Chương Nguyệt, người thật sự không nhớ rõ?”

Tiêu Dực lắc đầu, Đàm Chương Nguyệt gấp đến độ tay chân có chút luống cuống. Tiêu Dực cũng bày ra bộ mặt không biết gì: “Đây là có chuyện gì? Thế nào đều không nhớ gì cả? Người trước nói cho ta nghe một chút chuyện trước kia của ta đi, xem xem ta có thể nhớ tới một ít gì hay không?”

Đàm Chương Nguyệt lo lắng mà hừ hừ vài tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô bắt đầu nói tất cả.

Nơi này là thôn Thanh Dương. Chủ thân thể này gọi là Tiêu Dực, cùng tên với cô, là cái tú tài*.

(*Người thi hương đậu dưới hàng cử nhân.)

Tú tài Tiêu Dực là nữ duy nhất thi được tú tài, sau đó ngay cả học vài năm cũng chưa thi được cử nhân. Sau khi phụ thân và nương cùng qua đời, tú tài chính mình không màng chuyện đời, rất nhanh liền biến thành tú tài nghèo, vẫn là cái loại ăn không đủ mặc cũng không đủ này. Tú tài nghèo ngay từ đầu đã bán gia sản mà nương lưu lại sống qua ngày, về sau có thể bán đều bán, đành phải chép sách giúp tiệm sách trong thành đổi chút bạc sống qua ngày. Trong ngày phần lớn thường là nàng này theo nhóm thư sinh đàm thi luận từ làm chút học vấn, kỳ thật nói trắng ra là mua chút danh tiếng.

Tú tài nghèo Tiêu Dực đại khái còn cảm thấy chính mình thật rất giỏi rất có học thức, không biết là muốn học người khác tới làm một đoạn giai thoại thư sinh mỹ nam, vẫn thật sự là đầu óc bả đậu thích Diệp Lan trong thôn – chính là nàng lúc trước đến nhìn người yêu kia, vì thế tiến đến cầu hôn.

Vốn là Diệp gia không đáp ứng, về sau không biết thế nào lại đáp ứng. Vì thế tú tài nghèo cố gắng sao chép sách ba tháng, lại mượn đồng mượn tây gom lại ba lượng bạc đưa cho Diệp gia làm tiền lễ. Sau đó là ngày hôm nay vui tươi hơn hờ đem công tử xinh như hoa trong thôn cưới về.

Uống rượu quá ba tuần vào tân phòng xóc khăn voan lên vừa thấy, trời ạ, đây không phải là công tử Diệp Lan mà chính mình muốn kết hôn. Vì thế tú tài nghèo Tiêu Dực vội vàng vọt tới Diệp gia lý luận, kết quả lý luận không thành bị chế giễu còn bị đánh một chút, đẩy đứng ngã đầu vào đá lớn, chờ Đàm Chương Nguyệt dúi nàng đứng lên, thân thể nội bộ này cũng đã thay đổi linh hồn.

Đương nhiên Đàm Chương Nguyệt nói được có vẻ hàm súc, bất quá cũng chính là ý tứ này.

Tiêu Dực nghĩ, tú tài nghèo Tiêu Dực kia cũng thật sự là đoán mệnh, không chết cách tử tể mà té dụng đến huyết thái dương liền như vậy đi. Nhưng là chính mình đâu? Chẳng lẽ nói cô cũng đã chết mới xuyên việt đến khối thân thể này? Nhưng là cô làm sao có thể chế đây? Rõ ràng còn cùng khách hàng uống rượu, cô chẳng qua là đầu choáng váng tựa vào ghế ngồi một lát mà thôi. Ai... Quả thật là khoa học không thể giải thích.

Được rồi, đã như vậy từ nay bắt đầu cô coi như là Tiêu Dực này đi, dù sao cuộc sống kiếp trước không đáng lưu luyến, ở đây một lần nữa bắt đầu lại cũng chưa chắc không tốt. Chính là, bản thân thật đúng là nghèo, nhìn xem phòng ở này, cái gì cũng đều không có, thật sự là nhà chỉ có bốn bức tường.

“Tiêu Dực, người thấy khá hơn chút nào chưa? Ta đưa người về nhà nha!”

“Nơi này...” Không phải nhà cô? Tốt quá, tốt quá, cái nhà nghèo như vậy là nhà cô mà nói thật muốn làm lại từ đầu thì...

“Nơi này là nhà của ta.” Đàm Chương Nguyệt một mặt đau thương: Tiêu Dực ngay cả nhà mình cũng đều đã quên.

Tiêu Dực gật gật đầu: “Ta cũng không nhớ nhà ở nơi nào, phiền toái người đưa ta trở về đi!”

Nếu nhà Đàm Chương Nguyệt muốn dùng nhà chỉ có bốn bức tường mà hình dung mà nói, như vậy nhà Tiêu Dực – nhà Tiêu Dực trước kia căn bản là không thể dùng nhà chỉ có bốn bức tường hình dung - bốn vách tường cũng không hoàn toàn còn có thể nào sử dụng từ này! Tiêu Dực ngây người, thì ra thế này mới thật sự làm lại từ đầu.

Thời điểm ở bên ngoài không nhìn ra cô còn không dám nghĩ như vậy, khi vào phòng ở dưới ánh nến mờ nhạt, rốt cuộc thấy rõ nhà sau này của cô: hai mặt tường đất cong vẹo, Tiêu Dực hoài nghi tường kia sẽ không đột ngột ngã xuống đè chết người chứ. Hai mặt khác thăm hại hơn, ngay cả tường đất cũng không phải, là một căn lớn nhỏ không đồng nhất chất gỗ không đều với nhau, trát chút vữa tranh ở phía trên, dày ba ly dường như đứng lên xem như tường, cái này có thể ngăn gió che mưa được sao? Tiêu Dực ngẩng đầu nhìn, không ngoài ý muốn nhìn thấy cỏ tranh trên nóc nhà.

Chính giữa phòng làm ra vẻ một tấm thiếu bán chỉ chân tứ phương bàn, thiếu bán chỉ chân kia dùng mấy khối chuyên điểm. Trên bàn đại khái là hôm nay tiệc mừng: một bầu rượu, mấy đôi đĩa, ba bốn cái chén thiếu miệng, trong chén còn có không biết là nước hay là rượu, bốn năm bàn đồ ăn, đều là tố*. Bên cạnh bàn là ba chiếc ghế dài, trong phòng còn có một cái giống như bồn tắm gỗ, hai thùng gỗ, một cây đòn gánh, một cái cối như mực mộc quý*, cửa tủ để chút chén đĩa linh tinh, ngăn chân tủ làm ra vẻ một cái giống như ngăn để nôi.

(*Điều các loài chim gà, búa hay bọc chứa thức ăn ở dưới cổ. Mực mộc quý: Đó là chiếc chạn bát, hay còn gọi là tủ đựng thức ăn. Nhưng ông bà ngày xưa vẫn quen gọi nó là gác-măng-rê (Garde à manger). Có lẽ những chiếc tủ này ra đời từ thời xưa Pháp thuộc nên mới được gọi theo phiên âm như vậy.)

Phía bên phải dùng bụi cây cối cách mặt trái, phía sau dán chữ hi thật to, phía sau nữa ước chừng chính là ‘Tân phòng’ của cô.

Tiêu Dực thờ dài: “Đàm Chương Nguyệt, người nói cho ta biết, trên đời này còn có người so với ta còn nghèo hơn sao?”

Đàm Chương Nguyệt mở to hai mắt nhìn cô: “Tiêu Dực, không nghĩ tới người cũng có thời điểm hài hước như vậy.”

Tiêu Dực cảm thán một tiếng, người có nhà như vậy, nếu chính là cô cô cũng không nguyện giả, còn muốn cưới cái hoa khôi gì của thôn?

Đợi chút, cưới? Cưới???

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phu lang nhất gan

“Đàm Chương Nguyệt.” Tiêu Dực nắm chặt nàng: “Người là nói ta ‘cưới’ phu sao?”

“Đúng vậy, làm sao vậy?” Đàm Chương Nguyệt hơi hơi dùng sức muốn rút tay mình về, Tiêu Dực này là thư sinh nhu nhược khi nào thì có khí lực lớn như vậy?

Tiêu Dực nuốt ngụm nước miếng, chậm rãi buông tay nàng ra: “Không có gì, nơi này là... là nữ tử vì tôn sao?”

“Đương nhiên rồi, Tiêu Dực, đầu người dụng như thế nào lại nghiêm trọng như vậy? Không được, ngày mai mau đến cho đại phu xem.” Đàm Chương Nguyệt lục lọi trong ngực một hồi, lấy ra vài đồng tiền, ước lượng nhúm mày nói: “Tiêu Dực, lúc này trên người ta cũng không mang bao nhiêu tiền, ngày mai người đi lên trấn trên tìm ta lấy ít tiền đi xem đại phu, nhưng đừng thật sự xảy ra chuyện gì.”

“Ta không sao, không cần đi.” Tiêu Dực ngồi trên một cái ghế, ghế kia kêu kẽo kẹt một tiếng sai lệch một chút, dọa Tiêu Dực nhảy dựng.

Đàm Chương Nguyệt nhìn về phía rèm, vỗ vỗ vai Tiêu Dực kiên định nói: “Ta đi về, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, chuyện từ hôn ngày mai nói sau.”

Đàm Chương Nguyệt đi rồi, Tiêu Dực lại nhìn xung quanh phòng này, cảm thấy thật sâu trăm ngàn lần không dùng thư sinh lời này thật TM* quá đúng, đối với nàng thô bạo nói vậy. Lại nhìn rèm kia, chuyện này thật tốt, ngay cả hôn đều kết, còn đem thiên kim có giá trị để lại cho cô động phòng. Nghĩ đến cái hoa khôi Diệp Lan của thôn kia, Tiêu Dực run lên một chút, trọng nữ khinh nam sẽ không phải đều là cái dạng này đi? Má ơi! Cô sẽ không cưới cái tên gay kia về đi?

(*TM = tha mự: một câu chửi tục, như con m* nó...)

Tiêu Dực đứng lên đi qua, chống đầu đón đầu người xốc rèm lên, chỉ thấy một nam hài tử quỳ gối bên giường, thấy cô tiến vào còn rút người ra sau, mắt to hồng hồng rất nhanh liếc mắt nhìn cô một cái, trong mắt đầy vẻ hoảng hốt. Trên má ướt át, hiển nhiên là đã khóc một hồi lâu, son phấn trên mặt đều bị lem luốc, từng vệt hồng hồng trắng trắng.

Đây là chú rể của cô? Khụ, có lẽ hẳn là kêu tân phu lang mới đúng, có thể lập gia đình sao? Có thể làm chuyện ‘y nha hô hi’ hay sao? Tiêu Dực xem thân thể nhỏ bé kia có thể yy một chút, lại gặp đứa nhỏ kia rút lui mới phản ứng hiện tại không phải thời điểm yy.

Tiêu Dực đi về phía trước một bước, đứa nhỏ kia lập tức đập đầu khóc kêu: “Không cần đánh ta, ta sẽ nghe lời, ta sẽ nghe lời...”

Tiêu Dực dừng bước chân lại, thì ra Tiêu Dực trước kia là kẻ cuồng ngược đãi. Tiêu Dực muốn xem thử bộ dáng bản thân hiện tại, ánh mắt trong tân phòng quét một vòng lại không thấy được gương, nâng tay đưa lên mặt sờ soạng vài cái, cũng không cảm giác được khuôn mặt này có giống khuôn mặt của kẻ cuồng ngược đãi hay không.

Đứa nhỏ kia còn vừa khóc kêu vừa đập đầu, Tiêu Dực chặn lại nói: “Ta không đánh ngươi, ngươi đứng lên đi.”

Nam hài tử dường như không có nghe lời của cô nói, đầu đụng trên mặt đất thùng thùng thùng gõ làm Tiêu Dực chỉ cảm thấy xót xa. Tiêu Dực tiến lên vài bước kéo hắn ôm lấy, thấy trên trán hắn dính đầy bùn đất, phía dưới bùn đất trán đều biến đỏ. Tiêu Dực nhíu mày, đứa nhỏ kia lập tức lại muốn quỳ xuống bị Tiêu Dực nâng lên.

“Biết ta là ai sao?” Tiêu Dực hỏi hắn.

Mắt đứa nhỏ kia đầy hoảng hốt, sợ hãi mà gật đầu.

“Người gả cho ta là ai?” Tiêu Dực lại hỏi.

Đứa nhỏ kia hoảng sợ càng sâu, lại muốn cúi xuống quỳ gối, trong miệng liên tục cầu xin: “Ta không phải cố ý, ta sẽ nghe lời, không cần đánh ta...”

Tiêu Dực lại nâng hắn lên, lần này trực tiếp đưa hắn tới trên giường ấn ngồi xuống ổn định, chính mình cũng ngồi vào bên cạnh hắn, hai tay đặt ở dưới nách hắn, trong lòng không nhịn được nói thầm: đây là người sao? Cái này chỉ là một khung xương nha!

Tiêu Dực tận lực giữ giọng điệu dịu dàng mà cùng hắn thương lượng: “Ngươi sẽ nghe lời đúng không? Ta đây hỏi ngươi cái gì ngươi cũng phải thật thà mà trả được không? Chỉ cần ngươi nói thành thật, ta sẽ không đánh ngươi.”

Nam hài sợ hãi mà gật đầu.

Tiêu Dực nâng tay áo lên lau mặt cho hắn, đem nước mắt cùng son phấn lem lem khó coi lau đi, cô thật sự có chút không nhìn nổi nữa, cảm thấy chính mình đang nhìn một con quỳ.

“Ngươi gả cho ta, vậy ngươi hẳn nên gọi ta là cái gì?”

“Thê... thê chủ?” Giọng nói sợ hãi mang theo một tia không xác định, đại khái là trước đó nghe được Đàm Chương Nguyệt ở bên ngoài nói đến chuyện từ hôn, không xác định nàng có thể muốn mình hay không.

Tiêu Dực lại hỏi: “Diệp gia cho ngươi thế thân nam nhân kêu là Diệp Lan gả lại đây?”

Ngón tay nam hài nắm chặt góc áo chính mình, sợ hãi trả lời: “... Dạ...”

Tiêu Dực hỏi lại: “Ngươi tên gì?”

Nam hài sợ hãi mà liếc nhìn nàng một cái, trong mắt có chút nghi hoặc, lại vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Diệp Khê.”

“Diệp Khê? Ngươi cũng là công tử Diệp gia?”

Diệp Khê liếc nhìn nàng một cái, nàng không biết hắn? Mới vừa rồi nàng rõ ràng là biết hắn, khi nàng xốc khăn voan của hắn lên còn rất tức giận, nói Diệp gia nhưng lại dùng ôn thần* này là hắn thay thế Diệp Lan gả lại đây.

(*Vị thần gieo rắc bệnh dịch, gieo rắc tai họa cho mọi người.)

Tiêu Dực cũng biết chính mình hỏi câu quái lạ, đều là cùng thôn, Tiêu Dực thật sự sao có thể không biết hắn. Tiêu Dực sờ sờ huyết thái dương chính mình, đương nhiên không dám sờ mạnh, chính là tiếp xúc ở xung quanh. Diệp Khê giương mắt nhìn theo động tác của nàng, lập tức khăn trương nói: “Ngài bị thương?” Ánh nến quá mờ, hẳn lúc trước cũng không dám nhìn nàng chăm chăm, cho nên không phát hiện.

“Đầu bị đụng đến nên chuyện trước kia đều đã quên.”

“Đã quên?” Diệp Khê mở to mắt, đột nhiên lại nhận ra chính mình cư nhiên lớn mật nhìn nàng chăm chăm, còn nói câu chấp vắn như vậy, vội vàng lại hoang mang rồi loạn khăn trương cúi đầu xin lỗi: “Ta thật xin lỗi...”

“Là đã quên, đã quên liền quên đi.” Chuyện của Tiêu Dực trước cô thật đúng là không có hứng thú. Tiêu Dực xoa xoa đầu của hắn: “Không cần xin lỗi, toàn thân ta đều đau, chính người đi mức nước rửa mặt đi.”

Diệp Khê nhìn cô chăm chăm rồi sợ hãi mà đi ra ngoài, Tiêu Dực lại nhìn tân phòng của cô, ngắm lại nhà mới của cô, thờ dài, ngồi lên một cái sau đó liền ngã. “Làm lại lần nữa a---” Còn chưa nói xong liền té xuống đất, Tiêu Dực rơi thiếu chút nữa trật eo. Dựa vào! Giường này cũng quá không bền chắc rồi! Tiêu từ kia ở bên ngoài nghe thế vội vàng chạy vào đem cô đỡ dậy, một bên sợ hãi mà hỏi cô: “Thê chủ, ngài.. ngài có khỏe không...?”

“Khỏe cái gì, ta thiếu chút nữa đã chết.” Tiêu Dực nghiêng thân mình đỡ eo, còn chưa kịp tới cảm thán tình huống bị thảm đau càng thêm đau, tiểu tử kia thôi phù phù một tiếng lại quỵ xuống đụng đầu trên đất thùng thùng: “Ta không phải cố ý, không phải cố ý, không cần đánh ta...”

“Người làm gì? Mau đứng lên, ta khi nào thì nói muốn đánh người?” Tiêu Dực cố gắng lết cái thân thể sắp tàn của chính mình kéo hắn đến ôm lấy, thân thể cô không chỉ đau, ngay cả đầu cũng đều đau, đứa nhỏ này thể nào lại động một chút lại đi quỵ xuống đập đầu? Ai..., sai lầm rồi, đầu cô vốn là đau.

Diệp Khê cấp tốc mà liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng không tức giận sao? Hẳn không biết tốt xấu hỏi nàng có khỏe hay không, không nghĩ cũng biết, té ngã làm sao có thể khỏe được?

“Về sau đừng hờ một chút lại quỵ xuống đập đầu, ta sẽ không đánh người.”

Sẽ không đánh hắn sao? Diệp Khê sợ hãi mà nhìn nàng, trước kia đại phụ thân và ca ca tỷ tỷ cũng nói qua sẽ không đánh hắn, đều là lừa hắn.

“Đi rửa mặt đi.” Tiêu Dực vẫy vẫy tay cho hắn đi ra ngoài, chính mình đỡ eo đi sửa sang lại cái giường bị gãy kia. Hất ra khăn trải giường cùng sợi bông. Tiêu Dực thấy ván giường bị cô đụng gãy ra. Ván giường là một cái tấm ván gỗ hợp thành, ước chừng là dùng rất nhiều năm, hơn nửa phòng này ở lâu năm thiếu tu sửa trong phòng thấp trầm trọng, tấm ván gỗ đã bị một ăn rồi, thể nhưng bị cô ngồi lên một cái liền gãy. Có chút không biết nói gì.

Tiêu Dực ôm hai tấm ván gỗ, chuyển đến bên góc tường kia dựa vào tường, nghĩ nghĩ lại ôm tấm ván đến, vẫn là không nên để ở trong này, vạn nhất nửa đêm ngã xuống... , tuy rằng không phải tường gạch, phòng chừng cũng là ép người tới chết.

Xoay người lại gặp nam hài tử còn đứng sau lưng cô, Tiêu Dực nói: “Làm sao vậy?”

“Không... không có... Ta... ta giúp thê chủ...” Diệp Khê khăn trương mà bước đến ôm lấy tấm ván gỗ trong tay nàng, hẳn thể nào có thể đứng một bên mà xem thê chủ làm việc đây? Sẽ bị đuổi ra đi.

Tiêu Dực nhìn nhìn cổ tay hắn khô gầy như củi, cùng ngón tay giống như móng gà mà thờ dài: “Không cần, ta tự làm là được rồi.”

Diệp Khê gấp đến độ chảy nước mắt, găt gao mà ôm lấy tấm ván gỗ không buông tay, sợ hãi nhìn nàng mà cầu xin: “Ta sẽ làm việc, ta sẽ làm rất nhiều việc, không cần đuổi ta đi...”

Tiêu Dực thờ dài: “Ta sẽ không đuổi người đi, người đi trước đem sợi bông khăn trải giường cùng chăn gom lại đi.”

Diệp Khê vội vàng đi gom, Tiêu Dực ôm tấm ván gỗ đi một vòng trong nhà, cuối cùng đem tấm ván gỗ đặt ở chỗ cách tường có không xa. Mùa hè ngủ ở cạnh tường có vẻ mát mẻ, quan trọng nhất là ngã xuống không đến nỗi dè chết người.

Diệp Khê rất nhanh thu dọn xong vài cái, cổ sức bê một đoạn tấm ván gỗ lại đây, Tiêu Dực vội vàng đến giúp, Diệp Khê còn muốn ôm nữa, Tiêu Dực vội vàng nói: “Diệp Khê, người đi dọn cái bàn đi.”

“Dạ, thê chủ.” Diệp Khê được chỉ thị, vội vàng chạy tới thu dọn cái bàn rửa sạch chén đĩa.

Diệp Khê thu dọn xong, Tiêu Dực cũng chuẩn bị giường tốt. Tiêu Dực chui vào chăn, xoa xoa thân mình đau đớn, nghĩ có nên nấu ít nước ấm đến rửa chân cho sạch rồi mới đi nằm hay không. Bên góc tường có bó củi nhỏ nhỏ, trong thùng nhưng không có nước, Diệp Khê kinh hoàng giống đứa trẻ nhỏ làm sai việc gì, cuống quýt đi lấy thùng và đòn gánh: “Nước là ta dùng rửa chén hết, ta hiện tại phải đi gánh.”

Tiêu Dực ngăn hắn lại: “Đi nơi nào lấy?”

“Đi... đi bờ sông...”

“Sông ở nơi nào?”

Diệp Khê kỳ quái nhìn nàng, nhớ tới nàng nói đã quên hết chuyện trước kia, vội vàng nói: “Ồ... ở đầu thôn bên kia...”

Tiêu Dực đem thùng và đòn gánh cất vào: “Đã trễ thế này, không cần đi ra ngoài, hơn nữa việc nấu nước này, về sau không cần người làm”

Diệp Khê hoảng hốt nắm góc áo của nàng, vội la lên: “Không cần đuổi ta đi, ta sẽ nấu nước biết nấu ăn, sẽ làm tốt sống lâu, ta sẽ nghe lời...”

Tiêu Dực thờ dãi, đỡ lấy bờ vai của hắn: “Diệp Khê, nhìn ta.” Diệp Khê kinh hoảng nhìn nàng, nàng vẫn là không cần hắn sao? Hay là muốn đuổi hắn đi sao? Ai cũng không muốn hắn, không ai thích hắn...

“Diệp Khê, người hãy nghe cho kỹ.” Tiêu Dực nhìn vào mắt hắn, thật nghiêm túc mà gần ra từng tiếng nói: “Ta sẽ không đuổi người đi, cũng sẽ không đánh người, người không cần sợ hãi.”

Diệp Khê gạt mình, thoáng yên tâm, nhỏ giọng mà cam đoan: “Ta sẽ làm việc, ta sẽ ngoan, sẽ nghe lời.”

Tiêu Dực sờ sờ đầu của hắn, dùng giọng điệu dỗ đứa trẻ nói: “Ta biết, người thật ngoan.”

Khóe miệng Diệp Khê gạt gạt, lộ ra một vẻ mặt khẽ cười, sợ hãi trong mắt phai nhạt rất nhiều. Tiêu Dực trong lòng đau xót không có lý do, đứa nhỏ này, cô nói một câu, liền có thể làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Một chén canh nhiều tác dụng

Tiêu Dực tìm xung quanh trong tủ chén, muốn tìm thử xem có thể tìm được chút nước cho hắn rửa mặt hay không, gương mặt ‘Trương Tiểu Hoa’ của hắn còn chưa có rửa đâu. Nước không tìm được, lại tìm được một nồi canh chay.

“Vừa vặn một giọt dầu đều không có, có thể lấy đến rửa mặt rửa chân.”

Diệp Khê nuốt nuốt nước miếng, sợ hãi mà hỏi nàng: “Thê chủ muốn lấy bát canh này đến rửa mặt sao? Vậy có thể hay không, có thể hay không...” Câu nói kể tiếp tiếng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất trong cổ họng.

Tiêu Dực nghi hoặc: “Có thể cái gì?”

“Có thể hay không đem cái này làm đồ ăn...” Câu nói còn lại bị một tiếng ‘ùng ục’ vang lên đánh gãy, hai tay Diệp Khê đặt lên bụng ngăn chặn tiếng vang bên trong, cấp tốc mà ngẩng đầu nhìn nàng lại cúi đầu: “Nếu không thể thì...”

“Người chưa ăn gì sao?” Tiêu Dực hỏi xong thì nhớ lại trước kia mình đã đọc trong sách, nữ nhân cổ đại kết hôn là cả một ngày cũng không thể ăn cái gì, nói vậy nam nhân nơi này cũng không thể ăn, vậy như thế nào chịu được? “Nấu chín lại ăn.”

Tiêu Dực lúc này đi ra bên ngoài ôm bó củi, lúc Đàm Chương Nguyệt đưa cô trở về, cô nhìn thấy bên ngoài có cái bếp nhỏ ngoài trời, mà củi thì chất đống ở trong phòng, ước chừng là để dùng vào mùa mưa.

Diệp Khê cúi đầu suy nghĩ một hồi, chờ đến khi nàng đi vào lại ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Thê chủ là nói... là nói có thể thưởng cho ta ăn sao?”

Thưởng? Cho chút đồ ăn nguội lạnh đều phải dùng từ thưởng sao? Thật sự không biết trước kia hắn sống thế nào qua. Tiêu Dực xem ánh mắt thỏa mãn ngẩng cằm chờ mong của hắn, trong lòng mờ mịt đau, không muốn dọa đến hắn, cô ra về thoải mái nói: “Đương nhiên có thể cho người ăn, bất quá phải nấu chín mới có thể ăn, nếu không sẽ bị tiêu chảy.”

“Sẽ không, ta có thể ăn lạnh, không cần lãng phí củi lửa.” Diệp Khê vội vàng mà cầm đôi đũa và chén đi múc đồ ăn nguội lạnh trong nồi, giống như là sợ động tác chậm thì nàng liền hối hận không cho hắn ăn nữa.

Tiêu Dực ngăn hắn lại, lấy chén đũa trong tay hắn để sang một bên: “Diệp Khê, ngoan ngoan.” Ánh mắt Diệp Khê lập tức âm trầm xuống, nhưng vẫn nhỏ giọng cam đoan: “Ta sẽ ngoan, ta không ăn.”

Tiêu Dực nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn lên, lòng bàn tay cọ cọ trên mặt hắn. Diệp Khê làm việc lâu ngày bị gió thổi nắng cháy, làn da không được bảo dưỡng có chút khô sạm. Tiêu Dực dịu dàng nói: “Không phải là không cho người ăn, nhưng phải nấu chín lại rồi hãy ăn.” Tiêu Dực chỉ chỉ bên ngoài: “Người biết nhóm lửa không? Ta không biết làm cái kia.”

“Biết.” Diệp Khê vội vàng gạt đầu, thừa cơ hội dời mắt mình lấy nỗi chạy ra bên ngoài. Hắn có chút sợ hãi cảm giác xa lạ khi bị nàng đụng chạm, tựa như chính mình biến thành trâu bò được che chở. Hắn không có khả năng là trâu bò, hắn chính là cái tiểu ôn thần bị mọi người đều chán ghét.

Tiêu Dực ở trong tủ chén tối như mực tìm được những thứ trước đó Diệp Khê dọn bàn đồ ăn vào, còn có một ít mì sợi, nhưng không tìm được những

món khác để ăn như cơm hoặc là gạo. Tiêu Dực sẽ không hiểu được, tiền mà Tiêu Dực trước đều dồn hết vào tân hôn, chẳng lẽ dự tính phu lang sau tân hôn liền đi làm ăn mảy sao? Khả năng làm ăn mảy kia lại chỉ có thể phân cho hai người ăn một bữa.

Tiêu Dực yên lặng đi ra ngoài, trong ánh nến mờ tối cùng ánh trăng sáng ngời chiếu xuống, có thể thấy trong nồi đã sôi. Tiêu Dực đem toàn bộ đồ ăn đi ra lại nâng chén thối thối mới đưa cho Diệp Khê đứng trước cửa bếp nhìn cô tha thiết: “Ăn từ từ, nóng.”

Diệp Khê không có nhận, chỉ sợ hãi mà nhìn nàng: “Thê... thê chủ ăn đi... ta... ta uống chút canh là no rồi.”

Tiêu Dực đem chén đũa để vào trong tay hắn: “Ta không đói bụng, ăn đi.”

Diệp Khê lại sợ hãi mà nhìn nàng, Tiêu Dực làm bộ như không phát hiện tự vào trong nhà lấy ra chén gỗ, cầm muống gỗ nhỏ múc canh rau còn lại trong chén ăn. Diệp Khê thấy nàng như thật sự tự nguyện chính mình ăn đồ ăn nóng hầm hập, mới ôm chén ở trước cửa bếp ngồi xuống cộc gỗ, một chút chậm rãi đưa đồ ăn vào miệng, bắt đầu còn nhìn lên nàng vài lần, thấy nàng luôn luôn ăn không nhìn hắn mới chính thức an tâm ăn, cùng với tiếng hít hít mũi.

Tiêu Dực cũng không nhìn hắn, chỉ sợ vừa nhìn hắn lại sợ tới mức không dám ăn, chính là đau lòng vì đứa bé này. Bất quá là một ít canh nóng thức ăn chay đã khiến cho hắn cảm động như vậy, cô thật sự tưởng tượng không được mấy ngày trước kia hắn đã trôi qua thế nào.

Múc thêm nửa chén canh vào trong nồi, Tiêu Dực lại đến phòng bếp thêm vào chút củi, trong nồi rất nhanh lại sôi lên, Tiêu Dực bỏ một nắm mì, cầm đũa đảo vài vòng, xoay người lấy củi còn chưa tàn trong bếp nhỏ ra để mai còn dùng tiếp. Bếp nhỏ còn chưa tắt lửa, dư âm cũng đủ nấu chín nồi mì. Tiêu Dực lại cầm đũa đảo vào vòng, luôn luôn bắt đầu từ việc nặng nhọc nhất, buông ra tiếng yếu ớt kêu đứa bé đang vui đùa dùng bữa: “Diệp Khê, lại đây.”

Diệp Khê ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng đang làm cái gì trong nồi, không dám chân chờ bê chén bước nhanh đến. Tiêu Dực lấy chén qua, đồ ăn bên trong hoàn toàn còn chưa có ăn, Tiêu Dực lấy mì sợi vào trong chén lại đem chén trả lại cho hắn: “Đi vào bên trong tìm một ít muối trộn vào, có muối vào sẽ ăn ngon hơn.”

Diệp Khê nhìn nhìn chén mì, lại nhìn nhìn nàng, không xác định hỏi: “Thê chủ là... là cho ta ăn sao?”

“Là cho ngươi ăn, đi ăn đi.”

Diệp Khê lộ ra nụ cười thỏa mãn, nhìn ánh mắt lại có chút tín nhiệm hơn của nàng.

Tiêu Dực bụng nổi gỗ lên vào nhà, Diệp Khê bụng chén đi theo phía sau. Tiêu Dực đem nồi canh chay còn một nửa đổ vào trong thùng gỗ, ngồi xổm trên đất bắt đầu rửa mặt, Diệp Khê vội vàng buông chén, lấy khăn treo trên cây gỗ đi qua đưa cho nàng lau mặt.

Tiêu Dực nhận khăn vải, nở nụ cười với hắn một chút: “Đi ăn đi.” Thấy hắn ngồi vào bên cạnh bàn bắt đầu ăn mì, Tiêu Dực mới cầm khăn vải cẩn thận lau mặt mình mà tránh huyết thái dương đang bị thương. Huyết thái dương bắt đầu đau, Tiêu Dực cảm giác mạch máu trên đầu mình đột nhiên giật giật, làm cho người ta không thể an tâm. Tiêu Dực trước không đi cũng phải đi, thế sao còn để lại nỗi đau đây người cho cô đây.

Tiếng ợ no nề nhỏ vang lên, Tiêu Dực ngẩng đầu, Diệp Khê vừa vặn bụng đôi đũa thấy Tiêu Dực nhìn hắn, nâng tay áo lên lau miệng và mặt, cũng không biết là lau mạnh hay là tiếng ợ no nề lúc trước làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đỏ bừng.

“Ăn no rồi sao?” Tiêu Dực vừa nói chuyện, một bên đem khăn vải vắt khô để lên thành ghế, ngồi vào trên ghế bắt đầu cời giày.

“No rồi ạ, cảm ơn thê chủ.” Diệp Khê nhìn động tác của nàng, nghi hoặc nói: “Thê chủ... thê chủ là muốn rửa chân sao?”

Tiêu Dực không trả lời, cô đã bị mùi thối bay phát phối trong không khí làm cho sắp hôn mê, Tiêu Dực trước đã bao lâu không rửa chân? Bồn cầu nhà cô cũng không thối như vậy!

Diệp Khê đến quỳ gần thành bồn, giơ tay đưa vào trong thân bồn, Tiêu Dực bắt được tay hắn, Diệp Khê run rẩy một chút, trong mắt lại lộ ra sợ hãi, sợ hãi mà giải thích nói: “Ta... ta giúp thê chủ rửa.”

“Ta tự mình rửa là được rồi.” Tiêu Dực kéo hắn ăn xuống ngồi bên cạnh mình, thấy hắn càng thêm kích động vội vàng giải thích: “Chân ta không biết bao nhiêu năm không rửa qua, sẽ thối đến người phải ngất xỉu đó.”

“Không... sẽ không... không có ai là mỗi ngày rửa chân.” Diệp Khê vừa muốn ngồi xổm xuống, Tiêu Dực vội vàng đè tay hắn lại, cười nói: “Không mỗi ngày rửa chân, vậy chân còn không thối sao?”

“Dạ... dạ là không mỗi ngày rửa, chỉ có những người giàu có mới mỗi ngày rửa.”

Không phải chứ? Khó trách ngay cả tất đều ố vàng. Tiêu Dực kinh ngạc: “Không cho người nghèo rửa chân sao?”

“Không... không phải... chính là... chính là không có ai sẽ mỗi ngày rửa.”

Tiêu Dực thở dài: “Về sau chúng ta phải mỗi ngày rửa chân, không chỉ ta rửa, người cũng phải rửa.” Tiêu Dực nâng chân lên, chính mình lấy ống quần ở trên đem lau khô chân, Diệp Khê chạy nhanh muốn bưng nước đi, Tiêu Dực lại đè hắn lại: “Người ngồi, ta tự bưng đi đổ.” Cô còn không có thói quen cho người ta đổ nước rửa chân của mình, huống chi hắn nhỏ gầy như vậy, mà nước lại thối như thế.

“Thê chủ. ...”

“Ngoan ngoãn ngồi ổn định.”

Vừa nói đến từ ‘ngoan’ Diệp Khê cũng không dám lộn xộn, Tiêu Dục nâng nâng chân, thật sự không có biện pháp đem chân thả lại đôi giày đang tản ra mùi dị bên trong, đành phải trước đem chân để lên trên thành bồn: “Người đi vào bên trong nhìn xem có đôi giày nào sạch sẽ hay không, lấy cho ta một đôi lại đây.”

“Dạ, thê chủ.” Diệp Khê vội vội vàng vàng chạy đến phía sau rèm, sợ chạy chậm nàng sẽ mắng hấn. Tiêu Dục ở trong lòng thở dài, nói với chính mình từ từ sẽ tốt, từ từ sẽ tốt.

“Thê chủ.” Diệp Khê đem một đôi giày tách ra đặt ở hai bên bồn, Tiêu Dục chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra giày kia cũng không phải quá sạch sẽ, chỉ là lượng gió vào không nhiều lắm, cho nên không có hương vị lớn như vậy. Miễn cưỡng mang vào đem nước ra ngoài đổ, đem giày kia cùng tất ố vàng cũng quăng ra ngoài cửa, rồi trở về lại chần chờ một chút chuẩn bị đổ nước cho Diệp Khê gội rửa.

Tiêu Dục đem khăn mặt nhúng trực tiếp vào trong thùng: “Diệp Khê, đến rửa mặt.”

“Ổ trong thùng?” Diệp Khê nhìn khăn mặt phấp phoi ở trong thùng canh rau nhỏ, nhỏ giọng nói: “Nhưng đây là thùng dùng để mức nước. ...”

“Không có việc gì, lại đây, nghe lời.”

“Ta... ta nghe lời.” Diệp Khê không dám có dị nghị, chạy nhanh ngồi xổm bên người Tiêu Dục.

“Diệp Khê thật ngoan.” Tiêu Dục vịn vịn xoắn khăn vải, mờ ra lau lên trên mặt hấn, tinh tế đem son phấn nước thắp kém đều lau, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nền của hấn. Tiêu Dục cảm thấy chính mình biến thành bà mẹ đang rửa mặt cho con.

Diệp Khê một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ nhắm mắt lại để cho nàng lau, hấn muốn ngoan.

“Tốt lắm.” Tiêu Dục kéo hấn ngồi lại trên ghế, đem nước trong thùng đổ ra bồn, ngồi xổm xuống cời giày của hấn.

“Ta... ta...” Diệp Khê không biết có nên cho nàng cời hay không, hấn hấn là có nghe nói, nhưng là... nào có cho nữ nhân giúp cời giày?

“Làm sao vậy?” Tiêu Dục đưa hai chân hấn vào trong bồn, hai tay chà xát trên mu bàn chân hấn, tốt quá, không bẩn bằng cô như vậy. Xem giày hấn, quả thật sạch sẽ hơn.

“Ta... ta...” Diệp Khê còn không biết làm sao thì nàng giúp hấn rửa chân.

“Tốt lắm, tự mình mang giày vào đi qua giường bên kia.” Tiêu Dục vốn định ôm hấn đi qua, nhưng bởi vì Tiêu Dục trước bị người đánh biến thành trên người nơi nơi đều đau, cô cũng không có khí lực đi ôm hấn. Tiêu Dục đổ nước trở về, chống cửa nhỏ lên, đem ngọn nến di chuyển đến bên giường tân phòng. Diệp Khê ngồi ở một góc giường, tự đem mình thu thành một cục nho nhỏ.

Tiêu Dục cởi áo khoát nằm xuống, chỉ cảm thấy giường bạc sợi bông chỉ là thùng rỗng kêu to, khăn trải giường và tấm ván gỗ kia mới là của mình, giường cứng rắn vậy là của người khác. Mở chăn ra, một làn hương dị lao thẳng tới chóp mũi. Tiêu Dục ở trong lòng mắng vài tiếng: Tiêu Dục trước chết tiệt, người đứng có ở bẩn như vậy được hay không, ngay cả trên chăn tất cả đều là vị chân thối.

Tiêu Dục ghé góm một hồi, hơn nữa trên người trên đầu đều đau, trong lúc nhất thời phiền lòng không thôi, vung tay lên đã đem chăn quăng xuống mặt đất. Diệp Khê ngồi ở trên giường nhanh chóng đứng lên quỳ xuống, cúi đầu xuống lui ra sau, thân mình nho nhỏ nhẹ nhàng run.

Tiêu Dục thờ dài, vỗ vỗ bên cạnh: “Khê Nhi, nằm nơi này.” Diệp Khê lén lút nhìn nàng, nàng không đánh hấn sao? Không dám cọ xát nhiều, lập tức nghe lời mà nằm xuống, cách nàng nửa cánh tay. Tiêu Dục lại ngồi dậy, cũng đưa tay kéo hấn dậy, giúp hấn đem áo khoác cởi ra mới lời hấn nằm xuống, đem hi phục của hấn cùng chính mình đắp lên trên người hấn, lại tìm vào món quần áo của Tiêu Dục trước làm chăn cho mình.

“Lạnh không?”

Diệp Khê lắc đầu, hiện tại tháng sáu, ban ngày thật sự rất nóng, buổi tối cũng không lạnh.

“Trước chấp nhận một đêm, chán kia rất thôi, ngày mai đem đi giặt lại.” Tiêu Dục nghĩ nên đứng dậy thổi ngọn nến, đột nhiên lại nghĩ đến hiện tại chính là đêm động phòng hoa chúc của mình. Động phòng là không có khả năng, tuy rằng không phải là có tình cảm mới có thể phát sinh quan hệ, nhưng đối với đứa nhỏ như vậy cô càng không thể xuống tay, Tiêu Dục lại đi nằm xuống, vẫn để ngọn nến cháy. Tiêu Dục nằm nhắm mắt lại, cảm giác Diệp Khê bên cạnh dễ dặt cẩn thận mà hoạt động một lát, lại nhìn chăm chăm cô một lát, không lâu sau hô hấp trầm lại.

Tiêu Dục mở mắt ra nghiêng đầu xem người bên cạnh, Diệp Khê nằm sườn mặt nghiêng về bên cô, hơi hơi cuộn tròn thân mình, khóe miệng hơi hơi lên làm như thỏa mãn, hai chân mày nhàn nhạt nhíu lại làm như có điều lo lắng, trên má xương gò má gầy gầy nổi lên, đại khái vì rất gầy có vẻ ánh mắt cũng hơi hơi có chút cổ, cái mũi không đủ cao, mắt lại tròn tròn rất đẹp, còn có cằm, căn bản chính là một lớp da bao đầy xương cốt, Tiêu Dục đưa tay sờ sờ, quả nhiên thật trên người.

Tuy rằng chuyện xuyên việt xảy ra bất ngờ, còn có hơn ông chồng nhỏ, nhưng tương lai ngày ngày có người ở cùng dường như cũng không sao.

Tiêu Dực ngồi dậy , cẩn thận đem thân mình Diệp Khê ôm lại gần, miễn cho hắn lăn xuống đất ngủ. Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ là chồng của cô, đã đi tới thế giới nữ tôn, cô sẽ nhập gia tùy tục bảo vệ tốt chồng của mình, ừ, bắt đầu cũng không thể làm cho hắn ngủ trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thê chủ tốt

Tiêu Dực nghe thấy bên tai có tiếng mơ mơ hồ hồ, hơi mở mắt cái gì cũng đều nhìn không thấy. Tiêu Dực kéo mở quần áo trên người, đó cũng bởi vì có muỗi ở bên tai bay tới bay lui ồn ào cho nên mới không ngủ được. Kỳ thực cho dù nghiêm cái mặt thế nào Tiêu Dực cả buổi tối cũng không thể ngủ ngon, muỗi hoành thành đầy nhà, tiếng ong ong quấy rầy khiến cô không thể đi vào giấc ngủ.

Diệp Khê đang sờ trong tối thay quần áo.

“Diệp Khê?” Tiêu Dực kêu hắn.

Diệp Khê đang ở tư thế ngồi nghe thê lập tức thành quỳ: “Đúng, thật xin lỗi, ta không phải có ý muốn ảm ỹ đến thê chủ...” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, giống như chính mình làm chuyện sai trái gì?

Tiêu Dực cử động thân mình: “Mấy giờ... khi nào rồi?”

“Giờ Mão.” (dem: mao/mẹo là từ 5 đến 7 giờ sáng đó mọi người)

Giờ Mão? Giờ Mão là cái thời điểm gì? Cô không nghiên cứu qua thời gian cổ đại, cũng không biết canh giờ nào là mấy giờ.

Trong phòng còn tối như mực, Tiêu Dực đưa tay kéo hắn nằm xuống lấy quần áo phủ lên: “Ngươi thức dậy sớm như vậy làm gì? Ngủ tiếp một chút đi.”

“Ta... ta nấu điểm tâm...” Diệp Khê gơ cẳng chân muốn ngồi dậy.

“Ngươi đói bụng?”

“Không.. không phải, là.. là nấu cho thê chủ...” Diệp Khê gầy dựa muốn đứng lên.

Tiêu Dực dùng một cánh tay ngăn chặn hắn: “Ta không ăn sớm như vậy, ngủ tiếp một chút đi.”

“Ta đi nấu nước trước.” Diệp Khê có chút sốt ruột, thức dậy chậm sẽ làm không xong sớm, làm không xong sớm sẽ không có cơm ăn, còn có thể bị đánh chửi.

“Khê Nhi trước kia đều là thức dậy sớm như vậy sao?”

“Dạ.”

“Thức dậy sớm như vậy làm cái gì?”

“Quét rác, chế củi, nấu cơm, rửa chén, giặt quần áo, nấu nước...”

Tiêu Dực thăm than một tiếng, đưa hắn vòng vào trong lòng: “Khê Nhi thật giỏi, về sau không được dậy sớm như vậy, nước không cần ngươi nấu, những việc nặng đều không cần ngươi làm.”

“A?”

“Khê Nhi chỉ cần làm một ít công việc nhẹ là được rồi, hiện tại ngủ tiếp một lát đi.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, Khê Nhi phải nghe lời.”

Diệp Khê dựa vào trong lòng nàng, phải nghe lời, phải nghe lời... Diệp Khê nghĩ phải nghe lời, chậm rãi nhắm mắt lại.

Thời điểm Diệp Khê tỉnh lại lần nữa trời đã sáng hẳn, bên cạnh đã không có ai. Diệp Khê vội vàng vàng đứng lên, quần áo còn chưa mặc đồ xong bỏ chạy đi ra ngoài, nhìn thấy nàng đang ở bên ngoài xem tường đất sập, không biết đang nghĩ cái gì.

Tiêu Dực nghe được tiếng quay đầu lại, nhìn hần dụ dàng nói: “Tiểu Khê Nhi, nguoi tỉnh rồi sao? Trong bồn có nước, rửa mặt trước đi.”

Diệp Khê chạy đến bên chân nàng thờ phù phù một tiếng rồi quỳ xuống, giọng nói dần theo tiếng khóc nức nở: “Thê chủ, đúng, thật xin lỗi, ta không phải cố ý muốn thức dậy trễ, lần sau sẽ không, sẽ không...”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Tiêu Dực vội vàng đưa tay ôm hần lên, vỗ vỗ bụn bụi trên đầu gối hần, cười nói: “Khê Nhi không cần sợ hãi, ta sẽ không chửi, cũng sẽ không đánh nguoi, đứng lên đi không có chuyện gì đâu, ngủ nhiều một chút cũng không có chuyện gì.”

Diệp Khê sợ hãi mà nhìn nàng, thật sự là không có chuyện gì sao? Thấy sắc mặt nàng nhả nhận lịch sự mới hơi hơi yên lòng. Tiêu Dực đưa tay chỉnh lại vạt áo cho hần rồi dẫn hần đến bồn bên kia: “Đến, rửa mặt trước, bồn ta đã rửa sạch, yên tâm rửa mặt đi.”

Diệp Khê vội vàng rửa mặt sạch, chạy đến cạnh bếp bắt đầu nhóm lửa: “Ta nấu cơm cho thê chủ.”

Tiêu Dực cười cười, cũng không ngăn cản hần: “Đây thật đúng là chỉ có Tiểu Khê Nhi đến làm được, ta nhóm lửa cả buổi cũng không lên. Vẫn là nấu mì đi, đồ ăn thừa hôm qua vẫn còn một ít.” Diệp Khê trả lời ‘được’, đem bàn thức ăn chay thừa hôm qua đều bung đi ra, mì sợi cũng đem ra, bắt đầu nấu nước nấu mì.

Diệp Khê bắt đầu nấu mì, Tiêu Dực cũng bắt đầu ở trong phòng thu dọn muốn tẩy giặt gì đó. Tiêu Dực sáng nay đứng lên đã thay đổi bộ quần áo khác. Tiêu Dực trước tuy rằng nói không vệ sinh, nhưng thời điểm ra cửa cũng là yêu thích trang phục nho nhã, bởi vì vậy cũng còn hai bộ quần áo xem như sạch sẽ, không cần nghĩ cũng biết là mặc giữ thể diện. Những quần áo khác đều là bẩn, lấy ra hai mặt trái phải đều bẩn, Tiêu Dực buồn bực cầm quần áo để ở một bên, Tiêu Dực trước thật là quý bẩn!

Cũng may hôm qua thành thân, có thể là vì sợ bị tân phu lang ghét bỏ, quần lót nội y nàng mặc trên nguoi cũng là sạch sẽ, bằng không Tiêu Dực chỉ sợ là không muốn mặc. Tiêu Dực thật sự không chịu nổi Tiêu Dực trước, nếu không hiện tại cô chỉ có gian phòng ở an thân. Nếu không phải cô cái gì đều không có chỉ phải dùng đồ Tiêu Dực trước lưu lại, cô nhất định một phen dùng ngọn lửa đem toàn bộ đồ dùng bẩn của Tiêu Dực trước đều thiêu hủy, đỡ phải làm cho nguoi tò về ghê tởm.

Tiêu Dực đem khăn trải giường và chăn đi đặt trong bồn. Nơi này còn không có túi chữ nhật, chăn là dùng hai khối vải bó dùng sợi bông đính lên, bốn mép đều đính một vòng, thời điểm muốn mở ra đem bó lấy xuống, chờ bó giặt sạch hong khô một lần nữa phồng lên. Tiêu Dực đem chăn mở xuống làm ra vệ giặt giữ, đem bó cùng sợi bông đều ôm đi ra bên ngoài phơi nắng. Tiêu Dực lại đem quần áo và giày của Tiêu Dực trước sử dụng lưu lại thả vào trong bồn, đây cả một chậu. Nghĩ nghĩ, lại đem quần lót bên nguoi thả vào trong bồn, dùng hai cây côn gỗ mang theo quăng vào trong nhà, ghê tởm nôn vài cái.

“Thê chủ?” Diệp Khê đứng ở cạnh bếp nhìn nàng. Bếp ngoài trời ngay tại một góc sân, nhìn ra được trước kia là phòng bếp, sau khi tường đất ngã liền biến thành cái bếp ngoài trời.

Tiêu Dực lau vài giọt nước vừa nôn ra, khó chịu vỗ vỗ ngực mới nói: “Làm sao vậy Tiểu Khê Nhi?”

“Ngài... cái kia...” Diệp Khê chỉ chỉ nàng gấp ra cái gì đó, trên mặt vàng như nền hơi hơi ửng hồng, dù sao cũng là nam hài tử, nhìn thấy quần áo bên nguoi nữ nhân vẫn là sẽ thẹn thùng.

“Không cần.” Tiêu Dực từ trong bếp nhỏ rút ra một cây củi đang cháy, cầm châm vào quần lót này. Vốn nghĩ trực tiếp nhét vào bếp nhỏ thiêu, ngẫm lại vạn nhất đem mùi thối không có lời bóc lên, vẫn là cách thức ăn xa một chút tốt hơn. Xem chúng nó bị thiêu hủy một chút vẫn là chưa hết giận, TM con Tiêu Dực kia!

“Thê chủ, vì sao muốn thiêu hủy?”

“Quá bẩn.” Cô tình nguyện để không, cũng không mặc quần lót nguoi khác mặc qua, huống chi là bẩn như vậy, thật TM ghê tởm!

Diệp Khê không rõ, ô ể đem gội rửa không phải sạch sẽ sao? Nhưng là xem mặt nàng bình tĩnh hần cũng không dám nói thêm nữa, tóm lại, thê chủ là chuyện gì đều là đối với...

Tiêu Dực thở dài, cô thế nào lại bày ra cô gái cực phẩm như vậy? Quay đầu gặp Diệp Khê sợ hãi mà nhìn cô, Tiêu Dực miễn cưỡng xả ra một cái nhu hòa cười: “Tiểu Khê Nhi nấu mì xong rồi sao?”

“A? Đúng, xong rồi.” Diệp Khê trở lại thành nôi, luống cuống tay chân đem mì trong nôi vớt lên. Tiêu Dực rửa tay đi đến mặt phẳng có hai đầu hình trụ, bát có chút nóng, Tiêu Dực nói: “Tiểu Khê Nhi, trước đi vào giúp ta đem muối trên bàn lấy ra.”

Diệp Khê chạy chậm đã vào nhà, Tiêu Dực bung mì bước nhanh vào phòng đem chén đặt lên bàn, lại đi ra ngoài bung một chén khác. Diệp Khê khăn trương mà đi theo nàng, muốn đi bung chén mì trên tay nàng nhưng lại sợ hãi không dám nói lời nào, Tiêu Dực vười nói: “Tiểu Khê Nhi, chén kia của nguoi ta đã giúp nguoi bung vào, chẳng lẽ nguoi nghĩ một nguoi ăn hai chén sao?”

Diệp Khê lập tức kinh hoảng: “Không... không phải, không phải...”

“Ta biết, ta nói đùa, Khê Nhi ngoan, nhanh đi ăn đi.” Tiêu Dực ở trong lòng thở dài, nhìn xem đứa trẻ nhất gan này, chỉ đùa một chút đều có thể sợ thành như vậy.

“Thê chủ. . .”

Tiêu Dực kéo hẳn ngồi xuống, đem đôi đũa nhét vào trong tay hần: “Ăn đi.”

Hần cũng có thể cùng nàng ngồi chung một chỗ ăn sao? Diệp Khê nhìn nhìn nàng, sợ hãi mà ăn một miếng nhỏ, lại nhìn nhìn nàng, thấy nàng buông đầu ăn mà không nhìn hần mới thả tâm đến ăn. Tiêu Dực liếc mắt cảm thấy lay động mạnh, thấy hần yên tâm mà ăn, mới thả chậm tốc độ ăn. Không phải cô có ý thả chậm tốc độ, thật sự là mì này đều không có hương vị gì, quá khó ăn. Đứa bé bên cạnh như là ăn sơn hào hải vị, khuôn mặt nhỏ nhắn bên trên toàn là vẻ mặt thỏa mãn, Tiêu Dực nhìn mà thật đau lòng.

“Khê Nhi, trước kia ở nhà đều ăn cái gì?”

“Ăn cơm thừa, không có thừa liền uống nước cơm.” Diệp Khê ngẩng đầu cười cười: “Bất quá đại đa số thời điểm đều sẽ có, thời điểm đại phụ thân cho chó ăn sẽ lưu lại một ít cho ta.”

Giận!

Đây là cảm giác trước nhất của Tiêu Dực, có lý nào làm việc nặng, không cho ăn ngon đã đành, còn ăn không đủ no! Chỉ một chút này ăn không đủ no bụng chính là lưu lại từ miệng chó! Tay Tiêu Dực dưới bàn nắm chặt thành quyền, cầm đôi đũa thiếu chút nữa đem đôi đũa gãy thành từng đoạn. Khó trách hần nhỏ gầy như vậy, xem khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nền kia, cô chỉ cho rằng hần ăn không đủ dinh dưỡng, thì ra căn bản là thật không có kết quả tốt.

Nếu Diệp Khê nhìn xem Tiêu Dực hiện tại, nhất định sẽ bị vẻ mặt phẫn nộ của Tiêu Dực dọa đến, Diệp Khê tốt đẹp chỉ lo ăn trong chén vẫn chưa nhìn cô.

Tiêu Dực chậm rãi về mặt, không muốn Diệp Khê sợ hãi, thả ra tiếng nói dịu dàng: “Khê Nhi yên tâm, về sau ta sẽ cố gắng làm việc, làm cho Tiểu Khê Nhi trôi qua càng ngày càng tốt.”

“Ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” Trong cái miệng nhỏ của Diệp Khê vừa nhồi mì sợi, còn không quên cam đoan.

Tiêu Dực tự nhiên nghe ra được lời ngậm của hần, sờ sờ đầu của hần nói: “Ta biết Khê Nhi sẽ ngoan, ta cưới phu lang ngoan, phu lang ngoan này muốn theo giúp ta cả đời. Lần khác mua thêm một ít tô chén, làm cho phu lang ngoan mỗi ngày nấu cơm cho ta ăn.”

Phu lang? Mỗi ngày nấu cơm? Có phải là nói nàng sẽ không đuổi hần đi, cũng sẽ không từ hôn phải không?

Tiêu Dực chỉ chỉ mặt: “Nhanh ăn đi, lạnh dính vào nhau sẽ ăn không ngon.” Mình cũng miệng to ăn vào, lại coi là không thể ăn cô cũng phải ăn, bụng không tốt không làm việc được. Cô hiện tại là trụ cột trong nhà, nơi này trống rỗng cái gì cũng không có, đứa trẻ gầy yếu nhất gan này còn phải dựa vào cô đến nuôi sống.

“À.” Diệp Khê cúi đầu ăn mì, ăn một miếng ngẩng đầu nhìn nàng nở nụ cười, lại cúi đầu ăn, một mặt hạnh phúc thỏa mãn.

Ăn xong, Tiêu Dực ôm một đồng tang vật muốn đi bờ sông giặt. Diệp Khê khần trương mà kéo lấy tay áo của nàng: “Thê chủ, ta đi giặt là được rồi.”

“Không cần, Tiểu Khê Nhi ở nhà nghỉ ngơi cho tốt là được.” Tay chân hần ốm yếu thế kia, làm sao mà có sức giặt đồng quần áo này được.

Tiêu Dực là có ý tốt, nào biết Diệp Khê lại lập tức hoảng loạn: “Ta có làm việc, có thể làm tốt nhiều chuyện, ta sẽ rửa. . .”

“Ta biết, Tiểu Khê Nhi thật có khả năng.” Tiêu Dực vội vàng trấn an, sau đó mới hỏi: “Nhưng là ta đi giặt không phải giống nhau sao?”

Diệp Khê có chút kinh ngạc, sau đó liên tục lắc đầu: “Không giống nhau như vậy, chỉ có, không có phu lang thì nữ nhân mới tự mình giặt quần áo.” Nàng không cần mình đi giặt, là không cần mình làm phu lang của nàng sao? Nhưng là nàng vừa rồi mới nói qua muốn mình ở bên nàng cả đời, còn nói mình là phu lang ngoan. Trong nháy mắt Diệp Khê lại nổi lên cơn khủng hoảng.

Tiêu Dực gật gật đầu: “Tiểu Khê Nhi nói vậy, vậy Tiểu Khê Nhi giặt tất cả quần áo đi.”

Diệp Khê nghe thế mới cười lộ ra, giờ tay ra muốn bùng bõn trong tay nàng đi.

Tiêu Dực lại nói: “Vì làm cho mọi người đều biết đến ta đã là người có phu lang, ta quyết định cùng đi chung với Tiểu Khê Nhi giặt quần áo, đúng rồi, có phải không có tạo giác* hay không? Khê Nhi đi tìm xem có hay không.”

(*thanh gổ dùng để đập quần áo cho sạch bụi bẩn)

“À.” Diệp Khê ở trong phòng tìm một vòng, ở cột nhỏ trong nhà tìm được vài cái tạo giác.

Tiêu Dực bùng bõn, Diệp Khê cầm tạo giác theo phía sau cách khoảng nửa bước, Tiêu Dực thả chậm bước chân, Diệp Khê cũng đi theo thả chậm bước chân. Tiêu Dực nghĩ, ngay cả đường đi đều thể hiện ra trọng nữ khinh nam, thật sự là vất vả, sớm muộn gì cô sẽ làm cho Tiểu Khê Nhi cùng cô đi song song với nhau.

Chương 5: Phu ta ta sủng

Lúc này còn chưa đến giữa trưa, các nam nhân đều còn ở trong nhà nấu cơm, bờ sông còn chưa có người đến giặt quần áo, thật không có bóng người. Tiêu Dực tìm nơi râm mát buông bồn xuống. Diệp Khê liền vội vàng bắt đầu cuốn tay áo lên đem quần áo trong bồn đều thấm vào nước, lại nhặt vài tảng đá nặng đem đè lên quần áo không cho nước cuốn trôi đi.

“Ta đang suy nghĩ chỉ có một bồn nên làm cái gì bây giờ, Tiểu Khê Nhi thật là thông minh mà!” Tiêu Dực khen hân.

“Ta... ta không thông minh.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê hồng hồng, mọi người đều sẽ làm như vậy mà.

Diệp Khê nhắc tới một góc khăn trải giường, bộ dáng có chút cố sức. Tiêu Dực vội vàng đem khăn trải giường trong tay hân lấy lại, sau đó phân ít áo sơ mi cho hân: “Tiểu Khê Nhi giặt cái này.”

Diệp Khê tiếp nhận đem đặt trong bồn, cảm bồn muốn đi mức nước. Tiêu Dực vội vàng bưng bồn tới mức cho hân một bồn lớn, sau đó chuyển đến một bên cho hân ngồi trên tảng đá giặt, chính mình cõi giày cuốn ống quần lên đến bồn giặt khăn trải giường lớn. Diệp Khê vội vàng kêu nàng: “Thê chủ, ta giặt là được rồi, giặt quần áo là chuyện của nam nhân.” Hân làm sao có thể để cho thê chủ giặt, sẽ bị người chê cười.

Tiêu Dực dở khóc dở cười, kỳ thật trong lòng biết là tiểu gia hỏa này không có cảm giác an toàn. Tiêu Dực ra vẻ kinh ngạc nói: “Hả, làm việc còn muốn phân nam nữ sao? Tiểu Khê Nhi, đừng nghĩ nhiều như vậy. Chúng ta cùng nhau giặt, giặt xong sớm một chút không chừng buổi tối liền hong khô.”

“Nhưng là ngài có thương tích...”

“Lại không bị thương ở chân tay, Khê Nhi ngoan ngoãn nghe lời, ta nói cùng nhau giặt là cùng nhau giặt.”

Diệp Khê vội vàng gạt đầu, hân muốn nghe lời thê chủ nói, hân muốn ngoan ngoãn.

Tiêu Dực vừa lòng mà nhếch môi, tìm đề tài cùng hân nói chuyện phiếm: “Khê Nhi mấy tuổi?”

“Qua năm là được mười bảy.”

Mười bảy? Xem qua bộ dáng là chỉ mười ba, mười bốn tuổi. “Vậy Khê Nhi biết ta mấy tuổi không?”

Diệp Khê lắc đầu: “Không biết.”

“Ai...ta cũng không biết.” Tiêu Dực thở dài.

Diệp Khê mở to mắt, con mắt đột nhiên lồi lên trên mặt nhỏ gầy: “Thê chủ cũng không biết?”

Tiêu Dực chỉ chỉ huyết thái dương của mình bị thương, cười khổ. Diệp Khê thế này mới nhớ tới nàng đã quên chuyện trước kia, an ủi nói: “Thê chủ đừng thương tâm, về sau sẽ nhớ đến.”

Tiêu Dực gật gù đầu, có lẽ Đàm Chương Nguyệt sẽ biết, lần khác thấy hỏi nàng một chút.

***

Sau khi qua thời gian cơm trưa, tốp năm tốp ba nam nhân đi đến bờ sông giặt quần áo, nhìn thấy hai người cô không khỏi xem nhiều hai mắt, có nam tử trêu ghẹo nói: “A, này không phải là Tiêu tú tài cùng lão nữ của Diệp gia sao? Tiêu tú tài cưới phu đến lại chịu khó thế?”

Tiêu Dực ngẩng đầu cười nói: “Đúng vậy, không thể luôn luôn dẫn độn được.”

“A, Tiêu tú tài tình ngộ, đến nơi này thật khó còn giúp phu lang giặt quần áo, khả năng ngày sau Diệp Khê sẽ hưởng phúc!”

Các nam nhân khác cười khanh khách, Diệp Khê đỏ mặt lên, sợ hãi mà nhìn Tiêu Dực. Tiêu Dực tự nhiên hào phóng, một bên dùng sức rửa tay dưới quần áo, một bên cười nói: “Ta nghèo như vậy, hân đi theo ta là chịu khổ đây, bất quá việc nặng nhọc mệt mỏi là không cần hân làm.”

Diệp Khê có chút không biết làm sao nắm chặt quần áo trong tay, nàng nói không cần hân làm việc nặng nhọc mệt mỏi? Thật sự, thật sự sẽ thương hân như vậy sao? Từ nhỏ đến lớn, hân không biết đã làm bao nhiêu việc, rất nặng nề, mệt không muốn sống, hiện tại đều không cần hân làm sao?

Một nam tử trêu đùa: “A, Tiêu tú tài thì ra vẫn là kẻ thương người.” Lại giống như không hiểu hỏi: “Người muốn kết hôn không phải là lão nhị của Diệp

gia sao? Sao cưới thành lão ngu Diệp gia? Chứ không phải là cưới lầm rồi hả?”

Lời này vừa nghe chính là cố ý làm cho người ta khó lòng chịu đựng nổi. Diệp Khê run rẩy một chút, lại sợ hãi mà giương mắt trông ngóng Tiêu Dực. Tiêu Dực là không thèm để ý, chẳng qua cô còn chưa nói lại có người khác nói: “Trương nhị gia, người thế nào nhiều chuyện như vậy hả? Cưới đúng cưới sai, Tiêu tú tài người ta cũng không nói chuyện, người tám cái gì chứ? Chứ không phải là nhìn không được Diệp Khê sống tốt chứ? Người làm sao an tâm cái gì nha!”

Nam tử nói chuyện nâng bồng vừa nói vừa tìm bị trí bắt đầu giặt quần áo, hẳn là vừa tới.

Trương nhị gia tức tái mặt, lớn tiếng nói: “Ta có thể an tâm cái gì? Ta không phải tùy tiện hỏi thăm đến sao? Cho dù người nói không chịu được nổi như vậy, ta làm sao nhìn không được Diệp Khê sống tốt chứ? Hẳn sống được hay không, lại không quan hệ với ta!”

“Không quan hệ với người.” Nam tử kia liếc mắt hần một cái, miệng không lưu tình chút nào: “Mà ta nhìn người chính là ước gì toàn bộ mọi người đều sống không bằng người.”

Trương nhị gia đứng lên xoa chân: “Ta khi nào thì nói qua ước gì người khác cũng không như ta? Huống chi Diệp Khê vốn là sống không bằng ta, trong thôn Thanh Dương này ai chẳng biết nói bản tính Tiêu tú tài như củ cải? Gã cho năng, không phải giống như rơi trong hồ lửa sao?”

Hức, Tiêu Dực cúi rử mắt, thì ra gã cho cô là rơi trong hồ lửa đây. ...

An Vụ bên kia còn theo Trương nhị gia cãi lại: “Có phải rơi vào hồ lửa kia hay không cũng không phải do người tới nói, người không có nghe Tiêu tú tài nói sẽ không cho Diệp Khê làm việc nặng mệt chết sao? Chứ không phải là người cảm thấy chính mình gã không được tốt, liền mong chờ người người đều gã hồ lửa như người?”

Trương nhị gia tức giận đến mắng to: “An Vụ, người hắc phu này, người mới gã không xong!”

An Vụ cười lạnh: “Người đều có thể gã vào, ta sẽ gã không xong sao?”

“Người...”

Tiêu Dực nháy mắt mấy cái, thì ra đây là hắc phu cãi nhau sao? Âm mưu quỷ kế cô gặp nhiều, loại xoa eo mắng to này ở cái gọi là xã hội thượng lưu thật đúng là không có.

Nhìn thấy Trương nhị gia còn muốn mắng trở lại, Tiêu Dực vội vàng nói: “Hai vị công tử đừng âm ỷ, là Tiêu mỗ không tốt. Hai vị công tử đừng vì hôn sự của Tiêu mỗ mà làm mất hòa khí.” Tuy rằng còn muốn xem tiếp, nhưng Tiêu Khê Nhi bên cạnh đã khẩn trương sắp rơi nước mắt. Tiêu Dực đành phải đứng ra nói chuyện. Vài nam tử bên cạnh cũng đi theo khuyên vài câu, Trương nhị gia hừ một tiếng vừa hận vừa ngồi trở lại giặt quần áo.

Tiêu Dực nói: “Đều trách ta chưa nói rõ ràng, kỳ thật ta muốn cưới chính là Diệp Khê, không phải người khác.”

“Hả?” Mọi người đều kinh ngạc, thôn Thanh Dương không lớn, chuyện tối hôm qua Tiêu Dực cưới sai phu lang đi nhà họ Diệp nói rõ lí lẽ còn bị đánh đã sớm truyền ra, lúc này năng thế nhưng còn nói không cưới sai người? Ngay cả Diệp Khê đều kinh ngạc mà nhìn năng, ngay từ đầu năng đã muốn cưới hẳn?

Tuy là nói káo là thật không đúng, nhưng Tiêu Dực vẫn là mặt không đỏ tím không đập mạnh sò sò đinh đầu Diệp Khê, nhẹ nhàng nói: “Ngay từ đầu là muốn cưới người.”

Diệp Khê chớp mắt, thật sự ngay từ đầu muốn cưới hẳn? Nhưng là... nhưng là... thời điểm tối hôm qua năng xóc khăn voan của hẳn lên, năng rõ ràng nói cưới sai rồi...

“Vậy người không phải đi nhà họ Diệp nói rõ lí lẽ sao? Nói cưới sai phu lang rồi.” Có người tò mò hỏi năng.

“Hi hi!” Tiêu Dực cười cười, bộ dáng có chút ngượng ngùng nói: “Đó không phải uống nhiều rượu, mắt hoa không nhận ra chú rể chính là Tiểu Khê Nhi sao?”

“A, vậy không phải chịu đánh oan uống hay sao?” Nam nhân này đều khanh khách cười rộ lên, hơn loại người nói chuyện hoang đường, đối với thật giả là không thèm để ý.

An Vụ cũng cười nói: “Diệp Khê có thể xem như khổ tấn cam lai*, Tiêu tú tài cũng không thể giống trước kia, ngày sau phải chăm sóc người nhà nhiều chút mới là thể.”

(*đau khổ đi qua, hạnh phúc sẽ đến.)

“Đúng vậy, ngày sau định là hết sức nuôi dưỡng Diệp Khê.” Tiêu Dực cũng không biết nguồn gốc của An Vụ là gì, thấy hẳn nói có lý vội vàng đáp ứng trước, rồi lại giả như thật giống nói cùng bọn đàn ông: “Diệp Khê nhà ta ngày sau đã là bảo bối của ta, không cho các người khi dễ hẳn đó!”

Tiêu Dực nói như vậy, nam nhân không tốt này lại đến chế giễu Diệp Khê, đều cười ha ha nói: “Xem Tiêu tú tài nói này, chúng ta khi nào khi nào khi dễ qua hẳn.” Tiêu Dực cũng đi theo cười ha ha vài tiếng, mặc kệ bọn họ trước kia có khinh thường khi dễ qua hay không, dù sao về sau là tuyệt đối không thể khi dễ.

Chương 6: Vấn đề sinh tồn [1]

Thời điểm Tiêu Dực và Diệp Khê đến giặt quần áo ước chừng là buổi sáng khoảng mười giờ, lúc giặt xong quần áo và giày của mình đã qua giữa trưa. Tiêu Dực nhìn trời, đoán ước chừng hơn hai giờ chiều, ánh mặt trời vừa vụt lên cao. Đem quần áo giặt sạch chuyển về nhà, không có sào trúc, Tiêu Dực tìm vài thanh gậy gỗ thô dựng thành vài cái giá ba chân đặt ở trong phòng, lại treo gậy gỗ sạch sẽ lên biến thành sào phơi khô quần áo gián tiếp, đem quần áo của mình đều treo lên, đoán có thể đến tối mới khô.

Tiêu Dực đi lên ván giường nằm nghỉ ngơi, giặt quần áo thật sự là một chuyện mệt mỏi người. Tiêu Dực trước thân mình không đủ khỏe mạnh, ngày hôm qua lại bị chúng đánh một chút, hôm nay lại xoay người cúi đầu giặt sạch quần áo vài giờ, hai cánh tay cùng bả vai của cô càng thêm đau nhức. Tiêu Dực dấm dấm bả vai, Diệp Khê lập tức ngồi xổm đến bên cạnh nâng nắm tay lại thành nắm đấm nhỏ thay nàng dấm.

Tiêu Dực mở tay ra bao lấy nắm đấm nhỏ của hắn, kéo hắn ngồi ở bên cạnh mình: “Mệt mỏi không? Nghỉ ngơi một chút đi.”

Diệp Khê lắc đầu: “Ta không phiền lụy, ta giúp thê chủ mát xa cánh tay.”

“Làm sao có thể không phiền lụy, ngay cả ta đều mệt mỏi.” Tiêu Dực lôi kéo cánh tay hắn nhẹ nhàng xoa, mát xa xong lại đổi một mặt khác. Diệp Khê có chút hoảng loạn, rõ ràng là hắn giúp nàng mát xa, thế nào biến thành nàng giúp hắn xoa nhẹ...

“Đói bụng không?” Giọng nói của Tiêu Dực đem Diệp Khê kéo trở về. “Lại nghỉ ngơi một chút, chúng ta đi nấu mì sợi ăn, có còn mì sợi không?”

“Còn.” Diệp Khê vội vàng gật đầu, đứng lên đi nhóm lửa. Sau khi Diệp Khê đi, Tiêu Dực cũng đứng lên bắt đầu lục tung. Tiêu Dực vốn định lật ngược lên xem Tiêu Dực trước có lưu lại một chút tiền nào không, kết quả ngược lại thấy một tờ giấy nợ. Tiêu Dực nhìn một chút, đếm mấy chục tiền đồng đến mấy trăm tiền đồng, thiếu tổng cộng ba mươi tám người, tất cả là ba ngàn không trăm năm mươi bảy đồng tiền.

Dựa vào cái gì mà thiếu nhiều tiền như vậy, một đồng tiền rút cuộc tương đương bao nhiêu tiền? Nhưng đừng nợ một cái liền mấy ngàn chứ, cô lấy cái gì sống đây!

“Thê chủ, mì nấu xong rồi.” Diệp Khê cẩn thận mà bưng mì tiến vào, đem chén mì thả lên trên bàn liền đứng ở một bên chờ nàng.

Tiêu Dực đem tờ giấy nợ kia nhét vào trong cuốn sách ở trên bàn, quay đầu nhìn trên bàn chỉ có một cái chén. Tiêu Dực đi đến bên cạnh bàn, vừa thấy trong chén kia chỉ có hơn phân nửa mì. Tiêu Dực hiểu được, đây là đồ ăn cuối cùng.

“Khê Nhi, ngồi nơi này.” Tiêu Dực vỗ vỗ bên cạnh, Diệp Khê ngoan ngoãn ngồi xuống. Tiêu Dực cầm một đôi đũa gấp ít mì tới bên miệng hắn: “Há miệng.”

Diệp Khê ngẩng đầu lên nói: “Ta... ta... ta không đói bụng, thê chủ ăn đi.”

Tiêu Dực một tay ôm eo hắn: “Ng Sloan, há miệng, chúng ta cùng nhau ăn.”

Diệp Khê lắc lắc đầu: “Ta... ta thật sự không đói bụng, ta chờ chút uống nước nóng rửa mặt là được rồi.”

Tiêu Dực hơi hơi xụ mặt: “Khê Nhi không nghe lời, ta sẽ mất hứng.”

“Không... không phải, ta... ta nghe lời, ta ăn, ta ăn...” Diệp Khê gấp đến độ nghẹn ngào đứng lên, vội vàng đoạt đôi đũa ăn một miếng, lại đem đôi đũa trả lại vào tay nàng, rung rung nước mắt sợ hãi nhìn nàng.

Tiêu Dực ở trong lòng thở dài, cô không phải là muốn dọa hắn. Tiêu Dực sờ sờ đầu Diệp Khê, nét mặt biểu hiện tươi cười: “Khê Nhi thật ngoan, chúng ta cùng nhau ăn.” Tiêu Dực tự mình ăn một miếng, lại dứt Diệp Khê một miếng. Diệp Khê ngoan ngoãn ăn, luôn luôn sợ hãi mà nhìn nàng, nước mắt trong hốc mắt chuyển qua chuyển lại nhưng là không rơi xuống.

Tiêu Dực nhìn thấy không đành lòng, lại dịu dàng dỗ hắn: “Đừng khóc, ta không phải có ý muốn dọa ngươi, ngươi nghĩ, ngươi là phu lang của ta, ta thế nào có thể cho ngươi bị đói đây? Đúng hay không? Cho dù ăn không nhiều lắm, chúng ta cũng có thể mỗi người ăn một chút, phải ăn mới có khí lực mà sống, mới có khí lực mà kiếm tiền, không có tiền về sau sẽ không có gì ăn, đúng hay không? Nhà này rất nghèo, muốn đứng lên thật tốt, ngươi cũng phải giúp ta nha, không ăn gì hết làm sao có khí lực giúp ta? Đúng hay không?”

Diệp Khê cúi đầu nuốt một miếng mì, Tiêu Dực lại dứt hắn một miếng. Diệp Khê không cự tuyệt, há miệng ăn, Tiêu Dực dứt hắn, chính mình cũng theo ăn một miếng.

Mỗi người ăn một miếng, Tiêu Dực ở trong lòng nghĩ bữa tối làm sao bây giờ, thật sự không được chỉ có thể đi qua nhà Đàm Chương Nguyệt mượn,

chính là nhà Đàm Chương Nguyệt thoát nhìn cũng mượn không được mấy bữa của nàng. Cô nghĩ một ít biện pháp làm một chút lương thực mới được, nhưng là có thể đi chỗ nào làm đây? Tiêu Dực một bên lo lắng, một bên cố gắng làm cho trên gương mặt mình vẫn duy trì nụ cười, đây thật đúng là một chuyện làm người sống một đời, mặt đều cứng đờ.

Tuy rằng Tiêu Dực lo lắng không biểu hiện trên mặt, nhưng Diệp Khê vẫn nhìn ra trong mắt nàng, Diệp Khê kéo kéo góc áo của nàng, nhỏ giọng nói: “Thê chủ, chờ một chút ta đi ra ngoài hái ít rau dại trở về, buổi tối còn có cái ăn.”

Rau dại? Tiêu Dực chân chính nở nụ cười: “Tiểu Khê Nhi, ta và ngươi cùng đi hái.” Thoáng tho ra nhẹ nhàng, cơm tối tạm thời có thể giải quyết rồi.

“Đúng rồi, Tiểu Khê Nhi, một cái tiền đồng có thể mua được một cái bánh bao hay không?” Cô muốn tính thử xem cô rốt cuộc thiếu nợ bao nhiêu.

Diệp Khê lắc đầu: “Ta không biết, ta không đi qua trong thành.”

Tiêu Dực lại dứt vào miệng cho hắn một miếng: “Vậy ngươi biết nhà của một người một tháng phải dùng bao nhiêu bạc không?”

Diệp Khê vẫn là lắc đầu, đại phụ thân sẽ không nói cho hắn biết loại chuyện này, y chỉ biết gọi hắn làm việc. Tiêu Dực đem một miếng mì cuối cùng đến dứt vào trong miệng hắn, cười nói: “Hết mì rồi, chúng ta uống nước nóng rửa mặt đi.”

***

Buổi chiều, thu dọn trong nhà xong, Diệp Khê dự tính đi hái rau dại. Trong nhà ngay cả cái giỏ đeo trên lưng đựng đồ đều không có, Tiêu Dực chỉ có thể mạng thùng đi theo Diệp Khê. Diệp Khê mang cô đến chân núi sau lưng thôn, ở trong bụi cỏ tìm kiếm rau dại. Rau dại không ít, nhưng thật nhiều loại vừa đáng lại chất không dễ ăn. Diệp Khê cong eo, cẩn thận mà tìm loại không có vị chua xót.

Tiêu Dực nhìn hắn hái được một ít, cũng tìm hái giúp hắn được hai ba loại kia. Đây là rau dại sinh trưởng ở trên núi đều là không có người hái, chỉ trong chốc lát hai người liền hái được hơn phân nửa thùng.

Trong bụi cỏ có tiếng ‘tác tác’, Tiêu Dực ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy một con thỏ xám nhảy qua. Tiêu Dực nhảy dựng lên liền đuổi theo, con thỏ kia chạy nhanh như bay. Tiêu Dực đuổi theo một đoạn liền thở hổn hển không thể đi tiếp, thân thể này trước kia đại khái không được rèn luyện, nên tăng không tốt. Tiêu Dực nhìn con thỏ biến mất sau bụi cây cối, sau lưng là tiếng Diệp Khê vội vàng khóc: “Thê chủ... thê chủ...”

Tiêu Dực quay thân lại, vừa vặn nhìn thấy Diệp Khê té trên đất, Tiêu Dực gấp đến độ hô to: “Diệp Khê---”

Diệp Khê ngẩng đầu thấy nàng chạy về, bận chống tay chân ốm yếu muốn đứng lên. Tiêu Dực chạy đến bên cạnh hắn đưa tay ôm lấy hắn đặt ngồi trên mặt đất, vội hỏi: “Té đau tới chỗ nào rồi?”

Diệp Khê gắt gao nắm ống tay áo của nàng, khóc đến nước mắt nước mũi đều chảy: “Thê chủ...”

“Ta đây, ta đây, đau nơi nào? Nói cho ta, đau nơi nào?” Tiêu Dực vừa hỏi vừa đi vén ống quần của hắn xem có phải đụng đến đầu gối hay không, kéo ống quần lên, trên đùi Diệp Khê tràn đầy vết thương, vết thương cũ mới chồng lên nhau, lại không phải vừa vặn tạo nên đi. Tiêu Dực càng vén lên cao, con tức trong lòng càng lớn, cô không dám đi tưởng tượng Diệp Khê trước kia sống qua mấy ngày thế nào.

Nhà họ Diệp kia, tốt nhất về sau không nên rơi vào tay cô!

Diệp Khê không chú ý nàng đang nhìn đùi hắn, hắn chỉ run rẩy lớn mật nhích tới gần nàng, khóc cầu xin: “Thê chủ không nên đi vào trong núi, không nên bỏ lại Khê Nhi...”

Tiêu Dực buông ống quần của hắn đưa tay ôm hắn vào trong lòng, vuốt lưng hắn trấn an, dịu dàng nói: “Ta sẽ không bỏ lại Khê Nhi, Khê Nhi yên tâm”

“Ô---” Diệp Khê tựa như được cổ vũ ôm lấy nàng khóc, khóc có chút không kịp thở, trong miệng không ngừng hô: “Thê chủ... thê chủ... thê chủ....” Thê chủ là người duy nhất đối xử tốt với hắn, nếu thê chủ xảy ra chuyện gì, hắn làm sao sống bây giờ?

“Khê Nhi không khóc, ta chỉ muốn đuổi theo con thỏ, không có muốn bỏ lại ngươi.” Tiêu Dực sợ hắn khóc bị thương thân mình, nâng đầu hắn lên lấy tay áo của mình lau nước mắt cho hắn. Diệp Khê chậm rãi ngừng khóc, thỉnh thoảng khóc thút thít một chút, tay nhỏ bé còn gắt gao nắm chặt góc áo của Tiêu Dực. Tiêu Dực đưa tay hắn cầm ở trong tay, nhìn nhìn về phía trong rừng.

“Thê chủ, không thể đi.” Diệp Khê kinh hoàng nhỏ giọng khẩn cầu.

“Làm sao vậy? Núi rừng này là của nhà người nào sao?”

“Không phải.”

“Vậy vì sao không thể đi?”

Trong mắt Diệp Khê lộ ra sợ hãi: “Trong núi có sói.”

Sói? Tiêu Dực cười cười, thấy hắn sợ hãi cũng không miễn cưỡng. Tuy rằng cô không biết là sói thật sự sẽ chạy tới gần chân núi đến thôn này. “Vậy không đi vào, rau dại cũng hái đủ rồi, chúng ta trở về đi.”

***

Tiêu Dực và Diệp Khê còn cách nhà thật xa thì thấy Đàm Chương Nguyệt đang ở trước nhà cô mà phá cửa, trong tay còn cầm hai bó rau cải trắng. Đàm Chương Nguyệt ở rất xa thấy Tiêu Dực liền hô to: “Tiêu Dực, người chạy đi đâu? Không phải ta đã nói người đi lên trần tìm ta lấy tiền xem đại phu hay sao? Ta nghe An Vụ nói người còn đi giặt quần áo, người không sợ làm ảnh hưởng tới miệng vết thương hả? Nếu nhiễm trùng có thể sẽ chết đó!”

Giọng Đàm Chương Nguyệt đủ lớn, hai ba nhà liền nhau đều mở cửa ra bên ngoài xem xét, có một nhà nam nhân thấy cô mang theo rau đại còn trêu ghẹo nói: “Tiêu tú tài đây là đi lấy rau đại?”

Tiêu Dực rộng rãi cười trả lời: “Đúng vậy.” Lại quay qua nói với Đàm Chương Nguyệt: “Ta không sao, miệng vết thương đã kết vảy, không cần xem đại phu.” Đàm Chương Nguyệt lấy tro rơm rạ kia hiệu quả thật là tốt, dường như còn tốt hơn Văn Nam bạch được*.

(*là thuốc có tác dụng hoạt huyết, làm tan máu tụ, giảm sưng và giảm đau, giải độc.)

Đàm Chương Nguyệt đi đến bên cạnh nàng nhìn chăm chăm vào vết thương của nàng một lúc lâu, nhìn thấy quả thật đã kết vảy mới yên tâm, còn không nhịn được lao vào lải nhải lắm bầm: “Vết người cũng không cần vội vã đi giặt quần áo chứ? Dính nước vào sẽ không tốt lắm.”

Tiêu Dực có chút cảm động quan tâm của nàng, Tiêu Dực trước lưu lại gì đó cũng chỉ có người bạn này là tốt, hơn, đương nhiên tiểu phu lang cũng là tốt. Kiếp trước Tiêu Dực sinh sống ở trong gia đình to như vậy, anh chị em rất nhiều nhưng toàn bộ mọi người đều chỉ vì lợi ích của chính mình mà tính kế. Không có ai sẽ chân chính đi quan tâm người khác, ngay cả bạn bè và tình nhân của mình đều tồn tại vì lợi ích. Tiêu Dực áp chế cảm động trong lòng, một bên đón tiếp nàng vào trong nhà, một bên trêu ghẹo nói: “Lo lắng cái gì, giặt quần áo lại không phải cần cầm đầu ở trong nước.”

“Nói người hai câu người còn không thích nghe!” Đàm Chương Nguyệt hai mắt tròn trắng, cầm rau cải trắng trong tay đưa cho Diệp Khê: “Muội phu lấy cái này cắt đi, ta cũng không có cái thứ gì tốt, chỉ có rau cải trắng này.”

“Người thế nào lại gọi hần là muội phu?”

Đàm Chương Nguyệt lại tròn trắng nhìn nàng: “Ta lớn hơn người ba tháng, đương nhiên gọi hần là muội phu!” Đàm Chương Nguyệt gọi Diệp Khê là muội phu cũng không có ý tứ gì, nữ nhân nơi này đều gọi tỷ muội tương xứng, nàng lớn hơn Tiêu Dực, tự nhiên là xưng hô với Diệp Khê là muội phu.

Diệp Khê nhìn Tiêu Dực, thấy Tiêu Dực cười gật đầu mới nhỏ giọng nói cảm ơn, nhận cải trắng cùng rau đại vừa mới hái để chung một chỗ.

Tiêu Dực dẫn Đàm Chương Nguyệt vào nhà, một bên hỏi nàng: “Người bao nhiêu tuổi?”

“Gần mười chín. Người cũng gần mười chín, ta là sinh tháng tám, người là sinh rằm mười một.” Đàm Chương Nguyệt biết nàng muốn hỏi cái gì, nói rõ ràng toàn bộ.

Tiêu Dực cười cười, hai người cùng ngồi xuống bên cạnh bàn. Đàm Chương Nguyệt vung tay áo quạt ra gió, một đôi mắt không ngừng đảo quanh trên người Tiêu Dực. Tiêu Dực bị nàng nhìn có chút không chịu nổi, cười nói: “Làm gì cười hê hê như trộm vậy?”

Đàm Chương Nguyệt nói: “Ta đang nhìn người đây, Tiêu Dực, người thế nào dường như thay đổi thành người khác?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Vấn đề sinh tồn [2]

Tiêu Dực ngẩng ra, cười nói: “Thay đổi nơi nào? Nói nghe một chút đi.”

“Xác thật ta cũng không nói lên được, chính là cảm giác người trước kia bị cái nghèo lạc hậu lê loi vây quanh. Trên người luôn mang theo bi thương, so với trước kia lúc không bị thương tinh thần cũng có nhiều lắm, ai, người đừng chê ta nói chuyện khó nghe, người trước kia bộ dáng nghèo lạc hậu lê loi, giúp người làm chút việc tốt mà người còn không nghe, trong nhà cũng biến thành lộn xộn, cả ngày cải trang thành hình dáng nhả nhặn, mắt ta nhìn đều thấy đau xót. Người xem, hiện tại quần áo đệm chần đều mang đi giặt, phơi nắng đầy sân, nhìn càng nhẹ nhàng khoan khoái!”

Tiêu Dực có chút buồn cười, vừa mới trách cô vội vàng đi giặt quần áo, lúc này lại khích lệ tốt. Bất quá cô không nghĩ tới tới hôm qua là ở chung một lát, hôm nay cũng vừa mới gặp mặt, Đàm Chương Nguyệt thế nhưng có thể nhìn ra cô cùng trước kia không giống nhau. Tiêu Dực trước kia có đạo đức hay tài năng gì, thế nhưng có thể quen được cái băng hữu đối với nàng thật tình như vậy.

Bất quá Tiêu Dực không dự định nói với nàng là Tiêu Dực trước mắt nàng đã thay đổi thành người khác, chỉ cười nói: “Đại khái ông trời đều không nhìn nổi bộ dạng hư hỏng trước kia của ta, cố ý làm cho ta dưng vào đầu quên chuyện trước kia, thuận tiện sửa lại tính tình thôi.”

Đàm Chương Nguyệt gật đầu mạnh: “Tình tình này sửa thật tốt, ta đã sớm nói qua, đọc sách biết chút chữ là được rồi, mỗi người không cần phải đều có thể khảo thủ công danh dựa vào sách mà ăn cơm, người cổ tình không nghe, vẫn cùng người đọc sách cùng nhau ép buộc đi khảo cử nhân. Hiện tại người nghĩ khác thì tốt rồi, về sau đừng giống như trước vậy nữa, người hiện tại đã có phu lang, làm việc thật tốt nuôi gia đình mới là chuyện chính.”

“Đã biết, ta nghe người.” Tiêu Dục ngoan ngoãn gật đầu, một chút cũng không chê Đàm Chương Nguyệt dong dài. Cứ như vậy thật tình đối đãi chính mình, vì bằng hữu lo lắng cho mình, là có cầu cũng không được.

Đàm Chương Nguyệt khẳng định nàng rất cuộc nghe mình khuyên trong lòng cũng cao hứng, cười ha ha vài tiếng, đột nhiên lại hỏi: “Tiêu Dục, người còn đi từ hôn không?”

Diệp Khê đang bung hai chén nước tiến vào, nghe được câu mà Đàm Chương Nguyệt nói run lên một chút, nước trong chén rơi xuống đất một ít.

“Không từ.” Tiêu Dục nói xong, sau đó vẫy tay về phía Diệp Khê: “Khê Nhi đang làm cái gì đó?”

Diệp Khê sợ hãi mà đi qua, đem hai chén nước đều đặt ở trước mặt các nàng, sau đó nhu thuận đứng ở phía sau Tiêu Dục. Tiêu Dục có chút bất đắc dĩ mà đưa tay kéo hắn đến ngồi xuống, cười nói: “Ta vừa vận khát đây, Tiểu Khê Nhi thật là tri kỷ, phu lang tri kỷ như vậy mà trả trở về ta sẽ luyến tiếc.” Dứt lời nâng chén lên uống một miếng. Nước còn có chút nóng, hiển nhiên là nấu rất lâu. Tiểu Khê Nhi của cô thật biết lễ phép, nhìn thấy khách đến nhà liền vội vàng đi nấu nước, đáng tiếc trong nhà không có trà, chỉ có thể lấy nước trắng ra đãi khách.

Đàm Chương Nguyệt nghe nàng nói như vậy cũng cười: “Người có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, những lời hôm nay người nói ở bờ sông An Vụ đều nói cho ta nghe, sau này cùng muội phu sống tốt qua ngày.”

Tiêu Dục cười gật đầu, thật hưởng thụ có người quan tâm mình như vậy. “Đúng rồi Đàm Chương Nguyệt, hỏi người chuyện này, một đồng tiền có thể mua được một cái bánh bao không?”

“Có thể mua hai cái bánh bao chạy, người hỏi cái này làm gì?”

“Không làm cái gì. Đúng rồi, người ở trong thành làm thợ kéo xe sao?” Tiêu Dục nhớ tới nàng kêu mình đi vào trong thành tìm nàng.

“Không phải, ta mỗi ngày đều đi vào trong thành bán đồ ăn, người không phải là muốn ăn bánh bao chứ? Ngày mai ta mang về cho người hai cái.”

“Không cần, không cần.” Tiêu Dục vội vàng xua tay cự tuyệt: “Ta chính là hỏi một chút, đối với đồng tiền có cái phổ biến thế nào. Đúng rồi, người bán đồ ăn đều chính là người trồng sao?”

“Là chính ta trồng. Tiêu Dục, người về sau có tính toán gì không? Bằng không người đem vài mẫu của nhà người cũng cải tạo lại, năm nay không thể trồng loại lương thực, nhưng là có thể trồng chút đồ ăn theo ta đi rao bán. Tuy rằng kiếm không được vài đồng tiền, nhưng ít ra có thể giải quyết vấn đề ăn cơm”

Tiêu Dục có chút kinh ngạc: “Ta cũng có?”

Đàm Chương Nguyệt tròn mắt nhìn nàng: “Đương nhiên là có, bất quá đều bỏ thành núi hoang!”

Tiêu Dục cười gật đầu: “Qua mấy ngày nữa ta cũng phải đem cải tạo, bất quá ta không biết nơi nào, đến lúc đó còn phải nhờ người dẫn ta đi xem”

Đàm Chương Nguyệt thấy nàng tựa như có dự định cho tương lai, cao hứng kéo nàng: “Đi, hiện tại ta liền mang người đi xem”

Tiêu Dục xem xong trở về đã là hoàng hôn, đi đến nửa đường thấy Diệp Khê gánh hai thùng nước cố sức đi về nhà. Tiêu Dục chạy về phía hắn, một bên thả ra tiếng êm dịu kêu hắn: “Tiêu Khê Nhi.”

Diệp Khê nghe được giọng nói ngẩng đầu lên, Tiêu Dục đã chạy bên cạnh hắn. Diệp Khê nhìn Tiêu Dục mở ra cái miệng nhỏ nhắn gọi: “Thê chủ.”

“Trong nhà không còn nước sao? Không phải nói không cần người gánh nước sao? Về sau trong nhà không còn nước phải nói cho ta biết mà gánh về.” Tiêu Dục đem đòn gánh lấy lại tự mình gánh, nói thật cô thật đúng là không có thói quen dùng đòn gánh gánh này nọ, cảm giác nó cứ lắc lư.

Diệp Khê có chút không biết làm sao, thì thào giải thích: “Ta... ta đem nước rửa rau, nước còn lại nước đổ trong nồi, ta nghĩ, đem nước gánh về, buổi tối thê chủ có thể rửa chân.”

Thì ra còn nhớ chuyện cô muốn rửa chân, Tiêu Dục vốn cũng không trách hắn, hiện tại lại càng không nhắm tâm nói cái gì nữa, chỉ có thể lại nói rõ với hắn: “Ta biết Tiểu Khê Nhi ngoan, bất quá về sau cũng không thể lại đi nấu nước, bằng không ta thật sự sẽ tức giận đó.”

Diệp Khê khăn trương mà nín chặt góc áo của mình mà cúi đầu, mang theo giọng mũi cùng giọng nhỏ khàn cầu bảo đảm: “Ta không đi, lần sau ta sẽ không đi, thê chủ... thê chủ không cần tức giận...”

Tiêu Dục lấy ra một bàn tay sờ đầu của hắn: “Khê Nhi đừng sợ, ta không tức giận, ta chỉ là sợ người mệt thôi.”

Diệp Khê ngẩng đầu, dùng hết sức đem nước mắt trong hốc mắt nghẹn trở về, cái đầu nhỏ lắc vài cái: “Không phiền lụy, không phiền lụy...”

Tiêu Dục cười cười, không lại nhiều lời, hắn không có cảm giác an toàn, không phải một ngày hai ngày có thể mất đi, từ từ sẽ đến đi.

***

Diệp Khê nấu cơm tối xong, Tiêu Dực đem nước trong thùng gỗ để giải nhiệt. Trong nhà chỉ có một cái nồi nhỏ, cũng chỉ chứa được nửa thùng nước. Ăn cơm xong, Tiêu Dực đem khối rèm làm ngăn cách kia treo lại, đem một nồi nước ấm kia cùng nửa thùng nước lạnh đổ chung đem đến mặt sau rèm cho Diệp Khê lau mình, chính mình cũng bắt đầu gom quần áo phơi trong nhà một ngày.

Tiêu Dực bày quần áo khô trên giường gấp lại một lần nữa, mặt sau rèm không hề cách âm nên nghe được tiếng nước chảy, rèm cách mặt đất khoảng một gang tay, Tiêu Dực có thể nhìn thấy hần lộ ra mắt cá chân giống như cây gậy khô gầy. Tiêu Dực nghĩ, cô phải mau chóng làm ra tiền, phải bổ sung dinh dưỡng cho hần thật tốt.

Diệp Khê lau mình xong, Tiêu Dực đã cầm quần áo gấp xong hết. Diệp Khê gả lại đây, trừ bỏ quần áo mặc trên người, nhà họ Diệp ngay cả một bộ quần áo cũng không cho hần mang theo, đành phải thay đồ của Tiêu Dực trước. Tiêu Dực tự mình cũng lấy một bộ sạch sẽ đi ra bờ sông tìm nơi kín đáo tắm rửa một chút, xong xuôi cảm thấy chính mình thật nhẹ nhàng khoan khoái đôi chút.

Khi Tiêu Dực về nhà nhìn thấy Diệp Khê nhìn chằm chằm đến ngăn người, thấy cô trở về vội vàng nói với cô: “Thê chủ, trong nhà không có kim chi, đành chần không được.”

“Vậy không cần đánh trước, ngày mai ta đi vào trong thành nhìn xem, nếu có thể kiếm được ít tiền đồng, ta liền mua chút kim chi về.” Tiêu Dực lấy một khối khăn trải giường khô, đem sợi bông khô thả lên, đẩy lên một mặt khác của khăn trải giường, lại đem hai khối khăn trải giường làm thành bốn góc kết lại, cái chần giản dị được thông qua. Diệp Khê hí hóp khoe mắt, thê chủ thật thông minh.

Trải qua một ngày ở chung, Diệp Khê đối với Tiêu Dực có rất nhiều tín nhiệm. Bây giờ ngủ chung hiển nhiên không có gần sát nàng, nhưng là không giống tối hôm trước cách xa nàng nửa cánh tay như vậy. Diệp Khê nằm là mặt nghiêng về sườn nàng nằm, hơi hơi cuộn tròn thân mình, nhỏ giọng hỏi nàng: “Thê chủ ngày mai muốn vào trong thành sao?”

“Đúng vậy, ngày mai ta đi vào trong thành nhìn xem có cái gì có thể làm nuôi sống không, Khê Nhi có dám ở nhà một mình hay không?”

“Dám, ta ở nhà, chờ thê chủ trở về.”

Tiêu Dực cười cười, kéo kéo chăn cho hần: “Ngủ đi.” Thấy hần nghe lời mà nhắm mắt lại, Tiêu Dực đứng dậy đi ra thổi tắt ngọn nến, ngày mai nhất định phải tìm được việc làm.

Ngày hôm sau, Diệp Khê nấu cho Tiêu Dực chút thức ăn chay ăn, Tiêu Dực lại gánh hai thùng nước trở về, nói rõ Diệp Khê cái gì cũng không cần làm, giữa trưa nhớ tự mình nấu đồ ăn ăn... vân vân, mới chịu đi chuyển người đi vào trong thành.

Thành cách thôn Thanh Dương gần nhất gọi là Đông Sơn, trong thành đều là một cảnh náo nhiệt, đá lát bày ra hai bên cửa hàng tụ lại đông đảo giữa ngã tư đường, bên đường còn có đủ loại quán lớn nhỏ. Tiêu Dực chậm rãi đi tới, một bên lưu ý có thương gia viết thiệp thông báo nhận người hay không, một bên nhìn xem cửa hàng quán nhỏ đều bán cái gì.

Tiêu Dực đi một vòng, cũng hỏi mấy cửa hàng nhận người, có là có nhưng không nhận loại thân thư sinh đơn bạc như cô, có nhận cô cũng không làm được, còn có người nhìn đến vết thương trên đầu cô liền không nhận. Tiêu Dực có chút buồn bực, chẳng lẽ thật sự cô lại không tìm được việc làm?

“Đây không phải là Tiêu tỷ sao? Yến tiệc tân hôn của ngươi, như thế nào bỏ đi ra vậy?” Một nữ tử cùng cô chào hỏi, Tiêu Dực sững sốt một chút lập tức phản ứng lại đại khái đây là bằng hữu của Tiêu Dực trước, liền cười hai tiếng ha ha. Nàng kia cùng cô cũng không chênh lệch tuổi bao nhiêu, xem như cũng là thư sinh, quần áo khó coi lại còn thêm bộ dáng phóng khoáng. Tiêu Dực nhìn nàng liền liên tưởng đến Tiêu Dực trước, Tiêu Dực trước hần là chính cái bộ dạng như vậy.

“Tiêu tỷ ngươi đây là muốn chạy đi đâu vậy? A, Tiêu tỷ, trên đầu ngươi thế nào lại bị thương?” Thư sinh nhìn chăm chăm huyết thái dương của cô, ngạc nhiên kêu lên.

Tiêu Dực thò tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ bị thương, vẫn là có chút đau. Tiêu Dực nói: “Ngày hôm qua uống rượu quá nhiều, không cẩn thận đụng vào.”

Thư sinh tỏ ra một bộ dạng khẩn trương: “Có gây trở ngại gì không?”

“Tốt lắm.” Tiêu Dực cười cười: “Ngươi muốn đi đâu?”

“Ta đi hiệu sách chép sách, Tiêu tỷ cũng muốn tới hiệu sách sao?”

Chép sách? Nghe Đàm Chương Nguyệt nói qua Tiêu Dực trước chính là dựa vào công việc này ăn cơm. Tiêu Dực gật gật đầu: “Cùng đi.”

Hai người đến hiệu sách, chủ quầy hiệu sách cười tiếp đón các nàng: “Vương tú tài, Tiêu tú tài đến nha, hôm nay cũng là chép sách sao?”

Thì ra nàng họ Vương. Tiêu Dực nhớ kỹ, cũng không nói chuyện. Vương tú tài trả lời muốn chép sách liền có tiểu thị đến đem các cô đi cách một gian, bên trong còn có bốn người thư sinh đang chép sách, thấy hai người cô vào tất cả liền chào hỏi. Tiêu Dực theo các nàng nói chuyện ở giữa biết bốn người này phân biệt theo họ Trương, Lâm, Chu, Phùng, cũng mỉm cười đi theo Vương tú tài gọi các nàng là tỷ. Nữ nhân nơi này trước mặt xưng tỷ cùng thê gian của nam nhân xưng huynh cũng là một ý, không phải kêu người này tỷ tỷ, chính là chỉ một loại cách gọi người ngoài.

Những người này hiển nhiên đều quen biết Tiêu Dực, Tiêu tử đến Tiêu tử đi cùng tâm sự vài câu mới đều tự ngồi xuống chép sách. Tiểu nhị kia cũng chuẩn bị văn chương trang giấy đưa cho Tiêu Dực, Tiêu Dực để bút thăm đắm mực, mới hạ một chút xuống trên giấy, nhìn nhìn buông bút xuống.

Kiếp trước, cô không có luyện viết chữ bằng bút lông. Kiếp này, dường như Tiêu Dực trước cũng không đem kỹ năng này lưu lại cho cô, nhắc tới bút lông, cô không tìm thấy một chút cảm giác. Tiêu Dực không quấy rầy người khác tự mình đứng lên ra cách gian, khi đi ngang qua quầy cùng chương quầy thú tội, mời cô đi vào đem trang giấy và văn chương thu lại.

“Tiêu tử tài thế nào không viết? Là hiệu nhỏ có cái gì chiếu cố không chu toàn sao?” Khuôn mặt chương quầy kia tươi cười hỏi, Tiêu Dực là có chút kính nể nàng, đối với bọn tú tài nghèo các cô nàng cũng có thể lấy lễ tương đối đãi, chớ trách lợi nhuận hiệu sách này thoát nhìn rất tốt.

Tiêu Dực chỉ chỉ huyết thái dương của mình: “Không phải, là ta ngày hôm trước làm bị thương, tay có chút run.”

Chương quầy lúc này mới thấy vết sẹo kia, lập tức khách sáo nói: “Đây không phải quan trọng hơn sao? Vậy Tiêu tử tài chăm sóc tốt rồi lại đến.” Tiêu Dực nói cảm ơn rồi từ giả rời đi.

Đối diện hiệu sách có một nhà giàu nhận người ở, là loại muốn ký khế bán mình, Tiêu Dực nhìn nhìn rồi xoay người tránh ra. Trước mặt kệ là làm công việc gì, riêng là chuyện bán mình làm nô tài này cô sẽ không thể làm được.

Mặt trời trên đỉnh đầu nắng nóng bùng bùng cháy, trong lòng Tiêu Dực không khỏi sinh ra cảm giác bất lực. Kiếp trước ở giữa thương trường hay thay đổi thế nào cũng thành thạo, hiện tại lại bó tay không có kế sách, một văn tiền thật có thể bức tử anh hùng hảo hán. Khát nước không có nước uống, đã đói bụng không có tiền mua thức ăn, Tiêu Dực đứng ở chỗ góc đường râm mát nhỏ nghỉ, bên cạnh có người bán củi, Tiêu Dực hỏi: “Vị tỷ muội này, củi này bán thế nào vậy?”

“Hai mươi văn một bó.”

Tiêu Dực tính tính, hai mươi văn, không nhiều lắm, nhưng là đủ mua mấy cân gạo, hơn nữa đó là một lợi nhuận không nhiều lắm, tạm thời không tìm được việc, cô không bằng sớm đi trở về nhặt củi bán lấy chút tiền lời, ít nhất có thể mua điểm tâm ăn, không đến mức làm cho tiểu phụ lang trong nhà lại đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Rau nấm đại

Tiêu Dực trở lại trong nhà ở thôn Thanh Dương, hai người trong nhà phơi nắng thay cho quần áo tối hôm qua, trong nhà trống trơn không có người ở. Tiêu Dực đi hai vòng phòng trước phòng sau vòng vo cũng không gặp bóng người, Tiểu Khê Nhi nhà cô đâu?

Tiêu Dực đứng ở trước cửa, đối diện là nhà một ông lão ngồi ở cửa dưới cái cây lớn nhất hạt đậu, Tiêu Dực hỏi y: “Đại bá, ngài có nhìn thấy Diệp Khê nhà ta không?” demcodon.dien.dan.le.quy.don

Ông lão ngẩng đầu: “Là Tiêu tử tài à, Diệp Khê nhà ngươi lấy thùng đi về phía bên kia sông đó.”

Lại đi gánh nước? Tiêu Dực chau chau mày, thật sự là không nghe lời. Tiêu Dực tìm được bờ sông, trong một đám nam nhân giặt quần áo trông thấy được Diệp Khê nhà cô đang ngồi xổm bên bờ sông rửa gì đó. Tiêu Dực đi đến phía sau hắn mới phát hiện hắn ở đây rửa chai lọ bụi bẩn đen như mực, một bên có cái đất nồi sáng long lanh, Tiêu Dực nhìn vài lần mới nhận ra cái đó của nhà mình trước kia là đất nồi đen như mực.

Tiêu Dực cời giày bỏ ra đến trong nước ngồi lên trên tảng đá to chống má nhìn hắn, Diệp Khê mới phát hiện cô đến đây. Diệp Khê không nhìn ra trên mặt của nàng là vui vẻ hay là nổi giận, đành phải sợ hãi mà kêu nàng: “Thê chủ.”

Về mặt Tiêu Dực ôn hòa nói: “Tiểu Khê Nhi có một mối không? Nghi ngại một chút đi.”

Diệp Khê nghe thế này khuôn mặt nhỏ nhắn mới mở miệng cười: “Không phiền lụy.” Hắn trước kia làm việc mệt hơn với hiện tại thật nhiều lần, giống như hiện tại thê chủ cũng không ép hắn làm việc đến mệt, sẽ không mắng hắn nhân hạ, còn làm cho hắn đồ ăn nóng hăm hập còn cùng ngủ ở trên giường. Diệp Khê nghĩ, hắn muốn làm nhiều việc để báo đáp thê chủ.

“Khê Nhi ăn qua cơm trưa chưa?”

Cơm trưa... Đã qua giữa trưa, Diệp Khê vội vàng thu dọn đồ đạc lại: “Thê chủ nhất định còn chưa có ăn, hiện tại ta trở về nấu.”

“Được, chúng ta trở về.” Tiêu Dực hỗ trợ đem thu dọn một ít để trong nôi cho hắn bụng, tự mình đem một ít đặt vào trong một cái thùng, một cái thùng khác đổ nước gánh về nhà, thế này mới phát hiện ngăn tủ tối như mực trong nhà kia đã được lau dọn sạch sẽ.

Một hồi về nhà, Diệp Khê tiện tay chân nhanh nhẹn rửa rau nhóm lửa nấu đồ ăn, một chút cũng không cho cô nhúng tay vào, đứa nhỏ này thật là chịu

khó. Một buổi sáng, lại giặt quần áo rồi đem trong nhà thu dọn sạch sẽ, còn đem cái gì ô ւế đều giặt sạch sẽ, trở về cũng không nghỉ một chút lại bắt đầu bận việc, thật sự là rất chịu khó.

Chịu khó là chuyện tốt, có thể đặt ở trên người Diệp Khê khiến cho Tiêu Dực không phải khoái trá như vậy. Tiêu Dực lo lắng hần trước giờ đều mệt nhọc quá độ, lại dinh dưỡng không đủ khiến thân mình nhỏ vắt và lâu ngày sẽ thành tật. Bất quá nói cho hần chút gì hần nhất định sẽ không nghe, Tiêu Dực biết Diệp Khê còn chưa đủ tin tưởng cô, tuy rằng không bằng lúc đầu nom nớp lo sợ hờ động tí là quỳ xuống dập đầu, nhưng đáy lòng hần vẫn có cảm giác không an toàn, lo lắng cho mình không làm việc sẽ bị vứt bỏ.

Tiêu Dực khổ sở suy nghĩ một hồi rồi cuộc nghĩ tới đột phá nói: “Khê Nhi, ngươi có thích tiểu hài tử hay không?”

“Tiểu hài tử?” Diệp Khê có chút mờ mịt.

“Đúng vậy, chính là loại tiểu hài tử mềm mại, trắng trẻo, sẽ kêu Khê Nhi là phụ thân.”

Diệp Khê lại sững sốt một chút, nhìn nhìn bụng mình, ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Thê chủ là nói, trong bụng Khê Nhi đã có cục cưng sao?”

..... Tiêu Dực giương miệng nhưng không phát ra tiếng, (dem: tỷ là bị sịt keo đó.)

“Ta... ta có cục cưng...” Hai tay Diệp Khê đặt lên bụng mình, vừa kinh ngạc sợ hãi, vừa vui trong lòng, thậm chí còn mang theo chút hưng phấn không hiểu.

Nhìn Diệp Khê a cái miệng nhỏ nhắn cẩn thận mà vuốt bụng mình một hồi. Tiêu Dực rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Khê Nhi biết cục cưng làm sao đến hay không?”

“Biết.” Diệp Khê gật đầu, thật khẳng định nói với nàng: “Thành thân theo thê chủ ngủ chung một giường sẽ có cục cưng.” (dem: bé Khê nhà tỷ thơ ngây quá đi.)

..... Tiêu Dực lại không phát ra tiếng.

Không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt Diệp Khê lại âm trầm xuống, mắt đầy lo lắng mà nhỏ giọng hỏi Tiêu Dực: “Bọn họ đều nói sau khi thành thân thủ cung sa sẽ không thấy nữa, nhưng là thủ cung sa của ta vẫn còn, có thể đối với cục cưng không tốt hay không?”

Tiêu Dực thờ dãi, đây căn bản chính là người bạn nhỏ cái gì cũng đều không hiểu, thế nào có thể lập gia đình đây?

Tiêu Dực cảm thán tiết khí xong còn phải an ủi hần: “Khê Nhi đừng lo lắng, Khê Nhi trước kia làm nhiều việc nặng nên thân mình quá yếu, không tốt để sinh dưỡng cục cưng. Khê Nhi phải đem thân mình chăm sóc tốt lắm mới có cục cưng.”

Diệp Khê nháy mắt mấy cái, lại sờ sờ bụng mình, thất vọng nói: “Ta còn không có cục cưng sao?”

Tiêu Dực bật cười, mình vẫn còn là đứa nhỏ thế nào lại ngóng trông đứa nhỏ như vậy? “Khê Nhi biết vì sao ta không ngươi làm việc nặng không? Bởi vì hiện tại thân mình Khê Nhi không tốt, không nuôi dưỡng cục cưng được. Cho nên hiện tại Khê Nhi không thể quá mệt mỏi, không thể làm việc nặng, muốn chăm sóc tốt thì mỗi bữa đều phải ăn no, đem thân mình chăm sóc tốt thì về sau mới có thể nuôi dưỡng cục cưng. Nếu Khê Nhi vẫn không để ý bản thân mình, luôn làm việc nặng, mệt mỏi cũng không biết nghỉ ngơi, thì cục cưng sẽ không tìm đến Khê Nhi.”

Diệp Khê gấp đến độ đỏ mắt: “Ta... ta muốn cục cưng....”

“Vây về sau không thể lại làm việc nặng, có việc nặng liền để lại cho thê chủ đến làm, bình thường làm chút việc nhẹ, không có việc gì làm thì nghỉ ngơi cho thật tốt, nhớ kỹ?”

“Nhớ kỹ, nhớ kỹ.” Diệp Khê vội vàng gật đầu, hai dòng nước chảy dài xuôi xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Hần chỉ nghĩ đến giúp thê chủ làm một ít việc, không nghĩ tới như vậy sẽ không có cục cưng. Hần về sau nhất định không làm việc nặng, cũng sẽ nghỉ ngơi nhiều, chăm sóc thân thể thật tốt.

“Khê Nhi thật ngoan, đừng khóc, chăm sóc thân thể thật tốt, về sau sẽ có cục cưng.” Tiêu Dực bắt đắc dĩ mà lau nước mắt cho hần, một bên nói sang chuyện khác với hần: “Khê Nhi, ta không tìm được việc làm, ta muốn đi lên núi đón chút củi ngày mai đi vào trong thành bán.”

Diệp Khê vừa nghe nàng muốn đi vào núi lập tức quên mất đau lòng ngược lại lo lắng lên, tay nhỏ gắt gao níu góc áo Tiêu Dực cầu xin: “Thê chủ không cần đi, ngọn núi có sói.”

Đứa nhỏ này thế nào lại chắc chắn cô sẽ gặp gỡ sói dữ đây? Chẳng lẽ trên người cô có mùi vị của thịt? Tiêu Dực cười nói: “Không có việc gì, ngươi xem nhóm lửa đều phải dùng củi, những gia đình khác cũng phải vào núi đón củi của nhà.”

“Các nàng đều là kết bạn đi cùng.” Diệp Khê nói tiếp: “Thê chủ đi một mình, nguy hiểm.”

Có người quan tâm cảm giác thật tốt, trong lòng còn sung sướng nhiều hơn khi bàn bạc những lợi nhuận lớn của một dòng họ. Tiêu Dực cười an ủi hần: “Không có việc gì, ta ở ngay ven rừng chứ không đi vào trong ngọn núi, ven rừng không có sói, hơn nữa ta sẽ mang đao theo.”

Diệp Khê còn muốn cái gì, Tiêu Dực lại nói: “Ven rừng còn có thật nhiều người ở nhà làm việc đấy. Nếu gặp được sói, ta nhất định sẽ kêu gọi mọi người đến hỗ trợ.”

Diệp Khê ngẫm lại cũng đúng, mới không phản đối nàng đi đốn củi nữa, chẳng qua vẫn là lại dặn dò: “Vậy thì chủ ngàn vạn lần không nên đi vào trong núi nha.”

Tiêu Dực gật đầu, cùng Diệp Khê hai người ăn cơm trưa với rau cải trắng hôm qua còn lại, nghỉ ngơi tí Diệp Khê muốn thu dọn lại trong nhà. Tiêu Dực cũng không ngăn cản, chỉ nói buổi tối tự mình sẽ đi hái rau dại trở về liền đi lên trên núi. Dù sao chuyện vặt trong nhà cũng không nhiều lắm, hơn nữa trải qua cuộc nói chuyện vừa rồi, cô tin tưởng hẳn sẽ tự chú ý thân mình.

Thời điểm Tiêu Dực trở về đã là chạng vạng, mang theo hai bó củi, có chút là nhặt có chút là chặt, đao đốn củi vẫn là mượn cách vách. Tiêu Dực đem củi bó thành hai bó lớn, dùng một cây gỗ thô cắm vào hai bó củi lớn, giống như gánh nước về để nấu.

Có người cùng thôn vừa đi làm nông về cùng cô chào hỏi: “Tiêu tú tài, nhặt được nhiều củi như vậy sao?”

Tiêu Dực cười đáp: “Đúng vậy.”

“Cái trong quần áo của ngươi là gì thế?” Người cùng thôn chỉ chỉ áo khoác cô làm thành cái túi đựng để trên cành cây, Tiêu Dực cười nói: “Hái được chút rau dại và nấm.”

“Nấm?” Người cùng thôn bước lên nhìn xem, đều nói: “Đây không phải là tiểu ô khuẩn sao? Ngươi hái về làm gì?”

“Tiểu ô khuẩn?” Người này nghe rất tốt nhĩ, Tiêu Dực nói: “Hái về ăn.”

Mọi người cùng thôn đều kinh hãi, bảy miệng tám lời đều khuyên cô: “Tiêu tú tài, ngươi đừng nghĩ luẩn quẩn trong lòng, ngươi không phải mới cưới phu lang sao? Ngày sau tính toán tốt hơn, đem ngày chậm rãi sống tốt là được rồi...”

Tiêu Dực nghe xong một hồi mới biết được các nàng cho rằng cô muốn tự sát, còn muốn giết Tiểu Khê Nhi nhà cô. Tiêu Dực bật cười: “Nấm dại, chính là tiểu ô khuẩn này có loại quả thật có độc, nhưng có loại là không có độc, ta hái loại này không có độc.” Khi cô học đại học, lúc nghỉ hè đi về nhà của bạn học ở nông thôn chơi, bạn học kia mang cô lên núi hái nấm, có nhắc cho cô biết loại nào có độc, loại nào không có độc. Hôm nay cô hái đều là tự mình nhận thức vài loại không có độc kia.

Người trong thôn này nghe nàng nói là tiểu ô khuẩn này không có độc, bộ dạng đều lộ ra không dám gật bừa: “Tiêu tú tài, đời đời đều nói thứ này có độc, thế nào ngươi cố tình nói không có? Các ngươi là người đọc sách, chính là cảm thấy chúng ta làm nông dân nói không xuôi tai...”

Tiêu Dực cười nói với các nàng: “Tiểu ô khuẩn tuy rằng không có độc, nhưng lúc nấu lên phải thả nhiều tỏi vào, hơn nữa phải nấu chín mới có thể ăn, như vậy sẽ không trúng độc. Còn có chính là không thể nấu nhiều loại chung với nhau, tiểu ô khuẩn khác loại ăn cùng nhau cũng dễ dàng trúng độc.”

Thôn dân này vẫn là không tin, thấy khuyên không thay đổi cô cũng không nói thêm nữa, chỉ có một người lớn giọng hô: “Ngươi muốn chết, trước đó cũng phải đem tiền mượn của ta trả đây, ngươi là mượn ta một trăm năm mươi đồng tiền đấy.”

Hờ-- Huyệt thái dương của Tiêu Dực đột nhiên đau một chút, vị đại nương này cũng quá trực tiếp. Tiêu Dực một mặt ôn hòa lương thiện: “Đại nương. ...”

“Đại nương cái gì, kêu nương cũng vô dụng! Ngươi tốt nhất tìm chút chuyện làm, mau kiếm chút tiền trả cho ta, ta cũng không nghĩ lấy bánh bao thịt đánh chó, có đi không có về!”

Tiêu Dực cúi đầu khom lưng: “Dạ dạ dạ, đại nương yên tâm, trước khi còn chưa có trả hết tiền kia cho ngài, ta tuyệt đối sẽ không chết.”

Đại nương kia dùng ánh mắt cực đoan không tin nhiệm xem xét cô rồi liếc mắt một cái, hừ một tiếng đi về nhà. Tiêu Dực giờ tay lau cái trán, đại nương này thật là nóng nảy. demcodon.dien.dan.le.quy.don

Tới gần cửa nhà, rất xa đã thấy Diệp Khê ở cửa nhìn xung quanh, nhìn thấy cô liền chạy chậm lại: “Thê chủ.”

“Tiểu Khê Nhi, ngươi lấy bao nấm trong quần áo đi.”

Diệp Khê cầm lấy bao gì đó mở ra nhìn nhìn: “Tiểu ô khuẩn?”

“Trước kia ta đã ăn qua, cái này hẳn là không có độc.” Tiêu Dực đem lời nói lúc trước nói cùng thôn dân nói với hẳn một lần nữa. Diệp Khê là không có nghi ngờ nàng, thê chủ nói không có độc là không có độc.

Tiêu Dực hái vào loại nấm giống nhau, nói Diệp Khê nhặt ra một loại trong đó ra nấu, cái khác đều cất lại. Diệp Khê nấu hai nồi: một nồi rau dại, một nồi nấm. Tiêu Dực ăn nấm, Diệp Khê ăn rau dại. Trong nhà không có tỏi, Tiêu Dực vẫn là không quá yên tâm, không dám cho Diệp Khê ăn, mình cũng không dám ăn nhiều, ăn trước một ít thử xem có thể phản ứng trúng độc nhỏ nào hay không.

Tối đó, Tiêu Dực lấy lại một ít củi đến sửa chữa thành mũi tên một phen, đem thứ không có quy tắc sửa thành đồ dùng trong nhà của mình, một lần nữa bó hai bó củi lại, chỉ còn chờ ngày mai gánh đến trong thành bán. Làm xong mọi việc đi đến nằm trên giường, Tiêu Dực đều không có cái gì không khỏe. Diệp Khê mới thả tâm chịu trách nhiệm xuống. Tiêu Dực vỗ vỗ đầu nhỏ của hẳn cười nói: “Sáng mai Khê Nhi có thể ăn nấm, ăn ngon lắm đấy.”

Diệp Khê nhích lại gần Tiêu Dực: “Thê chủ về sau đừng ăn một mình, Khê Nhi với ngài cùng nhau ăn.” Hẳn thật sự sợ thê chủ bỏ lại hẳn một mình.

Tiêu Dực kéo góc chăn cho hắn: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ngọn núi có sói [1]

Tiêu Dực thừa dịp Diệp Khê nấu bữa sáng tranh thủ thời gian đi gánh nước đủ dùng trong nhà, ăn xong điểm tâm liền gánh củi vào thành. Bán củi quả nhiên là hành động sáng suốt, tuy rằng kiếm chút tiền nhưng đối với Tiêu Dực mà nói có thể kiếm được chút tiền cũng đã tốt lắm rồi, đến trong thành không bao lâu hai bó củi của Tiêu Dực cũng đã rời tay, xem trong lòng bàn tay là ba mươi tám đồng tiền, Tiêu Dực hít sâu thở hắt ra. Vốn mua củi chỉ cần một bó, Tiêu Dực nói cho hắn nếu mua luôn hai bó có thể ưu đãi giảm hai đồng tiền, vì thế bỗng chốc liền bán xong rồi. demcodon.le.quy.don

Tiêu Dực đi tới chợ bán thức ăn mua một túi gạo nhỏ, đại khái đủ ăn hai ngày, lại đi tìm mua thịt. Sạp bán thịt cũng không nhiều lắm, chỉ hai ba nhà, bán thịt đều giá trên trời, rẻ nhất cũng là tám mươi đồng tiền một cân, không có thịt mỡ và xương đều bán được năm mươi đồng tiền, mà Tiêu Dực mua ba cân gạo chỉ còn chín đồng tiền, tiền đồng trên tay cô ngay cả mua nửa cân cũng không đủ.

Tiêu Dực nhìn thịt thò dài, đây là thịt gì, ăn vào có thể thành tiên? Đinh đầu thật sự thất chặt, đành phải bắt đắc dĩ từ bỏ ý định, ngược lại mua chút dầu hạt cải, mua một ít để xào; một cái cháo, lại mua chút đồ ăn không đắt tiền. Tiêu Dực đi vài vòng liền thấy Đàm Chương Nguyệt bán đồ ăn.

Tiêu Dực đem đồ đạc thả xuống bên người Đàm Chương Nguyệt, Đàm Chương Nguyệt bị kinh ngạc: “Tiêu Dực, là người mua? Hôm qua người chép bao nhiêu sách?”

“Ngày hôm qua ta nhặt hai bó củi, sáng nay gánh đến trong thành bán kiếm tiền.”

“Bán củi?” Đàm Chương Nguyệt vừa nghi vừa sợ, ở trong ấn tượng của nàng, biện pháp Tiêu Dực kiếm tiền chỉ có một, chính là chép sách.

“Đúng vậy.” Tiêu Dực thấy được bộ dáng không thể tin được của nàng tự nhiên buồn cười: “Thế nào lại có loại vẻ mặt này, ta sẽ không thể đi bán củi sao?”

“Không phải.” Đàm Chương Nguyệt lắc đầu, lại nói: “Người cùng với ai vào núi?”

“Ta đi một mình, còn muốn đi cùng ai sao?”

“Một mình người?” Đàm Chương Nguyệt kêu to, giọng nói cao quảng tám khiến người chung quanh đều nhìn qua, Tiêu Dực vuốt vuốt cái trán: “Người hưng phấn như vậy làm gì?”

“Ta không phải hưng phấn, ta là lo lắng cho người!” Đàm Chương Nguyệt tròn mắt liếc nàng một cái: “Người không biết ngọn núi đó có bao nhiêu nguy hiểm hay sao? Thế nhưng lại một mình đi lên núi. À, ta đã quên, người đã quên những chuyện trước kia. Tiêu Dực, người nhớ cho kỹ, về sau không thể một mình đi lên núi, rất nguy hiểm!” Đàm Chương Nguyệt nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Nàng cũng nói ngọn núi nguy hiểm? Xem ra ngọn núi thật sự có gì đó nguy hiểm, Tiêu Dực cũng nghiêm túc theo: “Vì sao? Ngọn núi có cái gì?”

“Ngọn núi có sói.”

“Lại là sói?” Tiêu Dực biết sói thật hung dữ, nhưng là không cần sợ như vậy chứ?

Đàm Chương Nguyệt trừng nàng: “Cái gì kêu lại là sói? Ngọn núi này có nhiều loài vật mạnh dữ như: hổ rừng nè, heo rừng nè, sói nè, gặp liền trốn không thoát.”

“Là mấy con đó?” Tiêu Dực nhíu chặt mày, cô còn tưởng rằng có cái gì đó đáng sợ chứ.

-“Cái gì kêu là mấy con đó?” Đàm Chương Nguyệt tức giận đến gõ trán nàng một cái: “Người là chưa thấy qua không biết sợ hãi! Người trong thôn đi lên núi đốn củi đều là kết bạn đi, còn không dám đi vào sâu, gặp được loài vật mạnh dữ mười người đến cũng không nhất định đối phó được!” Đàm Chương Nguyệt nói xong, thấy nàng nhíu mày mà xem lại chính mình, lại thật nghiêm túc bổ sung thêm: “Ta là nói cho người biết, ngàn vạn lần không thể lại đi một mình lên núi! Người đừng làm ra một bộ dáng không thích nghe, ngày hôm qua người không gặp được loài vật mạnh dữ là người may mắn, về sau ngàn vạn lần không thể lại đi nữa!”

Tiêu Dực giãn mày, nén cười nói: “Ta không có không thích nghe, ta đang nghe chăm chú đây.”

Đàm Chương Nguyệt lại tròn mắt liếc nàng một cái, cảm giác dường như Tiêu Dực nói với mình cho có lệ. Có người đến mua đồ ăn, Tiêu Dực ôm lấy đồ của mình nói: “Đàm Chương Nguyệt, ta đi đây.”

Đàm Chương Nguyệt một bên lấy tiền, một bên dặn nàng: “Nhớ kỹ, đừng đi một mình lên núi.”

“Đã biết.” Tiêu Dực đã đi vài bước, tiếng lớn đã đánh mất ba chữ trở về.

Theo chợ bán thức ăn đến cửa thành còn một khoảng cách thật lớn, trên đường có một cửa hiệu thêu. Tiêu Dực nghĩ nghĩ bước đến tiến vào, tiểu nhị vội vàng đến đón tiếp: “Khách quan, muốn mua cái gì?”

“Mua sợi tơ.”

“A, vậy người đến đúng chỗ rồi, sợi tơ nơi này của chúng đều là cao cấp nhất, tốt nhất, màu sắc lại tươi đẹp, thêu ra hoa đẹp mắt vô cùng...” Tiểu nhị một bên lấy ra một hộp sợi tơ cao cấp nhỏ cho Tiêu Dực xem, một bên ra sức đẩy mạnh tiêu thụ.

Màu sắc quả thật rất đẹp, bất quá rất mắc, Tiêu Dực hỏi: “Có loại thô một chút hay không?”

“Thô? Khách quan là muốn loại dùng làm dây buộc tóc sao?”

Dây buộc tóc? Tiêu Dực gật gù đầu, trước nhìn thử. Tiểu nhị lập tức lấy một hộp sợi tơ khác, so với loại trước thô hơn, thật hợp yêu cầu của Tiêu Dực.

Tiêu Dực mua sợi tơ, lại mua chút dây nhỏ và tú hoa châm, ở trên đường nhìn thấy có bán kẹo hồ lô liền đến mua cho Diệp Khê một sâu, mua xong mọi thứ, tiền Tiêu Dực hôm nay kiếm được cũng chỉ còn lại một đồng tiền cuối cùng, thật sự là nhiều hơn một cái cũng không có.

Trong thành đến thôn không tính xa, nửa canh giờ là có thể đến. Thời điểm Tiêu Dực trở lại thôn đúng vào giữa trưa, tường vây nhà Tiêu Dực đã sớm sập cùng không có khác nhau mấy. Diệp Khê ngồi ở dưới mái hiên ngăn người, xa xa thấy cô liền chạy vội đi qua.

“Thê chủ.” Diệp Khê vui vẻ mà giơ tay hỗ trợ xách gì đó trong tay nàng, mua nhiều thứ như vậy, cùi của thê chủ nhất định bán được giá tốt.

Tiêu Dực đem bao kim chỉ cùng kẹo hồ lô đưa cho hấn, lại cho hấn cầm hai ba món đồ ăn không nặng, cười nói hấn: “Tiểu Khê Nhi đã ăn cơm trưa chưa?”

“Ta chờ thê chủ, rau dại và nấm đều nấu xong rồi.”

“Về sau đừng chờ ta, nấu xong liền tự mình ăn trước. Đúng rồi, ta mua gạo và dầu, chúng ta có thể ăn cơm và rau xào.”

Diệp Khê đã sớm thấy được nàng cầm cái chảo, tròn mắt nói: “Trở về ta liền nấu cho thê chủ ăn.”

Tiêu Dực đột nhiên cảm thấy đáng, ra ngoài trở về có người ở trong nhà chờ, cho dù có gian khổ một ít cũng là thỏa mãn. Kiếp trước cô cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu người thật tình đối đãi. Khi đó cô có tiền tài vô số, nhưng không có chỗ về ấm áp. Hiện tại tuy rằng không có tiền, nhưng người đàn ông bé nhỏ Tiêu Dực trước cưới về lại làm cho cô cảm thấy ấm áp—không giống tình yêu ấm áp. Tiêu Dực nghĩ, có lẽ, cô đã bắt đầu thương hấn.

Về nhà một hồi, Diệp Khê chạy tới chạy lui tìm một hồi, cuối cùng nói với Tiêu Dực: “Thê chủ, không có nồi để nấu gạo.”

Tiêu Dực vỗ đầu: “Đã quên mua.”

“Cũng không có cái xừng dùng để chưng cơm.”

Tiêu Dực lại chụp đầu: “Nữ phá sản, ngay cả cái xừng cũng đem bán!”

Diệp Khê thấy nàng mắng chửi người, không tự giác mà rút lui thân mình. Tiêu Dực thấy thế liền dời lực chú ý của hấn: “Tiểu Khê Nhi, người không xem ta mua cái gì trở về sao?”

“Còn chưa có nấu cơm...”

“Không vội, đi xem trước.” Tiêu Dực đưa hấn chạy vào trong phòng, tự mình cầm lấy cái chảo mới mua về, lại đem đồ ăn để trong nồi bỏ vào trong chén, dùng nồi đó đến nấu cháo. Cô không biết dùng cái xừng của cổ đại, nhưng là dùng cái nồi để nấu cháo vẫn là biết.

Tiêu Dực đem cái nồi đến trên bếp, dưới bếp nhỏ còn có chút lửa. Tiêu Dực thả chút củi đi vào, học bộ dáng khi Diệp Khê nhóm lửa dùng ống trúc thổi lửa để gần bên trong thổi một hồi, một trận bồ hồng bay ra khiến Tiêu Dực bị nghẹn ho khan, ánh mắt cũng bị xông thẳng vào đến chảy nước mắt, trên mặt còn dính ít bụi.

Một cái tay nhỏ bé chụp trên lưng cô, giọng nói Diệp Khê mang theo sợ hãi vang lên ở bên tai: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta sai rồi, thật xin lỗi, ta hấn là nên nhóm lửa trước...”

“Không có việc gì, không có việc gì... Khụ khụ, không có việc gì, ta sẽ không chửi.” Tiêu Dực hí nhe mắt đứng lên: “Tiểu Khê Nhi người tới nhóm lửa đi, việc này ta thật sự không thể làm được, ta đi gọi rửa.”

Nàng thật sự không mắng hấn sao? Diệp Khê giật mình, hồi phục lại tinh thần lại muốn đi lấy nước cho nàng, lại muốn phải nhóm lửa nhanh chút nấu cơm cho nàng ăn, nhất thời gấp đến độ không biết thế nào nên cố nhìn qua bên kia, dính một chút như vậy nàng đã tự mình múc nước đi giặt sạch, Diệp Khê đành phải ngồi xuống nhóm lửa.

Tiêu Dực giặt xong êm đẹp lại qua, cháo trong nồi đã nấu chín. Diệp Khê ngồi ở trước cửa bếp yên lặng nhìn kẹo hồ lô trong tay, ánh mắt có chút hồng hồng. Tiêu Dực làm ra vẻ mặt dịu dàng: “Làm sao vậy? Ta lại không chửi, khóc cái gì?”

Diệp Khê ngẩng đầu, gờ kẹo hồ lô trong tay lên, có chút không xác định hỏi nàng: “Thê chủ, đây là... cho ai?”

Tiêu Dực xoa xoa đầu của hân: “Mua cho ngươi.” Có chút đau lòng vì tiểu gia hỏa này, chuyện rõ ràng như vậy cũng không dám xác nhận.

Thật là cho hân nha, hóc mắt Diệp Khê càng đỏ, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên nhận được lễ vật này, hân là xem như lễ vật được không?

“Ai, ngươi đưa bé ngọc này, khóc cái gì hả.” Tiêu Dực bắt đắc dĩ mà ngồi xổm bên người hân bắt đầu dỗ: “Đây, ăn thử một miếng xem.”

Diệp Khê hít hít mũi vurun đầu lưỡi liếm liếm, nước mắt còn vương trên mắt liền tròn như trăng non, Tiêu Dực lau lau khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, cười xấu xa: “Ngọt chính là bên ngoài, bên trong là vị chua, cắn một miếng thử xem.”

Diệp Khê cắn một miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn thành bánh bao, Tiêu Dực nhìn liền cười đến vui vẻ.

Tiêu Dực để cho Diệp Khê tự mình thưởng thức kẹo hồ lô, chính mình lại đi rửa sạch một ít đồ ăn đến xào chín, còn lột tỏi đem nắm nấu qua lại xào một lần. Một chén canh rau dại, một chén rau xào, một chén nấm, tuy rằng không có thịt, tốt xấu gì thấy dầu là có chút hương vị, hơn nữa gạo nấu cháo thơm ngào ngạt, thật đúng là ăn ngon.

Diệp Khê chưa từng ăn qua nấm xào, chỉ cảm thấy xào như vậy với nấu ăn ngon hơn, không khỏi ăn nhiều mấy lần. Tiêu Dực bận ngăn chặn đôi đũa của hân, còn chưa nói đã bị hân đoạt trước: “Thê chủ, ta đã thử qua loại nấm này, không có độc.” demcodon.le.quy.don

Tìm Tiêu Dực đột nhiên nhảy dựng lên: “Ngươi thử lúc nào?”

“Buổi sáng, sau khi ngải ra cửa...” Dưới ánh mắt Tiêu Dực, giọng nói Diệp Khê càng ngày càng nhỏ.

“Ngươi có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không? Đầu có choáng váng hoa mắt, muốn ói hoặc là nhìn thấy cái gì đó kỳ quái hay không?” Tiêu Dực khuôn trương hỏi, trước kia cô nghe bạn học nói người ăn nấm dại nếu trúng độc không phải nhất định sẽ xuất hiện tình huống ngộ độc thức ăn, có một số người sẽ phản ứng là sinh ra ảo giác.

“Không có.”

Tiêu Dực nghe thế mới yên tâm, nghĩ lại mà vẫn sợ: “Về sau không cho ăn thử, nếu trúng độc sẽ không mạng cục cưng được.”

Diệp Khê kinh hoảng một trận, nhìn phía dưới một chút.

Tiêu Dực thờ dài: “Khê Nhi yên tâm, nấm ta hái trở về đều là không có độc, về sau đều dùng tỏi đến xào, xào chín mới có thể ăn.”

Diệp Khê lại ghi nhớ trong đầu, hai người mới tiếp tục ăn cơm. Diệp Khê uống cháo, ăn đồ ăn xào dầu hạt cải, trong lòng ngọt ngào, thê chủ nói sẽ làm cho hân sống càng ngày càng tốt, hân thật sự tin tưởng, nhìn xem, hiện tại bọn họ không phải ăn cháo sao, còn có đồ ăn xào dầu hạt cải, trước kia hân chưa từng có ăn qua đồ ăn ngon như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ngọn núi có sỏi [2]

Ăn cơm xong, Tiêu Dực đem sợi tơ đủ màu sắc mua ở trong thành lấy ra: “Khê Nhi, ngươi có biết cái này dùng làm gì không?”

Diệp Khê lắc đầu, lúc trước hân có thấy qua sợi tơ, nhưng hân sẽ không thêu hoa, trước kia hân làm việc cả ngày, không ai dạy hân thêu hoa, hân chỉ biết một chút may vá thô. Hơn nữa, sợi tơ này cũng không phải loại sợi nhỏ thêu hoa.

“Đây là đan dây xích tay, đến, ngồi nơi này.”

Đan dây xích tay? Diệp Khê biết dây xích tay, nhưng đều là làm từ vàng bạc, dùng sợi tơ cũng có thể đan sao? Diệp Khê nghe lời mà ngồi vào bên cạnh Tiêu Dực, Tiêu Dực rút mấy sợi tơ có màu sắc khác nhau ra cho Diệp Khê hỗ trợ nắm một đầu, cấp tốc mà đan xuống, chỉ chốc lát một sợi dây xích có màu sắc rực rỡ xinh đẹp liền hoàn thành.

Tiêu Dực đưa tay đeo vào trên cổ tay Diệp Khê, cười hỏi hân: “Thích không?”

Diệp Khê nâng cổ tay tinh tế dè dặt cẩn trọng mà chạm vào dây xích kia, dường như sợ chạm vào sẽ không có: “Thê chủ, là, là muốn cho ta sao?”

Tiêu Dực sờ sờ đầu của hắn: “Đúng vậy, đưa cho ngươi, ngươi còn chưa nói có thích hay không nha?”

“Thích, thích, cảm ơn thê chủ.” Giọng nói Diệp Khê lại nghẹn ngào lên, thê chủ đối với hắn thật tốt, không chỉ không đánh không mắng hắn, ngược lại còn mua kẹo hồ lô cho hắn ăn vặt, bây giờ còn đan dây xích cho hắn.

“Bé ngọc, với thê chủ không cần phải nói cảm ơn. Đến, ta dạy cho ngươi đan.” Tiêu Dực lại rút ra ba sợi tơ bắt đầu dạy Diệp Khê đan kiểu đơn giản nhất.

Kiếp trước thời điểm Tiêu Dực phiền muộn hoặc là buồn chán sẽ đan dây xích tay, dùng hình thức này để giải tỏa, bởi vậy các kiểu đan dây xích tay cô đều biết. Tiêu Dực dạy trước cho Diệp Khê hai kiểu đơn giản nhất: “Khê Nhi chậm rãi luyện tập đan, chờ ngươi đan thuần tay, đan tốt hơn ta lấy đi bán trên đường.”

Diệp Khê nghe nói là đan bán, càng thêm ra sức luyện tập, Tiêu Dực lại nói: “Đừng làm đến mệt, luôn luôn cúi đầu cổ sẽ đau, thỉnh thoảng đứng lên đi một chút, dưỡng tốt thân mình mới có thể mang cục cưng.”

Diệp Khê liên tục gật đầu: “Ta sẽ không mệt.” Diệp Khê đối với Tiêu Dực mà nói rất tin tưởng không nghi ngờ điều gì, vì cục cưng, hắn tuyệt đối sẽ không làm cho chính mình quá mệt mỏi.

Nghỉ ngơi xong, Tiêu Dực lại đi qua nhà bên mượn đao đi lên núi đốn củi, bất quá cô ghi nhớ lời Đàm Chương Nguyệt nói: Ngọn núi có thú dữ. Tuy rằng kiếp trước cô học qua vài ngày võ thuật phòng thân, nhưng nếu gặp động vật hung mãnh như con hổ, bầy sói vẫn là rất khó thoát thân, càng không nói đến hiện tại trong tay chỉ có một cây đao đốn củi, đối phó thú mạnh dữ cũng không được. Cho nên Tiêu Dực vẫn chính là ở ven rừng đốn củi, cũng không tiến vào trong ngọn núi.

Thời điểm Tiêu Dực gánh hai bó củi trở về đại khái nhìn quang cảnh ước chừng là hơn sáu giờ chiều, mùa hè ban ngày dài, hơn sáu giờ mà mặt trời còn ở trên trời không chịu hạ xuống. Diệp Khê đã hầm cháo xong, đồ ăn cũng rửa sạch, chính lúc này không đặt tay chân xử lý bếp mà xem nữ tử trước mắt tròn tròn mắt lên, trong mắt hiện lên sợ hãi rõ ràng.

“Tiêu Dực, thật sự là ngươi không muốn sống nữa! Ta đều đã nói qua ngọn núi nguy hiểm...”

Diệp Khê lui về sau nửa cúi đầu thỉnh thoảng sợ hãi mà liếc mắt nhìn nữ tử trước mắt, khoe mắt không ngừng nhìn về phía núi bên kia, đi lướt qua một nửa tường vây sụp trên đường phản ứng đầu tiên khi nhìn thấy bóng dáng Tiêu Dực trở về chính là bước nhanh chạy ra khỏi cửa nhà về phía nàng.

“Thê chủ...” Diệp Khê mang theo tiếng khóc nức nở lao thẳng tới trong lòng Tiêu Dực, thân thể đứa nhỏ trong lòng cô có chút run.

“Khê Nhi, làm sao vậy?” Tiêu Dực mang củi trên lưng buông xuống, lôi kéo hắn cẩn thận đánh giá.

Diệp Khê lắc lắc đầu, hít hít mũi đem nước mắt trong hốc mắt nghẹn trở về, Đàm Chương Nguyệt cũng lao tới, vừa tới lại rống giận: “Tiêu Dực! Ngươi lại đi lên núi!”

Tiêu Dực có chút hiểu được, người này dọa đến Tiểu Khê Nhi của cô. Tiêu Dực trừng mắt liếc nàng một cái: “Đàm Chương Nguyệt, ngươi nhỏ tiếng một chút.”

Giọng Đàm Chương Nguyệt một chút cũng không hiểu, nhưng lại càng lúc càng lớn: “Tiêu Dực, ngươi vẫn là không muốn sống phải không? Ngươi sẽ không sợ gặp phải sài lang hổ báo sao? Ngươi không phải nghe lời ta sẽ không đi một mình lên núi sao? Ngươi nói chuyện mà không giữ lời!”

Diệp Khê càng thêm run, Tiêu Dực không rảnh đi để ý Đàm Chương Nguyệt, bận dịu dàng vỗ lưng trấn an hắn: “Khê Nhi không sợ, nàng không phải đang mắng ngươi, chớ sợ chớ sợ.”

Đàm Chương Nguyệt nghe thế này mới nhận ra chính mình giống như làm phụ lang người ta sợ hãi, nhìn Diệp Khê vài lần rồi cuộc tạm thời ngậm miệng lại, đầy ngập lửa giận ngược lại gom lại trong ánh mắt, mắt hóa thành đao bắn thẳng đến Tiêu Dực.

Tiêu Dực trấn an Diệp Khê xong lại quay qua trấn an Đàm Chương Nguyệt: “Đừng tức giận, đừng tức giận, vào nhà trước.”

“Hừ!” Đàm Chương Nguyệt túm túm lỗ mũi hừ một tiếng, ôm hai tay mình để tránh không nhìn được bóp chết nàng.

Vào nhà, Diệp Khê vội vàng bung một chén nước sôi để nguội cho Tiêu Dực, Tiêu Dực uống hết một hơi, thấy Diệp Khê chuẩn bị xào rau, cười nói: “Khê Nhi, trên núi còn có hai bó củi, ta muốn quay lại gánh về, Khê Nhi đói bụng ăn trước đi, không cần chờ ta.”

Diệp Khê sợ hãi mà nhìn Đàm Chương Nguyệt, lại sợ hãi mà nhìn nàng. Đàm Chương Nguyệt lại nói lên: “Tiêu Dực, ngươi còn muốn đi?”

Tiêu Dực nhìn Diệp Khê gật gật đầu ý nói hắn đừng sợ, lôi kéo Đàm Chương Nguyệt ra cửa: “Ta còn có hai bó củi ở trên núi.”

“Ngươi---” “Răng nanh Đàm Chương Nguyệt cắn lộn cộp rung động, thật muốn mấy quyền đánh nàng choáng váng quên đi.

Tiêu Dực cười nói: “Ta biết ngươi lo lắng cho ta, nhưng là yên tâm đi, ta chỉ ở bên ven rừng đốn củi, không có đi vào ngọn núi, không có cái gì nguy hiểm.”

Đàm Chương Nguyệt tức giận mắng: “Không có nguy hiểm? Ngươi cho là sói sẽ không đến ven rừng? Ngươi cho là sói sẽ sợ ngươi?”

Tiêu Dực vuốt trán thở dài: “Ta biết ngươi lo lắng, nhưng là trời gần tối, càng về tối càng nguy hiểm. Nếu không ngươi chờ ta đi trở về rồi lại mắng?”

“Ngươi!” Đàm Chương Nguyệt tức giận đến hai mắt muốn bốc lửa, Tiêu Dực kéo giữ cánh tay của nàng một phen: “Như vậy đi, ngươi đi theo ta, vừa đi vừa mắng, ta ngâm miệng lại, cho ngươi mắng đến đủ có được không?” Lại quay đầu vào trong nhà hô: “Khê Nhi, làm nhiều đồ ăn một chút, tối nay Đàm Chương Nguyệt ở lại nhà ta ăn cơm.”

Đàm Chương Nguyệt thiếu chút bị nàng làm cho tức chết, thấy nàng vẫn lên núi cũng chỉ đi theo nàng. Mặc kệ nói như thế nào, nàng là lo lắng cho Tiêu Dực một mình lên núi: “Tiêu Dực, ngươi chép sách thật tốt không phải có thể kiếm tiền sao? Vì sao nhất định phải mạo hiểm lên núi đốn củi?”

Tiêu Dực có chút sàu, chép sách so với đốn củi thoải mái không chỉ một điểm, cô đương nhiên nguyện ý làm, nhưng là cô nên nói thế nào cho Đàm Chương Nguyệt là cô không biết viết chữ bằng bút lông? Tiêu Dực thở dài: “Ngày sau không muốn lại đọc sách cổ này, ta cũng không thể dựa vào chép sách sống cả đời.”

“Chẳng lẽ ngươi muốn nhờ bán củi sống cả đời? Ngươi lại thật không sợ ngày nào đó làm mồi cho sói?”

“Đương nhiên sẽ không, bất quá hiện tại cũng chỉ có đốn củi không cần tiền vốn.”

“Vậy ngươi dự định ngày sau làm cái gì?”

“Đi tới đâu hay tới đó.” Tiêu Dực thở dài, thì ra Đàm Chương Nguyệt quán người như vậy, nhưng hiện tại cô quả thật không có cách nào khác cho nàng câu trả lời vừa lòng thuyết phục.

Củi Tiêu Dực lúc trước đã chặt và bó lại tốt, khi hai người gánh củi trở về trời đã tối. Diệp Khê đã nấu đồ ăn xong, múc cháo cho các nàng xong liền bụng chén nhỏ muốn đi tới góc bếp ăn, Tiêu Dực thấy vậy kéo hấn cùng ngồi xuống nói: “Diệp Khê không cần đi ra ngoài ăn, cùng nhau ăn.”

Diệp Khê dao động nhìn Đàm Chương Nguyệt, nghe lời mà ngồi vào bên người Tiêu Dực. Đàm Chương Nguyệt cũng không để ý, chính là rút chén nắm xào trên bàn xem, nghi hoặc nói: “Tiêu ô khuẩn?”

Tiêu Dực cười nói: “Xào thành như vậy ngươi còn nhìn ra được? Thật sự là có hỏa nhãn kim tinh* nha! Yên tâm ăn đi, không có độc.” Nói xong cũng tự mình gấp ăn, thấy Diệp Khê chỉ múc cháo ăn, lại gấp một đĩa thức ăn cho hấn. Mắt Đàm Chương Nguyệt thấy hai người đều ăn vẫn là lo lắng nói: “Tiêu Dực, cái này thật có thể ăn? Đây chính là tiêu ô khuẩn, có độc.”

(*hỏa nhãn kim tinh: ý Tiêu tỷ nói về mắt thần của Tôn Ngộ Không, có thể nhìn thấu mọi vật)

“Ngươi nếu không dám ăn, liền ăn cái khác.” Tiêu Dực cũng không bắt buộc nàng, còn đem chén nắm đại trên bàn đổi đến trước mặt mình và Diệp Khê. Đàm Chương Nguyệt nhìn nàng ăn hơn phân nửa chén, rốt cuộc nhìn không được gấp miếng nhỏ bỏ vào trong miệng.

“Biểu cảm này của ngươi là ý gì hả?” Tiêu Dực buồn cười mà nhìn biểu cảm một mặt thấy chết không sờn của nàng.

Đàm Chương Nguyệt nhai lộn xộn trong miệng, lại lấy thìa gấp một miếng giơ lên cao: “Thật đúng là ăn rất ngon, nhưng là thật có thể ăn?”

Tiêu Dực không nhìn được khinh bỉ nàng: “Sợ chết ngươi còn gấp, ăn cái khác.”

Đàm Chương Nguyệt lại nhẫn nhịn, vẫn là không nhìn được cái loại dụ hoặc của món ăn ngon này, hào khí bốc lên tận mây xanh lấy đôi thìa gấp nắm bỏ vào trong miệng: “Chế thì chết đi, các ngươi đều ăn, ta cũng không sợ.” Tiêu Dực khinh bỉ nhìn nàng một lát, vẫn là không nhìn được nở nụ cười.

Sau khi ăn xong, Đàm Chương Nguyệt vội vàng đi tưới nước cho đồ ăn của mình, không ở lại lâu mà bước đi. Diệp Khê thu dọn chén đĩa, Tiêu Dực lại đem củi buộc một lần, toàn bộ chuẩn bị tốt để vào phòng nhỏ. Diệp Khê đang ở dưới ánh nến đan dây xích tay, bên trong bao vải đã có rất nhiều dây đan thành phẩm tốt. Tiêu Dực cầm lấy mấy cái nhìn nhìn, khen: “Tiêu Khê Nhi đan rất tốt.”

Diệp Khê liền hí hóp khoe mắt, nhìn nhìn trên cổ tay mình, chum cái miệng nhỏ nhắn nói: “Không có thể chủ dạy làm sao đan tốt được.”

“Tiêu Khê Nhi, ta sẽ dạy ngươi đan kiểu khác.” Tiêu Dực rút ra mấy sợi tơ, bắt đầu dạy cho Diệp Khê mấy kiểu có hoa nở phức tạp. Diệp Khê học mau, Tiêu Dực liền dạy nhiều chút, làm cho hấn ngày hôm sau có thể đan nhiều kiểu khác nhau, vốn sẽ dạy không nhiều như vậy đến khi thấy ngọn nến cháy hết, hai người mới rửa mặt lên giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thùng tiền thứ nhất

Hùng đông, tất nhiên là gánh củi đi bán. Bón bó củi, bán hai lần, bán lấy tiền để mua gì đó trong nhà; cái xúng, bồn nhỏ, ngọn nến linh tinh, lại mua cho Diệp Khê hai bộ quần áo giấy để tắm rửa thay, còn mua cái thùng nước không lớn không nhỏ cho Diệp Khê đỡ phải luôn bung gì đó chạy đến bờ sông rửa - hẳn nghe lời mà không dám lại gánh nước, thời điểm muốn dùng nước liền chạy thật xa đến bờ sông, thật phiền người. Nghĩ nghĩ, Tiêu Dực lại mua mìn, thật sự là không chịu nổi muỗi tra tấn, sau đó lại mua chút đường cho Diệp Khê ăn, rất xa thấy Đàm Chương Nguyệt bày đồ ăn ra bán, liền lại mua hai cái bánh bao chạy đi qua. demcodon.diendanlequydon

Đàm Chương Nguyệt đang ăn bánh bao lạnh trong nhà mang đến, kết hợp với nước lạnh và dưa muối.

“Nè.” Tiêu Dực đưa bánh bao qua: “Ăn lạnh không tốt.”

“A, củi của người bán được giá cao?” Đàm Chương Nguyệt cũng không khách khí, nhận đến liền cắn mấy miếng thật to, đem má làm phình lên.

“Củi bán chỉ có một giá, làm sao có thể bán thật tốt?” Tiêu Dực ngồi vào bên cạnh nàng, đấm trên người vài cái. Trên người liền đau nhức, cũng không biết là hai ngày nay lao động tay chân, hay là vết thương cũ tối hôm đó bị đánh mà đau.

“Vậy thế nào liền bỏ tiền mua bánh bao?” Đàm Chương Nguyệt nhìn nhìn nàng: “Người không ăn?”

“Ta về nhà ăn cơm. Ta nói người, buổi trưa ăn chút gì nóng, người bán nhiều đồ ăn như vậy, sẽ không phải ngay cả bánh bao nóng đều tiếc tiền không mua chứ?”

“Đúng là tiếc tiền.” Đàm Chương Nguyệt nói: “Ta muốn để dành tiền.”

Tiêu Dực gật đầu: “Dành tiền là tốt, nhưng là ăn lạnh nhiều, bị bệnh không phải càng tốn thêm tiền?”

Đàm Chương Nguyệt liền trừng mắt nhìn nàng một cái, thật không muốn đồng ý lời nói kia của nàng: “Mỗi ngày ăn, vậy sẽ bị bệnh? Ta muốn dành tiền cưới phu, không thể làm cho người ta gả lại đây chịu khổ.”

“Không nhìn ra đến người là cái sẽ đau vì người khác.” Tiêu Dực trêu ghẹo, lấy khuỷu tay chọc chọc vào người nàng: “Có thân mật không?”

Đàm Chương Nguyệt cho nàng một ánh mắt: “Người không biết?”, lập tức nhớ tới nàng ấy đã quên những chuyện trước kia, đem bánh bao trong miệng nuốt xuống nói: “Là An Vù.”

Tiêu Dực đối với cái tên này không có ấn tượng, chỉ cười chụp vai nàng nói: “Cố gắng thật tốt, sớm ngày đem người ta cưới về.”

“Um um.” Đàm Chương Nguyệt ăn bánh bao gật đầu, Tiêu Dực lại nói: “Nuôi một người thật không dễ dàng, trên đường này bán thịt thật quý giá đắt tiền, muốn mua ít thịt cho Tiểu Khê Nhi nhà ta bồi bổ thân mình cũng đều không mua nổi, ai, Đàm Chương Nguyệt, thịt thế nào lại quý giá như vậy? Còn có bán gà, ai, quả thực chính là cướp người!” Cô mới vừa đi mua bánh bao, một đồng tiền hai bao đồ ăn, bánh bao năm đồng tiền một cái.

Đàm Chương Nguyệt tròn mắt nhìn nàng: “Đương nhiên quý, thịt cũng không phải rau cải trắng, tùy ý có thể thấy được.”

Tiêu Dực nghi hoặc: “Chẳng lẽ, người ta nuôi heo nuôi gà rất ít?”

“Đương nhiên, không phải nhà nhà đều nuôi dưỡng tốt được. Mua heo con, gà con đều không mua nổi! Ít người nuôi, thịt tự nhiên liền quý.” Đàm Chương Nguyệt nói xong lại an ủi nàng: “Tiêu Dực, đừng nghĩ, người nghèo giống chúng ta như vậy, vài năm cũng không thể ăn được một chút thịt.”

Khóe miệng Tiêu Dực có chút run rẩy, cô biết ở cổ đại việc nuôi dưỡng động vật không phát đạt, nhưng là có khoa trương như vậy chứ? “Liền coi như là không mua nổi thịt, nhưng trên núi nhiều gà rừng thỏ hoang như vậy, vì sao không đi săn thú?”

“Săn thú?” Đàm Chương Nguyệt dùng sức lắc đầu: “Gà rừng thỏ hoang này chạy nhanh như bay, không phải dễ dàng đến bắt như vậy, hơn nữa chúng nó đều ở trên núi, ai dám đuổi theo? Gặp được sai lang hổ báo linh tinh liền dữ nhiều lành ít.”

Tiêu Dực nghi hoặc: “Nơi này. ... Không có cung tiễn sao?”

“Cung tiễn? Đó là cái gì vậy?”

Tiêu Dực đã hiểu, thế giới này việc gieo trồng còn có thể, nhưng là việc nuôi dưỡng động vật lại không được, sản phẩm làm bằng sắt cũng không nhiều, giống như loại cung tiễn này đều còn chưa tạo ra, khó trách người bình thường cũng không dám lên núi, gần người vật lộn, người quả thật không phải đối thủ của loài vật mạnh dữ.

Tiêu Dực đứng dậy lấy đồ đạc của mình: “Ta đi đây, về nhà ăn cơm trưa.”

“Đừng đi lên núi.” Đàm Chương Nguyệt lại nói.

“Thật là dong dài mà!” Tiêu Dực cười rồi đi, để lại Đàm Chương Nguyệt trừng mắt nhìn bóng lưng nàng mà thổn thức.

Tiêu Dực lại tiện đường mua chút sợi tơ, khi về nhà vừa vắn cơm vừa nấu chín.

Diệp Khê thấy nàng lại mua thật nhiều này nọ trở về, chạy lại hỗ trợ lấy mấy thứ tốt, lại vội vàng đi lấy chén chuẩn bị cơm. Tiêu Dực đang rửa tay chợt

nghe thấy trong phòng phát ra một tiếng khóc mang theo nước mắt sợ hãi kêu: “A----“

“Tiểu Khê Nhi, làm sao vậy?” Tiểu Dục vội vàng chạy vọt vào trong phòng, suýt nữa đem một chậu nước rửa tay đá ngã lăn.

“Thê chủ...” Trên mặt Diệp Khê lộ ra hai dòng nước mắt, một vẻ mặt ủy khuất chen chúc ở cùng nhau, cứ thút tha thút thít tuôn ra cầm chén trong tay bung cho cô xem. Trong chén là kẹo hồ lô ngày hôm qua Tiểu Dục mua về, mặt trên đầy con kiến.

“Đây...” Cô còn tưởng rằng hắn ăn hết rồi chứ.

“Ồ... ô...” Diệp Khê khóc rất đau lòng, lần đầu tiên hắn có được đồ ăn vặt, còn là thê chủ mua cho hắn, hắn chỉ ăn một miếng liền luyến tiếc, đặt ở tủ chén nhỏ bị con kiến đến ăn, chúng nó cũng khi dễ hắn. (dem: bé Khê dễ thương không chịu nổi ^-^)

Tiểu Dục lấy chén qua: “Mang vứt đi.”

“Không... không quăng...” Diệp Khê lắc lắc đầu giành lại chén, nhìn con kiến lại khóc.

“Không có việc gì, không thích ăn liền vứt đi, ta sẽ không chửi.” Tiểu Dục sờ sờ đầu hắn ăn ừ, cho rằng hắn là sợ bị mắng mới đặt ở trong ngăn tủ không dám vứt bỏ.

“Không... không phải... Khê Nhi thích ăn.” Diệp Khê vội vàng giải thích: “Khê Nhi chính là luyến tiếc ăn...”

Tiểu Dục thở dài, sao lại có chuyện thế này! Nhẹ nhàng lau nước mắt cho hắn: “Nín đi, ngày mai ta lại mua về cho ngươi, đây không thể ăn, vứt bỏ đi.”

“Ồ... ô...” Diệp Khê lắc lắc đầu, ôm chén ngồi xổm gần thành thùng mức nước đến rửa kiến trên kẹo hồ lô, đem đường mặt ngoài đều rửa rớt xuống, lộ ra quả son trà bên trong, sau đó cẩn thận mà để phía dưới gần mặt trời mà phơi nắng, trong miệng còn mang theo tiếng khóc nước mắt, bộ dáng thật đau lòng.

“Khê Nhi.”

“Thê chủ... ô... ô...”

“Khê Nhi đừng đau lòng, hôm nay ta mua rất nhiều đường ăn, đều là loại ăn ngon lắm. Khê Nhi đến ăn xem thích loại nào.” Tiểu Dục xoa thái dương, chịu đựng đói khổ suốt đêm đường ăn mua hôm nay lấy ra chút cho hắn, lại ôm dỗ hắn hồi lâu mới đưa tiểu quý khóc nhè đỡ nghỉ ngơi.

Ăn xong như cũ lên núi, đến muộn mới gánh bốn bó củi về. Thời điểm Tiểu Dục một lần nữa sửa sang lại củi, cố ý tìm chút cây thẳng lấy ra, sửa sang lại củi xong, đem nước gánh đầy một thùng. Tiểu Dục ngồi yên dưới ánh nến chậm rãi tưới cây.

“Thê chủ tước cái này làm gì?” Miệng Diệp Khê không rõ ràng hỏi nàng, trong miệng hắn đang chứa đường Tiểu Dục mua về, trải qua chuyện kẹo hồ lô, hắn sẽ không lại đem đường cất giữ để cho kiến đến ăn. Thê chủ cũng dạy hắn lúc không muốn ăn bỏ vào trong túi giấy buộc chặt miệng lại, như vậy mới sẽ không đưa con kiến tới.

Tiểu Dục cười nói: “Tước để bán chim trĩ, nếu có thể thành công, Khê Nhi còn có thịt ăn.”

Đối với lời mà nàng nói, Diệp Khê một chút cũng không hoài nghi, chỉ cong mày tiếp tục đan dây xích tay. Diệp Khê thích đan dây xích tay, không phiền lụy, còn có thể kiếm tiền – tuy rằng bây giờ một văn cũng chưa kiếm được, nhưng thê chủ nói có thể kiếm được, liền nhất định có thể kiếm.

Như thế qua vài ngày, Tiểu Dục còn lại hai trăm đồng tiền. Diệp Khê cũng đan được một cái sợi nhỏ dây xích tay. Thời điểm Tiểu Dục lại đi bán củi liền mang theo Diệp Khê, nói là đi bán dây xích tay của hắn. Diệp Khê lo sợ đi theo ở bên cạnh nàng, trong mắt có chút sợ hãi, nhưng càng nhiều là tò mò và hưng phấn, nhìn ven đường đều là cỏ dại cảm thấy thật mới lạ.

“Khê Nhi là lần đầu tiên đi vào trong thành sao?” Hỏi xong mới nhớ tới lúc trước hắn đã nói qua không có đi vào trong thành.

“Dạ.” Diệp Khê nhỏ giọng trả lời.

“Vào trong thành dạo chơi rất tốt, nhưng có một số người là người xấu, Khê Nhi phải luôn luôn đi theo bên người ta. Nếu đi lạc thì đứng ngay tại chỗ đó chờ ta, không cần biết người ta nói cái gì cũng không cần tin tưởng, không thể cùng đi với người không biết, nhớ kỹ chưa?” Tiểu Dục thừa dịp giáo dục. Diệp Khê siết chặt cái sợi nhỏ mang theo, nhỏ giọng nói: “Ta đi theo thê chủ.”

Vào thành Diệp Khê liền nắm chặt một góc quần áo của Tiểu Dục, sợ rời khỏi nàng sẽ gặp được người xấu. Tiểu Dục tìm nơi đem củi buồng xuống, Diệp Khê kê chặt bên nàng, có chút giận ánh mắt chung quanh nhìn không ngừng, phía trước có người bán bánh ngọt gánh đi qua. Tiểu Dục gọi lại mua cho Diệp Khê một cái, xoa xoa cái đầu hắn nói: “Thừa dịp nóng ăn đi, chờ bán xong rồi mang ngươi đi dạo phố thật tốt.”

Diệp Khê nhu thuận cắn một miếng bánh ngọt, vị ngọt làm cho hắn vui vẻ mắt hí thành một đường. Diệp Khê đem bánh ngọt giơ lên: “Thê chủ cũng ăn.”

“Ta không thích ăn cái này, Khê Nhi tự mình ăn là được rồi.”

“À.” Diệp Khê lại cắn một miếng, ánh mắt bắt đầu nhìn loạn, lần đầu tiên đến trong thành, ngay cả tiếng rao hàng nghe đều thấy ngạc nhiên.

Tiêu Dực rất nhanh bán xong củi, mang theo Diệp Khê đi dạo một hồi ở trên đường mới tìm chỗ râm mát bắt đầu bán dây xích tay. Tiêu Dực đem mảnh vải lúc trước chuẩn bị bày trên mặt đất, đem dây xích tay này đặt lên mảnh vải tốt nhất làm cho người ta vừa xem liền hiểu ngay, quả nhiên không bao lâu liền hấp dẫn phần đông nam nhân lại đây xem.

“Đây là cái gì?” Các nam nhân hỏi.

“Dây xích tay, có thể mang trên cổ tay.” Tiêu Dực kéo tay Diệp Khê lại đây cho bọn họ xem, lại lấy một cái dây xích tay khác làm mẫu: “Các người xem, kéo ra như vậy là có thể mang trên cổ tay, lại kéo hai sợi dây rũ xuống hai bên này, kéo xong lại nhỏ đi, sẽ không rơi xuống. Mặc dù cái này kém vàng bạc ngọc quý, nhưng nhìn đẹp mắt lại không quý, hơn nữa không sợ va chạm.”

Nơi này làm ra dây xích tay phần lớn là vàng bạc ngọc quý, nam nhân nhà bình thường không mua nổi, ai có thể không muốn có chút phụ tùng nhỏ đâu? Vừa nhìn dây xích tay này quả thật đẹp mắt, lập tức có người hỏi bao nhiêu tiền một cái. demcodon.diendanlequydon

Tiêu Dực chỉ những loại khác nhau nói: “Loại này ba văn, loại này năm văn, loại này tám văn...” Nhà đan độc quyền, Tiêu Dực đem giá thoả định cao chút, trước nhìn xem tình huống, nếu không được còn có thể điều chỉnh. Nói giá này cao, kỳ thật cũng không cao, trừ bỏ thịt động vật một loại có thể xem như giá ở trên trời, kinh tế nơi này phát triển coi như tốt, mấy văn tiền gì đó nhà người bình thường có thể chấp nhận được rất tốt.

“Ba văn? Ba văn đều có thể mua được một cân gạo, người bán cái này so với gạo còn quý hơn, giảm chút giảm chút” Các nam nhân bắt đầu mặc cả.

Trên mặt Tiêu Dực cười rạng rỡ hơn: “Đây đều là sợi tơ tốt nhất, màu sắc sáng rõ, mang lên rất đẹp, ta dám đảm bảo, cái vàng bạc này cũng chưa dễ thấy, giá này đã là tiện nghi lớn rồi đấy!”

Nam tử này cũng chỉ ý tứ há miệng mặc cả, thấy nàng nói không ít liền bỏ tiền mua, đến buổi chiều thế nhưng không còn để bán, còn có người hỏi khi nào lại đến bán. Hơn một trăm dây xích tay, thế nhưng bán được tám trăm đồng tiền. Một đứa nhỏ bị mê hoặc chóng mặt, Diệp Khê nhìn mà có chút trợn mắt há hốc miệng, hẳn không nghĩ tới hẳn đan dây xích tay này có thể bán được nhiều tiền như vậy. Diệp Khê đối với tiền cũng không có nhiều khái niệm, nhưng đại phụ thân trong nhà cùng các ca ca cũng có thù khắn đi bán. Khi Diệp Khê còn chưa xuất giá có mấy lần nghe được bọn họ nói lên, bọn họ thù mười ngày nửa tháng, một lần bán bất quá cũng có thể kiếm được mấy chục đồng tiền. Mấy chục và mấy trăm, Diệp Khê vẫn biết người nào nhiều hơn.

“Tiêu Khê Nhi, làm sao vậy?” Tiêu Dực sờ sờ cái đầu nhỏ thoạt nhìn ngơ ngác, đem người thất thần trở về.

“Thê... thê chủ... ta... ta không phải là... kiếm được rất nhiều tiền?” Nghĩ đến chính mình không phải vô dụng như vậy, Diệp Khê có chút hưng phấn lại có chút khuôn trương, nói chuyện cũng không nói liền.

“Đúng vậy, kiếm rất nhiều tiền đấy.” Tiêu Dực cười đáp: “Khê Nhi thật là lợi hại, có thể kiếm tiền nhiều hơn ta, ta bán củi vài ngày cũng không kiếm được một nửa này.”

“Thê thủ mới lợi hại, là thê chủ dạy ta đan.” Ánh mắt Diệp Khê trở nên sáng long lanh, hẳn thật sự không phải vô dụng, hẳn có thể giúp thê chủ kiếm tiền.

Tiêu Dực xoa xoa mặt hắn: “Đều là Khê Nhi đan, Khê Nhi thật rất giỏi, hiện tại ta liền mang Khê Nhi đi ăn lấy lòng, ừm, lại mua cho Khê Nhi chút quần áo xinh đẹp, khao Khê Nhi, trước tiên là nói về muốn ăn cái gì?”

Diệp Khê cười vui vẻ, lại lắc đầu.

Tiêu Dực lôi kéo cánh tay nhỏ bé của hắn đi về phía trước: “Chúng ta đi dạo trước, nhìn thấy món gì ngon liền mua.”

“Mua thứ thê chủ thích ăn.” Diệp Khê bổ sung.

Tiêu Dực vừa cười, vừa xoa xoa đầu hắn, tiểu gia hỏa này thật là làm cho người ta ấm lòng mà.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Cùng nhau ăn thịt

Tiêu Dực mang theo Diệp Khê đi dạo một vòng ở trong thành, mua thật nhiều sợi tơ, lại mua nhiều vải làm quần áo và giày. Lại mua cho Diệp Khê hai bộ quần áo xinh đẹp và một túi đồ ăn vặt, lại đi vòng đến cửa hàng bày đạo cụ mua một cây đao dài. Sau đó đi chợ bán thức ăn mua chút đồ ăn, cắt một cân thịt, thuận tiện tìm Đàm Chương Nguyệt.

Đàm Chương Nguyệt đang bày đồ ra, nhìn thấy nàng lại mua một đồng này nọ, đặc biệt còn có một đồng đồ ăn, không khỏi tức giận: “Người là đứa phá sản, kiếm được chút tiền liền mua vài thứ lung tung, người muốn mua đồ ăn thế nào không đến chỗ ta mua? Người xem” Đàm Chương Nguyệt chỉ vào đồ ăn không bán được của mình: “Còn nhiều như vậy, ta lại phải gánh về, người là ăn đồ ăn trắng nghĩ đổi khẩu vị là thế nào sao? Chướng mắt rau cải trắng của ta?”

“Không có, chính là đến mua rau cải trắng của người.” Tiêu Dực cười, đem một đồng đồ đều đặt ở trong rổ nài: “Ta mua thịt, tối nay đi qua nhà của ta ăn cơm.”

“Thịt?” Đàm Chương Nguyệt nhìn thịt liền không nhịn được nuốt nước miếng, nuốt xong rồi mắng to: “Người là đứa phá sản! Đồ đất tiền như vậy người cũng mua?”

Tiêu Dực lôi kéo Diệp Khê bỏ chạy, một bên cười to nói: “Tiểu Khê Nhi, người có nhận ra Đàm Chương Nguyệt giống như phụ thân ta hay không? Thật dài dòng mà.”

Đàm Chương Nguyệt tức giận đến sắc mặt tái xanh: “Tiêu Dực đáng chết, cũng không xem nài đã phá cái nhà kia, thật vất vả có thể kiếm tiền, nài cũng không thể tỉnh táo lại một chút hay sao? Còn chê ta dong dài!”

Ba người một đường cãi nhau ầm ĩ về nhà, kỳ thật đùa giỡn chính là Đàm Chương Nguyệt và Tiêu Dực, Diệp Khê bắt quả là bị Tiêu Dực lôi kéo chạy tới chạy lui mà thôi, nhưng là cũng đủ làm cho hân vui vẻ.

Về nhà, Diệp Khê nấu cơm. Tiêu Dực đem sổ sách lấy ra, đếm năm trăm đồng tiền đưa cho Đàm Chương Nguyệt. Sau đó dùng củi gỗ đốt thành than củi viết lên mặt sau tên Đàm Chương Nguyệt: Đã hoàn tiêng.

Đàm Chương Nguyệt nhìn một cặp dây tiền đồng nhỏ có chút tặc lưỡi: “Tiêu Dực, người từ đâu mà kiếm được nhiều tiền như vậy?”

“Hôm nay bán dây xích tay của Khê Nhi nhà ta đan mấy ngày trước.” Tiêu Dực cười đáp, dây xích tay này phí tổn thất bất quá là hơn mười đồng tiền, thế nhưng có thể bán được nhiều hơn tám trăm đồng tiền về, cô cũng rất đáng sợ.

“Nhà người... mười phu mấy ngày trước đây đan mấy cái vô dụng đó cũng có thể bán được nhiều tiền như vậy?” Đàm Chương Nguyệt cũng kinh ngạc, nài luôn luôn ôm cái trắng đến đổi nắm ăn, cũng nhìn thấy Diệp Khê đan đồ vật nhỏ trong nhà của nam nhi, đẹp mắt là đẹp mắt, tác dụng thực tế một chút đều không có, không nghĩ tới có thể bán nhiều tiền như vậy.

“Đúng vậy, ta không dự tính sẽ bán củi nữa, ta cùng Tiểu Khê Nhi đan như vậy kiếm tiền nhanh hơn.” Tiêu Dực nhìn Đàm Chương Nguyệt, thử thăm dò mời: “Nếu không, người cùng đến đan? Kiếm chút tiền cưới phu tốt hơn.”

“Ta?” Đàm Chương Nguyệt có chút động lòng, nhưng là nhìn xem tay của mình: “Loại chuyện nhà của nam nhi này, ta sợ ta không đan được.”

“Cơm nước xong ta dạy cho người, không được nói sau.” Tiêu Dực kéo Đàm Chương Nguyệt đứng dậy: “Đừng ở chỗ này, đi giúp Tiểu Khê Nhi nhà ta rửa rau.”

Cũng không biết là Đàm Chương Nguyệt trời sinh chịu khó, hay là bởi vì thịt mê hoặc. Đàm Chương Nguyệt một câu oán hận đều không có, vén tay áo liền bắt đầu làm, chẳng qua rửa được một nửa cẩn thận mà hỏi Tiêu Dực: “Cái kia, người có thể dạy An Vụ đan được không? Nhà An Vụ cũng rất khó khăn, hân và cha hân hai người, trong nhà không có nữ nhân, sống trôi nổi qua ngày, hơn nữa... hơn nữa chúng ta sẽ thành thân, hân cũng không xem như người ngoài...” Nghĩ là cảm thấy Tiêu Dực sẽ không dễ dàng đem kỹ thuật kiếm tiền này dạy cho người khác, Đàm Chương Nguyệt đặc biệt giải thích chuyện An Vụ sắp phải gả cho nài, gả cho nài sẽ không tính là người ngoài.

Tiêu Dực là không nghĩ nhiều như vậy, thứ này tuy rằng mới lạ, nhưng người có ý mua về mở ra xem, muốn học cũng không khó. Bởi vậy là không nghĩ tới muốn giấu cho riêng mình, hơn nữa cô đã đem Đàm Chương Nguyệt trở thành tỷ muội thân, nghe nài nói hai người không lâu sẽ thành thân, càng sẽ không đem người kêu An Vụ kia xem thành người ngoài, lập tức nói: “Đương nhiên có thể, không bằng người gọi bọn hân lại đây ăn cơm, ăn cơm xong ta cùng dạy các người.”

Đàm Chương Nguyệt ngàn vạn lần không nghĩ tới Tiêu Dực thế nào lại hào phóng nguyện ý gọi bọn họ tới ăn cơm, thịt kia rất đáng quý... Nghĩ như vậy liền sững sờ như cột, Tiêu Dực nhú mày chọc chọc nài: “Thế nào? Gọi tới nhìn xem cũng luyện tiếc? Chẳng lẽ là cái gì tiền trên trời xuống cõi trần gian, cho nên người thầm nghĩ muốn giấu ở trong nhà?”

“Không... không phải.” Đàm Chương Nguyệt lắc đầu, lại xác nhận nói: “Người là nói gọi bọn hân, An Vụ và cha hân cùng nhau đến ăn thịt?”

Ăn thịt? Hờ, Tiêu Dực nhớ tới chuyện Đàm Chương Nguyệt nói qua gia đình nghèo vài năm cũng không ăn được một chút thịt, liền gật đầu cười nói: “Đúng vậy, ăn thịt, cùng nhau. Người gọi phu lang, gọi nhạc phụ, cùng nhau đến.”

Đàm Chương Nguyệt đi phía trước một bước ôm cổ Tiêu Dực, tiếng nhảy nhót giống như là nhặt được vàng: “Tiêu Dực, người thật sự là người tốt!”

Tiêu Dực bị nài ôm sừng sốt, Đàm Chương Nguyệt đã buông cô ra mà chạy đi. Tiêu Dực phục hồi lại tinh thần lại cười hai tiếng ha ha, không nghĩ tới tính Đàm Chương Nguyệt cũng có thời điểm sẽ giống như trẻ con thế này. Quay đầu lại thấy Diệp Khê cũng cười cười, Tiêu Dực đột nhiên kinh ngạc đứng lên: “Khê Nhi, người biết cái người An Vụ kia sao?”

“Gặp qua.”

“Là dạng người gì?”

Dạng người gì? Diệp Khê đúng là hình dung không được, suy nghĩ một hồi nói: “Thế chủ, ngài cũng gặp qua hân, thời điểm ngày hôm đó ở bờ sông giặt quần áo.” Thấy Tiêu Dực không nghĩ ra, Diệp Khê lại bổ sung một câu: “Vì ta mà cùng phu lang nhà Trương nhi cãi nhau.”

“À! Là hân à!” Tiêu Dực giật mình, thì ra là cái nam tử mạnh mẽ kia, tính tình như vậy, cô thích. Cô thật sợ Đàm Chương Nguyệt coi trọng là loại người giống Diệp Lan này, cô sẽ nôn chết.

Đã mời thêm hai người, Tiêu Dực lại cảm thêm chút đồ ăn đi rửa. Không bao lâu Đàm Chương Nguyệt đã mang theo An Vụ và An đại thúc đến đây, hai nam tử vội vàng chào Tiêu Dực: “Tiêu tú tài.”

Tiêu Dực nghẹn một chút, vội hỏi: “An công tử, An đại thúc, không cần khách khí. Ta và Đàm Chương Nguyệt là tỷ muội, đều là người một nhà, cái kia, các người kêu ta là Tiêu Dực đi, không cần kêu Tiêu tú tài.”

An đại thúc có chút cố chấp, An Vụ cũng có chút mất tự nhiên. Nếu là trong ngày thường nhìn thấy không có gì đặc biệt lên tiếng kêu gọi cũng không có gì, nhưng hôm nay cảm thấy là tới ăn thịt nhà người ta, bỗng chút không được thoải mái.

Tiêu Dực không biết bọn họ là vì miếng thịt kia không được thoải mái, chỉ cho rằng bọn họ cố kỵ cô là cái nữ nhân cho nên có chút không buông ra, liền đi qua nhận chảo trong tay Diệp Khê nói: “Đồ ăn lập tức thì xong rồi, Khê Nhi mời An đại thúc và An công tử vào trong nhà ngồi, Đàm Chương Nguyệt đến thêm lửa, ta không thể đến làm cái bếp này.”

“Chúng ta đến làm đi, có nhiều nam nhân như vậy chuyện xào rau nấu cơm sẽ không cần nữ tử các người.” An Vụ nói xong đi đến cửa bếp bên kia ngồi xồm xuống, An đại thúc cũng tự giác mà đến giúp đỡ bưng nồi đồ ăn vào trong nhà.

Tiêu Dực nháy mắt trêu ghẹo nói: “An công tử đây là trong lòng đau Đàm Chương Nguyệt? Ta bắt quá là kêu nàng thêm lửa mà thôi.”

An Vụ đỏ mặt, cũng không biết là bị Tiêu Dực làm cho xấu hổ hay là bị lửa hồng. Đàm Chương Nguyệt đi đứng đến bên người An Vụ, chạm vào một mặt da cười hỏi: “Tiêu Vụ, người đau lòng ta hả?”

“Đi qua một bên.” An Vụ phụng phịu, nhìn cũng không nhìn nàng.

Tiêu Dực buồn cười, lau nồi bắt đầu xào thịt, Diệp Khê đứng ở một bên, Tiêu Dực nói: “Khê Nhi người xem, xào thịt phải đợi dầu nóng, trước thả gừng vào trong dầu. ....” Tiêu Dực vừa xào vừa giảng giải, Diệp Khê cố gắng xem thật tốt. An đại thúc cũng sớm đứng ở một bên, ngay cả Đàm Chương Nguyệt và An Vụ đều đứng trước cửa bếp xem.

Không chút nào khoa trương nói: phụ tử An gia và Đàm Chương Nguyệt đều thật nhiều năm chưa có ăn qua thịt. Trên đời này, có nhiều người cả đời chưa ăn qua thịt, ăn được được thịt nhiều cũng đều là người có tiền. Nữ nhân hai nhà khi còn sống một hai năm sẽ mua một chút thịt về, một nữ nhân qua đời trước, hai cái nam tử An Cư ngay cả đường sinh sống đều thành vấn đề. Nếu không có Đàm Chương Nguyệt giúp đỡ, chỉ sợ lúc này đã sớm đi đầu thai sống lại. Đàm Chương Nguyệt cũng khổ, nương nàng qua đời không bao lâu, phụ thân nàng cũng đi theo. Tiêu cô nương mười hai mười ba tuổi tự mình một người dựa vào bán đồ ăn mà sống, vốn là không giàu có, mấy năm nay lại giúp đỡ An Cư, cũng không lưu lại bao nhiêu tiền. Về phần Diệp Khê, trước hôm nay, thịt kia tự nhiên cách hân quá xa, nghĩ đến cũng không cần nghĩ.

Mùi thịt bay trong không khí, mấy người đều không nhịn được nuốt nước miếng, quả thật là thịt nha, người thấy hương vị đều không giống với đồ ăn khác.

Nhà bên có người theo đoạn tường vây kín đầu nhìn: “Tiêu tú tài, nhà người đang làm đồ ăn gì đó? thơm như vậy nha!”

“Ờ. .... Mua chút thịt đến xào.” Tiêu Dực có chút cảm giác bị kinh hãi, chẳng qua là mua một miếng thịt nhỏ, không cần thiết để người nhìn chăm chú chứ?

Tiêu Dực nhận được kinh hãi, nhà bên kia càng nhận thêm kinh hãi, giọng cao không chỉ ở quãng tám: “Thịt? Thịt? Tiêu tú tài, người từ đâu có tiền mua thịt?”

Càng nhiều hành xóm nhô đầu ra, đầu Tiêu Dực đầy vạch đen, có cần thiết làm ra tiếng động như vậy không? Hơn nữa vấn đề về tiền này rất riêng tư mà. Bất quá trước đây có chút nghèo, chẳng lẽ còn không cho phép người trở thành giàu có? Được rồi, kỳ thật cô còn không giàu có, nhưng không giàu có sẽ không thể mua thịt ăn?

Tiêu Dực cấp tốc mà đem thịt trong nồi lấy ra, có lẽ nói với nhà bên: “Chuyện kia không có gì, không quá rầy người nha—“ Sau đó cấp tốc mà bưng thịt trốn vào trong phòng.

Khi ăn cơm, mọi người đều nhìn đĩa thịt kia mà không dám nhúc nhích. Tiêu Dực gấp cho mỗi người một đĩa thức ăn cho bọn họ: “Ăn đi, ném thử tay nghề của ta.” Sau đó tự mình cũng tự mình gấp thịt bỏ vào trong miệng, ôi, kỳ thật cô cũng thật lâu chưa ăn đến thịt, ừm, hương vị thật ngon, quả nhiên thịt heo đặt trước mặt không giống với thức ăn gia súc, lại càng ngon miệng.

Tiêu Dực chuyển động một cái, mọi người cũng chuyển động theo. Tiêu Dực thấy bọn họ cũng không làm sao dám động đến đĩa thịt kia, rõ ràng chính mình dùng cái thìa múc cho bọn họ, một bên cười nói: “Thế nào lại không ăn? Không phải là ta xào không thể ăn chứ? Khó mà làm được, không thể ăn cũng phải chịu đựng ăn.”

“Ăn ngon, ăn rất ngon.” Diệp Khê rất nể tình, nghe được giọng nói Tiêu Dực mới vui mừng liền gạt đầu, đây là lần đầu tiên trong đời hân ăn qua một bữa cơm ngon như thế, thịt nha, Diệp Khê tình tứ ăn, đầu luyến tiếc nuốt xuống. Đàm Chương Nguyệt và phụ tử An gia cũng cười cười, nhai kỹ nuốt chậm không khác Diệp Khê là mấy, chỉ sợ bỗng chốc ăn xong rồi giống như không ăn.

“Đàm Chương Nguyệt, người chiêu cổ bọn họ nha.” Tiêu Dực tiếp đón, một bên chiếu cố Diệp Khê, nhìn thấy bọn họ đều chỉ ăn một chút, trong mắt

còn mang theo thỏa mãn, khóe môi đều mỉm cười. Tiêu Dực nhìn mà trong lòng vẫn có chút khổ sở, bất quá là ăn được một chút thịt, bọn họ giống như ăn sơn hào hải vị, nghèo khó như vậy, không biết là thế nào sống qua được.

Sau khi ăn xong, Tiêu Dực và Diệp Khê bắt đầu dạy mọi người đan dây xích tay. Diệp Khê dạy An Vụ và An đại thúc, Tiêu Dực dạy Đàm Chương Nguyệt. Đàm Chương Nguyệt quả nhiên là đứa ngốc, An Vụ bọn họ đều đã học xong vài loại, Đàm Chương Nguyệt ngay cả loại đơn giản nhất đều không xong. Đàm Chương Nguyệt nổi giận nói: “Ta quả nhiên học không xong loại chuyện nhà của nam nhi, vẫn là an phận bán đồ ăn của ta đi, hôm nay còn chưa tưới nước nữa.”

“Vậy đi tưới nước đi.” Tiêu Dực cười nói, cô biết có một số người quả thật đối với loại thủ công này không thành thạo.

Đàm Chương Nguyệt đứng lên: “An đại thúc, Tiểu Vụ, các người ở lại đây, chờ ta tưới nước trở về tiếp các người.”

“Người tự bận chuyện của người đi, ai muốn người tiếp.” An Vụ quăng một câu khó nghe từ trong miệng ra, cũng không nhìn nàng.

An đại thúc cười nói: “Tiểu Nguyệt cẩn thận, chúng ta chờ người.”

Đàm Chương Nguyệt gật gật đầu rồi đi, Tiêu Dực tiếp tục dạy ba nam tử đan dây xích tay, ngoại trừ dây xích tay, còn dạy họ đan chút kết linh tinh của Trung Quốc. Chờ Đàm Chương Nguyệt tưới nước trở về, phụ tử An gia đã học xong vài kiểu hoa tròng. Đàm Chương Nguyệt thấy nàng không giấu riêng cho mình như vậy, cảm động sắp rơi nước mắt: “Tiêu Dực, cảm ơn người, cảm ơn người!”

Tiêu Dực vỗ lên trên vai nàng: “Chúng ta không phải tỷ muội sao? Người nói như vậy, chính là khách khí với ta.” Lại nói với phụ tử An gia: “Cách đan dây xích tay không khó, ta nghĩ, qua một thời gian khẳng định sẽ có người nhìn theo mà đan, đến lúc đó liền bán không được giá như hiện tại, cho nên, liền cố gắng kiếm tiền ở khoảng thời gian này.”

Đàm Chương Nguyệt gật gật đầu: “Ta hiểu được, sáng ngày mai ta chạy ra chợ liền mua sợi tơ về.”

***

Tiêu Dực trước là một cái thư sinh yếu đuối, cho tới bây giờ cũng chưa làm cái việc nặng gì, đã nhiều ngày mỗi ngày lên núi đốn củi tuy rằng tay chân có chút rã rời, nhưng Tiêu Dực đều muốn đem tay chân rèn luyện thân thể. Hiện tại muốn cùng Diệp Khê đan dây xích tay, không cần đi lên núi đốn củi, thân thể là muốn rèn luyện, bởi vậy Tiêu Dực cũng giống vậy là sớm liền tỉnh.

Diệp Khê bên cạnh giống như ngày xưa mặt hướng sườn cô nằm, trong lòng ôm nửa cái chăn, thân thể hơi hơi cuộn tròn, cái trán dựa vào cánh tay cô, ý lại dựa vào cô như vậy, giống như con chó nhỏ. Tiêu Dực nghiêng người nhìn về mặt ngủ của hắn, rõ ràng là yên tĩnh ôn hòa.

Tiêu Dực cúi người in xuống một cái hôn ở cái trán hắn, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy, mở cửa khách khứa nhìn mặt trời còn tờ mờ sáng, nhìn không khí mà nói không nên lời tốt. Tiêu Dực hít thật sâu mấy miệng to. Nhấc cái giỏ để hái rau xanh lên bắt đầu chạy bộ, từ trong nhà chạy bộ đến chân núi, hái một cái giỏ đầy rau dại và nấm lại chạy về. Về đến nhà, Diệp Khê còn chưa dậy khỏi giường, Tiêu Dực ở trong sân bắt đầu ôn tập võ phòng thân trước kia học qua.

Thời điểm Diệp Khê mở cửa chỉ thấy thể chủ mình đang ở trong sân luyện công, ngày mới bắt đầu ánh mặt trời chiếu vào người nàng, chung quanh như một vòng hào quang bao phủ lấy thân thể nàng, giống như trong câu chuyện thần tiên hồi nhỏ Diệp Khê nghe qua, Diệp Khê nhìn nàng như muốn dụi mắt.

“Tiêu Khê Nhi, người làm sao vậy?”

Diệp Khê nháy mắt mấy cái, mới phát hiện mình nhìn thể chủ đến ngây người, thoáng chốc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, cuống quýt rũ mặt xuống lác lác đầu, vội vàng nói: “Thê chủ, ta đi nấu bữa sáng.”

Tiêu Dực mặc dù không biết hắn vừa rồi ngẩn người nhìn cái gì, nhưng thấy mặt hắn đỏ cũng biết là hắn thẹn thùng, cũng không lại quấy rầy hắn, chính mình lại xoay người luyện tập. Chờ Tiêu Dực luyện xong, Diệp Khê cũng làm bữa sáng xong, ăn qua liền cùng nhau đan dây xích tay. Tiêu Dực có ý cùng Diệp Khê tán gẫu, tuy rằng Diệp Khê nói không nhiều lắm, nhưng trong lòng là cao hứng. Một là vì không cần lo lắng thể chủ lên núi đốn củi gặp sói, hai là thể chủ đối với mình tốt, đương nhiên là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Dũng khí của cả nhà

Như thế qua hai ba ngày, Tiêu Dực lại mang theo Diệp Khê cùng phụ tử An gia đi vào trong thành chào bán dây xích tay và vật tranh sức nhỏ kết kiểu Trung Quốc. Tiêu Dực vẫn đem sạp đặt ở vị trí lần trước, phụ tử An gia và Đàm Chương Nguyệt liền đem sạp đặt ở trên một con đường khác. Tiêu Dực và Diệp Khê mới trải sạp ra, đồ đạc còn chưa bày xong một đám nam tử liền đến vây quanh, vô cùng náo nhiệt bắt đầu buôn bán.

Diệp Khê ngồi xổm bên người Tiêu Dực, trong tay nắm chặt rõ đựng tiền. Tiêu Dực bán dây xích tay thu tiền liền quăng vào trong rổ. Buôn bán tốt thần

kỳ, hơn một canh giờ ngẩn ngui, vật trang sức của Tiêu Dực và Diệp Khê liền bị tranh mua không còn, người mua không được tiếc hận tằn ra. Diệp Khê nhẹ nhàng thở ra một hơi, nắm chặt rõ đây đây qua bên Tiêu Dực: “Thế chủ.”

Trong rõ đã gần được nửa rõ tiền đồng, Tiêu Dực nhắc rõ đem tiền đồng bên trong cho vào bao vải, cười nói: “Hôm nay lại bán được giá tốt, ta nghĩ muốn mua cái gì đó cho Khê Nhi, Khê Nhi muốn cái gì hay không?”

Diệp Khê lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không có, không cần mua.”

“Thế nào? Không thích đồ thế chủ mua cho người?” Tiêu Dực cười hỏi.

“Không phải... không phải.” Diệp Khê vội vàng lắc đầu, vội vàng giải thích: “Trong nhà... trong nhà nhiều chỗ cần dùng tiền...” Giọng nói càng ngày càng nhỏ, khúc sau Tiêu Dực không nghe thấy. Bất quá ý tứ của hắn Tiêu Dực hiểu được, trong nhà nhiều chỗ cần dùng tiền, không phải nhiều cần bán chính là nhiều lắm, cô xem xét thấy không một góc ngách nào là không thể không cần tiền, nhưng cũng không ngại mua chút ‘đồ vật xa xỉ’ cho Tiểu Khê Nhi nhà cô.

Tiêu Dực vừa định phản bác, lời nói đến bên miệng đã sửa lại nói: “Tiểu Khê Nhi nói rất đúng, Đàm Chương Nguyệt đã nói ta cuối cùng cũng tiêu tiền loạn, vẫn là Tiểu Khê Nhi hiểu chuyện, khó trách từ ngày cưới Khê Nhi về đến nay so với trước kia sống tốt lắm. Khê Nhi thật sự là ngôi sao may mắn của ta, về sau Khê Nhi cần phải quan tâm ta nhiều hơn, không nên mua gì cũng không thể để yên cho ta mua loạn.”

“A?” Diệp Khê ngẩng đầu nhìn nàng, không có ngại hấn lắm miệng sao? Còn... còn kêu hấn quan tâm đến nàng...

Tiêu Dực cười xoa xoa đầu hắn, tâm tư của hắn đều viết ở trên mặt, cô tưởng tượng không biết nói điều khó khăn sẽ như thế nào, đây là nguyên nhân trong lúc nhất thời cô sửa miệng, hấn nhất gan như vậy khó có được dám ‘phản đối’ cô một lần, vẫn dùng lý do là ‘đang lúc’ như vậy, cô nếu là không tỏ vẻ đồng ý mà nói ra, chỉ sợ vừa muốn đem hấn thật vất vả sinh ra một chút dũng khí kia lại chen ép là xong rồi.

Tiêu Dực thu gom xong tiền, lôi kéo Diệp Khê đứng dậy: “Chúng ta đi xem bọn họ Đàm Chương Nguyệt bán thế nào.”

“Ừm...” Diệp Khê lão đảo một chút, cong chân đứng thẳng không ổn, vì ngồi lâu nên chân đều tê rần.

“Khê Nhi.” Tiêu Dực nhanh tay đỡ lấy hắn: “Tê chân thế nào cũng không động đây, hiện tại làm cho đầu gối đau?”

“Không... không đau, nhiều người, ta sợ có kẻ trộm...”

Tiêu Dực thảm than một tiếng, cúi gập người vo về đầu gối cho hắn, cô thế nào liền bày ra cái bộ dạng ngốc như vậy, còn ngay cả lời nói nặng cũng không thể nói với hắn. demcodon.lequydon

Một màn như vậy bị Bành Thục Yến ở trên lầu đối diện xem ở trong mắt. Sau một lúc lâu, tầm mắt Bành Thục Yến trở xuống trên dây xích tay trong tay: “Đây là dây xích tay, là cái nam nhân kia đan?” Cái nam tử khô gầy như vậy, có thể làm ra đồ thủ công mỹ nghệ tốt như vậy?

“Các nàng nói là chính mình đan.” Gã sai vặt của Bành Thục Yến là Phương Nhi trả lời.

“Bọn họ là phu thê?”

“Hắn là như vậy, công tử ngài hỏi cái này làm gì?”

“Không có việc gì.” Bành Thục Yến lắc đầu, đưa tay cầm chung trà trên bàn uống một hớp: ‘nàng kia, là người biết quan tâm người khác, chỉ là xem nàng có thể ở bên đường mà vo về đầu gối cho nam tử kia liền biết. Nam tử kia, là được gả cho thế chủ tốt.’

***

Tiêu Dực mang theo Diệp Khê đi chưa được mấy bước chợt nghe tiếng Đàm Chương Nguyệt hưng phấn hô to: “Tiêu Dực, Tiêu Dực!”

Theo tiếng nhìn lại, phụ tử An gia và Đàm Chương Nguyệt đi về phía bên này, trên mặt đều giấu không được tươi cười, nghĩ đến đồ bọn họ cũng bán xong rồi. Tiêu Dực cũng lôi kéo Diệp Khê chạy vài bước đến chỗ bọn họ, Đàm Chương Nguyệt hưng phấn nói: “Của chúng ta bán xong rồi, các người cũng bán xong rồi?” Không đợi Tiêu Dực nói chuyện, Đàm Chương Nguyệt lại nói: “Tiêu Dực, thật sự làm may nhờ vào người, An đại thúc nói muốn mua một miếng thịt về, buổi tối mời các người ăn cơm.”

Tiêu Dực vội vàng từ chối: “Không cần, An đại thúc không cần khách khí như vậy.” Gia cảnh của An Cư cô cũng biết, cô thế nào không biết xấu hổ vì một chút chuyện nhỏ mà đi ăn thịt nhà người ta, ừ, vẫn là ăn thịt giá trên trời.

An Vụ nói theo câu chuyện: “May nhờ vào Tiêu tú tài đồng ý dạy chúng ta, trong lòng phụ tử chúng ta đều thật cảm kích người đấy, chính là trong nhà nghèo khó, cũng không có đồ ăn gì, sợ Tiêu tú tài ghét bỏ.”

Nói đến thế này, Tiêu Dực cũng không thể nói cái gì nữa, đành phải nở nụ cười đáp ứng xuống: “Vậy làm phiền An đại thúc và An công tử, chính là ta còn có cái yêu cầu không biết có thể nói ra hay không?”

“Mời Tiêu tú tài nói.”

“Chính là đừng kêu ta là Tiêu tú tài nữa.” Tiêu Dực có chút thỉnh cầu xin tha.

An đại thúc và An Vụ che miệng mà cười: “Vâng, vậy kêu Tiêu tiểu thư đi.”

“Đi đi đi.” Tiêu Dực vội vàng đáp ứng xuống.

Diệp Khê nghiêng đầu hỏi nàng: “Thê chủ, ngài là tú tài mà, vì sao không thể gọi ngài tú tài?”

“Bởi vì từ giờ trở đi ta không muốn làm tú tài, cho nên không cần những người khác gọi ta tú tài.”

“Vậy ngài muốn làm cái gì?”

“Ta muốn làm thê chủ của Khê Nhi.”

“Nhưng mà, người khác không thể gọi ngài là thê chủ.”

Tiêu Dực cười: “Đương nhiên, chỉ có Tiểu Khê Nhi mới có thể gọi ta là thê chủ, những người khác chỉ có thể kêu tên của ta hoặc là Tiêu tiểu thư.”

Diệp Khê nhún mày nghiêng đầu, thê chủ làm thê chủ của hắn, cùng làm tú tài không có va chạm mà, vì sao không thể kêu nàng là tú tài nhỉ?

Đoàn người vòng đi mua sợi tơ, mua đồ ăn. Trên đường thấy được có bán hoa quả, Tiêu Dực sờ sờ trong túi tiền, dùng miệng thương lượng hỏi Diệp Khê: “Tiểu Khê Nhi, người xem quả táo kia thật lớn nha. Chúng ta hai người liền mua hai quả, có thể chứ?”

Diệp Khê có chút sợ hãi: “Thê... thê chủ muốn mua... liền... liền mua đi...” Thê chủ là chủ nhà, muốn mua cái gì thì mua cái đó, không cần phải hỏi hắn...
Diệp Khê nghĩ nghĩ bị Tiêu Dực lôi kéo chạy tới. Tiêu Dực mua xong quả táo lại muốn mua lê: “Tiểu Khê Nhi, lê này thoạt nhìn bên ngoài ăn chắc ngon lắm đây, không bằng cũng mua hai quả nha?”

“Vậy à...”

Mua lê xong, Tiêu Dực lại nhặt trái dưa hấu xem: “Dưa hấu này nhìn cũng ngon, chỉ mua một trái là đủ rồi.”

Diệp Khê giật nhẹ góc áo của nàng: “Thê chủ...”

Tiêu Dực nghiêng người ghé vào lỗ tai của hắn nói nhỏ: “Dưa hấu cầm đến nhà An đại thúc ăn, chúng ta đến nhà người ta ăn thịt, không thể đi tay không được. Khê Nhi cảm thấy thế nào?”

Diệp Khê gật gật đầu, Đàm Chương Nguyệt và phụ tử An gia vừa vặn đi từ sau đến, thấy Tiêu Dực lại mua nhiều thứ như vậy, Đàm Chương Nguyệt kêu lên: “Tiêu Dực, người thế nào không có một chút khắc khổ? Thật vất vả buôn bán lời được mấy văn tiền, người vẫn bắt người ta ăn không xong sao?”

“Thấy được sao?” Tiêu Dực nhìn về Diệp Khê nháy mắt, Diệp Khê nhỏ nhỏ dao động liếc mắt Đàm Chương Nguyệt một cái, khóe miệng nhếch lên trên một cái.

“Nhìn thấy cái gì?” Đàm Chương Nguyệt không hiểu gì cả.

Tiêu Dực nhắc dưa hấu lên nhét vào trong lòng nàng, cười ha ha nói: “Không nói cho người.”

***

Trở lại thôn, Tiêu Dực và Diệp Khê cất đồ rồi đi đến nhà An Cư, nhà An Cư và nhà Đàm Chương Nguyệt là hàng xóm, ở giữa hai nhà chỉ cách một bức tường đồ đất. Tiêu Dực đứng ở bên cạnh tường đất nhìn một hồi, thấp giọng nói chuyện phiếm với Diệp Khê: “Người đoán Đàm Chương Nguyệt có thể nửa đêm treo tường tìm An công tử hay không?”

Diệp Khê hơi căng mắt nhỏ mà liếc nhanh nàng một cái, muốn nói lại thôi. Tiêu Dực ôn hòa nói: “Khê Nhi, người muốn nói cái gì? Đừng sợ, với thê chủ muốn nói cái gì đều có thể nói.”

Diệp Khê lại nhìn nàng, giống như cổ lấy dũng khí mở miệng: “Thê chủ, nói như vậy với An công tử không tốt.”

Hử, Tiêu Dực lau mồ hôi, cô đã quên xã hội phong kiến là không thể nói đùa loạn, lại còn để Khê Nhi đến nhắc nhở cô, thật sự là mất mặt mà. Tiêu Dực mất mặt còn muốn trấn an tán dương Diệp Khê còn đang lo lắng sợ hãi sẽ bị cô quở trách: “Tiểu Khê Nhi nói rất đúng, xem ta này, thiếu chút nữa nói lung tung đắc tội người ta, thật tốt có Khê Nhi kịp thời nhắc nhở. Khê Nhi quả nhiên là ngôi sao nhỏ may mắn của ta, về sau ta lại nói lung tung, Khê Nhi nhất định phải nói cho ta nha.”

Diệp Khê thấy nàng không trách tội mình, còn nói hắn nói rất đúng, lo lắng trong mắt chợt lóe rồi biến mất, cũng đi theo nói vài câu: “Đàm tiểu thư vì sao muốn nửa đêm tìm An công tử? Có việc gì mà không thể nói ban ngày sao? Hơn nữa có thể đi cửa chính, vì sao muốn treo tường?” (đem: không biết nói bé Khê nhà tỷ ngây thơ hay khờ nữa.)

Tiêu Dực vỗ cái trán há miệng thở dốc, cô làm sao có thể cùng thỏ trắng nhỏ - Tiểu Khê Nhi nhà cô giảng loại chuyện phiếm chê cười này? Hiện tại cô

làm thế nào trả lời đây?

Vừa vặn Đàm Chương Nguyệt ồn ào đi lại đây: “Ăn cơm, hai phu thê các người ở chỗ này làm gì vậy?”

Tuy rằng thật sự không nói rõ chuyện vì sao muốn treo tường, nhưng Diệp Khê biết vừa rồi cùng thê chủ mình nói là không thể nói lung tung, bởi vậy ngâm miệng không nói. Tiêu Dục lại không quản được thói hư tật xấu của mình, vẫn không nhịn được cười xấu xa đến gần Đàm Chương Nguyệt thấp giọng nói: “Ta suy nghĩ, người có thể nửa đêm treo tường đến ăn trộm gà hay không?”

“Từ Tiêu Dục, người nói hươu nói vượn cái gì?” Đàm Chương Nguyệt đánh tới một quyền về phía Tiêu Dục. Tiêu Dục cười hắc hắc né tránh, lôi kéo Diệp Khê chạy vào phòng nhỏ. Ăn xong một bữa cơm, Diệp Khê vẫn là suy nghĩ cẩn thận, hẳn không có nhìn thấy nhà An Cư nuôi gà nha, thê chủ làm sao có thể nói Đàm tiêu thư có thể treo tường ăn trộm gà hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Miệng đầy dư hương

Lúc Diệp Khê thức dậy Tiêu Dục còn chưa có trở về, Diệp Khê ở trong sân rửa mặt, nam tử nhà bên cùng hắn nói chuyện: “Nhà Tiêu tú tài, người mới thức dậy à?”

Diệp Khê nhìn về phía hắn, sợ hãi mà đáp: “Dạ.”

Nam tử nhà bên cạnh hiếu kỳ nói: “Người thức dậy trễ như vậy, Tiêu tú tài nhà người cũng không trách người sao?”

Diệp Khê mím môi lắc đầu, nhút nhát nói: “Là... là thê chủ cho ta ngủ.”

“Thê chủ nhà người cho người ngủ đến giờ phút này?”

Diệp Khê nhẹ nhàng gật đầu, nam tử nhà bên vừa kinh ngạc vừa ghen tỵ. Hắn mỗi ngày phải rời giường làm việc từ sáng sớm, thức dậy chậm một chút là muốn chọc thê chủ không vui.

“Ài, nhà Tiêu tú tài.” Một nam tử khác cũng cách một nửa tường vậy bị súp kêu hắn, Diệp Khê chớp mắt nhìn qua, nam tử kia nói: “Ta nghĩ đến nhà người xem xem người đan dây xích tay mấy ngày hôm trước này.”

“Dây xích tay là cái gì?” Nam tử lúc trước chen vào hỏi một câu.

Hai tay Diệp Khê gắt gao níu chặt góc áo của mình: “Không, đã không có...”

“Đã không có? Thế nào đã không có? Hai ngày trước còn thấy các người đan, ngày đó ta hỏi người người không phải nói là muốn bán sao?”

“Không có..... Thê chủ!” Thoáng thấy bóng dáng Tiêu Dục, Diệp Khê bỏ qua hai nam tử đang chờ hắn trả lời mà bước nhanh chạy tới chỗ Tiêu Dục.

“Tiêu Khê Nhi, làm sao vậy?” Tiêu Dục một tay ôm lấy người đang nhào tới, nhìn xem hai nam tử nhà bên kia: “Có người khi dễ người?”

Diệp Khê ở trong lòng Tiêu Dục lắc đầu, bên kia đã nói tiếp: “A, Tiêu tú tài, ta cũng không có khi dễ Diệp ca nhi nhà người, ta chỉ là muốn vào nhà các người xem dây xích tay.”

Một người khác cũng nói: “Ta cũng không có khi dễ hắn nha, ta chỉ hỏi một chút là dây xích tay là cái gì.”

Tiêu Dục trấn an vỗ vỗ vai Diệp Khê trong lòng, ôm lấy hắn đi vào nhà, một bên cười nói: “Hai vị tỷ phu đừng nghĩ nhiều, hàng xóm nhiều năm như vậy, tính nết các người ta còn có không biết sao? Ta nghĩ nếu có người khi dễ Tiểu Khê Nhi nhà ta, các người sẽ tự làm núi dựa cho hắn đây.”

Hai nam tử nghe thế này mới nở nụ cười: “Không cần lo lắng, không có người khi dễ hắn. Nếu thật sự có người khi dễ hắn, chúng ta nhất định sẽ làm núi dựa cho hắn.”

Tiêu Dục vừa cười nói: “Hai vị tỷ phu muốn xem dây xích tay sao? Thật không khéo, hôm qua vừa bán hết rồi. Nếu không hai vị tỷ phu ăn cơm trưa xong lại đây xem? Chúng ta đan thêm nhiều loại xinh đẹp, để cho các người cẩn thận mà chọn, nếu là mua hai sợi thì tặng một cái.”

“Thật sự?” Hai nam tử vừa nghe mua hai tặng một liền nở nụ cười: “Đi, chúng ta đi giữa trưa lại đây xem.” Nói xong liền tự quay lại trong nhà mình, Tiêu Dục cũng ôm lấy Diệp Khê trở về nhà mình, một bên dịu dàng nói: “Khê Nhi, không cần sợ, bọn họ chính là muốn nhìn dây xích tay.”

“Dạ.” Diệp Khê cúi đầu mà phát ra một chữ.

Tiêu Dực sờ sờ đầu của hắn, đứa nhỏ này, vẫn là còn sợ hãi cùng người tiếp xúc mà.

* * *

Giờ cơm trưa đi qua, hai nam tử nhà bên kia quả nhiên đến đây, còn mang theo hai ba người đi chung. Tiêu Dực nhiệt tình đưa bọn họ đón tiếp vào trong nhà, đem vật trang sức dây xích tay buổi sáng đan xong lấy ra, mấy nam nhân đều căng mắt lên nhìn xem: “Thật xinh đẹp, Diệp ca nhi à, không thể tưởng tượng được người còn có tay nghề này, trước kia thế nào sao không nghe nói.”

Hai tay Diệp Khê gắt gao níu chặt góc áo của mình, nhút nhát đáp: “Là, là thê chủ...” Một bên dùng ánh mắt giống như cầu Tiêu Dực cứu.

Tiêu Dực vốn là muốn làm cho Diệp Khê thử cùng người khác tiếp xúc, nhưng chống lại ánh mắt đáng thương tuyệt đối không thể làm ngơ kia liền đầu hàng, hưởng chi nếu cô bỏ qua còn có thể mất đi sự tín nhiệm của Tiểu Khê Nhi. Tiêu Dực đáp ứng câu khẩn mà nói ra: “Là ta cùng Khê Nhi đan, thế nào? Có thích hay không? Các người mà mua hai sợi có thể tặng một cái đó.”

Vài nam tử đều động lòng không thôi: “Thật sự mua hai sợi đều được tặng một cái, chúng ta thế nào không biết xấu hổ?”

“Đều là người cùng thôn, đương nhiên phải có ưu đãi, các loại có thể đưa giá ngang nhau, thế nào?”

“Ta đều mua hai sợi, người đưa cái này cho ta?”

“Có thể.”

“Ta cũng mua hai sợi...”

“Ta cũng mua...”

Nhờ mấy người nam tử này tuyên truyền, một ngày này không ngừng có người đến mua dây xích tay. Tiêu Dực và Diệp Khê đều đan không kịp, Tiêu Dực đành phải chạy qua nhà An Cư một chuyến, nói cho bọn họ bán cho người cùng thôn là mua hai sợi tặng một. Phụ tử An gia cũng đồng ý với giá các loại này, sau đó liền giới thiệu một nhóm người đến nhà bọn họ mua. Nam nhân thôn Thanh Dương này nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, bán xuống giá như vậy cũng lời được một chút tiền. Phụ tử An gia càng thêm cảm kích Tiêu Dực, đều nói cùng nhau thưởng khách. Tiêu Dực lại còn đem khách giới thiệu đến nhà bọn họ, mà Đàm Chương Nguyệt cũng chỉ lại nói một câu với Tiêu Dực là người tốt.

Bận một ngày, đến khi màn đêm buông xuống có thể nghỉ ngơi một chút. Tiêu Dực đem tiền một ngày này mua quả táo lấy ra dao gọt hết vỏ, tự mình cắn một phần tư, còn lại đưa cho Diệp Khê. Diệp Khê nhìn xem rõ ràng hơn phân nửa quả táo trong tay, lại nhìn nhìn Tiêu Dực rồi nhai hai ba lần liền giải quyết xong một miếng nhỏ, lại đem quả táo đưa trở về: “Thê chủ ăn.”

“Người ăn đi.” Tiêu Dực sờ sờ đầu hắn: “Ăn quả táo đối với thân thể có lợi, ngoan.”

“Nhưng là...” Nhưng rõ ràng là thê chủ nói nàng muốn ăn mới mua, thế nào có thể đem chia hơn phân nửa cho hắn chứ.

“Khê Nhi đã quên muốn chăm sóc tốt thân thể để có cục cưng sao? Muốn chăm sóc tốt thân thể không chỉ phải ăn nhiều cơm, còn phải ăn nhiều hoa quả, cơ thể của ta có vẻ tốt, có thể ăn ít một ít, nhưng là Khê Nhi phải ăn nhiều một chút, sớm một chút chăm sóc thân thể cho tốt là có thể có cục cưng, biết không?”

(dem: tỷ ngày nào cũng dụ người ta ăn uống cho tốt để có cục cưng, vậy chắc là thêm ‘ăn thịt’ bé Khê lắm rồi đây.^_^)

Cục cưng... Diệp Khê vội vàng gạt đầu, ôm quả táo nho nhỏ cắn một miếng, ngẩng mặt lên chính là híp mắt cười: “Thê chủ, ăn ngon lắm.”

“Lê cũng ngon lắm, ăn xong rồi lại ăn một trái lê.” Tiêu Dực cười sờ sờ đầu hắn, tự mình ôm củi đi nhóm lửa bắt đầu xếp dựng đứng chồng lên. Không nhớ rõ là nhìn qua ở trong quyển sách kia thế nào, tựa như cách dùng lửa có thể đem cây thẳng tạo thành các loại hình dạng, buổi tối mỗi ngày cô đều làm thí nghiệm, muốn làm ra cùng tên trong trí nhớ. Tuy rằng hiệu quả trước mắt rất nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng có hiệu quả. Tiêu Dực rất có tin tưởng, nhất định sớm muộn gì cũng làm ra cục cưng.

Nói đến cục cưng, Tiêu Dực lại muốn thở dài, thật là giá trên trời, cô cũng phải mua chút về ăn, cô có thể giả trang mình là ni cô không ăn mặn, nhưng thân thể gầy ốm kia của Tiểu Khê Nhi, thiếu dinh dưỡng trầm trọng. Đêm hôm qua ngủ chân còn bị chuột rút, không tắm rửa là không được, cô nhìn xem mà hoảng hốt. Ngày mai đi, ngày mai bắt đầu, cô đổi mới lộ trình chạy bộ, chạy vào trong thành mua thịt rồi trở về, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

* * *

Thời gian Diệp Khê rời giường cũng như thường lệ, bữa sáng đều nấu xong mà còn chưa thấy bóng dáng của thê chủ, Diệp Khê nhìn về phía núi, thê chủ thế nào còn không trở về? Lại đợi một lát, Diệp Khê rút cuộc nhìn thấy bóng dáng, nhưng là từ phía khác chạy tới.

“Thê chủ.” Diệp Khê đi ra mở cửa đón tiếp, thời điểm Tiêu Dực vào cửa tiếp nhận rõ ràng trong tay nàng, nhìn chăm chăm cái gì trong rõ ‘hở’ một tiếng, không phải rau dại, là thịt và xương?

“Khê Nhi nấu cơm sáng chưa?”

“Nấu xong rồi.” Diệp Khê mang rõ buồng xuống, xoay người đi lấy chén múc cháo cho Tiêu Dực.

“Khê Nhi ăn trước, ăn xong đem sườn rửa một chút rồi nấu lên.” Tiêu Dực ở trong sân bắt đầu luyện võ phòng thân, Diệp Khê nghe lời tự mình múc một chén cháo ăn trước, sau đó đi rửa sườn. Khi chờ Tiêu Dực ăn sáng, Diệp Khê đã rửa xong.

“Thê chủ, muốn đem thịt dính trên xương cắt bỏ sao?”

“Không cần, tất cả đều thả vào trong nồi nấu canh. Hiện tại có thể bỏ vào nấu, sau khi đã chín để lửa nhỏ để ninh.”

“Dạ.” Diệp Khê trả lời, đem nồi đặt ở trên bếp, rất nhanh đem lửa thổi lớn lên, sau đó bưng cái sọt nhỏ ngồi trước cửa bếp bắt đầu đan dây xích.

Không bao lâu, canh trong nồi sôi, trong không khí cũng pha một ít mùi thịt, lúc này ánh nắng đã có chút nóng, Tiêu Dực liền kéo Diệp Khê ngồi vào dưới mái hiên đan. Sau đó cách một lát đi đến bếp trong nhà lấy ra ít củi, vẫn duy trì lửa nhỏ để ninh sườn trong nồi.

Diệp Khê bắt tay vào đan sợi tơ nhưng có chút không yên lòng, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía nồi bên kia, thêm củi lửa là việc nhỏ, chủ yếu là mùi thịt kia càng ngày càng nồng, hại hần ngửi đều không nhịn được lặng lẽ nuốt nước miếng, mấy nhà gần đều chạy đến cách tường vây hỏi: “Nhà Tiêu tú tài, nhà người nấu cái gì thế? Thơm như vậy nha!”

Diệp Khê trước nhìn sang Tiêu Dực, thấy Tiêu Dực cười nhìn hần bộ dáng không chuẩn bị trả lời, mới nhút nhát đáp: “Là thịt...”

“Thịt? Thịt?? Ôi, nhà người lại mua thịt? Không phải mấy ngày trước đây mới ăn qua sao? Sao lại mua? Nhà người từ đâu mà có nhiều tiền thế kia?....”

Từng người nghe được nhà hần nấu thịt mọi người muốn hỏi lên một lần như vậy, từ câu thứ nhất đến cuối cùng, một câu Diệp Khê đều không biết nên trả lời thế nào, chỉ biết nhìn Tiêu Dực xin giúp đỡ. Tiêu Dực cũng luôn trượng nghĩa giúp hần giải vây: “Khê Nhi nhà ta thân thể yếu đuối, mua chút xương về nấu canh cho hần uống.”

Vì thế người tới không lại nhìn chằm chằm Diệp Khê mà chuyển qua hỏi Tiêu Dực: “Tiêu tú tài tìm được việc làm gì tốt sao? Sao lại tự nhiên phát đạt lên nhanh như thế?”

Tiêu Dực liền cười có chút bất đắc dĩ: “Ta không phải mỗi ngày cùng Tiểu Khê Nhi nhà ta đan dây xích tay sao, có thể tìm được việc gì tốt chứ. Tuy rằng trong nhà nghèo chút, nhưng cho Tiểu Khê Nhi bỏ thân mình quan trọng hơn, cũng không thể ốm yếu nhiều như vậy.”

Nghe xong lời này, các nữ nhân liền đều lắc đầu: ‘một người người nam nhân nơi nào liên quan trọng như vậy? Tường phá phòng ở đều không có, còn mua thịt cái gì!’ Nếu là nam nhân, liền biết mở miệng: ‘nhìn xem Tiêu tú tài người ta, nghèo là nghèo thật, nhưng là người ta biết yêu thương người nha, không giống như người trong nhà mình, có tiền liền đi ra ngoài uống rượu, cũng tiếc cắt miếng thịt đem về!’

Vì thế Diệp Khê trở thành người mà mấy nam nhân gần nhà thêm hâm mộ, mất thêm: hâm mộ hần có thể ăn thịt, mất thêm nhà hần có thịt.

Hâm mộ cũng tốt, mất thêm cũng được, Tiêu Dực không có khả năng quản nhiều như vậy. Tiêu Dực thầm nghĩ: cũng chỉ nguyện ý làm bất kể chuyện gì cho Tiểu Khê Nhi nhà cô. Nhìn xem thịt nấu đã xong, Tiêu Dực mở nắp nồi cảm thấy chọc chọc, quả nhiên đúng là cứng mềm đều chín, vị lúc này ngon thật. Tiêu Dực gấp lên một miếng không có xương thối thối, bước nhanh đưa đến trước mặt Diệp Khê: “Khê Nhi, há miệng.”

Diệp Khê vốn là luôn luôn nhìn nàng, thấy nàng đi lại đây còn nghe nàng kêu há miệng, theo phản xạ liền mở miệng ra. Tiêu Dực đem thịt bỏ vào trong miệng hần, vừa mỉm cười vừa nhắc nhở hần: “Cẩn thận nha, sẽ nóng.”

Diệp Khê kêu lên một tiếng ‘um’ nho nhỏ, dè dặt cẩn thận mà cắn miếng thịt, mùi thịt trong nháy mắt liền che kín cái miệng nhỏ nhắn. Diệp Khê vội vàng ngậm miệng lại đem nước thịt cắn ra nuốt xuống, rằng đã không tự chủ được mà bắt đầu nhai thịt trong miệng. Bên cạnh cũng có tiếng ‘um um’, thấy trong miệng Tiêu Dực cũng có một miếng thịt, đại khái là rất nóng, vì nóng nên nàng nhe răng nhếch miệng. Diệp Khê nhìn không được liền cười rộ lên.

“Tiêu... Tiểu Khê Nhi... người... người thế nào có thể... có thể cười ta như vậy... ôi... nóng quá...” Tiêu Dực giương miệng lấy tay quạt ra gió. Diệp Khê vội vàng đi rót cho nàng một ly nước sôi để nguội. Tiêu Dực cũng không lấy, thổi phù phù nuốt miếng thịt kia vào mới nói: “Không uống, sẽ đem vị thịt hòa tan. Tiểu Khê Nhi, ăn ngon không?”

“Ăn ngon.” Diệp Khê còn đang nhai miếng thịt trong miệng, nói ra có chút không rõ.

“Ta cũng cảm thấy ăn ngon.” Tiêu Dực nói xong, cầm ba cái chén đi ra: một chén múc đầy thịt, hai chén khác múc canh, lại đưa đôi đũa cho Diệp Khê cầm “Đến, ăn thịt.”

Nhưng là, còn chưa tới thời gian ăn cơm nha. Diệp Khê có chút do dự, lại thấy nàng gấp thịt đưa đến bên miệng mình, điểm do dự này lập tức quăng lên chín tầng mây. Thê chủ nói ăn, hần chỉ cần ngoan ngoãn ăn là được.

Hai người ăn hơn nửa chén thịt, Tiêu Dực buông chén xuống: “Khê Nhi, dùng canh thịt nấu món ăn, kết hợp buổi sáng chưa ăn hết cơm trưa, được không?”

Diệp Khê tự nhiên là gật đầu đồng ý, Tiêu Dực lập tức đi rửa sạch đồ ăn thả vào trong nồi nóng chín, làm cho Diệp Khê ăn kết hợp với thịt, chỉ ăn thịt thôi cũng là không được, phối hợp ăn mặn và chay mới là tốt nhất. Ăn no, trước đó múc canh ra bây giờ cũng không nóng. Diệp Khê bưng chén canh lên uống, chỉ cảm thấy canh cũng thơm vô cùng, uống một hớp không đủ liền uống hết một chén, liếm liếm môi, còn nghĩ muốn uống thêm, nhưng là... thê chủ có thể cảm thấy hần rất tham ăn hay không?

Tất cả tâm tư của Diệp Khê đều viết ở trên mặt, Tiêu Dực cười nói: “Khê Nhi còn muốn uống thì cứ uống, ta mua xương về chính là nấu canh cho người uống, biết vì sao cần uống nhiều canh không?”

“... Có thể ăn ít thịt.” Diệp Khê nhỏ giọng trả lời.

“Ha ha ha... Khê Nhi người thật là bảo bối.” Tiêu Dực nhìn không được đi sờ đầu hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê đỏ ửng: ‘không phải như vậy sao? Thịt rất đắt tiền nha, ăn hết liền không có, không ăn thì có thể luôn luôn nấu canh nha; còn có xương, hẳn là không có quý như thịt vậy, cho nên thê chủ mới mua xương về.’

“Tiêu Khê Nhi, chân của người có phải thường xuyên sẽ bị chuột rút hay không?”

“Dạ.” Diệp Khê gật đầu, vừa di chuyển bấp thịt liền đau, nơi co rút thường xuyên phải đau mấy ngày.

“Uống nhiều canh xương liền sẽ không bị chuột rút nữa.”

“Thật vậy không?” Diệp Khê mở to mắt, nhìn chằm chằm Tiêu Dực: “Nhưng là... mỗi người đều sẽ bị co rút mà.”

“Không phải mỗi người đều bị, người thường xuyên uống canh xương liền sẽ không đau. Bởi vì canh xương có rất nhiều dinh dưỡng, cho nên Khê Nhi phải uống nhiều canh, chỉ cần nghĩ muốn uống liền tới mức uống, hết canh lại thêm nước vào nấu.”

“Ta đã biết.” Diệp Khê lại đi múc một chén canh đặt ở một bên để nguội, lại bỏ thêm ít nước vào trong nồi tiếp tục nấu. Tiêu Dực thấy hắn cũng cao hứng, nghĩ chỉ cần kiếm được bạc, nuôi xuống như vậy, muốn nuôi thân mình Tiêu Khê Nhi tốt lên cũng không phải việc khó.

Bởi vì có thịt, thả thịt vào lại có chút thơm. Diệp Khê ăn nhiều hơn so với mọi khi, lại uống vào hai chén canh, bụng còn có chút phình. Vuốt bụng tròn trịa, Diệp Khê còn chưa hết thèm nên liếm liếm miệng, thật sự ăn rất ngon nha, ăn no no, miệng còn có mùi. Thời điểm chưa xuất giá, cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới có thể ăn no như vậy, tốt như vậy đâu, thê chủ đối với hắn thật sự là quá tốt.

Nghĩ như vậy, Diệp Khê liền nhẹ nhàng đưa tay lên nắm vạt áo của Tiêu Dực: “Thê chủ, ta rất thích ngài.”

Khỏe miệng Tiêu Dực nhếch lên, hai cánh tay mở ra ôm hắn vào trong lòng: “Ta cũng rất thích Khê Nhi.”

“Ta sẽ cố gắng đan dây xích tay thật tốt, để cho thê chủ kiếm thật nhiều tiền.” Đây là chuyện duy nhất trước mắt hắn nghĩ có thể làm cho thê chủ tin tưởng.

Tiêu Dực cười ra: “Ta cũng sẽ cố gắng thật tốt, kiếm thật nhiều tiền, mua thịt cho Khê Nhi ăn, còn mua những món ngon khác nữa, mua quần áo xinh đẹp, cho Khê Nhi cái phòng mới, làm cho Khê Nhi sống càng ngày càng tốt.”

Diệp Khê dụi dụi mặt trong lòng nàng, vui vẻ cười hắc hắc. Rung động trong ngực làm cho Tiêu Dực một trận tê dại. Tiêu Dực nâng tay tự vỗ vỗ đầu mình, đây là làm sao, đối với người bạn nhỏ này cô thế nhưng cũng có thể đói khát như vậy. Tiêu Dực vội vàng đem Diệp Khê diu đứng lên: “Khê Nhi và ta cùng nhau cố gắng, chúng ta nhất định sẽ sống càng ngày càng tốt, chúng ta hiện tại bắt đầu nỗ lực lên.”

“Ta và thê chủ cùng nhau cố gắng.” Diệp Khê lưu loát rút ra mấy sợi tơ, chuyên tâm bắt đầu đan dây xích tay. Tiêu Dực nhẹ nhàng thở dài một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gặp lại người quen

Trên Chân Vị Lâu, Bành Thục Yến đang xem sổ sách, gã sai vặt Phương Nhi đột nhiên nói: “Công tử, người xem, đôi phu thê lần trước bán dây xích tay kia lại tới nữa, thật nhiều người đến mua đấy.”

Bành Thục Yến theo cửa sổ nhìn xuống, quả thật nhìn thấy một đám người vây quanh ở đó, nàng kia cười mỉm mỉm nói cái gì đó, nam tử còn lại cầm một cái rô, hơi hơi cúi đầu, bộ dáng dè dặt cẩn thận.

“Công tử, người xem sổ sách lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi. Nếu không, chúng ta đi ra ngoài dạo?”

Bành Thục Yến cười gom sổ sách lại nói: “Người muốn đi xem cứ việc nói thẳng, không cần lấy ta làm cớ.”

Phương Nhi vội vàng lùi kéo Bành Thục Yến xuống lầu: “Công tử nhanh chút, dây xích tay của các nàng bán đều đẹp mất đấy, đôi lát nữa bị người ta mua hết rồi, lần trước ta liền thích cái quạt treo nhưng không cướp được, bị người khác mua.”

Bành Thục Yến tùy ý để Phương Nhi kéo đến chỗ quán nhỏ kia, ngay cả cái bàn đều không có, quán nhỏ trực tiếp bày đầy đủ loại dây xích tay cùng vật trang sức trên mặt đất, nhìn ra được đều thật tinh xảo xinh đẹp. Bảy tám nam tử kia ngồi xôm chọn lựa, Phương Nhi cũng sớm đi qua chen vào chọn.

“Công tử, người xem này, thật đẹp!” Phương Nhi cầm lấy một vật trang sức hình song ngư cho Bành Thục Yến, quả thật rất đặc biệt.

“Còn có cái này, công tử, người xem, cái này cũng xinh đẹp, là chữ hỷ đấy!” Phương Nhi cầm lên một vật trang sức đan thành chữ hỷ, yêu thích không buông tay. Bành Thục Yến nhận đến xem, hỏi Diệp Khê: “Cái này có thể lại làm lớn một chút hay không?” demcodon-lequydon

Diệp Khê cấp tốc mà nhìn Bành Thục Yến liếc mắt một cái, rút lui về phía Tiêu Dực, không trả lời, biến thành Bành Thục Yến sững sốt: 'ra vẻ, thái độ của hắn không ác liệt chứ?' Đang vội vàng tiếp đón những người khác Tiêu Dực lập tức trở lại đây: “Khê Nhi, làm sao vậy?”

Diệp Khê nhỏ giọng trả lời: “Vị công tử này hỏi có thể đan lớn một chút hay không?”

“Có thể đan, có thể đan.” Tiêu Dực lập tức cười hỏi: “Công tử muốn bao nhiêu?”

Bành Thục Yến đem cây quạt tròn của mình ra hỏi: “Có thể lớn bằng cây quạt như vậy hay không?”

Tiêu Dực gật đầu: “Có thể, khoảng một tay lớn đều có thể đan ra.”

“Thực sự? Vậy giúp ta đan bằng một tay lớn, khi nào thì có thể đan xong?”

“Công tử nếu muốn chúng ta sẽ nhanh chóng đan ra, chẳng qua đan lớn phải dùng nhiều sợi tơ, hơn nữa càng thử thách tay nghề, cho nên giá sẽ cao một chút.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Hai xâu tiền một cái.”

“Hai xâu tiền?” Phương Nhi kêu to: “Người muốn lừa tiền công tử nhà ta hả?”

Tiêu Dực không nói lời nào, chỉ mỉm cười nhìn Bành Thục Yến. Bành Thục Yến nhũn mày: “Hai xâu tiền là hai trăm đồng tiền, sợi tơ phí tổn cũng mất không bao nhiêu đó chứ? Người đưa ra giá cắt cổ rồi đó.”

Trong lòng Tiêu Dực cười thầm, trên mặt lại vẫn là một mặt nho nhã vô hại: “Trước không nói sợi tơ phí tổn, vậy phí tổn tay nghề đâu? Thứ này phải làm to ra vừa phải tinh xảo cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Công tử nếu là cảm thấy cao, trước làm một cái đến cho công tử nhìn xem. Công tử nếu là cảm thấy đáng thì mua, như thế nào?”

Giống như với hắn không có gì tổn thất, Bành Thục Yến đồng ý: “Sau khi làm xong đưa đến Chân Vị Lâu, nói là đưa chữ hỷ đến trong thành.”

Tiêu Dực đồng ý, chủ tớ Bành Thục Yến ở lại chọn mua chút dây xích tay, trang sức treo mới đi.

Thời điểm thu dọn vào, không ai vây quanh sập Diệp Khê mới hỏi: “Thê chủ, thật sự có thể đan lớn như vậy sao?”

“Có thể chứ, bắt quá Khê Nhi phải giúp ta cùng nhau đan.”

Diệp Khê không chút do dự gật đầu: “Ta sẽ giúp thê chủ.”

Tiêu Dực lôi kéo hắn đi, một bên truyền bá sự tin tưởng cho hắn cùng nhau cố gắng: “Chúng ta cùng nhau cố gắng, sẽ sống càng ngày càng tốt.”

Diệp Khê ngẩng đầu nhìn nàng cười: “Ta muốn cùng cố gắng với thê chủ. Thê chủ, bây giờ chúng ta đi mua sợi tơ hả?”

“Bây giờ đi, mua thịt trước.” Vừa vặn đi đến trước hàng thịt, Tiêu Dực lôi kéo Diệp Khê đứng một chỗ, chủ quán kia đã ra tiếp đón: “Muội tử, đến đây nè, hôm nay để lại thịt xương cho người đây, người xem.” Chủ quán kia nhắc lên một miếng sườn nhỏ cho Tiêu Dực xem, cảm thấy người mua rất là thích miếng này, tuy rằng nàng mỗi ngày mua cũng không nhiều. Xương rất khó bán, hình như toàn bộ mọi người đến mua thịt đều sẽ không lấy xương -- đắt tiền như vậy, xương lại không có thể ăn -- cho nên gặp Tiêu Dực đồng ý mua xương, chủ quán thậm chí đồng ý giảm cho nàng vài đồng tiền, còn giảm đi xương phải lóc thịt phiền toái.

Tiêu Dực gật gật đầu: “Giúp ta chặt nhỏ một chút.”

Diệp Khê giật nhẹ góc áo của Tiêu Dực: “Thê chủ.....” Muốn nói lại thôi.

“Tiêu Khê Nhi muốn nói cái gì?”

Diệp Khê lại nhìn nhìn nàng, thấy nàng một mặt hiền lành mới nhỏ giọng nói: “Chúng ta đã ăn thịt mấy ngày....” Mặt sau còn không có nói là: 'ăn nhiều sẽ nghiện, không cần lại tiêu tiền vào việc này.'

Tâm tư nhỏ này của Diệp Khê, Tiêu Dực như thế nào lại không rõ, thịt tuy rằng quý, nhưng thân thể Tiểu Khê Nhi quan trọng hơn nha. Tiêu Dực cúi đầu tới gần lỗ tai của hắn thấp giọng nói: “Ta muốn dưỡng thân mình của Khê Nhi thật tốt, dưỡng tốt mới có cục cưng đấy.”

Diệp Khê vừa nghe là vì muốn có cục cưng mới ăn thịt liền không có ý kiến, thủ cung sa trên cánh tay hắn vẫn còn, có thể thấy được thân mình của hắn

chưa đủ tốt, cho nên hẳn phải nghe thê chủ nói, mỗi ngày đều ăn no, cũng không làm cho chính mình mệt mỏi, hẳn muốn dưỡng thân thể tốt chờ cực cung đến.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê thêm một mảnh kiên định, Tiêu Dực nhìn vừa buồn cười lại đau lòng, tiểu phu lang này của cô, thế nào lại đơn giản dễ lừa như vậy.

Tiêu Dực và Diệp Khê hai người ngồi đan cả buổi trưa mới đem chữ hỷ thật to kia đan xong.

* * *

Ngày hôm sau ăn qua bữa sáng, Tiêu Dực liền mang theo Diệp Khê tiến đến nơi hẹn. Diệp Khê vốn là muốn ở nhà biên dây xích tay, bởi vì không phải đi bán nên không cần có người giữ tiền, nhưng là Tiêu Dực cực kỳ tội nghiệp nói: "Ta một người không có bạn." Tình huống như vậy, Diệp Khê vẫn là ngoan ngoãn đi theo thê chủ tốt của hắn, kỳ thực Tiêu Dực cũng chỉ là muốn cho hắn đi nhiều tiếp xúc với người mà thôi.

Chân Vị Lâu là tửu lâu nổi danh trong thành Đông Sơn, Tiêu Dực đã ở đối diện nó bày ra bán vài lần. Bởi vậy đi Chân Vị Lâu là ngựa quen đường cũ. Đến Chân Vị Lâu vừa nói lý do đến, chương quầy liền đưa các nàng vào một phòng chờ.

Diệp Khê ngồi kề bên Tiêu Dực, đôi mắt càng không ngừng xem bài trí bàn ghế hoa cỏ trong phòng. Tiêu Dực sờ sờ gáy của hắn, Diệp Khê nhích lại gần Tiêu Dực, nhỏ giọng nói: "Thê chủ, nơi này thật đẹp."

Tiêu Dực cười nói: "Chờ chúng ta có tiền, làm cho Khê Nhi gian phòng lớn, đến lúc đó Khê Nhi cũng đem trong nhà bố trí xinh xắn đẹp đẽ, được không?" Đầu nhỏ của Diệp Khê liền đến trên tay Tiêu Dực cọ xát, cùng với tiếng cười ha ha. Tiêu Dực cũng cười, Tiểu Khê Nhi của cô đã bắt đầu biết làm nũng, sẽ không tự giác mà thân mật với cô.

Thời điểm Bành Thục Yến đi đến, xuyên qua khe cửa không đóng chặt vừa khéo thấy một màn như vậy. Trong nháy mắt, trong lòng không thể nói rõ là cảm giác gì, nữ tử kia không tính là lời ngon tiếng ngọt không biết vì sao liền cho hắn một loại cảm giác thật trầm ổn, làm cho trong lòng hắn rõ ràng có chút hâm mộ cái nam tử gầy gầy nhỏ nhỏ kia.

"Công tử, người làm sao vậy?"

Câu hỏi của chương quầy đem Bành Thục Yến hồi phục lại tinh thần, Bành Thục Yến lắc đầu: 'chính mình làm sao vậy, hắn quen biết nữ tử có tài cao học rộng, có bản lĩnh, gia thế lại tốt cũng không ít, với gia thế của hắn, ngày sau thê chủ của hắn định cũng là người giàu cao quý, hắn thế nào liền nhìn hâm mộ cái tiểu phu lang nhà dân thường này.'

Bành Thục Yến đẩy cửa vào nhà, Tiêu Dực trong phòng thấy người tới vội vàng đứng dậy chào hỏi: "Công tử."

"Nghe chương quầy nói các người đã đan xong chữ hỷ rồi mang lại đây?"

"Đúng vậy." Tiêu Dực lấy chữ hỷ trong bao vải ra: "Công tử mời xem."

"Á!" Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý mới nhìn chữ hỷ kia, Bành Thục Yến vẫn là không tự giác mà kinh ngạc ra tiếng, khung chữ hỷ đỏ thắm, sợi tơ hồng giống nhau đan thành hình thoi khung nhỏ. Bành Thục Yến sờ sờ khung đan, bên trong dùng vật cứng chống. Khung đan đan kết hoa văn Trung Quốc, khung phía dưới còn treo một bông, rất là xinh đẹp.

"Cái này, chữ hỷ này cũng thật là xinh đẹp, thật xinh đẹp!" Chương quầy khen ngợi liên tục, lại nói: "Hai tháng sau là hôn lễ của tiểu thư, nếu là có chữ hỷ này, thật đúng là thêm không khí vui mừng, công tử là muốn đem cái này đưa cho tiểu thư?"

Bành Thục Yến gật đầu: "Vốn là nghĩ như vậy."

Phương Nhi cũng vui vẻ nói: "Công tử, tiểu thư nếu nhìn thấy chữ hỷ lớn như vậy, không biết sẽ cao hứng bao nhiêu đây!"

Chương quầy lại nói: "Cửa lớn treo hai cái, trong nhà các nơi phải treo một ít, vừa xinh đẹp lại có mặt mũi, quan trọng nhất là có thể thêm không khí vui mừng, người nhà xem tâm tình đều vui vẻ."

Bành Thục Yến nói: "Đúng là vậy, không nghĩ tới đến cửa hiệu ở Đông Sơn lần này còn có thể thu hoạch cái này, thật sự là thành công bất ngờ."

"Công tử, vẫn là ta phát hiện trước đây!" Phương Nhi vội vàng tranh công.

Bành Thục Yến cười nói: "Đúng đúng đúng, là công lao của người, lát nữa sẽ thưởng tiền cho người."

Thốt ra lời này, khóe miệng Phương Nhi lập tức kéo đến nỗi tai, chương quầy còn lại than thở: "Vốn nên là ta phát hiện nên đưa đi lên, lại bị công tử đoạt trước, chờ thời điểm đại hôn của tiểu thư, không biết còn cái gì tốt để ta đưa lên không nữa!" Bành Thục Yến và Phương Nhi nghe xong lời này đều cười rộ lên.

Cười xong, Bành Thục Yến mới nói với Tiêu Dực: "Không biết tiểu thư họ gì?"

Tiêu Dực một hồi yên lặng không lên tiếng lúc này mới trả lời: "Đừng gọi họ Tiêu gì đó, gọi Tiêu Dực đi."

Bành Thục Yến nhìn Diệp Khê: “Đây là phu lang của Tiêu tiểu thư đan sao?”

Tiêu Dực sờ sờ gáy của Diệp Khê, ánh mắt nhìn hần mềm mại yêu thương: “Là phu thê chúng ta cùng nhau đan.” Diệp Khê nhìn Tiêu Dực nhấp hé miệng.

Bành Thục Yến lại nói: “Không nghĩ tới các ngươi thật có thể đan ra cái lớn như vậy, ta còn muốn thêm vài cái nữa.”

Tiêu Dực mỉm cười trả lời: “Nói như vậy công tử cảm thấy chữ này vẫn là giá hai trăm đồng tiền một cái? Công tử muốn mấy cái?”

“Hai trăm đồng tiền? Giá cao thế?” Chương quỳ biểu cảm một mặt không ủng hộ, cao thấp đánh giá Tiêu Dực một phen, nói: “Tiêu tiểu thư, ngươi không phải là cho rằng chỉ có ngươi mới biết đan?”

Tiêu Dực vẫn cười nói: “Ta sẽ không ép mua ép bán, ngươi cũng có thể tìm người khác đan.”

Chương quỳ bị nghẹn lại, bắt đầu một lần nữa đánh giá Tiêu Dực. Bành Thục Yến nâng tay vẫy vẫy, cũng cười nói: “Theo lý thuyết, mua nhiều sẽ có ưu đãi.”

“Đây là tất nhiên, công tử mua nhiều chúng ta sẽ đưa quà tặng.”

“Quà tặng gì?”

“Quà tặng là bí mật, đến lúc đó công tử sẽ biết.”

Bành Thục Yến cười cười: “Tốt lắm, ngươi đan cho ta sáu mươi sáu cái, mất bao nhiêu ngày?” demcodon-lequydon

Phương Nhi ở một bên kêu lên: “Công tử, thế nào lại muốn nhiều như vậy?”

“Lục lục đại thuận, là chữ số may mắn. Không biết phu thê Tiêu tiểu thư muốn bao nhiêu ngày mới có thể đan xong?”

“Khoảng chừng hai mươi ngày, chúng ta sẽ làm thật nhanh chóng.”

“Được, các ngươi đan xong liền đến nơi này lấy tiền. Triệu chương quỳ, nếu ta không ở đây, ngươi liền nhận rồi thay ta trả tiền cho Tiêu tiểu thư.”

“Dạ, công tử yên tâm, ta nhất định thay ngài nhận.”

“Như vậy còn một cái này.” Tiêu Dực chỉ chỉ hàng mẫu kia trên bàn: “Công tử là hiện tại trả tiền hay là ta mang về trước đến lúc đó cùng đưa lại đây?”

Chương quỳ lại đen mặt: “Tiêu tiểu thư là sợ công tử nhà ta lại quyệt nợ ngươi?”

Tiêu Dực cười lắc đầu: “Công tử tất nhiên là sẽ không quyệt nợ, ta bắt quá là hỏi một chút ý tứ của công tử.”

Bành Thục Yến nhìn chương quỳ liếc mắt một cái, chương quỳ lập tức không lên tiếng đứng một bên, Bành Thục Yến nói: “Tiêu tiểu thư nói đúng, như vậy đi, tiền này ta giao trước, một cái này ta lấy cũng không làm được gì, mời Tiêu tiểu thư mang về trước, đến lúc đó cùng đưa tới.”

“Được.” Tiêu Dực đứng dậy đem chữ thu dọn xong, đợi Bành Thục Yến đưa hai xâu tiền, lập tức lôi kéo Diệp Khê đứng dậy cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khéo hiển kế

Sáu mươi sáu chữ hỷ lớn, trước đó phải đem sợi tơ nhỏ đan thành dây thô, lại dùng dây thô để đan chữ, đã tốn thời gian lại tốn nhiều dây, bất quá kiếm được cũng nhiều. Diệp Khê và Tiêu Dực cũng không lại đan dây xích tay vật trang sức nhỏ, cả ngày liền làm việc lớn này, mỗi ngày cũng chỉ có thể đan ra ba cái.

Thoáng một cái hai mươi ngày trôi qua, sáu mươi sáu chữ hỷ lớn rốt cục hoàn thành. Tiêu Dực mượn chiếc xe kéo đem chữ chuyển đến trên xe, ôm lấy Diệp Khê đưa hần cũng thả trên xe. Diệp Khê giúp đỡ Tiêu Dực sắp xếp xong: “Thê chủ, ta không ngồi xe, ta cùng thê chủ đi đường.”

“Khê Nhi ngoan, ngồi mới tốt.”

“Nặng, thê chủ đẩy xe sẽ mệt.”

Tiêu Dực cười, trải qua một tháng mỗi ngày ăn thịt tốt đồ ăn dưỡng tốt. Tiểu Khê Nhi tuy rằng không nhỏ gầy giống như mới bắt đầu vậy, nhưng là

không thêm bao nhiêu thịt ra, thân mình nhỏ kia có năng lực nặng ở chỗ nào? Nhìn thấy hán còn kiên trì bước xuống đi đường, Tiêu Dực vội hỏi: “Khê Nhi ngồi ở trên xe là có nhiệm vụ, đường núi gấp gềnh, chữ đặt ở trên xe sẽ bị rơi xuống, rồi sẽ bị gió thổi đi, rồi sẽ cong vẹo làm hỏng, chúng ta liền mất công vất vả không lấy được tiền. Cho nên, muốn Khê Nhi ngồi ở trên xe để ý chữ, phải chú ý đừng cho chúng nó đến rơi xuống hoặc là bị gió thổi đi.”

“Ta... ta sẽ canh chừng chữ thật tốt.” Diệp Khê đã chuẩn bị xuống sau đó tay chân lại sử dụng đi lên trên xe, căn bản không nghĩ tới gió bầy thẳng sao có thể lớn đến nỗi đem chữ to như vậy mà thổi đi. Tiêu Dực ngậm cười ôm lấy eo của hán nhắc lên một cái làm cho hán không chút nào cố sức trèo lên xe, lại giúp đỡ hán ngồi ổn định mới phụ giúp xe kéo đi vào trong thành.

Bánh Thục Yến đứng ở lầu ba Chân Vị Lâu, thật xa liền thấy nữ nhân kia phụ giúp xe kéo về phía bên này, còn có nam tử kia ngồi trên xe, nữ nhân kia, thể mà thương phu lang của nàng.

Bánh Thục Yến nhẹ nhàng bước sen, chậm rãi xuống lầu, khi tới cửa Tiêu Dực cũng đang kéo xe dừng lại tốt.

“Công tử.” Tiêu Dực trước cùng hán chào hỏi, sau đó xoay người đem Diệp Khê ôm xuống xe: “An toàn tới, nhiệm vụ của Khê Nhi thuận lợi hoàn thành, mong có đầu không?”

Diệp Khê lắc đầu, nhỏ giọng trả lời: “Không có.” Sau đó liền ngoan ngoãn mà đứng kế bên Tiêu Dực.

Bánh Thục Yến nhìn Diệp Khê, trong lòng có chút kinh ngạc, phía trước vẫn là nam tử khô gầy, da vàng như nến, bắt quá qua hai mươi ngày, vẻ mặt rõ ràng tốt rất nhiều. Tuy rằng vẫn là nhỏ gầy, nhưng cảm giác đã không giống như tất cả đều là da bọc xương như trước nữa.

“Công tử, tổng cộng sáu mươi sáu cái, mời đếm xem xét.”

Giọng nói của Tiêu Dực đem Bánh Thục Yến kéo trở về, Bánh Thục Yến quay đầu cho Phương Nhi đi đếm, bản thân mình đón phu thê Tiêu Dực vào cửa: “Tiêu tiểu thư, Tiêu phu quân, mời vào bên trong.”

Đoàn người tiến trong lầu ngồi xuống, tiểu nhị bưng nước trà lên. Tiêu Dực nở nụ cười một chút, lần này có nước trà, lần trước ngay cả cái khay trà đều không có. Diệp Khê nghiêng đầu nhìn nàng, Tiêu Dực nhìn hán nháy mắt một cái, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê liền xuất hiện hai đám mây đỏ, nhanh chóng quay đầu đi.

“Tiêu tiểu thư.....”

Bánh Thục Yến vừa mở miệng nói bị tiếng hét lớn dưới lầu cắt ngang.

Dưới lầu tiếng một nữ tử hô to: “Chân Vị Lâu các người chính là đãi khách như vậy? Còn nói là tửu lầu nổi danh gì, nhìn xem nhìn xem, mọi người đều đến xem, nhìn xem bầu rượu nhỏ này đổ ra là cái gì vậy? Rượu như vậy ai dám uống? Căn bản là một chút sạch sẽ cũng không có! Chương quây, người cũng đến xem đây là cái gì?”

Kế tiếp chính là những tiếng nói nhỏ khe khẽ và các biểu cảm kinh ngạc nghi hoặc, cùng với chương quây áp a áp ứng giải thích: “Đây.. đây.. đây....”

“Đây là cái gì? Đây là cái gì? Người đến nói cho chúng ta biết, rượu này có sạch sẽ hay không, có thể uống hay không?”

“Rượu của chúng ta tuyệt đối là sạch sẽ.....”

“Sạch sẽ? Vậy thứ này từ trong rượu ra người giải thích thế nào?”

“Cái này, này ..... Mời khách quan trước bớt giận.....”

Đang lúc này, Phương Nhi đi xuống lầu xem xét đã lên đến đây, chẳng qua nhìn hai người ngoài là Tiêu Dực ở đây mà không nói gì, Bánh Thục Yến lại cố nghe mà không hiểu chuyện gì, lập tức hỏi hán: “Phương Nhi, sao lại thế này?”

“Người khách này cầm bầu rượu nhỏ đổ ra thấy một sợi tơ hồng.”

“Tơ hồng?” Bánh Thục Yến nhíu mày: “Bầu rượu nhỏ thế sao lại có tơ hồng, người phía dưới thật sự là dạy dỗ sơ xuất!”

“Công tử, nhất định phải tra ra là ai đem tơ hồng bỏ vào bầu rượu nhỏ, nhiều người xem như vậy, thật sự là ảnh hưởng lợi nhuận.”

“Việc cấp bách, làm thế nào giải quyết chuyện này.” Giọng nói dưới lầu càng lúc càng lớn, chương quây liên tục chịu tội, đưa ra miễn phí tiền com cho người khách mà người khách vẫn nhất quyết không tha như cũ, những người khác khác đều đến xem xét phụ họa nghi ngờ rượu và thức ăn đưa ra có vệ sinh, hoặc là nghi hoặc mà kiểm tra bầu rượu và thức ăn của mình. Triệu chương quây đã đối phó không xong, Bánh Thục Yến sau một lúc chăm chú nhìn mi, cũng không hề có phương pháp giải quyết.

Dưới lầu tiếng la hét ầm ĩ rất lớn, Diệp Khê đã sớm sợ tới mức trốn vào trong lòng Tiêu Dực. Tiêu Dực một chút lại một chút vỗ về lưng của Diệp Khê, thấy bọn họ Bánh Thục Yến tựa như đều không có cách gì, Tiêu Dực chậm rãi nói ra: “Công tử, ta có một biện pháp có thể làm cho người khách tức giận yên ổn, không chỉ như thế, còn có thể làm cho lòng nàng tràn đầy cao hứng, thậm chí làm cho người chung quanh hâm mộ không thôi, làm cho chuyện này từ ảnh hưởng xấu biến thành ảnh hưởng tốt.”

“Thực sự? Tiêu tiểu thư mời mau nói ra.”

“Mười hai bạc, một vò rượu.”

“Mười hai bạc, một vò rượu?” Bành Thục Yến giật mình: “Ngươi là nói nàng ấy còn mười hai bạc, lại cho nàng ấy một vò rượu?”

“Rượu quả thật là muốn cho khách.” Khóe môi Tiêu Dực gọn lên nụ cười: “Mười hai bạc, là mua ý tưởng này của ta.”

“Cái gì?” Phương Nhi kêu to: “Tiêu tiểu thư, công tử chúng ta đã thật vội, ngươi đừng nói bừa.”

“Không phải nói bừa, nếu ý tưởng này có tác dụng, ngày sau sẽ càng có nhiều khách đến Chân Vị Lâu, chính là mười hai bạc, bất quá là lợi nhận mỗi ngày của Chân Vị Lâu chỉ bằng một phần trăm chi linh tính một chút mà thôi.”

Bành Thục Yến nhìn nàng: “Nếu không có hiệu quả thì sao?”

“Nếu không có hiệu quả, đối với ngươi không có gì tổn thất, bất quá là chậm trễ một chút thời gian thử một lần.”

“Mà ta chưa từng gặp qua ai đưa ra ý tưởng giá trị mười hai bạc.”

“Đó là bởi vì người khác không biết bán ý tưởng, các nàng cho rằng ý tưởng của mình không đáng giá tiền.”

Bành Thục Yến nhíu mi lại nhìn nàng, Tiêu Dực cũng lẳng lặng nhìn lại, tiếng ồn ào dưới lầu càng phát lớn lên, đã có nhiều người khách bỏ đi, lại có thật nhiều người vây xem chen chúc ở cửa. Bành Thục Yến thở dài: “Ngươi nói đi.”

“Mười hai bạc.” Tiêu Dực nhắc lại.

“Ta cho ngươi.” Hắn đánh cuộc chỉ muốn nhìn ý tưởng của nàng là cái gì có thể giá trị mười hai bạc.

Cảm giác có chút tổn hại thừa lời, Tiêu Dực cười cười, vỗ vỗ vai Diệp Khê làm cho hắn ngồi ổn định: “Khê Nhi ngoan ngoãn, ngồi ở chỗ này chờ ta, không cần chạy loạn, không phải sợ, nha?”

Diệp Khê cắn cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Dực đi vài bước chỉ chỉ chỗ hành lang: “Ta là ở chỗ này, ngươi có thể nhìn thấy ta, không cần sợ, thê chủ đi kiếm tiền cho ngươi ăn.”

Diệp Khê nhìn thoáng qua chỗ hành lang, lại gật đầu, lần này không cắn môi, chỉ cần thê chủ ở nơi hắn có thể nhìn thấy, hắn có thể an tâm thật nhiều.

Bành Thục Yến nhìn nhóm hai người nàng có chút tức giận, 'nữ nhân tham tiền này, rõ ràng nói ra ý tưởng tốt, là muốn hắn đưa một chút bạc liền kéo dài lại kéo dài, bây giờ còn cùng phu lang nàng tình chàng ý thiếp, hoàn toàn đem lòng nóng như lửa đốt của hắn để ở một bên!' Bành Thục Yến liếc mắt nhìn Phương Nhi một cái, Phương Nhi lập tức đứng lên: “Tiêu tiểu thư, ngươi nên nhanh một chút nha, cách có hai bước mà còn nói nhiều như vậy.”

Diệp Khê vừa nghe lời này mặt mũi tràn đầy hoảng hốt nhìn về phía Tiêu Dực, hai tay của Tiêu Dực nâng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn nói: “Khê Nhi đừng sợ, chờ ta.”

Phương Nhi hừ một tiếng, Bành Thục Yến đã quay đầu đi chỗ khác, Tiêu Dực nhàn nhã đi đến mép hành lang, từ trên cao nhìn xuống phía dưới, cất cao giọng nói: “Triệu chương quỳ, công tử nói, vị tiểu thư này uống thấy tốt hòng, ngươi cho nàng đổi tặng phẩm đi.”

“Cái gì?” Triệu chương quỳ ngẩng đầu lên.

“Đổi tặng phẩm?”

Khách trong lầu, ngoài lầu xem nào nhiệt tất cả đều nghi hoặc: “Được thưởng cái gì?”

“Vị tiểu thư này, còn có các vị, xin nghe ta nói.” Ánh mắt Tiêu Dực nhát nhát đảo qua những người khách, xem như cùng đón tiếp mỗi người: “Đúng như vậy, Chân Vị Lâu đang lên kế hoạch đẩy mạnh hoạt động tặng quà cho khách hàng, chính là thả một sợi tơ hồng vào trong bầu rượu, uống thấy tơ hồng khách hàng có thể đổi một vò nam nhi hồng.”

“Thật hay giả?”

“Ngươi là nói dối phải không? Cho tới bây giờ không có nghe nói qua loại chuyện này.”

“.....”

Đu loại giọng nói nghi hoặc, giọng nói của nữ nhân ngồi bàn kia đặc biệt lớn: “Ngươi nói là tơ hồng này là cố ý đặt ở trong bầu rượu?”

“Không sai.” Tiêu Dực trả lời thật sự khẳng định.

“Đã là cố ý đặt ở trong bầu rượu, vì sao nàng không biết?” Mấy người kia đều chỉ về phía chương quỳ, lớn tiếng quát Tiêu Dực: “Ngươi là đang gạt chúng ta!”

“Không phải!” Giọng nói có lực của Tiêu Dực kêu ‘leng keng’: “Ta nói đều là sự thật!” Giọng nói có lực, thái độ khẳng định, khuôn mặt nghiêm túc đem mọi người đều cứng đờ, ngay cả Bành Thục Yến sau lưng đều phải tin tưởng nàng.

Giọng nói Tiêu Dực lại biến hiền lành lại: “Hoạt động tặng quà cho khách này tuyệt đối chân thật, Chân Vị Lâu khai trương đến nay, được nhiều hương thân bằng hữu lão khách hàng duy trì, chúng ta nghĩ tặng quà chỉ là muốn cảm tạ mọi người, cho nên cố ý ở thả một sợi tơ hồng vào một vài bầu rượu nhỏ, nếu uống thấy tơ hồng liền đổi một vò nam nhi hồng. Chương quây biết chuyện này, chẳng qua hoạt động này còn chưa có chính thức bắt đầu, chương quây không có được chỉ thị cho nên không dám đổi cho tiểu thư, như vậy mới khiến cho hiểu lầm. Về phần còn không có chính thức bắt đầu mà bầu rượu nhỏ của tiểu thư xuất hiện tơ hồng, còn là bởi vì bọn tiểu nhị sơ sẩy đem bầu rượu có tơ hồng cùng bầu rượu khác xen lẫn một chỗ.

Chuyện này tiểu thị phụ trách chuẩn bị bầu rượu có sai, làm Triệu chương quây đứng đầu một tiệm giám sát công tác bất lực, đãi khách trả lời không rõ ràng cũng có sai, công tử thì sẽ phạt nặng các người. Nhưng những người khách uống thấy tơ hồng là không có sai, tuy rằng hoạt động còn chưa có bắt đầu, nhưng là cũng muốn đổi thưởng cho các tiểu thư.”

Chung quanh khe khẽ nói nhỏ lại bắt đầu, phần lớn đã biến thành tiếng hâm mộ, những người khách còn chưa đi lại đều ngồi trở về, đều vội vàng xem xét bầu rượu nhỏ của mình có tơ hồng hay không, sau đó là từng đợt tiếng thất vọng nói ra.

Nữ tử ngồi bàn kia nhìn xem lẫn nhau, vừa nghi hoặc nói: “Thực sự?”

Tiêu Dực mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên là thật, Triệu chương quây, còn không mau đem phần thưởng các tiểu thư đổi cho nhóm nàng.”

Triệu chương quây nhìn xem bàn nữ nhân kia, ngẩng đầu nói: “Tiêu tiểu thư, người nói là thật?”

Tiêu Dực cười cười, cũng không đáp nàng, xoay người trở về trong gian phòng ngồi xuống: “Công tử, ta đã giúp người giải vây, nhưng chương quây của người không thể nói nhiều, cũng không phải là ý tưởng của ta không có hiệu quả.”

Bành Thục Yến nhấp môi: “Phương Nhi, gọi Triệu chương quây đem rượu lên nhanh chút.”

Phương Nhi lên tiếng trả lời đi ra ngoài, Bành Thục Yến nhìn về phía Tiêu Dực: “Đa tạ Tiêu tiểu thư.”

“Không nên khách khí, công tử nguyên ý trả tiền, ta tự nhiên hết sức. Đúng rồi, không biết mấy chữ hỷ đó có tốt không?”

Nàng nhất định phải nói ra những câu liên quan đến tiền với hắn sao? Bành Thục Yến nhìn hắn, nói: “Ta tính tiền cho người.”

“Công tử thật sự là người sáng khoái, tổng cộng mười bốn lượng bạc linh hai xâu tiền, lần trước người đã thanh toán hai xâu, lần này đưa mười bốn lượng bạc là đủ rồi.”

Bành Thục Yến chán nản, nàng tính sổ nhưng thật là nhanh! Nghen một hơi lấy bạc cho nàng, Tiêu Dực cười cười tiếp nhận một lần mười bốn lượng bạc, đủ bốn miệng ăn của một nhà dùng trong nửa năm, đối với hiện tại của nàng xem như một lần nhận được đồng tiền lớn, đương nhiên là điểm yếu rõ ràng.

Tiền hóa thanh toán xong, Tiêu Dực thu bạc xong cười nói: “Vậy không quấy rầy công tử, nếu công tử về sau còn muốn chữ hỷ hoặc là vật trang sức khác, cứ việc tới tìm chúng ta.”

“Đợi chút.” Bành Thục Yến gọi lại khi hai người chuẩn bị rời khỏi cửa: “Người đã nói có đưa quà tặng.”

“Đúng vậy, quà tặng và chữ đặt chung một chỗ, hy vọng công tử thích, tạm biệt.”

“Quà tặng là cái gì?”

“Quà tặng là bí mật, công tử nhìn sẽ biết, tạm biệt.”

“Đợi chút.” Bành Thục Yến lại gọi lại nàng, hít một hơi, nhìn nàng nói: “Ta gọi là Bành Thục Yến.”

Tiêu Dực gật đầu: “Đa tạ Bành công tử giúp đỡ, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Khuyên tai hoa nhỏ

Đi ở trên đường, trong mắt Diệp Khê nhìn Tiêu Dực tất cả đều là kính trọng: “Thê chủ, ngài thật thông minh nha, những người đó hung dữ như vậy, về sau lại cười hơ hơ.”

“Thê chủ của Khê Nhi, dĩ nhiên là thông minh nhất.”

Tự đề cao bản thân như thế, nếu là người khác khẳng định là muốn phi nhỏ nàng một phen, đáng tiếc trong óc nhỏ của Diệp Khê vốn là chưa bao giờ từng có hai chữ ‘phi nhỏ’ này. Huống chi người này lại là thê chủ hấn thích nhất. Đầu nhỏ của Diệp Khê gật mạnh tỏ vẻ đồng ý, vừa lo lo nói: “Thê chủ đọc rất nhiều sách, là người thông minh. Khê Nhi ngốc, cái gì cũng đều không hiểu, lại còn có thể gả cho thê chủ, thê chủ, ngài có thể ghét bỏ ta hay không?”

Tiêu Dực đang bận kéo xe nâng lên một bàn tay xoa xoa đầu của hấn, nhẹ nhàng nói: “Trong suy nghĩ của ta, Khê Nhi một chút cũng không ngốc, ở trong lòng ta, Khê Nhi so với ai cũng đều tốt nhất.”

Diệp Khê ngẩng mặt cười, lại mắt mắt nói: “Khê Nhi ngốc, sẽ không làm nam hồng, sẽ không khâu y phục thêu khăn, không học qua nam đức, sẽ không chăm lo việc nhà tính số……”

Đây là đang tự phê bình mình sao? Tiêu Dực không nhịn được cười rộ lên: “Sẽ không liền sẽ không, Khê Nhi nhà chúng ta không cần sẽ biết những thứ đó.”

“Nhưng là... nhưng là... ta muốn học……” Diệp Khê có chút sốt ruột nín góc áo của Tiêu Dực, hấn không muốn ngốc, hấn cũng muốn học nhiều chuyện một chút, giống như phu lang nhà người khác tự tay làm quần áo cho thê chủ, lo liệu trong nhà làm cho thê chủ thoải mái một chút, mà không phải mọi thứ đều để cho thê chủ đi làm, hấn lại ngại cả khi thê chủ mua vải về nhà đều không tài nào làm ra được một bộ quần áo.

Thấy hấn sốt ruột, Tiêu Dực nhẹ nhàng trấn an nói: “Khê Nhi muốn học, ta sẽ dạy cho ngươi.” Nghĩ nghĩ: “Dạy cho ngươi biết chữ được không?”

“Biết chữ?” Diệp Khê khiếp sợ, biểu cảm có chút ngơ ngác: “Thê chủ nói là... muốn dạy cho ta biết chữ sao? Ta... ta cũng có thể học chữ?”

“Dĩ nhiên có thể nha, có học hay không?”

“Học! Học!” Diệp Khê vội vàng gật đầu, hai người vừa vắn đi ngang qua hiệu sách lúc trước Tiêu Dực hay đến chép sách. Tiêu Dực lúc này dừng xe lại mang theo Diệp Khê đi vào mua giấy bút.

“A, Tiêu tú tài, ngươi lâu rồi không đến nha!” Mới vào cửa, tiểu nhị của tiệm liền ra tiếp đón: “Hôm nay là tới chép sách sao? Vị này là?”

Tiêu Dực cười cười: “Phu lang của ta. Hôm nay là tới mua chút sách văn chương trang giấy, có loại sách đơn giản dành cho người mới học nhận biết hay không?”

“[Tam Tự Kinh],[Bách gia tính].”*

(*Tam Tự Kinh: là một cuốn sách của Trung Quốc được soạn từ đời Tống, đến đời Minh, Thanh được bổ sung. Sách được dùng để dạy học cho học sinh mới đi học. Ở Việt Nam trước đây cũng dùng sách này. Nội dung cuốn sách hơn 1000 chữ, bố trí ba chữ một câu có vần. Hiện nay những người học chữ Hán cũng học nó để có số vốn 600 chữ để rồi tiếp tục học lên cao.

Bách gia tính = họ của trăm nhà: là một văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc. Văn bản này được soạn vào đầu thời Bắc Tống. Ban đầu danh sách có 411 họ, sau đó tăng lên 504 họ, gồm 444 họ đơn (chỉ gồm một chữ, ví dụ Triệu, Hồ,...) và 60 họ kép (gồm hai chữ, ví dụ Tư Mã, Gia Cát,...). Hiện nay có khoảng 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này.)

[Tam Tự Kinh]? [Bách gia tính]? Có vẻ không phải loại đơn giản nhất: “Có loại đơn giản một chút hay không, ví dụ như các loại truyện dân gian truyền tay?”

Tiểu nhị tỷ không hiểu: “Ngươi nói đó là cái gì?”

Tiêu Dực hít vào một hơi: “Vây [Bách gia tính] đi.”

Từ trong hiệu sách đi ra, Diệp Khê ôm [Bách gia tính] không muốn buông tay, biết chữ, hấn không phải sẽ biến thành giống như Bành công tử vậy, thoát nhìn cũng là một nam tử rất thông minh đúng không?

Nghĩ đến Bành công tử, Diệp Khê lại nghĩ tới một chuyện: “Thê chủ, ngài đưa cái gì làm quà tặng cho Bành công tử vậy?”

“Chính là mấy ngày trước ngươi đan trang sức treo nhỏ đó, ta tùy ý lấy hai cái quăng vào trong gói to.”

Diệp Khê chớp mắt nhìn nàng: “Vây ngài nói là bí mật.”

Tiêu Dực cười ha ha hai tiếng: “Là thật bí mật nha.”

Thật bí mật sao? Đầu nhỏ Diệp Khê ngẩng lên nhìn trời suy nghĩ một chút, vẫn là không cảm giác ra có hàm xúc bí mật gì ở trong dây đan.

“Tiểu Khê Nhi.” Tiêu Dực có chút buồn cười lại mang chút không biết làm thế nào đem 'suy nghĩ sâu xa' gói bẻ trở về.

“A? Thê chủ.”

“Chúng ta kiếm được tiền, Khê Nhi nghĩ muốn cái gì? Chúng ta đi mua.”

Diệp Khê lắc lắc đầu, hần cái gì cũng đều không cần, hần chỉ cần thê chủ đối tốt với hần.

Tiêu Dực xoa xoa đỉnh đầu của hần, mang theo yêu thương nuông chiều cười: “Không cần là không được nha, nhất định phải muốn, bởi vì ta muốn tặng cho Khê Nhi, là lễ vật.”

“Thê chủ đã mua sách cho ta.”

“Đó không tính, hôm nay kiếm được tiền, Khê Nhi có công lao rất lớn, cho nên mua cái mà Khê Nhi rất thích để làm kỷ niệm.”

“Vây, ta không biết còn muốn cái gì.”

“Son bột nước? Khuyên tai vòng cổ? Cây trâm châu hoa?” Nam nhân nơi này hần là thích mấy thứ đó đi?

Mắt Diệp Khê quả nhiên sáng lên: “Ta nghĩ muốn một đôi khuyên tai.” Nhớ trước kia phụ thân từng có qua một đôi khuyên tai, là bạc, hình bông hoa nhỏ nhỏ. Mỗi lần phụ thân mang khuyên tai kia, Diệp Khê liền cảm thấy phụ thân đặc biệt xinh đẹp. Đáng tiếc về sau khuyên tai bị đại phụ thân đoạt đi rồi, lại về sau phụ thân cũng đã qua đời, Diệp Khê không lại nhìn thấy qua khuyên tai đó nữa. Diệp Khê có chút không yên quan sát về mặt của Tiêu Dực, thê chủ có thể cảm thấy hần yêu cầu quá nhiều hay không? Kỳ thực hần không phải muốn bạc, hần thậm nghĩ muốn một đôi bằng gỗ đào.

Tiêu Dực không biết nguyên nhân trong đó, nghe Diệp Khê nói muốn gì đó nhân tiện nói: “Được, chúng ta đi mua khuyên tai cho Tiểu Khê Nhi.”

Diệp Khê thấy về mặt của nàng không thay đổi, mở ra cái miệng nhỏ nhắn bổ sung: “Muốn hoa nhỏ, gỗ đào.” Diệp Khê nói khuyên tai gỗ đào này, đào này chính là gỗ dùng để điêu khắc, khắc nhiều kiểu đa dạng. Gỗ đào dẻo thành châm tai, dùng sợi tơ màu sắc rực rỡ buộc một đầu kiểu đa dạng ở trên, một đầu ở trên châm tai, thành khuyên tai. Nam tử nhà nghèo khó không mua nổi bạc đồng, nhiều người là mang các loại cây cối điêu khắc thành khuyên tai.

Rõ ràng mới buôn bán lời nhận được một món tiền, thế mà Tiểu Khê Nhi của cô một chút cũng đều không có lòng tham, Tiêu Dực cười nói: “Được, chỉ cần Khê Nhi thích, cái gì cũng được.” Vừa vặn phía trước có cửa hàng bán trang sức bạc, Tiêu Dực đem xe kéo đặt ở cửa, lấy văn vương trang giấy đặt ở trên xe mang Diệp Khê đi vào.

Vào cửa còn có tiểu nhị tỷ đón tiếp, Tiêu Dực nói ra yêu cầu, tiểu nhị tỷ liền đem khuyên tai hình bông hoa nhỏ đều lấy ra, kiểu dáng không có nhiều như hiện đại, nhưng thủ công chế tác thì giỏi hơn, hơn nữa là bạc đủ tuổi. Tiêu Dực nhìn người bên cạnh, hai mắt Tiểu Khê Nhi xem những khuyên tai này đều không di chuyển.

“Khê Nhi, thích đôi nào?”

Diệp Khê ngẩng đầu: “Thê chủ, Khê Nhi muốn gỗ đào là được rồi.”

Tiêu Dực cười vo về đầu của hần: “Gỗ đào cũng mua, bạc cũng mua, Khê Nhi xem bạc trước đi.”

“Nhưng là... bạc tốn rất nhiều tiền.”

“A, tiểu tướng công đừng lo lắng, khuyên tai nơi này của chúng ta có giá rẻ, tuyệt không quý, đến, nhìn xem, ngươi thích đôi này không? Còn đôi này như thế nào? Còn đôi này? Còn có.....”

Diệp Khê lui lại mấy bước trốn ra phía sau Tiêu Dực, tiểu nhị tỷ cấp tốc mà nhanh nhẹn nhiệt tình đẩy mạnh tiêu thụ liếc mắt một cái, tiểu nhị tỷ bị động tác của hần sợ tới mức sững sốt. Tiêu Dực cười cười thấy có lỗi với tiểu nhị tỷ, lỗi hần ra đến nói: “Thực sự không quý, Khê Nhi chọn đi, chọn đôi mình thích nhất.”

Diệp Khê chần chừ chừ đi ra, tiểu nhị tỷ thông minh, một câu ở trong cổ họng cũng không nói ra để cho hần xem, Diệp Khê nhìn một lát, nhỏ giọng nói với Tiêu Dực: “Không có.”

“Không có?”

“Là hoa nhỏ, lúc trước phụ thân có một đôi.”

Tuy rằng Diệp Khê nói không được thật rõ ràng, nhưng Tiêu Dực lập tức sẽ biết ý tứ của hần: “Khê Nhi đừng nóng vội, chúng ta lại đến nhà khác xem xem, nói không chừng sẽ có khuyên tai xinh đẹp trong trí nhớ của Khê Nhi.”

Một lúc lâu sau, xem hết những quán nhỏ có bán cùng trang sức bày ở ngoài, vẫn không có tìm được khuyên tai trong trí nhớ của Diệp Khê.

“Thê chủ.” Lúc hai người vào chỗ râm mát ngồi nghỉ ngơi, Diệp Khê có chút mất mát dựa vào Tiêu Dực.

“Khê Nhi biết vẽ tranh không? Sau khi trở về đem khuyên tai kia vẽ ra cho ta xem, ta nhất định giúp ngươi tìm một đôi như vậy.”

Diệp Khê lắc đầu: “Ta không biết vẽ, vẽ cũng không giống.”

“Không sao, người đem hình dáng nói ra, ta vẽ, vẽ đến khi Khê Nhi cảm thấy giống mới thôi, sau đó ta đi cho người tìm.”

Diệp Khê rũ mí mắt xuống: “Có thể tìm thấy hay không?”

Tiêu Dực vuốt lại mấy sợi tóc của Diệp Khê bị gió thổi rối loạn, dịu dàng cười nói: “Thê chủ của Khê Nhi là người lợi hại nhất, là người thông minh nhất, không có chuyện gì có thể làm khó ta.”

Diệp Khê nghĩ nghĩ, hình như là có chuyện như vậy, chum chim cái miệng nhỏ nhắn gật đầu, tựa vào trên người Tiêu Dực cọ cọ mới ngửa đầu nói: “Thê chủ, chúng ta trở về đi, lại không trở về trời liền tối.”

“Được” Tiêu Dực kéo Diệp Khê đứng lên: “Mua xong mấy thứ rồi đi về.”

“Còn muốn mua cái gì?”

“Mua thịt, đồ ăn, hoa quả, mua kẹo hồ lô trả lại cho người, ừm, ta còn muốn đi mua một cái gân bò.”

“Mua gân bò làm gì?”

“Mua về nhà để ta làm cái cung kia.” Cung cô đã làm ra đến đây, lúc trước dùng mảnh vải thử qua, kéo không đứng được, cô suy nghĩ lại muốn thử, dự tính mua chút gân bò để thử, vừa vặn có tiền, có thể đi mua.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tham luyến nam sắc

Lúc Tiêu Dực và Diệp Khê thắng lợi trở về nhà, trước cửa có một nữ tử đang chờ. Nữ tử kia vừa thấy cô trở về liền ba bước thành hai bước chạy tới: “Tiêu tú tài, người đã trở lại!”

Hờ... Các cô rất quen thuộc sao? Có lẽ Tiêu Dực trước cùng nàng rất quen thuộc đi, Tiêu Dực tuy rằng cùng người không quen, nhưng vẫn là gặp qua ở trong thôn, biết là người cùng thôn. Tiêu Dực vội vàng nói: “Đại tỷ, tìm ta có việc gì sao?”

“Là có chuyện như vậy người.....” Nữ tử kia chà xát chà xát tay, ấp a ấp úng có chút đỏ mặt.

“Đại tỷ, có việc người cứ nói đi, người không nói, ta cũng không biết là chuyện gì.”

“Ai, ta đây cứ việc nói thẳng vậy.” Nữ tử kia lấy tay vỗ lên trên đùi, một bộ dáng đánh trắng da mặt: “Tiêu tú tài, nương của ta trước đó vài ngày bị bệnh, trả tiền mấy ngày thuốc, hiện tại trong nhà cũng không còn tiền bạc, ta nghe nói nhà các người mỗi ngày ăn thịt, người xem, lúc người thành thân ta cho người mượn hai xâu tiền kia người là không phải....?”

“A, thì ra người muốn nói là chuyện này, không thành vấn đề, đại tỷ trước theo ta vào nhà, ta lập tức đếm trả người.”

Tiêu Dực vừa nói vừa đẩy cửa ra cho người ta vào nhà, nữ tử kia có chút đỏ mặt: “Nếu không phải trong nhà thật không có tiền, ta cũng sẽ không đến đòi.....”

“Việc này nên trách ta, ta nên chủ động đi trả, còn mời đại tỷ đừng trách ta mới tốt, đại tỷ ngồi một chút, ta đi lấy tiền cho người.” Tiêu Dực vào rèm phía sau, một lát lấy ra sổ sách và một bao tiền đồng nhỏ đi ra: “Đại tỷ nói cho một chút người tên gì để ta tìm, ta đếm tiền trả cho người.”

“Ai...” Nàng kia nhìn vào trên sổ sách, chỉ vào một họ Trương nói: “Nơi này.”

Tiêu Dực nhìn qua, thiếu hai xâu tiền, lúc này đếm trả cho nàng, lại nói: “Đại tỷ tiền bạc đủ không? Nếu không ta lại đếm hai xâu tiền cho người mượn, chờ đại nương hết bệnh rồi người trả lại ta?”

Đại tỷ mở mắt lớn không dự đoán được nàng sẽ nói như vậy, sững sốt một chút mới nói: “Đủ đủ, bệnh của nương ta đã có chuyển biến tốt, đại phu nói lại uống hai lần thuốc là khỏe lên.”

Tiêu Dực gật gật đầu, đưa nàng ra cửa, đại tỷ đi vài bước lại dừng lại, quay đầu nói: “Tiêu tú tài, người đan cái dây xích tay này nếu có thể kiếm tiền, người liền tính táo một chút, sớm một chút đem phòng ở sửa lại một lần nữa, đừng mỗi ngày mua thịt ăn, miệng ăn có thể thoải mái một lúc, nhưng ở tốt một chút mới thoải mái một đời nha!”

Hờ... Tiêu Dực vội vàng gật đầu: “Đại tỷ nói đúng, Tiêu Dực nhớ kỹ.”

Tiến bước chân đại tỷ kia xong, Tiêu Dực lại lấy sổ sách ra nhìn, hiện tại có một chút tiền cô vẫn là nên đem nợ đều trả hết thôi, xem một chuỗi danh

sách chủ nợ dài như vậy Tiêu Dực khẽ cười cười. Thôn dân ở đây thật sự là chất phác lương thiện mà, Tiêu Dực trước nghèo như vậy, chủ yếu là nàng căn bản không quan tâm chuyện đời, các nàng vậy mà cũng nguyện ý cho nàng vay tiền, sẽ không sợ lấy bánh bao thịt đánh chó có đi không có về sao? Tiêu Dực đem sổ sách thả một bên, ăn cơm tối xong phải đi qua nhà người ta trả nợ thôi, cuộc sống của người chất phác lương thiện ở cùng một thôn, ngấm lại đều thư thái nha!

Đến lúc tối, Tiêu Dực mới chính thức cảm nhận được thôn dân lương thiện có lòng này, Tiêu Dực đến mỗi một nhà trả tiền, các nàng đều nói lời làm cô thắm thía:

“Tiêu tú tài, kiếm tiền liền tỉnh ra một chút, đừng có mua hết đồ ăn, sớm một chút đem phòng ở của nhà người sửa sang lại rồi mới tính đến chuyện khác.”

“Tiêu tú tài, người đã cưới phu cũng nên trưởng thành, người ăn ít một chút thịt, tiết kiệm ra bao nhiêu tiền nha! Không phải ta nói người, ăn thịt nhiều tiền như vậy đến miệng người sẽ không đau lòng sao? Xem phòng ở nhà người kia, người sẽ không có trái tim băng giá chứ?”

Thậm chí cũng có người dối trá nói:

“Tiêu tú tài, người thật đúng là kiếm được nhiều tiền hả? Ta nghe nói nhà người mỗi ngày đều ăn thịt, ăn chơi đàng điếm cũng không tốt, tật xấu này cần phải sửa đi!”

Ăn chơi đàng điếm? Nghe xong mặt Tiêu Dực có chút run rẩy, thì ra ăn thịt là cũng gọi là ăn chơi đàng điếm...

Còn có người càng khoa trương hơn:

“Tiêu tú tài, ta nghe nói phu lang kia của người cũng không làm cái việc nặng gì, cả ngày còn có hoa quả đường ăn cung cấp nuôi dưỡng, lại còn mỗi ngày đút hán ăn thịt, đều là tiêu tiền! Khó mà làm được, người tự dự tính chuyện phòng ở thế nào, tham luyện nam sắc như thế cũng không tốt.”

Nam sắc.... Tiêu Dực bị nước miếng của mình làm cho nghẹn lại, không thể phản bác.

Đi cả một buổi tối, cuối cùng đã trả hết nợ cho người ta, Tiêu Dực ngoại trừ nhận ra danh tiếng của mình tăng nhiều -- bởi vì toàn thôn biết nhà cô mỗi ngày đều ăn thịt -- còn nhận ra mình là tên khốn ăn no chờ chết, ăn chơi đàng điếm, còn tham luyện nam sắc. Bởi vì cô không có để ý đến căn nhà rách nát của mình, đều đem tiền mua hoa quả, thịt cùng người nam sùng này ăn.

Khi Tiêu Dực về đến nhà, nam sắc của cô đang ngồi ở trước bàn ăn chơi đàng điếm -- đang ngồi uống canh xương, bên cạnh còn để ngụy một chén cho cô.

“Thê chủ mau tới ăn canh.” Diệp Khê kêu nàng.

“Được.” Tiêu Dực cười đi qua, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hán lên nhìn: “Khê Nhi.”

“Thê... thê chủ...” Diệp Khê đột nhiên phát giác mình hình như là sinh bệnh, hán cảm thấy tim đập thật nhanh còn có một chút hít thở không tốt, ngay cả nói cũng không lưu loát.

Tiêu Dực sờ sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của hán, cười nói: “Còn phải ăn nhiều thịt một chút.” Thân thể nhỏ của hán dần dần có thêm chút thịt, sắc mặt dần dần hồng hào lên, làn da trên mặt cũng không có thô ráp giống như lúc đầu nữa, xem hán đã khỏe mạnh lên một chút, cô thật cao hứng. Nhưng hán vẫn còn gầy, còn phải nhiều bổ sung nhiều dinh dưỡng hơn nữa mới được.

Diệp Khê ngây ngốc mà gật đầu: “Được.”

Tiêu Dực thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hán đỏ bừng liền không nhìn được cười, Tiêu Khê Nhi nhà cô thế mà còn thẹn thùng, ngây thơ như vậy. Không đành lòng lại trêu hán, Tiêu Dực buông khuôn mặt nhỏ nhắn của hán ra: “Uống hết nước canh, ăn trái cây, sau đó về khuyên tai cho Khê Nhi được không? Ta nhất định sẽ cho Khê Nhi một đôi khuyên tai như mong muốn.”

“Được.” Diệp Khê vội vàng gật đầu, đối với Tiêu Dực hoàn toàn tín nhiệm, chỉ cần thê chủ nói có thể làm được, là nhất định có thể làm được.

***

Giữa trưa mặt trời vừa vắn lên cao, dưới mái hiên Tiêu Dực đang dạy cho Diệp Khê học chữ, trước đó vừa dạy đếm đến mười, tiếp theo dạy ‘Bảo vệ dân cư’.

“Nhân có hai cái đuôi, cho nên chữ ‘Nhân’ là một nét phẩy trái, một nét phẩy phải. Khẩu là một cái khoanh tròn, Khê Nhi nhìn miệng của ta, mở ra chính là chữ ‘Khẩu’, một cái khoanh tròn, giống hay không?”

(dem: nhân = 人, khẩu = 口.)

Diệp Khê nhìn Tiêu Dực giương miệng: “A, thật là giống. Vậy ‘Đầu’ đâu?”

“Đầu à?” Hán đối với chữ ‘Đầu’ có hứng thú, Tiêu Dực cũng không để ý trước dạy chữ này. Tiêu Dực viết xuống trên giấy chữ ‘cái đầu’, Diệp Khê lập tức chỉ vào nói: “Ta đã biết, này là một khoảng cách bảo vệ, thêm hai cái này thật giống lỗ tai.”

(dem: cái đầu = 头)

“Đúng vậy, Khê Nhi thật là thông minh.” Tiêu Dực đem bút đưa cho Diệp Khê: “Khê Nhi viết đi.”

“Trước viết chữ ‘Nhất’?”

“Trước viết chữ ‘Nhất’.” (dem: nhất/một = 一)

Diệp Khê hạ xuống một nét ngang trên giấy, có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, Tiêu Dực khen: “Viết tốt, nhưng mà phải thẳng lại một chút.”

“Thẳng lại một chút.” Diệp Khê lặp lại, đồng thời lại hạ xuống một bút, thực sự so với lần đầu tiên hạ bút thì thẳng hơn, Tiêu Dực lại khen ngợi: “Thật không sai, luyện tập nhiều lần là có thể viết rất tốt.”

Diệp Khê lại hạ xuống một nét ngang, Tiêu Dực gật đầu đang muốn khen ngợi hần lần thứ ba, Diệp Khê đã cầm lấy chữ Tiêu Dực viết làm hàng mẫu trước đó vui vẻ nói: “Viết giống như thê chủ rồi.”

Tiêu Dực vừa thấy, nét mặt già nua trở nên hồng, cũng không phải là thôi, chữ bút lông của cô, thế nhưng cùng Khê Nhi vừa học viết chữ viết ra không khác nhau là mấy, ôi. ôi. ôi., một cái mắt mặt rất là cao!

***

Sáng sớm vài ngày sau, Diệp Khê đã làm bữa sáng một hồi lâu mà Tiêu Dực đi chạy bộ còn chưa trở về. Diệp Khê chạy đến mép tường vây thăm dò ngóng trông, thê chủ thể nào còn chưa trở về vậy?

Mới nghĩ liền thấy bóng dáng của Tiêu Dực, Diệp Khê vội vàng ra mở cửa lớn cong vẹo, Tiêu Dực đã chạy đến cửa.

“Thê chủ.”

“Tiêu Khê Nhi, đã đói bụng chưa? Có tự mình ăn trước hay không?” Tiêu Dực buông xuống cái giỏ đang cống trên lưng, Diệp Khê vội vàng đem thịt và đồ ăn bên trong thả tới chỗ nằm mát, một bên trả lời nài: “Ta không đói bụng, ta chờ thê chủ.”

Tiêu Dực đưa qua một cái khăn vuông: “Khê Nhi đến xem, đây là cho ngươi.”

Diệp Khê đến nhận vừa mở ra nhìn thấy, vui vẻ ngạc nhiên phải gọi lên: “Thê chủ, thê chủ!”

“Có giống cái Khê Nhi muốn không?”

“Giống, giống như đúc!” Diệp Khê cẩn thận cầm lấy cái khăn vuông nhỏ bọc khăn tai, vui vẻ nói: “Ta biết thê chủ nhất định có thể tìm được.”

Tiêu Dực thấy hần vui vẻ cũng cao hứng, thật sự khăn tai này là cô dựa theo miêu tả của Diệp Khê mà vẽ xuống đến cửa hàng trang sức mời người thợ thủ công chuyên môn làm ra.

Diệp Khê cuộn đầu mình vào trong lòng Tiêu Dực: “Thê chủ, ta rất thích ngài, rất thích.”

Tiêu Dực đổi thành ôm bé hần: “Ta cũng thích Tiểu Khê Nhi, rất thích.”

“Trước kia phụ thân có một đôi, mỗi lần phụ thân mang lên đều rất xinh đẹp.”

“Thì ra là thế”. Tiêu Dực cười nói: “Khê Nhi đeo lên cũng nhất định rất xinh đẹp, đeo lên cho ta nhìn đi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê ửng đỏ, có chút thẹn thùng đem khăn tai đeo lên, Tiêu Dực lui ra phía sau hai bước nhìn nhìn, cười nói: “Quả thực rất xinh đẹp, Khê Nhi nhà ta càng ngày càng đẹp!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê càng hồng, đưa tay muốn đem khăn tai lấy xuống, Tiêu Dực bắt lấy tay nhỏ bé của hần: “Khê Nhi đừng tháo, để đeo đi.”

“Nhưng là... là bạc.” Bạc nha, thật quý, phải lấy cát mới ôn hòa.

“Không sao, Khê Nhi đeo đẹp là được rồi, ta muốn Khê Nhi nhà ta xinh xắn đẹp đẽ. Để ta nhìn lại xem, ừm, thực sự rất xinh đẹp!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê lại ửng hồng đi trốn vào trong lòng Tiêu Dực, vùi đầu vào trong ngực cô cười khanh khách. Tiêu Dực thở dài ở trong lòng, nâng đầu của hần lên: “Khê Nhi đi ăn sáng trước đi, ta đi luyện công.”

“Ta giúp thê chủ chuẩn bị tốt.” Diệp Khê vui vẻ chạy chậm đi chuẩn bị bữa sáng. Tiêu Dực vững vàng tinh thần, áp chế rục rịch trong lòng, đưa ra tư thế bắt đầu luyện võ phòng thân.

Ăn xong bữa sáng, Diệp Khê mang giấy bút ra để ở trên bàn viết theo. Tiêu Dực đem sách lúc trước mua lấy lại: “Hôm nay bắt đầu dạy Khê Nhi theo [Bách gia tính].” Tiêu Dực mở sách ra, tìm được chữ ‘Diệp’: “Đây chính là chữ Diệp, họ của Khê Nhi.”

Diệp Khê chớp mắt nhìn chữ kia: “Họ của ta!”

“Đúng vậy, họ của Khê Nhi, Diệp. Khê Nhi nói xem, chữ này là từ hai chữ nào tạo thành?”

“Chữ khẩu và chữ thập.” (dem: Diệp 葉, khẩu 口, thập 十.)

“Đúng nha.” Tiêu Dực cười cười sờ đầu của hán ý chỉ khen ngợi.

“Thê chủ, trong quyển sách này có họ của thê chủ không?”

“Có.” Tiêu Dực tìm được chữ ‘Tiêu’, chỉ cho hán xem: “Nơi này.”

“Chữ này vẽ thật nhiều nét, có đầu của chữ thảo.” Diệp Khê hơi hơi chau mày lại, phía dưới có nhiều từ mới hán còn chưa có học qua nên không biết. Diệp Khê kéo kéo ống tay áo của Tiêu Dực: “Thê chủ, ngài đem tên của ngài viết ra cho Khê Nhi xem, được không?” (dem: Tiêu = 椒, đầu của chữ thảo = 艹 - 懃)

Tiêu Dực cầm bút hạ xuống viết bốn chữ trên giấy ‘Tiêu Dực, Diệp Khê.’

Diệp Khê nghiêng đầu vui rạo rực nhìn một hồi, nhắc bút lên nói: “Thê chủ, ta muốn học viết tên của ngài trước.”

“Viết đi.” Tiêu Dực sờ sờ đầu của hán, Diệp Khê im lặng nghiêm túc mà soi viết theo.

Có hai người đi ngang qua ở ngoài, một người nói: “Tiêu tú tài này mặc kệ chuyện chính, dạy nam tử viết chữ làm cái gì nhỉ!”

Một người khác tiếp lời: “Thành thân không lâu, tham luyện nam sắc!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chức vị chương quây

Lại là một ngày ánh nắng tươi đẹp, Tiêu Dực đem cái bàn chuyển đến dưới mái hiên để cho Diệp Khê luyện chữ, tự mình ở trong sân đem gân bò cột một đầu vào trên tảng đá lớn, kéo một đầu khác ra xa. Tiêu Dực còn chưa có sử dụng nhiều sức mà nó đã vỡ ra, tảng đá lớn kia làm cho cô cố hết sức chín trâu hai hổ chuyển về đã bị bánh xe kéo đi mất. Tiêu Dực nhụt chí đem gân bò quăng một cái xuống đất, Diệp Khê luyện chữ dưới mái hiên lập tức nhỏ giọng mà kêu nài: “Thê chủ?”

“Tiêu Khê Nhi, ngươi nói xem tại sao trước kia ta không chịu xem nhiều sách cách tạo ra cung tiễn một chút, tại sao lại không nghiên cứu thật kỹ một chút cách tạo ra cung tiễn vậy?”

Diệp Khê nghiêng đầu lệch một bên, đề nghị nài: “Vậy bây giờ thê chủ xem, ta đi lấy sách cho thê chủ.”

Tiêu Dực sững sốt, lại khôi phục tâm tình tốt: “Không cần, bằng tài trí thông minh của thê chủ ngươi là ta đây, không cần đọc sách cũng có thể làm ra nó.”

“Thê chủ có thể làm ra được.” Diệp Khê khẳng định gật gật đầu, sau đó vô tâm tiếp tục luyện chữ. Tiêu Dực cũng nhặt gân bò lên kéo kéo một lần nữa, phải làm như thế nào nó mới có tính dẻo dẹo?

“Tiêu Dực.”

Tiêu Dực ngẩng đầu: “Đàm Chương Nguyệt, sao ngươi lại tới đây?”

“Hôm nay trên đường cùng An đại thúc và Tiểu Vụ đi bán dây xích tay, có người tới nhờ ta nói với ngươi cái này.” Đàm Chương Nguyệt vừa vào nhà vừa nói chuyện, vừa đi đến bên cạnh bàn nhìn thấy: “Tiêu muội phu, ngươi thật sự là học chữ hả? Muốn làm tài tử sao?”

“Không phải, chỉ là học.” Diệp Khê nhỏ giọng trả lời, sau đó rót chén nước cho Đàm Chương Nguyệt. Đàm Chương Nguyệt cũng không khách khí, bụng chén lên liền uống mấy miệng to, uống xong thấy Tiêu Dực ở trong nhà có chút do dự.

“Tiêu Dực, ngươi đang làm gì vậy?”

“Kéo gân bò.”

“Gân bò?” Đàm Chương Nguyệt kinh ngạc hô lên: “Thịt bò nha! Đắt tiền như vậy ngươi cũng mua?” Đi vài bước đến bên cạnh Tiêu Dực, chỉ vào gân bò kia bị biến thành không ra hình dạng gì vô cùng đau đớn: “Ngươi... ngươi không phải mua về ăn sao? Ngươi đang làm gì thế?”

“Ta kéo nó.” Tiêu Dực dao động liếc mắt nàng một cái, cô đã nói qua rồi mà.

“Ngươi... ngươi... ngươi... ngươi kéo nó ra làm cái gì?” Đàm Chương Nguyệt muốn tan vào không khí, ‘thịt bò nha, so với thịt heo còn đắt tiền hơn, nàng thế lại mua! Mua thì mua đi, nàng thế lại còn không ăn, mà lại ở đây lãng phí!’

“Ta muốn làm cho nó có tính dẻo một chút, ngươi có biết cách nào không?” Tiêu Dực khiêm tốn thỉnh giáo.

“Không biết! Ta chỉ biết có thể đặt ở trong nồi nấu ăn!” Đàm Chương Nguyệt không khách khí trả lời.

“Như vậy à!” Tiêu Dực cười cười, đem gân bò để một bên: “Đúng rồi, ngươi không phải mới vừa nói muốn nói cho ta biết cái gì? Ngươi nào nhờ ngươi đến nói?” Hình như, cô không có kết giao với bằng hữu mới nha.

“Một tiểu công tử, nói ngươi đi Chân Vị Lâu một chuyến.” Đàm Chương Nguyệt thúc thúc Tiêu Dực, thấp giọng nói: “Ngươi khi nào thì biết tiểu công tử xinh đẹp như vậy hả? Làm gì ở Chân Vị Lâu?”

Tiêu Dực dao động nhìn mặt nhiều chuyện của nàng, bất đắc dĩ nói: “Ta căn bản là không biết tiểu công tử ngươi nói là ai.”

“Như vậy ai sẽ gọi ngươi đi Chân Vị Lâu?”

Tiêu Dực nghĩ nghĩ: “Ông chủ Chân Vị Lâu, là khách quen lần trước mua chữ hỷ.”

“Ta nhớ ngươi đã nói hắn là nam.”

“Là nam.”

Đàm Chương Nguyệt sờ sờ cằm, tặc lưỡi cười nói: “Hắn lại bảo ngươi đi, có phải coi trọng ngươi hay không?”

Tiêu Dực tức giận mở to hai mắt nhìn nàng: “Nói trọng điểm, hắn gọi ta đi làm cái gì?”

“Ta làm sao biết.” Đàm Chương Nguyệt buông tay: “Ta chỉ là truyền lời mà thôi.”

“Ta đã biết, ngày mai đi.”

“Thê chủ, ngài muốn đi đâu?” Tai Diệp Khê thính nghe được Tiêu Dực nói ngày mai đi.

“Khê Nhi đừng lo lắng, Chân Vị Lâu tiện thể nhắn ta đến đó.”

“Thê chủ, Bành công tử có phải muốn mua chữ hỷ hay không?” Diệp Khê một tay nắm bút lông, ánh mắt sáng chói nghĩ: ‘đã là Chân Vị Lâu, khẳng định là Bành công tử tìm thê chủ rồi.’

“Có thể là vậy, ngày mai ta đi xem thử.”

* * *

Ngày hôm sau, lúc Tiêu Dực chạy sớm liền thuận tiện đi qua Chân Vị Lâu, quả nhiên là Bành Thục Yến tìm cô.

Bành Thục Yến cười yếu ớt nói ra: “Tiêu tiểu thư, lâu rồi không gặp, có tốt không?”

“Đều tốt, đa tạ công tử quan tâm, xin hỏi công tử tìm ta đến có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn hỏi Tiêu tiểu thư một chút, cảm thấy Chân Vị Lâu như thế nào?”

Tiêu Dực mỉm cười: “Công tử tìm ta đến, cũng không chỉ là muốn hỏi ta những lời này chứ?”

“Đương nhiên không phải, ta là muốn mời ngươi làm chương quầy Chân Vị Lâu.”

Tiêu Dực nhíu mày: “Làm chương quầy? Vậy chương quầy trước kia đâu?”

“Ta nghĩ, nàng ấy đã không thể đảm nhiệm chức vị chương quầy Chân Vị Lâu này nữa.”

“Bành công tử làm sao liền cảm thấy ta có thể đảm nhiệm chức vị này?”

“Chỉ dựa vào sự kiện tơ hồng lần trước liền đủ để hiện ra tiểu thư thông minh tuyệt đỉnh, dĩ nhiên có thể đảm nhiệm.”

Tiêu Dực cười lắc đầu: “Cám ơn công tử nâng đỡ, Tiêu Dực chỉ là một người bình thường, kiến thức nông cạn, không có năng lực kia.”

Bành Thục Yên sùng sốt, không nghĩ tới sẽ bị cự tuyệt, hấn cho rằng nàng sẽ cùng hấn thảo luận tiền tiêu vật hàng tháng.

“Tiêu tiểu thư vì sao phải cự tuyệt? Tiền tiêu vật hàng tháng của chương quầy Chân Vị Lâu không thấp, sẽ không thể so với đan dây xích tay kiếm tiền, nói vậy Tiêu tiểu thư cũng không phải hàng tháng đều có thể gặp được khách quen như ta vậy chứ? Hơn nữa làm chương quầy xuất sắc, về sau còn có thể đi lên trên.”

Tiêu Dực vẫn mỉm cười lắc đầu: “Đa tạ Bành công tử chiếu cố, nhưng Tiêu mỗ tạm thời không có quyết định này.” Buôn bán, cạnh tranh, khuôn mặt tươi cười đón người, lục đục với nhau, tính kế, cô thật sự không muốn lại dính vào, cô thầm nghĩ mua bán đơn giản, đơn giản sống qua ngày.

“Người còn không có hỏi tiền tiêu vật hàng tháng là bao nhiêu, có phải hấn là lo lắng một chút hay không?”

“Bành công tử, ta biết ta đang nói cái gì, làm chuyện gì, ý tốt của người, Tiêu mỗ xin nhận, nhưng là chức vị chương quầy, Tiêu Dực thật sự làm không được, thật có lỗi.”

Cự tuyệt Bành Thục Yên xong, Tiêu Dực đi ra phòng liền cảm giác được tầm mắt dưới lầu bắn lên. Tiêu Dực xuống đến lầu một, Triệu chương quầy đã đứng ở mép cầu thang, giọng điệu có chút tức giận: “Người đã đồng ý tới nơi này làm chương quầy?”

Tiêu Dực lạnh lùng nhìn nàng: “Yên tâm, ta sẽ không tranh với người.”

“Người... người có ý tứ gì?”

“Chức vị chương quầy Chân Vị Lâu tuy rằng tốt, nhưng không phải ai cũng muốn ngồi.”

Triệu chương quầy nhìn nàng đi ra ngoài, có chút ngờ ngác, tựa như không thể tin được rõ ràng có người sẽ từ bỏ cơ hội tốt như thế.

Ra khỏi cửa lớn Chân Vị Lâu, đi chưa được mấy bước đã thấy Đàm Chương Nguyệt đi tới. Đàm Chương Nguyệt cũng thấy được Tiêu Dực, vài bước liền vội chạy tới trước mặt nàng: “Tiêu Dực, Bành công tử tìm người làm gì? Là lại tìm người đan chữ hỷ hả? Hay là lần trước đan xảy ra vấn đề gì? Hấn không làm khó dễ người chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn tìm ta làm chương quầy.”

“Thật sự? Vậy thật sự là quá tốt!” Đàm Chương Nguyệt kích động lắc Tiêu Dực: “Tiêu Dực, người có ngày xuất đầu!”

“Ngừng ngừng ngừng!” Tiêu Dực bị lắc choáng váng: “Người lại lắc, đầu ta sẽ bị người lắc văng ra ngoài, như vậy mới thật là xuất đầu!”

(dem: ‘xuất đầu’ mà ĐCN nói ý là thò đầu lộ mặt trước công chúng, có ngày gặp may mắn ăn nên làm ra; còn ý Tiêu tỷ là ‘roi đầu’)

“Nói bậy bạ gì đó!” Đàm Chương Nguyệt bịt lên miệng Tiêu Dực: “Trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ, trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ!”

Tiêu Dực hất tay của nàng ra: “Người muốn bịt cho ta chết hả.”

Đàm Chương Nguyệt có chút buồn bực vỗ lên trên đầu nàng một cái: “Người có thể đừng mở miệng xuất đầu, ngậm miệng là chết hay không?”

“Xuất đầu không phải người nói sao?”

“Ta là nói người có ngày xuất đầu, tiền đồ gấm vóc!” Giọng điệu Đàm Chương Nguyệt trùng trùng cho thấy ý tứ của mình, lại cao hứng lên ôm bả vai Tiêu Dực: “Ai, Tiêu Dực, người chừng nào thì bắt đầu làm việc? Ngày mai? Ngày kia?”

Tiêu Dực nhìn Đàm Chương Nguyệt rõ ràng thật hưng phấn, lòng tràn đầy không hiểu: “Người kích động cái gì? Chân Vị Lâu có cái gì tốt?”

“Dĩ nhiên tốt! Phủ lớn nhất thiên hạ nha! Tiêu Dực, là phủ lớn nhất thiên hạ, không phải một chỗ của một đất nước, là thiên hạ, thiên hạ!”

“Được rồi, ta biết là thiên hạ.” Hai tay Tiêu Dực ấn vai làm cho nàng bình tĩnh lại một chút, nhần nhịn vẫn là nói với nàng: “Ta không đáp ứng.”

“Ừh, thật tốt!” Đàm Chương Nguyệt nặng nề mà gật đầu, sau đó sùng sốt một chút, đột nhiên nhảy dựng lên: “Người nói cái gì? Người nói cái gì? Người.. người.. người.. người không đáp ứng? Người không đáp ứng? Người không đáp ứng???”

Tiêu Dực xoa xoa cái trán, lại ấn lên hai vai của nàng, cười nói: “Lỗi tai của ta không có chuyện gì, người nói một lần là ta có thể nghe hiểu.”

“Người còn cười? Người có biết người làm chuyện gì hay không? Người thế nào lại không đáp ứng! Người có biết hay không, làm chương quầy Chân Vị Lâu là chuyện không biết bao nhiêu người mơ ước, người lại không đáp ứng, người thật khờ mà, người.....” Tiêu Dực kéo nàng đi về phía trước, cũng không trả lời. Đàm Chương Nguyệt vừa đi còn vừa lắc lắc đầu hỏi nàng: “Người nói, người nói, người vì sao không đáp ứng? Bây giờ người trở lại nói cho người ta biết là người đồng ý rồi, người quay lại đi.....”

Tiêu Dực mở miệng: “Cho ta một sợi gân bò dài.”

“Hớ?” Đàm Chương Nguyệt quay đầu lại, phía trước là sạp thịt bò.

“Tiêu Dực, người lại mua gân bò làm cái gì? Cái này đắt tiền như vậy.....”

Tiêu Dực thanh toán tiền, ôm lấy vai nàng mang nàng đi cùng: “Được rồi, về nhà.”

“Về nhà? Nè, ta nói, lời ta nói với người có nghe hay không? Ta nói là người đi Chân Vị Lâu!”

“Không đi.”

“Vi sao?” Đàm Chương Nguyệt đứng một chỗ không đi: “Người nói rõ ràng cho ta, người không phải nói muốn làm việc thật tốt nuôi gia đình hay sao? Có cơ hội tốt như vậy, tại sao lại không đi? Người rốt cuộc là nghĩ cái gì?”

Tiêu Dực xoa trán, Đàm Chương Nguyệt này, thật sự là rất quán người, cô đã cố tình không nói mà cũng không thể không để ý nàng. Tiêu Dực thở dài trong lòng, ra về thần bí thấp giọng nói với nàng: “Bởi vì ta có biện pháp kiếm tiền tốt hơn.”

“Biện pháp gì?”

“Cái này tạm thời không thể nói, yên tâm, ta sẽ dẫn người cùng nhau kiếm thật nhiều tiền. Được rồi, đi về nhà trước.”

Đàm Chương Nguyệt vẫn lo lắng: “Người thật sự có chủ ý? Người đừng lừa ta.”

“Ta khi nào thì lừa người? Đi thôi đi thôi.”

Tiêu Dực kéo nàng đi, Đàm Chương Nguyệt vội hỏi: “Ta không quay về, ta còn phải đi bán đồ ăn.”

“Đừng nha, người phải bán đồ ăn. Vậy người tới tìm ta, đồ ăn của người để chỗ nào?”

“Tiêu Vụ trông giúp ta, ta đi đây.” Đàm Chương Nguyệt đi vài bước lại quay đầu lại: “Tiêu Dực, người không được lừa ta.”

Tiêu Dực giơ lên hai tay: “Ta giơ hai tay cam đoan tuyệt đối không lừa người.”

“Được, ta đi đây.” Đàm Chương Nguyệt bước nhanh đi về phía chợ bán thức ăn. Tiêu Dực thở hắt ra, nhìn nhìn bóng lưng của nàng lại tươi cười, có người bằng hữu như vậy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lại từ chối

Đối với chuyện chức vị chương quầy, Tiêu Dực không có nói nhiều cho Diệp Khê biết, chỉ nói Bành công tử muốn cho mình đi Chân Vị Lâu làm việc cực nhọc, bản thân không muốn nên không đồng ý.

Diệp Khê có chút căm giận: “Bành công tử này thật là, tại sao có thể cho thê chủ đi làm việc cực nhọc như thế chứ? Ta vốn còn nghĩ rằng hấn là người tốt, không nghĩ tới hấn cũng hư như vậy!”

“Hức, có thể là hấn nhìn thấy chúng ta rất nghèo, cho nên muốn giúp chúng ta, hấn hấn là có ý tốt.” Không nghĩ tới mình trong lúc vô tình lại chuyển kẻ khác thành người xấu, Tiêu Dực vội vàng giải thích.

Diệp Khê bĩu môi: “Thê chủ, hấn là gọi ngài đi làm việc cực nhọc mà, ngài còn nói tốt giúp hấn.” Dừng một chút, lại nói thêm một câu: “Chính là đi làm tiểu nhị tỷ còn không cực nhọc như việc này!”

Tiêu Dực gật đầu đồng ý, làm thiếp Nhị tỷ quả thật không có vất vả bằng làm chương quầy. Nhìn Diệp Khê thở phì phì, Tiêu Dực sờ sờ đầu của hấn trấn an: “Khê Nhi đừng tức giận, làm việc cực nhọc thì tiền nhiều thôi, nhà chúng ta rất nghèo, người xem, phòng ở đều sớm đồ ngã.”

“Ta nguyện ý sống nghèo một chút, cũng không muốn thê chủ đi làm việc cực nhọc.” Đầu nhỏ Diệp Khê chui vào trong lòng Tiêu Dực, rầu rĩ nói: “Trước đây thôn đồng đầu bên kia cũng có nữ nhân đi làm việc cực nhọc, cũng có rất nhiều tiền, nhưng là các nàng đi đều không trở lại, về sau nghe nói là làm việc cực nhọc đến chết.” demcodon-lequydon

Tiêu Dực chớp mắt mấy cái, không biết làm việc cực nhọc gì mà hiển nhiên làm cho mọi người đến chết. Tiêu Dực đem Diệp Khê ôm vào trong ngực an ủi: “Khê Nhi đừng sợ, ta sẽ không đi làm việc cực nhọc, ta muốn cùng Khê Nhi sống lâu trăm tuổi.” Thấy Diệp Khê còn buồn ở trong lòng cô, Tiêu Dực nâng đầu của hấn lên cười nói: “Ta muốn cùng Khê Nhi sống cả đời đây, phải xem Khê Nhi chậm rãi già đi, ừm, ta muốn xem xem thử bộ dáng biến thành ông già của Khê Nhi ra sao đây? Trên mặt đều là nếp nhăn, răng cửa rụng trông trơn, tóc cũng rụng trông trơn, biến thành cái đầu ông già nhỏ xấu

xấu, cái miệng còn theo ta nói: Thê chủ, ta thích nhất ngài.....”

‘Khanh khách!’ Cái cổ bị Diệp Khê cười lệch vào trong lòng cô, Tiêu Dực vỗ về lưng của hắn, ừm, trên lưng Tiểu Khê Nhi giống như thật sự có chút thịt, không phải chỉ toàn là xương.

* * *

Vài ngày sau, Tiêu Dực đang nghiên cứu gân bò, Diệp Khê một bên luyện chữ đột nhiên chạy đến ôm thân thể cô: “Thê chủ.”

“Há? Tiểu Khê Nhi, làm sao vậy?”

Diệp Khê nhìn bên ngoài, Tiêu Dực theo ánh mắt xa vời của hắn đi ra, chỉ thấy một chiếc xe ngựa xa hoa to dừng ở cửa nhà mình. Người từ trên xe ngựa leo xuống kia không phải là Bành công tử - Bành Thục Yến vừa mới làm cho cô buồn bán lớn lời một món tiền hay sao?

“Tiêu tiểu thư.” Bành Thục Yến mỉm cười, mở miệng cùng nàng chào hỏi.

Tiêu Dực cũng nhắc hai chân đến khuôn mặt tươi cười nói: “Thì ra là Bành công tử à, không biết Bành công tử ở nơi nào? Lại có thể đi ngang qua trước cửa nhà ta, thật sự là thật khéo.”

“Ta là đặc biệt đến tìm Tiêu tiểu thư.”

“Vậy à?”

Bành Thục Yến nhìn xem nửa mặt tường đất chặn ở giữa hai: “Tiêu tiểu thư, không mời ta đi vào sao?”

Tiêu Dực lại khôi phục nụ cười, mở cửa đưa hắn nghênh đón vào nhà: “Bành công tử, mời vào, trong nhà thật sự đơn sơ, còn mời không cần ghét bỏ.”

Tầm mắt Bành Thục Yến quét một vòng trong phòng, có chút không thể tin tưởng người như Tiêu Dực vậy mà vẫn ở trong phòng như vậy, người nghèo như vậy vẫn là lần đầu tiên hắn gặp.

“Bành công tử, mời ngồi.” Bành Thục Yến phục hồi lại tinh thần, theo Tiêu Dực đến chỗ bàn bốn góc ngồi xuống. Diệp Khê bùng lên một chén nước sôi để nguội thả trước mặt hắn liền ngồi vào bên cạnh Tiêu Dực, cũng không nói chuyện.

“Thật xin lỗi, trong nhà không trà, chỉ có thể dùng nước trắng chiêu đãi công tử.”

“Không có gì.” Bành Thục Yến quay đầu nhìn về bốn phía: “Tiêu tiểu thư, ta muốn hỏi một chút không được tốt lắm ngoài đề tài chính, ngươi tại sao lại ở trong phòng như vậy, không thấy rất khó chịu sao?”

Trên mặt Tiêu Dực vẫn mỉm cười: “Cũng không phải rất khó chịu.”

Bành Thục Yến cảm thấy không thể giải thích: “Làm sao có thể?”

“Bởi vì...” Tiêu Dực sờ sờ đầu của Diệp Khê, cười đến ôn hòa: “... có phu lang cùng ta.” Diệp Khê có chút cảm động nhìn nàng, ngờ ngác kêu một tiếng ‘thê chủ’, Tiêu Dực liền cười vỗ vỗ đầu của hắn. Không muốn lại nói chuyện này, Tiêu Dực lập tức chuyển tới đề tài chính: “Không biết Bành công tử tìm Tiêu tiểu thư có chuyện gì?”

“Ngươi biết rõ còn có hỏi.”

Tiêu Dực cười khổ: “Chẳng lẽ là chuyện đi Chấn Vị Lâu?”

Bành Thục Yến gật đầu: “Ngươi lo lắng thế nào?”

Giọng nói của Bành Thục Yến có chút vui vẻ, Tiêu Dực còn chưa trả lời Diệp Khê liền lập tức nói: “Thê chủ ta không đi.”

Bỗng nhiên nghe được Diệp Khê nói chuyện, Bành Thục Yến hiện tại kinh ngạc một chút: “Tiêu tiểu thư?”

Tiêu Dực cười: “Như Khê Nhi nhà ta đã nói, ta không đi.”

Bành Thục Yến còn chưa hết hy vọng: “Tiêu tiểu thư, tình huống trong nhà ngươi như vậy, chẳng lẽ ngươi không muốn có cái thu vào ổn định, cải thiện tình huống trong nhà hay sao? Ta chỉ có lòng tốt, ngươi cần gì phải từ chối?”

“Chuyện này.....” Tiêu Dực dừng một chút, cô là thật không muốn đi, nhưng đôi phương cũng quả thật là có lòng tốt, cô không thể từ chối trực tiếp vậy là rất không nể mặt, phải thế nào mới từ chối uyển chuyển đây?

Tiêu Dực im lặng một chút, Diệp Khê bắt đầu khản trương. Diệp Khê đột nhiên nghiêng người ôm lấy Tiêu Dực, phồng má nhìn Bành Thục Yến cố gắng lấy hết dũng khí lớn tiếng nói: “Ta... ta không cho... không cho thê chủ ta đi!” Nói xong lại quay đầu nhìn Tiêu Dực, cầu xin nói: “Thê chủ, không cần đi.” Hắn mới không cần thê chủ đi làm việc cực nhọc, đi lấy cái loại tiền hại chết người này.

Bành Thục Yến bị phản ứng của hân biến thành sùng sốt, Tiêu Dực lại ôn hòa nở nụ cười, đưa tay đem Diệp Khê ôm vào trong lòng: “Khê Nhi yên tâm, ta không đi.” Lại nói với Bành Thục Yến: “Bành công tử, thật có lỗi, thật sự không thể đồng ý với người được.”

Sắc mặt Bành Thục Yến khẽ thay đổi, nhưng vẫn để lại cho Tiêu Dực một đường lui: “Được rồi, nếu người thay đổi chủ ý, người cứ đến tìm ta.”

“Đa tạ công tử.”

“Người có biết đi chỗ nào tìm ta không?”

“Ta tin tưởng người dưới tay công tử phần đông đều tài hoa, sẽ không kém một người như ta.”

Sắc mặt Bành Thục Yến tái xanh, 'nàng nói như vậy là căn bản sẽ không đi tìm hân, cho nên cũng không cần biết hân ở nơi nào sao? Hân nghĩ mình là một công tử được nâng niu trong lòng bàn tay, khi nào thì lại đi hạ mình cầu người như vậy? Mà nàng lại không biết phân biệt như thế.'

“Người không hối hận là tốt rồi!” Bành Thục Yến vung tay áo, tức giận ra cửa lớn rách nát nhà Tiêu Dực.

Nhìn theo Bành Thục Yến rời đi một đường, cầm Tiêu Dực để lên đỉnh đầu của Diệp Khê: “Khê Nhi, theo ta ở phòng rách nát như vậy, ủy khuất người. Cho dù không đi Chân Vị Lâu, ngày sau ta cũng sẽ kiếm thật nhiều tiền cho Khê Nhi một cái phòng mới.”

“Ta không ủy khuất, ta nguyện ý cùng thê chủ ở phòng rách nát. Thê chủ đối với ta tốt nhất, ta sẽ cùng thê chủ cố gắng kiếm tiền, thê chủ không cần phải đi làm việc cực nhọc.” diendanlequydon-demcodon

“Ta không đi, Khê Nhi hôm nay thật dũng cảm, lại dám từ chối người khác.”

Diệp Khê nghĩ mà có chút sợ chui vào trong lòng nàng, rầu rĩ nói: “Thê chủ không thể bỏ lại Khê Nhi.” Hân đã nghe qua không ít chuyện phiếm, người làm việc cực nhọc cuối cùng đều đã chết. Diệp Khê ngăn vạ lần không nghĩ tới, thê chủ hân nói làm việc cực nhọc, rõ ràng người người đều cho rằng chức vị chương quầy là công việc béo bở, bởi vậy còn ghi hận nghĩ Bành Thục Yến là kẻ ‘hại’ thê chủ hân trong mấy ngày rất dài.

Tiêu Dực đem Diệp Khê ôm chặt một chút, nói nhỏ dỗ dành: “Không bỏ lại Khê Nhi, đợi ta lấy gân bò bên kia làm xong, đem Khê Nhi buộc lên lưng quần của ta thường xuyên mang theo, đi đâu cũng đều mang theo người được không?”

Về sau nói chuyện này cho Đàm Chương Nguyệt biết, còn chạy tới hỏi Tiêu Dực: “Người không phải nói Bành công tử gọi người đi làm chương quầy sao? Thế nào lại thành làm việc cực nhọc?”

Tiêu Dực trong nháy mắt: “Chương quầy là người quản hết tất cả Chân Vị Lâu, trên phải vất óc tìm mưu kế kiếm tiền, dưới phải hao tâm tổn sức quản mọi chuyện, đầu muối củi gạo, đầu bếp tiểu nhị đều lo lắng, khuôn mặt còn phải tươi cười nghênh đón đưa đi, đó không phải là làm việc cực nhọc sao?”

Đàm Chương Nguyệt: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người quan trọng nhất

Tuy rằng tất cả người trong thôn, thậm chí là Bành Thục Yến đều cảm thấy Tiêu Dực đối với căn phòng tồi tàn của cô thật sự không thèm để ý, nhưng thật sự trong lòng Tiêu Dực cũng lo lắng, nhưng đối với cô thì người quan trọng hơn phòng ở nhiều, làm cho Diệp Khê ăn ngon, bổ sung nhiều dinh dưỡng hết khả năng là chuyện đặt ở vị trí thứ nhất. Nhưng cam đoan có nhiều dinh dưỡng thì thịt là phải có, mỗi ngày mua một miếng thịt nhỏ ít nhất cũng phải mất hai mươi ba đồng tiền, đây vẫn là chi tiêu rất lớn, cho nên hiện tại Tiêu Dực là mỗi ngày buồn rầu thay đổi cái cung tiền kia, chuẩn bị thật tốt sớm một ngày thì có thể sớm thú sớm một ngày, cô có thể tiết kiệm thật nhiều tiền.

Tiêu Dực lại kéo lại lời lỡ dở lại phơi trong nửa tháng, làm hỏng đi bảy sợi gân bò sau đó rốt cuộc đem sợi gân bò thứ tám mới biến thành cung không khác như trong tưởng tượng lắm. Tiêu Dực đem gân bò dính lên trên cái cung lúc trước đã làm xong, kéo vài cái, độ mềm dẻo giống như cũng không tệ. Cầm lấy tên gỗ đã sớm tước xong hong khô bắn một phát về phía đồng cỏ khô, độ mạnh yếu không đủ, đại khái là cung có vấn đề, còn phải lại thay đổi.

Tiêu Dực đang cầm cung xem hân là nên sửa chỗ nào, Diệp Khê vừa bụng thức ăn vào trong phòng vừa kêu cô: “Thê chủ, ăn cơm”

“Được, đến đây.” Tiêu Dực buông cung tiền, vừa rửa tay vừa cười nói: “Có Tiểu Khê Nhi thật tốt nha, mỗi ngày đều có người nấu cơm cho ta ăn, Khê Nhi thật sự là phu lang tốt nhất trên đời này.”

Diệp Khê đang bày biện bát đĩa, nghe xong lời này mặt có chút đỏ: “Ta không phải tốt nhất, làm phu lang vốn phải nấu cơm cho thê chủ ăn, nhà nhà đều như vậy.”

“Ta đây không biết, ta chỉ biết phu lang nhà ta tốt nhất, nhà ai cũng đều kém hơn.”

Một câu dỗ người làm cho hai mắt của Diệp Khê mờ mịt: “Thê chủ thực sự cảm thấy ta tốt nhất sao?”

“Đương nhiên!” Tiêu Dực khẳng định gật đầu, ăn một miếng đồ ăn, khen: “Ăn thật ngon, tay nghề của Khê Nhi càng ngày càng tốt, nghỉ lại nếu có thể ăn cả đời như thế này đến khi chết liền thật vui vẻ nha!”

Thấy nàng thích ăn, Diệp Khê càng cao hứng: “Ta nguyện ý nấu cơm cho thê chủ cả đời.”

“Được, cho Khê Nhi nấu cả đời, có sợ không?”

Diệp Khê mím môi lắc đầu: “Không sợ.” Hắn cao hứng còn không còn kịp làm sao có thể sợ.

“Tiêu Dực, Tiêu Dực, ngươi có ở nhà không?” Ngoài cửa truyền đến tiếng hô to của Đàm Chương Nguyệt.

“Ồ.” Tiêu Dực trả lời, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, vừa mở cửa lớn vừa đứng cách nửa mặt tường vây nói chuyện với Đàm Chương Nguyệt: “Hôm nay thế nào lại trở về sớm như vậy? Bán hết đồ ăn?”

“Cái cửa lớn này của ngươi có hay không có thì khác nhau chỗ nào? Phá đi cho rồi.” Đàm Chương Nguyệt ở tường đất nhảy một cái liền bay vào, Tiêu Dực nhìn xem cửa lớn cong vẹo nhà mình, thờ dài lại đem nó đóng lại.

“Ngươi tới vừa vặn, đến ăn cơm.”

Đàm Chương Nguyệt khoát tay: “Không ăn, ta ăn rồi.”

Một tay Tiêu Dực khoát lên vai một Đàm Chương Nguyệt, nhũn mày cười nói: “Thật sự không ăn? Có thịt nè!”

Có thịt à..... Đàm Chương Nguyệt liếm liếm môi: “Vây... vây... ta thế nào không biết xấu hổ.....”

“Đi thôi!” Tiêu Dực kéo nàng vào nhà, Diệp Khê đã cầm chén xới cơm xong. Đàm Chương Nguyệt nhìn thịt, cầm đôi đũa không gấp xuống, ngẩng đầu nhìn Tiêu Dực cười ngây ngô: “Vây... ta ăn đây?”

Tiêu Dực đưa tay gấp hai đũa cho nàng: “Ăn đi ăn đi, thật là, không phải là chút thịt hay sao, chờ ta chuẩn bị cung tiễn tốt, mang ngươi lên núi đi săn thú, đến lúc đó bảo đảm ngươi mỗi ngày có thịt ăn.”

“Cung tiễn?” Miệng Đàm Chương Nguyệt đầy là thịt, nói chuyện có chút không rõ ràng.

“Là dùng để săn thú, mau chuẩn bị cho tốt.”

Đàm Chương Nguyệt nháy vài cái mắt, một miệng rộng nuốt vào một miếng thịt còn bị nghẹn lại một chút: “Tiêu Dực... ngươi... ngươi là nói thật? Ngươi thực sự muốn lên núi săn thú?”

“Đương nhiên là nói thật, ta còn muốn mang ngươi đi đấy, ngươi dám cùng ta đi không? Có sợ gặp được sói hay không?” Tiêu Dực ngẩng cổ cười, còn trừng mắt nhìn.

“Đi! Ta và ngươi nói chuyện đằng hoàng, ngươi cười gian cái gì chứ!” Đàm Chương Nguyệt trợn trắng liếc mắt Tiêu Dực một cái, lại thả một miếng thịt lớn vào miệng, miệng không rõ tiếp tục nói: “Tiêu Dực, ngươi là một thư sinh yếu đuối, ngươi có thể săn thú sao? Đừng lấy chuyện này ra mà vui đùa!” Ngay cả bọn nữ tử khỏe mạnh trong thôn đi lên núi săn thú đều là ba, bốn, mười người cùng nhau đi, còn không dám đi đến chỗ sâu trong núi lớn, cũng không nhất định săn được. Tiêu Dực lại nói đùa bảo đảm mình mỗi ngày có thịt ăn! Đàm Chương Nguyệt tự nhiên đem lời Tiêu Dực nói đều trở thành vui đùa.

Tiêu Dực thấy nàng không tin cũng không nói thêm nữa, chỉ nhìn nhìn cánh tay của mình, cô cũng rèn luyện đã lâu cũng cảm giác rất có lực, thế nào còn rất giống thư sinh yếu đuối sao? Quên đi, chờ cô thực sự săn được con mồi rồi nói sau, ngọn núi nguy hiểm, cô cũng không dám tùy tiện mang theo Đàm Chương Nguyệt đi vào, tên kia cũng không khỏe mạnh hơn cô bao nhiêu, mấu chốt là cô còn có một chút công phu mèo ba chân phòng thân đều sẽ không sao.

Nghĩ như vậy, Tiêu Dực lại hỏi nàng: “Đàm Chương Nguyệt, ngươi có muốn học một chút võ phòng thân hay không?”

“Võ phòng thân? Ngươi là nói võ công?”

“Không tính là võ công, chính là chiêu thức đơn giản có thể phòng thân.”

“Đi đâu học?”

“Ta dạy cho ngươi.”

“Ngươi?” Đàm Chương Nguyệt cười ha ha: “Người khác thì ta không biết, gốc gác của ngươi như thế nào ta đều biết rành mạch, ngươi đừng lừa ta.”

Tiêu Dực thờ dài, gấp thức ăn nhét đầy miệng mình, Diệp Khê nhỏ giọng biện hộ cho nàng: “Thê chủ thật sự biết, sáng sớm mỗi ngày thê chủ đều ở trong

sân luyện.”

Đàm Chương Nguyệt cười nhạt: “Thê chủ của ngươi chính là luyện, nhưng làm sao khẳng định chút chiêu thức đó để phòng thân? Ha ha, Tiêu Dực, ta còn không biết ngươi nặng mấy cân mấy lạng hay sao? Được rồi, đừng ép buộc, nghe tỳ, ngươi tốt nhất đan một chút dây xích tay bán là được, chuyện kia không vất vả thích hợp cho ngươi làm. Mặc dù bây giờ người đan dây xích tay bán trên đường cũng nhiều, dây xích tay cũng rẻ giá một chút, nhưng ta cam đoan phụ thê các ngươi có cơm canh ăn vẫn là không thành vấn đề. Nếu lại gặp được loại buôn bán lớn như mấy ngày hôm trước, còn có thể kiếm một khoản lớn đấy.”

Diệp Khê nhìn Tiêu Dực, thấy nàng không nói lời nào lại nói thêm: “Thê chủ thật sự biết.....”

Tiêu Dực cười, bé ngọc này, còn vì cô mà giải thích nữa. Tiêu Dực gấp cho hắn chút thịt: “Tiểu Khê Nhi, đừng để ý nàng, chúng ta ăn của chúng ta.”
Diệp Khê nhấp mím môi, mang theo cảm xúc bất an nhỏ nhỏ trừng mắt liếc Đàm Chương Nguyệt một cái sau đó liền nghe lời mà vui đầu ăn cơm.

Đàm Chương Nguyệt bị người trừng mắt mà cứ hồn nhiên như chưa thấy, vẫn như trước miệng ăn đầy hương thịt cùng Tiêu Dực trò chuyện: “Tiêu Dực, những ngày này ngươi cũng sống quá tốt rồi, hiện tại tất cả mọi người trong thôn đều biết nhà ngươi mỗi ngày có thịt ăn, không phải ta nói ngươi, ngươi xem nhà của ngươi này.....”

“Ngôi nhà tồi tàn này của ta chóng gió không nổi, phá đến không thể nhìn, ta thật vất vả kiếm được chút tiền cũng không biết tu sửa, tất cả đều lấy ra mua thịt ăn đến miệng bị nghiện, loại tham lam hưởng thụ thú vui này không thể được, cần phải sửa!” Tiêu Dực nói tiếp theo câu chuyện một hồi.

Đàm Chương Nguyệt trừng mắt nhìn: “Ngươi cũng biết hả?”

Tiêu Dực bắt đầu dĩ thanh thờ lớn: “Trời ạ, lời này ta đã nghe được thật nhiều lần. Đàm Chương Nguyệt, ngươi sẽ không vì nói với ta những lời này mới đến một chuyến chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Đàm Chương Nguyệt nhún nhún vai, một bộ dáng ta đối với ngươi rất có tin tưởng: “Ta biết ngươi hiện tại thay đổi không giống với trước kia, chính ngươi biết tính toán, ta mới lười nói ngươi.”

Dựa vào! Tiêu Dực trừng mắt thật to nhìn nàng, đã lười nói cô, vậy vừa rồi là nói cái gì? Chẳng lẽ là cô bị lãng tai?

“Tiêu Dực, cơm nước xong ngươi theo ta đi vào trong thành một chuyến.”

“Làm gì?”

Sắc mặt Đàm Chương Nguyệt bỗng nhiên ửng đỏ: “Ta không phải sắp cưới An Vụ sao, những thứ cần thiết còn chưa mua đầy đủ đâu, ngươi theo ta đi mua.”

“Muốn thành hôn?” Tiêu Dực hí mắt cười sờ sờ đầu của Đàm Chương Nguyệt: “Trưởng thành, có thể cưới phụ rồi.”

“Buông! Ta đang nói chuyện đứng đắn với ngươi.” Đàm Chương Nguyệt chường một cái vung tay của nàng ra: “Ta nói nè Tiêu Dực, ngươi trước kia thật sự khô khan, hiện tại thế nào lại giống như lưu manh vậy.”

“Khụ khụ!” Tiêu Dực bị nghẹn đến đau sốc hông, ‘lưu manh’..... Cô đòi trước thêm đòi này đều không bị dùng qua hai chữ này!

“Thê chủ.” Tay Diệp Khê nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ lên trên lưng của cô, Tiêu Dực xua tay nói: “Ta không sao.” Về mặt Đàm Chương Nguyệt thân thiết nói: “Ngươi xem lại ngươi, một người lớn như vậy, ăn cái này còn có thể bị sắc nữa.”

Tiêu Dực không còn sức lực cùng nàng đôi co, quay đầu hỏi Diệp Khê: “Tiểu Khê Nhi, ngươi cảm thấy ta là người lưu manh sao?”

Diệp Khê lắc lắc đầu: “Thê chủ không phải lưu manh, thê chủ là người tốt nhất trên đời.”

Tiêu Dực nháy mắt thỏa mãn: “Vẫn là Tiểu Khê Nhi nhà ta tốt nhất.”

Bất quá đến buổi tối lúc đi ngủ, Diệp Khê vẫn nhỏ giọng cùng Tiêu Dực thương lượng: “Thê chủ, chúng ta về sau không ăn thịt nữa được không?”

“Vì sao vậy? Khê Nhi ăn ngán rồi hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê ửng đỏ, thịt à, làm sao có thể ngán... nhưng là: “Các nàng đều nói phải tiết kiệm tiền sửa phòng ờ.” Người trong thôn nói Tiêu Dực bao nhiêu thì Diệp Khê nghe cũng không ít.

“Phòng ở đương nhiên muốn, bất quá thân thể Khê Nhi là quan trọng nhất, hiện tại quan trọng nhất chính là đường cho thân thể của Khê Nhi thật tốt.”

“Thân thể của ta đã dưỡng tốt rồi.”

“Ai nói?”

Là hắn tự mình cảm thấy, Diệp Khê cọ cọ đầu lên cánh tay Tiêu Dực, nhỏ giọng nói: “Ta không còn choáng váng đầu, chân cũng không bị chuột rút rồi, còn nhiều thêm chút thịt nữa.”

“Vậy thì tốt lắm, bắt quá còn chưa đủ, Khê Nhi còn thật gầy, còn phải ăn nhiều rau dưa, thịt, hoa quả đều phải ăn.”

“Nhưng là... mọi người trong thôn đang nói thê chủ.” Diệp Khê nhớ tới người trong thôn nói thê chủ làm cho cái mũi liên ê ẩm, mặc dù những người vô dụng đó dùng từ không tốt, mang theo những lời nói dối trá làm cho Diệp Khê cảm giác nghe hiểu ra được: “Tiêu Dực là người làm việc không biết suy nghĩ”, rõ ràng thê chủ tốt như vậy, các nàng vì sao lại muốn nói thê chủ như thế.

Tiêu Dực nghiêng bên sườn đứng dậy thuận tay kéo lên góc chăn lau nước mắt cho hắn, lại một lần thả ra tiếng dịu dàng dỗ hắn: “Khê Nhi đừng khóc, Khê Nhi phải biết rằng, dưỡng thân thể cho người là vì về sau sinh ra cục cưng khỏe mạnh, Khê Nhi cũng muốn cục cưng của mình khỏe mạnh đúng không?”

Hắn đương nhiên muốn cục cưng khỏe mạnh, vừa nói đến cục cưng, Diệp Khê cái gì cũng không phản đối, vội vàng gật đầu nói: “Ta muốn dưỡng thân thể thật tốt, sinh cục cưng khỏe mạnh cho thê chủ.”

“Cho nên Khê Nhi muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, chúng ta hiện tại cũng có một ít tiền, tiền này cũng đủ cho Khê Nhi ăn no. Về phần phòng ở, tiền của chúng ta hiện tại căn bản không đủ xây cái phòng mới, bắt quá Khê Nhi không cần lo lắng, chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định có thể xây một căn phòng mới.”

Diệp Khê kể kể mặt vào người Tiêu Dực, mang theo giọng mũi nói: “Ta và thê chủ cùng nhau cố gắng.”

“Cùng nhau cố gắng sẽ càng ngày càng tốt.” Tiêu Dực nghiêng người đưa tay ôm lấy hắn, cười hỏi: “Khê Nhi nói cho ta biết, muốn một ngôi nhà như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Muốn nhà

“Muốn nhà?” Diệp Khê giật mình, nhà còn phân chia muốn và không muốn sao?

“Đúng vậy, Khê Nhi nghĩ xem muốn một ngôi nhà như thế nào? Tỷ như: Khê Nhi hy vọng trong nhà có những gì, có mấy gian phòng, phòng ở thế nào, hy vọng trong nhà có cái gì, hoa nê, cây nê, hoặc là có mấy cái bàn xinh đẹp giống Chấn Vị Lâu nê, đều có thể nha.”

Diệp Khê chớp mắt, Tiêu Dực mở đường xuống bắt đầu ảo tưởng: “Ừm, ta nghĩ muốn trong nhà có.... Ta nghĩ muốn có một cây nho, còn muốn bắc một cái giàn cho dây nho leo lên, giàn cao cao, đợi đến khi dây nho đi đây là có thể ở mặt dưới hóng mát, còn có thể vừa hóng mát vừa đan dây xích tay. Lúc nho ra quả sẽ treo ngược ở trên giàn, từng chùm từng chùm, sâu kín một màu xanh, đợi đến khi nho chín, ta liền hái xuống rửa thật sạch đặt ở trong mâm cho thê chủ ăn.”

Tiêu Dực mỉm cười nhìn hắn: “Vậy là phải đặt một cái bàn ở dưới cái giàn nho, còn lại cho Khê Nhi trang trí mâm nho.”

“Còn muốn để ly trà xinh đẹp, giống ly trà xinh đẹp ở Chấn Vị Lâu.”

“Được, còn có gì nữa?”

“Còn có... Còn có.. Thê chủ, chúng ta mua một con gà con về nuôi được không?”

“Được, nhưng vì sao chỉ mua một con?”

“Bởi vì gà con thật quý, chúng ta không có nhiều tiền mua như vậy, trước hết mua một con về nuôi, đợi đến khi gà con lớn thành gà lớn, đẻ trứng, trứng lại biến thành gà con, chúng ta có hai gà, đợi đến gà con kia lại lớn lên, lại đẻ trứng lần nữa, chúng ta lại có một con gà, từ từ, chúng ta sẽ có rất nhiều gà.”

Tiêu Dực cười, Tiểu Khê Nhi thật thà của cô căn bản cũng không biết một con gà chưa thụ tinh không thể ấp ra gà con, cũng không nghĩ tới vấn đề nếu ấp ra gà con là con gà không đẻ được. Bất quá hắn có thể nghĩ đến gà sinh trứng rồi trứng sinh gà, loại phát tài này cũng thật không sai. Tiêu Dực sùng nịch nói: “Được, vậy mua một con gà con cho người, còn muốn cái khác không?”

“Cái khác... Thê chủ.” Diệp Khê giật nhẹ tay áo của nàng: “Ta... ta muốn đi trồng ít rau để ăn.”

“Được.”

Diệp Khê nhìn nàng: “Ta nghĩ ngày mai phải đi cuốc đất, đến mùa, về sau là có thể không cần đi mua rau củ, thê chủ cũng không cần phải luôn luôn đi hái rau dại về ăn.”

Tiêu Dực nghĩ nghĩ, đồng ý nói: “Quả nhiên là Tiểu Khê Nhi nghĩ đến cang chu đao, được, ngày mai ta và Tiểu Khê Nhi đi cuốc một miếng đất trồng rau, chúng ta ăn rau chính mình trồng! Bất quá, Khê Nhi nè.” Tiêu Dực ngẩng đầu thom thom lên mặt Diệp Khê vài cái, Diệp Khê “Hửm?” một tiếng. Tiêu Dực dùng miệng thương lượng nói: “Rau dại trên núi này ăn rất ngon, ta thích ăn, chúng ta về sau vẫn đi hái, được không?”

Thê chủ thích ăn rau dại? Diệp Khê ngẩn người, vội vàng gật đầu: “Được.”

Vấn đề tự mình trồng rau, lúc trước Tiêu Dực cũng đã nghĩ qua, nhưng luôn luôn không có thời gian đi làm. Hiện tại Tiểu Khê Nhi nhắc tới, Tiêu Dực tự nhiên là có sức lực lớn duy trì.

* * *

Ngày hôm sau liền dẫn Diệp Khê khiêng cái cuốc đi xới đất. Dọc theo đường đi, không ngừng có thôn dân cùng các cô chào hỏi: “Tiêu tú tài, đây là muốn làm gì vậy?”

“Đi xới đất.”

“Xới đất? Hà, Tiêu tú tài cũng chuẩn bị trồng trọt sao?”

“Đúng vậy, chuẩn bị trồng trọt.”

“A, Tiêu tú tài ngươi trước kia là chưa bao giờ làm việc nhà nông, sau này không phải ngươi kiếm rất nhiều tiền hả? Sao còn đi trồng trọt?”

Đối với tất cả mọi người trong thôn đều quan tâm vấn đề tiền bạc của cô, Tiêu Dực thật đúng là thực bất đắc dĩ, đành phải cười cười nói một câu cho qua: “Nào có, đã sớm xài hết.”

Người trong liền cười hi hi: “Ăn thịt hết tiền rồi?”

Tiêu Dực cũng cười: “Cũng gần như vậy.”

Trải qua một đường ân cần thăm hỏi, hai người Tiêu Dực rốt cục đến được ruộng nhà mình. Nhà người trong thôn đều là một mảnh nối tiếp một mảnh, ruộng mỗi một nhà của người ta đều là cây cối rậm rạp, mọc rất tốt. Ruộng nhà Tiêu Dực cũng không ngoại lệ, chẳng qua nhà khác đều là cây nông nghiệp, nhà Tiêu Dực là cỏ dại.

Kiếp trước Tiêu Dực chưa từng làm qua việc nhà nông, ngay cả nhìn thấy đều rất ít, lấy gì làm cỏ đều là sau khi xuyên qua mới thấy qua người khác làm. Tuy rằng chưa từng làm những chuyện này, Tiêu Dực vẫn là biết phải đem cỏ dại cắt bỏ trước.

Buổi sáng mặt trời chiếu lên người cũng có chút nóng, Tiêu Dực nói: “Khê Nhi, ngươi đi đến dưới tàng cây nghỉ ngơi đi.” Chính mình cầm cái cuốc bắt đầu cắt cỏ.

“Thê chủ!” Diệp Khê sợ tới mức kêu lên làm cho cô thiếu chút nữa cuốc một cái vào chân mình.

“Làm sao vậy Tiểu Khê Nhi?” Tiêu Dực hỏi Diệp Khê, còn cầm lấy cái cuốc nhìn nhìn, cô không cảm thấy chân mình có gì nguy hiểm, cô chỉ cảm thấy bắt đầu cầm cái cuốc này có chút khó khăn.

“Thê chủ... vẫn là... vẫn là... ta đến làm đi.”

Tiêu Dực cũng biết động tác mình không ổn, có chút buồn bực nói: “Tiểu Khê Nhi, ngươi biết cắt cỏ sao?”

“Biết.” mấy việc này, hần từ trước cũng làm không ít.

“Oa, Tiểu Khê Nhi thật là lợi hại, vậy ngươi dạy ta đi.” Dạy cho cô là hần có thể đứng một bên mát mẻ.

Diệp Khê lấy cái cuốc qua làm mẫu cho cô: “Phải như vậy... như vậy... đem cỏ đào lên lên, đợi đến lúc hong khô xếp thành một đống đốt thành tro rom rạ, có thể làm phân.”

“Còn có thể làm phân?”

“Có thể.”

Tiêu Dực nắm lên mấy nhúm cỏ đến xem, nghi hoặc nói: “Có thể cầm máu, có thể làm phân, cỏ này là lớn thế nào, đốt thành tro rom rạ có tác dụng nhiều như vậy, thấy nó chính là cỏ bình thường mà.”

“Có thể cầm máu không phải loại cỏ này, là một loại khác.”

“Tiểu Khê Nhi ngươi cũng biết thảo dược?”

Diệp Khê lắc đầu: “Ta không hiểu, nhưng mọi người đều biết đến cỏ tro rom rạ kia có thể cầm máu.” Diệp Khê ngẩng đầu nhìn trời, nhắc nhở nàng: “Thê chủ, chúng ta mau cắt cỏ đi, đợi lát nữa trời liền nắng gắt.”

“Tiểu Khê Nhi nói phải.” Tiêu Dực cầm lấy cái cuốc trong tay Diệp Khê lên, Diệp Khê nhìn cô đào vài cái vẫn là có hình có dáng, liền xoay người đem cô này xếp đến một chỗ.

“Tiểu Khê Nhi, người đi qua một bên nghỉ ngơi đi.”

Diệp Khê ngẩng đầu nhìn nàng cười: “Ta muốn cùng cố gắng với thê chủ, sẽ không làm một chính mình, ta sẽ dưỡng thân mình thật tốt sinh cực cùng.” Nói xong liền đứng ở một bên nhìn nàng. Không phải hấn bất động, mà là cô cô vừa cắt hấn đã xếp lại gọn gàng, hấn đang đợi cô cắt cỏ khác. Tiêu Dực nhắm mắt lại thở dài liền nở nụ cười: “Thật sự là không có biện pháp với người.”

Hai người lao động một lát, mặt trời dần dần lên cao, cỏ thì cắt không được bao nhiêu. Tiêu Dực lau mồ hôi trên trán, trời nóng như vậy rất dễ bị cảm nắng, không bằng chờ lúc trời mát một chút lại đến: “Khê Nhi, nắng lên, chúng ta trở về đi.”

Diệp Khê cũng có chút mệt mỏi, nghe phải về nhà cũng không có phản đối gì, nghĩ nghĩ còn đề nghị nói: “Thê chủ, buổi sáng và lúc xế chiều không nóng chúng ta có thể đến ruộng, ban ngày nóng ở nhà đan dây xích tay, như vậy chúng ta là có thể vừa làm ruộng, vừa đan dây xích tay đấy!”

Tiểu tử này cũng muốn đến nơi này, Tiêu Dực cười nói: “Khê Nhi thật thông minh, liền làm theo lời Khê Nhi nói, vừa trồng rau vừa kiếm tiền làm hai chuyện này thật tốt.”

Diệp Khê được khen ngợi liền vui vẻ, cái miệng nhỏ nhắn cười: “Thê chủ, ruộng của chúng ta muốn trồng loại rau củ gì?”

“Khê Nhi nghĩ trồng loại gì? Khê Nhi thích ăn cái gì liền loại đó.”

Diệp Khê chớp mắt mấy cái, trồng, còn có thể trồng loại mình thích ăn? Lúc này liền ngẩng người, giọng nói của Tiêu Dực lại vang lên ở bên tai: “Khê Nhi thích ăn dưa hấu không? Trồng một ít dưa hấu đi.”

Dưa hấu? Hấn có nghĩ tới là trồng những loại đỡ cho thê chủ phải chạy mỗi ngày vào trong thành mua đồ ăn, rõ ràng nhà mình có đất, trồng lên mấy loại rau, còn có thể bớt chút chi phí, hơn nữa hiện tại đến mùa... Diệp Khê nhếch miệng: “Thê chủ, hiện tại đã qua mùa dưa hấu, phải đến lúc đầu xuân năm sau mới có thể trồng.”

“Như vậy à, vậy hiện tại có thể trồng loại gì?”

“Có thể loại một ít rau ăn.”

“Vậy cho Khê Nhi quyết định đi, Khê Nhi nói trồng loại gì, chúng ta liền trồng loại đó.”

“Hả? Ta... ta quyết định?”

“Đương nhiên, Khê Nhi là chủ phu của nhà ta, đương nhiên là Khê Nhi quyết định.”

“Vậy... vậy... ta nghĩ trồng bí đỏ, còn có đậu, còn có rau xanh, còn có.....” Diệp Khê càng nói càng hưng phấn, giống như đã nhìn thấy rau củ xanh nhạt to tròn. Tiêu Dực ngậm cười, không ngừng gật đầu: “Ừm, được, ừm, được....”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phong ba

Tiêu Dực từ từ dọn dẹp mảnh đất nhỏ của nhà mình, qua hai ba ngày đã dọn dẹp xong cỏ dại, mảnh đất kia mặc dù không lớn, nhưng dùng để trồng thức ăn cho cô và Diệp Khê ăn cũng đủ. Chẳng qua, trong nhà không có hạt giống.

Ăn xong cơm tối, nghĩ Đàm Chương Nguyệt cũng đã trở về, Tiêu Dực nói với Diệp Khê: “Khê Nhi, ta đi mượn Đàm Chương Nguyệt ít hạt giống, người muốn đi cùng ta không?”

“Ta không đi.” Diệp Khê mang mấy quyển sách ngồi dưới mái hiên, đều là truyện có tranh minh họa Tiêu Dực mua từ trong thành cho hấn, nhiều bức tranh chỉ có chút ít chữ viết, đơn giản dễ hiểu, Diệp Khê rất thích, nhìn câu chuyện, thuận tiện học chữ.

“Tốt lắm, ta lập tức sẽ trở lại.”

Tiêu Dực nói xong liền ra cửa. Diệp Khê lên tiếng ‘ạ’ rồi mở một quyển trong đó ra, là câu chuyện nói về Thất tiên tử và Đồng Vĩnh. Diệp Khê nhìn xem hình đẹp, thuận tiện đem những chữ không biết ghi nhớ chờ Tiêu Dực trở về hỏi nàng.

“Diệp Khê!”

Một giọng nói không tốt vang lên, con ác mộng đã lâu trước kia, giọng nói hần đều đã sắp quên. Diệp Khê ngẩng đầu lên chỉ thấy Diệp Lan khẽ hất cằm, còn có ánh mắt nhìn khinh thường trước sau như một kia. Diệp Khê theo tính phản xạ cố gắng thụt lui, Diệp Lan thăm cổ họng nói: “Nghe nói ngươi già cho thể chủ tốt, mỗi ngày có thịt ăn?”

Diệp Khê như trước bình thường luôn cúi đầu, không hề rầy. Bởi vì chỉ cần hần nói chuyện, mặc kệ nói cái gì cũng đều chỉ biết sẽ bị trách mắng càng nhiều, thậm chí bị đánh.

“Đang hỏi ngươi đó! Ngươi là người chết hả? Tại sao không trả lời?”

Diệp Khê như cũ cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt sách vở đặt trên đầu gối của mình. Diệp Lan chen chân vào đá hần một cái: “Không đánh ngươi ngươi liền già chết với ta!”

Diệp Khê theo tính phản xạ thối hơi phù phù một tiếng, quỳ xuống đất bắt đầu liên tục dập đầu: “Không cần đánh ta... không cần đánh ta...” Ô... ô... thể chủ....

“Hừ!” Diệp Lan vừa lòng mà hừ đứng lên: “Vẫn là bộ dáng đáng chết, mỗi ngày ăn thịt? Nhà thôn trưởng cũng không có thể mỗi ngày ăn thịt mà ngươi còn muốn ăn thịt mỗi ngày? Ta cho ngươi ăn! Ta cho ngươi ăn!” Diệp Lan lại duỗi chân ra hung hăng đá hần, Diệp Khê gất gao cần mồi không dám phản kháng, thân mình nhỏ gầy bị Diệp Lan đá ngã lăn, chỉ biết lên tiếng cầu xin tha thứ liên tục: “Không cần đánh ta... không cần đánh ta....”

“Đây là cái gì?” Diệp Lan đoạt lấy sách vở Diệp Khê ôm trong lòng lật lật: “Sách tranh vẽ? Ta muốn!”

“Không! Là của ta!” Diệp Khê đưa tay muốn cầm sách vở lại, Diệp Lan lại đá một cái: “Lá gan lớn? Cũng dám nói không với ta, ta cướp, thế nào?”

“Là của ta... ngươi trả lại cho ta...” Diệp Khê đi qua lấy sách, Diệp Lan đẩy hần ngã trên đất liền bắt đầu tay nắm chân đá.

Hàng xóm có người nghe thấy tiếng ồn ào thì đi ra xem, thấy Diệp Lan đang đánh Diệp Khê liền đi kéo y: “Này không đánh được, Diệp ca nhi đã gả cho Tiêu tú tài.....”

“Sao không được đánh?” Diệp Lan hung hăng trừng người đó: “Tiêu Dực tính là gì? Các ngươi đều đừng đụng vào ta, ta qua vài ngày sẽ gả cho tam tiểu thư nhà thôn trưởng, ai dám đụng vào ta các ngươi đều không chịu nổi!”

Vài nam tử nhà bên liền lui ra sau, các nữ nhân đứng ở ngoài tường vây nhìn xem vài lần liền xoay người đi tìm Tiêu Dực khắp nơi.

“Hừ, bắt quả là gả cho nữ nhân ta không cần, thần khí của ngươi là cái gì! Ta cho ngươi thần khí, ta cho ngươi thần khí!” Diệp Lan hung hăng nhéo lên trên người Diệp Khê, làm cho vài nam tử chung quanh nhìn xem cảm thấy mình cũng đau.

* * *

Tiêu Dực còn ở nhà Đàm Chương Nguyệt lấy hạt giống, có nữ tử nhà bên cửa cũng chưa gõ mà đã chạy vào: “Tiêu tú tài, ngươi mau trở về, Diệp Lan đang đánh Diệp ca nhi nhà ngươi đấy, gia tài của hần là đại khí thô*, chúng ta không dám ngăn chặn!”

(*Tài đại khí thô: giàu sang quyền quý nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục.)

“Cái gì?!” Tiêu Dực vứt hạt giống xuống liền chạy về nhà, Đàm Chương Nguyệt ngăn người cũng chạy đi theo.

Rất xa Tiêu Dực liền nhìn thấy Diệp Khê bị ngã ở trên đất: “Dừng tay!” Tiêu Dực rống to, chạy nhanh hơn về nhà. Nghe thấy giọng nói Tiêu Dực, Diệp Khê té về phía Tiêu Dực đang chạy tới: “Ô... ô... thể chủ....”

“Khê Nhi!” Tiêu Dực chạy một bước lớn đến bên cạnh Diệp Khê ôm lấy hần, Diệp Lan phía sau còn đá thêm một chân lên trên người hần.

Tiêu Dực đứng lên tát một cái vào mặt Diệp Lan: “Ngươi là người điên, tới nhà của ta đánh cái gì!”

Diệp Lan bị quăng một cái tát, nhất thời không có chút phản ứng, sững sờ mà sờ sờ mặt của mình, chỉ một tay vào Tiêu Dực: “Ngươi... ngươi...”

“Khê Nhi, Khê Nhi ngươi thế nào? Đau chỗ nào? Nói cho ta biết đau chỗ nào?” Tiêu Dực vừa hỏi vừa nóng vội kiểm tra trên người Diệp Khê, cũng may không có chỗ xước da đổ máu, Diệp Khê lui thân mình nhỏ núp vào trong lòng Tiêu Dực, ô ô khóc kêu: “Sách... sách của ta....”

Lúc này Diệp Lan cũng phục hồi lại tinh thần, chỉ vào Tiêu Dực mắng: “Tiêu Dực, ngươi dám đánh ta? Ngươi không muốn sống hả!”

“Ta muốn đến nhìn một chút thế nào là kẻ không muốn sống!” Tiêu Dực đem Diệp Khê đặt một bên, xoay người cướp sách từ trong tay Diệp Lan về, tiếp theo liền đá Diệp Lan một cái. Diệp Lan thối hơi phù phù một tiếng quỳ xuống đất. Tiêu Dực giơ tay tát mấy cái lên trên mặt hần, âm thanh đồm độp thật trong trẻo, không chút chùn tay, Diệp Lan òa một tiếng khóc lớn lên: “Ngươi đánh ta.....”

“Đánh người thì làm sao? Người đánh Diệp Khê nhà ta, ta còn không thể đánh người?” Tiêu Dực nhấc tay lên muốn tiếp tục, Đàm Chương Nguyệt theo sau tới vội vàng giữ chặt năng: “Tiêu Dực, đừng xúc động.”

Mấy người phụ nhân nhà bên lúc này cũng phục hồi lại tinh thần chạy đến kéo năng: “Tiêu tú tài, người đừng xúc động, Diệp gia tài đại khí thô, lại có nhà thôn trưởng làm chỗ dựa, cũng không phải là chúng ta chọc được nha!”

Diệp Lan cũng ngẩng đầu lên nói: “Tiêu Dực, người sẽ không được chết từ từ, ta sẽ nói cho mẫu thân của ta!” Trên mặt hấn vài dấu tay đỏ thẫm, người khác nhìn thấy đều ghê người.

“Nói cho mẫu thân của người? Nói cho phụ thân của người ta cũng không sợ!” Tiêu Dực nắm cổ áo sau gáy của Diệp Lan kéo lên, kéo hấn tới trước mặt Diệp Khê ẩn quỳ trên đất: “Người dập đầu vài cái với Diệp Khê nhà ta. Người phải dập thật tốt cho ta, bằng không ta vận xoắn đứt cổ của người!”

Diệp Lan kêu to: “Người nghĩ đến thật tốt!”

Tiêu Dực cười lạnh, đè lại đầu của hấn áp xuống đất, dùng một tiếng Diệp Khê kinh ngạc lui về sau vài bước, may mắn An Vụ nghe tin tới giúp đỡ hấn một phen mới không ngã sấp xuống. Người chung quanh đều thở dốc vì kinh ngạc, nhìn ánh mắt của Tiêu Dực đều trở nên có chút sợ hãi, các nàng rõ ràng quen thuộc Tiêu tú tài, khi nào thì biến thành hung ác như vậy? Mọi người đều theo bản năng mà lui về sau, chỉ có Đàm Chương Nguyệt dám đi kéo năng: “Tiêu Dực, người đừng như vậy.....”

Tiêu Dực đẩy tay Đàm Chương Nguyệt, lạnh giọng hỏi Diệp Lan: “Như thế nào? Chính mình dập hay là ta giúp người dập? Nếu ta không cẩn thận một cái đem người đầu áp móp, người cũng đừng trách ta!”

“Ồ... ô... ta... ta tự mình dập....” Diệp Lan không tình nguyện dập đầu, một bên mơ hồ không rõ khóc nói: “Khê Nhi, ta là ca ca của người.....”

“Thê... thê chủ.....” Diệp Khê có chút không biết làm thế nào muốn bỏ qua, Tiêu Dực để một tay lên trên vai hấn: “Khê Nhi đừng sợ, để cho hấn dập đầu xin lỗi người, Tiêu Dực ta là người nói khi dễ liền khi dễ? Ai dám động một sợi tóc trên đầu người, ta muốn làm cho hấn hoàn trả cả vốn lẫn lời.”

“Tiêu Dực, thật to gan, dám đánh con ta!” Lại một giọng nói tiến vào, mọi người vây xem bỗng nhiên tách ra hai bên. Tiêu Dực nhìn qua, phụ nhân kia là người tới hôm đó khi cô mới xuyên việt đã gặp, thì ra bà chính là gia chủ Diệp gia. Diệp Lan cũng thấy được chủ Diệp gia kia đứng chung với những người phía sau năng, khóc hét lớn: “Mẫu thân, phụ thân, tỷ tỷ, mau cứu ta!”

“Tiêu Dực, người còn không mau buông con ta ra!”

“Tiêu Dực, người ăn gan hùm mật gấu!”

“Tiêu Dực, mau buông Lan nhi ra!”

Liên tiếp là tiếng chửi bậy, theo chủ Diệp gia đến hơn mười nữ tử trẻ tuổi đem Tiêu Dực, Đàm Chương Nguyệt, Diệp Khê và Diệp Lan bốn người bao vây quanh. Diệp Khê kinh hãi, hoảng sợ nép vào bên cạnh Tiêu Dực, Đàm Chương Nguyệt cũng kinh ngạc nói: “Các người muốn như thế nào?”

“Tiêu Dực, người ngứa da? Hôm nay không dạy dỗ người, người còn muốn dữ dội? Còn không mau thả Lan nhi!”

Tiêu Dực cười lạnh: “Thả? Đầu còn không dập xong, thả thế nào?” Tay Tiêu Dực nhấn một cái trên đầu Diệp Lan, vang lên một tiếng đồng.

“Người muốn chết!” Trong đó một nữ nhân vung cây côn thô trong tay lên đánh về phía Tiêu Dực, Diệp Khê và Đàm Chương Nguyệt cũng kinh hô, Tiêu Dực một phen đã nắm cây côn trong tay: “Thế nào? Muốn đánh?”

Nữ nhân kia kéo cây côn, cây côn bị Tiêu Dực nắm một cách bất động, nữ nhân kia sau khi kinh ngạc liền quay đầu nhìn mấy người sau năng, mấy người kia hiểu ý liền nâng cây côn trên tay đánh về phía Tiêu Dực. Tiêu Dực kéo một cái, đem cây côn từ trong tay nữ nhân kia đoạt lấy đến bắt đầu xoay một vòng đem chặn tất cả những cây côn đánh tới, cây côn của nữ tử này cũng chưa có thể rơi xuống trên người các nàng, có người phản ứng nhanh lại vung cây côn đánh tới, Tiêu Dực nhíu mày: “Muốn đánh đi? Ta kính tiếp!” Một chân đá đi, đem chiến trường mang Diệp Khê cách xa mấy người này, đám nữ tử kia cũng đều đi vây qua. Tiêu Dực bắt tay vào múa cây côn ở giữa, hạ hai ba lần đã đem một đám nữ tử chỉ biết sức mạnh tất cả đều đánh nghiêng một bên kêu đau ô ô.

“Còn đánh không?”

“Tiêu Dực... người... nương người....” (dem: giống như câu ‘con m* mày’.)

Tiếng người mắng chửi bậy, tiếng cây côn và búa va chạm thiếu chút nữa phá vỡ màng tai của cô, lại đi qua phía trái một chút, tất là muốn cắm trên đầu của cô. Tiêu Dực lạnh lùng nhìn chung quanh bốn phía, chậm rãi đem cây côn nhắc tới: “Còn đánh không?”

Không có người trả lời, chủ Diệp gia nuốt mấy ngụm nước miếng: “Tiêu... Tiêu Dực... người... người đừng kiêu ngạo....” Áp a áp ứng gian xảo nhìn có người lại đến, nhất thời khí thế rung lên: “Lan nhi là sẽ gả cho Tam tiểu thư nhà thôn trưởng, người quả thật không đem thôn trưởng để vào mắt!”

Giọng nói chủ Diệp gia có chút vui vẻ, một giọng nữ trung niên khác liền vang lên: “Là ai không đem ta để vào mắt? Tiêu Dực, người khóc lóc om sòm cũng không nhìn xem đối tượng, lá gan người thật to? Người tin hay không ta đem người đến trong nha môn?”

Tiêu Dực hừ lạnh: “Chức vị thôn trưởng thật lớn, cũng không hỏi một chút ai đúng - ai sai mà đã đưa đến nha môn!”

Thôn trưởng sừng sốt, nha đầu kia mỗi lần thấy nàng đều như chuột gặp phải mèo, thế nào hôm nay còn lớn lối như vậy! Bên cạnh thôn trưởng là một nữ tử còn trẻ tuổi – Tam tiểu thư nhà thôn trưởng giương giọng nói: “Tiêu Dực, thôn Thanh Dương này cũng không phải là cái đầu đường cuối ngõ khác, không phải do ngươi khốc lóc om sòm. Công tử Diệp gia này là phu lang chưa vào cửa của ta, ngươi không đem ta để vào mắt sao?”

“Ngươi?” Tiêu Dực lại cười lạnh: “Ngươi là cái gì? Ta thật sự không để trong mắt!”

“Tốt lắm Tiêu Dực, hôm nay không dạy dỗ ngươi một chút, lá gan của ngươi thật đúng là lớn mà!” Tam tiểu thư tức giận nhặt lên một cây côn liền đánh về phía Tiêu Dực, Tiêu Dực hừ lạnh: “Cũng chỉ biết một chiêu này?” Dễ dàng nghiêng người hiện ra, thuận một tay đem Tam tiểu thư khiến lên ném xuống đất. Một tay Tiêu Dực để lên trái tim nàng, một tay bóp cổ của nàng: “Chẳng lẽ có nam nhân điên chạy đến nhà ta đánh phu lang ta, còn bảo ta nén giận? Cho cái nam nhân điên kia chỗ dựa phải không? Hắn là phu lang chưa qua cửa của ngươi phải không? Tốt lắm, ta buông tha hắn, ngươi tới thay hắn đập đầu xin lỗi Diệp Khê nhà ta!”

Người chung quanh lại thở dốc vì kinh ngạc, muốn nữ nhân tới xin lỗi nam nhân, Tiêu Dực thật sự là điên rồi!

Tay Tiêu Dực bóp cổ nàng hơi hơi dùng sức, sắc trời đã tối nên người chung quanh đều không nhìn rõ lắm nàng ta bị đau đến mức khuôn mặt đỏ bừng, chỉ có chính nàng biết hô hấp khó khăn. Tiêu Dực cười lạnh nhìn nàng, vẫn duy trì làm cho nàng nửa sống nửa chết, Tam tiểu thư không thể động đậy, chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi một hồi, hai mắt trợn lên, cổ họng bị chặn mất đi mấy từ: “Cứu mạng... mẫu thân... cứu ta.....”

Tiêu Dực cười lạnh nhấc nàng lên, lạnh lùng nhìn bốn phía liếc mắt một cái: “Hôm nay ta bỏ qua cho các ngươi một lần, bắt quá những người đã nói ra những câu ác kia, về sau ai dám lại khi dễ Diệp Khê nhà ta, ta nhất định lấy chín còn một!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cái gọi là quyền thế

Mất lạnh lại đảo qua một vòng, không ai dám nói, ngay cả thôn trưởng và chủ Diệp gia đều ngậm miệng lại. Tiêu Dực nói tay đem tam tiểu thư đẩy ra, giọng lạnh lùng nói: “Cút!”

Các nữ nhân trước đó bị Tiêu Dực đánh quỵ rạp trên mặt đất đều cong vẹo đứng lên, xem ra mặc dù chân không có gãy, nhưng cũng vẫn là ăn đau rất lớn. Một bộ dạng của chủ Diệp gia sáu phần là giống nữ tử ác lên giọng nói: “Tiêu Dực, ngươi đừng đắc ý, ngươi nghĩ rằng ta và Diệp gia là dễ dàng bị khi dễ? Hôm nay ngươi không cho ý kiến, sớm muộn gì cũng cho ngươi xem thật tốt!”

“Không cần!” Diệp Khê sợ hãi lại bắt đầu rơi nước mắt: “Thê chủ không phải cố ý, van cầu các ngài.....”

“Khê Nhi đừng sợ!” Tiêu Dực an ủi làm cắt đứt van cầu của Diệp Khê, dùng nụ cười trấn an hẳn một chút. Tiêu Dực đi đến nói chuyện với nữ tử phía trước, đem nàng lôi ra: “Muốn nói luật pháp là như vậy? Tốt lắm, ta cũng đang nghĩ đòi lời giải thích!” Tiêu Dực quay đầu, về mặt lại biến thành ôn hòa: “Khê Nhi, nói cho thê chủ, hẳn vì sao muốn đánh ngươi?”

Bị thật nhiều người nhìn, Diệp Khê có chút kinh hoàng lắc đầu: “Ta... ta không biết.....” Trên thực tế, phần lớn lúc hắn bị đánh đều không hề có lý do.

Tiêu Dực dịu dàng dẫn đường: “Trước khi đánh Khê Nhi, hẳn có nói gì không?”

“Hắn nói... nói ta mỗi ngày đều ăn thịt... còn nói... muốn sách thê chủ mua cho ta.”

“Thì ra là như vậy.” Tiêu Dực nhìn trái nhìn phải, đi về phía chủ phu Diệp gia.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì?” Chủ phu Diệp gia bảo vệ Diệp Lan phía sau lui lại mấy bước, thôn trưởng và chủ Diệp gia cùng hai ba nữ tử trẻ tuổi đi lên can: “Tiêu Dực, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?” Tiêu Dực đẩy những kẻ ngáng đường ra rồi kéo Diệp Lan đang thét chói tai lại: “Nói ta khi dễ Diệp gia các ngươi? Ta muốn hỏi một chút, nhà ta ăn thịt là chuyện của nhà ta, liên quan gì tới các ngươi? Tới nhà ta khóc lóc om sòm còn muốn cướp sách, ở trong sân nhà ta mà đánh Diệp Khê nhà ta, đây rốt cuộc là ai khi dễ ai?”

“Ngươi... ngươi.....” Chủ Diệp gia chỉ vào nàng, nói ‘ngươi’ một hồi không nói ra được gì khác, thôn trưởng tiếp lời nói: “Tiêu Dực, ngươi đừng quá phận! Ta tốt xấu gì còn là thôn trưởng, ngươi thật không đem ta để vào mắt sao?”

Tiêu Dực bỏ qua Diệp Lan, chỉ chỉ một ngón tay vào thôn trưởng: “Ngươi còn biết ngươi là thôn trưởng? Quản một thôn lớn, vốn nên trân trọng thôn dân, giải quyết mâu thuẫn, nhưng ngươi cùng Diệp gia cấu kết với nhau làm việc xấu, chẳng phân biệt được thị phi trắng đen, ý vào chính mình có chút quyền thế liền ức hiếp thôn dân, thôn trưởng như ngươi vậy, xứng đáng để cho người ta để vào mắt sao?”

“Ngươi.....!” Thôn trưởng tức đến độ ôm kín ngực, ước chừng là từ trước đến nay không có người nói với nàng như thế, tức đến độ bệnh tim đều chạy

nhanh đến giúp vui. Tiêu Dực im miệng, nếu như bị tức đến chết thì thật là có một chút phiền toái, chuyển biến tốt nên thu lại.

Tiêu Dực nhìn trái nhìn phải, giọng lạnh lùng nói: “Ta là nói cho các ngươi biết, nghĩ khi dễ Tiêu gia ta cũng phải suy nghĩ thật kỹ, Tiêu Dực ta là chết qua một lần rồi, Diêm Vương không muốn thu ta, về phần các ngươi, có thể không nhất định không thu!”

Lời vừa mới nói ra, tiếng chung quanh vang lên một mảnh hút không khí, nông dân tối kị nói đến quỷ thần, cũng đều biết tối hôm Tiêu Dực thành thân đụng đầu đã quên chút chuyện, cũng đều thấy Tiêu Dực so với trước kia thay đổi thật nhiều, thì ra, thì ra là nhìn thấy Diêm Vương, nói vậy, nói vậy, bao nhiêu điểm đều bị Diêm Vương lấy đi, nếu không như thế nào lại thay đổi nhiều như vậy?

Tiêu Dực thấy sắc mặt mọi người đều thay đổi, liền biết lời mình nói có hiệu quả, giọng lại lạnh lùng nói: “Còn chưa hết?”

Lần này không có người lại kiêu ngạo, kẻ gây chuyện chỉ dám đứng dò xét sắc mặt, cuối cùng dây dưa kéo dài đều đi, toàn bộ người vây xem cũng đi. Tiêu Dực thấy thế mới dịu dàng đến ôm Diệp Khê vừa được phụ tử An Vụ giúp đỡ: “Khê Nhi, đau chỗ nào?”

“Không... không đau... thê chủ...” Diệp Khê dựa đầu vào trong lòng Tiêu Dực, vừa rồi, hấn rất sợ, sợ người Diệp gia, sợ thê chủ bị đánh.

Tiêu Dực muốn mang Diệp Khê vào trong phòng kiểm tra, Đàm Chương Nguyệt chết giấm đã chạy đến: “Tiêu Dực, Tiêu Dực, ngươi vừa rồi, ngươi vừa mới, ngươi vừa rồi, ngươi thế nào.....”

“Ngươi muốn nói gì?” Tiêu Dực phiền chán nhú nhú mày, cô còn muốn đi vào xem xét vết thương của Tiểu Khê Nhi, Đàm Chương Nguyệt này áp a áp úng là muốn làm gì?

“Ngươi, ngươi, ngươi làm sao có thể đánh nhau? Nhiều người như vậy đều không đánh lại ngươi, ngươi, ngươi.....” Đàm Chương Nguyệt một hồi nói không rõ ràng mà còn nói chồng lên nhau, ở giữ càng thêm nói nhỏ.

“Tiêu tú tài, mới vừa rồi ngươi thật là lợi hại, đem bọn người hung ác này đánh cho nằm sấp, đáng đánh lắm!”

“Đúng vậy! Hơn nữa vừa rồi những lời ngươi nói thực sự quá đúng, quả nhiên là chỉ có người đọc sách mới có thể nói được!”

“Tiêu tú tài thật sự là đã giúp chúng ta ra một chút nha!”

“Đúng vậy nha.....”

Tiêu Dực căn bản không muốn nói chuyện, nhưng bị nhiều người vây quanh như vậy cũng đi không được, đành phải nói: “Hôm nay đa tạ vài vị tỷ muội kịp thời cho ta biết, Tiêu Dực khắc sâu trong tim, ngày sau có chuyện cần Tiêu Dực cứ việc nói. Hiện tại đã khuya, mọi người đều đi về trước đi, ta cũng mang Khê Nhi vào nhà nhìn xem có bị thương hay không.”

“Đúng vậy, đúng vậy, các ngươi mau vào nhà đi thôi, bọn tỷ muội, mọi người đều trở về đi.” Có người hét to một tiếng, thôn dân đều rời khỏi Tiêu gia. Đàm Chương Nguyệt và phụ tử An Vụ cũng đi về, Tiêu Dực mang Diệp Khê vào nhà, thấp giọng nén lên bắt đầu xem xét thương thế cho hấn.

“Khê Nhi, đem quần áo cởi ra.”

“Thê chủ.” Diệp Khê ngoan ngoãn đem áo khoác cởi ra, một bên còn hít cái mũi: “Còn chưa có rửa mặt, rửa chân.”

“Ta xem vết thương của ngươi trước.” Tiêu Dực giải thích, đưa tay cởi áo sơ mi dây lưng cho hấn. Diệp Khê thấy nàng cởi quần áo của mình ra liền hoảng quên luôn khóc, hai tay vội vàng cùng nhau gắt gao níu lại: “Thê... thê chủ.....” Hấn mặc dù không có học quá nam đức, nhưng là biết thân thể mình không thể tùy tiện cho người khác xem, đặc biệt nữ nhân.

Tất cả tâm tư của Diệp Khê đều viết ở trên mặt, Tiêu Dực chỉ liếc mắt một cái liền biết hấn đang nghĩ cái gì, thấy hấn đề phòng mình giống như phòng sói không khỏi có chút tức giận, nhưng cũng đành phải dịu dàng dỗ nói: “Khê Nhi không cần sợ, ta là thê chủ, thân thể của Khê Nhi là có thể cho ta xem.”

Hả? Cho thê chủ nhìn thân thể của hấn.... Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê đỏ ửng, đó, đó làm sao có thể, hấn là nam, nàng là nữ mà.....

Thấy gương mặt đỏ ửng của hấn, Tiêu Dực ngược lại không nhịn được nở nụ cười: “Thân thể của ta cũng có thể cho Khê Nhi xem.”

Hờ..... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê càng hồng, thê chủ đang nói cái gì chứ, hấn chưa từng nghĩ tới muốn xem thân thể của nàng.....

“Khê Nhi đau không? Đầu là ta không tốt, không có bảo vệ Khê Nhi tốt.” Đầu ngón tay chạm nhẹ vết nhéo trên người Diệp Khê, vết thương tuy rằng không nặng, nhưng là đủ làm Tiểu Khê Nhi đau.

“A?” Diệp Khê thấy rồi mới phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện quần áo đã bị thê chủ cởi: “A!” Diệp Khê cúi đầu mà kêu lên một tiếng sợ hãi, tay chân luống cuống vội vàng cầm quần áo mặc vào. Tiêu Dực nhìn vừa buồn cười, vừa ôm bé đang đưa tay chân loạn vào trong lòng.

“Khê Nhi.”

“Thê... thê chủ... ta không đau... thực sự.....”

“Khê Nhi dưỡng thân thể cho tốt nhanh chút, ta nghĩ muốn Khê Nhi.”

“A? Thê chủ.....” Diệp Khê kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng: “Thê chủ trước kia cũng không muốn Khê Nhi sao? Đừng không cần ta... ta sẽ ngoan.....”

“Hừ!” Tiêu Dực làm động tác im lặng, sau đó nhanh chóng hôn hôn lên cái miệng nhỏ của hắn một hồi. Diệp Khê ngẩn người, Tiêu Dực liếm liếm môi, ngăn chặn xúc động muốn hôn hắn cười nói: “Ta là nói, ta nghĩ đến chuyện làm cho Khê Nhi sinh cục cưng.”

“A, thật vậy sao?” Diệp Khê thoáng chốc hưng phấn, ngay cả chuyện thê chủ vì sao muốn chạm vào miệng của hắn và bởi vì vậy mà làm cho hắn cảm thấy ngượng ngùng đều đã quên: “Sinh cục cưng là muốn làm chuyện gì? Thê chủ, thân thể của ta tốt lên rất nhiều, hiện tại là được rồi.”

Tiêu Dực nhẹ nhàng kéo tay Diệp Khê đang ôm trên lưng cô ra làm cho hai người ngăn cách chút khoảng cách, trên mặt vẫn là cười đến ôn hòa: “Bây giờ còn không thể.”

“Còn muốn chờ bao lâu nữa?”

“Ừm, Khê Nhi lại ăn nhiều chút, nhiều thêm chút thịt là được rồi.”

Diệp Khê hơi hơi bấu môi kiểm tra chính mình: “Ta đã có thật nhiều thịt.”

Tiêu Dực mỉm cười xoa xoa đầu của hắn, đang muốn nói cái gì liền nghe thấy Đàm Chương Nguyệt ở bên ngoài kêu mình: “Tiêu Dực.”

“Đến đây.” Tiêu Dực trả lời rồi đi ra ngoài, Đàm Chương Nguyệt ở ngoài tường vây đưa đồ đến: “Hạt giống, đưa cho người.”

Tiêu Dực đưa tay nhận lấy: “Đàm Chương Nguyệt, nhà thôn trưởng này rất có quyền thế sao?”

“Nhà thôn trưởng là người có quyền thế nhất trong thôn chúng ta, Đại nữ nhi nhà bà ở trong nha môn, là ăn com nhà quan đấy.”

“Ở trong nha môn? Chức vị gì?” Tiêu Dực nhíu mày, từ xưa đến nay, dân không đấu với quan, huống chi cô còn không quyền không thế, cô có phải rất xúc động hay không?

“Là cai quản công nha môn.”

“Khụ khụ!” Tiêu Dực bị sắc nước miếng của mình, có chút cảm giác bị sét đánh: “Gác cổng mà được xem là có quyền thế?”

“Vậy mà không tính?” Đàm Chương Nguyệt trừng lớn mắt: “Là ăn com nhà quan nha!”

“Vậy nếu trực tiếp làm quan, thì làm sao?!”

“Đó là thật, trong thôn chúng ta cho tới bây giờ chưa có ai làm quan. Tiêu Dực, người trước kia còn nói phải làm vị quan đầu tiên của thôn chúng ta đó!”

“Mẹ.... Mẹ ơi, ta còn muốn làm quan?”

Không phát hiện Tiêu Dực nói có chút thiếu sót, Đàm Chương Nguyệt thực khẳng định chút ít: “Cũng không phải thế sao! Đáng tiếc người luôn luôn không thi được cử nhân, bây giờ còn rõ ràng không đọc sách.” Đàm Chương Nguyệt nói xong còn có chút tiếc hận, nếu Tiêu Dực làm quan, vậy không ai dám khi dễ các nàng.

Tiêu Dực cười nói: “Làm quan tốt như vậy?”

“Làm quan không tốt? Người ngắm lại xem, người trước kia nghèo như vậy, người trong thôn này còn không phải không dám đắc tội người. Người đi vay tiền thành thân, các nàng còn không phải đều cho người mượn, hương thân quê nhà đương nhiên có tình nể mặt, còn có một tầng chính là vạn nhất có một ngày người làm quan, các nàng nếu không cho người mượn tiền, chỉ sợ người sẽ mang thù đấy.”

Tiêu Dực chớp mắt mấy cái, thì ra là như vậy, cô lúc ấy còn kỳ quái thôn dân này thế nào không sợ lấy bánh bao thịt đánh chó đây. Thì ra là vì suy nghĩ đường lui cho mình nha. Sau khi được giải thích quyền thế của nhà thôn trưởng này từ đâu ra, Tiêu Dực đối với quyền thế của Diệp gia có bao lớn cũng đều mất đi hưng trí – tưởng có gì ghê gớm mà tác quái tác quái, lười đi để ý tới.

* * *

Hai ngày sau, trên đường đi Tiêu Dực bị một nữ nhân xấu xí nữ ngăn lại: “Tiêu Dực, ta nghe nói người hôm kia ở trong thôn gây chuyện thị phi, người tin hay không ta bắt người đi ăn com lao ngục?”

Tiêu Dực hoàn toàn không muốn để ý người này: “Nếu người có năng lực kia, người sẽ không làm kẻ gác cổng.” Tiêu Dực đề sát vào nàng: “Nói cho người biết, ta không sợ nháo đến trên công đường, người người đều biết đến Huyện đại nhân là một quan tốt, nàng cũng sẽ phân biệt được thị phi trắng đen, người ở nha môn hẳn là biết được rõ ràng hơn ta. Ta đã chuẩn bị tốt sẽ chờ nháo lên, ta có biện pháp cho người đánh mất chén com này, người cứ việc thử xem xem!”

“Người.....”

Tiêu Dực vẫy vẫy tóc đi mất.

Đại nữ nhi của thôn trưởng uy hiếp không có tác dụng, việc này cuối cùng không giải quyết được gì.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tiệc cưới

Diệp gia và thôn trưởng gia bị Tiêu Dực dọa cho nghẹn tức một bụng, nhưng bởi vì phát hiện Tiêu Dực này tuy là thư sinh nhưng thật sự tuyệt đối không yếu, bị thiệt cũng không dám đi chọc nằng -- hơn mười nữ nhân đều không đánh lại được một mình nằng, nhân vật đáng sợ như vậy ai dám đi chọc? Chỉ có thể tuyên bố sớm muộn gì cũng cho Tiêu Dực đẹp mắt, thề từ nay cùng nằng không đội trời chung, vv... , đối với Tiêu Dực mà nói đau khổ không cũng không quan hệ. Vì ra một ngụm ác ý, thôn trưởng gia và Diệp gia cố ý đem hôn sự của Diệp Lan và Tam tiểu thư đẩy đến cùng một ngày với Đàm Chương Nguyệt và An Vỹ. Dù sao Đàm Chương Nguyệt và Tiêu Dực là tỷ muội, hôn sự nghèo kiết hủ lậu tuyệt đối không có khả năng làm được tốt bằng các nằng, đến hôn sự áp trên đầu các nằng cho hết giận.

Đến ngày hôm nay, nhà thôn trưởng diễn tấu sáo và trống rất náo nhiệt, tiếng cổ nhạc vang khắp nơi hoàn toàn đè bẹp ba bốn người thổi kèn nhạc vui bên nhà Đàm Chương Nguyệt. Đàm Chương Nguyệt nghe còn có chút buồn bực. Tiêu Dực an ủi nằng nói: “Đừng tức giận, hôm nay là ngày lành, người tốt cuộc cưới được phu lang trong lòng, rất đáng giá để cao hứng, đừng vì loại trường hợp lớn mà chấp nhặt việc nhỏ cùng các nằng? Người xem chữ hỷ to còn hoành tráng này, đón gió phát phối cùng nhau vui sướng. Nhà các nằng tiếng vang là nhạc, nhưng nhà các nằng có thể tự tay đàn chữ hỷ lớn như vậy không?”

Đàm Chương Nguyệt gật gật đầu: “Người nói đúng, ta càng nóng nảy, các nằng biết càng cao hứng, ta hôm nay cao hứng, không cùng các nằng hao phí tinh thần này!”

Tuy nói như vậy, nhưng trong đầu vẫn có chút ngọt ngào, Tiêu Dực cũng cảm thấy nghẹn một chút, nghĩ nghĩ cười nói: “Người đó, thông suốt phóng khoáng, đón tiếp khách cho tốt, ta đi tìm xem có thể lấy thêm chút đồ ăn cho người hay không!”

“Thêm đồ ăn gì?”

“Vậy phải xem có đồ ăn gì!”

Tiêu Dực nói có lẽ, lại đến phòng bếp nơi Diệp Khê đang giúp đỡ nói một tiếng, về nhà lấy cung tiễn, trên lưng đeo tên gỗ đã tước tốt, lại mang theo đao lớn mua lúc trước đi về phía ngọn núi. Mới vào rừng núi chỉ thấy một con gà rừng chạy qua đứng trên cành cây khô gần một mép sườn chỗ Tiêu Dực.

Bởi vì không có người săn bắn, cho nên không có ý thức nguy hiểm sao? Tiêu Dực nhếch khóe môi, rút ra tên gỗ khoát lên trên cung, một mũi tên bắn ra, gà rừng liền ngã trên mặt đất. Tiêu Dực đi qua nhấc nó lên, mũi tên gỗ cắm sâu trên thân gà rừng. Tiêu Dực nhếch miệng, lực của cô cũng có vẻ ổn.

Đem gà rừng xâu qua tốt đeo trên lưng, Tiêu Dực tiếp tục đi phía trước, động vật trong rừng cây cùng cô nghĩ thật giống nhau. Ánh mắt Tiêu Dực nhìn xem đều cười xấu xa, đều là thịt nha!

Tiệc mừng thành thân mở có chút sớm, chưa đến thời gian mà đồ ăn đều đã làm xong chuẩn bị mang lên bàn. Đàm Chương Nguyệt tuy rằng nghèo, rốt cuộc nhân duyên cũng không tệ, người trong thôn đến hơn phân nửa, trong nhà ngoài nhà xiêm áo hơn mười bản. Đàm Chương Nguyệt ở gian phòng khách tìm kiếm bóng dáng Tiêu Dực, 'Tiêu Dực chết tiết này lại chạy đi đâu vậy? Nằng còn trông cậy vào nằng ta đến hỗ trợ chần rục đây.' Đàm Chương Nguyệt đang trầm mắng Tiêu Dực ở trong lòng, bỗng nhiên nghe cửa bên kia làm ồn lên, nghe ra là tiếng hưng phấn.

Đàm Chương Nguyệt vội vàng ra đón xem: “Làm sao vậy?”

“A, Đàm Chương Nguyệt, người thật đúng là có thể diện!”

Đàm Chương Nguyệt ngẩn người, có thể diện gì? Đang muốn hỏi lại, chỉ thấy vài nữ tử nâng một cái gì đó tiến vào, Đàm Chương Nguyệt bước đến gần vừa thấy, dĩ nhiên là một con heo rừng lớn! Đây... đây... đây... từ đâu đến?

“Đàm Chương Nguyệt, người cũng thật bỏ được, một con heo rừng lớn như vậy, tối nay mọi người đều có lộc ăn!”

Đàm Chương Nguyệt: “Hà....?”

“Đàm Chương Nguyệt, thật tốt, người coi trọng mọi người chúng ta như thế, ngày sau có chuyện gì, kêu lên một câu là đến ngay!”

Đàm Chương Nguyệt: “À....”

Chờ Đàm Chương Nguyệt phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy trên mặt tất cả mọi người đều cười vui vẻ, bọn nam tử đã đem nước sôi đến, bọn nữ tử thì dùng nước sôi cạo lông. Đàm Chương Nguyệt chớp chớp mắt, đang muốn chạy qua hỏi con heo rừng này ở đâu ra, một cánh tay liền khoác lên vai nằng,

giọng Tiêu Dực đặc ý dào dạt vang lên ở bên tai: “Thế nào, món ăn này không sai chứ?”

“Tiêu Dực... người... là người làm?”

Tiêu Dực mỉm cười gật đầu. Đàm Chương Nguyệt trừng lớn mắt, một tay nắm chặt cổ tay nàng ta đem người kéo đến mặt sau phòng ở, nghiêng răng gầm nhẹ nói: “Lãng phí tiền! Người phá sản!”

Tiêu Dực cười ha ha: “Đàm Chương Nguyệt, người thật sự là, thật sự là dong dài, người có thể không dạy dỗ ta được không?”

“Người còn cười! Người còn không mau nói cho ta nghe một chút con heo lớn như vậy mua bao nhiêu tiền?” Trong lòng Đàm Chương Nguyệt tính toán, không biết tiền của mình có đủ hay không, coi như là Tiêu Dực kiếm được tiền, cũng không thể để cho nàng bỏ bạc ra thay mình.

Tiêu Dực vỗ vỗ vai nàng: “Yên tâm, không cần tiền, người liền mở miệng to ăn đi.”

“Cái gì? Không cần tiền? Chẳng lẽ là người nhật?”

“Đúng vậy, chính là ta nhật được.” Tiêu Dực lại chụp vai nàng: “Đi thôi, ngày đại hôn, người trốn nơi này tính chuyện gì.”

Đàm Chương Nguyệt giữ chặt nàng: “Người trước tiên nói rõ ràng cho ta mới được đi.”

Tiêu Dực mỉm môi, bắt đầu dĩ nhủ mảy: “Ta nói, người còn trẻ tuổi thế nào lại dong dài như vậy? Đi đi đi, ta nói cho người còn không được sao? Chính là ta đi lên núi săn thú, vừa khéo nhìn thấy con heo rừng này bị một gốc cây lớn ngã xuống ngăn lại, vì thế ta liền xông lên dùng đao lớn chém chết nó, sau đó liền kéo về.” Còn bên người cô đây là máu, phải về nhà thay đổi quần áo mới lại đây.

“Người đi trên núi săn thú? Người.....” Đàm Chương Nguyệt nói còn chưa dứt lời đã bị Tiêu Dực che miệng lại, Tiêu Dực cười nói: “Yên tâm, ta rất lợi hại, sói gì cũng không gặp, còn có, Đàm Chương Nguyệt người rất dong dài, giống như lão thái bà, cẩn thận bị An Vụ ghét bỏ.”

“Người!”

Tiêu Dực đề sát vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Người nói, tiệc mừng của nhà thôn trưởng, có con heo to như vậy không?”

Đàm Chương Nguyệt ưỡn ưỡn ngực: “Khẳng định không có.” Có chút thịt vụn cũng là tốt lắm rồi, một con heo lớn như vậy? Làm sao có thể!

“Thì phải rồi, mặt của người lớn hơn nha, làm cho các nàng thôi nhạo đi thôi!” Tiêu Dực vui cười phụ giúp nàng đi: “Được rồi được rồi, ngày đại hỷ tân nương phải đi ra ngoài đón tiếp khách, hôm nay Đàm Chương Nguyệt thành thân, mọi người đều có thịt ăn!” Tiêu Dực cao giọng hô đẩy Đàm Chương Nguyệt đi ra, lập tức có người vây lại dò xét tin tức mới nhất.

“Tiêu tú tài, nghe nói con heo kia là người nhật được? Là thật sao? Người làm sao có thể nhật được một con heo như vậy? Người nhật được ở nơi nào? Người.....”

Một chuỗi vấn đề, giọng nói Tiêu Dực trong trẻo, lớn tiếng nói: “Là ta nhật được, đây là chuyện hoàn toàn có thật, về phần làm thế nào nhật được lần sau sẽ nói cho mọi người nghe. Hôm nay là ngày vui của Đàm Chương Nguyệt, ta đem con heo này đưa cho Đàm Chương Nguyệt. Đàm Chương Nguyệt nói: nhà Đàm Chương Nguyệt và An Cư như thế này nhiều năm qua đều là dựa vào giúp đỡ của mọi người. Hôm nay được con heo này, mọi người liền dùng sức ăn, ai cũng dùng khách khí, hôm nay chúng ta liền đem con heo này cho mọi người ăn hết, mọi người nói có được không?”

“Được!” Mọi người ở giữa reo hò, Đàm Chương Nguyệt cũng cười vui vẻ, khuỷu tay lại không chút nào lưu tình mà thúc một cái, Tiêu Dực một tay ngăn cản khuỷu tay của nàng, giương giọng bổ thêm một câu: “Hôm nay nếu không ăn hết, ngày mai ăn tiếp, ăn hết mới thôi!”

“Được!” Lại một trận hoan hô, Đàm Chương Nguyệt cười đến có chút nghiêng răng nghiêng lợi, lui về phía sau một bước dùng sức đập Tiêu Dực một chân, nàng ta căn bản chính là cố ý chọc giận nàng mà!

“Đau quá!” Tiêu Dực cười khò cúi đầu kêu đau, dùng âm lượng chỉ có hai người có thể nghe được nói: “Tại sao đập ta?”

Giọng nói của Đàm Chương Nguyệt cũng thấp giống vậy: “Nữ phá sản, một con heo lớn như vậy, người lại cho mọi người ăn hết! Còn hôm nay không ăn hết ngày mai ăn tiếp! Người cũng không để lại chút ít cho mình ăn? Người cho dù không giữ lại cho mình, người cũng phải để lại chút ít cho ta chứ!”

“Trời nóng như vậy, người sẽ không sợ để thối hả?”

“Vậy cũng có thể cầm vào trong thành bán, đổi chút tiền bạc cũng tốt.”

“Người là thần giữ cửa.” Tiêu Dực gõ đầu nàng: “Người đã quên ta nói là bảo đảm người mỗi ngày có thịt ăn hả? Để cho các nàng ăn đi, trong nhà ta còn mấy con gà rừng và thỏ hoang, ngày mai người lấy về mà ăn.”

“Còn có?” Đàm Chương Nguyệt tròn tròn mắt nhìn nàng, kích động đến độ nói lắp bắp: “Người... người thế nào... thế nào sẵn được... nhiều như vậy?”

Tiêu Dực cười mà không trả lời, Đàm Chương Nguyệt gấp đến độ lại muốn treo nàng lên, cửa lại náo nhiệt lên. Tiêu Dực nhân cơ hội lôi kéo Đàm Chương Nguyệt đi ra ngoài, chỉ thấy ngoài cửa có một chiếc xe bò chất đầy bình rượu trên xe, các nữ nhân đang đem vò rượu chuyển xuống dưới, thấy

các nàng đến thì có một đại thẩm cười nói sang sảng: “Đàm Chương Nguyệt, Tiêu tú tài cho ngươi con heo này ngươi đều đem tất cả ra chiều đãi chúng ta, chúng ta không có gì tốt, mọi người thương lượng một chút, hiển nhiên kéo vài hũ rượu lại đây, tối nay đủ cho mọi người uống!”

Bên cạnh nhiều người cười nói: “Nếu làm cho Đàm Chương Nguyệt quá chén, chẳng phải là lãng phí đêm đông phòng hoa chúc sao?”

“Đàm Chương Nguyệt uống bao nhiêu không liên quan, chỉ sợ làm cho chú rể nằm vò vớ một mình, nếu là người có cá tính mềm yếu một chút thì tốt lắm, cố tình lại chọn con trai mạnh mẽ của An Cư, nay mai chuẩn bị nghe chửi bới một chút, toàn thân đều làm cho hấn ghi hận.”

Mọi người cười vang, Đàm Chương Nguyệt then thùng mặt đỏ bừng, có nữ tử tuổi lớn một chút cười mắng: “Các người này da mặt thật dày, phu thê người ta hôm nay mới thành thân, các ngươi liền khi dễ lên người ta? Tất cả đều đứng múa mép khua môi, còn không nhanh chút đem rượu chuyển vào trong?”

Mọi người lại hi hi ha ha đem rượu đều chuyển vào sân, trong phòng bếp đã nấu nước xong. An đại thúc cười đến thấy rằng không thấy mặt, Đàm Chương Nguyệt đối con nhà mình vốn là tốt, hiện tại lại đưa ra một con heo to như vậy đến làm việc vui, lại càng chứng minh nàng xem trọng An Vụ. An đại thúc biết đây là Tiêu Dục giúp đỡ Đàm Chương Nguyệt, nhưng mặc kệ nói như thế nào, đây đều là phúc khí của con mình, bởi vậy người vốn có tính thần, liền vì cái này tính thần có vẻ tinh ranh hơn.

Diệp Khê lúc này cũng thành người tâm phúc, bọn nam tử tìm hấn nói chuyện, nói thê chủ của hấn thật sự là người tốt, được một con heo to như vậy cũng không giữ riêng, đều lấy ra. Nếu nhà mình đều để từ từ ăn, như vậy ăn được trong bao lâu nha! Người tìm hấn nói chuyện, Diệp Khê vốn có chút sợ người lạ cũng chậm chậm bước ra, nghe được người khác khen ngợi thê chủ của mình, Diệp Khê cao hứng khoe miệng cũng cong lên, chính là vẫn không có trả lời, chỉ ừ ừ vài tiếng.

Trên mặt mọi người đều cười vui vẻ, các nữ nhân nhiệt tình vô cùng, lưu loát cạo lông mổ bụng, đem nội tạng moi ra rồi rửa, cắt thịt ra từng miếng, băm gừng tỏi lại đem thốt gỗ băm vang lên thùng thùng, bọn nam tử đều bận việc giúp đỡ ở trong phòng bếp. Trước hết chặt sườn nấu tía ra một hương thịt thật thơm, mọi người ngồi thấy không nhịn được nuốt nước miếng, động tác dưới tay lại càng làm nhanh. Ớt xanh xào thịt lát, rau cần xào thịt băm, lá tỏi xào thịt vụn, rất nhanh liền một mâm một mâm bưng lên bàn, chờ cuối cùng một chén củ cải bí đao nấu sườn cũng ra nồi, tất cả đều hết to vui vui mừng mừng tìm vị trí ngồi xuống bắt đầu ăn cơm. Diệp Khê cũng bị bọn nam tử lôi kéo ngồi vào một bàn, nhưng lại còn xoay xoay con mắt tìm Tiêu Dục ở trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hôn trộm

Diệp Khê đang tìm Tiêu Dục, thỉnh thoảng nghe sau lưng có giọng nói quen thuộc gọi hấn: “Khê Nhi.”

Hử? Diệp Khê quay đầu lại: “Thê chủ, ngài làm sao có thể ở phía sau ta vậy? Làm cho ta đều không có nhìn thấy ngài.”

“Hôm nay Khê Nhi có mệt mỏi không?”

“Không mệt mỏi.” Diệp Khê lắc đầu, hôm nay có thật nhiều người nói chuyện với hấn, hấn phát hiện bọn họ cũng đều không hung dữ, hấn thật vui vẻ.

“Ta ngồi ở đây với Khê Nhi được không?”

Diệp Khê còn chưa nói thì An đại thúc vừa ngồi xuống nhân tiện nói: “Tiêu tiểu thư, ngươi là nữ nhân một nhà, sao có thể ngồi nơi này chứ, ngươi đến bàn Tiêu Nguyệt đi.”

Diệp Khê nhìn nhìn về phía bên kia, cũng lắc đầu nói: “Thê chủ vẫn là đi qua bàn Đàm tiểu thư đi.”

Tiêu Dục nhú nhú mày, ở nơi nông thôn mặc dù nam khách và nữ khách không có tránh mặt tách ra hai cái sân, nhưng là vẫn phân cái bàn. Cô lo lắng Diệp Khê sợ người lạ, không có cô ở bên cạnh sẽ không cảm giác an toàn, hiện tại xem ra là cô lo lắng quá nhiều.

“Tiêu tú tài, ngươi không phải là luyến tiếc Diệp ca nhi nhà ngươi, lúc nào cũng khắc khắc đều phải dán vào chứ?” Nam nhân ngồi cùng bàn trêu ghẹo, lập tức có một người khác tiếp lời: “Cũng không phải chỉ như thế thôi, vừa rồi ở trong phòng bếp, Tiêu tú tài đi qua đi lại nhìn vài lần, hi hi!”

Diệp Khê bị trêu ghẹo đỏ mặt, đưa tay đẩy đẩy Tiêu Dục: “Thê chủ, ngài mau đi thôi.”

Đây là, bị ghét bỏ sao? Tiêu Dục có chút buồn cười, đồng thời cao hứng khi Diệp Khê dần dần hòa hợp với mọi người: “Vậy Khê Nhi ăn nhiều một chút, ta qua bàn của Đàm Chương Nguyệt.”

Diệp Khê ngoan ngoãn trả lời, An đại thúc vừa cười nói: “Tiêu tiểu thư, ngươi đi ăn đi, Diệp ca nhi ở cùng chúng ta, ta sẽ chiếu cố cho hấn.”

Tiêu Dực sờ sờ đầu của Diệp Khê, lại dặn vài câu mới rời đi, một bàn nam tử kia lại bắt đầu trêu ghẹo nói: “Diệp ca nhi, Tiêu tú tài nhà ngươi đối với người thật dịu dàng nha.”

Diệp Khê nhỏ giọng nói: “Thê chủ là người tốt.”

“Trước kia thật không nhìn ra Tiêu tú tài là kẻ biết thương người như thế.”

“Đúng vậy nha, Tiêu tú tài từ lúc cưới Diệp ca nhi đến giờ giống như thay đổi thành người khác, so với trước kia ai có thể nhìn ra được nàng sẽ có bộ dáng như bây giờ chứ?”

“Tiêu tú tài trước kia thật là lười biếng, hiện tại đều làm mọi thứ như là giặt quần áo, nấu nước, biết kiếm tiền, đối với phu lang thật tốt, nhóm nam nhi chưa xuất giá trong thôn này, trong lòng đều nghĩ đến nàng cũng không ít đâu!”

Diệp Khê đang ăn cơm cái miệng nhỏ nhắn ngừng một chút, chớp chớp mắt.

“Đó là.” Một nam tử chỉ vào một nam tử trẻ tuổi khác ngồi cùng bàn nói: “Nha, Tiểu Tĩnh Nhi chính là một người.”

Người gọi là Tiểu Tĩnh Nhi trong nháy mắt khuôn mặt ửng đỏ, gắt giọng: “Người đừng nói bậy.”

Bọn nam tử liền cười khanh khách lên: “Tiểu Tĩnh Nhi, chủ phu Tiêu tú tài đang ở đây, người còn không mau nói vài câu dễ nghe, ngày sau gả qua mới có thể sống tốt.”

- Tiểu Tĩnh Nhi thẹn thùng nhìn nhìn Diệp Khê, sẵn giọng: “Diệp ca ca mới sẽ không khi dễ người đâu, đúng không Diệp ca ca?”

Diệp Khê chớp mắt, ngơ ngác mà gật gật đầu, Tiểu Tĩnh Nhi liền cúi đầu thẹn thùng. Bọn nam tử lại trêu ghẹo Tiểu Tĩnh Nhi vài câu, lại trò chuyện những chuyện khác. Tâm tư Diệp Khê cũng đã không ở nghe bọn hắn nói chuyện phiếm, hắn luôn không nhìn được mà nhìn Tiểu Tĩnh Nhi, đồ ăn nhai ở miệng cũng có chút không biết vị gì.

Nam tử này, muốn gả cho thê chủ của hắn.

Các nam nhân vừa ăn vừa nói chuyện, lại nói tới những chuyện khác, chỉ có An đại thúc chú ý tới Diệp Khê có chút phiền lòng.

“Diệp ca nhi?”

“À, đại thúc.”

An đại thúc nhỏ giọng nói với hắn: “Con đừng nghĩ nhiều, ta nhìn Tiêu tiểu thư không phải nữ nhân ham mê nam sắc, không phải ai muốn gả cho nàng đều có thể gả, dựa vào cách nhìn của ta, trong lòng nàng có thể chỉ có con.”

Diệp Khê chớp chớp mắt, nhìn An đại thúc.

An đại thúc gấp chút thịt cho hắn: “Nghe đại thúc, đừng suy nghĩ lung tung, con nếu muốn biết gì, liền trực tiếp hỏi nàng một chút. Còn bây giờ, tập trung ăn cơm thật tốt, thịt này ăn ngon rất.”

Trực tiếp hỏi nàng? Diệp Khê chớp mắt vài cái, lập tức liền quyết định làm theo lời An đại thúc nói, hiện tại sẽ không nghĩ nhiều. Diệp Khê gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng nhai vài cái, rồi cười nói với An đại thúc: “Thực sự ăn rất ngon!”

“Ăn nhiều chút.” An đại thúc lại gấp một chút cho hắn.

“Con muốn ăn canh xương hầm.”

“Được được, ta múc giúp con.” An đại thúc thuận tiện múc vài miếng sườn cho hắn, đứa trẻ Diệp Khê này, coi như là nhìn hắn lớn lên, trước kia chịu khổ cũng không phải chỉ là một điểm hay nửa điểm, bọn họ nhìn ở trong mắt cho dù đau lòng cũng không giúp được gì, cũng may không biết vì sao lại theo Tiêu tiểu thư; mà Tiêu tiểu thư cũng thương hắn, xem như đứa nhỏ này có phúc phận, bọn họ nhìn cũng cao hứng. An đại thúc cẩn thận nhìn gương mặt của Diệp Khê vài lần, gương mặt này thật là thêm chút thịt, sắc mặt cũng tốt, khuôn mặt đỏ bừng, thân mình nuôi tốt lắm nên cũng là một tiểu nữ nhân thanh thanh tú tú.

“Đại thúc?” Diệp Khê sờ sờ trên mặt mình: “Trên mặt con dính cái gì sao?”

“Không có gì.” An đại thúc cười: “Ta là thấy Diệp ca nhi càng ngày càng dễ nhìn.”

“Nào có chứ.....” Diệp Khê nói còn chưa dứt lời đã bị giọng cao ngoài cửa cắt đứt, bảy tám nữ nhân vừa đi vào bên trong vừa lớn tiếng nói: “Đám Chương Nguyệt, chúc mừng chúc mừng, hôm nay hai nhà chúng ta cùng làm việc vui, thế nào đều là cùng một thôn, theo lý nên đến chúc mừng một chút, đồ ăn của nhà người bên này đủ không? Chúng ta bên kia còn ăn thừa chút, muốn ta đem lại đây hay không?”

Mấy người phụ nhân vào đều là thôn trưởng gia và Diệp gia, nói rõ ràng chính là khinh thường người, thôn dân đều có chút căm giận, nhưng bởi vì kiêng kỵ thế lực của các nàng nên đều im lặng không tiếng động. Đám Chương Nguyệt không những không tức giận mà còn cười đón tiếp nói: “Cùng vui cùng

vui, thật là làm phiền đã quan tâm, đồ ăn của chúng ta bên này phỏng đoán hôm nay cũng không ăn hết, nhưng mà không dự tính tặng người, thật sự là ngượng ngùng.”

“Ha ha ha, người đừng lại giữ thể diện, người dùng món gì đãi khách? Chúng ta bên kia là mua ba cân thịt về.....” Câu nói kế tiếp bị nuốt ở trong cổ họng, bởi vì thấy được bàn đầy thịt. Nữ nhân kia chớp mắt, lại chớp mắt, nàng không nhìn lắm chứ, trên tiệc mừng nghèo kiết hủ lậu này có thịt? Còn không chỉ một mâm? Còn từng bàn từng bàn đều nhiều như vậy?

Đàm Chương Nguyệt cười như chất chứa trong lòng đã lâu: “Ba cân hả? Chuyện này, thật sự ngượng ngùng, ta cũng không biết nhà ta có mấy cân, nơi này là trực tiếp kéo một con heo lại, à, còn chưa có nấu hết đâu, bên trong phòng bếp vẫn còn, cũng không biết còn bao nhiêu, hôm nay ta cũng không đi phòng bếp.....” Đàm Chương Nguyệt gãi gãi đầu, giống như có thật có nhiều vấn đề rối rắm.

Mấy người phụ nhân đến nghe đều tái mặt, một bàn thịt kia không phải giả, còn nghe được mùi thịt nữa. Có người không nhịn được nuốt nước miếng, thôn dân ở giữa còn cúi đầu cười ra tiếng, cũng không biết là theo bàn kia truyền đến, hoặc là thật nhiều người cười nhẹ. Nữ nhân đầu lĩnh ra vẻ găm nhẹ: “Chúng ta đi!” mấy người phụ nhân xám xịt liền dẫn nhau đi. Đàm Chương Nguyệt thấy mấy người đó bị mất mặt mà còn kiêu ngạo liền huơ bát tay cười nói: “Đi thông thả không tiền nha! Đi thông thả nha!”

Trong sân lại náo nhiệt lên, bọn nam tử ăn xong đều tập trung một chỗ nói chuyện phiếm, bọn nữ tử đều mở miệng to uống rượu. Tiêu Dực đã sớm uống hoa mắt, lại không thể không giúp Đàm Chương Nguyệt chặn rượu, chống một chén tiếp một chén đi xuống, chén nha, cô từ đời trước đến đời này cũng chưa uống qua như vậy, thật may là cô còn chưa có gục ngay tại chỗ.

Các nữ nhân uống không ngừng, rất nhanh có người có tư lượng kém say ngã được nâng trở về, cũng có người mơ mơ màng màng bị người trong nhà dìu trở về, đến lúc trăng lên giữa bầu trời có mấy người uống quá mức hưng phấn còn muốn tiếp tục nhưng ý thức đều đã không rõ, bị nam nhân nhà mình đưa trở về. Trong sân bàn chén bữa bãi, một ít nam tử chủ động ở lại giúp An đại thúc thu dọn. Diệp Khê cũng cố gắng giúp không hơn những người khác, cũng bận giúp Tiêu Dực say chín phần đỡ về nhà.

Tiêu Dực dựa hờn phần nửa thân mình vào trên thân mình nhỏ của Diệp Khê, trong miệng thì thảo: “Khê Nhi... Tiểu Khê Nhi...”

“Thê chủ.”

“Khê Nhi... ha ha... Tiểu Khê Nhi...” Tiêu Dực vừa kêu tên hân vừa cười, cũng không biết có chuyện gì vui vẻ, đi lảo đảo đến mức đá vào tảng đá liền lảo đảo về ngã phía trước một chút.

“A! Thê chủ... ngài... ngài cẩn thận một chút.” Diệp Khê có chút cố hết sức đỡ lấy nàng, thân nhỏ lực yếu bất đắc dĩ mà theo nàng lùi trái lùi phải bước chân xiêu xiêu đồ đồ đi về nhà.

“Ha ha... Tiểu Khê Nhi... Tiểu Khê Nhi...” Tiêu Dực vừa cười vừa gọi hân, một bên còn đưa tay đi vo về đầu của hân, đem tóc của Diệp Khê vo về rối loạn, tên đầu sỏ gây nên lại cao hứng cười: “Khê Nhi... ha ha... Tiểu Khê Nhi.....”

“Thê chủ.” Diệp Khê trả lời nàng, nhanh chóng vuốt một chút tóc bị Tiêu Dực vo về xoắn xuống dưới che khuất ánh mắt, tay mới trở về đỡ lấy Tiêu Dực thì tóc lại trượt xuống. Diệp Khê thổi một hơi, tóc nhẹ nhàng bay nhưng vẫn che mắt. Diệp Khê mặc kệ dùng một con mắt nhìn đường -- dùng một tay hân dìu không được thê chủ, đầu có thể nào luôn đưa tay ra vuốt tóc? Huống chi còn có một vị thê chủ luôn quấy rối ở trên đầu hân.

Thật vất vả xiêu vẹo về nhà, Diệp Khê vờn một chân trước đẩy cửa ra mới giúp đỡ nàng đi về phía trước: “Thê chủ, cẩn thận dưới chân, phải vào cửa, thê chủ, nhắc chân, nhắc chân.”

“Ừm.....” Tiêu Dực nghe lời nhắc chân qua cửa, lại tiếp tục cười ha ha: “Tiểu Khê Nhi... Tiểu Khê Nhi.....”

Rốt cục đem Tiêu Dực dìu đến bên giường bày trên mặt đất, Diệp Khê thở ra một hơi: “Thê chủ, ngài nằm xuống, ngồi xuống trước đi, cẩn thận nha, a, không phải, không phải, không thể ngã chỗ này, không thể....” Diệp Khê bất đắc dĩ mà nhìn người nửa nằm trên giường, nửa thân mình trên mặt đất, nàng hơi híp mắt, còn cười hi hi gọi tên hân.

Diệp Khê cởi giày đi lên trên giường kéo nàng nằm thẳng ra, kéo vài cái phát hiện không làm nên chuyện gì, lại đi nâng chân của nàng, phát hiện ra chân của nàng không mập mà cũng nặng muốn chết, đợi đến khi đem toàn bộ người nàng đều nằm trên giường, Diệp Khê cũng ngồi ở trên giường không muốn động. Diệp Khê nghỉ ngơi vài phút, lại vội vàng bung nước đến giúp nàng rửa mặt lau chân cho nàng ngủ thoải mái, nào biết Tiêu Dực lại giống như không muốn ngủ, bắt đầu nỉ non lắm bầm gọi hân: “Khê Nhi... Tiểu Khê Nhi... ha ha....”

“Thê chủ, người muốn uống chút nước không?”

“Nước? Muốn uống nước.” Tiêu Dực nửa híp mắt nhìn phía dưới, Diệp Khê bận bung nước sôi để nguội đến đút cho nàng uống xong, thấy nàng uống xong lại bắt đầu không ngừng cười gọi tên hân, đành phải tạm thời mặc kệ nàng mà đi rửa mặt. Chờ hân rửa mặt trở về, Tiêu Dực còn kêu ‘Tiểu Khê Nhi, Tiểu Khê Nhi’. Diệp Khê cởi áo khoác đến ngủ bên cạnh nàng bên, thấy nàng ngơ ngác luôn luôn kêu mình còn cười ngốc. Xoay người nửa nằm sắp nhìn mặt nàng, tay cũng đưa đến trên mặt nàng, thê chủ thật là đẹp mắt, ngón tay tìm đến môi của nàng. Ngày ấy, thê chủ dùng miệng chạm vào cái miệng của hân, nghĩ đến thế, trên mặt Diệp Khê treo lên hai đám mây đỏ, ánh mắt liền không nhịn được nhìn về phía miệng của nàng, rốt cuộc không chịu nổi dụ hoặc xích lại gần hôn nàng một cái thật nhanh.

Diệp Khê liếm liếm môi, trên môi của thê chủ còn dính vị rượu, mặc dù hân không thích hương vị này lắm, nhưng vẫn là không nhịn được lại xích lại gần hôn một cái nữa.

Tiêu Dực híp mắt: “Tiểu Khê Nhi, người hôn trộm ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê đỏ hồng cười: “Chờ ngài rượu tỉnh liền không nhớ được.”

“Ta không có say... ta nhớ... nhớ.....”

Diệp Khê nghiêng đầu nhìn nàng, nhớ tới An đại thúc bảo nên trực tiếp hỏi nàng, Diệp Khê xích lại gần nàng: “Thê chủ, ngài sẽ cưới người khác phải không?”

“Cưới Khê Nhi... Khê Nhi.....”

“Vậy người khác đâu?”

“Người khác? Không cần... không cần... chỉ cần Khê Nhi. Ha ha... Khê Nhi... Tiểu Khê Nhi... ha ha.....”

Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Khê không khống chế được nở ra, buồn bực trong lòng trở thành hư không, trong sách đều nói sau khi uống rượu đều phun ra lời thật lòng, thê chủ cũng đã say như vậy, khẳng định sẽ không lừa hắn. Diệp Khê vui vẻ tựa đầu tựa vào bả vai của nàng, đưa tay ôm lấy eo của nàng, nghe nàng không ngừng ní non tên của mình, nhắm mắt lại, thanh thần cũng không biết khi nào thì ngủ say mất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cung tiễn

“Thê chủ, thê chủ, thê chủ.”

“Úm... Khê Nhi.” Tiêu Dực mơ mơ màng màng nửa mở mắt, đưa tay xoa xoa đầu, đầu đau quá.

“Thê chủ, trong tù chén nhà chúng ta có một bồn lớn thịt, đã được chiên qua.”

“Thịt? À, ta chiên.” Thời tiết quá nóng, lại không có tủ lạnh, chỉ có chiên qua mới có thể để lâu. Tiêu Dực chống thân mình ngồi dậy, cảm giác miệng đắng đắng: “Khê Nhi, ta muốn uống nước.”

“À.” Diệp Khê chạy đến bên cạnh bàn bưng nước đến, lại hỏi: “Thê chủ, không giống thịt heo.”

“Là gà rừng và thỏ hoang, trễ chút chia một nửa cho nhà Đàm Chương Nguyệt.”

“Được. Thê chủ ngài muốn rời giường sao? Ta nấu canh giả rượu, ta đi bưng tới cho ngài uống.”

“Người còn có thể nấu canh giả rượu?”

“Biết chứ.” Trước kia ở nhà cũng nấu qua không ít. Tiêu Dực vừa uống xong canh giả rượu, người còn ngồi phịch ở trên giường, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Đàm Chương Nguyệt: “Tiêu Dực, Tiêu Dực.”

“Cho nàng ta vào đi.” Tiêu Dực nói xong Diệp Khê mở cửa ra, mặt mũi Đàm Chương Nguyệt tràn đầy vui vẻ tiến vào, nhìn thấy Tiêu Dực tươi cười nói: “Thế nào còn ở trên giường? Đã đến buổi trưa rồi mà người còn chưa rời giường nữa?”

“Còn không phải vì tối hôm qua giúp người chần rượu sao, người thật tốt, mặt mày hồng hào.”

“Hắc hắc hắc, ai kêu người là tỷ muội tốt của ta chứ.”

Thật sự là được tiện nghi còn khỏe mã, Tiêu Dực xoa đầu rời giường, vừa mặc quần áo rửa mặt vừa hỏi nàng: “Tỷ muội người không ở nhà ôm tân phu lang, đến nơi này của ta làm gì?”

“Đến gọi các người đi qua ăn cơm trưa.” Bởi vì con heo rừng lớn kia, An đại thúc cố ý bảo Đàm Chương Nguyệt tự mình chạy tới gọi người: “Tiêu Dực, hôm qua con heo kia cũng thật lớn nha, ha ha. Tiêu Dực, người không biết, hôm nay người trong thôn đều nói tiệc mừng của nhà làm tốt lắm, thịt kia ăn từ hôm qua còn không ăn hết đấy, còn nói nhà thôn trưởng đều không có thịt đâu. Tối hôm qua đi ăn nhà thôn trưởng, hôm nay đều đã chạy tới nói, hắc hắc, Tiêu Dực, thật sự là nhờ vào người.”

“Không có gì, mọi người cao hứng là tốt rồi.”

“Bất quá Tiêu Dực, người thật đúng là càng lúc càng lớn mặt, cũng dám một mình đi vào ngọn núi săn thú, người không biết sợ sao?”

“Sợ cái gì, nếu người không sợ, ta còn có thể mang người đi theo.”

“Thực sự? Vậy, vậy, ta muốn bắt được con mèo, ta liền mang vào trong thành bán.”

“Đi.”

“Vậy, nếu gặp được sói làm sao bây giờ?”

“Vậy đem người cho sói ăn, ta trở về một mình.”

Đàm Chương Nguyệt cắn răng, nâng tay lên đánh lên trên đầu Tiêu Dục: “Tiêu Dục chết tiệt!”

Tiêu Dục cười ngẩn tay nằng: “Đầu ta đã đủ hôn mê, lại đánh sẽ biến thành choáng váng.”

“Hừ!”

“Hừ cái gì, không phải nói muốn ăn cơm sao? Còn không đi? Khê Nhi nhà ta khẳng định đã đói bụng.”

“Ta còn chưa đói bụng đâu, thê chủ, thịt ta đã chuẩn bị tốt lắm.” Diệp Khê bụng gần nửa bồn gì đó thả lên trên bàn. Đàm Chương Nguyệt chỉ chỉ vào cái bồn nhỏ kia: “Cái gì vậy?”

“Ngày hôm qua ta không phải nói cho người biết còn săn được hai con chim trĩ và một con thỏ hoang sao, chính là nó, chia một nửa cho nhà người.”

“A, không cần, không cần, Tiêu Dục, hôm qua con heo kia ta nhận cũng thật là ý tứ không tốt, thế nào hôm nay còn có thể.....”

“Khê Nhi cắt vào.” Đàm Chương Nguyệt chưa nói xong Tiêu Dục đã mở miệng nói như thế. Diệp Khê a một tiếng, Đàm Chương Nguyệt ngẩn người, nhìn bồn thịt kia ủy khuất nín nín môi, sớm biết thế sẽ không từ chối. Tiêu Dục nhìn mà buồn cười, giải thích với Diệp Khê: “Hiện tại nhà nàng người nhiều, lấy đi qua bên kia không biết xấu hổ cắt giầu ở đâu, bị người khác ăn hết Đàm Chương Nguyệt sẽ đau lòng, vẫn là chờ buổi tối mới cho nữa.”

“Được.”

Diệp Khê lại đem bồn thả vào trong tủ chén, Đàm Chương Nguyệt cười ha ha hai tiếng: “Tiêu Dục, người thật là xấu, hắc hắc. Tiêu Dục, ta như thế nào lại cảm thấy giống như đang nằm mơ.”

“Người từ từ nằm mơ đi, đi thôi Khê Nhi, chúng ta đi nhanh, chậm chân sẽ hết thịt!” Tiêu Dục dứt lời tươi cười lôi kéo Diệp Khê chạy chậm đi ra ngoài, Diệp Khê hi hi ha ha chạy theo nằng, lén liếc trộm nằng một cái, “thê chủ nằng thực sự tỉnh rượu liền quên chuyện tối hôm qua, thật tốt, nếu nằng còn nhớ rõ, là sẽ mắc cỡ chết người đấy, hi hi.”

Tiêu Dục thực sự không nhớ rõ chuyện sau khi say rượu, chỉ nhớ rõ về sau ngàn vạn lần không thể lại uống rượu như vậy, đầu đau thật ghê gớm, cảm giác thực sự vô cùng vô cùng không thoải mái, cho dù uống canh giải rượu vào cũng vẫn là mê mê trầm trầm.

Tuy là mê mê trầm trầm, rốt cuộc là vẫn muốn làm việc, mặt trời vừa lặn ra phía sau núi Tiêu Dục liền mang theo Diệp Khê đi ra ruộng tưới nước cho dưa cải của hắn. Bể đồ cũng thành dây dài, còn có dây dưa leo cũng đặt lên sào trúc, đặc biệt đồ ăn này còn chưa lớn, bộ dáng lá non xanh xanh thoạt nhìn ăn cũng rất ngon, tưới nước làm dính vài giọt nước ở trên càng thêm hấp dẫn con sâu tham ăn đến.

Tiêu Dục cùng Diệp Khê thương lượng: “Khê Nhi, chúng ta hái chút đồ ăn trở về ăn đi?”

Diệp Khê tròn tròn mắt: “Thê chủ, đồ ăn này còn nhỏ, còn chưa có thể ăn.”

“Có thể ăn, non non ăn mới tốt, già đi nhai đau răng.”

Diệp Khê nhấp hé miệng: “Đồ ăn nơi nào sẽ đau răng? Cũng không phải nhai xương.”

Tiêu Dục dùng đầu lưỡi để kiểm tra răng mình, răng nanh thật chắc chắn, ra vẻ cô không thể nói mình già đi răng nanh yếu ớt ăn khó khăn. Tiêu Dục không buông tay lần cuối cùng cố gắng nói: “Khê Nhi, kỳ thực, ta cảm thấy đồ ăn non non ăn càng ngon.”

“Thê chủ thích ăn non?”

“Đúng vậy, giống điểm tâm gì đó, vừa non vừa ngọt, ăn ngon nhất.”

Diệp Khê nhìn dưa cải, kỳ thực, thê chủ nói muốn ăn, cũng không có gì là không thể.

“Vậy ngày mai ta hái nấu cho thê chủ ăn.”

Diệp Khê là thật muốn nấu cho Tiêu Dục ăn, nhưng Tiêu Dục vẫn là chưa được ăn được. Bởi vì sáng sớm ngày hôm sau, cũng chính là sáng sớm ngày tân hôn thứ ba của Đàm Chương Nguyệt. Tiêu Dục và Diệp Khê đang ăn sáng, Đàm Chương Nguyệt liền mang một cây côn thô đến: “Tiêu Dục, hôm nay ta và người đi săn thú.”

Tiêu Dực đang nhai bị nghẹn một chút: “Đàm Chương Nguyệt, người mới thành thân ngày thứ ba, hẳn là nên ở nhà cùng với phu lang.”

“Người nghèo nơi nào có ngày nghỉ ngơi chứ, kiếm thêm chút tiền làm cho hắn ăn no mặc ấm mới là chuyện chính.”

“Chắc chắn, thực không nhìn ra đến người vẫn là thê chủ tốt, không đi bán đồ ăn hả?”

“Không đi, ta cùng người đi săn thú, mỗi ngày bắt một cái gà rừng có thể bán được nhiều tiền!” Đàm Chương Nguyệt cầm cây côn thô mình mang đến quơ vài cái, Tiêu Dực không xác định chỉ vào cây côn kia: “Dùng cái này săn thú?”

“Không dùng cái này thì dùng cái gì?”

Tiêu Dực vuốt trán, bỗng nhiên hiểu được cây côn thô là một loại công cụ quan trọng được nhiều người mua, khó trách đánh người mang đến, săn thú cũng mang đi.

“Trước đến ăn sáng đi, Khê Nhi làm cho Đàm Chương Nguyệt chén nỳ.”

“Không cần không cần, ta ăn rồi, sáng sớm Tiểu Vụ liền thức dậy làm cho ta ăn.” Đàm Chương Nguyệt cười hắc hắc ngây ngô, đem bao com mình đeo phía sau lưng ra cho Tiêu Dực xem “Lại còn chuẩn bị bữa trưa cho ta nữa.”

“Com trưa tình yêu nha.” Tiêu Dực cười, đứng dậy đem cung tiễn đặt ở góc phòng ra, Diệp Khê đi theo sau nàng nhẹ giọng hỏi: “Thê chủ, ngài muốn lên núi sao?”

“Đúng vậy, Đàm Chương Nguyệt có hưng trí như vậy, đương nhiên muốn đi.”

“Nhưng thê chủ còn chưa có ăn xong bữa sáng nữa.”

“Ta sẽ ăn xong mới đi, Khê Nhi ăn trước đi.”

“Dạ.” Diệp Khê trả lời, di chuyển vòng qua nơi bếp bên kia. Đàm Chương Nguyệt nhìn chăm chăm cung tiễn một hồi: “Tiêu Dực, đây là cái gì?”

“Cung tiễn, dùng để săn thú.” Tiêu Dực kéo cung bắn tên, một mũi tên bắn tới đồng cỏ khô nhỏ: “Bắn như vậy, người tới thử xem.”

Đàm Chương Nguyệt nghi hoặc mà buông cây côn thô cầm trong tay, nhận cung tiễn học bộ dáng lồi kéo của Tiêu Dực, dây cung bật có chút chặt, Đàm Chương Nguyệt nói: “Thứ này của người còn cần chút khí lực nha!”

“Đúng vậy, nếu như người không có khí lực sẽ không kéo được.”

“Cắt, thư sinh yếu đuối như người đều kéo được, tỷ tỷ ta còn có thể không kéo ra được sao?” Đàm Chương Nguyệt cái tên kéo cung, nhắm về đồng cỏ khô. Tiêu Dực vui mừng gật gật đầu, cung kéo rất tốt, tư thế cũng chính xác, lão đại thô này xem cô bắn một lần đi học bộ dáng giống mười phần, xem ra nàng đối với chuyện này thật hăng hái. Nếu giống như dạy nàng đan dây xích tay thế nào cũng đều dạy không được, Tiêu Dực ngược lại không dám mang nàng lên núi. Tiêu Dực khen: “Không sai.”

Đàm Chương Nguyệt cười hắc hắc không ngừng, kéo cung vẫn không nhúc nhích. Tiêu Dực nhìn một hồi không nhện được: “Bắn tên đi.”

Một tiếng ‘hưu’ vang lên, tên vững vàng thẳng tắp cắm vào đồng cỏ khô, xuống luôn phần cuối tên. Đàm Chương Nguyệt cười ha ha: “Tiêu Dực, ta đã biết, dùng vật này săn bắn, xa xa là có thể bắn! Cái này so với cây gậy tốt thật, dùng gậy gộc rất khó đánh tới, hơn nữa vừa đi tới gần sẽ kinh động con mồi. Có cung tiễn này, cho dù gặp được sói cũng không sợ! Oa, Tiêu Dực, người từ nơi nào làm ra cái cung tiễn như vậy? Là ai thông minh như vậy nha!”

Diệp Khê ở một bên bếp ngoài trời bận việc, nghe thấy Đàm Chương Nguyệt hỏi như vậy trả lời nói: “Là thê chủ tự mình làm được.” Giọng điệu thật tự hào.

“Người?” Đàm Chương Nguyệt tròn tròn mắt: “Tiêu Dực, thật là tự mình người làm? Người trước kia cho tới bây giờ không cùng chúng ta đi săn bắn qua, người làm như thế nào tạo ra thứ có ích như vậy?”

Tiêu Dực cười cười, nói bậy bạ: “Đúng là bởi vì ta không có săn bắn qua, cho nên mới không biết các người săn thú là dùng cây côn, cho nên tự mình mới nghĩ làm ra công cụ đi săn thú.”

Đàm Chương Nguyệt nhắc tay cầm cung tiễn lên: “Cho nên người liền làm ra cái vậy kỳ quái này?”

Diệp Khê ở một bên mím môi phản bác: “Mới không phải kỳ quái đâu.”

Đàm Chương Nguyệt nhìn Diệp Khê: “Tiêu Dực, lá gan muội phụ giống như càng lớn.”

Tiêu Dực cười: “Người cũng không phải người xấu, Khê Nhi đương nhiên không cần sợ người, đúng không Khê Nhi?”

“Dạ.” Diệp Khê cũng cười cười, lại tự đi bận việc. Tiêu Dực chỉ chỉ cung tiễn: “Bộ dáng mặc dù có chút kỳ quái, nhưng hiệu quả thật tốt, người tiếp tục luyện tập, ta ăn xong bữa sáng rồi chúng ta đi.”

Chương 28: Hưng phấn

Diệp Khê thấy Tiêu Dực lại nhớ tới còn chưa ăn, chính mình cũng đi theo vào phòng để ăn tiếp bữa sáng. Tiêu Dực cười nói: “Khê Nhi vừa rồi lại đi nấu cái gì thế?”

“Ta đi nấu cơm, cho thê chủ mang đi lên núi ăn.”

Trong lòng ám áp: “Khê Nhi đối ta thật tốt.”

“Thê chủ đối ta cũng rất tốt nha.” Diệp Khê vui vẻ cười, lại có chút lo lắng hỏi: “Thê chủ, mang theo cung tiễn, thực sự gặp được sói cũng không sợ sao?”

Tiêu Dực mỉm cười sờ sờ đầu của hân: “Thực sự gặp được sói cũng không sợ, Khê Nhi không cần lo lắng, ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, còn có một chuyện, Khê Nhi nhất định phải nhớ.”

“Được.” Diệp Khê gật đầu, cũng không hỏi chuyện gì.

“Nếu có người lại đến, Khê Nhi liền đóng cửa không cần để ý. Nếu có người muốn đánh Khê Nhi, Khê Nhi liền dùng sức đánh trả, biết không?”

Diệp Khê mở to mắt, đánh người hân sẽ không làm, nhưng mà, ánh mắt của thê chủ thực kiên định. Diệp Khê có chút ngơ ngác mà gật đầu, tỏ vẻ chính mình nhớ lời của nàng. Tiêu Dực cười cười, hôn lên trên mặt hân một cái: “Khê Nhi từ từ ăn, ta đi đây.”

Diệp Khê ngẩn ngơ, phục hồi lại tinh thần thì thấy Tiêu Dực đã đi tới trong sân. Diệp Khê vội vàng đuổi theo ra: “Thê chủ, còn có cơm.” Một bên người nhanh nhẹn mau chân dùng vài bông sạch sẽ bao lại thật tốt cơm cho Tiêu Dực đeo trên lưng, nhìn hai người nàng ra khỏi cửa mới quay lại trong phòng đi thu dọn bữa sáng, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng một mảnh, ‘thê chủ lại hôn hân, trong sách tranh vẽ đều nói, tài tử thích giai nhân sẽ hôn hân.’

Thu dọn xong cái bàn, Diệp Khê quét dọn trong phòng một chút, sau đó đọc sách tranh minh họa một lát, luyện chữ một lát, lại đọc sách tranh minh họa một lát, luyện chữ một lần nữa, nhìn mặt trời đã lên cao, đã giữa trưa. Diệp Khê đem sách cất đi, làm chút cơm trưa ăn, sau đó, nên làm gì đây? Sách đã đọc vài lần, mặt chữ hân đều nhận thức, chữ cũng luyện vài lần, hân không muốn luyện nữa, trong nhà sợi tơ cũng không có, bằng không còn có thể đan đàn dây xích tay.

Diệp Khê chạy đến ngoài tường vây nghiêng đầu nhìn một lát, ngọn núi bên kia cũng không thấy bóng dáng thê chủ trở về. Diệp Khê lại di chuyển một hồi trong phòng, không bằng đi giặt quần áo? Nhưng mà, đều không có quần áo bẩn có thể giặt.

Đúng rồi, quần áo!

Diệp Khê mang ra vài trước kia Tiêu Dực mua về, hân lúc trước còn nói muốn học làm quần áo đâu, gần đây mỗi ngày học chữ, thế nhưng đã quên việc này.

Diệp Khê ôm vài đi qua nhà Đàm Chương Nguyệt, hân không biết làm quần áo thì tìm người dạy hân vậy. An đại thúc và An Vực đang ngồi ở dưới bóng cây đan dây xích tay, Diệp Khê đứng ở cửa nhìn, không biết nên mở miệng như thế nào, hân chưa từng đến nhà người khác.

An đại thúc và An Vực vừa bắt tay vào làm liền cười nói, lơ đãng ngẩng đầu nhìn thấy hân đứng ở ngoài cửa, An đại thúc cười nói: “Diệp ca nhi? Người đứng ở ngoài cửa làm gì thế? Mau vào nhà!”

“Đại thúc.” Diệp Khê nhỏ giọng gọi người, đi vào bên trong.

An Vực nhìn hân cẩn thận bước từng bước nhỏ kia, bỏ dây xích trong tay chạy ra kéo hân vào nhà: “Tiến vào tiến vào, người ôm cái gì đó?”

“Vài... ta muốn... học làm quần áo.” Diệp Khê có chút khiếp sợ nhìn phụ tử An gia, không biết bọn họ có đồng ý dạy hân hay không?

An đại thúc đã cầm một cái ghế đầu đi ra: “Diệp ca nhi, ngồi chỗ này, đến, ta nhìn xem vài của người, người muốn làm quần áo cho ai mặc? Của người hay là thê chủ người?”

Diệp Khê đem vài đưa cho y: “Làm cho thê chủ.”

* * *

Đàm Chương Nguyệt và Tiêu Dực đi săn thú, mặc dù thời điểm ở trong thôn ý chí chiến đấu sục sôi, chờ vào rừng cây không bao lâu mà vẫn là có chút

sợ.

Vừa vào rừng cây, Đàm Chương Nguyệt đã đem cung tiễn trên lưng lấy xuống nắm ở trong tay, cung tiễn này là Tiêu Dực làm lúc trước, mặc dù có rất nhiều chỗ thiếu hụt, nhưng vẫn là có thể dùng tạm thời. Đàm Chương Nguyệt nắm cung trên tay, tên đã lắp tốt vào vị trí, trạng thái khẩn trương chuẩn bị chiến tranh: “Tiêu Dực, có phải hay không, có phải hay không, thực sự gặp được sói cũng không sợ?”

Tiêu Dực cố ý cười gian: “Ngươi choáng váng hả? Làm sao có thể gặp được sói cũng không sợ?”

“A?” Đàm Chương Nguyệt hoảng sợ: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi lừa ta?”

“Ai lừa ngươi? Ta cho tới bây giờ chưa nói qua gặp được sói cũng không sợ.”

“Ngươi!” Đàm Chương Nguyệt buồn bực trừng nàng, Tiêu Dực vui vẻ nhếch khóe môi, kéo cung cài tên, nhắm ngay con gà rừng đang nhún nhả tán bộ phía trước. Một mũi tên bắn ra, gà rừng hét lên rồi ngã gục, Đàm Chương Nguyệt hoan hô một tiếng chạy đi qua nhặt lên: “Tiêu Dực, thật là lợi hại!”

Tiêu Dực mỉm cười chỉ chỉ cái túi sau lưng, Đàm Chương Nguyệt đem gà rừng quăng vào, cười có chút lấy lòng: “Tiêu Dực, đợi tí để cho ta bắn một phát có được phải hay không?”

“Ngươi không phải cầm cung tiễn sao?”

“Đúng nha, Tiêu Dực.....”

“Suýt!” Tiêu Dực chỉ chỉ vật nhỏ đang nhảy nhảy phía trước: “Con thỏ.”

Trước mắt Đàm Chương Nguyệt đầy sao, triển khai tư thế bắn một tên ra, con thỏ nhảy vài cái chân liền bất động. Tiêu Dực dụi mắt vài cái, đây là sản phẩm thất bại của cô sao. Đàm Chương Nguyệt sử dụng tựa hồ rất thuận tay. Đàm Chương Nguyệt nhìn con thỏ xa xa một hồi, vẫn không nhúc nhích. Tiêu Dực lấy khuỷu tay đụng vào nàng: “Làm sao vậy?”

“Tiêu Dực! Tiêu Dực!” Đàm Chương Nguyệt dường như hoàn hồn đột nhiên ôm Tiêu Dực vừa cười lại nhảy lên: “Ta bắt được con mèo! Ta bắt được con mèo! Ngươi nhìn thấy không? Ngươi nhìn thấy không? Cái kia...” Đàm Chương Nguyệt chỉ chỉ con thỏ cách đó không xa: “Cái kia, là ta bắt được, ta bắt!”

Tiêu Dực ngậm miệng dùng sức đẩy lay mạnh người ở trên thân mình: “Ngươi làm gì vậy.....”

“Tiêu Dực, ngươi nhìn thấy không? Một mũi tên ta liền bắn chết con thỏ kia, xa như vậy, ta bắn một mũi tên liền bắn chết nó, Tiêu Dực,.....”

Hức... Tiêu Dực không chịu nổi tránh nàng ra, bước thẳng tiến lên nhắc con thỏ rút mũi tên ra, đem con thỏ thả xuống một cái nhưng không thả vào cái giỏ nhỏ sau lưng. Đàm Chương Nguyệt nhận được lại nhắc đến trước mặt nàng: “Tiêu Dực, Tiêu Dực, đây là ta săn được, một con thỏ lớn như vậy, ngươi xem ngươi xem.....”

Trời ạ! Kích động như vậy sao? Tiêu Dực xoa xoa thái dương bị làm cho phát đau, cô sai lầm rồi, cô không nên mang Đàm Chương Nguyệt đến, bắt được con thỏ liền giống như Phạm Tiến trúng cử*.

(*Phạm Tiến trúng cử: tiểu thuyết phê phán hàng đầu của Ngô Kính Tử trong đời nhà Thanh. Câu chuyện nói về Phạm Tiến tham gia thi Hương, trúng Cử nhân thì vui quá hóa điên. “Phạm Tiến trúng cử” phản ánh thời đời nóng lạnh, cùng với bộ mặt thật của Giới Tri Thức cuối thời kỳ Xã Hội Phong Kiến lúc bấy giờ.)

“Tiêu Dực, ngươi biết không? Lúc ta ngắm nó.....”

“Đàm Chương Nguyệt, giọng nói của ngươi lớn như vậy, động vật trong phạm vi tám trăm dặm đều bị ngươi dọa chạy.” Tiêu Dực thật bất đắc dĩ.

“Hờ.....” Đàm Chương Nguyệt ngậm miệng, lại vẫn kích động, không quá hai phút lại tìm Tiêu Dực nói chuyện, chẳng qua lần này giọng nói dè dặt chút: “Tiêu Dực, ngươi dự tính đem con mèo làm gì bây giờ? Ăn sao?”

Tiêu Dực cũng không quay đầu lại mà đi về phía trước, giọng nói mang theo vui vẻ: “Ngươi ăn được sao?”

“Hờ, là có chút luyến tiếc, mà ta hẳn là cũng cho Tiểu Vụ bỏ thân mình, ngày hôm qua ngươi cho ta thịt đều còn chưa có thể ăn hết đâu, nhưng cái này là ta tự tay bắt được, ý nghĩa không tầm thường nha, trong nhà có thể nghèo như vậy, ta hẳn là cầm bán, có thể.....”

“Được rồi, được rồi, đừng ‘có thể’.” Đầu đầu bị ‘có thể’ của nàng làm cho hôn mê: “Nếu ngươi có thể không nói lời nào không đem động vật dọa chạy, chúng ta hẳn là có thể bắt được không ít, vậy là ngươi có thể lưu một ít để cho mình ăn, lấy một ít đi bán.” Tiêu Dực cài tên, lại bắn được một con chim trĩ. Miệng Đàm Chương Nguyệt cười đến sai lệch, có thể để cho mình ăn, còn có thể cầm bán, hắc hắc hắc.....

Khóe miệng Tiêu Dực run rẩy: “Đàm Chương Nguyệt, ngươi có thể không cần cười đến ngốc như vậy hay không?”

Đàm Chương Nguyệt vui vẻ ôm lấy nàng: “Tiêu Dực, ta muốn bắt thật nhiều con mèo mang về, ngươi nói được không? Tiêu Dực, chúng ta về sau mỗi ngày đều đi săn thú bán, chúng ta sẽ phát tài, ngươi nói được không? Tiêu Dực.....”

“Được được được, đều được đều được, người muốn thế nào đều được, ta đều đồng ý.” Tiêu Dực có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng thật cao hứng, bởi vì bạn tốt là chân thật vui vẻ.

Từ buổi sáng bắt đầu săn được một con thỏ đầu tiên, Đàm Chương Nguyệt liền luôn luôn trong trạng thái hết sức hưng phấn, thời kì đầu làm kinh sợ vô số gà rừng, thỏ hoang, mèo hoang, chó dại, bị chạy nhanh sảy n lần, đập trúng rêu xanh trượt chân n lần, thậm chí bắn không dưới n lần không trúng mục tiêu cũng không tiêu giảm một chút mức độ hưng phấn của nàng, khoảng ba giờ chiều Tiêu Dực đề nghị về nhà, cô không muốn chạy nữa.

“Người không phải còn muốn đi vào trong thành bán con mèo sao? Chẳng lẽ người dự tính tối rồi mới lại đi bán?”

Đàm Chương Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời: “Bây giờ còn sớm mà!”

“Sớm cái đầu người, về nhà còn phải ăn một chút gì, đi tối trong thành vừa đúng lúc chính là giờ chợ mua đồ ăn.”

“Người đói bụng? Ta một chút cũng không đói đâu!”

“Ta đói muốn hôn mê!” Tiêu Dực thật muốn đánh nàng, nàng quá mức hưng phấn không biết đói là gì, nhưng thời điểm ăn cơm trưa cũng không cho cô ăn, hại cô chịu đói không nói, còn lãng phí một phen tâm ý của Tiểu Khê Nhi.

“Người thật sự là thư sinh yếu đuối, không ăn một chút cũng không được, ài, Tiêu Dực, người như thế nào không ăn vậy? Người không phải mang theo cơm trưa sao?”

“Ta khinh, ta thật muốn đánh người!”

“Vì sao đánh ta?”

Tiêu Dực cắn răng, nàng hưng phấn chạy khắp núi, cô nơi nào có thể an an ổn ổn nghỉ ngơi ăn cơm trưa? Hiện tại rõ ràng còn hỏi vấn đề này!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Nói không bằng làm

Thời điểm Đàm Chương Nguyệt và Tiêu Dực đi đường mang theo con mèo về nhà, làm cho thôn dân đang làm việc trên đồng ruộng hai bên đường sợ hãi người.

“Đàm Chương Nguyệt, Tiêu tú tài, các người đây là...?”

Tiêu Dực thật lạnh nhạt, Đàm Chương Nguyệt cũng rất không lạnh nhạt: “Chúng ta đi săn thú, xem, bắt thật nhiều đấy! Có hơn hai mươi con, đợi mang bắt vào trong thành bán!”

“Săn thú? Bắt được nhiều như vậy?” Càng nhiều người xông tới: “Các người làm thế nào bắt được? Chỉ có hai người cũng dám đi lên trên núi? Các người không sợ sao? Còn có thể bắt được nhiều như vậy, thật là lợi hại!”

“Ha! Ha ha! Không có rất lợi hại nha, ha ha, ha ha!”

“Mọi người, nhường bước, nhường bước, chúng ta còn phải đi vào thành đây, ngượng ngùng, ngượng ngùng.” Tiêu Dực một bên cùng mọi người cười làm lành, một bên đem đẩy nữ nhân trước mặt đắc ý tới mức sắp mọc đuôi ra vậy vậy, đáng tiếc dọc theo đường đi không ngừng có người vây lại, tốc độ đẩy thế nào cũng không mau đứng dậy, nhưng thật ra làm cho Đàm Chương Nguyệt vừa đủ đắc ý.

Thật vất vả về đến nhà, Tiêu Dực còn chưa tiến vào cửa nhà liền cao giọng nói: “Khê Nhi, ta đã trở về.” Không có người trả lời, Tiêu Dực lại gọi hai tiếng, vẫn là không có người trả lời. Tiêu Dực bỏ con mèo trên lưng xuống đứng ở trong sân nhìn chung quanh nhưng không tìm được hân: “Tiểu Khê Nhi nhà ta đâu?”

“Đi giặt quần áo.”

“Không có, bồn đều ở trong nhà.”

“Đi ra ruộng.”

“Không có, đang giữa trưa đi ra ruộng làm gì?”

“Có thể đi qua nhà ta hay không?”

“Tiểu Khê Nhi chưa bao giờ đi sang nhà người khác.”

Đàm Chương Nguyệt trừng nòng: “Trước kia không đi, cũng không nói hiện tại sẽ không đi? Đi trước qua nhà ta rồi nói sau!”

Tiêu Dực đi theo phía sau Đàm Chương Nguyệt ra cửa nhà của mình, bắt đầu lo lắng miên man suy nghĩ: “Người nói, có thể là ta không ở nhà, lại có người đến khi dễ hấn hay không? Đánh hấn, còn đem hấn bắt đi?”

“Người là nói Diệp gia? Thôn trưởng gia? Không thể nào, ta đoán các nàng không dám.”

“Người làm sao mà biết các nàng không dám? Vạn nhất.....”

“Sẽ không, người đừng nghĩ linh tinh, đi trước qua nhà ta rồi nói sau. Nếu không ở nhà ta, ta cùng đi tìm với người.”

Khoảng cách không dài hơn bao nhiêu mà Tiêu Dực cảm thấy như đi một thế kỷ, rào bước tiến vào cửa lớn nhà Đàm Chương Nguyệt thấy Diệp Khê khi trong sân. Tiêu Dực thở một hơi nhẹ nhõm: “Khê Nhi, người thực sự ở bên này!”

Diệp Khê ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Dực, thả quần áo trong tay chạy nhanh đi qua: “Thê chủ, ngài đã trở lại. Oa! Thê chủ, các ngài sản được nhiều con như vậy!”

Bên kia An Vụ cũng kêu lên: “Thê chủ, người có bị thương không?”

Đàm Chương Nguyệt xua tay lắc đầu: “Không đâu không đâu, ta thật sự rất tốt.”

“Vậy người thế nào... thế nào làm thành bộ dáng như thế này?” An Vụ đau lòng phui nhẹ bụi bẩn và cỏ vụn trên người nàng, quần áo thật tốt đều bị phá rách vài lỗ, đây là chịu bao nhiêu khổ chứ!

“Chính là đường núi không dễ đi, bị ngã mấy lần. Tiểu Vụ người xem, ta bắt được nhiều con mèo như vậy, đợi lát nữa mang vào trong thành bán, có thể kiếm được rất nhiều tiền đó, hắc hắc hắc!”

Đàm Chương Nguyệt nói như vậy, An Vụ và An đại thúc đều cao hứng lên, giúp đỡ đem những thứ đeo trên lưng trên vai các nàng đều buông xuống. Diệp Khê hỏi: “Thê chủ, những thứ này đều dùng cung tiễn của ngài làm ra sản được sao?”

Tiêu Dực cười trả lời: “Đúng vậy.”

An đại thúc sợ hãi than: “Có hơn hai mươi con đấy, chúng ta mới vừa rồi ở đây còn nói có thể sản được bốn năm con thì tốt rồi, không nghĩ tới lại có nhiều như vậy!”

Nói đến chuyện này Đàm Chương Nguyệt liền kích động: “Bốn năm con đó là việc nhỏ, các người không biết, đây đều là bởi vì Tiêu Dực làm ra cái cung tiễn kia, dùng rất tốt! Chúng ta vừa vào ngọn núi.....”

“Khụ khụ khụ!”

“Thê chủ, ngài làm sao vậy?” Tiêu Dực khụ một cái, Diệp Khê liền khăn trương.

“Không thể nào, An đại thúc... um... cái kia... ta da mặt dày.” Tiêu Dực cười hắc hắc: “Ta thật là đói, cơm trưa cũng chưa ăn nữa, có gì ăn hay không?”

“Có có có, ta hiện tại đi nấu, lập tức là có liền!” An đại thúc cười liền xoay người đi vào phòng bếp, Diệp Khê ngẩng đầu hỏi Tiêu Dực: “Thê chủ, ta không phải làm cho ngài bao cơm sao?”

“Đàm Chương Nguyệt chưa cho ta cơ hội ăn, nàng rất kích động, giống như con khi chạy khắp núi.”

Đàm Chương Nguyệt trừng mắt: “Đừng lại đổ lỗi cho ta, ta lúc nào không cho người ăn? Người ăn của người là được.”

Tiêu Dực cũng trừng nòng: “Ta là muốn ăn của mình, mà ta lo lắng ta ăn xong một bữa, người cũng bị sói ăn xong rồi!”

Đàm Chương Nguyệt nghẹn xuống, lại ưỡn ngực nói: “Ta cũng không nhìn ra người chỗ nào là đói bụng, giọng nó lớn như vậy, bên trong hẳn là no mười phần!”

“Ta khinh! Ta lười nói với người, người cứ việc mà giận ta!” Tiêu Dực kéo Diệp Khê qua: “Khê Nhi, chúng ta đi giúp An đại thúc.”

“Được.” Diệp Khê đi theo Tiêu Dực về phía phòng bếp, An Vụ ở phía sau thẳng trừng Đàm Chương Nguyệt: “Người thật là, cùng Tiêu tiểu thư nói gì vậy? Nàng đối với chúng ta thật tốt, mọi thứ đều chiều cố, dạy ta và phụ thân đan dây xích tay, lại mang người đi săn thú, người còn nói nàng như vậy!”

Tiêu Dực quay đầu lại đắc ý cười to: “Tỷ phụ nói thật đúng, thu thập Đàm Chương Nguyệt thật tốt.” Diệp Khê cười khanh khách, cùng Tiêu Dực đi vào phòng bếp.

Đàm Chương Nguyệt oa oa kêu to: “Tiêu Dực người đừng được tiện nghi còn khoe mẽ! Tiểu Vụ người đừng lo lắng, tỷ muội chúng ta chính là nói như

vậy, không có ngăn cách, Tiêu Dực, người nói có phải hay không?”

“Phải phải phải.” Tiêu Dực ở trong phòng bếp lớn tiếng trả lời, sau đó cười nói với An đại thúc: “Đại thúc, đợi lát nữa chọn một con chim trĩ mập mập to lớn một chút, chờ ta và Đàm Chương Nguyệt bán mấy con này trở về sẽ đến nhà ngài cợ com được không?” (dem cợ com = ăn ké.)

“Nói cái gì mà cợ com chứ, còn sợ mời người người không đến nữa đấy, vừa rồi còn nói với Diệp ca nhi không cần trở về nấu cơm tối, đều ăn ở chỗ này đây! Ta nấu qua một lát liền xong, chờ các người trở lại cùng ăn!”

“Vây cảm ơn An đại thúc.”

“Nói cảm ơn làm gì, từ trước tới nay đều nhờ Tiêu tiểu thư giúp đỡ, bắt đầu từ đan dây xích tay bán, những ngày này có thể so với trước kia tốt hơn nhiều. Tiêu Vụ cũng không cần đi giúp đại phú trong thành giặt quần áo, mệt oi là mệt, còn kiếm không được bao nhiêu tiền. Trời nóng thì tốt, trời lạnh nước kia đóng băng, ta thật sợ hấn nhiễm bệnh gì.....”

“Phụ thân, nói chuyện này làm gì, hiện tại không phải không đi giặt quần áo nữa sao, sẽ có bệnh gì chứ!” An Vụ ôm quả bí đỏ già tiến vào, Đàm Chương Nguyệt đi theo ở phía sau ôm một bó củi, cười nói: “Phụ thân không cần lo lắng, sau này ta mỗi ngày cùng Tiêu Dực đi săn thú, lại không cần Tiêu Vụ đi làm việc này.” Dừng một chút, lại nói: “Tiêu Vụ liền giống như muội phụ, ở nhà dưỡng, mỗi ngày ăn thịt và đồ ăn chiều cổ bản thân thật tốt, chăm sóc thân mình tốt sinh cho ta sinh một nữ nhi béo tròn.”

“Thôi! Người nói lời này cũng không đồ mặt!” An Vụ mắng nằng, cũng không nhìn xem còn có người khác ở đâu, liền nói lời bậy bạ như vậy.

“Đồ mặt cái gì? Nơi này lại không có người ngoài, hơn nữa, người sinh nữ nhi cho ta là chuyện bình thường thôi! Nữ nhi của ta sinh ra liền mỗi ngày đều có thịt ăn, làm cho bao nhiêu người hâm mộ đây!” Đàm Chương Nguyệt nghĩ mình có thể cho cung cấp cho nữ nhi, người khác cũng không có thể đối xử như vậy liền mừng rỡ cười ha ha không ngừng. An Vụ đỏ mặt trừng nằng vài lần liền vui đầu giúp phụ thân hấn nấu cơm. An đại thúc cũng cười cười vội vàng đi thêm lửa, Diệp Khê cười khanh khách vài tiếng, lôi kéo Tiêu Dực đi vào trong sân: “Thê chủ, hôm nay An đại thúc dạy ta làm quần áo nè, ngài tới xem đi.”

“Thực sự? Làm cho ai mặc? Ta đoán đoán, khẳng định là làm cho ta.”

Diệp Khê chớp chớp mắt, nghiêng đầu nói: “Mới không phải đâu, ta là làm cho ta mặc.”

“À, đã đoán sai?” Tiêu Dực cười, Diệp Khê cầm quần áo chưa làm xong đưa tới cho nằng xem “Thê chủ, nhìn được không?”

“Đẹp mắt.” Tiêu Dực gạt đầu, kỳ thực chính là mấy miếng vải vừa mới được cắt ra, là cái gì cũng đều không nhìn ra được. Tiêu Dực làm mặt buồn khổ: “Đau lòng quá, quần áo nhìn tốt như vậy thế nhưng không phải cho ta mặc, không được, lần sau Khê Nhi phải làm cho ta.”

“Lần sau rồi nói.” Diệp Khê hừ hừ vài tiếng đem vải gấp gọn lại, ‘thê chủ thật là, rõ ràng biết là làm cho nằng rồi, nằng còn cố ý nói như vậy, xem hấn là tiểu hài tử sao?’

Diệp Khê phản ứng không thêm để ý đến nằng, Tiêu Dực nhú mày, ôm lấy hấn từ phía sau: “Khê Nhi hừ hừ cái gì?”

“Um.....” Diệp Khê thẹn thùng đến đỏ mặt, giữa ban ngày, thê chủ thế nhưng ôm hấn. Bất quá Diệp Khê cũng không giãy giụa, xoay người đối mặt với Tiêu Dực. Diệp Khê hơi hơi ngẩng mặt: “Thê chủ, ngài yêu ta sao?”

Tiêu Dực lại sừng sốt một hồi, dường như hôm nay Tiểu Khê Nhi có chút khác thường? Chẳng lẽ trong lúc cô đi săn thú có xảy ra chuyện gì? Bất quá Tiêu Dực không suy nghĩ nhiều, cô lập tức nói: “Ta đương nhiên yêu Khê Nhi nha, Khê Nhi làm sao có thể hỏi như vậy?”

Diệp Khê trước tiên ở trong lòng Tiêu Dực cười cong mày, lại có chút đau thương thở dài: “Trong câu chuyện nam tử gả cho một tiểu thư, nhưng mà tiểu thư không yêu hấn, lại cưới thêm nam nhân khác. Nhạc trọng* của hấn cũng không thích hấn, còn hành hạ hấn đến chết.” (dem nhạc trọng = ba vợ.)

Tiêu Dực nhú mày: “Là câu truyện trong sách ta mua cho người?”

“Đúng vậy.”

Ta khinh! Tiêu Dực thầm mắng, khi nào thì mua câu chuyện ngược đãi như thế về chứ? Về sau cô phải chọn lựa cẩn thận, cũng không thể lại dọa Tiểu Khê Nhi của cô.

“Thê chủ, ta cũng yêu ngài, Khê Nhi cũng yêu ngài.” Diệp Khê ôm eo Tiêu Dực eo thổ lộ, hấn gả cho thê chủ yêu thương hấn, thật tốt, hấn cũng yêu thê chủ.

Tiêu Dực lại sừng sốt một hồi, cười nói: “Khê Nhi biết thế nào là yêu không?”

“Biết.” Hấn đọc nhiều sách về tài tử giai nhân như vậy cũng không phải là vô ích, cho dù trước kia không hiểu, hiện tại hấn cũng đã hiểu.

Tiêu Dực lại nhú mày: “Vây người nói cho ta biết cái gì gọi là yêu?”

Diệp Khê hơi hơi nhú mày, nghiêng đầu suy nghĩ một chút vẫn là không biết muốn nói chữ yêu này là như thế nào. Nói không nên lời, rõ ràng nhất là dùng hành động. Diệp Khê vươn hai tay lên ôm lấy cổ của nằng, kiễng mũi chân liền hôn lên môi nằng. Đầu Tiêu Dực oanh tạc một tiếng, cô là bị đánh

bất ngờ sao? Tiểu Khê Nhi đơn thuần nhà cô khi nào thì học được làm loại chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Giác mộng trở thành sự thật

Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt ăn cơm xong liền đi vào trong thành, lúc này đã là khoảng năm giờ chiều. Đàm Chương Nguyệt ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước, Tiêu Dực giữ chặt kẻ dắt ý tới mức muốn vênh đuôi lên trời: “Ngươi tính toán đến chỗ nào bán rồi?”

“Chỗ lúc trước ta bán đồ ăn, chỗ đó là chợ bán thức ăn, nhiều người.”

“Ngươi mỗi ngày ở đằng kia bán đồ ăn, ngươi có biết chỗ đó một ngày có thể bán mấy con gà hay không?”

“Có thể bán được một con là tốt lắm rồi, đa số thời điểm một con cũng đều không có bán được, gà quý như vậy, so với thịt heo còn quý hơn, cũng không phải là ai đều có thể mua được.” Đàm Chương Nguyệt nói xong vừa cười đứng lên: “Ài, Tiêu Dực, lần trước ngươi cho ta thịt gà kia ăn cũng rất ngon nha, ta lớn như vậy lần đầu tiên ăn đó!”

Tiêu Dực cười: “Về sau ngươi mỗi ngày đều có thể ăn. Dựa vào ngươi nói như vậy, chúng ta đi chợ bán thức ăn bán gà cũng không được, phỏng đoán không có người mua.”

Đàm Chương Nguyệt trong nháy mắt yên lặng xuống: “Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?”

“Những người bán gà này kiếm tiền thế nào? Không có khả năng mỗi tháng liền chỉ bán được một hai con chứ?”

“Các nàng cứ vài ngày đều sẽ đưa gà cho nhà đại phú, còn có một ít tiệm cơm nhà trọ, một tháng sẽ đưa lên vài thứ đấy, kẻ có tiền đều không bỏ được ăn.”

Chuyện này Tiêu Dực không lo lắng: “Làm tốt lắm, chúng ta cũng trực tiếp đem gà đưa lên cửa.”

Mắt Đàm Chương Nguyệt sáng lên: “Biện pháp tốt!” Sau đó lại lo lắng lên: “Nhưng mà, nhà bán gà kia đều là buôn bán rất nhiều năm, chúng ta là người mới, người ta sẽ chọn của chúng ta sao?”

“Sẽ.”

“Ngươi làm sao mà biết?”

“Bởi vì gà trong núi ăn ngon hơn nuôi trong nhà.”

Đàm Chương Nguyệt chọn hai cái sọt lớn, Tiêu Dực công một cái giỏ trên lưng, một tay nhắc gà - một tay nhắc con thỏ, thấy được nhà trọ từ quán liền đi vào đẩy mạnh tiêu thụ. Trước hết chương này đều nói không cần, Tiêu Dực liền phát huy đẩy mạnh tiêu thụ mới có thể bán được như:

_Đối với nhà trọ nhỏ: “Vì sao nhà trọ nhỏ của ngươi ít người đến ăn cơm như vậy? Ngươi không muốn lấy lòng này nọ, người có mấy văn tiền liền không muốn tới chỗ này của ngươi ăn, ngươi phải thay đổi nha!”

“Ngươi lo lắng bán không được? Sai lầm rồi, đồ ăn đắt tiền như thế nào đều có thể bán ra ngoài, đầu tiên để ta nhìn xem ngươi bán thế nào. Bán suốt không được, ngươi có thể làm ra món mới, thịt gà xào cải trắng, khoai tây hầm xương gà, thả nhiều đồ ăn, thả chút ít thịt, giá cả ở trong phạm vi mọi người đều có thể trả, còn sợ không có người ăn sao?”

_Đối với tiệm cơm cỡ trung: “Muốn nhiều người tụ tập đến tiệm cơm lớn, phí tổn đầu tư là mấu chốt, một tiểu thư nhà giàu đến dùng cơm chỗ ngươi, ngươi lấy không ra món ăn có thể làm cho tiểu thư cảm thấy vừa lòng, lần sau nàng còn có thể tới sao?”

“Vì sao Chân Vị Lâu có thể kiêu ngạo? Bởi vì người chỉ cần đi Chân Vị Lâu, muốn ăn món gì cũng đều ăn được, lo trước khỏi họa nha!”

_Đối với tiệm cơm lớn: “Hôm nay vừa sản được, nhà trọ nhỏ không đủ mười mét vuông đều có bán thịt rừng, nơi này của ngươi thực không cần?” Một câu thu phục.

_Đối với nhà trọ lớn: “Thương nhân từ nam chí bắc nhiều như vậy, ngươi cũng không muốn người ta không ở nơi này của ngươi mà lại chạy đến nơi khác ăn cơm chứ?”

Đương nhiên còn có một câu là quan trọng nhất, có thể giải trừ mọi người lo trước lo sau: “Nếu một ngày bán không hết, ngươi đem chiên hay dung xì dầu hấp, bảo đảm ngươi để vài ngày đều sẽ không thay đổi mùi vị, thời điểm lại lấy ra ăn hương vị càng đậm đà nữa đấy!”

Vì thế, dường như tiến vào một nhà liền mua một con cũng không đủ, đi không hết nửa thành đã bán hết toàn bộ. Đàm Chương Nguyệt nhìn xem mà trợn mắt há hốc miệng: “Tiêu Dực, chúng ta đều bán hết rồi. Tiêu Dực, người mở miệng cho ta nhìn xem đầu lưỡi của người được không?”

“Làm gì?”

“Ta muốn xem miệng lưỡi ba tác không xương có bộ dáng gì.”

“Đi ra chỗ khác!” Tiêu Dực vươn tay muốn đánh người, Đàm Chương Nguyệt cười ha ha chạy đi, vui vẻ lớn tiếng nói: “Tiêu Dực, Tiêu Dực, ta muốn đi mua một cây trâm cho Tiểu Vụ, còn muốn mua bảy xấp vải bông đẹp mắt cho Tiểu Vụ làm quần áo.”

Tiêu Dực cũng lớn tiếng trả lời nàng: “Mua đi, mua đi, người muốn mua cái gì đều có thể.”

* * *

Lúc hai người trở lại trong thôn mặt trời còn chưa có rơi xuống sau lưng núi, An đại thúc làm thịt thỏ hoang xong đã có thể ăn, chính là cơm còn chưa có nấu. An đại thúc nói: “Không biết các người sẽ về đến sớm như vậy.”

Thừa dịp ba nam nhân ở trong phòng bếp bận làm cơm, Đàm Chương Nguyệt và Tiêu Dực đem tiền ra chia, mỗi người một nửa. Đàm Chương Nguyệt cười đến thấy răng không thấy mắt: “Tiêu Dực, Tiêu Dực, ta một ngày liền kiếm không quá hai ba lượng. Tiêu Dực, Tiêu Dực, ta trước kia ba tháng cũng không nhất định có thể kiếm được nhiều như vậy. Tiêu Dực. Tiêu Dực.....”

Tiêu Dực đau khổ xoa huyết thái dương, nữ nhân này lại bắt đầu, trời ạ!

Ngày kế tiếp, mỗi ngày ăn qua bữa sáng Đàm Chương Nguyệt sẽ đến kêu Tiêu Dực cùng đi săn thú một hồi. Diệp Khê ở nhà một mình, đọc sách tranh mình họa, luyện luyện chữ. Sau đó một mũi kim khâu ra một đường làm quần áo, thấy được chỗ không hiểu phải qua nhà An Vụ hỏi An đại thúc, hoặc là trực tiếp lấy quần áo đi qua nhà An đại thúc khâu, còn có thể cùng bọn họ trò chuyện. Sau đó canh thời gian vừa đúng lúc trở về nhà nấu cơm chờ thê chủ trở về cùng nhau ăn. Diệp Khê luôn chờ Tiêu Dực trở về cùng ăn cơm, bất quá nếu hân đói bụng sẽ ăn trước một ít thức ăn nhẹ. Bởi vì thê chủ nói, hân muốn dưỡng thân thể thật tốt, không thể nhịn đói.

Hôm nay trời nóng bức đã hầm cháo đậu xanh đường phèn, nhìn một buổi sáng, Diệp Khê dùng muỗng gỗ khuấy một chút rồi dùng đôi đũa gấp đậu, đậu xanh đã nấu mềm nhừ. Diệp Khê đem củi trong bếp ngoài trời rút ra dúi vào phía dưới trong bụi tro để mai dùng tiếp, chỉ chờ than lửa còn lại tiếp tục hầm, xoay người trở lại trong phòng cầm vật quần áo khâu một đoạn cuối cùng, khâu xong vật áo, cắt đứt chỉ dư, một bộ quần áo rách cục đã hoàn thành!

Diệp Khê cầm quần áo nhắc lên nhìn nhìn, thời gian vài ngày đã làm ra được bộ quần áo đầu tiên như vậy vẫn là có vẻ vừa lòng, đều là hân một mũi kim khâu ra một đường, đường may tuy rằng không tinh là tốt, nhưng là rất nhỏ khít. An đại thúc nói hân lần đầu tiên có thể làm được tốt như vậy đã thực giỏi lắm rồi, không biết thê chủ mặc vào có bộ dáng gì? Nghĩ đến thê chủ mặc lên bộ quần áo tự tay mình làm, Diệp Khê vui vẻ cười không ngừng, hân cuối cùng cũng giống phu lang nhà người khác có thể làm quần áo cho thê chủ của mình, về sau còn có thể làm cả đời.

Cả đời đấy, thật tốt!

Diệp Khê ngẩng đầu nhìn trời, đại khái thêm một canh giờ nữa thê chủ sẽ trở lại, lửa dư trong bếp cũng đã tắt. Diệp Khê đem cháo đậu xanh đường phèn nấu nóng hừng hực này bung xuống dưới, chờ thê chủ trở về vừa vận đã lạnh, ăn hàng giải nhiệt.

Diệp Khê tự mình ăn một chén cháo đậu xanh nhỏ trước, sau đó đi qua lại một vòng ở trong phòng, lại đi chuyển vòng vo ở trong sân, giống như hôm nay không có chuyện gì để làm. Diệp Khê lại đem bộ quần áo vừa làm tốt lấy ra xem, vẫn là thực vừa lòng, hay là lại làm thêm một bộ? Nhưng mà làm thành kiểu dáng gì nữa đây? Khoảng thời gian trước cùng đi với thê chủ trên đường, hân nhìn thấy có tiểu thư mặc bộ quần áo rất đẹp mắt, hân cũng muốn làm cho thê chủ một bộ thật đẹp mắt, nhưng mà không biết hân có thể làm ra được hay không?

Diệp Khê rối rắm suy nghĩ, từ dưới chân bếp lấy ra một đoạn than đen, lại vào nhà cầm một mảnh giấy để lên trên bàn vẽ ra. Vẽ chưa được vài nét bút chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi của Tiêu tứ tài. Diệp Khê chạy đi, xuyên thấu qua nửa tường cao ngoài sân thấy Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt đi về nhà bên này. Tiêu Dực cũng thấy Diệp Khê, cao giọng gọi: “Khê Nhi mau tới đây!”

“Thê chủ.” Diệp Khê chạy chậm đi qua, vừa vận mở cửa lớn ra cho các nàng đi vào. Tiêu Dực vừa vào cửa vừa nói: “Khê Nhi xem xem, ta mang cái gì về cho người đây?”

“Mang cái gì?”

Tiêu Dực đem áo khoát bao một cái đưa cho Diệp Khê: “Cầm cẩn thận lấy, sẽ hư.”

Bộ dáng Tiêu Dực khản trương hề hề làm cho Diệp Khê cũng khản trương theo, cẩn thận mà nhận, học nàng một tay giữ ở mặt trên - một tay nâng ở mặt dưới, bên trong gì đó tựa hồ trượt qua lại. Diệp Khê ‘nha’ một tiếng nho nhỏ, đem cái đó mang vào trong góc phòng nhẹ nhàng đặt ở trên đất mới mở ra xem.

Trong quần áo có đệm một lớp cỏ tranh, bên trong cỏ tranh có năm viên tròn tròn gì đó. Diệp Khê nhìn chăm chăm một hồi, ngẩng đầu xác nhận với Tiêu Dực: “Thê chủ, là trứng gà?” Giọng nói của Diệp Khê rất nhỏ, như là sợ nói lớn tiếng sẽ đem trứng dọa chạy.

“Là trứng gà, trứng gà rừng.” Tiêu Dực ngồi xổm xuống ở bên cạnh hân, trong tay mang theo một con gà rừng còn sống, gà rừng kia nhìn thấy trứng liền

kêu cục cục lên. Tiêu Dực cười hỏi: “Khê Nhi còn muốn nuôi gà không? Gà rừng này cho người nuôi được không? Nó là gà đang ấp trứng, chờ gà rừng con ấp nở, Khê Nhi còn có thêm nhiều gà.”

Diệp Khê còn chưa có kịp trả lời, Đàm Chương Nguyệt đã chạy tới: “Người nếu không muốn nuôi, có thể lấy đem qua nhà ta nuôi.”

“Đi qua một bên!” Tiêu Dực trừng mắt nhìn, hai tay Diệp Khê che chở trứng: “Ta muốn nuôi!”

Đàm Chương Nguyệt sờ sờ cái mũi thật sự sợ liên đi qua một bên, nói nhỏ: “Hừ, ngày mai ta cũng sẽ gặp được một con gà đang ấp trứng.” Hai tay chấp lại thở dài: “Cầu trời phù hộ, cầu trời phù hộ, làm cho ta cũng gặp được một con.”

Tiêu Dực và Diệp Khê cùng nhìn nhìn nàng, lại cùng vừa quay đầu lại. Diệp Khê cười híp mắt: “Thê chủ, nó là gà đang ấp năm quả trứng này sao? Chờ nó ấp ra gà con, ta sẽ có một con gà lớn và năm con gà con.” Diệp Khê vừa nói vừa đưa tay muốn đi ôm gà, Tiêu Dực mở thân mình ra che lại: “Nó sẽ mổ người.”

“À.” Diệp Khê có vẻ sợ rút tay về.

“Nó phải ấp năm quả trứng này, vậy Khê Nhi nghĩ bắt nó an bài ở chỗ nào thì tốt?”

Diệp Khê nghĩ nghĩ: “Có phải nên làm cho nó một cái lồng hay không?” Nhà bán gà ở chợ bán thức ăn kia trong thành đều là đặt ở trong lồng.

Tiêu Dực gật đầu: “Ta cũng nghĩ là phải thả ở trong lồng, thôn đồng đầu bên kia có Lí đại thúc không phải là đan cái sọt bán sao? Người đi mời hắn giúp đan cái lồng trúc, về sau gà lớn và gà con của người sẽ ở trong lồng trúc.”

“Được, ta đi ngay bây giờ.”

Diệp Khê đứng lên chạy thật nhanh đi ra ngoài, Tiêu Dực kêu lên: “Mang tiền đồng không?”

“Không cần.” Diệp Khê lại chạy vào trong phòng, qua một hồi lại chạy đi ra ngoài. Tiêu Dực lại bảo: “Đi chậm một chút!”

“Được.” Diệp Khê trả lời, tốc độ dưới chân không giảm, chuyển qua một cái góc tường rồi không còn thấy bóng dáng. Tiêu Dực bắt đầu đi lác đầu, lại vui mừng cười rộ lên. Tiêu Khê Nhi thân mình càng ngày càng tốt, đều có khí lực ngược xuôi.

Đàm Chương Nguyệt nhìn bóng lưng của Diệp Khê, lại hâm mộ nhìn gà và trứng. Tiêu Dực bật cười: “Về sau còn có thể bắt được nữa, lần sau thấy được liền bắt đem về nhà người nuôi. Nếu không gặp được, gà con trưởng thành liền chia hai con cho nhà người.”

“Thực sự?” Ánh mắt Đàm Chương Nguyệt đều sáng lên: “Đâu có, không cho người đổi ý.” Thấy Tiêu Dực trừng mắt, Đàm Chương Nguyệt lại vội vàng xua tay: “Đừng trừng, đừng trừng, ta biết người sẽ không đổi ý, hắc hắc, hắc hắc. Tiêu Dực, ta đi về trước, tiểu phu lang nhà người chỉ sợ là không rảnh làm cơm trưa, các người đợi lát nữa tới nhà ta cùng nhau ăn cơm trưa.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nơi ăn ở của gà

Tiêu Dực ở trong phòng tìm một mảnh vải đem cột vào một chân gà rừng, một đầu khác cột vào chân bàn, lại đến ôm chút cỏ tranh dùng để đốt lửa xếp thành một cái ổ, đem trứng gà rừng an toàn đến đặt ở bên trong, gà rừng kia lập tức ngồi xổm trên trứng. Tiêu Dực đóng cửa lại đi về phía đầu thôn đông, đi được một nửa đường thì thấy Diệp Khê đang trở về.

“Thê chủ, Lí đại thúc nói phải đến chiều mới có thể đan xong, y nói đan thật tốt rồi mang lại cho ta, ta nghĩ đi về trước nấu cơm cho ngài.”

“Buổi chiều qua giờ ngọ rồi đi, chúng ta đi sang nhà Đàm Chương Nguyệt ăn.” Tiêu Dực liền kéo hắn đi sang nhà Đàm Chương Nguyệt.

“Vậy gà đâu?” Hắn muốn đi xem gà.

“Ta cột nó ở phía dưới cái bàn, nó đang ngoan ngoãn ấp trứng đấy, lúc nó đang ấp trứng không thể luôn nhìn nó, nó sẽ cho rằng người muốn cướp trứng của nó.”

“Vậy à!” Diệp Khê có chút thất vọng, nghĩ lại đến một chuyện rồi cười: “Ta đây liền thừa dịp lúc cho nó ăn thì xem, đúng rồi thê chủ, hay là ta nên đi cắt cỏ đến cho nó ăn?”

“Hờ.... Hắn là nên đi.” Tiêu Dực cũng không nuôi qua gà: “Nó hẳn là còn có thể ăn chút rau cỏ linh tinh.”

“VẬY Ờ.” Diệp Khê hiểu rõ, thì ra thê chủ cũng không biết gà muốn ăn cái gì.

* * *

Ăn cơm ở nhà Đàm Chương Nguyệt xong, Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt đi vào trong thành bán con mèo. Diệp Khê vui vẻ mà về nhà nhìn gà bảo bối của hắn. Gà yên ổn nằm trong ổ ở trên hai lớp cỏ tranh, Diệp Khê ghi nhớ lời Tiêu Dực nói: “Không thể nhìn chăm chăm nó”. Nhưng mà lại không nhìn được tò mò gà con ấp nở là thế nào, vì thê liền trốn trong góc tường nhà mình nhìn lén, nhìn một hồi cũng không thấy ra động tĩnh gì. Diệp Khê lại nghĩ đến chuyện cất cỏ cho gà, đây là chuyện lớn, ngàn vạn ngàn vạn lần không thể làm cho gà bảo bối của hắn đói được. Diệp Khê đi ra ngoài cất một ít cỏ trở về thả tới trước mặt gà, gà kia nhìn cũng không liếc mắt nhìn một cái, tập trung mà ấp trứng. Diệp Khê đứng cách đó mười bước có chút rối rắm nín chặt góc áo của mình, gà không phải ăn cỏ sao?

Diệp Khê lại rối rắm một lát, gà rốt cục có động tĩnh, chậm rãi đứng lên còn run cái cánh lấy bầy. Diệp Khê mở to mắt thấy phía dưới, trứng vẫn là chưa nở. Gà rời khỏi ổ, đi tới đi lui vài bước, móng run lên vọt ra một đồng phân. Diệp Khê nhúu mày lại đồng thời cúi đầu hừ một tiếng, ‘thê chủ thích nhất là sạch sẽ, nếu như nàng nhìn thấy hai đồng phân còn không đánh chết con gà này?’

Gà mổ vài cọng cỏ Diệp Khê mang về, lại bắt đầu đi tới đi lui, đáng tiếc bị vài cột lại nên không thể đi xa. Diệp Khê không biết nó có phải còn muốn đi đại tiện nữa hay không, vội vàng mở vài cột ở trên chân bàn lòi kéo nó đi ra ngoài, đương nhiên hắn không có khả năng lòi kéo nó đi vào nhà xí, nhưng ít ra không thể để cho nó lại đại tiện ở trong nhà.

Diệp Khê lòi kéo gà đi đến trong sân, gà kia trái đi vài bước – phải đi vài bước, quả nhiên lại vọt ra hai đồng phân, làm cho Diệp Khê cảm thấy thật may mắn vì đã kéo nó đi ra. Gà một bên nhàn nhã đi tới, thỉnh thoảng mổ trên đất. Diệp Khê mở to mắt cũng không trông thấy rõ ràng nó rốt cuộc ăn cái gì. Lòi kéo một đầu vài đề gà đi theo, gà đi tới đi lui ra cửa lớn, mổ một hồi trong bụi cỏ ở ven đường. Cỏ, lá cây, rễ cây gì đó, ngay cả sâu nhỏ trên cỏ cũng đều bị nó ăn. Diệp Khê có chút lo lắng nó ăn sâu có thể bị tiêu chảy hay không, lại hoài nghi nó có phải vốn chính là ăn sâu hay không, vì thế lại rối rắm cầm lấy góc áo của mình nhìn nó mổ.

Diệp Khê còn chưa có rối rắm xong, gà kia ước chừng là ăn no, lại từ từ nhàn nhã lòi kéo hắn đi, gà kia lại nhớ đường, lòi kéo Diệp Khê trở về nhà, tự mình lại đến cái ổ ở đồng rom nằm lên. Diệp Khê cong cong đầu, đem vài lại cột vào chân bàn, sau đó đứng ở một bên nhìn nó. Gà kia tập trung ấp trứng, đối với Diệp Khê đứng ở một bên quan sát nó cũng không thêm quan tâm đến. Diệp Khê nhìn ra ngoài một hồi cảm thấy mắt mệt, đành phải cầm quyển sách ngồi vào dưới mái hiên bên ngoài xem, thỉnh thoảng lại không nhìn được quay đầu nhìn lén gà vài lần, rốt cuộc gà con phải đến lúc nào mới sinh ra đây?

“Nhà Tiêu tú tài.”

Có người ở bên ngoài kêu hắn, Diệp Khê ngẩng đầu: “Lí đại thúc.” Diệp Khê vui vẻ buông sách chạy tới mở cửa. Lí đại thúc cầm lồng trúc đã đan xong tiến vào, lồng kia đan cũng thật lớn nhưng còn có thể mở cửa ra. Diệp Khê thật cao hứng, gà của hắn rốt cuộc đã có ổ.

“Cám ơn Lí đại thúc, đan thật tốt.”

Lí đại thúc ngại ngại cười cười, tò mò nhìn nhìn vào bên trong: “Diệp ca nhi, gà của nhà ngươi, có thể cho ta nhìn một chút hay không?”

“Gà đang ấp trứng đây.” Diệp Khê dẫn y đi vào bên cạnh cửa: “Chúng ta phải nói nhỏ một chút, thê chủ nói nó sẽ cho rằng chúng ta muốn cướp trứng của nó, nó sẽ mổ người.”

Hai người ghé vào cạnh cửa nhìn một hồi, gà kia trừ bỏ ngay từ đầu giật giật cánh kêu cục cục vài tiếng liền lại không có động tĩnh gì. Mặt mũi Lí đại thúc tràn đầy hâm mộ, ‘Tiêu gia có gà này, rất nhanh liền trở nên giàu có lên. Tiêu tú tài là người có bản lĩnh, rõ ràng có thể săn được gà ấp trứng mang về.’

“Diệp ca nhi, Tiêu tú tài nhà ngươi và Đàm Chương Nguyệt lên núi săn thú, có gặp qua sói không?”

“Không có nha, thê chủ làm cung tiễn dùng để săn thú, nói là gặp được sói cũng không sợ.”

Như vậy ờ, giống như thật không có nghe nói Tiêu tú tài và Đàm Chương Nguyệt xảy ra chuyện gì, có lẽ, hắn không phải hắn là phản đối người mới.

Lí đại thúc nghĩ đến có chút xuất thần, Diệp Khê thấy y như thế đầu tiên là nghi hoặc, tiện thể hoàn toàn bưng tỉnh, có chút ngượng ngùng mà nín chặt góc áo của mình, Diệp Khê hỏi: “Lí đại thúc, lồng gà này, mất bao nhiêu tiền?”

“A?” Lí đại thúc phục hồi lại tinh thần, cười có chút chua chát: “Không cần tiền, không cần tiền, Diệp ca nhi, ta cần ngươi giúp một việc.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Vũ khí tốt nhất

Thời điểm Tiêu Dực từ trong thành trở về, Diệp Khê đã đem chuồng gà làm cho vô cùng thư thái – trải một lớp cỏ tranh thật dày, mềm vô cùng.

Diệp Khê lần đầu tiên không có chạy ra mừng cô khi lúc Tiêu Dực về nhà, bởi vì hắn đang kiểm tra chuồng gà của mình làm có đủ mềm mại thoải mái hay không, căn bản là không phát hiện cô trở về.

“Khê Nhi.”

“Thê chủ, ngài đã trở lại.” Diệp Khê ngẩng đầu, người còn đứng cạnh chuồng gà bên kia. Vì một con gà lạnh nhạt với cô, Tiêu Dực ăn có chút vị chua.

“Đã trở lại, chuồng gà đã đưa tới rồi hả?” Núi không để ý đến người thì người đành phải tự mình đi qua.

“Đúng vậy, thê chủ ngài xem, ta trải thật nhiều cỏ tranh, ngài nói nó có thể thích hay không?”

“Nó sẽ thích, chuồng gà này hết bao nhiêu tiền?”

“Không đòi tiền.” Diệp Khê có chút khẩn trương lại nín góc áo của mình, cúi đầu nói: “Lí đại thúc nói... nói... nói.....”

Tiêu Dực xoa xoa tóc của hắn, cười hỏi: “Nói cái gì?”

“Nói muốn cho Lí Tân nhà y cùng đi chung với ngài săn thú, hỏi ngài có thể hay không?” Diệp Khê liếc trộm nhìn Tiêu Dực, thấy nàng vẫn mỉm cười, Diệp Khê thoáng ngẩng đầu: “Có thể chứ? Thê chủ.”

“Khê Nhi cảm thấy thế nào?”

“Ta... ta không biết.... nhiều người một chút, gặp được sói cũng không cần sợ.....”

Tiêu Dực cười lại vỗ về đầu của hắn: “Khê Nhi đã nói như vậy, vậy kêu nàng ta đến đây đi.”

Diệp Khê ngẩng đầu nhìn nàng, có chút không thể tin được nàng thực sự đồng ý rồi: “Thê chủ... thê chủ nói là sự thật? Có thể mang nàng ta đi cùng?”

“Khê Nhi nhà ta nói mang, ta liền mang.” Tiêu Dực làm một bộ dáng ngơ ngác nói là tính, Diệp Khê cao hứng nói: “Ngay bây giờ ta đi nói cho Lí đại thúc biết.”

Tiêu Dực giữ chặt hắn: “Khê Nhi, thê chủ của ngươi đói bụng, tối nay chúng ta ăn cái gì?”

“A! Ta còn chưa có nấu cơm!” Diệp Khê vừa vội vàng đi bận việc, Tiêu Dực cười cười, đem chuồng gà tiến trong nhà sắp xếp chỗ ở cho nó. Đồng phân ở trên đất đã được Diệp Khê sớm liền xử lý xong, cô không phát hiện, cho nên không có ý kiến gì với gà.

* * *

Mỗi ngày sau cơm tối Tiêu Dực sẽ cùng Diệp Khê đi tản bộ, hai người tự nói lẫn nhau về việc hôm nay làm gì, kỳ thật nói đến nói đi cũng không ngoài là mấy chuyện kia, nhưng hai người đều trầm nói không nề hà, một đường cho tới ruộng, thuận tiện tưới chút nước cho ruộng dưa cải, đi một vòng rồi trở về, Đàm Chương Nguyệt cũng tới.

Đàm Chương Nguyệt mỗi tối đều phải đến nhà Tiêu Dực, đến cùng Tiêu Dực làm cung tiễn. Đàm Chương Nguyệt đã có một bộ cung tiễn của riêng mình, nhưng Tiêu Dực nói muốn làm nhiều một chút. Đàm Chương Nguyệt không nói hai lời đồng ý.

Cung tiễn khó làm nhất chính là bộ phận cánh cung, dựa theo Tiêu Dực tự mình thí nghiệm ra phương pháp chính là dùng lửa hơ, sau đó một chút một chút uốn cong. Tiêu Dực ngồi ở đồng lửa vừa hơ thân cây, Đàm Chương Nguyệt ở một bên đứng tấn tước tên gỗ.

Từ lúc Đàm Chương Nguyệt bắt đầu cùng Tiêu Dực lên núi săn thú, Tiêu Dực liền mỗi ngày đều dạy Đàm Chương Nguyệt mấy chiêu thức phòng thân đơn giản, gần đây làm cho tay chân của nàng càng linh hoạt, thêm một cái nữa vạn nhất thật sự gặp được động vật hung mãnh cũng không phải không có cách mà bỏ tay chịu trời.

Đàm Chương Nguyệt học được không tính có sức, có lẽ nàng từ nhỏ đối với những động tác này miễn cảm, một động tác Tiêu Dực làm mẫu một lần, nàng cơ bản có thể nhớ kỹ chỉ là muốn hoàn toàn nắm giữ nội dung chính còn phải luyện tập nhiều. Chính là đối với thư sinh yếu đuối đột nhiên một ngày nào đó nàng lại biết công phu. Đàm Chương Nguyệt vẫn còn thật hoài nghi: “Tiêu Dực, người trước đây đã nói là người xem sách học được, nhưng mà tay chân người thật lưu loát nha, giống như là luyện thật nhiều ngày.”

Tiêu Dực nói dối mà tim không đập nhanh mặt không đỏ: “Ta là luyện nhiều ngày, đoạn thời gian kia ta mỗi ngày dậy sớm chạy bộ, còn ở trong sân đánh quyền, người cũng không phải không biết.”

“Mà ta lại cảm giác người giống như luyện thật nhiều năm.” Đàm Chương Nguyệt thổi thổi vụn gỗ trên mũi tên, tiếp tục tước: “Nếu không phải từ nhỏ sống chung một nơi cho đến lớn, ta còn thật lo lắng người là bị đổi thành người khác, không phải Tiêu Dực trước kia.”

Nói xong lời vô tâm, Tiêu Dực nghe trong lòng cũng là lộp bộp một chút. Tiêu Dực cười gương hai tiếng, thật nghiêm túc giải thích với nàng: “Ta trước kia chỉ nghĩ đến đọc sách thật tốt, một ngày kia thi được Cử nhân là có thể đi làm quan. Về sau ta mới biết thi được Cử nhân cũng chỉ có thể treo cái danh ở trên Lại bộ*, phải chờ tới khi thiếu quan mới có cơ hội, mà Cử nhân trên danh nghĩa chờ quan rất nhiều, cũng không biết khi nào thì mới có thể đến phiên ta.” Đối với chế độ quan lại ở nơi này, Tiêu Dực đã tìm hiểu qua, dù sao tiền thân là người một lòng một dạ khảo Cử nhân muốn làm quan Tú tài. Nếu cô cái gì cũng đều không biết, chỉ sợ sẽ làm người hoài nghi.

(*Bộ trong chính phủ xưa trông coi việc bổ dụng, chuyển chuyển hoặc cách chức các quan lại.)

Tiêu Dực tiếp tục: “Về sau cưới Khê Nhi, lại bị đánh một hồi, đã quên rất nhiều chuyện, ta lại muốn rất nhiều, cảm thấy nếu lại đi xuống như vậy, đời này chỉ sợ cũng không có gì phát triển. Cứ chờ đợi kéo dài không bằng sớm tìm đường ra khác, nói không chừng có thể sống tốt một chút.” Nói đến chỗ này, Tiêu Dực cười cười: “Ta xem nhiều sách, tự mình học luyện chút chiêu thức đơn giản, quá khó khăn ta cũng sẽ không học được. Dù sao ta học được cái gì, ta sẽ dạy người cái đó. Đàm Chương Nguyệt.”

Tiêu Dực đứng dậy đi qua ôm lấy nàng: “Người biết không, có người làm bằng hữu, ta thực sự, thật cao hứng.” Giọng nói của Tiêu Dực có chút nghẹn ngào, cô cũng không biết chính mình làm sao nữa, sau khi nói xong, thế nhưng có chút cảm động. Bằng hữu đối xử thật tình như vậy, cô ở trong thế giới kiếp trước, căn bản là không có cảm nhận được loại tình cảm này.

Đàm Chương Nguyệt có chút bị cảm xúc đột nhiên của Tiêu Dực dọa đến, Tiêu Dực như vậy nàng chưa thấy qua, giống... giống như, giống... giống như cô đọc cả đời bỗng nhiên tìm được một người bằng hữu tâm giao. Đàm Chương Nguyệt ngăn người, ra về thoải mái mà vỗ vỗ lên lưng của nàng, có ý trêu đùa: “Tiêu Dực, người nói ra những lời này sẽ không phải là uống nước tiểu của mèo chứ?”

!!! Đầu Tiêu Dực đầy vạch đen, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Đàm Chương Nguyệt, người như thế nào lại không có tư tưởng như vậy?”

Đàm Chương Nguyệt một mặt vô tội: “Người cũng không phải là Tiểu Vực nhà ta, với người, muốn tư tưởng làm gì?”

“.....” Tiêu Dực bị nghẹn một hơi ở trong cổ họng.

“Thê chủ, các ngài đang làm cái gì thế?” Diệp Khê xem xong gà bảo bối của hắn đi ra thấy Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt dường như đang ôm nhau, có chút kinh ngạc.

“Ừm, không có gì, chúng ta đang so ai cao hơn.” Tiêu Dực cười lùi lại vài bước, vẫy tay về phía Diệp Khê: “Khê Nhi xem gà đủ rồi hả?”

“Ta tìm cái chén để dành cho nó uống nước, ta còn mang cò mà nó thích ăn đều băm nát để ở trong cái bồn cũ kia dứt cho nó ăn.” Diệp Khê đi đến bên cạnh Tiêu Dực lôi kéo cánh tay của nàng nói mình ở trong phòng làm gì, hắn còn bị vây trong hưng phấn với một con gà trong nhà, còn sắp có mấy con gà con.

“Vậy à, Khê Nhi làm thật nhiều việc nhà.” Tiêu Dực cười kéo hắn cùng ngồi xuống, chính mình cảm lấy thân cây hơi lạnh bắt đầu gia công, một bên rảnh rỗi nói chuyện với Diệp Khê: “Như vậy nó uống nước không? Ăn cò của người băm không?”

“Uống một chút, ăn một chút, nhưng mà...” Diệp Khê có chút phát sầu: “Thê chủ, nó sẽ đi đại tiện ở trong nhà.”

“Vậy thì buổi tối liền đem cái lồng đặt ở bên ngoài.” Nếu cô cảnh giác một chút, hẳn là sẽ không bị trộm đi.

Nói đến cái lồng, Diệp Khê lại nghĩ tới Lí đại thúc: “Thê chủ, ngài muốn lúc nào thì mang tiểu thư Lí gia đi săn thú?”

“Tiểu thư Lí gia?” Đàm Chương Nguyệt chen vào nói: “Muốn cùng chúng ta đi săn thú?”

Tiêu Dực gật đầu: “Là Lí Tân nhà Lí đại thúc, muốn cùng chúng ta đi săn thú, người nói thế nào?”

“Hở?” Đàm Chương Nguyệt có chút kinh ngạc: “Người làm sao có thể tới hỏi ta? Đây không phải do người quyết định sao? Vừa vặn, trong thôn có vài người đến nói với ta muốn cùng chúng ta đi săn thú đấy.”

Tiêu Dực nhìn nàng: “Thế nào liền do ta quyết định? Chúng ta cùng đi săn thú, đương nhiên muốn thương lượng với người trước, vậy các nàng kia hỏi người, người trả lời các nàng thế nào?”

Đàm Chương Nguyệt cười ha ha vài tiếng: “Ta nói với các nàng phải tới hỏi người, người đồng ý mới được. Vậy Tiêu Dực, người có đồng ý mang theo các nàng hay không?”

Tiêu Dực hỏi lại nàng: “Còn người đâu?”

“Kỳ thật, ta cảm thấy nhiều người một chút cũng tốt, như vậy chúng ta là có thể lại đi sâu vào ngọn núi một chút, nói không chừng có thể gặp được heo rừng hay gì đó.”

Tiêu Dực cười: “Đúng nha, đến lúc đó người có thể động tay.”

Đàm Chương Nguyệt lại cười ha ha vài tiếng: “Ta mỗi ngày học võ phòng thân, chủ yếu thử xem tay, không thể luyện không, đứng tấn này ngồi mệt, hơn nữa, tên gỗ này chúng ta tước có thể dùng, nhưng cung này, làm nhiều như vậy cũng không thể làm không công, trời nóng bức người còn ngồi bên lửa, không lời bao nhiêu tiền nhưng là rất mệt.”

Tiêu Dực nhủ mảy: “Ngươi lại biết ta muốn kiếm tiền?”

“Biết, ngươi mỗi ngày làm cung tiễn là muốn bán cho những người săn thú cùng chúng ta.”

“Vậy ngươi còn theo ta thương lượng? Đồng ý với các nàng thì tốt rồi.”

“Vậy không được, xem xem các nàng có phải thích hợp hay không, kéo cung không chỉ cần sức lực, cũng cần chính xác, săn thú cũng không phải nói đi chung là có thể đi. Nếu như gặp nguy hiểm cũng không phải là chuyện đùa.”

Đàm Chương Nguyệt cũng không ngu ngốc, Tiêu Dực cười: “Thật giống như ta nghĩ, vậy ngày mai chạng vạng gọi các nàng lại đây nhìn xem đi, người trong thôn như thế nào ngươi đều quen thuộc hơn ta, đến lúc đó ngươi quyết định.”

“Được.” Đàm Chương Nguyệt đồng ý một tiếng xuống, lại hỏi: “Vậy là cũng không phải muốn dạy các nàng võ phòng thân chứ?”

“Dĩ nhiên là muốn dạy, đến lúc đó để cho các nàng tự về nhà mình luyện đi, ta cũng không có nhiều thời gian nhìn chăm chăm các nàng luyện.”

Diệp Khê ở một bên thở dài: “Thê chủ, nếu ta có thể giúp ngài thì tốt rồi.” Hắn có rất nhiều thời gian rảnh, nhưng hắn không có việc gì để làm.

Tiêu Dực cười đến ôn hòa: “Khê Nhi chỉ cần ở cùng với ta là được. Khê Nhi tối nay có phải còn chưa ăn trái cây hay không? Đi ăn trái lê đi.”

“Dạ.” Diệp Khê nghe lời đi vào nhà, qua một lát cắn trái lê đi ra, còn cầm hai trái đi ra cho hai nữ nhân, bất quá các nàng cũng chưa có thời gian ăn.

Diệp Khê chậm rãi cắn lê, chờ sau khi ăn lê xong lại bắt đầu nhảm chán: “Thê chủ, ngày mai ngài mua chút sợi tơ về được không?”

“Muốn đan dây xích tay?”

“Ta không có chuyện gì làm, có thể đan dây xích tay đi bán.” Thê chủ bá đạo nhất, vừa đến tối sẽ không cho phép hắn đọc sách, cũng không cho phép hắn khâu quần áo, nói cái gì đối ánh mắt hắn không tốt, về sau sinh cục cưng ra cũng sẽ là người mù. Nhưng hắn đọc trong câu chuyện tài nữ cũng khó cực đọc sách đêm khuya được, cũng chưa nói người ta sinh ra thành người mù. Diệp Khê từng dùng lời này phản bác thê chủ, nhưng thê chủ nói sinh đứa nhỏ là nam tử, không liên quan với nữ nhân. Diệp Khê suy nghĩ mấy ngày vẫn là cảm thấy thê chủ nói không đúng, nếu không liên quan với nữ nhân, đứa nhỏ vì sao phải kêu nữ nhân là mẫu thân?

“Hiện tại ta có thể kiếm rất nhiều tiền, không cần Khê Nhi lại đan dây xích tay.”

Tiêu Dực không muốn hắn vất vả, bất quá Diệp Khê dường như hiểu lầm ý của cô rồi, mắt to rung rung nhìn Tiêu Dực: “Thê chủ không muốn ta nữa sao?”

“Không có nha!” Đây là nói đến đâu vậy? Đang thật tốt sao lại miên man suy nghĩ cái gì thế?

“Vậy ngài trước kia nói muốn cùng nhau cố gắng, hiện tại ngài có thể kiếm được rất nhiều tiền, sẽ không muốn Khê Nhi.....” Bắt đầu hít cái mũi.

“Không có, Khê Nhi đừng nghĩ linh tinh.”

“Ngài có, ngài không cần ta cùng nhau cố gắng, chính là không muốn ta, ngài cảm thấy ta vô dụng, thân mình không tốt không thể sinh cục cưng, ngài muốn đuổi ta đi...” Nước mắt liền rơi xuống.

Đàm Chương Nguyệt không dám tin nhìn nàng: “Hử? Tiêu Dực, ngươi thực sự muốn đuổi hắn đi?”

Tiêu Dực trừng nàng: “Đừng thêm phiền.” Đàm Chương Nguyệt lui lui vai không lên tiếng, Diệp Khê còn đang khóc kè: “Ngài muốn đuổi ta đi, ngài không cần ta, ngài muốn đi cưới người khác.....”

Đây là đang nói nói tới chuyện gì thế? Tiêu Dực thờ dài, cầm thân cây ở trong tay để qua một bên, xoay người đem Diệp Khê ôm vào trong ngực an ủi: “Ta làm sao có thể không cần Khê Nhi chứ? Ta không có muốn thành hôn người khác, ta nói rồi muốn Khê Nhi theo giúp ta cả đời, ta không phải sợ ngươi vất vả sao? Phu lang nhà người khác đều là dựa vào thê chủ nuôi, nào có người còn tự mình đi kiếm tiền?”

“Có, An đại thúc và An Vụ ca ca không phải còn đan dây xích tay, còn có trên đường bán bánh bao cũng là nam tử, còn có bán nước trà cũng là, còn có.....”

“Được được được.” Tiêu Dực đầu hàng, vỗ nhẹ cái mũi nhỏ của Khê Nhi đang hít vào mà dỗ dành: “Ngày mai ta mua sợi tơ về cho ngươi, ngươi thích đan liền đan đi, cùng nhau cố gắng, cùng nhau cố gắng.”

Diệp Khê vui đầu vào trong lòng Tiêu Dực, khoe miệng lặng lẽ nhếch lên hai bên, hi hi, ‘trong sách nói là sự thật nha, nam nhân vừa khóc, có yêu cầu gì nữ nhân đều sẽ đáp ứng.’

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Thành viên mới

Diệp Khê mừng rỡ ngẩng đầu lên nhưng đã quên đem thu lại nụ cười, Tiêu Dực nghi hoặc: “Ngươi cười cái gì?”

Diệp Khê phản ứng rất nhanh: “Thê chủ không có không cần ta, ta cao hứng.”

Tiêu Dực không nghi ngờ có hấn, xoa đầu của hấn dịu dàng cười nói: “Đồ ngốc.”

Diệp Khê lại khịt khịt mũi, cọ cọ ở hõm vai của nàng mới ngồi thẳng xuống. Đàm Chương Nguyệt nhìn thấy nước mắt tuôn ra tự nhiên của Diệp Khê, có chút hoài nghi hấn vừa rồi có phải thật sự khóc hay không? Thấy bộ dáng của Tiêu Dực giống đứa ngốc nghếch không hề sức phán đoán. Đàm Chương Nguyệt lắc đầu lắc tai: “Tiêu Dực, nam nhân không thể cứng chiều như thế được, cứng chiều một cái sẽ hất mũi lên mặt. Nếu là nhà ta, rống hấn hai câu nhìn xem hấn còn dám dong dài?”

“Phải không? Ngươi muốn rống à?” An Vụ lạnh nhạt cười đi từ bên ngoài vào, Đàm Chương Nguyệt sững sốt, lập tức làm một bộ mặt chân chó: “Tiểu Vụ, sao ngươi lại đến đây?”

“Nếu như ta không đến, làm sao có thể nghe được có người nói muốn rống ta?”

Tiêu Dực và Diệp Khê đều vụng trộm cười, Tiêu Dực quăng cho Đàm Chương Nguyệt một ánh mắt “Ngươi chết chắc rồi”. Diệp Khê còn lại là bận lấy ghế cho An Vụ lấy ngồi. Đàm Chương Nguyệt còn đang đứng tần, trên mặt là chân chó tươi cười cực điểm: “Tiểu Vụ, ngươi ngồi đi, ngươi nghe lắm, ta làm sao có thể rống ngươi chứ, ta không phải thương ngươi nhất sao Tiểu Vụ.....”

“Hừ!” An Vụ trừng nàng, quay đầu chào hỏi với Tiêu Dực, lại đem cái sọt nhỏ trên tay đưa cho Diệp Khê: “Diệp ca nhi, hôm nay thu khoai lang, ta mang một ít sang cho ngươi.”

“A, thật lớn đấy, ngày mai ta có thể làm cơm khoai lang cho thê chủ ăn.” Diệp Khê kéo y cùng ngồi xuống, lại thả vài củ vào trong đồng lửa: “Nướng ra nhất định sẽ rất ngọt, ta thật muốn ăn.”

An Vụ cười nói: “Miệng của Diệp ca nhi thật tốt, mọi người ai cũng thích ngươi.”

Diệp Khê có chút ngưng ngẫm: “Ta mỗi ngày đều phải ăn thật nhiều.” Lại có chút buồn rầu: “Như vậy mà thê chủ nói ta còn là gầy, ta rõ ràng đã mập lên rất nhiều.”

An Vụ đánh giá hấn, so sánh với trước kia, thật là mập lên một chút, bất quá đáng người của Diệp Khê vốn là bé bỏng, lần này tắm bồn vào cũng ra hình dáng eo nhỏ thon thả. An Vụ cười nói: “Chỗ nào mập? Bất quá vừa được đáng người bình thường mà thôi, ngươi gặp qua phu lang của lão bản nhà trọ cuối phố trong thành chưa? Đó mới gọi là mập.”

An Vụ nói phu lang của lão bản kia Diệp Khê tất nhiên là gặp qua, nghĩ đến nam tử thân mình tròn vo kia, Diệp Khê liền lạnh run một cái nhỏ: “Ta mới không cần mập thành như vậy.”

Nói chuyện mập ốm, khoai lang đã bốc mùi lên, Tiêu Dực hít hít mũi: “Tiểu Khê Nhi, khoai lang của ngươi có phải đã nướng chín rồi hay không?”

“Xác nhận đã chín.” Diệp Khê rút ra một củ đến bóp bóp, mềm mềm.

“Đã chín.” An Vụ giúp Diệp Khê dùng cây còn nhỏ đem đào khoai lang ra, kêu hai nữ nhân kia: “Các ngươi nghỉ ngơi một chút, cùng nhau lại đây ăn đi.”

Mấy người đang ăn khoai lang đùa giỡn, có người đứng cách một đoạn tường quay mặt vào trong gọi: “Tiêu tú tài.”

Tiêu Dực đi ra xem, là hai nữ tử đứng ở bên ngoài, một người trẻ tuổi còn đeo một cái rỏ lớn ở sau lưng, người lớn tuổi còn mang theo ấm và ly trà, Tiêu Dực không hiểu: “Có chuyện gì không?”

Hai nữ tử đều có chút thiếu tự nhiên, người trẻ tuổi nói: “Chúng ta là tới hỏi một chút, ta... ta, có thể đi cùng các ngươi săn thú được hay không?” Có lẽ là lo lắng các nàng sẽ không mang nàng theo, nàng có chút khẩn trương xoa xoa tay: “Chúng ta ở dưới ruộng trở về nghe phụ thân ta nói, ban ngày ông ấy có đề cập chuyện này với phu lang nhà ngươi, cho nên ta và mẫu thân ta liền đi tới hỏi... hỏi...”

Thì ra là mẫu nữ* Lí Tân à, Tiêu Dực còn chưa có kịp xác nhận lại có phải Lí Tân hay không. Đàm Chương Nguyệt đã kêu lên: “Lí Tân, đứng ở ngoài cửa làm gì? Tiến vào đi.”

(*mẫu nữ: mẹ và con gái, phụ tử: cha và con trai.)

Mẫu nữ Lí Tân đẩy cửa lớn xiêu vẹo ra đi vào, Lí Tân đem cái giỏ trên lưng buông xuống, Lí đại nương đem đồ bên trong hai túi lấy ra: “Trong nhà cái gì

cũng đều không có, mượn ít gạo và rau củ lại đây, Tân nhi nhà chúng ta muốn đi theo các người cùng săn thú. Tiêu tú tài, xem như nể tình chúng ta là người ở cùng thôn, các người liền mang theo Tân nhi đi.”

Tiêu Dực sững sốt một chút, không nghĩ tới các nàng lại đến tặng lễ cho mình. Tiêu Dực cầm hai túi kia thả lại trong cái giỏ của các nàng: “Gạo và rau củ ta sẽ không cần, bất quá lên núi săn thú rất nguy hiểm, Lí Tân, người xác định muốn đi cùng chúng ta? Lí Tân, đại nương*, các người phải hiểu được, nếu xảy ra chuyện gì, ta sẽ không phụ trách.”

(*Tiếng gọi người đàn bà có chồng.)

“Ta biết trên núi nguy hiểm, ta không sợ, ta cũng muốn làm cho trong nhà khá giả lên.” Người trong thôn đều biết đến hai người các nàng bán con mồi kiếm được thật nhiều tiền, nàng cũng muốn cải thiện cuộc sống trong nhà, làm cho phụ mẫu và phu lang sống tốt hơn. Lí đại nương than một tiếng, giống như hạ quyết tâm nói: “Tiêu tú tài, cho Tân nhi đi với người lên núi đi.”

Tiêu Dực nhìn Đàm Chương Nguyệt, Đàm Chương Nguyệt hiểu ý: “Muốn cùng chúng ta đi cũng không phải không thể, nhưng mà, trước đó nhìn xem có thích hợp hay không đã. Dù sao lên núi không phải đi chơi, đó là cuộc nửa cái mạng, chúng ta cũng không dám tùy tiện quyết định sai lầm liền mang theo các người đi.”

Mẫu nữ Lí Tân có chút gấp gáp: “Vậy muốn như thế nào mới thích hợp?”

“Trừ người ra, trong thôn còn có vài người cũng muốn đi.” Đàm Chương Nguyệt đem tên mấy người kia nói với nàng: “Như vậy đi, người đi nói với nhóm nàng, buổi chiều ngày mai cùng nhau đi sang nhà ta, trước tiên ta dạy các người săn thú thế nào, học thật tốt mới có thể đi.”

Mẫu nữ Lí Tân lại lộ ra sắc mặt vui mừng, tuy là còn phải học cái gì đó, nhưng cuối cùng là đồng ý rồi, chỉ cần học giỏi liền có thể đi theo. Lí đại nương rót một ly trà, Lí Tân nhận không biết nên kính người nào, dù sao săn thú là Tiêu Dực mang theo, người đồng ý muốn dạy nàng lại là Đàm Chương Nguyệt. Cũng may Lí đại nương phản ứng mau, lập tức lại rót thêm một chén. Lí Tân bụng trái một chén - phải một chén, dùng một tiếng quý gối trước mặt hai người: “Mời hai vị sư phụ dùng trà.”

Tiêu Dực há to miệng, dụi vào mắt vài cái cũng chưa phản ứng lại chuyện trước mắt là như thế nào, nhưng Đàm Chương Nguyệt lại cười hơ hớ đưa tay muốn nhận, trong lúc còn chưa có đụng tới chén lại đưa tay lùi về nhìn Tiêu Dực.

Tiêu Dực hoàn hồn, kéo Lí Tân đứng lên: “Không cần như vậy, không cần như vậy, chúng ta cùng thôn, không nên như thế, người mau đứng lên.”

Lí Tân cứng rắn, cứng rắn muốn quỳ xuống: “Sư phụ.....”

Tiêu Dực lau mồ hôi: “Chuyện đó, Lí Tân, đừng gọi ta là sư phụ, mọi người đều là tỷ muội, chúng ta cứ giống như trước đây là được.”

“Sao có thể như vậy, ta là đến học.....”

Lí Tân còn muốn giải thích, Đàm Chương Nguyệt nói: “Lí Tân này, nghe Tiêu Dực, giống như trước đây là được, người nếu cảm thấy băn khoăn, tối nay người liền giúp nhà Tiêu Dực gánh đầy thùng nước là được.”

Vốn chuyện nấu nước nấu cơm trong nhà như vậy phần lớn là nam nhân làm, nhưng Tiêu Dực không muốn Diệp Khê vất vả, mỗi ngày đều là buổi tối gánh đầy thùng nước mới đi ngủ, đây là chuyện toàn thôn đều biết đến. Lí đại nương nói đồng ý: “Đi đi đi, Tân nhi, còn không mau đi gánh?”

“À, ta phải đi.”

“A? Không cần, không cần....” Tiêu Dực vội vàng xua tay chối từ, cô không biết xấu hổ hay sao mà cho người ta giúp đỡ loại chuyện này? Nhưng Lí Tân đã tự cầm thùng nước đặt ở dưới mái hiên đi ra ngoài.

* * *

Đàm Chương Nguyệt chọn người như thế nào Tiêu Dực cũng không quản, chính là buổi tối ngày hôm sau Đàm Chương Nguyệt dẫn theo năm nữ tử gồm Lí Tân đi qua nhà Tiêu Dực lấy cung tiền. Tiêu Dực đang giúp Diệp Khê cắt rau cho gà ăn -- trước đó vài ngày rau củ đến mùa nên đều đã trưởng thành, nhất thời không ăn hết, lá cây đều nhanh già đi, đành phải lấy đến cho gà ăn.

Tiêu Dực đang cắt rau, chợt nghe Đàm Chương Nguyệt phát biểu bàn bạc cùng mấy nữ tử kia: “Cung tiền này là bán lấy tiền, hai lượng bạc một bộ, phối hợp với mười cây tên gỗ. Bất quá Tiêu Dực nói, chúng ta là người cùng thôn, ta kiếm tiền kiếm người bên ngoài là được rồi, không kiếm người cùng thôn, cho nên tên này các người đưa tiền vốn và vất vả phí cho là được rồi. Ta cân nhắc, tên này tiền vốn tính ra cũng không nhiều, nhưng làm thành rất vất vả và không dễ dàng, phí vất vả này tính không được nha, không bằng chờ các người săn được con mồi, mỗi người cho chúng ta năm con gà, dùng để đổi cung tiền này, như thế nào?”

Năm nữ tử kia tự nhiên là gật đầu đồng ý, Tiêu Dực cũng không phản đối, tuy rằng cô vẫn chưa nói qua như vậy. Đàm Chương Nguyệt lại nói: “Tiêu Dực, ta nói với các nàng, các nàng mỗi người gánh nước cho nhà người năm ngày, xem như học phí bài sư.”

“A....” Tiêu Dực thờ nhẹ, Đàm Chương Nguyệt lại mở miệng cản trở nàng muốn nói gì đó: “Có phải chính thức bài sư hay không là một chuyện, nhưng tiền sư phụ đều phải thu, người xem như nể tình người ở cùng thôn không thu, các nàng cũng sẽ băn khoăn, liền chọn gánh nước để biểu đạt tâm ý.”

Mấy nữ tử kia cũng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, Tiêu tú tài, người đừng tiếp tục từ chối nữa.”

Tiêu Dực gật đầu đồng ý, thầm nghĩ: 'Đám Chương Nguyệt này, rõ ràng thêm nhiều người cùng đi lên núi đồi chúng ta cũng không phải có ưu việt, người lại cố tình làm giống như là cho người ta nhiều ân huệ. Tại sao trước kia ta không phát hiện người thật sự cũng rất gian trá như vậy chứ?'

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bảy người săn heo rừng

Đội ngũ săn thú từ hai người biến thành bảy người, Diệp Khê và phụ tử An gia cũng càng thêm yên tâm một chút khi các nàng lên núi. Ngay cả Tiêu Dực và Đám Chương Nguyệt cũng càng thêm dám đi sâu vào bên trong. Núi rừng tươi tốt, càng đi vào sâu chim bay thú chạy cũng nhiều, nhưng là càng dễ dàng gặp được mãnh thú. Tiểu đội bảy người ngày đầu tiên bắt đầu liền gặp được hai con heo rừng lớn. Tiêu Dực nhất thời cảnh giác, đưa tay ra làm một cái thế để cho mọi người đều dừng lên tiếng.

Đám Chương Nguyệt nóng lòng muốn thử: "Tiêu Dực, hôm nay chúng ta nhiều người, không cần lại trốn trên cây được không?" Trước kia chỉ có hai người các nàng lúc gặp được heo rừng đều phải trèo lên trên cây trốn. Tiêu Dực nói heo rừng này săn không phải dễ dàng, tên gỗ của các nàng không dễ dàng bắn thủng da dày của nó, vẫn là không dám thủng được.

"Có hai con, ta sợ khó đối phó." Tiêu Dực vẫn lo lắng, tuy rằng cô nói qua ra ngoài có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra cô không phụ trách, nhưng chung quy là theo cô lên núi, nhiệm vụ lớn nhất của cô là phải bảo đảm an toàn cho mọi người.

Bốn người khác mới gia nhập cùng Đám Chương Nguyệt và Tiêu Dực có tuổi không cách bao nhiêu là Đại Chính và Vương Cùng, còn có Lí Cát ước chừng hai mươi lăm - hai mươi sáu tuổi, cùng với Triệu A Lực tầm ba mươi. Triệu A Lực xem như thợ săn có vẻ có kinh nghiệm trong thôn, hàng năm trong thôn tổ chức đi săn thú nàng đều là nhân vật nòng cốt. Lúc này mắt thấy heo rừng đều có chút đỏ, nàng lặng lẽ chuyển qua sau lưng Tiêu Dực thấp giọng nói: "Hai con heo rừng này có thể có giá không ít tiền, chúng ta nghĩ biện pháp bắt bọn nó đi."

"Các người trước kia đều săn như thế nào?"

"Thấy được một con thì xông vào dùng gậy gộc đánh."

"Xác xuất thành công như thế nào?"

"Heo rừng bắt đầu phát cuồng sức lực rất lớn, xông thẳng về phía trước, không tránh kịp bị đụng tổn thương là chuyện thường. Bất quá chúng ta hiện tại có cung tiễn, cùng nhau dùng tên bắn nó, cách nó xa chút sẽ không sợ nó lại đụng vào người."

"Không." Tiêu Dực lắc đầu: "Heo rừng da dày, tên gỗ của chúng ta không tạo nhiều thương tổn với nó, hơn nữa kinh động nó, làm không tốt sẽ bỏ chạy, núi rừng này chúng ta không quen, rắn độc thú dữ lại nhiều, chỉ sợ không đuổi kịp nó."

"Vậy Tiêu muội tử, người có biện pháp nào không?" Tiêu Dực không cho các nàng kêu sư phụ, cũng không cho các nàng kêu nàng là Tiêu tú tài, mọi người đành phải lấy tỷ muội tương xứng gọi nàng.

Tiêu Dực nhìn chằm chằm heo rừng, những người khác đều nhìn chằm chằm nàng, cuối cùng Đám Chương Nguyệt nói: "Chúng ta cùng nhau bắn vào chân nó, ta cũng không tin, chân nó bị thương còn có thể chạy đi xa!"

"Trên chân heo đều là xương, bắn nhiều lần vài cái bị thương ngoài da." Tiêu Dực quay đầu lại, thấy Đám Chương Nguyệt trừng mắt dề dề sát khí liền cảm thấy có chút buồn cười, lại nói an ủi nàng: "Đừng nóng vội, ta cũng nghĩ đến biện pháp, cũng không biết có thể thực hiện được hay không."

Mắt của mấy người kia đều sáng lên: "Nói mau nha!"

"Trước tiên bắn vào mắt heo rừng, nó sẽ nhìn không thể nhìn thấy, tuy rằng cũng sẽ xông thẳng về phía trước, nhưng sẽ không phân biệt được phương hướng. Chúng ta trước đó phân tán ra, nó chạy về hướng nào thì người đứng ở hướng đó dùng tên bắn nó, nó khẳng định sẽ đổi hướng, chúng ta cố gắng hết sức vây nó lại ở trong vòng nhỏ hẹp."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó thẳng đến khi nó mệt mỏi, chạy không nổi, cơ hội của chúng ta đã tới rồi." Tiêu Dực thở dài: "Đây là biện pháp tốt nhất ta có thể nghĩ đến."

Biện pháp của Tiêu Dực nhất trí thông qua, chính là còn có vấn đề nhỏ nhỏ, ý của Tiêu Dực vốn là tấn công giết một con heo rừng trong đó, nhưng sáu người các nàng đều muốn phải tấn công giết hai con. Số ít phục tùng đa số, Tiêu Dực đành phải đồng ý, nhưng vẫn nhắc nhở các nàng: "Mọi người tùy cơ ứng biến, nhất định phải chú ý an toàn, heo rừng có thể không cần, người nhất định phải thật tốt."

"Đã biết." Mọi người đồng ý, Tiêu Dực lại an bài vị trí cho mọi người, bởi vì hai con heo rừng đều phải bắt, vốn dự tính bảy người làm thành một vòng tròn, hiện tại lại thành bốn người bắn ánh mắt về một hướng, ba người các nàng khác ở một hướng, bởi vì không có ai có thể bắn một tên trúng hai con.

Mọi người lên lút đem hai con heo rừng vây quanh ở trong vòng luẩn quẩn, sau khi điều tự chuẩn bị tốt, Tiêu Dực đưa tay làm một cái thế, bốn người phụ trách bắn vòng quanh mắt cùng nhau phát tiến, tiếng heo rừng thảm thiết kêu lên, trong nháy mắt đại loạn xảy ra, heo rừng chạy tán loạn chung quanh, người kêu to: “Mọi người cẩn thận, ta không có bắn trúng!”

Âm thanh không có bắn trúng lại vang lên, mọi người nhanh chóng phân tán bắt đầu chạy đến vị trí tốt đã định trước cùng nhau làm thành một vòng triển khai bắn tên vào bên trong. Chính là hai con heo rừng phân công nhau chạy tán loạn, vài bước liền làm hỏng kế hoạch phía trước đó của các nàng. Heo rừng hoảng loạn hiềm ác chạy tiến tới về phía người. Vương Cùng bị hất ngã, Lí Đại cũng bị húc ngã ở trên đất. Tiêu Dực quỳnh lên cũng vọt đi qua vút cung tiễn rút dao lớn ra liền chém lên trên thân heo rừng, heo rừng ăn đau lại chạy vọt tới trước. Tiêu Dực còn chưa có đuổi theo, phía sau lại bị công kích một cái thật nặng. Tiêu Dực bị đẩy một cái bổ nhào về phía trước, ống tay áo bị cành cây khô trên đất kéo rách, trên tay cũng bị cọ sát mất một miếng da. Sau lưng heo rừng còn đang húc cô, cũng không biết miệng con heo kia thế nào lại sắt bén đâm trên lưng cô, còn có trên đùi bị chân heo đạp đau nhức. Tiêu Dực xoay nửa người, chỉ thấy mũi tên cắm vào trong lỗ mũi heo, cũng không biết là tác phẩm của ai. Con mắt thì không có bắn trúng, lại đem cung tiễn bắn vào trong lỗ mũi heo! Tiêu Dực cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vung tay ra bắt vài lần mới bắt được chân trước của heo rừng đang dẫm nát trên lưng mình, vung cánh tay ra một cái thật mạnh, con heo to nặng gần hai trăm cân lại bị cô đánh ngã lăn ra đất, đúng lúc Lí Tần đuổi theo đến, thấy con heo rừng bị đá trên mặt đất liền gào to lên chém vào cổ con heo. Triệu A Lực cũng đuổi theo, trên tay nàng giờ một tảng đá lớn dùng sức đập lên trên đùi heo. Tiêu Dực cũng cố gắng bỏ qua chỗ đau trên người mà đứng lên chém một dao vào bụng heo, heo rừng kêu thảm vài tiếng, rốt cục không còn động đậy.

Ba người thấy heo đã chết cũng không có cao hứng gì mấy, vội vàng chạy đến bên kia hỗ trợ. Một con heo còn lại trái phải chạy tán loạn, bảy người bao vây giết hết làm cho heo rừng càng thêm hoảng không có đường ra, liền vọt thẳng qua về hướng Lí Cát. Lí Cát theo bản năng muốn né tránh, nhưng nàng cũng không trốn tránh, nảy sinh ý định muốn chụp lấy lỗ tai phía trước của heo, nhưng lỗ tai của con heo kia không phải dễ dàng nắm như vậy, lập tức đã bị đụng ngã. Mọi người lần lượt ngã trên mặt đất, Lí Cát cũng không dùng tay, ngó ngán hung hăng ôm lấy đùi heo, chịu đựng heo rừng kia húc đầu mình, đập ngực mình cũng không buông tay. Lúc này các nàng cũng chạy đến, điều tự lấy vũ khí cầm tay – cây côn, hòn đá, dao to, búa lớn không suy nghĩ mà đánh đập lung tung lên con heo rừng kia. Heo rừng ăn đau, đập đá càng nhiều hơn. Tiêu Dực vẫn dùng hết biện pháp -- một dao cắm ở trên bụng heo, heo rừng kia đã bị sáu người ép buộc chết khiếp, một dao này xuống liền hừ vài tiếng liền tắt thở.

Mấy người thấy thế này mới xem như thông thả, Đàm Chương Nguyệt đẩy con heo rừng sắp chết ra nâng Lí Cát dậy. Tiêu Dực vội hỏi: “Lí tỷ, tỷ thấy thế nào?” Tuy rằng cô ngoài miệng đã nói không chịu trách nhiệm, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn là cảm thấy đối với các nàng có trách nhiệm rất lớn, không hy vọng ai gặp chuyện không may.

Lí Cát cười đến vui vẻ, ôm ngực còn cười ha ha không ngừng: “Khụ... khụ, ta không sao đâu.”

Đàm Chương Nguyệt vỗ vai Lí Cát vài cái: “May nhờ vào Lí tỷ, nếu không có tỷ ôm lấy đùi nó làm cho heo rừng này không thể gãy thoát, chỉ sợ là bắt nó sẽ khó khăn đấy!”

“Chính là cũng bị heo đạp, Lí tỷ, tỷ không sao chứ?”

“Đừng lo đừng lo, khụ... khụ, chỉ cần có thể săn được nó, chính là bị đạp chết cũng đều có lời!”

“Có lời cái gì?” Gương mặt của Tiêu Dực trầm xuống: “Về sau không thể làm liều như vậy.”

“Ai, Tiêu Dực...” Đàm Chương Nguyệt muốn nói gì lại bị Tiêu Dực cắt đứt: “Ta biết mọi người đều muốn săn được con mồi to kiếm cang thật nhiều tiền, mọi người đều là hy vọng trong nhà có thể sống tốt hơn, nhưng mà các người có suy nghĩ tới hay không, nếu chúng ta ở trong núi đánh mất tính mạng, như vậy người trong nhà phải đau lòng như thế nào? Phụ mẫu lớn tuổi và đứa nhỏ trong nhà sau này phải làm sao bây giờ? Phu lang trong nhà này phải vất vả như thế nào? Cho dù không có vút bỏ tính mạng, bị thương, thiếu cánh tay, chặt đứt chân sinh ra bệnh, về sau không làm được việc nặng, trong nhà cần nhờ ai chống đỡ? Cho dù thả heo rừng chạy, về sau cũng còn có cơ hội, làm gì liều mạng như vậy! Săn được hai con heo rừng này, đủ ăn cả đời sao?”

Nghe Tiêu Dực nói rất có chút nghiêm khắc, mọi người đều hơi hơi thấp đầu, tươi cười cũng không thấy. Giống như lời Tiêu Dực nói, các nàng quả thật chỉ nghĩ đến kiếm thật nhiều tiền, nhưng không có nghĩ tới nếu mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sẽ gây cho người nhà nhiều thương tổn, sẽ làm trong nhà lâm vào cảnh khốn khổ như thế nào.

Yên lặng một chút, vẫn là Triệu A Lực nói trước: “Tiêu muội tử nói đúng, ngày sau chúng ta không thể lại liều mạng như vậy, mọi người ra ngoài muốn làm chuyện gì đều phải suy nghĩ cho người trong nhà.” Triệu A Lực càng nói, mấy người các nàng cũng đều ào ào tỏ vẻ sau này sẽ không lại ôm chân heo, đuổi heo, chém loạn heo để bị heo đạp trúng trên người bị thương nữa.

Tiêu Dực thấy các nàng như thế, thầm nghĩ mình có phải rất hung dữ hay không, lại dịu giọng nói: “Các tỷ đừng trách ta, mọi người đều biết đến ngọn núi này nguy hiểm, ta chỉ là không hy vọng chúng ta bảy người đi ra, lúc trở về không đủ bảy. Ta nhìn thấy mọi người không muốn sống săn heo rừng, làm cho người người đều bị thương, cho nên nóng nảy.”

Lí Cát vỗ vỗ vai nàng, cười nói: “Tiêu muội tử, chúng ta đều biết, trách chúng ta không suy nghĩ chu toàn, chỉ nghĩ đến hết sức liều mạng, lại không vì già trẻ trong nhà suy nghĩ. Được, không nói chuyện này nữa. Hôm nay bị thương liền bị thương, ngày sau không lại phạm phải tội xấu này nữa. Hôm nay được hai con heo này, vẫn là đáng giá vui mừng.”

Mọi người thế này mới cười lên, Tiêu Dực đem gói đồ trên lưng cởi xuống: “Nơi này có một ít kim sang được, mọi người đều lại đây thoa ít thuốc lên đi.”

Tiêu Dực mang thuốc không nhiều lắm, nhưng là đủ mấy người tạm thời dùng. Mọi người ngồi trên chiếu, quần áo vừa bị cành cây móc rách vừa bị dính máu heo đều cởi ra, vừa nghỉ ngơi vừa giúp đỡ bôi thuốc lẫn nhau. Mọi người đều bị đạp trúng không ít, lúc này trở lại bình thường mới cảm thấy vết

thương trên người rất là đau. Bất quá sẵn được heo rừng bị thương cũng đáng, liền đều bên cạnh thoa thuốc vừa cao hứng nói đùa. Lúc này nói tự nhiên là chuyện săn heo rừng vừa mới trải qua, đều nói mình không ngại ngừng như thế nào cùng với người khác anh đừng như thế nào, nói đến đoạn Lí Cát ôm chân heo, Vương Cùng còn chỉ vào quần áo nàng vừa cười nói: “Vừa rồi khi con heo rừng kia bị giết nước tiểu đều chảy ra, ta nhìn thấy đều tiểu trên người ngươi.”

Wương Cùng vừa nói, mọi người cười đến càng vui vẻ, đều trêu ghẹo nói: “Khó trách nha, ta cảm thấy một mùi hôi thối kinh khủng.”

“Ta cũng nghe thấy được, ha ha, có tiểu trúng miệng ngươi không hả?”

Lí Cát cũng cười: “Không đâu, ngươi nếu muốn ném thử mùi vị nước tiểu heo, có thể liếm liếm quần áo của ta, mặt trên còn dính có đây.”

“Lí Cát thật sự là người có chí, dám ôm lấy đuôi heo rừng này.” Triệu A Lực cười khen ngợi, lại nói: “Còn có Tiêu muội tử, ta thật không nghĩ tới ngươi một thư sinh yếu đuối lại có sức lực mạnh như vậy, rõ ràng có thể quật ngã con heo rừng kia.”

“Quật ngã? Đá thế nào?” Những người không nhìn thấy tò về tò mò.

Nhớ lại tình cảnh lúc đó, Lí Tân bắt đầu vừa nói vừa khoa tay múa chân, kể một màn Tiêu Dực làm thế nào quật ngã con heo rừng ở trên lưng từ đầu tới đuôi nói một lần, kể tới mọi người đều ra tiếng chặc chặc, giờ ngón tay cái lên nói: “Tiêu tỷ, người có chí!”

Tiêu Dực cười khổ: “Ta khi đó không phải rơi vào tình thế bị ép buộc sao? Hiện tại kêu ta làm lại một lần nữa, ta khẳng định là đá cũng không được.” Lời này không giả, tay phải của cô hiện tại đều chết lặng đến độ nâng không dậy nổi. Đàm Chương Nguyệt thấy nàng xoa cánh tay của mình cũng lại giúp: “Tiêu Dực, có phải tay đau hay không? Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Tiêu Dực cho nàng một nụ cười an tâm: “Chính là sử dụng nhiều sức lực, rồi ngừng lại, hiện tại cảm thấy không còn sức lực.”

“Không có việc gì là tốt rồi.” Đàm Chương Nguyệt lại xoa nhẹ cho nàng một lát mới nói với mọi người: “Hôm nay chúng ta có thể nói thu hoạch không nhỏ, thêm mọi người đa số đều bị thương, hơn nữa heo rừng cũng chảy rất nhiều máu. Nếu dụ bầy sói tới sẽ không tốt lắm, mọi người nhanh nhẹn kiểm tra thu dọn, trở về thôi.”

Mùi máu tanh quả thật dễ dàng dụ bầy sói tới, động tác của mọi người đều nhanh chóng, đem cột bốn chân heo rừng lại dùng gậy gộc gánh, một tổ chọn ra hai người gánh đi. Tiêu Dực đếm đếm chiến lợi phẩm hôm nay, tuy rằng trừ bỏ cô và Đàm Chương Nguyệt này thì mọi người đều là ngày đầu tiên dùng cung tiễn, nhưng ít nhiều đều bắn tới hai ba con gà rừng, thỏ hoang; hơn nữa còn hai con heo rừng to này, thật là thu hoạch không nhỏ. Chính là heo rừng kia bị các loại công cụ đâm đá qua, còn bị đao to búa lớn chém qua. Tiêu Dực lại chém một đao thật sâu lên trên bụng hai con heo, cho nên kết quả là, hai con heo đều máu me nhảy nhụa, vô cùng thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đối xử thẳng thắn thành khẩn

Diệp Khê đi ra ruộng hái được một rổ thức ăn to về, trước đem dưa leo và rau trộn rửa sạch, lại đem rau xanh cải trắng lấy đến ngắt bỏ lá già. Phần non dùng để nấu ăn, lá già để băm cho gà ăn, thê chủ không thích ăn lá già. Diệp Khê lấy tám ván gỗ dùng để băm thức ăn cho gà bắt đầu băm, băm hỗn hợp cỏ rau dại ven đường trước kia hái cho gà ăn cùng lá già.

Thức ăn của gà còn chưa băm xong, phu lang nhà cách vách đã ghé vào bên tường kêu hấn: “Diệp ca nhi, ngươi còn không mau đi xem, nghe nói người lên núi săn thú đã trở lại, chỉ sợ là gặp sói nên tất cả đều bị thương!”

Gặp được sói! Diệp Khê nghe trong lòng lộp bộp một chút, không nói hai lời liền bỏ lại dao to trong tay chạy ra cửa. Diệp Khê nắm làn váy lên chạy đến đầu thôn, rất xa liền nghe thấy tiếng rất nhiều người nói chuyện, lại nghe không rõ đang nói cái gì.

Chuyển qua một ngôi nhà, Diệp Khê đụng phải An Vũ cũng đang chạy đến: “An ca ca.”

“Các nàng làm sao vậy?”

“Ta cũng không biết.”

Hai người cùng nhau chạy đến đầu thôn, An Vũ cao hơn Diệp Khê một cái đầu, thân mình cũng tốt hơn hấn, chạy vài bước đã bỏ lên phía trước. Diệp Khê theo sát ở phía sau, lại chuyển qua một khúc rẽ liền thấy đầu thôn bên kia có một đám người vây quanh, chỉ trở nói xong cái gì.

Diệp Khê tiến lên tách mọi người ra chen vào bên trong, phía sau đã có người kéo hấn lại: “Tiểu Khê Nhi.”

Diệp Khê quay đầu thấy rõ người kéo, đầu bỏ nhào vào trong lòng nàng, giọng nói nghẹn ngào: “Thê chủ.”

“Khê Nhi đừng lo lắng, ta không sao.”

Một bàn tay của Tiêu Dực ôm lấy Diệp Khê bước lui sang một bên, Diệp Khê thấy nằng mặt xám mảy tro, trên mặt có mấy vết trầy, tóc cũng xõa ra, quần áo cũng rách, máu đầy người. Diệp Khê khóc lên ô.. ô... , run rẩy đưa tay muốn chạm vào miệng vết thương của nằng nhưng lại sợ làm nằng đau: “Thê chủ, bọn họ nói các ngài gặp được sói...”

“Không có, không có, không gặp được sói, Khê Nhi yên tâm, vết thương này là do lúc săn heo rừng bị nhánh cây quệt trúng, máu là của heo rừng chứ không phải của ta, ta không sao.”

Diệp Khê hít hít mũi lại đi vòng quanh nằng hai vòng, Tiêu Dực chỉ vào mặt mình: “Ngươi xem, sắc mặt của ta thật sự tốt, không có đỏ máu nhiều, đúng không?”

Diệp Khê nhìn chăm chăm nằng thật cẩn thận, thấy nằng giống như không lừa mình mới an tâm một chút. Mấy người bên kia đã bắt đầu kể lại chuyện đã tấn công giết heo rừng, chung quanh nghe được vừa kinh ngạc vừa cảm thán. Vài nhân vật chính trong lòng đắc ý, trên mặt còn một bộ biểu cảm: ‘Đây không có gì’. Tiêu Dực cười ha ha vài tiếng, cô lại một lần nữa thấy được người có cái đuôi vênh lên trời.

“Khê Nhi, chúng ta về nhà đi.” Để cho các nằng ở chỗ này khoe khoang, cô trước hết về nhà thì tốt hơn. Diệp Khê gật gật đầu, thuận theo giúp đỡ nằng về nhà.

Vừa đến nhà, Diệp Khê liền vội vàng đi cời quần áo của Tiêu Dực. Tiêu Dực trêu hấn: “Tiểu Khê Nhi, ngươi có biết quần áo của thê chủ là không thể tùy tiện cời hay không?”

Diệp Khê lại bắt đầu hít mũi: “Thê chủ còn gạt ta nói không bị thương.”

“À.” Tiêu Dực nhìn nhìn miệng vết thương trên cánh tay: “Là nhánh cây quệt trúng, không sao.” Cô coi như là có vẻ linh hoạt, té ngã chút, trừ bỏ bị heo rừng đập trúng còn lại chỉ là trầy xước nhỏ.

“Đều đỏ máu, còn nói không sao.” Người hít hít mũi lấy thuốc mỡ lại cẩn thận thoa thuốc lên một lần. Tiêu Dực thấy hấn như thế chỉ cảm thấy trong lòng lại bắt đầu mềm mại, bởi vì một chút vết thương nhỏ liền khóc. Tiểu Khê Nhi của cô là chân chính trong lòng thương cô đây.

Tiêu Dực ôm hấn vào trong ngực, hôn hôn khoeo mắt của hấn, nhỏ giọng nói: “Khê Nhi đừng khóc, thật sự không có gì, ngươi biết ta có công phu, ta cái gì cũng không sợ, hử?”

Diệp Khê hơi hơi quay đầu, hiển nhiên không quá tin tưởng lời nằng nói, nhưng vẫn không phản bác, chỉ nhỏ giọng nói: “Vậy ngài nói cho ta, còn có chỗ nào bị thương nữa không?” Tiêu Dực vừa định nói không có bị thương chỗ khác, Diệp Khê lại nói: “Thê chủ, hấn là đối với ta.....” Diệp Khê suy nghĩ một chút, nhớ tới cái từ mình muốn nói: “Đối xử thẳng thắn thành khẩn.”

Hơi hơi thở dài, Tiểu Khê Nhi nhà cô thế nào đột nhiên thông minh lên như vậy? Được rồi, thông minh là chuyện tốt, Tiêu Dực an ủi chính mình, thẳng thắn thành khẩn liền thẳng thắn thành khẩn vậy, dứt khoát cời quần áo nằm ở trên giường: “Trên lưng bị đụng đến, Khê Nhi nấu ít nước nóng dùng khăn vải chườm cho ta một chút.”

Diệp Khê vừa nhìn thấy trên lưng của nằng một đốm xanh, một đốm tím, nước mắt lại rơi lộp độp: “Còn nói là bị đụng đến, rõ ràng chính là vết thương do heo đập.”

Hử.... “Ngươi làm sao mà biết vậy?”

“Đều có dấu móng chân.”

“Ngươi có biết móng chân lợn trông thế nào sao?”

“Lần trước Đàm tiểu thư thành thân, thê chủ săn heo rừng trở về, ta đã thấy móng chân.”

“Ừm.... Khê Nhi đừng lo lắng, dùng nước nóng chườm chườm thì tốt rồi.”

Diệp Khê hít hít mũi đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau bùng một chậu nước nóng tiến vào, vẫn là hít hít mũi. Diệp Khê đem khăn vải thả vào trong bồn vắt vắt, Tiêu Dực nói: “Khê Nhi, cẩn thận nóng phỏng tay.”

“Sẽ không.” Nước chỉ ấm ấm, cũng không có nóng tới phỏng tay, hấn không nấu nước thật sôi, hấn cũng sợ làm thê phỏng. Làm như thế vài lần, tiếng Diệp Khê hít mũi càng ngày càng vang.

“Khê Nhi.” Tiêu Dực nghiêng đầu kêu hấn.

“Thê chủ, có phải rất đau hay không?”

“Không đau, Khê Nhi đừng khóc nữa.”

Tiêu Dực không khuyên thì tốt, vừa khuyên một câu nước mắt của Diệp Khê càng rơi nhanh hơn, tuôn trào khóc thút thít nghẹn ngào nói: “Thê chủ, về sau không đi săn thú được không?”

“Không có việc gì, người xem chúng ta không phải đều đã trở lại thật tốt sao? Khê Nhi đừng lo lắng, ta cam đoan sẽ cùng người sống đến già.”

“Khê Nhi sợ.....” Diệp Khê khóc thút thít.

Tiêu Dực xoay người ngồi dậy dùng một bàn tay không bị thương lau nước mắt cho hần, thấy sắc mặt của Diệp Khê bỗng đỏ lên, Tiêu Dực không hiểu: “Khê Nhi...” Lời còn chưa dứt Diệp Khê liền nghiêng ngả lao đảo chạy ra cửa. Tiêu Dực càng thêm không hiểu, đây là làm sao vậy? Tiếp theo trong nháy mắt chính cô cũng từ nét mặt già nua trở thành đỏ, trời ạ, cô không có mặc quần áo, thế này mới thật là “Đối xử thẳng thắn thành khẩn” nha! -- một mảnh nội khó* cũng không giữ lại!

(*nội khó = quần lót.)

Diệp Khê chạy ra bếp ngoài trời, đỏ mặt, thở phì phò.

Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy thân mình nữ nhân. Trước đó thấy phía sau lưng của thê chủ cũng đã làm cho hần mặt đỏ tím đập, chính là lại đau lòng nàng bị thương liền cổ nhin không then thùng, không nghĩ nàng thế nhưng lại đột nhiên ngồi dậy, hần thấy được phía trước của thê chủ.... Ừm, hần đang nghĩ cái gì vậy. Diệp Khê chạy nhanh rửa mặt, trên mặt càng trở nên khô nóng.

Diệp Khê xấu hổ đến ngượng ngừng lại vào nhà, lấy chút nước lạnh vỗ vỗ lên mặt mình liền bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Lửa vừa mới nhóm lên, gạo còn chưa bỏ vào nồi, kẻ đầu sỏ làm cho hần mặt đỏ tím đập chạy trốn chết lại lác lư đi ra. Diệp Khê xoay lưng về phía nàng làm bộ như không phát hiện, nàng lại mỉm cười đi đến bên cạnh hần: “Khê Nhi.” Tiêu Dực giọng tay áo của mình lên: “Người xem, quần áo của ta đều rách.”

“...Ừ.” Diệp Khê cúi đầu lên tiếng, cảm giác nàng lại nhích đến gần một chút nữa, hần không được thoải mái liền di chuyển một bước sang bên cạnh.

Tiêu Dực cười thầm, cô vốn là thật sự then thùng, nhưng mà thấy hần còn then thùng hơn cô. Cô ngược lại không then thùng, da mặt người, quả nhiên phải qua rèn luyện mới có được độ dày này. Tiêu Dực nhìn thấy lỗ tai hần hồng hồng - mặt hồng hồng, trong thân thể không thể kiềm chế liền sản sinh ra một loại xúc động. Trên mặt của Tiểu Khê Nhi vốn làn da có chút thô ráp khi nào thì trở nên tinh tế như vậy? Còn có khuôn mặt nhỏ nhắn kia vốn vàng như nền, khi nào thì trở nên trắng hồng như vậy? Đặc biệt lúc này đỏ mặt, lại giống như quả táo chín đỏ làm cho người ta nhìn liền không nhịn được muốn cắn một miếng. Tiêu Dực nghĩ trong lòng, cổ liền thật sự vươn đến trên mặt Diệp Khê, ừ ừ, Tiểu Khê Nhi thoa cái gì, thế nào lại thơm ngào ngạt....

Diệp Khê còn đang âm thầm then thùng, thê chủ đột nhiên đến gần như vậy một chiều quả thật dọa hần. Diệp Khê khẽ kêu nhảy dựng liền đập lên chân Tiêu Dực ở sau lưng. Diệp Khê lại bật một cái, nháy mắt liền di chuyển cách xa Tiêu Dực một cánh tay.

“Thê... thê chủ... ta...” Diệp Khê muốn nói hần không phải cố ý không cho thê chủ hôn hần, hần chính là... chính là bị nàng đột nhiên hôn mặt hần nên mới bị dọa, nhưng chuyện này làm cho hần nói như thế nào? Một câu trước hần ngượng ngừng nói ra, sau một câu, chỉ sợ nói tiếp thê chủ sẽ tức giận.

Tiêu Dực bị đập một cái cũng thanh tỉnh lại, trời ạ, cô vừa rồi muốn làm gì? Tiểu Khê Nhi mới mười sáu tuổi à, còn chưa đến mười bảy tuổi, cô như thế nào có thể xuống tay hạ độc người bạn nhỏ này chứ? Thật tốt, thật tốt, không có gây ra sai lầm lớn gì. Tiêu Dực có chút xấu hổ, lại không biết như thế nào xin lỗi mới tốt, đành phải dựa vào chân mà nói chuyện: “Tiểu Khê Nhi, người là cố ý đập chân của ta phải không?”

“Không... không phải...” Thê chủ tức giận sao? Diệp Khê cuống quýt xin lỗi, khăn trương ngẩng đầu lại phát hiện mặt mũi nàng tràn đầy vui vẻ. Diệp Khê nghiêng đầu, nhỏ giọng giận dữ với nàng: “Ai bảo ngài khi dễ ta.” Vừa dứt lời cầm lấy rau xanh bên cạnh đi đến thùng nước bên kia rửa, còn đưa lưng về phía nàng.

Tiêu Dực chớp mắt mấy cái, khóe môi nhếch lên trên, khi dễ à..... Một từ tốt đẹp cỡ nào, ừ ừ, không biết làn da trên người Tiểu Khê Nhi có phải cũng giống như trên mặt hần hay không? Hơn hai tháng này, móng lại thật tròn ra, cũng không biết xúc cảm như thế nào nha, a a bóp, tinh thần cô đập dồn... Hờ, không được, cô lại đang nghĩ cái gì. Tiêu Dực gõ lên trên đầu của mình một cái, hần mới mười sáu tuổi, mười sáu tuổi, mười sáu tuổi..... Vẫn là người vị thành niên nha! Ta khinh, Tiểu Khê Nhi, người có thể nhanh lớn lên được không? Tốt nhất ngày mai liền hai mươi tuổi, hờ, đây cũng không thực tế, làm gì có người lớn nhanh như vậy. Nhưng Tiểu Khê Nhi được hai mươi tuổi còn phải chờ thêm hơn ba năm nữa, nữ nhân nơi này ham muốn mạnh như vậy, hơn ba năm cô thế nào cũng làm cho mình ghen chết. Nếu không thì chờ đến mười chín? Nếu không đợi đến mười tám tuổi cũng được, mười tám tuổi chính là người trưởng thành rồi.

Kỳ thật, nam tử nơi này mười bốn tuổi liền cập kê, xem như người trưởng thành. Nhưng Tiêu Dực vẫn cảm thấy không đủ mười tám tuổi đều là tiểu hài tử, không qua được cửa ải này trong lòng cô.

Mở nồi nước ra, Tiêu Dực đem gạo đã vo sạch một bên bỏ vào trong nồi. Diệp Khê đã rửa sạch rau đi lại nhận cái muỗng trong tay Tiêu Dực nhẹ nhàng khuấy gạo trong nồi, vẫn còn đỏ mặt cúi đầu. Tiêu Dực từ phía sau ôm lấy hần, cầm đặt ở trên vai hần: “Khê Nhi, người thoa cái gì? Thơm quá.” Tiêu Dực hưng hăng mà ngửi, không ăn được thịt, thì có thể ngửi ngửi mùi thịt chứ.

Diệp Khê bị nàng phun ra hơi nóng làm ngứa cổ, rụt lui, nhỏ giọng trả lời: “Không thoa cái gì.”

Tiêu Dực tất nhiên là biết mình trong lúc vô tình làm chuyện tốt gì, thấy hần lui cổ liền cười nói: “Khê Nhi sợ nhột?” Vừa nói một bên tay còn chạm vào dưới nách của hần.

“Thê... thê chủ!” Diệp Khê nheo vài cái, bất đắc dĩ bị nàng ôm chặt, đành phải nghiêng đầu trừng nàng: “Thê chủ đừng nháo, chờ tí hạt gạo lại dính vào nồi.”

Tiêu Dực cười xấu xa gãi hần nhột: “Người đều nói phải đợi hạ nước mới dính, nói ngược lại bây giờ còn chưa có dính.”

“Đừng... ha ha... đừng nháo... ha ha.....” Diệp Khê bị gãi cười ha ha không ngừng, bắt đắ dĩ bị Tiêu Dực ôm lấy tránh thế nào cũng không thoát ra, chỉ đành phải ở trong lòng nàng xoay thành một con tôm. Nháo một cái như vậy, Diệp Khê liền tạm thời đã quên chuyện lúc trước vì sao lại mặt đỏ, chính là đáy nỗi hạt gạo thật đúng là dính lại. Diệp Khê nhanh chóng đem gạo nửa chín mang đi ra dùng cái xửng hấp lên, trong com vẫn còn có mùi khét nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Diệp Khê phúc hắc

Ăn com xong, Tiêu Dực không cùng các tỷ muội đi vào trong thành bán con mèo, chỉ là nhờ Đàm Chương Nguyệt giúp mua chút rượu thuốc trị thương về. Trộm nửa ngày rảnh rồi, liền ở nhà cùng Diệp Khê. Diệp Khê có thể chủ ở nhà tự nhiên cao hứng, ân cần xoa bóp tay cho nàng, lại lấy ra câu chuyện mình thích nhất đọc ra cùng nàng thưởng thức, chàng chàng thiếp thiếp thoáng qua buổi trưa, cho đến khi Đàm Chương Nguyệt mang rượu thuốc và gói thuốc đến.

Đàm Chương Nguyệt trước đưa tiền bán con mèo cho Tiêu Dực, lại đưa gói thuốc cho Diệp Khê: “Ba chén nước sắc thành một chén, một ngày ba lần, uống trong hai ngày.” Diệp Khê nhận đi sắc thuốc, Tiêu Dực đem tiền đồng có chút không hiểu rõ: “Đó là cái gì?”

Đàm Chương Nguyệt nói: “Thuốc đó.”

“Từ đâu đến?”

“Đại phu trong thành kê chứ ở đâu? Chúng ta bán xong con mèo liền cùng Lí tỷ đi y quán xem, đại phu nói e rằng có nội thương, cho nàng bốc thuốc uống ba ngày. Ta cũng bốc cho ngươi.”

“Đây là bốc cho ta?”

“Là bốc cho ngươi.”

“Không phải đâu?” Mặt Tiêu Dực tràn đầy nghi ngờ nói: “Ta cũng chưa đi y quán, đại phu cũng chưa thấy bệnh thế nào, như vậy cũng có thể kê thuốc?”

“Được rồi, ngươi không phải là bị heo rừng đập trúng sao, cũng giống như Lí tỷ, còn muốn thấy thế nào? Cũng không phải bệnh nặng, đau nhẹ còn muốn đại phu chẩn đoán chính xác. Thuốc này chính là bảo vệ gan thận, hiện tại ngươi thích hợp uống nhất. Đúng rồi, đến đây nằm sấp xuống, ta dùng rượu thuốc xoa bóp cho ngươi một chút. Vết thương trên lưng cũng không thể sợ ý, trong thời gian này ngươi tốt nhất là phải nghỉ ngơi điều dưỡng thật tốt, buổi tối ngủ cũng đừng làm những chuyện kia....”

Về mặt Tiêu Dực thật đau khổ, cô cho tới bây giờ cũng không có làm được gì nữa đấy. Đúng là gần đây xao động nên cô còn thêm phiền, thật sự là..... Có thể cố tình nhắc tới việc này lại không thể nói với người khác, làm không tốt người khác còn có thể nghĩ rằng cô không được nữa, buồn bực nha!

Đàm Chương Nguyệt cũng không biết nói gì làm cho Tiêu Dực buồn bực, thấy vẻ mặt của nàng đau khổ chỉ nghĩ trên người nàng thật sự rất đau. Trong lòng Đàm Chương Nguyệt cũng thật không tốt lắm: “Tiêu Dực, nếu không phải ta và các nàng nói muốn sản hai con, ngươi cũng không bị heo đập, đều do lòng tham của ta.”

“Ta không sao.” Tiêu Dực cười an ủi nàng: “Là chính ta không chú ý, chuyện đó không thể trách ngươi.”

“Dù sao, vẫn là chúng ta lỗ mãng, ai, Tiêu Dực, trách ta không chiều cổ tốt ngươi.”

Tiêu Dực nghiêng đầu nhìn nàng: “Nói cái gì ngốc thế, ta cũng không phải tiểu hài tử, như thế nào lại trách ngươi không chiều cổ tốt chứ.” Rõ ràng là mình không cẩn thận bị thương, nàng hiển nhiên có thể tự trách bản thân mình. Tiêu Dực cảm thấy trong lòng ấm áp, lại có chút không rõ: “Đàm Chương Nguyệt, ngươi vì sao lại đối xử với ta tốt như vậy?” Tiêu Dực đoán: “Có phải trước kia xảy ra chuyện gì hay không?”

“Ngươi thật là không nhớ rõ? Lúc chúng ta còn nhỏ, chúng ta liền kết bái làm tỷ muội, nói mặc kệ về sau là nghèo là giàu có đều phải thật tình đối xử. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều phải không rời không bỏ, phải nâng đỡ lẫn nhau cả đời.” Đàm Chương Nguyệt cười đến ôn hòa: “Ta lớn hơn ngươi, đương nhiên muốn chiều cổ tốt ngươi.”

Tiêu Dực quay đầu, đưa ánh mắt đặt ở trên gói đầu không cho nước mắt chảy ra, 'đồ ngốc Đàm Chương Nguyệt này, hồi nhỏ nói với nàng thế nhưng đến bây giờ đều còn tưởng thật sao.'

Đàm Chương Nguyệt xoa bóp xong eo, lại bắt đầu xoa bóp cánh tay cho Tiêu Dực: “Tiêu Dực, tay ngươi hiện tại còn đau nhiều không? Còn nhức không? Có chút sức lực chưa?”

Tiêu Dực chôn ở trên gói đầu, chỉ phát ra một tiếng: “Ừ.”

“Hôm nay ta nói với đoàn người, mọi người đều bị thương, đều ở nhà tĩnh dưỡng hai ngày rồi lại đi săn thú, mọi người đều đồng ý. Được không, ngày mai vừa vặn ta và Tiểu Vụ đi vào trong thành bán dây xích tay, đều đan một đồng lớn... Ruộng nhà ta thức ăn mọc rất tốt, Tiểu Vụ và phụ thân nói để như vậy rất lãng phí, chính ta lại không ăn hết, nghĩ mang theo vào trong thành bán. Thức ăn kia cũng rất nặng, ta nghĩ mua chiếc xe ngựa, bọn họ lại ngại ngựa quý, nói mua xe kéo về là tốt rồi, phụ giúp kéo xe là có thể tăng thêm không ít lực... Năm nay mùa đông muốn mua rất nhiều chăn bông dày, ấm áp lại không sợ lạnh, để dành mua cho Tiểu Vụ và phụ thân bộ đồ mới, đều đã nhiều năm không mua được bộ đồ mới mặc.....” Đàm Chương Nguyệt nói liên miên cần nhẩn xong, Tiêu Dực nghe liền mỉm cười, gia đình nhỏ, ngày bình thường, chuyện vặt trong cuộc sống, thật chân thật.

“Tốt lắm, người nằm sắp một chút, chờ rượu thuốc thấm vào hân ngồi dậy.” Đàm Chương Nguyệt rót cuộc xoa bóp cho nàng xong, cũng nói chuyện đầu đầu cũng xong: “Ta đi về trước, ngày mai lại đến xem người, nhớ uống thuốc thật tốt.”

“Đã biết, thật là dong dài mà.” Tiêu Dực ra về không kiên nhẫn, thấy Đàm Chương Nguyệt bắt đầu trừng mắt liền cười rộ lên. Đàm Chương Nguyệt hừ vài tiếng đi ra ngoài, Tiêu Dực nghe được nàng ở bên ngoài nói với Diệp Khê kêu cô nằm nghỉ ngơi nhiều, nhớ uống thuốc, vân vân... Diệp Khê nhất nhất đồng ý. Qua một hồi Diệp Khê đi vào phòng, thấy lưng Tiêu Dực lõa lồ vẫn là đỏ mặt lại đỏ mắt, nhìn nhìn nhin không cho nước mắt chảy lại đi ra ngoài sắc thuốc.

Tiêu Dực nằm trên giường không có chuyện gì có thể làm, liền có chút buồn ngủ, mông lung lắng nghe bên ngoài Khê Nhi lại đang nói chuyện với ai. Qua một hồi Diệp Khê vào phòng đi nhẹ nhàng đến đây nàng: “Thê chủ, có người đến tìm ngài, muốn cho bọn họ tiến vào không?”

Tiêu Dực mở mắt còn có chút mơ hồ: “Ai?”

“Hong nhi, còn có Cẩm nhi và vài nam tử trong thôn.” Diệp Khê hơi hơi nghẹn miệng: “Còn mang theo thức ăn ngon vội vàng tới tặng cho ngài.”

Tiêu Dực suy nghĩ vài giây mới nhớ tới trong khoảng thời gian này liên tiếp có nam hài trang điểm xinh đẹp trong thôn ở trên đường tình cờ gặp cô, đều xấu hổ mang theo thẹn thùng chào hỏi cô, gương mặt trang điểm hồng hồng trắng trắng, bộ dáng mặc cỡ ngại ngần hơn nửa giọng nói vui vui về về làm cho mỗi khi Tiêu Dực nghe toàn thân trước sau đều mạnh mẽ nổi da gà lên. Thông minh như Tiêu Dực tự nhiên hiểu được ý tứ của bọn họ, nhưng cô lại không cái tâm tư kia.

Tiêu Dực chỉ chỉ phía sau lưng mình: “Bộ dạng này của ta cũng không tốt để gặp người, Khê Nhi nói bọn họ trở về đi.”

Diệp Khê nghiêng đầu, hần là muốn đuổi bọn họ đi, nhưng mà, Diệp Khê thì thảo: “Ta sẽ không nói.”

“Vậy nói cho bọn họ biết ta đang ngủ, không có mặc quần áo, không tiện gặp.”

“À.” Diệp Khê trả lời, lại hỏi: “Vậy thức ăn thì sao?”

“Tự nhiên là mời bọn họ mang về.”

“Nhưng đó là đặc biệt làm cho ngài.”

“Bảo đại phu nói, cái gì cũng không thể ăn.”

“Được.”

Diệp Khê đi ra ngoài, Tiêu Dực nghe được hần nói với mấy nam tử đó: “Thê chủ ta nói nàng không ăn thức ăn do nam tử khác làm, các người mang về đi.”

Giọng nói của Diệp Khê rất nhỏ, nghe qua là có ý đề thấp, đáng tiếc vẫn là bị cô nghe được. Tiêu Dực không nhịn được chôn đầu vào trong gối nằm cười, không thể tưởng tượng được tiểu phu lang nhất gan của cô rõ ràng lại dám nói những lời này, thật sự là bảo bối!

Diệp Khê đuổi người đi xong, vào cửa chỉ thấy nàng nghiêng mặt mỉm cười nhìn mình. Sắc mặt Diệp Khê đỏ lên, không tự giác níu chặt góc áo của mình, có chút khẩn trương nói: “Thê chủ, bọn họ đi rồi.”

“À.”

“Thê chủ... ngài... ngài nghe được lời ta nói với bọn họ sao?”

“Nói cái gì? Không có nghe thấy, người nói cái gì?”

“Không có gì.” Diệp Khê nhẹ nhàng thờ ra: “hần nói lung tung, thê chủ nếu nghe được khẳng định sẽ tức giận. Hần cũng không biết mình thế nào lại đột nhiên nói như vậy, hần chỉ là không muốn người khác mơ tưởng đến thê chủ của hần. Nghĩ lại, dù sao là thê chủ nói làm cho bọn họ mang về, nói đúng là nàng không ăn đồ của bọn họ làm thôi, hần cũng chưa nói sai.”

Nghĩ thông, Diệp Khê sẽ không lại rối rắm, chỉ đem quần áo mới làm hai ngày trước để trong rương lấy ra: “Thê chủ, ngài mặc quần áo này đi.”

Tiêu Dực liếc mắt một cái liền nhìn ra bộ quần áo này là mấy ngày hôm trước Tiểu Khê Nhi làm. Tiêu Dực ra về kinh ngạc: “Ta giống như không có quần áo màu này nha? Đây là từ đâu đến?” Đưa tay nắm một góc quần áo nhìn nhìn, giả vờ kinh hi: “Đây không phải là bộ Tiểu Khê Nhi làm mấy ngày hôm trước sao? Không phải của người hả? Thật cho ta?”

Diệp Khê quẹt quẹt cái miệng nhỏ nhắn: “Ngài rõ ràng biết là chỉ làm đưa cho ngài.”

Hờ.... Tiêu Dực về mặt vô tội phủ nhận: “Ta làm sao biết như vậy chứ, người nói là làm cho người.” Lại thật tình nói: “Ta thật là cao hứng, Khê Nhi làm bộ quần áo đầu tiên là cho ta.”

Diệp Khê hí hai mắt cười: “Thê chủ nói thích, về sau ta lại làm cho ngài, làm rất nhiều bộ, làm thật đẹp, giống như kiểu dáng xinh đẹp của các tiểu thư trong thành mặc.”

“Tốt thật, bất quá, chẳng lẽ người không sợ ta mặc đẹp, sẽ bị rất nhiều nam nhân thích sao?”

Diệp Khê ngăn người, hẳn biết trong thôn có nam nhân thích thê chủ hẳn, nhưng hẳn cho tới bây giờ không nghĩ tới thê chủ mặc đẹp có thể dẫn càng nhiều nam nhân thích hay không. Tiêu Dực thấy thê chủ mắng mình, thật sự là không mở bình kia làm sao biết trong bình có gì, muốn bị đánh! Vội cười an ủi hẳn: “Khê Nhi không cần lo lắng, thê chủ nhà người cũng không phải mỹ nữ tuyệt thế, trừ bỏ Khê Nhi, không có người thích.”

Diệp Khê nín nín góc áo, hơi hơi bĩu môi: “Trong thôn thật nhiều nam tử thích ngài.”

“Mới không phải đâu, bọn họ chính là muốn ăn gà rừng ta bắt về.”

Diệp Khê vẫn là bĩu môi, Tiêu Dực lại nói: “Trước kia lúc ta còn chưa đi săn thú, cũng không thấy ai thích ta, không phải sao?”

Hình như là vậy, Diệp Khê nho nhỏ cong cong khóe miệng, tròn mắt di chuyển vòng vo, cũng cời gậy tre lên giường nằm vào bên cạnh Tiêu Dực, biểu cảm trở nên hơi nghiêm túc: “Thê chủ không thể cưới người khác, những nam tử này cũng không là thật lòng thích ngài.”

“Vậy à?” Diệp Khê nói ra nói như vậy làm cho cô thật giật mình.

“Bọn họ là muốn tiền của ngài, chờ bọn họ trộm tiền của ngài, bọn họ sẽ không cần ngài.” Giọng điệu của Diệp Khê thật thành khẩn, biểu cảm thật vô hại.

“.....” Tiêu Dực chớp mắt nói: “Sẽ như vậy?”

“Sẽ.” Diệp Khê thật khẳng định gật đầu: “Lúc Vương Tiểu rất nghèo, đều không có người đồng ý gả cho nàng, về sau A Dao gả cho nàng, lại sinh nữ nhi cho nàng. Về sau trong nhà có tiền, Vương Tiểu liền cưới phu thị, phu thị trộm tiền trong nhà liền chạy đi cùng nữ nhân khác. Vương Tiểu liền trở nên rất nghèo, chỉ có A Dao và nữ nhi ở cạnh nàng.”

“Vương Tiểu là ai?”

“Người trong sách.” Vì chứng minh mình không nói lung tung, Diệp Khê từ đầu giường lấy ra sách tranh minh họa lật cho Tiêu Dực xem: “Ngài xem, chính là trong sách này viết.” Lật đến một trang trong đó, Diệp Khê chỉ vào tranh minh họa: “Ngài xem, đây chính là phu thị của Vương Tiểu, hẳn đang trộm tiền.” Lại lật một trang: “Ngài xem, hẳn đem tiền trộm được tiền đều đặt ở trong túi.”

Khóe miệng Tiêu Dực run rẩy, quả nhiên là câu chuyện cũ không thể cũ hơn, cũng là tiểu nam nhân ngốc ngốc này thích xem. Bất quá, có vẻ Tiểu Khê Nhi vốn ngốc ngốc nhà cô nhìn đi nhìn lại cũng không ngu ngốc, nếu không cũng đều sẽ không học được chuyện này. Kỳ thật tâm tư nhỏ của hẳn Tiêu Dực thật sự hiểu được, chính là không muốn cô cưới người khác mà thôi.

Thuận theo tâm ý của hẳn, Tiêu Dực tổng kết nói: “Phu thị quả nhiên rất xấu, vẫn là chính phu tốt, về sau ta cũng không cưới phu thị, chỉ cần Tiểu Khê Nhi.”

Diệp Khê cho rằng thông minh nhỏ của mình đã đạt được liền cười hí mắt, đến gần bẹp một cái trên mặt nàng: “Thê chủ, chỉ có Khê Nhi là thật lòng thích ngài.”

Tiêu Dực sờ sờ mặt, Tiểu Khê Nhi nhà cô đều học được lời ngon tiếng ngọt, nghĩ đến cũng là học được từ xem sách tranh minh họa, thật không hiểu là tốt hay xấu. Tiêu Dực âm thầm cao hứng, còn chưa có kịp trả lời một câu “Ta cũng thật lòng thích người.” Đã bị câu kế tiếp của Diệp Khê nói sợ tới mức mở rộng tầm mắt.

“Thê chủ, nếu ngài dám cưới phu thị, ta sẽ không cần ngài.”

“Khụ khụ khụ!” Tiêu Dực kinh ngạc bị sắc nước miếng của mình, đây đây đây, đây vẫn là Tiểu Khê Nhi nhát gan nhà cô, sợ cô không cần của hẳn sao? Ở đất nước nữ tử vi tôn, nam nhân nói với thê chủ loại lời nói này có tính là đại nghịch bất đạo không?

“Cực cung của chúng ta cũng không cần ngài.”

“.....”

“Gà ta nuôi cũng không cần ngài.”

“.....”

“Ta cũng không nấu cơm cho ngài ăn, không làm quần áo cho ngài mặc.”

“.....”

“Chờ phu thị trộm tiền của ngài, chạy đi cùng nữ nhân khác, ngài cái gì cũng đều không có, biến thành một người tội nghiệp, ai cũng đều không để ý ngài.” Trong mắt Diệp Khê nổi lên sương mù, nghĩ đến thê chủ sẽ trở nên tội nghiệp hẳn liền đau lòng. Bất quá, hiện tại không phải lúc đau lòng, Diệp Khê cắn cắn môi, giống như là hạ quyết tâm: “Ta đây cũng không lại muốn ngài, ai bảo ngài rõ ràng biết phu thị là trướng thối còn muốn cưới.”

Đây là đang uy hiếp cô sao? Tiêu Dực lần đầu phát hiện, Tiểu Khê Nhi nhà cô giống như có chút, điềm báo phúc hắc*? Tiêu Dực hơi bất đắc dĩ lại biểu hiện quyết tâm “Ta nhớ kỹ, phu thị đều là trướng thối, ta sẽ không cưới. Ta cũng nhớ kỹ, nếu ta dám cưới phu thị, Khê Nhi sẽ không cần ta, cực cung cũng không cần ta.” Dừng một chút: “Gà cũng không cần ta.” Lệ rơi, chuyện này liên quan gì đến gà? Tiếp tục: “Ta sẽ cái gì cũng đều không có, trở nên tội nghiệp, không người để ý.” Tiêu Dực tội nghiệp giật nhẹ tay áo của hắn: “Khê Nhi đừng không để ý tới ta, ta không cưới phu thị, ta chỉ muốn Khê Nhi, chỉ ở cạnh cả đời bên Khê Nhi, chỉ hai người chúng ta, được không?”

(*Phúc hắc: phúc= bụng, hắc= đen; phúc hắc= bụng dạ đen tối.)

“Còn có những cực cung của ta.”

“Được, còn có cực cung.”

“Còn có gà.”

“..... Được, còn có gà.”

Đến đây Diệp Khê thật sự cao hứng, đầu để ở trên cánh tay không bị thương kia của Tiêu Dực đắc ý cười thầm, vui vẻ đủ mới ngẩng đầu, thấy Tiêu Dực nghiêng mặt vẫn là vẻ mặt ôn hòa nhìn mình. Diệp Khê lại nhếch miệng cười, lại cọ cọ ở trên cánh tay Tiêu Dực: “Thê chủ, ta rất thích ngài, thật sự, thật sự rất thích.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Xây lại nhà

Tuy rằng không cần đi săn thú, Tiêu Dực vẫn thức dậy sớm. Khi tỉnh dậy liền rời giường, đi ra sân đánh quyền, hít thở không khí trong lành. Sáng sớm gió thổi lên trên người đã có cảm giác mát, rất nhanh sẽ đến chín tháng rồi. Tiêu Dực quay đầu nhìn xem phòng ở nhà mình, mùa đông đến mới xây nhà chỉ sợ không kịp, vẫn là sớm xây lại thì tốt hơn.

Tiêu Dực luyện xong võ phòng thân, Diệp Khê cũng rời giường bắt đầu làm bữa sáng. Tiêu Dực lấy ra giấy bút ở một bên viết chữ vẽ tranh, Diệp Khê hỏi nằng: “Thê chủ, ngài đang làm cái gì thế?”

“Ta suy nghĩ, muốn tặng Khê Nhi căn phòng mới có hình dáng như thế nào?”

Diệp Khê chạy tới huỳnh huyệt: “Thê chủ, nhà chúng ta cần có phòng mới sao?”

“Đúng vậy, làm cho Khê Nhi một gian phòng mới xinh xắn đẹp đẽ. Đúng rồi Khê Nhi, phòng ở mặt sau kia là gian phòng của nhà ai? Chính là gian nhà dài đây có đại kia.”

Diệp Khê thật nghi ngờ: “Không phải nhà chúng ta sao? Ta luôn luôn cho rằng, nơi đó cũng là nhà chúng ta.”

Không thể nào? Đó không phải còn có đoạn tường chắn lại sao? Tiêu Dực lúc này chạy sang nhà hàng xóm hỏi, hàng xóm nói với cô: “Là sân sau nhà người đó, đó là tường ngăn sân trước và sân sau, à, lương thực trong phòng đó đều bị người mang đi bán, người đã quên sao?”

Tiêu Dực chạy đầy mồ hôi, cảm ơn hàng xóm chạy trở về, lên đến mặt sau nhìn thử, trong lòng thật cao hứng đột nhiên có thêm một mảnh đất to như vậy, ừ ừ, nhà cô thật là rộng mà.

Ăn qua bữa sáng, Tiêu Dực về bàn về lại lần nữa, đại khái thiết kế một chút kết cấu nhà mới. Giữa trưa chuẩn bị xong liền đi tìm Đàm Chương Nguyệt, nhớ nằng nói hôm nay muốn đi cùng An Vụ vào trong thành, không biết đã trở lại chưa? Tiêu Dực còn chưa đi đến nhà Đàm Chương Nguyệt liền gặp Triệu A Lực. Triệu A Lực nhìn thấy Tiêu Dực rất là nhiệt tình: “Tiêu muội tử, cánh tay của người đã khỏe chưa? Trên người còn đau không?”

“Là Triệu tỷ à, ta tốt hơn nhiều, thương thế của tỷ ra sao?”

“Hi, vết thương nhỏ, trong vài ngày chúng ta chỉ có người và Cát muội tử là bị thương nặng nhất. Đúng rồi, Tiêu muội tử người đây là muốn làm gì thế?”

“À, ta muốn đi qua nhà Đàm Chương Nguyệt, hỏi nàng một chút có biết người nào xây nhà hay không?”

“Tiêu muội tử muốn xây lại nhà hả? Đó là phải làm, vừa vặn, tẩu tử* ta chính là làm việc này. Nếu không, ta đi mời nàng ấy đến giúp người?”

(*tẩu tử = chị dâu.)

Tiêu Dực nghe vậy mừng rỡ: “Vậy thật sự là quá tốt, cảm ơn Triệu tỷ. Không biết tẩu tử của tỷ nhà ở đâu? Ta đến nhà viếng thăm, còn phải mời nàng xem xem nhà kia của ta, tính toán thử phải xài hết bao nhiêu tiền.”

Năng lực giúp tẩu tử nhà mình ôm một phần sống, Triệu A Lực cũng rất cao hứng, cười ha ha nói: “Đều là tỷ muội cùng nhà, nàng sẽ không lấy nhiều của người, yên tâm đi.”

Tiêu Dực có chút khó xử, vội hỏi: “Triệu tỷ hiểu lầm, ta không phải có ý kia ý, ta là lo lắng tiền bạc của ta không đủ.”

Triệu A Lực xua tay: “Ta biết, ta biết, Tiêu muội tử là người thật thà! Tẩu tử ta nhà ở thôn Lân, ca ta lại đang mang thai đầu, ta vừa vặn mang qua cho các nàng chút thịt, để cho ca ta tắm bổ thân mình, vừa vặn giúp người nói việc này với tẩu tử.” Triệu A Lực chỉ chỉ một miếng thịt đã chiên ở trong cái giỏ trên lưng, cười tươi giống như đóa hoa: “Tiêu muội tử, ta đi trước.”

“Được, vậy làm phiền Triệu tỷ.”

* * *

Ngày hôm sau, Triệu A Lực liền mang theo tẩu tử nàng là Lí Tố đến nhà Tiêu Dực. Đàm Chương Nguyệt cũng đi theo đến. Sau khi Lí Tố nhìn toàn bộ diện tích muốn xây lại, Tiêu Dực đưa bản vẽ của mình cho Lí Tố xem: “Kết cấu toàn bộ sân ta nghĩ thiết kế thành dạng này, chính là ta không phải người chuyên nghiệp, còn mời Lí tỷ tốn nhiều tâm tư.”

Lí Tố nhìn bản vẽ, nói: “Tiêu muội tử vẽ rõ ràng, đây không thành vấn đề, chỉ cần tính toán tốt mỗi gian phòng ở lớn nhỏ bao nhiêu là được, giao cho ta.”

“Vậy mời Lí tỷ giúp ta tính toán đại khái cần bao nhiêu tiền?”

Lí Tố lại nhìn nhìn chung quanh, đại khái quên tính toán giá tiền liền cho Tiêu Dực một vài chữ. Tiêu Dực hơi hơi lo lắng một chút, nói với Lí Tố: “Lí tỷ, thật không dám giấu giếm, hiện tại trên tay ta cũng không có nhiều tiền như vậy, nhưng mà thiếu cũng không nhiều lắm. Nếu Lí tỷ vừa làm việc, ta vừa đi săn thú bán, chờ nhà xây xong là lúc bạc chắc cũng đủ rồi. Chính là không biết Lí tỷ có thể cho phép ta làm như vậy hay không?”

“Tiêu Dực, người còn thiếu bao nhiêu? Ta cũng kiếm được chút tiền, có thể đưa cho người mượn trước.” Người nói chuyện là Đàm Chương Nguyệt. Tiêu Dực vô vô vai nàng, cười nói: “Tạm thời không cần, người kiếm tiền cũng vất vả như thế, người đó, trở về xem xem trong nhà người, nên thêm cái gì thêm cái gì, không cần phải xen vào chuyện của ta.”

“Cái gì cũng không thêm, ta cũng nghĩ gom chút tiền sang năm đổi mới. Hiện tại tiền này không dùng đến, người cứ việc cầm!”

Tiêu Dực cảm động, giả vờ tức giận nói: “Người ngốc à, kiếm được tiền cũng đưa cho người khác, không quan tâm ta sẽ không trả cho người!”

“Không trả cũng không có việc gì.” Đàm Chương Nguyệt vừa nói, vừa cười: “Ta mới không tin người sẽ không trả đâu, người không trả, ta tới cửa với người ăn vạ là xong.”

Tiêu Dực đánh một cái lên trên vai nàng: “Đồ ngốc!” Thấy nàng lại muốn nói gì, Tiêu Dực vội hỏi: “Được rồi, tiền của người cất giữ thật tốt, khi nào ta muốn dùng thì lại đến tìm người.” Lại quay đầu hỏi Lí Tố: “Lí tỷ, tiền trên tay ta đưa trước cho tỷ, còn lại chẳng biết có thể cho ta trước trả chậm một thời gian được không?”

“Tiêu muội tử không cần gấp, chỉ cần trước đưa cho ta một phần tiền công dự kiến, về phần tiền mua liệu, cũng không phải mua tất cả về một lần, dùng bao nhiêu mua bấy nhiêu, lúc mua lại lấy là được.”

Triệu A Lực cũng nói: “Ngày mai lúc lên núi ta nhìn xem cây trên núi, có loại vừa thô vừa tròn liền chặt mấy cây về, làm xà cật bản to đều có thể, có thể tiết kiệm một chút thì tốt một chút.”

Lí Tố gật đầu nói: “Chặt được tất nhiên là tốt, các người lên núi săn thú vừa vặn có thể tìm xem, cho dù không tìm thấy cây vừa ý để chặt, cũng có thể kéo đến tiệm vật liệu gỗ đổi, chỉ cần ra một chút phí dụng cụ liền có thể đổi được vài tấm gỗ đã được bào tốt.”

“Tốt lắm, lúc ta lên núi sẽ chú ý tìm, cái khác còn làm phiền Lí tỷ, không biết Lí tỷ khi nào thì có thể khởi công?”

“Tùy thời, người tìm được chỗ ở chuyển ra ngoài, chúng ta sẽ đến phá phòng.”

Chuyện này Tiêu Dực đã sớm nghĩ xong rồi, mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn là cười cười nhìn Đàm Chương Nguyệt. Đàm Chương Nguyệt hiểu ý, mở miệng nói: “Tiêu Dực, ở nhà của ta đi.”

“Được tỷ tỷ, ta đây sẽ không khách khí.”

“Chúng ta là tỷ muội, khách khí cái gì chứ! Ngày mai sẽ lên núi, các người tối nay hãy thu dọn chuyển qua đi, ta đi về trước làm cho Tiểu Vụ thu dọn một

gian phòng cho các người.”

Tiêu Dực cũng không khách khí, lập tức đồng ý, hẹn với Li Tô ngày mai phá phòng, liền cùng Diệp Khê bắt đầu thu dọn chuyển nhà. Nói là thu dọn, kỳ thật cũng không có gì để thu dọn, trừ bỏ quần áo của hai người và sách của Diệp Khê, cùng với Tiêu Dực mới mua vài món đồ dùng hàng ngày bên ngoài, thứ rách nát gì đó trong nhà Tiêu Dực cũng không cần. Thứ gì như vài tấm ván giường, tủ chén cũ kỹ rách nát, thùng gỗ hỏng, thậm chí sách của Tiêu Dực trước đều mang đến nhà Đàm Chương Nguyệt dùng để nhóm lửa. Chẳng qua về sau sách bị Đàm Chương Nguyệt nhặt lại, còn lấy sách thô đi vào trong thành đổi chút tiền, mua chút rượu về cùng Tiêu Dực uống.

Những ngôi nhà ở thôn quê không tính hẹp, đương nhiên so với những ngôi nhà có tiền thì kém xa, nhưng là dường như mỗi nhà đều là ba bốn trăm mét vuông. Nhà Đàm Chương Nguyệt cũng vậy, chẳng qua không có nhiều phòng ở như vậy. Bởi vậy chỉ dùng một phần, chỉ có ba bốn gian phòng ở. Đàm Chương Nguyệt và An Vụ sau khi thành thân, Đàm Chương Nguyệt lại nguyện ý nuôi An đại thúc đến già, liền đem bức tường giữa hai nhà thông nhau, chân chính biến thành người một nhà.

An Vụ dọn một phòng cho Tiêu Dực và Diệp Khê, chính vốn là phòng cũ của An Cư. Tiêu Dực chuyển vào phòng An Cư đầu tiên liền đưa cho An Vụ mười hai đồng tiền, nói là tiền sinh hoạt và phí ở trọ.

Ánh mắt An Vụ kì dị nói: “Thê chủ nhà ta làm bằng hữu với Tiêu tiểu thư, không nghĩ tới Tiêu tiểu thư lại khinh thường thê chủ nhà ta như thế. Các người ở nơi này, ăn ở chỗ này, chẳng lẽ cũng chỉ giá trị mười hai đồng tiền như vậy? Thê chủ nhà ta từ nhỏ đã giúp đỡ người mọi thứ, trong khi người không làm việc gì, nghèo không đủ ăn đủ mặc liên tục vài năm đều giúp đỡ người. Mười hai mười đồng tiền này lúc nào cũng có thể cho người cũng không ghi nợ. Bây giờ người đưa ra mười hai đồng tiền đến làm khó chúng ta sao? Nếu là trước kia cũng như thế, mà lúc này còn sợ nhiều hơn hai đôi đũa của các người sao? Ăn một bữa cơm, ở một hai tháng người trả lại tiền sinh hoạt phí ở trọ, người căn bản là không xem thê chủ của ta là người một nhà. Chứ không phải là người dạy năng sản thú, còn nhớ chúng ta vẫn chưa trả tiền bái sư không? Tốt lắm, người có thể coi như là tính toán, tiền cơm này ta nhận, ta ở chỗ này sẽ đưa tiền bái sư cho người...”

Mồ hôi lạnh của Tiêu Dực ứa ra, trời ạ, người độc miệng nhất trong thôn này cũng thật danh bất hư truyền, nói một phen làm cho cô ngay cả cơ hội xen miệng vào cũng đều không có. Lúc này thấy An Vụ tiến lên lấy tiền trong tay của mình. Tiêu Dực thu tay lại, rốt cục tìm được khe hở nói chuyện: “Chuyện đó, thôi quên đi thôi quên đi, Tiểu Khê Nhi, chúng ta về phòng đi.” Dứt lời liền lôi kéo Diệp Khê bị An Vụ hù dọa sợ tới mức có chút sững sờ nhanh chóng trở về phòng.

Trở lại trong phòng, Diệp Khê vẫn có chút sững sờ ngây ngốc, cho đến khi Tiêu Dực gọi hân: “Khê Nhi?”

“A, thê chủ.” Diệp Khê cuối cùng lấy lại tinh thần.

Tiêu Dực ôn hòa nheo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, cười hỏi: “Có phải bị hù dọa đến hay không? Khê Nhi đừng sợ.....”

“Thê chủ.” Diệp Khê kéo xuống bàn tay đang tác quái tác quái trên mặt hân của nàng, hai mắt sáng như sao: “An ca vừa rồi thật có... thật có.....” Diệp Khê nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Thật có cái kia tức giận là gì chứ!”

“Tức giận?”

“Không phải.”

“Tức giận?”

“Sát khí?”

“Không phải mà.” Diệp Khê đến trong đóng sách mình mang theo lật một hồi, lấy ra một quyển sách lại lật vài trang, rốt cục tìm được từ muốn nói kia: “Chính là nó, thật có khí thế!”

Hờ..... Đầu Tiêu Dực đầy vạch đen, cô cho rằng hân bị hù dọa đến, nhưng mà xem ra, hân còn rất thương thức An Vụ. Kỳ thật thương thức cũng không có gì, nhưng mà, hân có thể không cần thương thức người khác mà chỉ thương thức thê chủ của hân hay không?

* * *

Buổi sáng hôm sau, Tiêu Dực cũng như bình thường rời giường thật sớm luyện võ phòng thân. Bất quá hôm nay có bạn cùng luyện tập, Đàm Chương Nguyệt cũng đã luyện tập từ sớm. Đàm Chương Nguyệt nhìn thấy Tiêu Dực liền cười ha ha không ngừng: “Tiêu Dực, tối hôm qua lúc người trở về phòng có chút giống chạy trốn.”

Tiêu Dực trừng nàng: “Người còn cười, ta bị phu lang người mắng, người ở một bên ôm cánh tay xem diễn cũng không giúp ta nói thêm một câu.”

Đàm Chương Nguyệt nhún nhún vai: “Ai bảo người trả công? Người dạy Tiểu Vụ bọn họ đan dây xích tay, mang ta đi săn thú, còn dạy ta võ phòng thân, ta cũng chưa nghĩ tới đưa tiền cho người tiền đây, người lại đến khách khí với ta, đây không phải là muốn bị mắng sao? Ta cũng muốn chửi nữa đây.”

Đàm Chương Nguyệt chết tiệt, thế nhưng lại nói cô muốn bị mắng: “Vậy người đến mắng ta đi.” Tiêu Dực oán hận mà dụ dỗ nàng, thầm nghĩ: 'chỉ cần người tới, xem ta có mắng chửi người xối xả hay không.'

Đàm Chương Nguyệt lắc đầu: “Ta mới không chửi đâu, người có thể nói như vậy, ta có thể nói bất quá người....” Dừng một chút, Đàm Chương Nguyệt lại mở miệng: “Tiêu Dực, người cũng đừng ghi hận Tiểu Vụ, hân là nói năng chua ngoa, nhưng kỳ thật không có ý xấu.”

Tiêu Dực trừng nòng: “Ta ghi hận hần làm gì? Ta là người keo kiệt như vậy sao? Hơn nữa, um, giống như quả thật là chính ta không đúng.”

“Đúng vậy, chúng ta là quan hệ gì? Người còn nhắc đến tiền! Người cuối cùng cũng biết là chính mình không đúng.”

Khụ khụ khụ! Tiêu Dực thật bị Đàm Chương Nguyệt làm cho tức chết, người này nói chuyện vẫn trắng ra như vậy sao? Luôn tức giận vì nòng! Tiêu Dực âm thầm thở dài, phỏng đoán đời này cô đều phải bị Đàm Chương Nguyệt làm cho tức giận, lại cố tình cô còn chưa có biện pháp tức giận với nòng. Khóe mắt Tiêu Dực lơ đãng nhìn thấy An Vực đang lại đây, vội cười nói: “Đàm Chương Nguyệt à, ta biết là mình vô tình chọc cho tỷ phụ tức giận, ta là không dám ghi hận tỷ phụ, sợ tỷ phụ ghi hận ta. Ta là dự tính ở đây ăn ở không trả tiền, người nên nói với hần một chút, làm cho hần đừng đuổi chúng ta đi mới tốt.”

Lời này An Vực tất nhiên là nghe được, liền trả lời nòng: “Ai ghi hận người? Ai vừa muốn đuổi người đi hả? Cứ ở đó đi, tốt nhất là đừng nói chút chuyện tiền com đó nữa.”

Tiêu Dực thờ dài lau mồ hôi: “Ta không còn dám nói nữa, sau khi nói ra chỉ sợ thật sự sẽ không có com ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trúng võ

Nghỉ ngơi hai ngày lại cùng nhau tập hợp, mọi người đều đặc biệt cao hứng, chỉ thấy Tiêu Dực mang theo cái cuốc có chút không rõ chân tướng.

“Tiêu tỷ, tỷ đây là dùng để làm gì?”

Tiêu Dực ra vẻ thần bí cười cười, Đàm Chương Nguyệt đã ồn ào mở miệng: “Tiêu Dực chính là thông minh hơn chúng ta, nòng nói muốn đào mấy cái hố ở trong núi, nhìn xem có thể bắt được chút động vật còn sống mang về nuôi hay không.”

“Thật sự?” Vài ánh mắt lại sáng lên: “Vậy, chúng ta cũng trở về khiêng thêm cuốc.”

“Không cần.” Tiêu Dực gọi các nòng lại: “Chỉ cần đào vào cái hố là được, nếu thật có thể bắt được động vật còn sống, mọi người chia nhau nuôi.”

Mọi người hợp tác cùng nhau lên núi, chuyện tốt tự nhiên là mọi người cùng hưởng. Tiêu Dực là nghĩ như vậy, nhưng không biết lời này lại làm cho mọi người cảm động đến rơi nước mắt; phải biết rằng, động vật còn sống không phải dễ dàng liền bắt được như vậy, lại có thể nuôi ở trong nhà để trứng sinh con, đó chỉ là việc dành cho nhà giàu có bạc nhất mới làm được. Mà Tiêu Dực lại nói muốn cùng các nòng chia nhau nuôi, đây căn bản chính là lấy hết tấm lòng ra đối xử tốt nhất với các nòng!

Lúc này đây những nữ nhân này người người đều tỏ vẻ cảm động: “Tiêu tỷ, tỷ yên tâm, dù ta sẵn ít con mồi một chút, cũng muốn giúp tỷ chặt mấy cây gỗ tròn về.”

“Ta trước kia đi giúp người ta đã làm qua thợ bào gỗ, ta đến giúp người bào tấm ván gỗ, tất nhiên bào cái bình thường thuận tiện dùng.”

“Ta muốn nói, buổi sáng chúng ta đi săn thú, buổi chiều chỉ hai người đi vào trong thành bán con mồi là được. Mọi người còn lại đi giúp Tiêu gia xây nhà, chính là giúp đỡ chuyển đất nâng bùn cũng có thể làm cho Tiêu tỷ tiết kiệm chút tiền.”

“Đúng đúng, liền quyết định như vậy đi.”

Tiêu Dực có chút tròn mắt há hốc miệng nhìn các nòng thương lượng, hình như, cô không có làm chuyện tốt gì thì phải? Các nòng như thế nào bỗng nhiên đối xử với cô tốt như vậy?

* * *

Buổi chiều, Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt đi vào trong thành bán con mồi. Bởi vì các lão bản trong thành và hai người nòng biết thân một chút, còn năm người ở lại đi hỗ trợ xây nhà cho Tiêu Dực. Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt bán xong con mồi trở về, căn nhà nát tan của cô đã dờ xong. Trên bãi đất trống thả hai cây gỗ to lớn mới được chặt đem về, người nhà của năm người bạn trong nhóm tính cả ba người Tiểu Khê Nhi, An Vực và An đại thúc đang chặt gọn nhánh cây.

“Khê Nhi, đây là từ đâu đến?” Tiêu Dực chỉ vào cây to hỏi.

“Thê chủ, ngài đã về.” Diệp Khê buông đao trong tay rót nước cho nòng uống, một bên nói: “Là Lí tiểu thư và các nòng đi lên núi chặt, các nòng còn ở trên núi đấy.”

Quả nhiên giống như cô đoán, các nàng thật sự là đi đốn củi. Tiêu Dực nhủ mày: “Thế nào thật sự lại chạy lên trên núi, vạn nhất gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ!”

Đàm Chương Nguyệt hơi bất đắc dĩ trấn an nàng: “Tiêu Dực à, các nàng đều lớn như vậy, lại mang theo cung tiễn, không có cái gì nguy hiểm.”

Một nam tử bên cạnh cũng ngẩng đầu cười nói: “Tiêu tiểu thư yên tâm, không chỉ vài người các nàng đâu, trong thôn có hơn phân nửa người đi, đều là đốn củi giúp nhà ngài đấy.”

“A?” Tiêu Dực thật kinh ngạc, cô khi nào thì được lòng người như vậy? Mới nói, liền vang lên tiếng xe vừa nói, thì ra là người chở cây cối đã trở lại. Một chiếc tấm ván gỗ trên xe là hai cây đại thụ thô, bảy tám nữ nhân phụ giúp vẫn là có vẻ hơi cố sức. Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt chạy tới giúp đỡ đây.

Trong lòng Tiêu Dực tràn đầy cảm kích: “Các người như thế nào đều đến hỗ trợ? Ta như thế nào lại không biết xấu hổ, đều không biết cảm tạ mọi người thế nào.”

Đại tỷ bên cạnh cười đến ôn hòa: “Tiêu tú tài à, chúng ta đều ăn qua heo rừng người săn, lúc này trong nhà người có việc đến hỗ trợ cũng là việc phải làm.”

Những người này như thế nào có thể thật thà chất phát như vậy? Tiêu Dực cảm động: “Mọi người vất vả, lát nữa lại làm thịt cho mọi người ăn.”

“Ha ha ha, người đừng khách khí, hơn nữa, mọi người cùng nhau lên núi, còn có thể thuận tiện nhặt chút củi lửa về nữa, nhiều người chút mới không sợ gặp được sói.”

Những nữ hài đi theo nhóm người lớn đẩy xe về lúc này cũng đi đến bên cạnh Tiêu Dực gào to: “Tiêu tỷ tỷ, chúng ta giúp tỷ xây nhà, chờ chúng ta trưởng thành, tỷ cũng mang bọn ta đi săn thú được không?”

Tiêu Dực vui vẻ đồng ý, một đại thẩm liền cười nói: “Tiêu Dực à, thấy người hiện tại cực khổ kiếm tiền nuôi gia đình, trong lòng chúng ta cũng cao hứng. Mẫu thân người dưới tuổi vàng có biết cũng sẽ yên tâm. Người một tay săn thú, đại thẩm ta nói mấy câu thật lòng người đừng cười, mọi người nhìn đều đỏ mắt đấy, ai không muốn trong nhà trôi qua càng ngày càng tốt chứ? Hiện tại người có cách kiếm tiền cho nhà nên mọi người đều muốn đi theo người làm. Nhưng là nghĩ đến người sẽ không đồng ý cho nên cũng không dám mở miệng. Hôm nay đến đây hỗ trợ, cũng đều có ý lấy lòng người.”

Tiêu Dực giật mình, thì ra là như vậy, Tiêu Dực cười nói: “Kỳ thật, chi cần là đồng ý đi chúng ta đều đồng ý mang theo, động vật trong ngọn núi nhiều như vậy, chúng ta cũng săn không bao nhiêu. Chính là ngọn núi nguy hiểm, vào núi giống như là đang liều mạng, cho nên chúng ta cũng không dám chủ động tìm người.”

“Thật sự là đồng ý?” Đại thẩm kia cao hứng: “Được được, Tiêu Dực, người quả thật vẫn là chiều cố người trong thôn, chờ ta nói với các nàng, chỉ sợ các nàng lại cao hứng phát điên lên.”

Tiêu Dực cũng cười, Đàm Chương Nguyệt bất mãn nói: “Đại thẩm à, ngài nói cái gì thế? Tiêu Dực vốn chính là người trong thôn chúng ta, đương nhiên là muốn chiều cố người trong thôn.”

“Đúng đúng đúng, ha ha ha!” Đại thẩm vui vẻ cười vài tiếng, không so đo Đàm Chương Nguyệt nói chuyện không phân lớn không nhỏ, nhưng thật ra Đàm Chương Nguyệt bỏ thêm một câu: “Chờ nhà Tiêu Dực xây xong, hãy kêu các nàng đồng ý săn thú đều đến đây đi.” Đàm Chương Nguyệt tính toán, nếu như hiện tại mang các nàng lên núi săn thú, vậy thì sẽ không có người hỗ trợ xây nhà.

* * *

Trong lúc nhà của Tiêu Dực đang được gấp rút xây dựng, Diệp Khê ngênh đón chuyện làm cho hắn cao hứng nhất: đó là gà con của hắn ra đời.

Ngày nào đó, Tiêu Dực như bình thường đi lên núi săn thú. Diệp Khê đi ra ruộng hái đồ ăn về băm cho gà ăn, đã thấy gà lớn đứng bên cạnh mổ mổ mấy quả trứng. Diệp Khê cảm thấy kinh ngạc, không phải là hắn dứt cho gà ăn chậm, gà kia đói đến độ muốn ăn trứng của mình chứ? Diệp Khê mang thức ăn đặt ở trong bồn của gà, gà kia cũng không thèm để ý tới, chỉ thăm thì kêu, thỉnh thoảng mổ trứng một chút.

“Mày đang làm sao thế? Đó là trứng của mày, không thể ăn.” Diệp Khê khần trương ngồi xổm bên cạnh lồng gà nói chuyện với nó, gà đương nhiên sẽ không để ý hắn. Diệp Khê nghĩ có nên bắt gà đi hay không, nếu không để cho nó mổ trứng đến hỏng sẽ không tốt lắm. Đang nghĩ tới chợt nghe thấy một tiếng răng rắc rất nhỏ, lại nhìn, một quả trứng trong đó xuất hiện lên một khe nứt, không đúng không đúng, như thế nào chỉ có một quả trứng trong đó? Là năm quả! Trên năm quả trứng đều có cái khe! Bất quá là hắn trước hết nhìn thấy cái khe trên quả trứng càng ngày càng lớn.

“An ca ca, An ca ca!” Diệp Khê kêu to, gấp đến độ ngã nhào trên mặt đất: “An ca ca, người mau tới đây!”

“Làm sao vậy?” An Vụ và An đại thúc vội vàng chạy tới: “Diệp ca nhi, xảy ra chuyện gì?”

“Trứng bị vỡ, vỡ hết rồi.....” Diệp Khê rơi lệ đầy mặt, gà con của hắn... ô... ô!

Bởi vì Tiêu Dực nói sau này khi ấp ra gà con liền cho nhà bọn hắn hai con, An Vụ và An đại thúc cũng là thật yêu quý gà và trứng gà này, tâm tình chờ mong gà con không khác Diệp Khê bao nhiêu. Lúc này vừa nghe Diệp Khê nói trứng vỡ, hai người đều thay đổi sắc mặt, vừa nhìn thấy, trứng quả nhiên bị vỡ, sắc mặt lại càng tái nhợt.

“Răng rắc!” Lại là một tiếng nhỏ, ba người đều nghe được rõ ràng, cũng thấy được lại một quả trứng xuất hiện một đường, gà rừng kia nhìn trứng, kêu cục cục cục.

“Làm sao bây giờ?” An Vụ trắng bệch nghiêm mặt không biết làm sao. Người bình tĩnh nhất trong ba người đó là An Vụ, hẳn đều không biết nên làm cái gì, mặt khác hai người kia càng thêm không biết. An đại thúc cũng gấp đến độ đỏ mắt, Diệp Khê đã sớm khóc oa oa mở miệng nói: “An ca ca... gà con của ta... đã không có... ô-- ô--” Diệp Khê rất đau lòng, gà kia thăm thi kêu, hiện tại nghe tới cũng muốn thút thút, ô.. ô.., gà của hắn...

Tranh cãi âm ỉ như vậy, nếu bên cạnh là người, chỉ sợ sớm đã đuổi bọn họ đi, đáng tiếc bên cạnh là con gà, vẫn là một con gà thật lạnh nhạt.

Gà kia hoàn toàn không để ý tới ba người tạo ra tạp âm bên cạnh, lại kêu vài tiếng cục cục cục, cúi đầu bắt đầu mổ vỏ trứng, mổ rất nhẹ, một lần, hai lần, tam lần... Răng rắc, vỏ trứng xuất hiện một cái lỗ, trong khi ba người cùng nhau kinh ngạc sợ hãi lại thêm một tiếng răng rắc, vỏ trứng rớt xuống một mảnh, một viên non non, tí mỉ mang theo toàn thân màu vàng nhạt lông tơ đi ra: “Chiêm chiếp, chiêm chiếp.”

Ba người mở to mắt, Diệp Khê đã quên khóc, ngơ ngác nhìn cái đầu nhỏ nhỏ kia. Nhỏ nhỏ bỗng nhiên nhòe dậy di chuyển vòng vòng, cúi đầu mổ lên vỏ của mình, răng rắc, răng rắc, vỏ trứng phá xong thoát ra, gà con nghiêng nghiêng thân mình, mềm yếu mà ngã lên đồng rom.

“Răng rắc, răng rắc.” Lại là vài tiếng, mặt khác bốn cái vỏ trứng khác cũng lần lượt phá vỡ, từng quả một cái đầu nhỏ nhỏ đi ra, kêu chiêm chiếp. Gà lớn đi ra tí mỉ mổ chút thức ăn xanh tươi đến đứt cho mấy cái miệng nhỏ, gà con non non mổ nhọn bắt đầu khế mổ vài cái, lại bắt đầu kêu chiêm chiếp.

“Gà con ấp nở, gà con ấp nở!” Trước hết lấy lại tinh thần dĩ nhiên là An đại thúc, giọng nói đều mang theo kinh hi không thể kiềm chế được, lại cố ý ép cúi đầu, sợ kinh động gà con.

Tiếp theo là An Vụ, hẳn cao hứng bắt lấy một cánh tay của Diệp Khê: “Gà con ấp nở, Diệp ca nhi, trứng không có hư!”

Diệp Khê lau nước mắt, lại nâng tay áo lên lau khô mặt, nhìn thấy gà con vàng nhạt vàng nhạt quả thật còn ở trước mắt, thế này mới nín khóc mỉm cười: “Thật sự ấp ra gà con, gà con của ta sinh ra. An ca ca, gà con của ta sinh ra!”

“Đứng đứng đứng, người nên cao hứng, không nên khóc.” An Vụ kéo hắn đến, vỗ vỗ bả vai của hắn trả lại chút cở vụn dính trên quần áo.

Hai mắt Diệp Khê gắt gao nhìn chăm chăm gà con: “Thì ra, gà con là sinh ra như thế này.”

“Đúng vậy, dĩ nhiên là đi ra như vậy, vừa rồi thật đúng là làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng thật là trứng vỡ đấy!” An đại thúc vỗ ngực, trong lòng có chút còn sợ hãi.

An Vụ thối phui cười ra một tiếng: “Chỉ khổ thân Diệp ca nhi khóc như thế, khi không lại chảy nước mắt, lúc này mắt đều đỏ, chờ thê chủ người về thấy sẽ đau lòng.”

Ba người cười lớn, lại nhìn gà một hồi lâu, gà con luôn luôn kêu chiêm chiếp. Diệp Khê liền có chút đau lòng: “An ca ca, An đại thúc, gà con có phải đói bụng hay không? Chúng nó có phải chưa thể ăn rau xanh hay không? Phải dứt chúng nó ăn cái gì?”

Phụ tử An gia đáng thương cũng chưa nuôi qua gà, cũng may An đại thúc dù sao nuôi qua đũa nhỏ, nghĩ nghĩ nói: “Nấu chút bí đỏ đến đứt đi, tốt nhất là nấu mềm một chút.” Nuôi gà con và nuôi tiểu hài tử cũng không khác nhau lắm phải không?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Vào ở nhà mới

Gà con cũng không khó nuôi, cũng không phải yếu ớt cần phải dè dặt cẩn trọng giống như trong tưởng tượng của ba nam nhân, không quá hai ngày, gà con có thể từng con từng con đi đường, còn có thể từ trong lồng chạy ra sân hóng gió, nhìn xem gà lớn thành thật kêu cục cục, chưa mở thẳng cửa lồng đã chạy đến. Cũng may gà lớn cũng không chạy mất, chính là dẫn gà con ở trong sân đi tới đi lui, mổ chút thức ăn. Diệp Khê cũng sẽ không lại đóng cửa nhốt nó, chỉ vui đầu dùng sức đan dây xích tay trang sức treo, nói muốn cùng thê chủ cố gắng – tiền xây nhà còn chưa đủ đâu.

Tiêu Dực sợ hắn mệt chết, nói hắn lại không nghe, chỉ đành phải mỗi ngày rút thời gian dẫn hắn ra ngoài đi dạo, tìm chút hoa hoa cỏ cỏ mang về trang trí nhà mới, hoặc là rõ ràng dẫn theo hắn vào trong thành đi chọn lựa dụng cụ mới.

Bởi vì nửa người trong thôn đến hỗ trợ, nhà Tiêu Dực được xây dựng thật sự rất nhanh, nhanh đến độ không đợi được vật liệu gỗ vừa chặt chưa hong khô, đành phải đến tiệm vật liệu gỗ đi đổi vật liệu về dựng phòng. Hơn một tháng ngắn ngủi, nhà mới của Tiêu Dực liền xây xong, nhưng lại giảm đi rất nhiều tiền bạc mua vật liệu, vừa vặn dùng để thêm dụng cụ.

Nhà của dân thường không giống với nhà của kẻ có tiền có nhiều sân hoa viên, phần lớn chính là xây tường vây quanh nhà mình thôi, một là cho thấy tường vây quanh này tất cả đều là nhà mình, mà lúc nam quyền ở trong sân làm việc nhà có thể tránh nữ nhân đi đường không nhìn thấy.

Vì nhập gia tùy tục, Tiêu gia tự nhiên cũng xây tường vây, chẳng qua vùng đất mà tường vây bao bọc hấp dẫn hơn nhà khác.

Vào cửa lớn, bên trái dọc theo vách tường đào một cái ao nhỏ, từng viên đá cuội bên ngoài ao nhỏ là Tiêu Dực mang theo Diệp Khê đi nhặt ở ven sông. Ao nhỏ cũng là hai người tự mình động tay đào, hai người còn đắp một tòa núi giả ở trong ao nhỏ thật đẹp mắt. Trên núi giả có một gốc cây nhỏ cong vẹo, Tiêu Dực nói đó là cây đón khách. Đá cuội nhặt về còn dư đều bỏ dưới đáy ao, Tiêu Dực nói tương lai Diệp Khê có thể nuôi mấy con cá nhỏ ở bên trong mà xem. Đi qua ao nhỏ, là bồn hoa hình chữ nhật, để vừa bên trái tường vây, trong bồn hoa đã trồng chút hoa hoa cỏ cỏ, cũng là hai người lấy về từ ven đường đi, hoa thật bình thường nhưng cũng rất đẹp mắt. Sau đó là một loạt phòng ốc, phòng đầu tiên là phòng cũi để đặt cũi gỗ, cò đại và vài vật linh tinh. Phòng thứ hai là phòng bếp, phòng bếp thật rộng rãi, có một nửa là dùng làm chỗ ăn cơm. Trong phòng tủ chén, bàn ghế đều là mới, đối diện cửa phòng bếp còn đào một cái giếng, không cần lại cố sức đi ra sông gánh nước. Đi qua phòng bếp có hai căn phòng trống, trong phòng có bày một cái giường, dùng để làm khách phòng.*

(*khách phòng: phòng dành cho khách ngủ lại. Phòng khách: là nơi để tiếp khách.)

Đối diện một loạt cửa lớn, chính giữa là một phòng khách, phòng khách có cửa sau có thể đi thông sân sau. Bên trái phòng khách lại là ba phòng ngủ không lớn không nhỏ, bên phải chỉ có một phòng khá lớn, là phòng chủ nhà. Chủ nhà còn có một phòng khách nhỏ nghỉ ngơi, phòng khách nhỏ và phòng ngủ dùng màn sa xinh đẹp làm ngăn cách. Bên trong tất nhiên là nơi nghỉ ngơi, mặt đất đều trải một lớp thảm làm từ vài bông trắng như tuyết. Bên ngoài lại đặt tủ quần áo chất đầy quần áo mềm mại và dụng cụ may vá, có thể dùng để uống trà nói chuyện, thêu hoa viết chữ, nghỉ ngơi, thậm chí ân ái cũng đã sẵn sàng chờ sử dụng.

Cửa lớn bên phải, Tiêu Dực trồng một vườn cây hoa quế và mấy cây ăn quả, vắt ngang đối diện phòng bếp là một loạt giàn tương đối đã dựng lên tốt, chờ cho Diệp Khê trồng nho, chờ dây mướp và các loại thực vật dây leo, dưới cái giàn còn có bàn ghế đá, chờ các nhánh dây đi đầy giàn là có thể ngồi ở dưới hóng mát. Xuyên qua phòng khách đi đến sân sau, sau tường sân sau là những chuồng gà - chuồng heo đã được xây tốt, có thể nuôi rất nhiều gia cầm gia súc. Trong sân còn có một hồ nước nhỏ, chuẩn bị dùng để nuôi cá.

Có nhà mới xinh đẹp như vậy, Diệp Khê thật sự là vui mừng đến trong lòng phấn khởi, chịu khó mỗi ngày đều muốn đi quét dọn vệ sinh, đem dụng cụ mới đều lau không nhiễm một hạt bụi; thật sự không làm thì thôi, đã làm thì đem dụng cụ nhỏ trong nhà bày bừa bộn khắp nơi. Lúc Tiêu Dực đóng giường đã cố ý làm thêm cho hai cái tủ ở đầu giường đều đựng quần áo và vài dụng cụ nhỏ của hắn, cuối cùng lại bày về ở chỗ đầu giường.

Rốt cục đến ngày lành dọn vào. Theo lý thuyết chọn ngày chuyển nhà thì mới đưa dụng cụ trong nhà chuyển vào mới đúng, bất quá dụng cụ trong nhà mới này đã được đưa vào sớm vài ngày. Diệp Khê đều không biết lau bao nhiêu lần, cho nên một ngày này Tiêu Dực cũng chỉ là ở cửa đốt pháo nổ. Sau đó đem gà các nòng nuôi tạm chuyển qua ở nhờ nhà Đàm Chương Nguyệt, để hoàn thành nghi thức chuyển nhà.

Đàm Chương Nguyệt tay phải ôm rau xanh - tay trái ôm cái trắng vào cửa, trong miệng lầm bầm: “Mở cửa mới, tiểu quý tránh, trong trắng thuần khiết, sạch sẽ, không có phiền toái, không bệnh không tai vạ! Tiêu Dực, chúc mừng chúc mừng!”

Tiêu Dực nhận rau xanh cái trắng trong tay nàng, cười nói: “Cám ơn, không nghĩ tới người lại nói lời cát tường còn nói thật gieo vãi nha, hơn cả làm thơ, ha ha, cám ơn lời chúc tốt đẹp của người.”

Đàm Chương Nguyệt cười hơ hớ: “Ta nào có biết làm thơ gì, chuyển nhà mới đều nói như vậy.” Lại quay đầu hô: “Tiểu Vụ, phụ thân, các người mau vào.”

An Vụ bưng một rổ quả quýt quả táo, vừa vào cửa vừa đọc: “Mở cửa mới, tiểu quý tránh, cát tường bình an, hài lòng thuận ý.” An đại thúc đi theo phía sau An Vụ, một tay mang theo bó đồ khoai lang, một tay cầm một cây củi, cũng thì thầm: “Mở cửa mới, tiểu quý tránh, ngọt ngào như mật, lửa hồng náo nhiệt.”

“Cám ơn tỷ phụ, cám ơn đại thúc.” Tiêu Dực và Diệp Khê mang tất cả những thứ nhận được đặt ở một bên, liên tục có người vào cửa chúc, mỗi một người vào cửa đều không quên nói lời tốt đẹp rồi mới bước vào cửa, mở đầu luôn là “Mở cửa mới, tiểu quý tránh”. Mỗi một nhà đến chúc mừng đều sẽ mang theo hai ba trái rau dưa và một cây củi gỗ, chỉ chốc lát sau Tiêu Dực đã thu một đống hạ lễ nhỏ.

“Khê Nhi, ta chưa từng xử lý qua đồ ăn được đưa tới.” Tiêu Dực nói chuyện mình không biết với Diệp Khê, thu được những hạ lễ đó, cô cảm thấy thật buồn cười.

“Thê chủ, có thể là có lễ tiết gì hay không? Nếu không, ta đi hỏi An đại thúc một chút.” Diệp Khê nhìn xem đồ ăn một bên, hắn cũng không hiểu.

“Ước chừng là ruộng nhà các nàng không có gì, cho nên chỉ có thể đưa đồ ăn. Kỳ thật các nàng không cần phải đưa cái gì cái gì, trước đó các nàng đến hỗ trợ ta cũng đã thật cảm kích.”

“Ta sẽ đến hỏi An đại thúc.” Diệp Khê sau khi nói quay mặt đi, vừa khéo Đàm Chương Nguyệt lật đặt đi ra, Tiêu Dực vội vàng gọi nàng: “Đàm Chương Nguyệt.”

“Tiêu Dực, oa, thu nhiều như vậy!”

Tiêu Dực chỉ chỉ thái dương của mình, thấp giọng nói: “Người cũng biết ta đã quên nhiều chuyện, đồ ăn và củi này là có ý nghĩa gì?”

“A, người thật đúng là quên hoàn toàn!” Đàm Chương Nguyệt chỉ vào một đống đồ ăn: “Rau xanh, thanh thanh tú tú. Cái trắng, trắng trẻo nõn nà. Khoai lang, lửa hồng náo nhiệt. Bí đỏ, ngọt ngào như mật. Rau cần, cần kiem chăm lo việc nhà..... Về phần củi thôi, cũng là ý tứ lửa hồng náo nhiệt, chuyển nhà mới đều phải đưa những thứ này.”

Tiêu Dực chưa từng có trải qua những chuyện này, lần đầu tiên nghe nói lại có phong tục như vậy. Trong lúc nhất thời cảm thấy mới lạ không thôi, nhìn một đồng đồ ăn cười ngây ngô, so với thu được hồng bao* còn cao hứng hơn. Trong lúc này lại không ngừng có người đến, Diệp Khê ước chừng cũng là hồi An đại thúc xong. Phụ tử An gia và vài nam tử nhà bên đến giúp đỡ đem các loại rau dưa chuyển đến phòng bếp, đồ ăn biểu tượng cát tường này là phải làm cho mọi người ăn, còn có mọi người đưa củi gỗ tới cũng phải mang nhóm lửa, ngụ ý vì nhà của mình và khách đến đều cát tường như ý lửa hồng náo nhiệt.

(*hồng bao: bao lì xì.)

“Thê chủ.” Diệp Khê chạy nhanh quay lại: “Ta đi hỏi An đại thúc thật tốt, thì ra những đồ ăn này đều phải mang đi nấu.”

“Đi nấu đi, vất vả cho Khê Nhi.”

Diệp Khê lại thông suốt phóng khoáng trở về phòng bếp, đem thịt được chiên qua trộn chung với thức ăn các nhà khác mang đến nấu thành một tô lớn, cũng không biết hán nấu thế nào, hương vị tốt thần kỳ. Mọi người ăn đều khen không dứt miệng, khen ngợi Diệp Khê cũng không có ý tốt, chỉ nói là mọi người thật may mắn mới thưởng thức được hương vị này. Tất nhiên là lại vui về ăn thịt uống rượu một hồi.

* * *

Buổi tối, tiễn bước tất cả các vị khách, lúc Tiêu Dực rửa mặt xong vào trong phòng, Diệp Khê chính là chân không đi tới đi lui trên thảm bông.

“Khê Nhi, ngươi đang làm cái gì đó?”

“Thê chủ, ngài mau tới, thật mềm nha!” Về mặt Diệp Khê hưng phấn, vội vàng chạy đến bên cạnh thăm, chờ Tiêu Dực cời giày liền vội vàng kéo nạng lên: “Thê chủ, có phải thật mềm hay không? Có phải hay không?”

“Đúng thật mềm.”

“Ta chưa từng có đạp qua cái gì mềm như vậy đó.” Diệp Khê rõ ràng nằm lên trên thảm, lăn cun cút, cười đến mắt đều híp lại: “Nằm cũng thật mềm, thê chủ, ngài mau nằm xuống.”

Tiêu Dực nuốt nuốt nước miếng, ‘chết tiệt, bộ dáng này của Tiểu Khê Nhi thế nào lại mê người như vậy? Hay là cô uống nhiều rượu nên mình nóng lên?’

“Thê chủ thê chủ, ngài mau nằm xuống đi!” Diệp Khê vỗ bên cạnh mình kêu nạng.

Tiêu Dực thăm thò dài một hơi: “Khê Nhi có phải dự tính tối nay liền ngủ trên sàn hay không? Vậy Khê Nhi nhớ lấy thêm mấy cái chăn từ trong ngăn tủ đến.” Cô thật sự thật không để ý hán muốn ngủ trên sàn. Tiêu Dực tự mình lên giường nằm, thăm nghĩ cô có phải hán là cùng Tiểu Khê Nhi chia giường ngủ hay không? Ừm, phỏng đoán chia giường không được, vì thông phòng được.

Tiêu Dực còn chưa hết rối rắm xong, Diệp Khê cũng trèo lên giường: “Thê chủ, giường cũng thật mềm.” Nửa thân mình Diệp Khê đặt ở trên người Tiêu Dực, hai tay ôm cổ nạng vui đùa vào hõm gáy của nạng cười khanh khách, lại ngẩng đầu nói: “Thê chủ, trên người ngài đều là mùi rượu, ngài uống say phải không?”

“Không có.”

“Ta nghĩ cũng không có say.” Bộ dáng say rượu của thê chủ không phải loại này. Diệp Khê lại đứng lên đi sờ chân: “Thê chủ, chân cũng thật mềm!” Diệp Khê đem gấu mặt ở trên chân hít nấy hơi, ôm một góc chân ngã vào trên giường lăn qua lăn lại. Tiêu Dực nhắm mắt lại lẳng lặng nằm áp chế ham muốn từ nhỏ bắt đầu kích động.

Diệp Khê tự mình vui về một hồi không nghe thấy Tiêu Dực hé răng, vừa ngồi dậy thấy nạng từ từ nhắm hai mắt cho rằng nạng đang ngủ. Diệp Khê ôm một góc chân ngồi nhìn nạng vài giây, vẫn là không nhận được đi qua lay nạng: “Thê chủ, thê chủ, ngài khoang hãy đi ngủ mà, ta còn chưa nói xong đâu.”

Tiêu Dực thờ dài, mở mắt ra nhìn bé một một ngày vẫn còn hưng phấn như vậy: “Khê Nhi còn muốn nói cái gì?”

Diệp Khê thấy nạng mờ mắt ra lại cao hứng cong khoe miệng: “Thê chủ, ta cho tới bây giờ vẫn chưa ngủ qua giường mới đâu, cũng không có qua cái chăn mới, còn có khăn trải giường mới, gối đầu mới, còn có.....”

Tiêu Dực cười vo về đầu của hán: “Trong ngăn tủ đều là đồ mới, ngươi có thể mỗi ngày lấy ra thay đổi.” Tất cả đồ trong nhà đều đã đổi mới, dụng cụ cũ trong nhà đều chặt thành củi, lồng cũ của gà báo báo Diệp Khê đổi thành chuông mới, bồn chén bị nứt cũng đều gom lại đưa ra sân sau đựng thức ăn nước uống cho gà. Hiện tại mọi thứ, đều là đồ mới.

“Thê chủ.” Diệp Khê vui về lại đi ôm nạng, hơn phân nửa thân mình đều ở trên người nạng. Tiêu Dực cứng lại, vội vàng đẩy hán ra đứng dậy xuống giường: “Tiểu Khê Nhi, ngươi ngủ trước đi.”

“Thê chủ, ngài muốn đi đâu?” Diệp Khê có chút tổn thương nhìn bóng lưng nạng.

“Ta đi... nhà xí.”

Diệp Khê lại cong khóe miệng lên, mới vừa rồi hắn còn tưởng rằng thê chủ không thích hắn chứ, thì ra là đi nhà xí, khó trách gấp như vậy, hi hi. Diệp Khê lại ôm chần lẩn vài vòng, nghĩ tới lúc chờ thê chủ trở về hắn muốn nói với thê chủ, hắn rất thích phòng của bọn họ, rất thích giường của bọn họ, rất thích chần của bọn họ... Diệp Khê lại lẩn vài vòng, thê chủ như thế nào còn chưa về nữa? Thật là chậm mà....

Dù sao vẫn là một mẻ, mí mắt Diệp Khê chậm rãi khép lại, chờ Tiêu Dực tắm nước lạnh bình ỏn dục hỏa xong mới trở về, chỉ thấy bé nằm ngang trên giường đã ngủ, hơi hơi cuộn tròn thân mình giống con tôm nhỏ. Tiêu Dực cười cười, ôm thân mình hắn để nằm ở trên gối đầu, nằm nghiêng bên cạnh hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn ngủ say, ừ, cuối cùng cũng ho hắn một cuộc sống an ổn, từ từ còn có thể tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cầu hôn

Tiêu Dực nói chuyện giữ lời, nhà vừa xây xong liền dạy người trong thôn săn thú, chỉ cần nguyện ý học đều dạy. Chính là, có vài kẻ trước mắt này, thật không giống như là thái độ của “người” nên có.

“Tiêu Dực, cung tiền kia của ngươi mau lấy ra một chút cho các tỷ mỗi người một cái, ngày mai chúng ta đi với ngươi lên núi săn thú.”

Tiêu Dực nghiêng thân mình một cái, tựa vào cạnh cửa, một bộ dáng lười nhác: “Ngươi là ai?”

Tiêu Dực cũng chưa buồn bực, nàng kia lại tức giận: “Ngươi có thái độ gì vậy? Nói cho ngươi biết, chúng ta nguyện ý đi với một đám các ngươi là đã nể mặt ngươi, ngươi đừng không biết tốt xấu!”

Tiêu Dực cũng tức giận: “Mặt ta tự mình có, không cần ngươi cho! Muốn ta mang các ngươi đi săn thú? Nằm mơ!”

“Tiêu Dực ngươi.....” Nàng kia còn muốn tiến lên lại bị người đi chung với nàng kéo lại, người nọ tiến lên, một mặt nịnh nọt nói: “Tiêu Dực, ngươi xem, chúng ta là người một nhà, cho nên....”

“Người một nhà?” Tiêu Dực buồn cười: “Ta và các ngươi?”

“Đừng, đừng vậy.” Nàng kia gật đầu, cảm thấy lưng có chút lạnh toàn thân, thấy Tiêu Dực vẫn cười tủm tỉm mà nhìn mình, lại bổ sung một câu: “Ta là... là Nhị tỷ của Diệp Khê.”

“Nhị tỷ?” Tiêu Dực quay đầu nhìn Diệp Khê, nửa thân mình Diệp Khê giấu ở phía sau Tiêu Dực, bàn tay nhỏ bé núp thật chặt góc áo của cô. Tiêu Dực vỗ vỗ lên trên tay của hắn, quay đầu nói: “Thân thích này nhận được thật sự là buồn cười, trước kia các ngươi đối xử với hắn như thế nào, ngươi nhất định rõ ràng hơn ta. Hiện tại lại đến nhận thức tỷ đệ, ngươi cũng không biết nên đi lấy cái khăn che mặt lại! Chuyện trước kia ta không muốn lại so đo, mọi người nước giếng không phạm nước sông, các ngươi đi đi.”

Nhị tỷ Diệp Khê còn không từ bỏ, chuyển hướng sang liếc nhìn Diệp Khê. Diệp Khê nhìn nhìn nàng, rụt lui về phía sau Tiêu Dực. Thấy hắn như thế, Nhị tỷ Diệp Khê tức giận mắng to: “Diệp Khê, ngươi cái tiểu tiện nhân này, ngươi như thế nào một câu cũng không nói? Diệp gia nuôi không ngươi, thật sự là nuôi ra một kẻ bạch nhãn lang*.....”

(*Bạch nhãn lang: nghĩa đen = sói mắt trắng, nghĩa bóng = là một danh từ riêng chỉ loại người vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.)

“Miệng thật thối!” Tiêu Dực mắng, tiếp theo đó là ba tiếp “bốp bốp bốp” từ bàn tay. Nhị tỷ Diệp Khê sờ sờ mặt mình, không thể tin được hỏi: “Tiêu Dực, ngươi đánh ta?”

“Đánh ngươi thì làm sao? Ngươi nghe rõ cho ta, cũng trở về nói cho người nhà ngươi. Diệp Khê đã già đi, sẽ không lại là người của Diệp gia các ngươi, hắn hiện tại là Chính quân* Tiêu gia ta! Lại làm cho ta nghe được có người mở miệng nói lời không tốt với Chính quân của ta, ta nhất định đánh cho nàng rã rời đầy đất! Ngươi nếu không tin, có thể hiện tại liền thử xem.”

(*Chính quân: chồng chính thức.)

Nhị tỷ Diệp Khê há miệng thờ dốt, lại nuốt mấy ngụm nước miếng, không biết có phải là nhớ tới chuyện lần trước bị chinh hay không, cuối cùng mặt trầm xuống kéo người đi cùng nàng đến bỏ đi: “Chúng ta đi!”

Nhìn thấy các nàng rời đi Tiêu Dực mới lười kéo Diệp Khê quay lại trong nhà. Diệp Khê rầu rĩ chui vào trong lòng Tiêu Dực: “Thê chủ, Khê Nhi không phải bạch nhãn lang.”

Tiêu Dực đau lòng hôn lên khóe mắt của hắn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn lên khi đó trên mặt đã mang theo nụ cười thần nhiên: “Ta nhìn thử xem, ừm, Khê Nhi nhà ta không giống sói, sói trưởng cũng không phải là bộ dạng này. Khê Nhi gặp qua sói chưa?”

Diệp Khê lắc đầu: “Không có. Chỉ nghe người ta nói sói sẽ ăn thịt người.”

Tiêu Dực cười: “Vậy Khê Nhi sẽ ăn thịt người sao?”

Nghe loại vấn đề như thế, trong nháy mắt Diệp Khê mang theo một đôi kinh ngạc: “Dĩ nhiên sẽ không.”

Tiêu Dực vừa cười, vừa nói: “Sói có miệng to, còn đầy răng nanh.” Tiêu Dực mở miệng Diệp Khê nhìn trái nhìn phải: “Khê Nhi không có răng nanh.” Lại kéo hai cánh tay của hắn ra đánh giá: “Sói có bốn chân, Khê Nhi chỉ có hai chân, hơn nữa bàn chân của sói không có lớn như Khê Nhi.” Lại xoay lưng hắn lại một vòng: “Sói có cái đuôi, Khê Nhi có thể mọc ra cái đuôi sao?”

“Hờ.... Không có.”

“Vậy có thể xác định, Khê Nhi thật sự không phải sói.”

Nháo một hồi như vậy, Diệp Khê đã quên bị Nhị tỷ mắng khổ sở, khi xoay người lại dĩ nhiên có một khuôn mặt không thuận theo, nắm đầm nho nhỏ nhẹ nhàng đầm một cái lên trên vai nàng: “Thê chủ, ngài thật là xấu!”

“Phải không?” Tiêu Dực có ý xấu nhếch môi, thỉnh linh ôm lấy hắn xoay vài vòng, Diệp Khê sợ tới mức thét chói tai, gất gao ôm cổ nàng. Tiêu Dực mừng rỡ cười không ngừng: “Khê Nhi, thật sự không thích thê chủ như vậy sao?”

Diệp Khê lại đầm nhẹ lên trên vai nàng vài cái, đạp cẳng chân muốn đứng xuống dưới: “Ngài sẽ khi dễ ta.”

Tiêu Dực buông hắn xuống, cười nói: “Ta làm sao đành lòng khi dễ ngươi chứ.”

Diệp Khê cũng không lý luận cùng nàng, chỉ cảm thấy có vấn đề hắn nghĩ không ra: “Thê chủ, ngài vì sao nói Nhị tỷ nên lấy khăn che mặt lại?”

“Che giấu đó.” Tiêu Dực phi nhỏ, ‘các nàng cho tới bây giờ không xem Diệp Khê là người một nhà, hiện tại thế nhưng lại có ý tốt đến nhận thân!

* * *

Mặc kệ Diệp gia và Thôn trưởng gia có hận Tiêu Dực bao nhiêu, Tiêu Dực ở trong lòng thôn dân vẫn là tốt hơn so với trước kia không biết bao nhiêu lần. Cái gọi là con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, Tiêu Dực từ một kẻ không màng chuyện đời nghèo kiết hủ lậu, ăn không no - mặc không đủ ấm biến thành một người chấp nhận chịu khổ để có thể kiếm tiền. Trong đa số tiểu nam nhi chưa xuất giá và trong mắt phụ mẫu của bọn họ, thì phải là một cái bánh thơm ngon, cho dù cái bánh thơm ngon này đã cưới Chính phu, mùi của nàng vẫn đậm đặc như cũ. Bởi vậy, rất nhanh còn có mối công* tìm tới cửa, nhưng lại không chỉ có một người.

(*mối công = ông mối)

Lúc mối công đến thì Tiêu Dực không ở nhà. Trên thực tế, cưới phụ thị cũng không cần nói với chính phu, phần lớn bọn nam tử hy vọng thê chủ cưới phụ thị có thể nghe lời mình nói, cho nên thường thường lấy phụ thị đều là chính phu giúp thê chủ chọn lựa. Bởi vậy, trong giờ khắc này Tiêu Dực không có ở nhà, Diệp Khê bị bọn ông mối vây quanh bên trong:

“Diệp ca nhi nè, Ngọc Nhi Trương gia này nhưng là người hiểu chuyện khéo tay, thêu đôi uyên ương kia nhưng lại cực kỳ sống động. Ngày sau còn có thể cùng với người đan dây xích tay trang sức treo, hai huynh đệ nhất định sẽ hợp.”

“Diệp ca nhi, đều là người cùng thôn, người cũng biết tính tình Cẩm Nhi như thế nào phải không? Bộ dạng người kia cũng đẹp, tỷ tỷ hắn lại là đi theo thê chủ nhà người săn thú, đều là người quen, một khi kết thân biến thành người một nhà, sau này liên chiếu có rất tốt.”

“Diệp ca nhi, ta nói với người nha, phụ thị này nên chọn thật tốt. Nếu tuyển xinh đẹp hơn người, sau này thê chủ độc sủng phụ thị liền không tốt. Tướng mạo Xảo Nhi Vương gia này so với người bắt quả cũng không xấu, tính nết lại tốt không còn lời gì để nói. Trong nhà - ngoài nhà đều là trợ thủ đắc lực, thích hợp nhất.”

“Diệp ca nhi, Tiểu Lệ Nhi Vương gia cũng không khác.....”

Diệp Khê gất gao níu chặt góc áo của mình có chút không biết làm sao, bọn họ nói những nam tử này đều tốt như vậy. Nếu thê chủ cưới bọn họ lại phát hiện bọn họ đều tốt hơn hắn, vậy hắn làm sao bây giờ? Diệp Khê cắn môi, sẽ không sẽ không, thê chủ nói qua không cưới phụ thị....

“Diệp ca nhi, người xem trọng nhà ai?” Nhóm mối công giới thiệu miệng khô lưỡi khô cũng không thấy hắn trả lời một tiếng, chỉ đành phải trực tiếp hỏi hắn.

Diệp Khê ngẩng đầu, lo sợ nhìn nhìn, nhìn xem bọn họ, lại cảm thấy bọn họ đều là người xấu muốn tới cướp thê chủ của hắn.

“Diệp ca nhi, có được hay không, người phải nói lời thật lòng nha!” Bọn họ còn phải đi trả lời cho người ta nữa.

Diệp Khê níu chặt góc áo của mình: “Ta... ta... gà muốn ăn lá rau.....”

“Ồi Diệp ca nhi!” Vài ông công cười đến đau bụng: “Ai nói chuyện gà với người? Là đang nói với người chuyện cho thê chủ người nạp phụ thị.”

“Ta... ta muốn đi cho gà ăn.....”

“Diệp ca nhi, gà người cứ việc đi cho ăn, bắt quá nha, trước khi đi người nói trước với chúng ta, người chuẩn bị thay thế chủ người nạp ai làm phu thị?”

“Ta... ta không biết... nhất định... nhất định phải nạp sao?”

“Ôi, Diệp ca nhi người không phải đang nói đùa sao? Người nhà có chút của cải, nhà ai không phải ba phu bốn thị? Người đó, sớm làm thay thế chủ người nạp người thành thật an phận một chút, đối với người cũng có lợi. Nếu là chờ thế chủ người coi trọng bị người dụ dỗ, đầu tiên vào cửa đoạt sủng còn khi dễ người, vậy người không phải mệt lắm sao!”

Lời này của mỗi công vốn là khuyên hấn, nào biết biến khéo thành vụng. Diệp Khê nghe xong phản ứng đầu tiên chính là “phu thị của Vương Tiểu”.

Không được! Hấn mới không muốn để cho thế chủ cưới phu thị trứng thối đâu! Diệp Khê trong lúc nhất thời tăng thêm dũng khí, ngẩng đầu đối diện với vài mối công: “Thế chủ ta không cưới phu thị, ai cũng không cưới! Thế chủ ta chỉ cần một mình ta, không cưới phu thị!”

* * *

Tức giận đuổi một đám mối công đi, Diệp Khê nói vài câu rồi cài cửa lại, trở lại trong phòng ôm chăn khóc lớn, ô... ô..., hấn không muốn thế chủ cưới phu thị....

Lúc Tiêu Dực trở về liền đứng ở trước cửa vò đầu, cửa bị cài bên trong, đẩy không ra, kêu không được, cô không vào nhà được.

“Khê Nhi? Khê Nhi?” Tiêu Dực lại gọi vài tiếng, bên trong vẫn một chút động tĩnh đều không có, Tiểu Khê Nhi nhà cô đang làm cái gì thế? Sao không ra mở cửa?

Không có biện pháp, đành phải treo tường. Tiêu Dực sang nhà hàng xóm mượn cái thang bắc lên tường nhà mình leo vào, vừa nhìn thấy trên cửa kia ngay chót cửa bí mật cũng đều lấy ra cài. Tiêu Dực nghi ngờ nhú mày, đây là làm sao vậy? Tiêu Dực tìm mấy gian phòng, rốt cuộc tìm thấy Diệp Khê ở trong phòng ngủ. Hấn nằm nghiêng trên giường, từ phần eo trở lên đều ở trong chăn, có ầm ầm tiếng khóc thút thút từ phía dưới chăn truyền ra. Tiêu Dực vội vàng đi qua: “Khê Nhi, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Tiếng khóc thút thút ngừng một chút, cuộn chăn giật giật, đầu nhỏ Diệp Khê từ bên trong chui ra. Trên mặt ướt át, nước mắt rung rung, tiếng oa oa: “Thế chủ, ngài đã trở lại.”

Tiêu Dực thở dài, ngồi xuống đem chăn kéo ra ôm hấn vào trong ngực: “Khê Nhi làm sao vậy?”

Không hỏi thật tốt, vừa hỏi Diệp Khê khóc càng lớn tiếng: “Ô... ô... ngài muốn cưới phu thị.....”

Tiêu Dực nghi ngờ: “Ai nói?”

“Mối công đến đây.”

Tiêu Dực nhú mày: “Mối công nào?”

“Thật nhiều người.”

Tiêu Dực thở dài: “Đừng nghe bọn họ nói lung tung, ta nói rồi chỉ cưới Khê Nhi, Khê Nhi không tin ta sao?”

“Tin tưởng.” Hấn chưa từng có hoài nghi qua thế chủ.

Tiêu Dực liền nhú mày: “Đã tin tưởng ta, vậy còn khóc cái gì?”

Diệp Khê vẫn là đau lòng: “Nhưng là bọn họ muốn gả cho ngài.”

Tiêu Dực lại thở dài: “Khê Nhi người tiểu ngu ngốc này, bọn họ muốn gả cho ta là chuyện của bọn họ. Ta không muốn cưới bọn họ, bọn họ cũng gả không được, người có cái gì mà khóc.”

Diệp Khê chớp mắt, đứng nha, thế chủ không cưới bọn họ là được, hấn có cái gì mà khóc! Nghĩ một điều như vậy liền thông, Diệp Khê liền nhếch miệng cười rộ lên: “Thế chủ, ta chỉ nghĩ bọn họ phải gả cho ngài, ta không nghĩ qua ngài có thể không cưới bọn họ, ta thật sự là rất ngốc đúng không?”

Tiêu Dực buồn cười vỗ về đầu của hấn: “Người nói đi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê ứng đỏ: “Là thật ngốc.”

“Tốt lắm, về sau lại có loại chuyện như thế này thì không được khóc nữa.” Tiêu Dực đưa tay ôm hấn đến mép thảm mang giày: “Hôm nay chúng ta đi qua nhà Đàm Chương Nguyệt cọ com, để cho An ca ca người dạy dỗ người phải đối đáp với mối công như thế nào.” Đàm Chương Nguyệt và cô cùng nhau làm giàu, người muốn gả cho nàng cũng không thiếu. Bất quá tới cửa đi cầu hôn đều bị An Vụ mắng cho xối xả, từ từ cũng sẽ không còn người dám đến. Tiểu Khê Nhi nhà cô, hấn là đưa đến bên cạnh “làm nhân sĩ thành công” đi học tập.

Hai nhà Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt cọ cơm lẫn nhau thường là có chuyện. Diệp Khê rửa mặt chải đầu một hồi, mắt đỏ hồng cùng Tiêu Dực ra cửa. Tiêu Dực vừa mở khóa cửa ra vừa hỏi: “Tiêu Khê Nhi, người đem tất cả chốt cửa đều cài lên như thế này làm cái gì?” Vì gia tăng tính an toàn, Tiêu Dực làm bảy tám chốt cài ở trên cửa, rõ ràng đều bị hấn cài lên như thế này.

Diệp Khê đứng lý hợp tình: “Ta muốn đem những mối công này đều cản ở ngoài cửa, không cho bọn họ tiến vào.”

Hử.....

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bệnh không tiện nói ra

Tiêu Dực mang Diệp Khê đến nhà Đàm Chương Nguyệt ăn cơm thật đúng là lựa chọn đúng nhất, đường còn chưa đi được một nửa chỉ thấy Đàm Chương Nguyệt lại đây ra nghênh đón: “Tiêu Dực Tiêu Dực, đi một chút đi, đến nhà ta ăn cơm!”

Tiêu Dực cười ha ha vài tiếng: “Đúng là muốn đi sang nhà người ăn ké đây, xảy ra chuyện gì tốt mà cao hứng như vậy?”

“Là Tiểu Vụ.” Đàm Chương Nguyệt thật hưng phấn: “Tiểu Vụ có!”

Tiêu Dực không hiểu làm sao hỏi: “Có cái gì?”

“Chính là có! Ta sẽ làm mẫu thân!”

“A, An ca ca có cục cưng?” Mặt Diệp Khê lộ vẻ hâm mộ, thật tốt mà, không biết hán khi nào thì mới có cục cưng.

Tối đó, Diệp Khê liền quán quít lấy Tiêu Dực hỏi chuyện khi nào thì sẽ có cục cưng: “An ca ca thành thân trễ hơn ta, hán đều có cục cưng, vì sao ta còn không có?”

Tiêu Dực nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là thầm nghĩ được nên lấy cớ này: “Đại khái là vì thân mình Khê Nhi còn chưa đủ tốt rồi, Khê Nhi lại ăn nhiều một chút.”

Diệp Khê rầu rĩ, sau một lúc lâu nói: “Có phải bởi vì chúng ta không có đi thấp hương trong miếu Tử công công hay không, cho nên Tử công công mới không có đưa cục cưng tới nhà chúng ta?”

Lấy cớ này so với cô nghĩ đến thật tốt, Tiêu Dực chạy nhanh gạt đầu: “Có lẽ là vậy, ngày khác ta mang người đi thấp hương, sau đó sẽ có cục cưng.”

Bất quá còn không có đợi đến Tiêu Dực mang Diệp Khê đi thấp hương. Hôm sau Diệp Khê đi ra ruộng hái đồ ăn, trên đường nghe được vài mối công đang tán gẫu: “Đầu năm nay, chân nhân giấu tướng, đứng nhìn Diệp ca nhi kia dịu dàng mềm yếu, thế vậy chính là nhân vật lợi hại. Nhưng lại dám can đảm không cho thế chủ nạp phu thi, còn không biết sử dụng pháp thuật gì làm cho chính Tiêu Tú tài cũng nói không nạp.”

“Đúng là như vậy, ngày hôm trước ta ra ruộng tìm được Tiêu Tú tài nói chuyện, nàng cũng không đồng ý.”

“Diệp ca nhi so với trước kia là bộ dạng êm dịu như nước, thế vậy không đến mức có thể mê hoặc người khác tới đầu óc choáng váng chứ? Thật không biết Tiêu Tú tài bị cái gì nhập, nuông chiều hán như vậy.”

“Sùng phu ta đã gặp qua, sùng Diệp ca cũng giống như không thua gì gà sùng trứng vậy, thật sự chưa từng gặp qua!”

“Ồi, người đừng có nói lung tung, bị Tiêu Tú tài nghe được sẽ đánh người!”

“Đúng đúng, là không thể nói lung tung, bất quá người nói, Diệp ca nhi này gả cho Tiêu Tú tài cũng lâu như vậy, lẽ ra như thế nào cũng nên có, hán sẽ không phải là có bệnh gì nên không mang thai chứ?”

“Lời này chúng ta nói đến đây thôi, nhưng đừng để người khác nghe được.” Vài mối công nói xong di chuyển vào một ngõ nhỏ. Diệp Khê nấp phía sau bụi tre liền đi ra, trên mặt tái nhợt như tuyết, hán... sẽ không thật là... sẽ không mang thai chứ?

Diệp Khê lắc đầu, hán không thể miên man suy nghĩ, hán bệnh gì cũng không có, đầu không hôn mê, ánh mắt không mờ, chân cũng không bị chuột rút nữa..... Đợi chút, thủ cung sa trên cánh tay hán vẫn còn!

Trong nháy mắt toàn thân đều phát lạnh, Diệp Khê chỉ cảm thấy đầu óc một mảnh hỗn độn. Hán như thế nào lại quên, hán còn thủ cung sa, hán đã lập gia đình cùng thế chủ ngũ chung, như thế nào vẫn còn thủ cung sa? Diệp Khê càng nghĩ càng cảm thấy khả năng mình thật sự có bệnh, muốn trở về

hỏi thê chủ một chút, nhưng lúc này thê chủ còn chưa có trở về. Diệp Khê lúc này chuyển hướng về phía nhà Đàm Chương Nguyệt, hẳn muốn đi hỏi An ca và An đại thúc một chút, đặc biệt là An đại thúc, y đã sinh qua đứa nhỏ, nhất định sẽ biết.

* * *

“Không có khả năng sẽ có bệnh đâu, ngươi đừng đoán lung tung.” An đại thúc cười an ủi hẳn: “Mang thai là chuyện thuận theo tự nhiên, ngươi cũng không cần vội vàng.”

“Nhưng mà, ta đã gả cho thê chủ lâu như vậy.”

An Vụ cũng cười cười, sắc mặt ửng đỏ đưa ra ý kiến cho hẳn: “Ngươi nếu thật vội vàng, liền làm chuyện... phòng the với thê chủ ngươi nhiều hơn đi.”

“Chuyện phòng the?” Diệp Khê mê mang: “Chuyện phòng the là cái gì?”

Chuyện này phụ tử An gia đều đỏ mặt: “Còn có thể là cái gì? Không phải là chuyện đó à!

Diệp Khê vẫn là mê mang: “Chuyện đó là chuyện gì?”

An Vụ giận dữ với hẳn: “Về nhà hỏi thê chủ ngươi đi!”

Nhưng thật ra An đại thúc cảm thấy có chút kỳ quái: “Diệp ca nhi, ngươi và thê chủ ngươi bao lâu mới ngủ một lần?”

“Chúng ta mỗi ngày đều ngủ chung mà.”

“Ta nói không phải cái kia, ngủ... là... là... một kiểu ngủ khác loại này.”

“Kiểu ngủ khác?” Diệp Khê càng ngày càng không biết chuyện gì, ngủ còn chia nhiều kiểu sao?

“Chính là... chính là... Ai! Ngươi nói cho ta biết, các ngươi ngủ ở trên giường có làm chút chuyện gì hay không?”

“Ừm... Ta sẽ ôm thê chủ, thê chủ cũng sẽ ôm ta, hôn ta.”

Lấy chuyện thân mật như vậy ra nói, Diệp Khê xấu hổ đến hơi đỏ mặt. An đại thúc nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Không thành vấn đề, ngươi nha, làm nhiều như vậy với thê chủ ngươi, sớm muộn gì sẽ mang thai.”

Diệp Khê vẫn là lo lắng: “Ta còn muốn hỏi, ta vẫn chưa có mang đứa nhỏ, có thể là vì nguyên nhân thủ cung sa còn hay không?”

Lời Diệp Khê nói mặc dù không tính là thiên lời, nhưng vẫn là quả bom nhỏ. An Vụ tính tình nóng nảy, trực tiếp bằng tốc độ nhanh nhất lột quần áo Diệp Khê ra, khi nhìn đến thủ cung sa đỏ au trên cánh tay hẳn, hai phụ tử cùng lúc thở dài.

Diệp Khê vội vàng sắp rơi nước mắt: “Có phải hay không... có phải hay không thật là do thủ cung sa còn chưa có mất... cho nên ta mới vẫn không có cục cưng?”

“Ngươi này... ngươi này... thủ cung sa vẫn còn, ngươi với thê chủ ngươi ở trên giường đều làm cái gì thế? Ngươi còn nói nàng ôm ngươi hôn ngươi.”

“Là nàng ôm ta, cũng hôn ta.” Diệp Khê thật vô tội, thê chủ thật sự ôm hẳn, cũng hôn hẳn.

“Phụ thân, ngài nói, Tiêu tiểu thư nàng, như thế nào làm như vậy?” An Vụ nhú mày: “Muốn nói nàng sẽ không làm, ta cũng không tin tưởng, nào có nữ nhân sẽ không làm loại chuyện này? Trời sinh các nàng đều thích!”

An đại thúc cũng không biết là vì nguyên nhân gì: “Sẽ không phải... Tiêu tiểu thư nàng có cái gì... có cái gì... không có tiện?” An đại thúc áp a áp ứng, không có cách nào khác dám nói ra từ “bệnh” kia.

“Ai!” Hai phụ tử cùng lúc thở dài, lúc An đại thúc lại nhìn Diệp Khê vẻ mặt liền đồng tình: “Thật sự là Diệp ca nhi đáng thương.”

Diệp Khê nhìn An Vụ, lại nhìn An đại thúc, hẳn không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, nhưng hẳn cảm giác được chuyện này thật nghiêm trọng.

Diệp Khê gấp đến độ bắt đầu khóc: “Ta là không phải sẽ không sinh được cục cưng chứ?”

Diệp Khê vừa khóc, lại làm phụ tử An gia phát hoảng: “Diệp ca nhi, ngươi đừng vội, ngươi đừng vội, đây... không phải là vấn đề của ngươi, ngươi đừng khóc.”

Diệp Khê sững sờ: “Không phải ta? Vậy là thê chủ? Thê chủ có vấn đề gì?”

Hờ... đây... nói nữ nhân có vấn đề vẫn không tốt, hơn nữa vấn đề này có phải là “vấn đề” hay không còn chưa biết đâu. Phụ tử An gia nhìn liếc mắt nhau một cái. An Vụ nói: “Ngươi đừng vội mà... chuyện đó... ngươi đừng suy nghĩ miên man... cũng đừng hỏi thê chủ ngươi... ừm... ta làm cho thê chủ ta xem xem thả gió với nàng rồi nói sau.”

Mặc dù phụ tử An gia đều nói, không có mang thai không phải là vấn đề của Diệp Khê, nhưng Diệp Khê vẫn là thật khản trương sợ hãi, khản trương nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia ở trong thôn xảy ra một sự kiện: Một nam tử bởi vì vẫn không thể sinh đứa nhỏ, cuối cùng bị thê chủ của hắn huỷ.

Khi đó Diệp Khê còn nhỏ, không biết “huỷ” là ý gì, mà lúc này hắn sớm đã biết, huỷ, chính là không cần.

Nếu hắn vẫn sẽ không sinh đứa nhỏ, vậy thê chủ có phải cũng sẽ huỷ hắn hay không?

Diệp Khê càng nghĩ càng thấy đau lòng, chính là còn không có chờ đến khi đau lòng của hắn lan tràn đến toàn thân thì Tiêu Dục đã trở lại.

“Khê Nhi, ta đã về, mở cửa.”

Khê Nhi bay nhanh chạy tới mở cửa ra, lại không giống như bình thường vui vẻ đón nàng vào cửa, mà là nửa thân mình lui ở phía sau cửa, có chút lo sợ nhìn nàng.

Tiêu Dục thấy thân hình nhỏ của hắn gắt gao khản trương liền cảm thấy có chút buồn cười, không nhịn được hiểu kỳ nói: “Khê Nhi đang làm cái gì thế?”

“Không làm cái gì.”

“À, cho người.”

Tiêu Dục đưa qua hai động vật nhỏ, Diệp Khê lập tức liền vui mừng: “Con thỏ nhỏ!” Care thận đến nhận ôm vào trong ngực. Diệp Khê càng nhìn càng thích: “Thê chủ, ngài không cần bán chúng nó được không? Ta muốn nuôi chúng nó.”

Tiêu Dục cười: “Chính là lấy mạng về cho người nuôi.” Thỏ được bị một mũi tên bắn chết, các nàng mới phát hiện nó còn dẫn theo một đám thỏ nhỏ. Vì thế mọi người chia ra nuôi, cô được chia hai con. Diệp Khê ôm hai con thỏ nhỏ yêu thích không buông tay, lại vội vàng làm cho chúng nó một cái ổ ấm áp mềm mại, lại vội vàng cắt hái cỏ cho chúng nó ăn, sớm đem đau lòng lúc trước quên lên chín tầng mây.

Diệp Khê đã quên, Đàm Chương Nguyệt bị phu lang nhà mình dấn dò mãi cũng không quên. Vì thế, lúc buổi chiều cùng đi vào thành, Đàm Chương Nguyệt cố ý kéo Tiêu Dục đi sau mọi người một khoảng cách, nói bóng nói gió hỏi nàng: “Tiêu Dục, cảm tình của người và tiểu muội phu có tốt không?”

Nhắc tới Diệp Khê, Tiêu Dục liền cười đến ấm áp: “Cười được Tiểu Khê Nhi, là may mắn đời trước thêm đời này của ta.”

“Vậy người... dự tính khi nào thì cũng sinh tiểu hài tử vậy?” Nàng vốn muốn hỏi nàng ta: ‘vậy người như thế nào lại không đụng vào hắn’, nhưng loại chuyện này thật không tiện hỏi, lời nói đến bên miệng lại làm cho nàng sửa lại. Đàm Chương Nguyệt áp a áp ứng. Tiêu Dục lại không suy nghĩ nhiều, chỉ nghĩ nàng sắp được làm mẫu thân nên còn đang hưng phấn, liền cười nói: “Ha ha, còn sớm mà, Khê Nhi còn nhỏ như vậy, gấp cái gì.”

Đàm Chương Nguyệt cong cong đầu: “Nếu không, đợi lát nữa bán xong đi cùng ta đến thanh lâu đi, ta cũng đi nhìn xem thanh lâu có bộ dáng gì?”

“Đi đâu Đàm Chương Nguyệt, tỷ phu mới mang thai vài ngày người liền không nhịn được sao? Nữ nhân các người thật sự là không biết giữ lễ nghĩa! Muốn đi thì tự người đi đi, cẩn thận trở về bị đánh cho sưng mũi!”

“Ài, người.....!” Đàm Chương Nguyệt bị tức nói, rõ ràng là muốn làm cho nàng ta đi khai trai*, lại bị nói thành là chính mình không giữ lễ nghĩa, nào có oan uổng người khác như vậy! Đàm Chương Nguyệt quýnh lên, cũng cố không hơn nhiều như vậy, trực tiếp nắm một cánh tay của nàng: “Tiêu Dục, người thành thật nói cho ta biết, người là không phải có bệnh gì không tiện nói ra phải không?”

(*khai trai: ăn mận, thử nếm trái cấm)

“Cái gì?” Tiêu Dục không hiểu chuyện gì: “Người như thế nào đột nhiên hỏi ta loại vấn đề này?”

“Không phải vấn đề đột nhiên, người nói thật đi, người không phải là có tật xấu gì phải không?”

Tiêu Dục bỏ tay nàng ra: “Người mới có tật xấu đấy!”

Đàm Chương Nguyệt chớp mắt mấy cái, Tiêu Dục tức giận như vậy, hay là thật sự bị nàng nói trúng rồi? Đàm Chương Nguyệt tiến lên vài bước kéo lấy tay nàng: “Tiêu Dục, người đừng sợ, ta và người đi gặp đại phu.”

“Gặp đại phu làm gì? Đàm Chương Nguyệt, người uống nhầm thuốc hả?”

“Người hung dữ cái gì? Có bệnh thì gặp đại phu, đừng cảm thấy không tiện mở miệng!”

“Ta khinh! Người mới có bệnh!” Tiêu Dục rống nàng, phiền chán hai tay chống nạnh hận không thể đánh nàng một cái, đang tốt lại phát điên cái gì?

“Người đừng chết không thừa nhận!” Đàm Chương Nguyệt cũng rống lại: “Người nếu như không bệnh, làm sao có thể không đụng vào tiểu muội phu?”

Tiêu Dục sửng sốt một chút: “Người làm sao biết?”

“Tiêu Vụ nói.” Dừng một chút, Đàm Chương Nguyệt lại thêm một câu nữa: “Là Diệp ca nhi nhà người tự mình nói.”

Tiêu Dực cúi đầu, trời ạ, Tiểu Khê Nhi đi Đạm gia chơi đùa, đều là nói chút chuyện này sao?

Đạm Chương Nguyệt thấy nàng mềm xuống, cũng đi theo thả lời mềm mỏng: “Tiêu Dực, có bệnh thì phải sớm đi đại phu, đừng ngưng ngưng, càng kéo dài càng khó trị.”

Ta khinh, ai có bệnh? Tiêu Dực một mặt biểu cảm ăn phải phân, Đạm Chương Nguyệt lại nghĩ làm nàng cam chịu, lo lắng, sợ hãi. Đạm Chương Nguyệt săn sóc trấn an nàng: “Tiêu Dực, ngươi đừng sợ, ta đi cùng ngươi, mọi chuyện không phải đều có ta ở đây sao?”

“Có ngươi ở cái rắm! Ta thật sự bình thường!” Tiêu Dực trừng mắt: “Đầu của ngươi rãnh rồi không có việc gì lại tưởng tượng cái khác, đừng nghĩ đến chuyện nhảm chán này!”

“Ngươi.....!!!” Đạm Chương Nguyệt có thêm một ngụm tức giận, lại cố gắng áp chế xuống. Đừng tức giận, đừng tức giận, Đạm Chương Nguyệt an ủi chính mình, có loại bệnh khó có thể mở miệng. Tiêu Dực táo bạo một chút là chuyện bình thường. Đạm Chương Nguyệt nhẹ nhàng: “Ngươi nghe ta, đi đại phu.....”

“Được rồi, được rồi, được rồi!” Tiêu Dực thật sự là bại trên tay nàng: “Ta thật sự không có bệnh, hơn nữa tương đối bình thường. Chính là bởi vì tuổi Khê Nhi còn quá nhỏ, cho nên ta nghĩ chờ hần lớn lên chút nữa, chính là nguyên nhân này, hiểu chưa? Hiểu được, cũng đừng suy nghĩ miên man!”

“Tuổi còn nhỏ?” Đạm Chương Nguyệt cúi đầu suy nghĩ một chút, ngẩng đầu một mặt hiểu rõ: “Tiêu Dực, nếu không, ngươi mua bản xuân cung đồ về xem đi?”

Tiêu Dực cắn răng: “Thu hồi ngay cái ý tưởng xấu xa này của ngươi, ngươi cũng biết được thân thể Diệp Khê vốn là yếu đuối, hơn nữa tuổi còn nhỏ, cho nên ta nghĩ chờ hần lớn lên một chút.”

Thình lình bất ngờ, Đạm Chương Nguyệt thật hiểu biết gật đầu: “Ta hiểu được.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Xuân cung đồ [1]

Cho rằng mình đã hiểu được Đạm Chương Nguyệt thờ dài nhìn An Vụ: “Ta ngàn tưởng vạn tưởng, cũng không nghĩ tới khả năng này.”

“Thật không nghĩ tới trên đời này rõ ràng còn có loại nữ nhân này.”

“Có thể nàng còn cố tình không thừa nhận, bướng bỉnh mà tìm lý do nói mọi phụ nữ tuổi còn nhỏ. Bất quá nói ngược lại, có nữ nhân nào sẽ thừa nhận mình không biết đâu?” Đạm Chương Nguyệt một mặt đồng tình, nữ nhân mười tám tuổi còn chưa có ăn mặn, còn không biết việc nam nữ bắt đầu làm từ đâu, quả thật thật mất mặt nha, khó trách Tiêu Dực chết tiết không thừa nhận. Nhưng loại chuyện này nàng lại không có cách nào khác nói cho rõ ràng, cũng vô pháp biểu thị cho nàng ta làm. Đạm Chương Nguyệt thờ dài: “Ta nói nàng đi mua quyển Xuân cung đồ về xem, nàng còn không đồng ý.”

An Vụ nghĩ nghĩ, đề nghị nói: “Không bằng, mua một quyển cho Diệp ca nhi cảm về cho nàng?”

Sắc mặt Đạm Chương Nguyệt thay đổi mấy loại: “Tiểu Vụ, cái loại sách này, ta như thế nào không biết xấu hổ đưa cho mọi phụ nữ chứ?”

An Vụ cho nàng một cái liếc mắt xem thường: “Ngươi ngốc thật, ai kêu ngươi đưa cho hần? Ngươi mua về, ta đưa cho hần.”

Đạm Chương Nguyệt lập tức đồng ý, thật sự là biện pháp tốt!

Tiêu Dực không biết phụ nữ Đạm Chương Nguyệt lo lắng cho tính phúc* của mình. Cô đang suy nghĩ muốn khai thông Tiểu Khê Nhi như thế nào, cho hần biết “việc riêng” của các cô trong lúc đó là không thể tùy tiện nói với người khác. Cô không thể trực tiếp nói với Diệp Khê: ‘Không thể đi nói với người khác ta không chạm qua ngươi’. Tiểu Khê Nhi ngay cả cái gì là chạm vào cũng không biết đâu, đau đầu! Cô cũng không thể đến hỏi hần: ‘Ngươi đi sang nhà Đạm Chương Nguyệt đều nói cái gì không nên nói với An Vụ và An đại thúc?’ Phỏng đoán Tiểu Khê Nhi sẽ hỏi lại cô: ‘Cái gì là không nên nói?’

(*tính phúc: hạnh phúc trong ân ái.)

Lúc Tiêu Dực vào phòng suy nghĩ ra một đồng lý do thoái thác thật tốt, Diệp Khê chính là ghé vào trên giường chơi đùa với hai con thỏ nhỏ, chạm một chút lên cái mũi này, chạm một chút cái đầu kia.

Tiêu Dực lúc này cắn răng nói: “Khê Nhi, như thế nào lại bắt bọn nó chuyển lên trên giường vậy?”

Diệp Khê ngồi dậy, giống như hiển vật quý giá lên một con thỏ nhỏ: “Thê chủ, ta đã tắm qua cho chúng, ngài xem, chúng nó thật sạch sẽ.”

“Chúng nó sẽ ở trên giường.”

“Sẽ không, chúng nó thật ngoan, hơn nữa trước khi ta ôm chúng nó vào chúng nó đã ở rồi.”

Tiêu Dực đen mặt: “Nhanh đưa chúng nó xuống dưới, bằng không ta liền bắt bọn nó ra bên ngoài.”

Diệp Khê nhìn nhìn nàng, phát giác sắc mặt thê chủ thật sự thật không tốt, nhanh chóng ôm con thỏ linh động của mình xuống giường ngồi vào trên thảm vải bông. Sau đó ngẩng mặt nhìn nàng, hai mắt nhỏ tràn đầy lên án, cũng không nói chuyện.

“Khê Nhi.” Tiêu Dực xoa cái trán ngồi vào đối diện hắn, hai con thỏ nhỏ kia đại khái bị hắn ôm không thoải mái, ở trong lòng hắn tránh qua tránh lại. Tiêu Dực chỉ chỉ chúng nó: “Khê Nhi rất thích?”

Diệp Khê gật đầu, lại ôm con thỏ chặt một chút: “Ngài đừng không cần chúng nó được không?”

“Ta không có nói không cần chúng nó.”

“Vậy sao ngài nói muốn bắt bọn nó ra bên ngoài.”

“Ta là nói quăng ra khỏi phòng ngủ, được rồi, không bỏ.” Tiêu Dực nhún nhường: “Vậy lần sau khi ngươì mang chúng nó vào liền bắt bọn nó đặt ở trong cái lồng, đừng cho chúng nó chạy khắp nơi.”

Diệp Khê nghe thế này mới nở nụ cười: “Ta lại đi tìm Lí đại thúc giúp ta đan cái lồng.”

“Ừ.”

“Thê chủ, ngài xem, chúng nó thật đáng yêu.” Diệp Khê đặt một con thỏ nhỏ ở trên đùi mình, một con khác thì thả tới trên đùi Tiêu Dực: “Thê chủ, ngài sờ sờ nó, lông nó thật mềm đấy, ngài sờ sờ nó, ngài sẽ thích nó.”

Tiêu Dực nắm lấy lỗ tai con thỏ nhấc đứng nó lên xem, sau đó trong thấy Diệp Khê hoang mang rối loạn khăn trương tới đón nó liền đem nó quăng về trên đùi hắn, đối với động vật nhỏ này, cô không chán ghét, nhưng là chưa nói tới thích.

“Thê chủ, ngài không thể nắm nó như vậy đề, nó sẽ đau!” Diệp Khê bủi môi lên án nàng, đau lòng thôi lỗ tai con thỏ nhỏ. Tiêu Dực cảm giác địa vị ở nhà của mình giống như gà về sau lại giảm xuống một bậc, rất là có chút buồn bực.

“Lỗ tai con thỏ chính là làm cho người ta nắm, bằng không tại sao sinh ra đã dài như vậy?”

“Mới không phải đâu, lỗ tai này dài ngắn không quan hệ, ngài nắm lỗ tai nó, nó sẽ đau. Ta trước kia bị Đại phụ thân nhéo lỗ tai cũng rất đau.” Giọng nói của Diệp Khê mang theo chút ghen ghét: “Ngài không thích con thỏ nhỏ của ta.”

Cô không phải là không thích con thỏ nhỏ, nhưng mà, bộ dáng hắn làm sao cô không thích con thỏ nhỏ chính là không thích bộ dáng hắn chứ? Tiêu Dực thờ dài ở trong lòng, sau đó cố gắng cười: “Ta rất thích con thỏ nhỏ, thật sự.” Vì tỏ vẻ mình nói đúng, Tiêu Dực vươn hai tay, rất cẩn thận ôm lấy một con trong đó. Mắt Diệp Khê hơi ẩm ướt nhìn cô, cô đành phải đặt con thỏ nhỏ ở giữa mặt cọ cọ, ừ, không có mùi vị hôi tanh như trong tưởng tượng, con thỏ nhỏ thơm ngào ngạt, lông mềm mại cọ ở trên mặt cũng rất thoải mái.

Diệp Khê thấy thế này mới cười: “Thê chủ, lông con thỏ nhỏ mềm mại đúng không? Thê chủ, ngài xem ánh mắt chúng nó, toàn bộ hồng, giống như bộ dáng đã khóc. Thê chủ, hôm nay ta lấy lá rau cho con thỏ nhỏ ăn, lúc ta tắm rửa cho chúng nó, chúng nó đem nước bắn tung tóe khắp nơi, bắn tung tóe một thân ta....”

Vì thế Tiêu Dực chuẩn bị lời nói thật tốt một chữ cũng chưa mở miệng, bởi vì Diệp Khê luôn luôn lôi kéo cô nói chuyện thú vị của con thỏ nhỏ.

* * *

“Tiêu Dực, đây cho ngươì, cảm về xem cho tốt.”

“Cái gì vậy?” Tiêu Dực nhận một vật bị bao vài bọc kỹ lưỡng: “Ngươi trộm được?”

Đàm Chương Nguyệt trừng mắt: “Cái gì trộm? Ta mua!”

“Mình mua gì đó cũng phải bao bọc thành bộ dáng không muốn ai nhìn thấy này sao?” Tiêu Dực đưa tay muốn mở bọc vải, bị Đàm Chương Nguyệt đề một cái: “Cầm về rồi xem.”

“Thần bí như vậy? Rốt cuộc là cái gì?”

“Là thứ tốt, ngươi cầm về chậm rãi xem, nhìn ngươi có thể học được rất nhiều, ngươi bây giờ còn không biết gì, sau khi học xong sẽ không lại có phiền não rồi.”

“Thần kì như vậy? Còn ngay cả phiền não cũng không có?” Tiêu Dực không thể trả lại, tay tùy ý đem bao vài quăng vào trong cái giỏ sau lưng.

* * *

Về nhà, Diệp Khê đang tưới nước cho bồn hoa nhỏ, xới đất bón phân cho hoa hoa cỏ cỏ, hai con thỏ nhỏ chạy tới chạy lui ở bên chân hắn. Tay Diệp Khê đang xới đất, miệng còn đồ chúng nó: “Tiểu Bạch, Tiểu Viên, các ngươi tự mình chơi đi, chờ ta hết bận lại dứt cho các ngươi ăn. Các ngươi cũng chưa đói phải không? Vừa mới ăn.....”

Tiêu Dực nhìn hắn còn có chút đau lòng, cô mỗi ngày bận ở bên ngoài, toàn bộ thời gian đều là hắn ở nhà một mình, khẳng định là rất cô đơn, khó trách hắn thích hai con thỏ nhỏ như vậy, thì ra là biến bọn nó trở thành đồng bọn. Sấn thứ cả đời là không thực tế, có lẽ, cô nên suy nghĩ lại tìm cái nghề khác, cũng có nhiều thời gian ở bên cạnh hắn.

Tiêu Dực gõ gõ trên cửa: “Khê Nhi, ta đã trở về.”

“Thê chủ, ngài đã trở lại.” Vừa nhìn thấy nàng, Diệp Khê liền giống như vui vẻ cái gì: “Ngài mau đến xem, cây hoa lan này mọc thật nhiều nụ hoa.”

Tiêu Dực đến đi qua nhìn, quả nhiên mọc thật nhiều nụ hoa. Tiêu Dực vuốt vuốt mái tóc của hắn: “Khê Nhi ở nhà như thế nào không đóng cửa lại?”

“Ta nghĩ thê chủ sẽ nhanh trở lại, liền đem cửa mở ra. Đúng rồi thê chủ, ao nhỏ của chúng ta từ lúc đào tới giờ còn chưa có nuôi cá nữa.”

“Ngày khác mang ngươi đi câu cá.” Tiêu Dực đóng cửa lại, đem cái giỏ trên lưng tùy ý thả xuống mức nước đến rửa mặt rửa tay, một bên nói: “Khê Nhi một mới không? Ta mua điểm tâm ngươi thích về, ở trong giỏ đó.”

“Là bánh đậu đỏ sao?” Diệp Khê cũng rửa tay đi lục giỏ tìm điểm tâm của hắn, điểm tâm đã tìm được, còn tìm được một cái bao không biết là cái gì. Diệp Khê đem bao vải lấy ra: “Thê chủ, đây là cái gì?”

“Không biết, là Đàm Chương Nguyệt cho ta.”

“Ta mở ra nha?”

“Mở ra đi.”

Diệp Khê mở vải một lớp lại một lớp ra, Tiêu Dực vào phòng bếp lại đi ra: “Khê Nhi, còn nước sôi để nguội không?”

“Có, ta đi rót cho.” Diệp Khê đem bao vải mở ra một nửa đưa cho Tiêu Dực, còn mình đi vào trong phòng khách rót nước cho Tiêu Dực. Tiêu Dực đi đến mở tiếp bao vải, một bên lầm bầm nói: “Cái gì vậy? Bao nhiêu lớp như vậy.... Xuân... cung đồ?”

Thái Dương Tiêu Dực trực tiếp co giật, Đàm Chương Nguyệt chết tiệt, rõ ràng cho cô loại sách này, khó trách bao nhiêu lớp như vậy còn kêu cô về nhà mới xem, thật tốt không bị Tiểu Khê Nhi nhà cô thấy! Xuân cung đồ thì Xuân cung đồ, nhưng là ngẫm lại lúc nàng ta đưa cho cô nói gì nhỉ? “Nhìn ngươi có thể học được rất nhiều, ngươi bây giờ còn không biết, sau khi học xong sẽ không lại có phiền não rồi”. Ta khinh! Nàng ta rõ ràng cho rằng cô sẽ không biết? Thật sự là tức chết cô mà!

“Thê chủ.” Diệp Khê bưng một ly nước sôi để nguội lạnh đi ra: “Đây là cái gì?”

“À, không có gì.” Tiêu Dực nhanh chóng đem quyển Xuân cung đồ kia bao lại: “Nàng ta lấy sai đồ rồi, ngày mai trả lại cho nàng ta.”

Đàm gia.

An Vực: “Kêu ngươi mua Xuân cung đồ đâu? Có mua không?”

“Mua rồi, ta trực tiếp đưa cho Tiêu Dực.” Nàng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là trực tiếp đưa cho Tiêu Dực thì tốt, lạng lẽ đưa, không thu hút sự chú ý của người khác.

“Trực tiếp đưa cho nàng? Nàng xem không?”

“Ta dùng vải bọc lại, nàng về nhà sẽ mở ra xem.” Đàm Chương Nguyệt cười ha ha: “Xem ra tối nay có người muốn trải qua đêm động phòng hoa chúc.”

* * *

Ngày hôm sau, lúc Đàm Chương Nguyệt thấy Tiêu Dực liền cười đến mặt mờ ám: “Tiêu Dực, ngươi đã biết rồi chứ?”

Tiêu Dực nghiêng răng nghiêng lợi: “Biết cái đầu ngươi! Ngươi nói rõ ràng cho ta quyển sách kia là ý tứ gì?”

Đúng vậy, lúc người đang tức giận thường thường từ ngữ không diễn đạt được ý tứ, hoặc là nên là người cố hết sức lý giải những thứ bất đồng. Ý của Tiêu Dực là ‘ngươi lấy quyển sách kia cho ta, loại hành động này là có ý tứ gì’, nhưng nghe vào trong tai Đàm Chương Nguyệt, gom thành ‘ta xem quyển sách kia vẫn là cái gì cũng đều không hiểu, trong quyển sách kia vẽ đều là có chút ý tứ gì?’

Vì thế, Đàm Chương Nguyệt thất bại, ‘Tiêu Dực, ngươi như thế nào có thể ngốc như vậy chứ, Xuân cung đồ đều vẽ kỹ càng tỉ mỉ như vậy ngươi còn có thể xem không hiểu hả?’

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Xuân cung đồ [2]

Phương án thứ nhất thất bại, chỉ có thể khởi động phương án thứ hai, xuống tay từ Diệp Khê bên này. Xuống tay từ Diệp Khê bên này, tự nhiên là An Vụ ra quân thì tiện một chút.

An Vụ gõ cửa một hồi, gõ đến có chút nổi giận mới nghe được giọng nói của Diệp Khê bên trong: “Đến đây đến đây.” Sau đó lại đợi một lúc lâu cửa mới được mở ra, Diệp Khê ôm một tiểu bạch thỏ cười hi hi gọi hắn: “An ca ca, người mau đến xem con thỏ nhỏ của ta.”

“Người đang làm cái gì thế?”

“Chơi đùa với con thỏ nhỏ.”

“Chơi đùa?” Cảm xúc của dụng phu* dễ dàng kích động, hơn nữa tính tình An Vụ vốn là nóng nảy, vừa nghe hắn nói đang đùa liền con giận không đánh mà đến: “Người còn có thể ở đây mà chơi đùa sao? Người không muốn sinh đứa nhỏ hả?”

(*Dụng phu: người chồng đang mang thai.)

Đứa nhỏ à, Diệp Khê gật đầu: “Muốn.”

“Vậy người như thế nào không suy nghĩ ra biện pháp? Thủ cung sa kia của người còn ở trên cánh tay đấy, người đã quên sao?”

Diệp Khê ôm con thỏ nhỏ có chút không biết làm sao: “Đó, là người nói làm cho Đàm tiểu thư xem xem đi thả gió với thê chủ rồi nói sau.”

.....! An Vụ bị nghẹn lại. Rất ít ai có thể làm cho hắn nghẹn lại, An Vụ lần đầu phát hiện thì ra Diệp Khê cũng biết giận dỗi.

Diệp Khê đối với chuyện mình chọc tức người khác không hề tự giác, con thỏ nhỏ trong lòng giật giật. Lực chú ý của Diệp Khê lại bị kéo qua: “An ca ca, người mau đến xem con thỏ nhỏ của ta, thật đáng yêu đấy, người có muốn ôm nó không?”

Đi chơi con thỏ nhỏ quý của hắn! Phu thê bọn họ ở đây giúp cho bọn hắn, như thế nào hai nhân vật chính này cũng không lo nghĩ một chút? Một người là lại ngốc nghếch Xuân cung đồ cũng xem không hiểu, một người khác là như lọt vào trong sương mù cũng không biết sốt ruột, thật sự là làm người tức chết! An Vụ tức giận không nhịn được mắng hắn: “Chơi đùa, đều là lúc nào rồi mà còn ở chơi đùa!”

Diệp Khê ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Bây giờ đi nấu cơm còn sớm mà.” Thê chủ sẽ không về sớm như vậy.

.....! An Vụ lại bị nghẹn.

An Vụ sờ sờ bụng của mình, dụng phu không thể tức giận, hắn có nên tức hay không. An Vụ đem quyển sách trong tay nhét vào trong lòng Diệp Khê một cái: “Người muốn sinh đứa nhỏ, trước đó phải làm mất cung sa đi. Muốn làm mất thủ cung sa, sẽ làm chuyện như trên sách này, sinh đứa nhỏ cũng phải làm chuyện như trên sách này.”

Sách thiếu chút nữa rơi xuống, Diệp Khê vội vàng vờn một tay chồm lên lấy: “Là chuyện gì?”

“Tự người xem đi.” An Vụ dứt lời xoay người bước đi, đi vài bước lại quay đầu, nói rõ lời thăm thía: “Diệp ca nhi, phu thê bình thường, đều phải làm những chuyện như trong sách này, biết không?”

“A?” Người nào đó thật không rõ.

An Vụ thở dài: “Dù sao người và thê chủ người dựa theo sách làm là được, làm loại chuyện này, mới xem như là phu thê chân chính, cũng mới có đứa nhỏ.”

Diệp Khê nghiêng đầu nhìn y đi xa, thì ra hắn luôn luôn không có mang cục cung, là vì hắn và thê chủ có một số việc không có làm sao? Rốt cuộc là chuyện gì thế? Diệp Khê còn nhớ rõ phải đóng cửa lại, sau đó vừa đi vừa cầm lấy sách: “Xuân.... cái gì đó, đây là chữ gì?”

Con thỏ nhỏ giật giật, Diệp Khê cười hi hi cười: “Tiểu Viên, người cũng muốn học chữ sao? Nhưng người là con thỏ nhỏ, người học chữ không được. Chờ lúc thê chủ trở về, phải hỏi nàng đây là chữ gì.”

Diệp Khê vào tiền sảnh, trước buồng con thỏ nhỏ xuống để cho chúng nó tự mình chơi, lại tìm đến giấy bút dựa vào chữ “cung” kia viết xuống đặt ở một bên, sau đó mới chậm rì rì mở sách ra.

Đây... là.... cái gì? Đây là nữ nhân và nam nhân không có mặc quần áo... um... thật sự là không biết xấu hổ... làm sao có thể không mặc quần áo như thế... um... còn có... bọn họ... đang làm... là chuyện gì thế? Thế nào... làm sao có thể như vậy..... Diệp Khê lật một tờ lại một tờ xuống, nhìn xem mặt đỏ tím đập, um, An ca ca nói tới cái gì? Hắn nói đây là chuyện giữa phu thê phải làm? Làm như vậy mới xem như phu thê chân chính? Làm như vậy mới có cục cưng? Cho nên, hắn chăm sóc thân mình tốt nhưng vẫn chưa có cục cưng, không phải bởi vì liên quan đến việc không có thấp hương, mà là bởi vì hắn và thê chủ không có làm loại chuyện này? Như vậy, thê chủ vì sao muốn gạt hắn nói là bởi vì hắn thân mình còn chưa đủ tốt mới có thể vẫn chưa có cục cưng đây? Diệp Khê nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng ra kết luận là: Thê chủ cũng không biết phải làm loại chuyện này.

Cũng đúng thôi, chuyện tu nhân* như vậy, cũng chưa nghe người ta nói qua, làm sao mà ai cũng biết đến phải làm đâu?

(*Tu nhân: chế tạo người.)

Như vậy, hắn không phải là hắn nói với thê chủ, bọn họ phải làm loại chuyện này mới có cục cưng?

Diệp Khê lật Xuân cung đồ xem vài lần, chờ lúc Tiêu Dực trở về liền thấy mặt bé đỏ hồng.

“Khê Nhi, ngươi làm sao vậy?” Tiêu Dực sờ sờ mặt hắn, có chút nóng: “Có phải sinh bệnh hay không? Chỗ nào không thoải mái?”

“Um.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê lại đỏ vài phần, nhiệt độ cơ thể lại bay lên mấy độ. Diệp Khê liền lùi lại vài bước: “Ta chơi đùa với con thỏ nhỏ, chạy mệt.”

Tiêu Dực vo ve đầu của hắn, bắt đầu đi lắc đầu: “Thật là, chơi với con thỏ cũng có thể thành như vậy.”

“Thê chủ, ta đi nấu cơm.” Diệp Khê nhanh chóng chạy vào trong phòng bếp, ngồi ở trước cửa bếp ôm ngực mình ngực thờ dốc. Hắn là làm sao vậy, vừa nhìn thấy thê chủ đã nghĩ đến tranh vẽ kia trong quyển sách, vừa nghĩ đến hắn và thê chủ cũng muốn làm loại chuyện này, toàn thân hắn liền xấu hổ.

Nhưng mà, An ca ca nói phải làm loại chuyện này mới tính là phu thê chân chính, mới có thể sinh cục cưng, như vậy, hắn không phải là hắn nói với thê chủ, bọn họ cũng đến làm sao? Nhưng mà, chuyện tu nhân như vậy hắn như thế nào không biết xấu hổ nói với thê chủ chứ? Diệp Khê thật rối rắm, nói ra: hắn cũng không biết phải mở miệng như thế nào; không nói ra: hắn lại rất muốn cùng thê chủ làm phu thê chân chính, sau đó sinh cục cưng của hai người.

Cho đến giờ ngủ, Diệp Khê còn đang rối rắm việc này.

Lúc Tiêu Dực tắm sạch sẽ vào phòng, rất hiếm khi nhìn thấy Tiêu Khê Nhi nhà cô lại không có đến chơi đùa với con thỏ, mà là một mình ngồi ở trên giường ngẩn người.

“Khê Nhi, làm sao vậy?”

Mặt Diệp Khê lại hồng lên, chạy nhanh lắc đầu.

Tiêu Dực nhắc mảnh khăn vải lau nước trên tóc, người cũng đi đến trên giường ngồi bên cạnh hắn, ôn hòa nói: “Khê Nhi hôm nay làm sao vậy? Có chút không giống với bình thường nha, xảy ra chuyện gì? Không thể nói với thê chủ sao?”

“Không có... không phải...” Diệp Khê lắc đầu, nhấp hé miệng, rốt cuộc nâng cái đầu nhỏ đang cúi lên: “Thê chủ, chúng ta làm phu thê chân chính có được không?”

Tiêu Dực cười: “Khê Nhi, chúng ta đã là phu thê chân chính rồi, ta đã cưới ngươi làm phu lang, ngươi cũng đã gả cho ta.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê lại đỏ thêm một tí, giọng nói nhỏ nhỏ: “Thê chủ, chúng ta còn phải làm một chuyện mới xem như phu thê.”

Tiêu Dực cũng học hắn nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Um... là một chuyện... chuyện thật tu nhân.” Diệp Khê càng nói càng xấu hổ, đầu đều chôn xuống đến tận ngực. Tiêu Dực thấy bộ dạng này của hắn chỉ cảm thấy buồn cười không thôi, nhún mày cười xấu xa nói: “Khê Nhi biết?”

“Um, đúng vậy.... là.....”

Tiêu Dực tựa đầu sát vào một chút, thật khiêm tốn thỉnh giáo: “Là cái gì?”

“Là.... là..... dù sao, là tu nhân.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê hồng hồng, áp a áp ứng giống phạm nhân bị bức cung đang dùng sức bịa đặt lấy có. Tiêu Dực rốt cuộc không nhịn được cười ha ha, xoa nhẹ lên trên đỉnh đầu hắn vài cái: “Tiêu Khê Nhi, ngươi đi chỗ nào nghe được mấy lời đồn đãi này? Nói cũng nói không rõ, ta xem ngươi nha, cái gì cũng không biết. Tốt lắm tốt lắm, chuẩn bị ngủ đi.” Tiêu Dực di chuyển đến đầu giường, đặt khăn vải lau ở trên tủ đầu giường, cầm lấy một cốc nước lớn một bên uống một ngụm thật to.

Diệp Khê sau lưng Tiêu Dực bấu môi, trên ngực thờ phập phồng, thê chủ thế nhưng nói hắn cái gì cũng không biết? Rất khinh thường hắn! Tức giận, thật sự là rất tức giận! Diệp Khê tức giận đến bất chấp thẹn thùng, há miệng liền lớn tiếng nói: “Ai nói ta không biết? Ta biết được, phải cởi sạch hết đem chỗ

đó dán chung một chỗ!”

“Phốc --!”

Trên tủ đầu giường của người nào đó, dính đầy nước.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Phu thê chân chính

Tiêu Dực bị ghen đến đau sốc hông, sau một lúc lâu mới ngừng lại: “Khê Nhi, ai nói với người chuyện này?”

Diệp Khê nghiêng nghiêng đầu: “Thê chủ là nói chuyện tu nhân?”

“Đúng.” Bọn cô vốn chính là đang nói đến chuyện này không phải sao?

Diệp Khê lắc đầu: “Không có ai nói cho ta biết.” Chính là bởi vì không có người nói với hần, cho nên hần luôn luôn không biết.

“Vậy, Khê Nhi làm sao có thể biết?”

“Ta xem sách.”

“Sách?” Chết tiệt, trên sách tranh minh họa cô mua về thế nhưng có loại nội dung thiếu nhi không nên xem này? “Là quyển sách nào? Khê Nhi lấy tới cho ta xem.” Ngày mai cô phải mang quyển sách kia đi tìm lão bản hiệu sách lý luận, sau đó giết nằng!

Diệp Khê nghe lời chạy tới lấy sách, không bao lâu cầm trở về: “Thê chủ, chính là quyển này, Xuân cái gì đồ.”

Xuân cung đồ! Tiêu Dực hoảng sợ, Tiểu Khê Nhi nhà cô xem rõ ràng là Xuân cung đồ!!! Sách này là từ đâu đến? Tiểu Khê Nhi đơn thuần làm sao có thể xem loại sách thô tục này? Loại này sẽ ảnh hưởng tâm tính thiếu nhi thế nào có thể để cho người vị thành niên xem? Tiêu Dực tức giận đến mặt đều có chút biến sắc, cố nhịn xuống dịu dàng hỏi hần: “Khê Nhi, sách này là ai đưa cho người?” Cô muốn đem người nọ giết chết!

“An ca ca cho ta.”

Tiêu Dực nghiêng răng vang lộp cộp, quả nhiên là Đàm Chương Nguyệt giờ trò quỷ!

“Thê chủ?”

“Khê Nhi, sách này...” Tiêu Dực dừng lại, không biết nên nói cái gì. Tiêu Dực không biết muốn nói gì, Diệp Khê lại là đã biết rõ mọi chuyện: “Thê chủ, An ca ca nói phải làm chuyện trong sách mới xem như phu thê chân chính, mới có thể sinh cục cưng.”

Tiêu Dực lại nghiêng răng, Đàm Chương Nguyệt chết tiệt, An Vực chết tiệt, dạy Tiểu Khê Nhi cái gì lung tung! demcodon-ddlqd Tiêu Dực thờ dài, kéo Diệp Khê ngồi xuống, thật nghiêm túc mà khai thông hần: “Khê Nhi, ừm, loại chuyện trên sách này, là người lớn mới có thể làm... Ừm, Khê Nhi bây giờ còn nhỏ, không cần suy nghĩ đến chuyện này, về sau cũng không cần xem loại sách này.”

“Vì sao?”

“Ừm... Bởi vì, đó không phải sách tốt, người tốt cũng không xem, chỉ có trưng thôi mới xem.”

Diệp Khê nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Tranh trong sách là không phải sự thật? An ca ca nói phu thê bình thường đều phải làm chuyện như vậy, có phải hay không?”

Tiêu Dực căng đến há miệng, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu: “Phải.”

Diệp Khê mím mím môi, vậy bọn họ cũng không có làm qua. Còn có một chuyện hần muốn hỏi rõ ràng: “Thê chủ biết phu thê là phải làm loại chuyện này sao?”

Tiêu Dực xoa xoa đầu của hần: “Khê Nhi còn nhỏ, chờ người lại lớn lên một chút, Khê Nhi ăn nhiều chút, mau mau lớn lên được không?”

“Thê chủ biết không?”

“..... Biết.” Tiêu Dực có chút bất đắc dĩ: “Khê Nhi, chúng ta ngủ được không?”

Diệp Khê cúi đầu không trả lời, Tiêu Dực lại xoa xoa đầu của hắn, khom người bế hắn nằm xuống: “Tốt lắm, ngủ.”

Diệp Khê nghiêng người ôm lấy cánh tay của nàng rồi tựa đầu lên vai nàng, nhắm hai mắt lại.

Tiêu Dực mệt mỏi, cho nên rất nhanh liền đã ngủ. Diệp Khê từ từ nhắm hai mắt lại nhưng không ngủ, bên tai nghe tiếng hít thở của thê chủ một hồi lâu, hắn lại một chút buồn ngủ cũng không có. Hình vẽ mỗi một trang trên quyển sách kia xuất hiện ở trong đầu hắn, muốn quên đều không thể quên được. Diệp Khê liền cảm thấy thân mình có chút nóng lên. Diệp Khê trở người, mím mím cái miệng nhỏ nhắn, thê chủ nói hắn còn nhỏ, nhưng hắn một chút cũng không nhỏ đâu, trong thôn có rất nhiều nam tử nhỏ hơn hắn đều đã làm phu thân. Diệp Khê lại trở người, thê chủ vì sao nói hắn còn nhỏ không làm phu thê chân chính với hắn chứ, hắn rõ ràng cũng không nhỏ, thê chủ không cần hắn làm phu thê chân chính, chẳng lẽ là -- thê chủ không thích hắn?

Diệp Khê bị ý nghĩ của mình hoảng sợ, sẽ không sẽ không, thê chủ sẽ không phải không thích của hắn. Thê chủ đối hắn tốt như vậy, làm sao có thể không thích hắn chứ? Nhưng mà, nhưng mà, thê chủ nếu thích hắn, vì sao không cùng hắn làm chuyện phu thê phải làm, đem xóa thủ cung sa của hắn, làm cho hắn sinh cục cung chứ?

Hay là, thê chủ nghĩ chờ hắn lại lớn lên một chút, sau đó dựa vào chuyện hắn không có cục cung, danh chính ngôn thuận không cần hắn? Khẳng định đúng vậy, khẳng định đúng vậy, thê chủ cưới hắn vốn chính là cưới sai người rồi, hơn nữa hắn lại không xinh đẹp, cái gì cũng đều không hiểu, còn cả ngày chỉ ăn, việc gì cũng không làm, thê chủ khẳng định là không muốn hắn..... Không nên không nên, cưới đều đã cưới, hắn không thể làm cho thê chủ không cần hắn, hắn không thể làm cho thê chủ đuổi hắn đi, hắn muốn làm phu thê chân chính với thê chủ, hắn muốn sinh cục cung cho thê chủ!

Diệp Khê ở trong lòng từ chối một phen, tay nhỏ bé rút cục lên lút mò lên bụng của thê chủ, ừ, bụng thê chủ thật ấm áp. Mặt Diệp Khê đỏ hồng, tay ở trên bụng nàng sờ soạng vài cái. Tiêu Dực trong lúc ngủ say không có phản ứng, lá gan Diệp Khê càng phát lớn lên, toàn bộ thân thể nhích lại gần Tiêu Dực, hơi hơi đi tới hôn mặt nàng – trong sách có tranh phải hôn mặt, à, đúng rồi, còn phải hôn môi, còn có cổ.....

“Khê Nhi.....” Tiêu Dực trở mình đối mặt với hắn, mơ mơ màng màng kéo chăn cho hắn: “Mau ngủ đi.”

Diệp Khê giống như tiểu hài tử làm việc gì sai bị bắt tại trận, nháy mắt cũng không dám lộn xộn, lẳng lặng mà đợi một lát, phát hiện thê chủ kỳ thật không có tỉnh. Diệp Khê thở ra nằm về vị trí của mình, ừm, không thể như vậy, sẽ đánh thức thê chủ. Đánh thức thê chủ thì không sao, nhưng nàng tỉnh lại khẳng định sẽ không làm chuyện tu nhân kia với hắn, vậy hắn vẫn là không thể làm phu thê thật với nàng. Hắn phải nghĩ ra biện pháp làm cho thê chủ tỉnh cũng không có cách nào khác ngăn cản hắn.

Diệp Khê lặng lẽ sờ xuống giường thấp ngọn nến, đi vài vòng ở trong phòng. Cuối cùng mở tủ quần áo ra cầm vài sợi dây lưng ra, hắc hắc, như vậy cho dù thê chủ tỉnh lại cũng không sợ, hắn nhất định phải biến thành phu lang chân chính của nàng!

Diệp Khê xóc lên chăn, dùng dây lưng một đầu nhẹ nhàng buộc lại ở trên cổ tay của Tiêu Dực, một đầu khác buộc ở trên đầu giường, chờ hai tay đều buộc xong, lại như cách trên cũng buộc hai chân của nàng như vậy. Cột xong rồi, Diệp Khê ngồi ở bên cạnh Tiêu Dực nhìn nàng, nàng còn đang ngủ khò khò. Kế tiếp, phải làm cái gì đây? À, đúng rồi, phải cởi hết sạch. Diệp Khê trước tiên tự thoát y, đỏ mặt dùng chân quần chặt chẽ mình, quần một lát, lại nghĩ đến trong sách đều không có dùng chăn bọc lại, lại đem chăn kéo ra để ở một bên, hờ, có cái gì phải thẹn thùng, thê chủ cũng không tỉnh.

Diệp Khê quỳ gối bên cạnh người Tiêu Dực nhìn nàng, thê chủ thật sự rất đẹp mắt đây, khó trách trong thôn nhiều nam tử thích nàng như vậy. Diệp Khê nhấp hế miệng, hắn cần phải mau mau làm phu lang chân chính của nàng, mới không cho nam tử khác đến hưởng thê chủ của hắn. Diệp Khê cúi người hôn lên trên môi của nàng một cái, ngẩng đầu lên liền vuốt môi của mình cười ha ha hai tiếng. Tầm mắt Diệp Khê hơi hơi đi xuống, dừng ở trên ngực Tiêu Dực, ừm... ngực nữ nhân... vì sao lại to như vậy thế? Tay Diệp Khê đặt lên trên, nhẹ nhàng sờ xuống, mềm. Diệp Khê đỏ mặt, lại cười ha ha vài tiếng.

Ngẩng đầu nhìn xem thê chủ vẫn là chưa tỉnh, Diệp Khê học theo tranh vẽ ngồi lên trên bụng nàng. Sau đó cúi người hôn môi, gương mặt, khoe mặt của nàng, môi, mũi, lỗ tai, cổ, hai tay nhỏ bé còn sờ qua nắn lại ở trên ngực nàng.

“Ừm.....” Trong lúc ngủ mơ Tiêu Dực rốt cuộc bị quấy rầy đến tỉnh, mở mắt ra đã bị hoảng sợ: “Khê.... Khê Nhi?”

Đầu chôn ở cần cổ cô được nâng lên: “Thê chủ, ngài tỉnh?” Diệp Khê chậm rãi ngồi thẳng người: “Đúng, thật xin lỗi, ta không phải có ý muốn đánh thức ngài.....” Diệp Khê khấn trương đi nắm góc áo của mình, tay ai lại vuốt vuốt bụng của mình. Diệp Khê cúi đầu vừa thấy: “A --!” Hắn... hắn cái gì cũng chưa mặc, hắn đã quên hắn cái gì cũng chưa mặc. Diệp Khê vội vàng nắm lên một bên chăn bao chính mình lại, khuôn mặt nhỏ nhắn căng hồng hồng: “Thê... thê chủ... ngài ngủ đi... không cần... không cần để ý ta.....”

Cô cũng rất muốn không để ý tới hắn, nhưng mà..... Tiêu Dực xoa trán thờ dãi: “Tiêu Khê Nhi ngươi đang làm cái gì?” Tức giận hít vào một hơi, trán lại không xoa được, Tiêu Dực mới phát hiện tay cô không động được. Không chỉ tay không động được, chân của cô cũng không động được. Tiêu Dực hoảng sợ: “Khê Nhi, ngươi cột ta lại làm gì?”

Diệp Khê cúi đầu: “Ta... ta không phải cố ý.”

“Vậy mau cởi bỏ cho ta.”

Diệp Khê rút lui về phía sau, liên tục lắc đầu: “Không... không hiểu.....”

“Khê Nhi!”

Diệp Khê mím mím môi, Tiêu Dực bắt đầu dùng sức giãy giụa, Diệp Khê lại rút lui ra phía sau, nhìn nàng giãy một lát không làm nên chuyện gì. Diệp Khê

xê dịch về phía trước: “Thê chủ... ngài đừng sợ... ta sẽ... sẽ rất mau.” Diệp Khê run rẩy kéo mở chăn bọc chính mình ra. Tiêu Dục khó thờ hít một hơi, thân thể Tiêu Khê Nhi trong tường tượng của cô còn muốn đẹp hơn, màu da trắng hồng như trẻ thơ, chỉ dùng ánh mắt nhìn chỉ biết nhất định là vô cùng mềm nhẵn. Trước ngực hai hạt anh đào phần hồng làm người ta thèm nhỏ dài, vòng eo trong suốt nắm chặt, lõm vào bụng nhỏ tinh tế, phía dưới bụng nhỏ tinh tế hơi hơi có chút tròn, xem ra hôm nay hân ăn cũng không ít. Còn có khu rừng rậm phía dưới bụng và bảo bối quyến rũ người phạm tội trong rừng rậm..... Ta khinh! Cứ như vậy cô liền thật sự phạm trọng tội – ra tay với người vị thành niên, đó không phải là phạm tội sao!

Tiêu Dục nhắm chặt mắt, cắn lên trên đầu lưỡi của mình một cái làm cho bản thân tỉnh táo một chút: “Khê Nhi, ngươi muốn làm gì? Chạy nhanh buông ta ra.”

“Ta... ta muốn làm... làm phu lang chân chính của ngài.”

Tiêu Dục thật muốn hôn mê, Tiêu Khê Nhi rốt cuộc có biết hắn đang nói cái gì hay không? “Khê Nhi, ngươi mau thả ta ra.... ngươi... ngươi làm gì thế?”

“Thê chủ... ngài đừng sợ... ngài đã nói thân mình của ngài cũng có thể cho Khê Nhi xem.” Diệp Khê cũng không ngẩng đầu lên, hai tay run run tập trung cời vạt áo của nàng ra.

Tiêu Dục khó có được khẩu khí bắt đầu nghiêm khắc: “Khê Nhi, dừng tay!”

Diệp Khê nhanh chóng liếc mắt nhìn nàng một cái, kéo mở vạt áo về hai bên, ngực tròn của Tiêu Dục rất nhanh lộ ra trong không khí. Diệp Khê không tự chủ được mà nuốt nuốt nước miếng.

Tiêu Dục vừa then vừa vội, từ dục hòa nho nhỏ dần dần tăng lên, lý trí còn lại nói với cô không thể như vậy, Tiêu Dục ngay cả nói chuyện cũng thật vất vả: “Khê Nhi... không cho... như vậy.”

Diệp Khê không để ý tới nàng, tay nhỏ bé từ trên bụng của nàng bắt đầu đi lên trên. Hơi thở Tiêu Dục cũng bắt đầu bất ổn: “Khê Nhi... ngươi... ngươi lại tiếp tục... ta liền... sẽ không cần ngươi.....”

Tay nhỏ bé đi lên trên đùi một chút, hít cái mũi vang lên tiếng, nước mắt cũng cùng lúc nhỏ xuống từng giọt. Diệp Khê khóc lên nức nở: “Ngài thật sự không muốn ta... ô ô... ngài chính là không muốn ta.....”

Đầu Tiêu Dục bắt đầu lớn: “Khê Nhi.....”

“Ngài không muốn ta, ngài muốn nói với người khác ta không có cục cưng, sẽ hưu ta.....”

“Ta khi nào thì nói qua loại chuyện này?”

“Ngài không muốn ta làm phu lang chân chính, chính là dự tính như vậy. Ngài rõ ràng biết phu thê phải làm loại chuyện này, ngài không cùng làm với ta, còn không nói cho ta biết.” Diệp Khê nức nở kéo quần của nàng xuống, Tiêu Dục hoảng sợ: “Không thể... Khê Nhi... không thể!”

Diệp Khê dừng một chút, lại không phải bởi vì Tiêu Dục hô to, mà là bởi vì nhìn thấy thân thể của nàng, demcodon-ddlqd Mặc dù đã xem qua thân mình nữ nhân trong tranh vẽ, nhưng thấy được thân mình thê chủ, mặt hắn vẫn là kiềm chế không được mà hồng lên, ừm, không nhìn không nhìn. Diệp Khê kéo quần Tiêu Dục đi xuống, chân bị buộc nên không cời hết được, liền cời đến chỗ mất cá chân. Tiêu Dục đau đớn thấp giọng kêu gào một tiếng, nhắm chặt mắt, hân đã ngồi khóa vào trên bụng cô, vật nhỏ trắng trắng hồng hồng đang dán ở trên bụng cô, bụng Tiêu Dục lại nổi lên một cơn lửa nóng.

“Khê Nhi.....” Tiêu Dục khó chịu xoay eo, Diệp Khê nức nở lại đi xuống thân thể của nàng từ từ bò xuống giường. Tiêu Dục thờ ắt ra, chỉ thấy Diệp Khê cầm quyển Xuân cung đồ kia trở về, đem sách đặt ở một bên lại sai bước ngồi lên eo của cô.

“Khê Nhi.....”

Diệp Khê hít hít mũi vươn lưỡi liếm liếm cổ của nàng, Tiêu Dục giật mình một cái: “Khê Nhi, đừng.....”

Diệp Khê dừng một chút, quyết định vẫn là không để ý tới nàng, tiếp tục liếm xuống.

“Khê Nhi.....” Tiêu Dục cắn chặt răng, khiêu khích mặc dù thật trúc trắc, nhưng là tình huống như vậy nếu là vẫn còn chịu đựng, ngay cả cô cũng phải hoài nghi mình không bình thường! Tiêu Dục khàn khàn cổ họng: “Khê Nhi, buông ta ra.....”

Diệp Khê ngẩng đầu lên nhìn nàng, sau đó cầm lấy sách một bên lại lật lật. Tiêu Dục muốn hôn mê, nào có người vừa làm chuyện này vừa đọc sách chứ? Cổ tình sợ mình làm sai chỗ nào Diệp Khê lại nhìn xem thật cẩn thận, kể tiếp hân là liếm eo, liếm bụng, một đường đi xuống..... Sách đặt ở một bên, Diệp Khê cúi người tiếp tục.

“Khê... Khê Nhi... ngươi... ngươi mau... thả ta!” Thả cô, cho cô đi! Tiêu Dục rất đau đớn, hân cọ xát như vậy, lại cái gì cũng đều không hiểu, cô sẽ bị nghẹn chết!

Diệp Khê lại ngẩng đầu nhìn nàng, lại khóc nức nở lên, Tiêu Dục nhìn người vừa lau nước mắt vừa bước xuống giường kêu lên: “Khê Nhi, mau cời bỏ cho ta, Khê Nhi, ngươi muốn đi đâu?” Diệp Khê cũng không để ý tới của nàng, ở trong phòng lật tìm kiếm một hồi, cầm một cái khăn vải mới còn chưa dùng qua lại đây.

“Khê Nhi ngươi..... ừm ừm, ừm ừm ừm.....” Tiêu Dục không thể tin được trừng lớn mắt, Tiêu Khê Nhi rõ ràng đem khăn vải nhét vào miệng của cô?

Tốt lắm, tốt lắm! Hấn rõ ràng dùng khăn vải bịt miệng của cô lại!

Diệp Khê lau lau nước mắt, cái này thật tốt, thế chủ ngay cả nói ngăn cản hẳn cũng đều nói không xong. Diệp Khê lại trèo lên giường, tiếp tục chuyện vừa rồi chưa làm xong, tí mi liếm thân mình thế chủ một lần. Thân mình Diệp Khê cũng có chút nóng, tiểu bảo bối đã sớm đứng nghiêm đợi lệnh. Diệp Khê cúi lên trên người Tiêu Dục, thật cẩn thận mà nghiên cứu một chút mới đưa tiểu bảo bối của mình chọt vào giữa hai chân của nàng.

“Ừm.....” Diệp Khê đau đớn kêu hừ hừ, vì sao làm phu thế phải làm loại chuyện này? Một chút cũng không chơi vui, hẳn vừa thoải mái vừa khó chịu cũng không biết mình là có cảm giác gì.

Diệp Khê cúi một lát, đứng dậy từ trên người Tiêu Dục lui xuống dưới, ừm, tiểu bảo bối vẫn là thẳng tắp, hẳn vẫn là rất khó chịu. Ngẩng đầu nhìn thế chủ, nàng trừng mắt nhìn hẳn, hai mắt hồng sắp phun ra lửa. Diệp Khê lại rụt lui vai: “Thế chủ, chúng ta hiện tại đã là phu thế chân chính.”

Tiêu Dục vẫn là trừng mắt nhìn hẳn, ừm ừm hừ vài tiếng cũng không biết là đang nói cái gì. Diệp Khê nhấp hế miệng, nằm ngả vào bên cạnh Tiêu Dục kéo qua chăn phủ lên hai người, còn hôn lên trên mặt Tiêu Dục một cái: “Thế chủ, ngài đừng tức giận, ta biết ngài muốn mắng ta, cho nên ngài vẫn là bị bịt miệng đi, chờ ngày mai ngài không tức giận nữa ta lại lấy khăn vải ra và cời bỏ tay chân cho ngài. Ngày mai ngài sẽ không thể mắng ta, cũng không thể đánh ta, được không?” Người bị bịt miệng không có cách nào khác trả lời hẳn. Diệp Khê cũng không để ý, dựa vào nàng liền nhắm mắt ngủ.

Như vậy là đã xong? Hai mắt Tiêu Dục muốn phun lửa, toàn thân khô nóng lại không biết làm thế nào. Tiểu Khê Nhi, người cột tay chân của ta ta không trách người, người bịt miệng ta ta cũng không trách người, nhưng mà, người đã muốn tới cường, có thể làm hoàn toàn một chút hay không? Nhưng hẳn làm đến đó là chuyện gì? Cứ như vậy đẩy một cái ở giữa hai chân cô, cửa chính cũng chưa đụng tới, hẳn liền nói với cô bọn họ đã là phu thế chân chính. Tiêu Dục khóc không ra nước mắt, Khê Nhi, người đừng ngủ, nhanh chút đứng lên dập tắt lửa cho ta đi, ta không chịu nổi!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Không cần nhìn nữa

Tiêu Dục cảm thấy toàn thân mình là lửa, không những bị Diệp Khê khiêu khích, còn có bị hẳn chọc tức. Tiêu Dục dùng hết sức cong bắp tay vào dùng cổ tay cời dây trói nhưng lại vô ích, cũng không biết Tiểu Khê Nhi cột như thế nào, lại cột chặt chết như thế. Tiêu Dục ép buộc hồi lâu, rốt cuộc bắt đầu đi buồn tha.

Thế chủ ở bên cạnh giãy qua giãy lại, còn ừm ừm ừm mắng hẳn, Diệp Khê thật sợ hãi, đành phải nhắm mắt lại giả bộ ngủ, nhưng kỳ thật cũng không có ngủ. Trên người hẳn nóng nóng, còn có chỗ khó chịu không hiểu. Diệp Khê chịu đựng sợ hãi, chịu đựng khó chịu, rốt cuộc chịu đựng đến khi người bên cạnh không có động tĩnh.

“Thế chủ?” Diệp Khê gọi một tiếng, Tiêu Dục không trả lời.

“Thế chủ?” Diệp Khê lại kêu nàng, còn nhẹ nhàng đẩy đẩy nàng, Tiêu Dục vẫn không có phản ứng. “Đang ngủ à.” Diệp Khê làm bầm lâu bầu, xóc chân lên trở mình ngồi dậy cời dây trói trên tay nàng.

“Thế chủ... thật xin lỗi... Khê Nhi không phải cố ý muốn trói ngài.” Chóp mũi có chút ngứa, Diệp Khê xoa xoa cái mũi, tiếp tục cời dây trói: “Ừm, như thế nào không mở được vậy?” Diệp Khê nhúc nhích, bò xuống giường đi lấy kéo đến, do dự một lát, vẫn là răng rắc răng rắc vài tiếng cắt mở. Diệp Khê bò qua bên kia thân thể của nàng, cũng cời bỏ bàn tay kia, lại đi đến cuối giường cời trói cho chân nàng, như vậy thế chủ có thể ngủ thoải mái.

Diệp Khê đang muốn bò lại về ngủ, thân mình đột nhiên bị chặn ngang ôm lấy: “A --!” Diệp Khê kinh ngạc la lên, quay đầu về phía trước thấy một cặp mắt như phun lửa.

“Lá gan của người càng lúc càng lớn, hừ?”

“Thê... thê chủ... ngài... ngài không phải đang ngủ sao?”

Tiêu Dục cắn răng: “Ta ngủ được ta chính là thần thánh!” Tay Tiêu Dục không ý thức di chuyển trên bụng nhỏ của hẳn, thật sự... thật sự... rất trơn đấy! Tiêu Dục nuốt ngụm nước miếng.

Diệp Khê cũng rụt một cái, thê chủ... thê chủ có phải muốn trừng phạt hẳn hay không? Hẳn... hẳn mới không sợ nàng, Diệp Khê gờ kéo lên: “Ngài... ngài không thể đánh ta... ta... ta không sợ ngài..... A!” Diệp Khê nhìn kéo xem bị quăng xuống đất, lần này thảm rồi!

“Người hôm nay thật sự là ăn tim gấu mật hồ!” Tiêu Dục đưa hẳn bay đến trên đùi mình, nâng tay liền chụp trên mông hẳn, lực đạo tầng tầng đụng tới mông hẳn lại thu về trong nháy mắt, vẫn là không đành lòng đánh hẳn. Thu lực đạo, tay cũng tịch thu về, Tiêu Dục theo bản năng vuốt ve mông hẳn.

“Ừm.....” Diệp Khê nhẹ nhàng hừ một tiếng, cảm giác rất kỳ quái. Bất quá hiện tại hẳn không rảnh suy nghĩ cảm giác kỳ quái là cái gì, hẳn lắc mông đập

chân cố gắng mà cuốn thân mình nhìn sắc mặt Tiêu Dực: “Thê... thê chủ... ngài không thể đánh ta... trong bụng ta có cục cưng của chúng ta.”

“Cục cưng cái rắm!” Tiêu Dực thuận thế đặt hân ở dưới thân, cúi đầu liền hôn cái miệng nhỏ của hân, tay cũng nhanh chóng sờ soạng trước ngực hân.

“Ừm.....” Diệp Khê hừ hừ, không biết mình nên có loại gì phản ứng mới chính xác, trong nháy mắt cứ như vậy, lưỡi Tiêu Dực đã cùng dây dưa với hân. Tiêu Dực đã không thể suy xét, mút vào, liếm hôn, đảo quanh, dây dưa, miệng Tiêu Khê Nhi như là mang mật ngọt làm cho cô luyến tiếc rồi đi.

“Ừm..... thê chủ, chúng ta có phải..... ư..... còn muốn làm chuyện tu nhân..... một lần nữa hay không?”

Tiêu Dực không trả lời, miệng lưỡi lướt qua cằm, cổ của hân, một đường liếm hôn đến trước ngực hân, ngậm lấy một hạt anh đào đỏ tươi, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích.

“Ừm.....” Thân mình Diệp Khê chấn động, mơ hồ không rõ lên án nằng: “Lại..... da.....” Hân vừa mới chính là liếm liếm nằng, nơi nào giống nằng nhiều kiểu đa dạng như vậy? Làm cho hân thật là khó chịu, ưm..... Kỳ thật, cũng vẫn là có chút thoải mái, Diệp Khê phân tâm suy nghĩ.

Tiêu Dực vẫn là vui đầu ở trước ngực hân, một tay ôm ở bên hông của hân, một tay dao động ở trên người hân, từ bụng xuống đùi, sau đó lại quay trở về nắm giữ tiểu bảo bối của hân.

“A.....” Diệp Khê sợ hãi kêu lên: “Không..... thê.....” Thê chủ làm sao có thể... làm sao có thể sờ nơi đó của hân? Trên sách cũng chưa thấy vẽ như vậy...

“Ừm... ư.....” Diệp Khê giang mở hai chân ra, thở hồng hộc đưa tay nắm tay nằng lại, nhưng bị Tiêu Dực bắt đặt vuốt phẳng ở trên rùng rậm nhỏ của hân một phen.

“A.....” Diệp Khê xấu hổ không biết làm sao vội vàng đem tay mình lùi về, còn cố gắng nói với nằng: “Không..... thê.....”

“Khê Nhi ngoan ngoan.” Tiêu Dực đứng thẳng dậy, tách ra hai chân của hân đang muốn khép lại, ưm, tiểu bảo bối của Tiểu Khê Nhi xem ra đã là bảo bối trưởng thành. Tiêu Dực rút cuộc không nhịn được nữa, đến quỳ giữa hai chân của hân, đưa chân hân thả tới bên hông của mình, giọng nói khàn khàn: “Khê Nhi, chuẩn bị tốt chưa?”

“Ừ.....” Diệp Khê khó chịu xoay xoay thân mình, chân cọ cọ lên eo của nằng, thân mình của hân so với lúc hân chủ động vừa rồi còn khó chịu hơn nhiều, không biết vì nguyên nhân gì?

“A, Tiểu Khê Nhi nguoi thật sự là.....” Cô đã thật không nhịn được, hân lại còn cọ vào cô. Tiêu Dực đưa hai chân hân giơ cao khoát lên trên vai của mình, thân thể nghiêng về phía trước đưa bảo bối của hân chạm vào hang động của mình.

“A, thê chủ.....” Diệp Khê tựa đầu nâng lên lại vô lực ngã xuống, ‘trời ạ, như thế nào... như thế nào có thể sử dụng loại tư thế này? Quá tu nhân!’ Diệp Khê lấy tay che mặt mình, từ trong khe hở ngón tay nhìn thấy thê chủ dùng đỉnh cửa động của mình nhẹ nhàng cọ cọ, từng đợt cảm giác xa lạ liền theo cử động truyền đến, làm cho hân không nhịn được run rẩy một hồi.

Tiêu Dực để hân vuốt ve một lát, cảm giác tiểu bảo bối của hân cũng có chút đã uồn ướt mới chậm rãi di chuyển về phía trước.

Tất cả giống như đều thay thế bởi cảm giác đau bị xé rách, hai tay Diệp Khê theo phản xạ tính nắm lấy eo của nằng: “Ô, đau.....”

“Khê Nhi ngoan, lập tức không đau.” Tiêu Dực thử lại đẩy về phía trước, Diệp Khê càng dùng sức nắm cán eo của nằng: “Ô ô, thê chủ... đau.....”

“Được, Khê Nhi ngoan, không đau không đau.” Tiêu Dực khom người hôn lên khóe mắt của hân, toàn thân chìm đắm mạnh mẽ nhét vào toàn bộ tiểu bảo bối của hân, Diệp Khê ô ô khóc lớn: “Ngài gạt ta, ô---”

Tiêu Dực lấy tay vỗ về vòng eo của hân, khẽ vuốt từ trên xuống dưới: “Ng Sloan mà, lập tức không đau.”

“Ô ô, kẻ lừa đảo.....” Vừa mới lừa hân không đau, kết quả hân càng đau.

Tiêu Dực thử giật giật, Diệp Khê ưm một tiếng. Tiêu Dực cũng hít vào một hơi, là cô bị cảm dục thật lâu hay là hương vị của Tiểu Khê Nhi thật sự có vẻ tươi mới? Mỹ vị ở miệng, cô rút cuộc không nhịn được. Tiêu Dực bắt đầu cao thấp đong đưa: “Khê Nhi..... nguoi nếu đau..... nguoi liền..... bảo ta ngừng..... ôi... Khê Nhi... nguoi như thế nào... thơm ngọt như vậy?”

Diệp Khê vô lực đánh nằng: “Ngài là trùng thối..... ô ô..... ư..... a.....” Bàn tay đánh nguoi chỉ có thể nắm lấy cánh tay của nằng, mắg chửi nguoi cũng không nói ra được, Diệp Khê chỉ còn lại có tiếng rên rĩ ừ ừ a a.

Hay tay Tiêu Dực đang vuốt ve cánh hoa mỏng tròn mềm của hân, cười xấu xa hỏi hân: “Khê Nhi thích thê chủ trùng thối không?”

Diệp Khê nơi nào còn có thể suy xét, chỉ có thể dựa vào tâm ý trả lời: “Ừ.... thích..... Khê Nhi thích thê chủ.....”

“Khê Nhi hiện tại thoải mái không?”

“Ừ..... a..... thoải..... mái.....”

“Khê Nhi thích không?”

“A..... a..... thích..... a.....”

“Khê Nhi ngoan, thê chủ cũng thích người.” Tiêu Dực nắm giữ eo nhỏ của hân, bắt đầu tăng tốc, sức lực lớn phun ra nuốt vào. Tay Diệp Khê nhỏ bé găt gao cầm lấy cánh tay nàng, từ nơi nào đó thoải mái lan tràn đến toàn thân làm cho hân vô ý thức kêu hừ: “Thê chủ..... a... thê chủ..... thê chủ..... a -- a a ----!”

Ôi! Tiêu Dực thở ra một hơi, bỏ hai cái đùi của Diệp Khê từ trên cổ xuống, Diệp Khê xụi lơ ở trên giường đã không thể nhúc nhích. Tiêu Dực nghiêng người in lại vài vùi hôn ở trên trán, mũi, mặt, trên má của hân: “Khê Nhi, bảo bối.”

“Ừm.....” Diệp Khê hừ hừ, trên mặt tràn đầy ửng hồng, trong mắt còn mang mê tình. Tiêu Dực xoa xoa đầu của hân, lại thương tiếc hôn hôn hân vài cái mới rút thân thể hân từ bên trong ra. Tiêu Dực nằm ngã vào trên giường, chỉ cảm thấy toàn thân đều thoải mái, thoải mái đến mức cô cũng không muốn động.

Tiêu Dực xoay người rời giường, kéo một góc chăn qua phủ lên người Diệp Khê: “Khê Nhi ngoan ngoãn, ta đi mang nước tới cho người tắm rửa, một mồi thì ngủ trước nha?”

Mắt Diệp Khê còn mang theo mê tình nhìn nàng, nhẹ nhàng thở phì phò cũng không nói chuyện, như là còn chưa có khôi phục lại. Hình dáng nhỏ mơn mơn màng màng đáng yêu không chịu được, Tiêu Dực không nhịn được lại nghiêng người liếm hôn thân thiết ở trên mặt hân một hồi, cho đến khi Diệp Khê vừa ghen thờ hôn hân mới đứng dậy đi ra ngoài.

Tiêu Dực vốn là muốn mang nước lạnh đến, nhưng sau khi mình rửa qua liền thay đổi chủ ý. Mặc dù mùa thu nước lạnh nhưng cũng không như băng, lại là mang theo cảm giác mát. Tiêu Dực ở trong phòng bếp cạo một hồi mới ra lửa, chờ cô bụng nước nóng vào trong phòng thì Diệp Khê đã sớm ngủ không biết gì. Tiêu Dực xốc chăn lên, nhìn tiêu mỹ nhân nằm trên giường vẻ mặt lười biếng không mặc gì, bụng lại bắt đầu nóng một hồi.

Ừm, cô là cảm dục lâu như thế nào vậy? Không phải vừa mới làm xong sao, như thế nào lại có phản ứng. Tiêu Dực cắn cắn đầu lưỡi, cô không thể cảm thú như vậy, Tiêu Khê Nhi mới làm lần đầu tiên đấy, hơn nữa hân cũng đang ngủ.

Tiêu Dực lau sạch sẽ thân mình Diệp Khê, trên giường còn lay dính một bãi hồng hồng trắng trắng. Tiêu Dực rõ ràng cũng thay đổi khăn trải giường mới nằm xuống ngủ, ép buộc như vậy, cũng không biết là canh giờ nào.

Lúc Tiêu Dực tỉnh lại lần nữa, là bị lực lớn tiếng đập cửa và tiếng Đàm Chương Nguyệt rách tâm can hô to đánh thức ngoài cửa. Tiêu Dực xoa đầu ngồi dậy, nhận ra trên người mình ngay cả mảnh nội khố cũng không có liền nhìn về bên cạnh: “Khê Nhi?”

Toàn thân Diệp Khê ngay cả đầu đều chôn ở trong chăn, chỉ còn một cái mũi và đôi mắt mở thật to lộ ở bên ngoài.

“Khê Nhi, người làm sao thế?”

Diệp Khê kéo kéo chăn lên phía trên, cũng phủ lên cái mũi, vẫn là không nói lời nào. Đàm Chương Nguyệt ngoài cửa còn đang kêu như quý, Tiêu Dực bắt đầu dĩ đành phải mặc quần áo trước đi ra ngoài mở cửa.

Diệp Khê nhìn nàng đi ra ngoài mới thở ra một hơi, thật sự... thật sự... được tu nhân nha! Hân cũng là bị tiếng đập cửa và tiếng gào bùng tình, nhớ tới chuyện tối hôm qua làm với thê chủ. Diệp Khê chỉ cảm thấy xấu hổ đến muốn trốn, lại nhìn thấy thê chủ cũng tỉnh, phản ứng đầu tiên của hân chính là kéo chăn lên quấn chặt chính mình. Về phần thê chủ... ừm... nàng là nữ nhân, không sợ bị người nhìn thấy. Còn có... thì ra... thì ra... loại chuyện này không đơn giản giống như trên sách vẽ như vậy, hơn nữa, làm phu lang của thê chủ, thê nhưng sẽ đau như vậy, ờ, đương nhiên lúc sau cũng rất thoải mái. Diệp Khê giật giật thay đổi dáng ngồi, trên người lập tức bủn rủn, xương cốt giống như đều rã rời. Diệp Khê kéo chăn ra vừa nhìn thấy tất cả chỗ trên người đều là dấu vết hồng hồng tím tím, ừm, đều là nàng cắn. Diệp Khê mím mím môi vừa cười đứng lên, kỳ thật lúc thê chủ cắn hân, hân không đau mà còn thật thoải mái nữa.

A, đúng rồi, không biết thủ cung sa của hân còn hay không? Diệp Khê vội vàng nhìn lên trên cánh tay, quả nhiên, thủ cung sa vốn đỏ au đã không thấy. Diệp Khê ngây ngốc mà nhếch miệng cười, nói như vậy, hân hiện tại thật sự chính là phu lang chân chính của thê chủ.

“Tiêu Khê Nhi, người đang cười cái gì vậy?”

“Thê chủ.” Diệp Khê vui vẻ đã quên mình không mặc gì, thấy nàng cúi người ngồi xuống liền tự nhiên đưa tay vòng ôm cổ của nàng: “Ta đã là phu lang chân chính của ngài đúng không?”

“Đúng.” Tiêu Dực sờ sờ đầu của hân, thuận thế đưa tay bế hân nằm xuống: “Ngủ thêm một lát?”

“Ngài theo ngủ chung với ta đi.” Hân ôm lấy cổ của nàng không buông tay.

“Được, ta ngủ với người.”

Tiêu Dực cũng nằm lên, Diệp Khê lại đẩy đẩy nàng: “Ta nói đùa, ngài không phải còn đi lên trên núi sao? Ta đi nấu bữa sáng cho ngài.”

“Khê Nhi.” Tiêu Dực ôm hân kéo vào trong lòng: “Tối hôm qua ta bị người tra tấn thảm như vậy, hôm nay nơi nào còn có khí lực đi lên núi chứ.”

“Ai... ai tra tấn ngài?” Mặt Diệp Khê đỏ bừng: “Rõ ràng là ngài.....” Biến thành hấn toàn thân vô lực, nơi đó cũng còn đau.

“Là ta sao? Tốt, chúng ta đến tính tính số, là ai cột tay chân của ta lên? Là ai bịt miệng của ta? Hừ?”

Diệp Khê từ từ nhắm hai mắt: “Khê Nhi đã ngủ.”

“Đang ngủ còn có thể nói sao?” Tiêu Dực xấu xa gãi gãi dưới nách của hấn, Diệp Khê lắc lắc thân mình cười khanh khách lên. Tiêu Dực cũng cười: “Đang ngủ?”

“Vây... vậy... ngài cũng khi dễ ta nữa, trên người ta đều là vết thương, toàn thân đều đau, ưm,..... cũng đau.”

Tiêu Dực kéo hấn vào trong lòng, hôn hôn lên trán của hấn: “Đều là ta không tốt, làm đau Khê Nhi, về sau ta sẽ thương Khê Nhi gấp bội, bù lại cho người, được không?”

Diệp Khê cười cong chân mày, cọ cọ vào trong lòng Tiêu Dực: “Ta thích nhất thể chủ. Là ngài nói sẽ thương ta, vậy về sau ngài đều phải nghe lời ta nói.”

Tiêu Dực nhủ mảy, đây là bàn điều kiện sao? Tay Tiêu Dực đặt ở trên mũi tròn tròn nhỏ của hấn ăn đậu hủ: “Được, ta đều nghe người.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Bắt cá

Tiêu Dực được ăn thịt nên trên người rất là thoải mái. Trong lòng vẫn là có chút tội lỗi, loại tội lỗi này một là bởi vì bản thân không hề tự chủ được mà ăn Tiểu Khê Nhi mới mười sáu tuổi; một là bởi vì cả nhà trướng thối Đàm Chương Nguyệt kia cố tình lừa dối hoặc Tiểu Khê Nhi -- bằng không Tiểu Khê Nhi nhà cô làm sao có thể làm ra chuyện khác người như vậy? Về phần Tiểu Khê Nhi nhà cô đơn thuần đáng yêu mong nước ngon miệng, đó là một chút sai cũng không có, người có lỗi đều là kẻ giữ cửa kia làm ra. Còn nữa, mặc dù trải qua nghiệm chứng của cô, Tiểu Khê Nhi quả thật đã có thể ăn, nhưng là loại việc riêng tư ăn thịt cần xương này hấn là chuyện chính cô đến lo lắng chứ? Cả nhà “thần giữ cửa” kia tham gia vào làm gì? Một lúc cho rằng cô không được, một lúc cho rằng cô không biết, thật sự là làm cho người ta buồn bực.

Buồn bực thì buồn bực, nhưng cũng không thể làm gì, bởi vì cô nếu như chạy tới nói với Đàm Chương Nguyệt là nàng bắt chó đi cày, hoặc là giải thích mình không phải không được cũng không có vấn đề gì. Đàm Chương Nguyệt hơn phân nửa sẽ cảm thấy cô là giấu đầu hở đuôi, nói không chừng còn có thể tiếp tục bày vẽ ra chuyện gì đến tra tấn cô. Tiêu Dực tự an ủi chính mình, tính toán, may nhờ vào Đàm Chương Nguyệt, mình mới có thể sớm ngày ăn thịt ăn canh. Bởi vậy, lúc Đàm Chương Nguyệt sổ sàng nháy mắt ra hiệu với cô, Tiêu Dực chính là dùng bả vật ngã nàng ném xuống đất đánh một cái. Sau đó An Vực vì đau lòng cho thể chủ gõ đình đầu chụp mũ chó cắn Lã Động Tân*.

(*Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quỳ, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huê Dương Chơn Nhơn xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là “Ái Tình” để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dự được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất. Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích “chó cắn Lã Động Tân” này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, tai nạn giữa đường lại mang vô cớ, làm on mất oán.)

Diệp Khê từ đầu tới đuôi đều không biết bởi vì mình nói với phụ tử An gia vấn đề thủ cung sa mới rước lấy việc này, cũng không biết thể chủ bởi vậy nhận lấy bao nhiêu “quan tâm” của Đàm Chương Nguyệt, càng không biết phụ thể Đàm Chương Nguyệt đối với “đại sự” của bọn họ làm ra quá nhiều “cố gắng” như vậy. Hấn chỉ biết là, tám nguyện của hấn đã đạt được, hiện tại hấn chính là phu lang chân chính của thể chủ.

Nằm ở trên giường một ngày, ngày thứ hai tiểu bảo bối của Diệp Khê vẫn còn có chút đau. Bất quá chuyện này không ngại làm hấn vui vẻ trong lòng. Lúc An ca ca đến nhìn hấn, hấn đã hỏi qua, An ca ca nói lần đầu tiên của nam tử đều sẽ đau, qua hai ba ngày sẽ không có chuyện gì, về sau cũng sẽ không lại đau nữa. Đương nhiên điều này không quan trọng, quan trọng là hấn sau khi thành phu lang chân chính của thể chủ, thể chủ đối với hấn càng ngày càng tốt.

Tỷ như hiện tại, thể chủ chính là ôm hấn chải tóc cho hấn. Nói là chải tóc, thật sự chính là chải sơ tóc mà thôi, người nghiêng ngửa ở trên giường không cần ra cửa, tự nhiên là không cần phải chải tóc gọn gàng. Tiêu Dực cũng chỉ là chải xuôi theo từng sợi từng sợi cho hấn, bởi vì tóc rối loạn của Tiểu Khê

Nhi bộ dáng miễn cưỡng gộp lại sẽ làm cho cô nhớ tới ân ái qua đi về mặt ứng hồng bộ dáng mê người ngồi phịch ở trên giường của hắn. Chẳng qua chải xuôi tóc cho Tiểu Khê Nhi vẫn là mê người giống vậy, mỹ nhân trong ngực, cô làm sao có thể một chút tâm tư đen tối đều không có chứ? Tiêu Dực thờ dài ở trong lòng, kiếp trước thêm kiếp này, cô lần đầu tiên nhận ra mình là quý hào sắc. Cảm thán tức giận, vẫn là không nhận được tính cảm thú cần cần lên trên cô non mịn của Diệp Khê: “Khê Nhi, có muốn đi chơi không?”

“Đi chỗ nào?”

“Đi chỗ nào cũng được.” Chỉ cần không ở trên chiếc giường này, nếu không cô không dám cam đoan mình khi nào thì sẽ hóa thân thành sói.

“Đi làm cái gì?” Diệp Khê ôm con thỏ nhỏ hơi không muốn động, thân mình của hắn vẫn còn ề ảm.

“Ra ngoài đi dạo, ừ, phải đi hái chút rau dại ven đường về cho con thỏ nhỏ của ngươi.” Tiêu Dực dùng đầu ngón tay chọc chọc vào bụng tròn của con thỏ nhỏ, thầm nghĩ lại cho ăn có thể làm cho bọn nó no chết hay không? Hờ, kỳ thật no chết cũng rất tốt, đỡ phải chúng nó luôn chiếm lấy Tiểu Khê Nhi của cô.

Diệp Khê giật giật, thay đổi tư thế dựa vào nàng: “Nhưng mà, con thỏ nhỏ đã ăn thật no rồi.”

“Nếu không, chúng ta đi ra ruộng hái dưa chuột?”

Diệp Khê chỉ chỉ một mâm dưa chuột bên trong: “Ngày hôm qua ngài hái về đều còn chưa có ăn hết đấy.”

“Hờ, nếu không..... a, đúng rồi, ta còn có chuyện không mang Khê Nhi đi làm đấy.” Tiêu Dực đột nhiên cười rộ lên: “Ta nghĩ, Khê Nhi nhất định sẽ thích.”

Diệp Khê quả nhiên bị nhắc tới lòng hiếu kỳ, vội vàng hỏi: “Thế chủ, là chuyện gì?”

“Chính là, mang ngươi đi bắt cá nhỏ, sau đó mang về nuôi.”

Mắt Diệp Khê quả nhiên sáng lên: “Là nuôi ở trong ao nhỏ gần cửa sao? Hay là nuôi ở trong ao cá sân sau?”

“Nếu là cá nhỏ không lớn, liền nuôi ở trong ao nhỏ phía trước cho ngươi chơi đùa. Nếu là sẽ lớn lên, liền nuôi ở phía sau đi, lúc muốn ăn liền quăng vào trong nồi nấu canh.”

Diệp Khê ngồi thẳng thân mình, tích cực cung cấp tin tức mình biết: “Cá nhỏ trong sông sẽ lớn lên, cá nhỏ ở rãnh nước trong ruộng liền không lớn.”

Tiêu Dực lấy quần áo đến mặc vào thay hắn, một bên cười hỏi: “Như vậy Khê Nhi muốn đi bắt trong sông hay là muốn đi bắt rãnh nước trong ruộng?”

“Trong sông rất khó bắt được nha, chúng ta trước đi bắt rãnh nước trong ruộng.” Diệp Khê nhẹ nhàng xả ống tay áo cho Tiêu Dực: “Thế chủ, ngài nói có được không?”

Tiêu Dực cười: “Ta về sau đều muốn nghe Khê Nhi nói thật nhiều, tự nhiên Khê Nhi nói cái gì chính là cái đó.”

* * *

Tuy rằng là cá nhỏ rãnh nước trong ruộng dễ bắt hơn trong sông, nhưng là ở nơi này vài năm không thấy giọt nước sôi, cá hơi lớn một chút đều sớm bị bắt đi làm thức ăn, còn lại cũng bắt quá là gần bằng ngón tay, còn chỉ có thể sống riêng lẻ, bằng không cũng sớm bị người bắt đi nấu thành một nồi rượu xuống.

Tiêu Dực khiêng túi lưới nhỏ tự chế thật cẩn thận mà ở mép rãnh tìm kiếm bóng dáng cá nhỏ, rãnh nước không ô nhiễm nước thật trong xanh, hai bên rãnh nước cỏ thật dài gập xuống trong nước, phía dưới bụi cỏ thỉnh thoảng có bọt nước nhỏ toát ra, hoặc là tạo nên một vòng sóng gợn. Tiêu Dực dùng sào trúc san bằng bụi cỏ, bên trong sẽ bay ra mấy con muỗi, ngẫu nhiên cũng sẽ có một con cá nhỏ, nhưng đều bơi đặc biệt nhanh, làm cho người ta không kịp bắt giữ.

Diệp Khê theo ở phía sau có chút nhụt chí: “Thế chủ, chúng ta có phải bắt không được cá nhỏ hay không?”

Tiêu Dực cười: “Làm sao có thể chứ? Khê Nhi yên tâm đi, có thể bắt được.”

“Nhưng mà, một con cũng không nhìn thấy, bắt thế nào?”

“Khê Nhi ngươi xem” Tiêu Dực chỉ chỉ phía sau bụi cỏ: “Có ít bọt nước, đã nói lên dưới nước mặt có thể có con cá nhỏ. Còn có dưới bụi cỏ này, nơi chúng ta không nhìn thấy, có thể cũng có không ít cá đang trốn, nói không chừng liền bắt được một con đấy.”

Diệp Khê vẫn là thật hoài nghi: “Ngài vừa rồi mò vài thứ, cái gì cũng không có.”

Tiêu Dực há miệng thở dốc, Tiểu Khê Nhi cũng sẽ phản bác cô. Tiêu Dực đem túi lưới nhỏ đưa cho hắn: “Khê Nhi đến thử xem? Nói không chừng đàn cá nhỏ biết Khê Nhi muốn mang chúng nó về nuôi, liền đều tranh nhau chạy đến.”

“Thật vậy chăng?” Diệp Khê có chút háo hức muốn thử.

“Thực sự mà.”

Tiêu Dực lấy thùng nhỏ của Diệp Khê mang theo xoay người lấy gần nửa thùng nước, Diệp Khê đã đi vào rãnh nước thì thảo nhấc đi nhấc lại: “Cá nhỏ cá nhỏ, ta mang các nguoi về nhà nuôi, tuyệt đối không ăn các nguoi, các nguoi mau ra đây đi.” Sau đó cầm túi lưới lặn bắt loạn vào rãnh nước ruộng một hồi. Tiêu Dực cười thâm, bất như vậy mà được mới có quý, cá đều bị dọa chạy. Nhưng cũng không nói hấn, chỉ cần hấn cao hứng là tốt rồi, bắt có hay không cũng không quan trọng, nhiều lắm qua hai ngày dẫn hấn đi vào trong thành mua mấy con về nuôi, về chút tiền này đối với cô hiện tại mà nói cũng không tính là sử dụng lãng phí lớn gì.

“Thê chủ, không có cá.” Diệp Khê mò một hồi, trừ bỏ bắt được chút bùn nhão ngoài ra cái gì cũng không có. Tiêu Dực cười an ủi hấn: “Không cần nản lòng, cá ở rãnh ruộng này này vốn ở lại ít, từ từ sẽ đến, đừng nóng vội.” Lại chỉ điểm nói với hấn: “Khê Nhi phải nhẹ nhàng thả túi lưới, nhẹ nhàng mà kéo túi lưới, như vậy cá sẽ không hoảng sợ.”

Diệp Khê đồng ý, lại chuyên tâm vớt lên, một cái chuyên tâm này, thật đúng là bị hấn bắt được vài thứ đến.

“Thê chủ thê chủ, ngài xem ngài xem, ta bắt được cá!” Diệp Khê hưng phấn mà kêu to, bên trong túi lưới hai con vật màu đen nhỏ cũng bật qua bật lại, cùng bộ dáng hưng phấn của Diệp Khê có tám phần giống nhau.

Tiêu Dực nhìn thoáng qua trong túi lưới, một bên đem vật nhỏ bên trong thả vào trong thùng, một bên khen: “Khê Nhi quả nhiên rất lợi hại nha, đến xem nguoi bắt được gì nè.”

Diệp Khê vui vẻ mà cười nhìn thấy rằng không thấy mất: “Hai con cá đen nhỏ.”

Tiêu Dực cười: “Khê Nhi, đây không phải cá, là nòng nọc nhỏ.”

“Nòng nọc nhỏ?” Diệp Khê không biết: “Thê chủ, nòng nọc nhỏ là con gì?”

“Nòng nọc nhỏ là ếch cục cưng.”

“A?” Diệp Khê chớp chớp mắt, vẻ mặt hoài nghi: “Chúng nó cũng không có giống nhau, hơn nữa.....” Diệp Khê nhếch miệng, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật: “Ta đã thấy ếch nhỏ, ếch nhỏ mới là ếch cục cưng.”

“Ha ha, Khê Nhi thật thông minh. Bắt quá nha, ếch cục cưng vừa sinh ra chính là hình dạng này, từ từ chân nó sẽ dài ra, sau đó cái đuôi cũng sẽ biến mất, biến thành ếch nhỏ.”

“Thật vậy chăng?” Diệp Khê vẫn là cảm thấy thật không thể tin, bởi vì mặc kệ là từ nhan sắc hay là hình thái, hai loại đều khác nhau quá lớn.

“Cầm về nuôi, Khê Nhi chậm rãi quan sát.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Trước quan tòa

Ao cá nhỏ gần cửa lớn rốt cuộc cũng có đối tượng vào ở, Diệp Khê tạm thời không lại nhớ cá nhỏ, mà là mỗi ngày đều phải chạy đến gần ao nhỏ coi trọng vài lần. Thê chủ nói nòng nọc nhỏ càng lớn chân sẽ mọc ra, hấn nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không có khả năng. Trong lúc Diệp Khê mang theo hoài nghi thân thiện kì lạ cùng đội nòng nọc nhỏ biến thành ếch, trong thôn đã bắt đầu tuyển cử thôn trưởng.

Tiêu Dực vừa ăn xong cơm tối, đang ôm Tiểu Khê Nhi nhà mình thơm ngào ngạt ở gần ao nhỏ quan sát nòng nọc nhỏ. Một bên nguoi biết ta biết nói lời ngon tiếng ngọt, tài năng dùng không lâu thì Đàm Chương Nguyệt ở ngay ngoài cửa kêu quý: “Tiêu Dực, Tiêu Dực, mở cửa nhanh.”

Người kia tới làm gì? Tiêu Dực hôn lên mặt Diệp Khê một cái mới chậm rì rì đi mở cửa. Đàm Chương Nguyệt đứng ở ngoài cửa một mặt hưng phấn: “Tiêu Dực, nguoi mau cầm on ta đi.”

“Cầm on nguoi cái gì? Cầm on nguoi tới quấy rầy ta và Tiểu Khê Nhi nhà ta nói chuyện yêu đương?”

Diệp Khê đỏ mặt, ở phía sau kéo kéo góc áo của nàng: “Thê chủ, đừng nói bậy.”

“Vốn chính là như vậy.” Tiêu Dực cảm xúc rất lớn: “Ta suốt ngày bận rộn chỉ có lúc này mới có thể nói chuyện yêu đương với Khê Nhi, qua một chút còn phải bắt đầu làm cung tiễn.”

Đàm Chương Nguyệt không chút để ý vẩy vẩy tay: “Đều là phu thê già nói chuyện tình yêu gì! Ai, Tiêu Dực, ta nói chính sự với ngươi đây, lần này ngươi cần phải mời khách ăn cơm.”

“Chính sự gì?” Tiêu Dực miễn cưỡng tựa vào cạnh cửa, ánh mắt nhìn Diệp Khê một bên lấy lá rau cho con thỏ nhỏ, khoe miệng mang theo nụ cười thản nhiên.

“Được rồi được rồi, đừng cười ngây ngô, mỗi ngày đều nhìn cũng không thấy chán.” Đàm Chương Nguyệt không chịu nổi kéo mặt nàng đến gần mình: “Ta treo tên của ngươi ở trên bảng tuyên cử trước cửa thôn, phía dưới thật nhiều người đi tới đặt thẻ tre đấy.” Đàm Chương Nguyệt rất đắc ý.

Tiêu Dực trong nháy mắt hỏi: “Có ý gì?”

“Chính là chọn thôn trưởng đấy!” Về mặt Đàm Chương Nguyệt hoài nghi nói: “Ngươi không biết muốn chọn thôn trưởng?”

“Ta biết muốn chọn thôn trưởng, ta là nói, ngươi ghi tên của ta là có ý gì? Thật nhiều người đi theo đặt thẻ tre lại là có ý gì?”

“Ý chính là ta chọn ngươi làm thôn trưởng, rất nhiều người cũng đi theo chọn ngươi làm thôn trưởng.”

Tiêu Dực cúi mắt xuống ở trong lòng đem những lời Đàm Chương Nguyệt nói lặp lại một lần, giương mắt cho nàng một câu: “Ngươi muốn ăn ngon.”

“Hắc hắc, đúng vậy Tiêu Dực, lúc ngươi mời khách ta nhất định phải ăn nhiều.”

Đàm Chương Nguyệt ôm lên vai nàng: “Nếu lên làm thôn trưởng, ngươi mời ta đi vào trong thành ăn một lần, được không? Ta cho tới bây giờ còn chưa vào tù lâu trong thành ăn cơm đâu, không biết hương vị gì đây?”

“Mời cái đầu ngươi!” Tiêu Dực lấy một tay vỗ đầu đầu: “Ta cũng không muốn làm thôn trưởng gì, ngươi ăn nhiều dư mỡ, chạy nhanh đi đem tên của ta lấy xuống.”

“Làm sao có thể, đã treo lên thì sẽ không thể lấy xuống, vì đề phòng làm bộ lừa đảo nên là có quan binh triều đình bảo vệ rất nghiêm, ngươi cho là đang vui đùa à!”

“Ta đánh chết ngươi!” Tiêu Dực trừng nàng, nhận ra mình càng ngày càng bạo lực.

Đàm Chương Nguyệt cũng không cao hứng: “Không cảm ơn ta thì thôi, còn muốn đánh ta, thật sự là lòng tốt không được báo đáp! Ngươi đừng đắc ý, có thể làm hay không còn phải kiểm tra lại nữa, cũng có rất nhiều người bình chọn cho người khác.”

“Chọn người khác là tốt rồi.”

“Bất quá ngươi nếu thật có thể lên làm thôn trưởng thì thật tốt, trong thôn rất nhiều người sẽ không cần sợ thế lực nhà thôn trưởng; hơn nữa, thôn trưởng kia chưa bao giờ làm chút chuyện gì cho người dân trong thôn, nhà ai có khó khăn gì bà ta không đi giúp, hai nhà cãi nhau bà ta cũng không đi hòa giải, chỉ biết khi dễ người.”

Tiêu Dực nhíu mày: “Thôn trưởng còn phải quản chuyện người ta cãi nhau?”

“Đương nhiên rồi, một thôn hòa hòa khí khí mới tốt, không phải sao? Nhưng bà ta nha, hừ, ý vào nữ nhi của mình ăn cơm quan ở trong thành, vì vậy căn bản khinh thường những người chúng ta. Người trong thôn hồ đồ không dám nói, nhưng thật nhiều người ngầm có ý kiến. Bất quá dám hồ đồ đối nghịch với bà ta, ngươi vẫn là người đầu tiên. Năm rồi đi chọn thôn trưởng, cũng chưa có người đi trên tên người khác, chỉ sợ rước lấy phiền toái. Năm nay ta phải đi treo tên của ngươi, dù sao ngươi không sợ bà ta.”

Tiêu Dực bắt đắc dĩ thở dài: “Ta không sợ bà ta ngươi cứ như vậy hại ta? Ta rất sợ bà ta, ngươi nhanh đi đem tên của ta lấy xuống thôi, nhà người ta cãi nhau ta cũng không có hứng thú đi hòa giải.”

“Tiêu Dực, ngươi đừng như vậy chứ, ta đi trên đường gặp được người, các nàng đều nói ngươi là người có năng lực, đi theo ngươi làm đều kiếm được tiền, ngươi đối với mọi người lại tốt, chưa bao giờ mang bộ mặt tự cao tự đại, mọi người đều thích ngươi đấy. Hơn nữa, ngươi trước kia không phải ồn ào muốn làm quan sao? Không thể gánh vác chức quan huyện, làm chức thôn trưởng cũng là ăn lương công nha, cũng có bổng lộc của triều đình phát đấy.”

“Thôn trưởng còn có thể nhận bổng lộc?”

“Đương nhiên có thể nhận nha, đó cũng là thuộc loại biên chế của triều đình.”

Tiêu Dực thở dài: “Mà ta không hiếm lạ nha!”

* * *

Tiêu Dực không hiếm lạ, còn không đợi cô nàng đi lấy tên xuống phiền toái liền tìm tới cửa.

Ngày này, Tiêu Dực cũng như ngày thường lui tới giống nhau, ăn qua bữa sáng mang theo chút cơm khô dưa muối liền mang cung tiễn ra cửa, vừa mới mở cửa đã bị một đám quan binh bao quanh. Tiêu Dực đứng tại chỗ, Diệp Khê phía sau đưa nàng ra cửa cũng thấy được quan binh. Diệp Khê hoảng

hốt cảm lấy tay nàng: “Thê chủ, các nàng muốn làm gì?”

Tiêu Dực trở lại sờ đầu của hắn, cười nói: “Khê Nhi không cần lo lắng.” Xoay người nói: “Các vị đứng ở cửa nhà ta, chắc là tới tìm ta?”

“Người chính là Tiêu Dực?”

“Là ta.”

“Có người báo án người chế tạo vũ khí giết người, còn làm người bị thương, phiền người đi theo chúng ta về nha môn một chuyến.”

“Thê chủ!” Diệp Khê hoảng sợ, nắm chặt cánh tay của Tiêu Dực. Tiêu Dực cười: “Khê Nhi, không có việc gì.” Lại hỏi mấy vị quan sai nói: “Ta chưa bao giờ đã thương người, đây có thể là hiểu lầm gì hay không? Có thể cho xin hỏi một chút là người nào báo án hay không? Còn ta dùng loại vũ khí nào làm bị thương ai?”

“Chuyện này đến nha môn rồi nói sau, Tiêu tiểu thư, mời!”

Xem ra là sẽ không nói, Tiêu Dực có chút bất đắc dĩ, đang muốn bước đi lại bị Diệp Khê bắt lấy: “Thê chủ, ngài muốn đi cùng với các nàng sao?”

Tiêu Dực gật đầu: “Khê Nhi yên tâm, không có việc gì. Khê Nhi ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, đợi lát nữa ta mang kẹo hồ lô về cho người.”

Diệp Khê lắc đầu, tay nhỏ bé nắm chặt góc áo của nàng: “Ta muốn đi cùng ngài.”

Tiêu Dực có chút bất đắc dĩ: “Có thể mang theo phu lang của ta không?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Chuyện Tiêu Dực bị quan sai mang đi rất nhanh liền truyền khắp thôn Thanh Dương, rất nhiều thôn dân đều bỏ công ăn việc làm đi theo vào trong thành, vây quanh ở ngoài nha môn xem. Đàm Chương Nguyệt cũng chen chúc ở trong đám người, Đàm Chương Nguyệt cố chen lên phía trước, cách lan can to lớn của nha môn kêu nàng: “Tiêu Dực, Tiêu Dực, người đừng sợ, ta ở chỗ này đây.”

Khóe miệng Tiêu Dực run rẩy, tỷ tỷ, người ở chỗ này thì làm được gì đây? Nơi này cũng không phải người nói là tính.

Diệp Khê bên cạnh Tiêu Dực không có gặp qua loại trận thế này, quá khẩn trương chặt chẽ bên cạnh nàng. Tiêu Dực ôm lấy hắn: “Khê Nhi, đừng sợ, không có việc gì.” Diệp Khê gật đầu, lo sợ đánh giá nhà sai đứng thẳng chỉnh tề hai bên, bộ dáng từng người đều thật hung dữ, thật đáng sợ. Cây gậy các nàng cầm trên tay đều thật thô, đó là dùng để đánh người, hắn đã xem tranh vẽ trong sách. Diệp Khê rụt lui vai, lại đến gần Tiêu Dực thêm một chút.

“Khê Nhi, không cần sợ.” Tiêu Dực xoa xoa đầu của hắn, đang muốn nói thêm vài câu an ủi liền nghe được có người kêu đại nhân đến, lập tức thấy một nữ nhân béo thân mang quan phục đi vào. Nữ nhân béo kia đi lên trên ngồi xuống, Tiêu Dực liền lùi lại kéo Diệp Khê hành lễ với nàng: “Thảo dân Tiêu Dực và phu lang Diệp Khê tham kiến đại nhân.”

Đại nhân béo lướt nhìn nàng vài lần, trên mặt mập mạp thật là nghiêm túc: “Như thế nào lại mang theo phu lang đến đây?”

Diệp Khê run rẩy một cái, Tiêu Dực nói: “Phu lang của thảo dân lo lắng cho thảo dân, thảo dân liền dẫn hắn đi cùng.”

Đại nhân béo ừ một tiếng, bắt đầu tiến vào vấn đề chính: “Tiêu Dực, có người báo án người chế tạo vũ khí giết người lại còn làm người bị thương, người có lời gì muốn nói?”

“Dạ. Thảo dân muốn hỏi, người báo án có khai ta dùng loại vũ khí nào giết người không?”

“Người báo án nói, người chế tạo một loại vũ khí tên là cung tiễn, nhiều mũi tên vô cùng bén nhọn.”

“Cung tiễn? Lấy đến đã thương người?”

“Là ai báo án? Căn bản chính là vu oan hãm hại!”

“Có phải Tiêu Dực lúc lơ đãng kết thù với ai hay không? Cung tiễn tốt như vậy, như thế nào có thể làm vũ khí để giết người!”

Đại nhân béo vừa nói xong, người vây xem ngoài cửa liền nói to nhỏ một hồi, tiếng lớn đến mức ngay cả đại nhân béo đều nghe được rõ ràng, làm cho bà đối với lý do người báo án thoái thác sinh ra một tia hoài nghi.

Những lời bên ngoài nói, Tiêu Dực tự nhiên cũng nghe được, Tiêu Dực cời cung tiễn trên lưng xuống: “Đại nhân mời xem, đây là cung tiễn, bất quá nó không phải dùng để giết người, là dùng để săn thú.”

“Săn thú?”

“Đúng vậy. Nói ra thật xấu hổ, thảo dân tham thịt, lại không mua nổi nhiều thịt ăn, liền tự mình suy nghĩ cân nhắc làm ra cung tiễn đi săn thú này, may mà coi như sử dụng tốt, có thể săn được một ít chim trĩ thỏ hoang, người trong thôn đều biết đến, cũng có rất nhiều bằng hữu cùng đi săn thú. Đại nhân mời nhìn ra ngoài cửa, rất nhiều người đều mang theo cung tiễn đấy, chính là chuẩn bị sáng sớm đi vào ngọn núi săn thú. Trong thành rất nhiều tiệm cơm cũng

biết chúng ta.” Tiêu Dực dừng một chút: “Chúng ta cũng đưa qua ít món ăn thôn quê vào trong phòng bếp nhà đại nhân.”

Đại nhân béo lại nhìn nhìn Tiêu Dực, nàng gần nhất quả thật ăn vài lần món ăn thôn quê, thì ra chính là nàng đi săn? Đại nhân béo ý bảo một nha dịch trình cung tiến lên nhìn nhìn: “Thứ này sẵn thú như thế nào?”

“Cài tên lên kéo cung bắn ra liền được, nơi này nhiều người, chờ đại nhân rảnh tìm cái săn trống trải, thảo dân làm mồi cho đại nhân xem.”

Đại nhân béo gật gù đầu, lại nói: “Đã có thể săn thú, liền cũng có thể đã thương người, ta cũng không thể tin lời nói của một bên, nhưng có người báo án, ta định là muốn điều tra rõ ai đúng ai sai.”

“Đại nhân nói đúng, có nhiều thứ đều có thể đã thương người như: đao lớn, côn gỗ, cái cuốc, mảnh nhỏ cốc sứ, chính là kim châm dùng để khâu quần áo cũng có thể sẽ biến thành hung khí, quan trọng xem dùng như thế nào, là loại người nào dùng. Mà thảo dân có thể khẳng định, thảo dân quả thật không có thương tổn người nào, không biết người báo án có nói thảo dân làm ai bị thương không?”

“Triệu Minh Hoa ở thôn Thanh Hà, người có biết người này không?”

“Không biết.”

“Người bị thương chính là nàng.”

“Ta không làm ai bị thương, đại nhân, có thể mời người báo án này đi ra đối chất với ta hay không?”

Đại nhân béo gật đầu: “Dẫn tới.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Cung tiến

Được dẫn tới là người quen cũ của Tiêu Dực, cũng là người quen cũ của toàn bộ người dân thôn Thanh Dương, đó là thôn trưởng đại nhân của các nàng. Đám người vây xem ngoài cửa lại nói to nhỏ một hồi, Đám Chương Nguyệt hiển nhiên còn tức giận hơn Tiêu Dực, vừa nhìn thấy là thôn trưởng liền hét lớn nói: “Thì ra là ngươi, ngươi vì sao muốn hãm hại Tiêu Dực?”

“Ba!” Béo đại nhân vỗ kinh đường mộc*: “Yên lặng!”

(*Kinh đường mộc: thanh gỗ dùng để gõ trên công đường.)

Hiện trường nháy mắt an tĩnh lại, thôn trưởng hành lễ với đại nhân béo: “Tiểu dân Triệu Nhất Hưởng tham kiến đại nhân.”

“Đứng lên trả lời. Triệu Nhất Hưởng, ngươi báo án Tiêu Dực chế tạo vũ khí cung tiến giết người, nhưng Tiêu Dực nói nàng chế tạo cung tiến là dùng để săn thú. Ngươi nói Tiêu Dực làm người bị thương, nàng lại nói không có. Hai người các ngươi bên nào cũng cho là mình đúng, Tiêu Dực yêu cầu cùng ngươi ngay thẳng đối chất, ngươi có dám đối chất với nàng không?”

Thôn trưởng đảo mắt khắp nơi: “Ta đương nhiên dám. Bẩm đại nhân, Tiêu Dực chế tạo mũi tên kia thật là bén nhọn, da heo rừng đều bị đâm thủng, muốn đâm người bị thương thật sự là rất đơn giản, đồ vật sắc bén nguy hiểm như thế, hẳn là nên thu về cấm sử dụng mới đúng.”

Người ngoài cửa phát ra tiếng bắt mắt lưu rú, Đám Chương Nguyệt lại hét lớn lên: “Cái gì mà đã thương người không đơn giản? Tăng đá ven đường nhặt lên đập một cái lên trên đầu, một tảng đá là có thể đập chết người, có phải là cũng muốn giấu đi không thể dùng hay không?”

“Ba!” Kinh đường mộc lại vang, giọng nói của đại nhân béo rất là nghiêm túc: “Hạ nhân ngoài kia không được tùy ý ồn ào.” Tiêu Dực cũng quay đầu trừng nàng, dùng ánh mắt cảnh cáo nàng câm miệng.

Tiêu Dực quay đầu mới bắt đầu biện hộ: “Đại nhân, nếu nói cung tiến có thể dùng để đã thương người, ta đồng ý. Nhưng là thể gian vạn vật, thứ không thể dùng để đã thương người thật sự quá ít, đao lớn côn gỗ có thể chém người đánh người, mảnh nhỏ chén có thể cắt mạch máu, ngay cả dây lưng quần áo cũng có thể dùng để thắt cổ. demcodon-lqd Vật vô tội, quan trọng xem dùng là người như thế nào. Mà cung tiến này ở trên tay ta chính là công cụ dùng để săn thú.”

Đại nhân béo gật gù đầu: “Ừ, lời này có lý.”

Thôn trưởng không nghĩ tới Tiêu Dực có thể nói ra nhiều nguyên biện như vậy, thấy đại nhân béo vuốt cằm, vội hỏi: “Đại nhân, Tiêu Dực vô cùng gian xảo, tuyệt đối không thể tin những lời nói bậy của nàng ta! Ai cũng biết đến, Tiêu Dực là kẻ bất lực, ở trong thôn chúng ta là không làm việc gì khác không thể sinh sản.....”

“Ngươi nói cái gì?” Đàm Chương Nguyệt lại hét to lên: “Tiêu Dực mới không phải kẻ bắt lực đâu, nào có người vu oan hãm hại như ngươi vậy? Ngươi mới là hang ổ vô dụng, cái gì cũng sẽ không làm, chỉ biết y thế hiệp người.....”

“Ba!” Kinh đường mộc lại vang lên: “Đem hạ nhân âm ỉ ngoài kia dẫn tới!”

Tiêu Dực kinh ngạc, vội hỏi: “Đại nhân khai ân, nàng chính là tức giận vì thảo dân mà thôi, đại nhân nếu muốn trách tội, mời tính ở trên người ta là được rồi.” Bên này Tiêu Dực đang vội vàng tạ lỗi, bên kia Đàm Chương Nguyệt lại còn đang lớn tiếng ồn ào: “Không cần bỏ cho ta, lên công đường thì lên công đường, ta sẽ tự mình đi!”

Tiêu Dực thấp giọng hét lên: “Đàm Chương Nguyệt, ngươi cầm miệng cho ta!”

Đàm Chương Nguyệt tròn tròn mắt: “Vì sao muốn ta cầm miệng? Chẳng lẽ ta nói sai rồi sao? Chúng ta mang theo người trong thôn đi săn thú, mọi người đều kiếm được tiền cuộc sống trôi qua tốt đẹp. Bà ta đồ mắt, đến vu oan hãm hại người, nào có thôn trưởng nhìn không được cuộc sống của thôn dân trôi qua tốt đẹp hơn bà ta? Bà ta thật không xứng làm thôn trưởng!”

Tiêu Dực thật muốn bị nàng làm cho tức chết rồi, thôn trưởng cũng tức giận đến chỉ chỉ một bàn tay vào nàng: “Đại nhân, ngài xem, các nàng ý vào mình có vũ khí liên kiều ngạo như vậy. Người trẻ tuổi trong thôn đều đi theo các nàng hồ nháo, cũng không xem ai ra gì. Năm nay thu hoạch đều không biết thất thu bao nhiêu, đợi đến lúc thu thuế còn không biết làm sao bây giờ!”

“Lão nương có tiền nộp thuế, ngươi gấp cái gì chứ? Ta biết, chính là bởi vì chúng ta không mang các ngươi cùng đi săn thú, ngươi liền cố ý đến báo án vu oan hãm hại chúng ta.....”

“Ba ba ba ba!” Đại nhân béo liền chụp kinh đường mộc đập vài cái: “Trên công đường các ngươi không được cãi nhau, thật sự là phản! Người đâu, đem người tranh cãi âm ỉ này đánh nặng hai mươi bán.”

“Đại nhân!” Tiêu Dực vội la lên: “Chuyện có thứ tự trước sau, đại nhân có thể trước đem chuyện của ta giải quyết, lại đến trách phạt Đàm Chương Nguyệt hay không?”

Đàm Chương Nguyệt cuối cùng phát hiện chỗ này không phải mình nói là tính, sờ sờ mông, nhanh chóng nhớ lại một chút tư vị nếm trứng xào thịt, lúc này nịnh nọt nói: “Đúng đúng đúng, đại nhân trước giải quyết chuyện của Tiêu Dực, giải quyết xong rồi lại đến phạt ta.” Nói xong liền lui đi qua một bên, lần này thật sự không dám lại hé răng.

Tiêu Dực hẹp hòi trừng nàng vài lần, lại vội hỏi: “Đại nhân, thôn trưởng nói ta làm người bị thương, ta muốn hỏi bà ta một chút, có chứng cứ gì rõ ràng không?”

“Có, đại nhân, hôm qua ta ở trên đường nhìn thấy Tiêu Dực dùng tên bắn người bị thương. Mặc dù người nọ cách quá xa ta nhìn không rõ là ai, nhưng tiểu dân xác định nàng là thật sự đã đá thương người.”

Tiêu Dực nhíu mày: “Hôm qua? Thôn trưởng, ngài xác định là hôm qua? Không phải ngày hôm trước?”

“Đúng, đúng, chính là hôm qua, buổi sáng hôm qua.”

“Xin hỏi là lúc nào của buổi sáng?”

“Là... là... thời gian cơm trưa.”

“Đại nhân, hôm qua thời gian cơm trưa ta còn ở trên núi săn thú, có sáu người bằng hữu đi chung có thể làm chứng cho ta.”

“Ta nhớ lắm, là thời gian cơm tối.”

“Đại nhân, thời gian cơm tối ta còn ở trong thành, ta và Đàm Chương Nguyệt đi mua gân bò, chủ quán bán thịt bò cũng có thể làm chứng.”

“Ta... ta nhớ lắm, là lúc hoàng hôn.....” Thôn trưởng bắt đầu đổ mồ hôi.

Khóe miệng Tiêu Dực nhếch lên cười: “Thôn trưởng, ngài tốt nhất nên suy nghĩ lại, rốt cuộc là lúc hoàng hôn hay là nửa đêm? Lúc hoàng hôn ta và phu lang đi hái rau dại cho con chó ở ven đường, có rất nhiều người nhìn thấy. Còn nói đến nửa đêm, ta đang ngủ, thật sự là không có ai làm chứng. Bất quá, hơn nửa đêm ngài cũng có thể nhìn thấy ta dùng tên bắn người à? Ngài không ngủ được chạy đến làm gì? Sẽ không là đi ra ngoài làm chuyện xấu gì chứ?”

“Ta... ta.....” Thôn trưởng liên tục lau mồ hôi, đại nhân béo cũng tức giận không nhẹ, loại nói dối sứt sẹo này dám lấy đến làm bừa bốn cột bà, nghĩ bà cả ngày không có việc gì làm sao? Đại nhân béo tăng tăng tức giận hừ một tiếng: “Rốt cuộc là lúc nào?”

“Đại... đại nhân.....”

“Làm một thôn trưởng, ngươi báo án nghe nói từ không rõ, người đâu, áp giải bà ta đi xuống để cho bà ta cẩn thận suy nghĩ rốt cuộc là lúc nào. Nếu là có người dám can đảm trêu đùa công đường không nhìn quan uy, bản quan nhất định không tha nhẹ nhàng tha cho nàng!”

“A? Đại nhân tha mạng... đại nhân tha mạng.....”

Thôn trưởng bị kéo dài đi xuống, Diệp Khê lúc này mới ngẩng đầu khẽ cười: “Thê chủ.”

“Ta đã nói với Khê Nhi là không có việc gì.”

“Tiêu Dực.” Đại nhân béo gọi nàng.

“Dạ, đại nhân.”

“Việc này bản quan nhất định sẽ làm rõ, nếu ngươi thật sự làm người bị thương, bản quan chắc chắn sẽ xử ngươi theo luật pháp.”

“Dạ, tạ đại nhân.”

Đại nhân béo gật gật đầu, ánh mắt quét về phía Đàm Chương Nguyệt một bên: “Tiếp theo nhiều loạn công đường, phạt nặng hai mươi đại bản.”

Đàm Chương Nguyệt một mặt ai oán, đại nhân như thế nào còn nhớ tới việc này? Cầu cứu nhìn về phía Tiêu Dực, Tiêu Dực trừng mắt to nhìn nàng, chuyển hướng nói với đại nhân béo: “Đại nhân, đều nói người không biết vô tội. Đàm Chương Nguyệt chưa bao giờ lên công đường, không biết trong đó có quy củ này, mời đại nhân khai ân, giảm đánh nàng mấy bản đi.”

“Mời đại nhân khai ân!” Ngoài cửa một loạt quỳ xuống.

Đại nhân béo vẩy vẩy tay: “Nể tình ngươi còn có chút nghĩa khí, liền phạt mười bản là được.”

“Tạ đại nhân, việc này do thảo dân dựng lên, thảo dân tự chịu năm bản, mời đại nhân cho phép.”

Đại nhân béo hẳn là mệt mỏi, lại vẩy vẩy tay nói: “Chuẩn chuẩn.”

Đàm Chương Nguyệt vừa nghe hai mươi bản biến thành năm bản, cao hứng ngẩng đầu: “Đại nhân, có thể đem năm bản này cũng bỏ luôn hay không? Ngày mai ta bắt chim trĩ, đưa ngài hai con, không cần tiền.”

Sắc mặt đại nhân béo cứng đờ: “Ồ trên công đường, thế nhưng lại dứt lốt, cho nàng thêm năm bản rắn đe! Bãi đường!”

* * *

Đánh xong năm bản, Tiêu Dực ôm hông đứng lên, nửa thân mình tựa vào người Diệp Khê: “Đàm Chương Nguyệt chết tiết, ngươi với thôn trưởng còn chán ghét hơn!”

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta, là ngươi tự nguyện bị đánh, cũng không phải ta cho ngươi thay ta.”

Diệp Khê mím môi nước mắt rung rung trừng nàng: “Đều tại ngài, bằng không thê chủ sẽ không bị đánh.”

Tiêu Dực nhìn Đàm Chương Nguyệt, Đàm Chương Nguyệt còn thảm hơn cô so, được hai người đỡ một trái một phải. Tiêu Dực thở dài: “Quên đi Khê Nhi, nể tình nàng là đồ ngọc đừng so đo với nàng.”

Đàm Chương Nguyệt mắt húng: “Ai là đồ ngọc?”

Tiêu Dực cười cười không trả lời, Lí Tân đến nói vài câu: “Đồ ngọc không phải là ngươi sao? Trên công đường ngươi cũng dám cãi nhau, ngươi làm như đại nhân là thân thích nhà ngươi hả? Tiêu Dực đều giúp ngươi giảm thành năm bản, ngươi lại nói chuyện lung tung.”

Đàm Chương Nguyệt thật oan ức: “Ta đây cũng là không muốn ai bị đánh thôi!”

Đoàn người còn chưa đi ra khỏi cửa lớn nha môn, một nha sai liền đến ngăn cản các nàng: “Các vị, đại nhân cho mời.”

Đàm Chương Nguyệt làm vẻ mặt cầu xin: “Sẽ không phải là còn muốn đánh nữa chứ?”

Nha sai kia không nhìn được nhếch khóe miệng cười: “Đại nhân không dặn dò lại đánh, nghĩ là sẽ không.”

Nha sai dẫn các nàng vào bên cạnh sân, đại nhân béo đang ngồi ở đình nhỏ trong sân uống trà, thấy các nàng đến đây liền chỉ ghế ngồi, lại nhìn mong Đàm Chương Nguyệt cũng không dám ngồi ở trên ghế nhân tiện nói: “Đàm Chương Nguyệt, ngươi gọi là Đàm Chương Nguyệt phải không?”

Đàm Chương Nguyệt vội vàng từ ghế đứng lên: “Bẩm đại nhân, đúng vậy.”

Đại nhân gọi nha sai đứng một bên: “Trước mang nàng đi bôi thuốc đi.”

Mấy người nhìn lẫn nhau, cũng không hiểu được trong hồ lô đại nhân này muốn làm gì, đại nhân béo lại vẩy vẩy tay: “Đi đi.”

Đàm Chương Nguyệt không dám phản kháng, ai oán theo đi. Tiêu Dực nhìn một mặt biểu cảm chịu chết kia của nàng liền cười, không nhìn được hỏi: “Xin hỏi đại nhân kêu bọn tiểu dân đến là có gì dặn dò?”

“Ta muốn nhìn lại cung tiễn kia của ngươi.”

“Dạ.”

Lí Tân một bên thay Tiêu Dực mang cung tiễn trên lưng xuống cho nàng, Tiêu Dực cầm trình lên cho đại nhân béo: “Đại nhân mời xem.”

Đại nhân béo kéo dây cung: “Cái này dùng như thế nào?”

Tiêu Dực sờ sờ mũi: “Tiểu dân hiện tại không tiện, có thể nhờ bằng hữu của tiểu dân biểu thị một chút cho đại nhân xem được không?”

Đại nhân béo gật đầu, Tiêu Dực nói: “Triệu tỷ, phiên tỷ bán mấy tên cho đại nhân nhìn xem.”

“Được.” Triệu A Lực cầm lấy một quả táo giữa bàn thả tới trên ngọn núi già cách đó mười mét: “Liên bắn cái này đi.”

Cài tên kéo cung, một mũi tên bắn ra, chuẩn xác cắm ở trên quả táo, đại nhân béo ngáy cả người, vỗ tay nói: “Tốt! Tốt!”

Nghe tiếng khen ngợi, mọi người đều tươi cười. Diệp Khê cũng khẽ mỉm cười quay đầu nhìn Tiêu Dực, là thê chủ hẳn làm ra cung tiễn đấy!

Đại nhân béo cầm cung tiễn lại nhìn xem: “Đồ tốt nha, cung tiễn này dùng để săn thú quả thật tuyệt, có nó mọi người có thể lên núi, không ngại e ngại mãnh thú trong núi.”

“Đại nhân, cung này quả thật tuyệt, nhưng tên này còn yếu cần phải thay đổi.” Tiêu Dực chỉ chỉ kiếm gỗ: “Mũi tên này tuy rằng thật nhọn, nhưng gặp sài lang hồ báo lợn rừng da dày, muốn nó bị thương nặng vẫn là thật khó khăn.”

“Vậy phải thay đổi như thế nào?”

“Mọi người chúng ta đã thương lượng qua, nếu là có thể lắp lên mũi tên sắt, xác nhận có thể có hiệu quả rất tốt, chính là……”

“Chính là cái gì? Cứ nói đừng ngại.”

Tiêu Dực lau mồ hôi trên trán, có chút bộ dáng nhát gan sợ phiền phức của thôn dân nhỏ: “Chính là thôn trưởng đã nói đây là vũ khí sẽ làm người bị thương, không biết về sau chúng ta còn có thể dùng nó để săn thú hay không?”

“Tự nhiên có thể, yên tâm dùng đi, chỉ cần không dùng để đá thương người là được.”

Được những lời này, mọi người đều cao hứng: “Cảm ơn đại nhân!”

“Đúng rồi, chuyện này ta phải báo lên triều đình, cung tiễn này hẳn là phát triển mạnh vận dụng cho săn bắn, ngươi lại làm một cung tiễn mới, đến lúc đó ta mang đi báo lên trên.”

Rốt cuộc cũng làm cho triều đình chú ý, Tiêu Dực đã sớm biết đây là chuyện không thể tránh, demcodon-lqd lập tức cúi đầu trả lời: “Dạ, trong nhà còn có cái làm tốt, ngày mai liền mang hai thanh lại đưa cho đại nhân.” Vừa vặn Đàm Chương Nguyệt bôi thuốc xong trở lại, Tiêu Dực nhân tiện nói: “Nếu là đại nhân không có bận rộn khác, vậy bọn tiểu dân liền cáo từ.”

“Đi đi.” Đại nhân béo gật đầu nhìn theo các nàng đi ra ngoài, ngược lại nói với thuộc hạ bên cạnh: “Triệu Nhất Hương này, trong thôn có thứ tốt như vậy bà ta cũng không tốt báo lên, còn nói là vũ khí gì đá thương người, nói chuyện thì lời lẽ trước sau lại không như một, hay là bà ta và Tiêu Dực có thù riêng gì?”

“Thuộc hạ sẽ tra rõ ràng, cũng sẽ biết Tiêu Dực thật sự có đá thương người hay không.”

“Tên Tiêu Dực trước đó ta cũng nghe nói qua, quân gia từng nhắc tới nàng săn thú rất lợi hại, mỗi ngày đều có thỏ sản vùng núi tươi mới bán ra. Ta lúc ấy cũng không để ý, nếu không lúc này đây, còn phát hiện không được thứ tốt như vậy đâu.” Cung tiễn, dùng cho săn bắn có thể chiến thắng mãnh thú, nếu là lại dùng cho quân sự, vậy tất là bách chiến bách thắng đây!

“Lấy giấy bút đến, ta muốn viết công văn, đợi ngày mai cung tiễn đưa đến, nhất định phải ra roi thúc ngựa đưa đến Tri phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Thôn trưởng

Chuyện Tiêu Dực đá thương người rất nhanh liền điều tra rõ ràng, thôn trưởng bởi vì Tiêu Dực không mang theo người nhà của bà lên núi săn thú mà ghi

hận trong lòng, hơn nữa lần tuyển cử thôn trưởng này lại có hơn phân nửa thôn dân tuyển Tiêu Dực. Thôn trưởng chính là sợ hãi mất đi vị trí này của bà, vì vậy suy nghĩ ra biện pháp đi báo án vụ khống chế Tiêu Dực chịu kiện cáo. Vì thế cô động đại nữ nhi ở trong nhà môn gác cổng lớn đưa mẫu đơn kiện. Đáng tiếc thôn trưởng tự cho là thông minh, chuyển tảng đá đập ngược lên chân của mình, bị hỏi một câu liền không nhận được toàn nói lung tung.

Cứ như vậy, mọi người trong thôn đã biết chuyện thôn trưởng bởi vì sợ vị trí thôn trưởng của mình bị Tiêu Dực đoạt mà đổ oan cho nàng, lại nhìn vị thôn trưởng kia liền đều dẫn theo người một nhà khinh bỉ, mà người chọn Tiêu Dực làm thôn trưởng càng ngày càng nhiều.

Đàm Chương Nguyệt còn đang vuốt vuốt móng đau: “Tiêu Dực, móng của ta đều là bị người liên lụy, người phải mời ta ăn cơm.” Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt mặc dù bị đánh mấy cây, nhưng kỳ thật cũng không phải rất nặng, chính là ăn đau vẫn là không tránh được. Đàm Chương Nguyệt bị đánh nhiều hơn mấy cây, móng đều xanh tím một mảng to.

Đàm Chương Nguyệt nói chưa dứt lời, vừa nói Tiêu Dực liền tức giận: “Chính là người đi treo tên của ta gây ra, người còn dám nói là ta liên lụy người? Ta thật hối hận tự chịu năm cây, ta nên gọi đại nhân đánh người thêm mấy cây!”

Đàm Chương Nguyệt một phen ôm lên bả vai của Tiêu Dực: “Hắc hắc, Tiêu Dực, ta biết người rất tốt với ta, ta đây mời người ăn cơm được không?”

Mời ăn cơm tất nhiên là tốt, nhưng ăn xong một bữa cơm vẫn không đủ để trong lòng Diệp Khê xóa bỏ không trách tội Đàm Chương Nguyệt. Buổi tối lúc nằm trên giường, Diệp Khê vuốt bụng còn đang phình to nói: “Đều là nàng ta làm hại thê chủ bị đánh oan.”

Tiêu Dực ôm hán vào trong ngực dỗ dành: “Là chính ta tự nguyện bị đánh, nàng cũng là bởi vì giúp ta mắng thôn trưởng thôi, cho nên mới bị đánh, Khê Nhi không nên trách nàng.”

“Nhưng là thê chủ đều bị đau.”

“Khê Nhi giúp ta xoa xoa sẽ không đau.”

“Ừ.” Diệp Khê đồng ý, thật sự đưa tay đến phía sau của Tiêu Dực vỗ về: “Thê chủ, hôm nay phu lang Trương gia cách vách nói với ta, nhà hán tuyển ngài làm thôn trưởng, còn có mấy nhà đối diện cũng nói nhà hán cũng chọn là ngài đấy.”

“Vậy Khê Nhi chọn ai?”

“Ta? Ta đương nhiên chọn thê chủ rồi.”

Tiêu Dực ôm hán chặt thêm một chút, tay để trên móng nhỏ của hán ăn đậu hũ, cười hỏi: “Khê Nhi muốn làm phu lang của thôn trưởng?”

“Ta muốn làm phu lang của thê chủ.”

Tiêu Dực cười xấu xa, xoay người đặt hán ở dưới thân: “Được, cho người làm.”

* * *

Rất nhanh đến ngày chính thức chọn thôn trưởng, nói là chính thức chọn, cũng bất quá là người của quan phủ tới làm công tác thống kê một chút số phiếu đề cử của mỗi người, công bố một chút ai là người được mọi người tuyển ra làm thôn trưởng mà thôi. Buổi tuyển cử của thôn Thanh Dương diễn ra trên sân phơi lúa của thôn dân, một ngày này, mọi người trong thôn sẽ đi tới sân. Tiêu Dực là người được đề cử càng thêm phải đến.

Diệp Khê từ khi rời giường liền bắt đầu lo lắng quần áo của Tiêu Dực, từ trong tủ quần áo to ôm ra một núi quần áo nhỏ. Diệp Khê rất là tự trách: “Thê chủ, đều do ta không có làm cho ngài quần áo xinh đẹp, hiện tại không có gì để mặc.” Diệp Khê nghiêng đầu nghĩ, hán cả ngày đều làm cái gì thế? Như thế nào cũng không có làm vài bộ quần áo cho thê chủ? Hán mỗi ngày chính là nấu cơm cho thê chủ ăn, dứt cho gà ăn, luyện luyện chữ. Sau đó chính là xem sách tranh, chơi với con chó nhỏ, xem nồi nọc nhỏ. Sau đó ăn cái gì..... hờ, giống như... hán đều chỉ ăn chơi.

Một bàn tay xoa đầu của hán: “Khê Nhi, đang nghĩ cái gì thế?”

Đầu Diệp Khê càng cúi xuống: “Thê chủ, thật xin lỗi, ta đều không có làm chuyện chính, không có làm quần áo, cũng không có đan dây xích tay.”

Tiêu Dực bật cười: “Khê Nhi làm phu lang của ta, chuyện chính chủ yếu chính là nấu cơm cho ta ăn, còn có.....”

“Còn có cái gì?”

Tiêu Dực cắn lỗ tai của hán, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Còn có theo ta làm chuyện trên giường.”

“Ừm.....” Diệp Khê đỏ mặt đứng lên, vội vàng đưa tay đẩy nàng ra một chút: “Ngài nhanh đi thay quần áo đi.”

Tiêu Dực cười ha ha đi thay một bộ tốt Diệp Khê đã chọn ra, Diệp Khê nhìn thấy thành thật gật đầu: “Thê chủ thật đẹp.”

Tiêu Dực xoa bóp mặt của hán: “Thê chủ rất đẹp sẽ bị người khác nhớ thương.”

Tiêu Dực vốn cũng là nói giỡn, Diệp Khê nghe xong liền quan tâm, nhìn ngang nhìn dọc đều cảm thấy thê chủ thật sự rất đẹp, gần đến khi ra cửa rồi cuộc giữ nàng lại: “Thê chủ không cần mặc cái này, cái này không tốt.”

Tiêu Dực nhìn nhìn bản thân: “Thế nào không tốt?”

“Khó coi, đổi bộ khác một lần nữa đi.” Diệp Khê kéo nàng đi vào trong phòng: “Thê chủ thật đẹp, nhưng là mặc bộ quần áo này sẽ không đẹp, thê chủ đổi bộ khác một lần nữa đi.”

Tiêu Dực lắc đầu, kiên nhẫn đi theo hắn. Vào phòng, Diệp Khê lại chọn hơn nửa ngày, khi cảm thấy bộ thê chủ mình mặc ở nhà trên người đều là đẹp, ép buộc sau một lúc lâu, rốt cuộc chọn ra một bộ bụi bặm nhảm nhúm đến: “Thê chủ, mặc bộ này tốt nhất.”

Tiêu Dực nhắc bộ quần áo tới nhìn nhìn: “Tiểu Khê Nhi, bộ này không phải là bộ lần đó ta săn heo rừng mặc sao? Đều rách nát.”

“Ta khâu lại, thê chủ mặc bộ này là tốt nhất, sẽ làm cho mọi người nhớ tới sự tích anh dũng của ngài.” Diệp Khê tích cực giúp nàng cầm quần áo thay, Tiêu Dực nhắc tay lên nhìn nhìn khuỷu tay, chỗ bị rách quả nhiên là đã được khâu lại. Bất quá khâu xiêu xiêu vẹo vẹo, vả vụn còn sót rất nhiều.

Tiêu Dực cười: “Cũng tốt, như vậy nam tử đều biết đến thê chủ của Khê Nhi rất lợi hại, đều không biết bọn họ hâm mộ Khê Nhi thế nào đâu, khẳng định cũng nghĩ muốn người thê chủ lợi hại như vậy.”

Diệp Khê đưa tay giúp nàng mang đai lưng lên dùng một chút, tiếp theo bắt đầu giúp nàng cởi quần áo: “Thê chủ vẫn là đừng mặc cái này.”

“Vì sao? Cái này rất tốt.”

“Hờ, cái này rất rách.”

Ép buộc hơn phân nửa buổi sáng, Diệp Khê rốt cuộc chọn một bộ không phải thật dễ nhìn cũng không có quần áo nói lên sự tích anh dũng từng có cho Tiêu Dực mặc vào. Sau đó tự mình thay một bộ quần áo xinh đẹp -- hắn muốn thật đẹp, đẹp mắt hơn những nam tử khác. Chờ hai người đi đến sân lúa, trên sân lúa đã có rất nhiều người, người người thấy Tiêu Dực đều chào hỏi cô, người của quan phủ mang băng tuyền cử ra chuyển ra trên bàn. Tiêu Dực nhìn nhìn, cảm giác tuyền cử này rất long trọng, giống như đi tuyền cử đại biểu lớn.

Tiêu gia tự nhiên là ngồi chung với Đàm gia, bụng An Vụ đã có chút lớn, Diệp Khê đưa tay sờ sờ ở trên bụng hắn, rất là hâm mộ: “Không biết khi nào thì ta mới có cục cưng.”

An Vụ an ủi hắn: “Đừng nóng vội, sẽ có.”

Diệp Khê nhớ tới cùng thê chủ làm chuyện sẽ làm cho nam nhân có cục cưng này liền không nhịn được đỏ mặt. An Vụ chỉ liếc mắt một cái liền biết hắn đang suy nghĩ cái gì, cũng không nói toạc ra, chỉ là kéo An đại thúc nói chuyện phiếm với hắn: “Diệp ca nhi hôm nay rất xinh đẹp nha, ta xem trong đây chỉ có người là người xinh đẹp nhất liền chúc mừng người.”

Diệp Khê cười híp mắt, như vậy mới tốt chứ, như vậy thê chủ sẽ không nhìn nam tử khác.

“Đừng đừng đừng đừng!” Người của quan phủ gõ đồng la ở trên đài, trong sân liền an tĩnh lại, một nữ tử trung niên đi lên trên đài: “Hiện tại bắt đầu công tác thống kê số phiếu, mời hai vị thôn dân đi lên và người của quan phủ làm công tác thống kê.”

“Ta đến ta đến.” Đàm Chương Nguyệt như Mao Toại tự tiến cử* đi lên, bên kia lại thêm một Triệu A Lực đi lên, người của quan phủ lấy thẻ tre ở trên băng tuyền cử xuống, hai vị thôn dân cùng thôn đếm chung một chỗ bên kia.

Tiêu Dực ngồi bên cạnh Diệp Khê, Lí Cát ngồi một nhà bên kia. Tiêu Dực hỏi Lí Cát: “Lí tỷ, tuyền cử này có thể sắp xếp gian lận hay không? Tỷ như cùng một người đi treo vài cái?”

“Sẽ không, băng tuyền cử này mỗi ngày đều có người của quan phủ trông coi, nhà ai treo thẻ tre cho ai cũng đều phải ghi lại, hơn nữa là ban ngày nâng tới đến tối nâng trở về, không ai có cơ hội gian lận.”

“Đã như vậy, mọi người không phải không thích thôn trưởng hay sao? Trước kia như thế nào không chọn người khác?”

“Còn không phải lo lắng bà ta tới trả thù sao, đây không phải do nguoi đánh các nàng, các nàng mới không dám làm gì nguoi, chúng ta thế này mới dám chọn nguoi sao? Bằng không, chúng ta cũng sợ bà ta tìm nguoi gây phiền toái.”

Tiêu Dực thở dài: “Kỳ thật, nữ nhi của bà cũng chính là người giữ cửa lớn nha môn, không tính là thế lực gì, không cần sợ nữ nhi của bà ta.”

Lí Cát cười he he: “Chúng ta đều nghe Đàm Chương Nguyệt nói, trước kia không biết, cho rằng có liên quan với nha môn chính là có thế lực.”

“Đừng đừng!” Trên đài lại bắt đầu gõ đồng la: “Trải qua kiểm tra, lần này từ thôn dân tuyền ra thôn trưởng là, Tiêu Dực.”

Tiếng nói trên đài vừa dứt, phía dưới thôn dân đều vui vẻ cười, chung quanh đều bắt đầu chúc Tiêu Dực: “Chúc mừng chúc mừng!” Tiêu Dực cũng bận cúi đầu khom lưng: “Đa tạ đa tạ giúp đỡ, đa tạ đa tạ giúp đỡ!” Diệp Khê cũng được bọn nam tử bên cạnh chúc mừng, trên đài đã có người gọi: “Mời tân thôn trưởng Tiêu Dực lên đài.”

Nữ nhân trẻ tuổi gần đó thích náo nhiệt vây quanh Tiêu Dực đưa nàng lên đài, nữ nhân thân mặc quan phục nói: “Ta là quản lý thôn Trần Trường, gọi Mã Khai, về sau quan phủ có chuyện gì muốn thông báo, đều là từ ta đến nói cho nguoi biết. Sau đó nguoi phụ trách thông báo đến người dân trong thôn,

phối hợp với quan phủ nói rõ mọi chuyện. Trong thôn có chuyện gì khó khăn giải quyết không được, người sẽ đến tìm ta, những chuyện khác trong ngày thường phải chú ý mai này chúng ta sẽ có người nói cho người biết. Hiện tại, người trước hết phát biểu vài câu với thôn dân đi.”

Tiêu Dực nhìn xem người dưới đài, cõi lòng các nàng đều đầy chờ mong nhìn cô. Tiêu Dực còn có chút đau đầu. Hít một hơi thật sâu, đem những lời trước kia khi họp thường xuyên trình bày mà nói hết ra: “Các vị hương thân, ta chưa bao giờ nghĩ tới phải làm thôn trưởng, cho nên lúc biết được rất nhiều người muốn chọn ta làm thôn trưởng. Ta thật sự thật cảm động, loại cảm động này là xuất phát từ các người tín nhiệm ta, xuất phát từ các người giúp đỡ ta, ta thật sự thật ngoài ý muốn. Hôm nay, ta thật sự lên làm thôn trưởng, về sau, ta sẽ cố gắng làm một thôn trưởng tốt, mang theo tất cả mọi người cùng chung cố gắng, làm cho mọi người đều sống qua những ngày tốt nhất.”

Người phía dưới hoan hô một hồi, Tiêu Dực đi theo Mã đại nhân cùng nhau xuống đài, bắt đầu đi theo lão thôn trưởng trước kia làm nhiệm vụ bàn giao. Từ hôm nay trở đi, cô chính là thôn trưởng, ời!

(*Mao Toại tự tiến cử mình: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Bình Nguyên Quân liệt truyện”).

Năm 251 công nguyên, thủ đô Hàm Đan nước Triệu bị quân Tần bao vây. Vua Triệu vội vàng cử Thừa tướng Bình Nguyên Quân sang du thuyết nước Sở cùng hợp sức đánh trả quân Tần. Bình Nguyên Quân phụng chỉ liền nhanh chóng tuyển chọn 20 người có tài năng đi theo, nhưng qua sàng lọc chỉ được 19 người, còn thiếu một mà chẳng tìm được người nào xứng đáng cả. Bấy giờ, có một người tên Mao Toại đến gặp Bình Nguyên Quân và nói rằng: “Xin ngài để tôi đi theo cho đủ số”.

Bình Nguyên Quân không quen biết Mao Toại, cũng chưa nghe ai nói về người này nên không dám nhận lời. Mao Toại thấy vậy mạnh dạn nói: “Nếu như ngài sớm để ý thì tôi đã trở thành chiếc dùi nhọn trong bọc vải đâm thủng ra ngoài từ lâu rồi. Nay ngài hãy thử bỏ tôi vào trong bọc có được không?”. Bình Nguyên Quân nghe vậy bèn nhận lời để Mao Toại cùng đi.

Khi đoàn người đến nước Sở, vua Sở kiên quyết tỏ ý không muốn hợp sức với nước Triệu, Mao Toại thấy Bình Nguyên Quân đang không biết đối đáp ra sao liền bước ra toan mở miệng, thì bị vua Sở quát tháo đuổi ra ngoài. Mao Toại tức giận cầm kiếm sấn đến gần vua Sở quát lên rằng: “Tôi hiện đứng gần đại vương chỉ trong gang tấc, tính mạng của đại vương đang nằm trong tay tôi, dù nước Sở có mạnh đến mấy cũng không thể cứu được đại vương”.

Vua Sở sợ khiếp vía, Mao Toại bèn hạ thấp giọng phân tích rõ mối lợi hại của việc hai nước hợp sức, lời lẽ rất sắc bén khiến vua Sở cuối cùng phải nhận lời.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Mao Toại tự tiến” để ví với hiện tượng tự mình tiến cử mình đi làm một công việc nào đó.)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Huynh đệ đối đầu

Tân thôn trưởng đi nhậm chức, vừa vặn qua mùa thu hoạch, lúa của các nhà các hộ đều đã thu vào trong kho. Lúc trước lão thôn trưởng chưa làm công tác như: ghi lại các nhà năm nay thu hoạch như thế nào, năm trước lương thực đến hiện tại còn có thừa hay không, năm nay lương thực dự tính có thể ăn đến năm sau một chút hay không, liên đều rơi xuống trên người Tiêu Dực. Mà cuối thu bắt đầu vào mùa đông đúng là lúc triều đình thu thuế, bởi vì khi vừa qua khỏi mùa thu hoạch, nông dân phần lớn lấy gạo để nộp thuế. Triều đình vừa vặn đem gạo mới thu vào chất trong kho thật tốt, có thể lấy đi trong bất cứ tình huống nào. Trong lúc nhất thời, Tiêu Dực rất là bận.

Tân thôn trưởng nhậm chức bận nhiều việc, phu lang tân thôn trưởng nhậm chức lại rất là nhàn nhã. Phu lang nhàn nhã của thôn trưởng chính là mang theo con thỏ nhỏ của hắn đi hái rau dại ở ven đường, con thỏ nhỏ ở bên người hắn chạy tới chạy lui, thỉnh thoảng đến đẩy đẩy tay hắn. demcodon-lqd Diệp Khê liền cười khê: “Ta đã biết, Tiểu Bạch thích ăn loại rau dại này có phải không? À, Tiểu Viên cũng thích ăn, ta đều hái về cho các người ăn, các người ăn sẽ mau mau lớn lên được không?”

“Tiêu Dực.”

Nghe được có người kêu tên thê chủ nhà mình, Diệp Khê quay đầu sang, là nam tử nào đang gọi thê chủ của hắn?

“Tiêu Dực, nàng vẫn còn không chịu tha thứ cho ta sao?”

Diệp Khê cau mày lại, giọng nói này, hắn một chút cũng không xa lạ, đã nghe suốt mười mấy năm.

“Tránh ra.” Là giọng nói không kiên nhẫn của thê chủ.

“Tiêu Dực... ta biết nàng hận ta... nhưng là... lúc trước cũng không phải ta nguyện ý mà! Ta... ta cũng muốn gả cho nàng... nhưng nàng cũng biết... nhà thôn trưởng tài cao thể rộng... ta nào dám làm trái ý các nàng.....”

“Được rồi, Diệp công tử, phu lang Triệu gia, người gả cho ai cũng không có quan hệ với ta. Hiện tại chuyện quan trọng nhất là: người đã lập gia đình, ta đã cưới phu, chúng ta không thích hợp một mình ở chỗ này nói chuyện.”

“Tiêu Dực, Tiêu Dực... nàng đừng đi mà... ta biết... nàng vẫn là thích ta... bằng không nàng sẽ không đối xử tốt với Diệp Khê như vậy... ta biết... nàng đem hán trở thành ta.....”

“Phu lang Triệu gia, mời người không cần nói năng lung tung.”

“Ta biết... nàng là đem hán trở thành ta mới có thể đối với hán tốt như vậy... nàng không nên hận ta... ta cũng thân bất do kỷ thôi! Tiêu Dực... nếu nàng không ghét bỏ... ta nguyện ý đến với nàng... thật sự... ta nguyện ý.....”

“Nhưng là ta không muốn, phu lang Triệu gia, mời người tự trọng.”

“Ta đi kêu Triệu tam hưu ta, ta muốn ở bên cạnh nàng, Tiêu Dực.....”

“Khê Nhi? Người như thế nào ở chỗ này?” Đi qua một khúc rẽ Tiêu Dực thấy được người phía trước, chỉ cảm thấy đầu đau nhức, Tiểu Khê Nhi sẽ không nghe thấy gì chứ? Tiểu Khê Nhi sẽ không hiểu lầm cô chứ?

Diệp Khê cong cong khóe miệng: “Thê chủ, ta và con thỏ nhỏ tới đón ngài về nhà.”

“Vậy à?” Tiêu Dực nhú nhú mày, nhắc lên nửa sọt đựng rau dại ở trên đất: “Vậy đi thôi, gọi con thỏ nhỏ của người đuổi theo đi.”

Diệp Khê vỗ vỗ bàn tay: “Tiểu Viên, Tiểu Bạch, đi về bên này.” Hai con thỏ nhỏ đi theo phía sau Diệp Khê, Diệp Khê kéo tay Tiêu Dực, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn con thỏ nhỏ đi theo phía sau, đi ra rất xa mới mím môi nói: “Thê chủ, ta không phải là ca ca.”

Tiêu Dực cười: “Ta biết, Khê Nhi không phải Diệp Lan, ừ, Khê Nhi cũng không phải sói có cái đuôi dài.”

“Ha ha.” Diệp Khê cười ngây ngô vài tiếng, lại nói: “Thê chủ, ca ca hán muốn làm phu thị của ngài.”

Hán nơi nào là muốn làm phu thị của cô chứ? Hán là muốn làm chính phu của cô, hán căn bản chính là muốn đem đuổi Diệp Khê đi. Tiêu Dực thật không biết đầu của Diệp Lan có phải hỏng rồi hay không, gả cho người, lại còn có thể chạy tới nói với một nữ nhân khác loại lời này. Tiêu Dực xoa xoa đầu của Diệp Khê: “Ta đã có Khê Nhi.”

“Nhưng hán muốn làm phu thị của ngài, hán muốn cho thê chủ hán hưu hán.”

“Hán điên rồi.”

“Vậy trước kia ngài còn thích hán.”

“Ta không biết, ta đã quên, ta chỉ nhớ ta thích Khê Nhi.”

Diệp Khê vui vẻ ôm lấy cánh tay Tiêu Dực: “Ta thích thê chủ nhất.”

“Phải không? Ta nghĩ đến người thích nhất con thỏ nhỏ?”

“Ta cũng thích con thỏ nhỏ, nhưng mà thích nhất là thê chủ.”

“Vậy người không thích gà con?”

“Thích, nhưng là gà con lại không đi chơi với ta, chỉ có con thỏ nhỏ đi theo ta chơi, nhưng mà ta vẫn là thích nhất thê chủ.”

Diệp Khê tuy rằng thích nhất thê chủ, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có vài câu oán hận. Đêm qua phu thê ân ái lại làm dơ khăn trải giường, Diệp Khê vui đùa giặt một cái, vừa nghĩ là hán không phải hán đi mua một ít vải về làm, bằng không ba ngày hai bữa giặt khăn trải giường, hán cũng sẽ mệt. Hơn nữa trời bắt đầu trở lạnh, trời lạnh giặt sạch cũng không dễ dàng phơi khô, phơi không tốt khăn trải giường của bọn họ cũng không có mà thay.

Diệp Khê sờ sờ bụng, làm thường xuyên như vậy, như thế nào trong bụng của hán còn không có cục cưng? Sẽ không phải là thê chủ lại gạt hán cái gì chứ? Diệp Khê đang trầm tư, trên cửa truyền đến tiếng đập cửa cóc cóc, Diệp Khê giận nghiêng đầu hỏi: “Ai đó?”

“Là ta.”

Diệp Khê ngăn người, lau tay đi qua mờ hé khe cửa: “Ca tới làm cái gì?”

Diệp Lan nhìn hán, tiểu tiện nhân này cũng không biết sao lại như thế này, thế nhưng càng ngày càng sáng sủa. Quần áo hán mặc trên người, đó không phải là trang phục tốt nhất lưu hành trong thành hiện nay sao? Còn có vài dẹt làm quần áo kia, hán tuy rằng không hiểu lắm, nhưng là nhìn ra được là đồ tốt. Những thứ đó, vốn đều nên là của hán mới đúng!

“Tiểu ngũ, quần áo này của người mặc tốt không?”

Nói không đầu không đuôi làm cho Diệp Khê lại sừng sốt, cúi đầu nhìn quần áo của mình. Diệp Khê gật gật đầu: “Mặc tốt. Ca tới làm gì?”

“Tiểu ngũ, ngươi hẳn là biết, quần áo ngươi mặc, phòng ngươi ở, những thứ hiện tại ngươi đang có vốn đều nên là của ta, phu lang thôn trưởng cũng nên là của ta mới đúng.”

Diệp Khê ngăn người ra có chút phản ứng không kịp, như thế nào đều là của y?

“Ngươi hẳn là biết, người trong lòng nàng kỳ thật là ta, ngươi bắt quá chỉ là một vật thay thế ta mà thôi, tất cả những gì hôm nay ngươi có, căn bản chính đều là của ta.”

Diệp Khê mím mím môi, mới không phải đâu, thế chủ nói qua hẳn là chính hẳn, hẳn mới không phải là người khác, còn có những thứ này đều là hẳn và thế chủ cùng nhau cố gắng làm ra. Hẳn đan dây xích tay cũng kiếm được rất nhiều tiền đấy, chén lớn thế chủ uống nước cũng đều là hẳn đan dây xích tay bán lấy tiền mua.

“Diệp Khê, tất cả những thứ của nàng đều hẳn là của ta, ngươi là kẻ cướp, ngươi đoạt những thứ này của ta!”

Y thật sự điên rồi. Diệp Khê quyết định không để ý tới kẻ điên này, rõ ràng lưu loát đóng cửa. Diệp Lan không dự đoán được Diệp Khê luôn luôn nhất gan sẽ nghĩ đến một chiêu như vậy, tức giận đến vỗ cửa gọi to: “Diệp Khê, tiểu tiện nhân, ngươi mở cửa cho ta, mở cửa!”

Diệp Khê mím mím môi, hẳn phải mặc kệ y vậy! Diệp Khê đang muốn ngồi trở lại gác khăn trải giường, lơ đãng nhìn thấy trong ao nhỏ có gì đó liên a một tiếng, cái kia, cái đuôi dài ra thành chân rồi, là nòng nọc nhỏ? Diệp Khê nằm sấp bên thành ao nhỏ, đầu vật nhỏ kia đã có bộ dáng của ếch. Vốn đều là màu đen cũng trở thành màu xanh đen, cảm giác bộ dáng có chút bần bần, còn có bốn cái chân nhỏ, hai chân phía trước có vẻ nhỏ, hai chân phía sau lớn hơn một chút. Diệp Khê chớp chớp mắt, thật sự thay đổi thành ếch? Thật thần kỳ, cũng rất quái dị! Nếu như hẳn không có chuẩn bị tâm lý, nhất định sẽ bị vật nhỏ này hù dọa đến.

Con mắt Diệp Khê di chuyển vòng vo, người cho tới bây giờ chưa làm qua chuyện xấu đột nhiên nổi lên ý xấu riêng tư, dùng túi lưới nhỏ vớt ếch cục cung quái dị lên. Diệp Khê mở cửa, gọi lại người đã đi ra vài chục bước: “Diệp Lan.”

Diệp Lan quay đầu lại.

“Ngươi không phải nói những thứ của nàng đều là của ngươi sao? Hai cái này cũng là của nàng, ngươi cầm đi.” Diệp Khê đưa tay cầm lấy cái đuôi của vật nhỏ quăng một cái, chuẩn xác không cần chỉnh để ở trên đầu hẳn, lại quăng một cái để ở đầu vai hẳn.

Vật nhỏ kia từ trên đầu lăn xuống, Diệp Lan đưa tay đem nó từ trên mũi bắt xuống, tiếp theo: “A --- -----!”

Diệp Khê làm chuyện xấu thật tốt mà đứng ở mép cửa nhìn y thét chói tai nhảy hơn mười trượng* xa, còn không ngừng phui trên đầu trên vai của mình, nghiêng ngả lão đảo quăng ngã hai hàng rào, cho đến khi chuyển đi qua nhà ở người ta bên kia mới nhìn không thấy người. Diệp Khê mới cười khanh khách lên.

(*10 trượng = 33,33m)

“Tiêu Dực, ta hôm nay mới phát hiện, tiểu muội phu giống như cũng không phải dễ sống chung.”

Hử? Diệp Khê quay đầu lại, nhìn thấy bên kia một đám nữ nhân vừa vặn sẵn thú trở về. Diệp Khê lập tức thu nụ cười, có chút lo sợ nhìn Tiêu Dực.

“Tiêu tỷ, đây là cái gì?” Vương Cùng cầm theo một cái chân, là Diệp Lan vừa mới hoảng loạn trong lúc quăng tới. demcodon-lqđ Cái này nàng nhìn qua vài lần, đều phát ra kinh ngạc kêu gọi, thứ này bộ dạng quái đáng sợ, Diệp ca nhi nhưng lại dám cầm lấy? Các nàng vừa rồi là đều thấy hẳn cầm.

Tiêu Dực tất nhiên là biết đó là cái gì, chỉ cảm thấy dờ khóc dờ cười, cũng không để ý mấy người kia chỉ để ý đi qua vo về đầu của hẳn: “Khê Nhi, ngươi lại đi nghịch ngợm.”

“Thê chủ.” Diệp Khê nhìn trộm đánh giá nàng: “Thật xin lỗi, ta không phải cố ý.”

“Ngươi là phu lang thôn trưởng, không thể khi dễ thôn dân, biết không?”

“Đã biết.”

“Bất quá, nếu như người khác tới khi dễ ngươi vậy thì không giống nữa, cứ việc khi dễ trở lại. Bởi vì ngươi là phu lang thôn trưởng, không thể để cho người khác khi dễ, đã biết chưa?”

Diệp Khê lại cười khanh khách lên, cũng không quan tâm trên vai nàng dường như còn mấy con chim trĩ thỏ hoang, kiễng mũi chân liền ôm trên cổ của nàng: “Thê chủ ngài tốt nhất, ngài cũng không mắng Khê Nhi, Khê Nhi thích ngài nhất.”

“Tiêu Dực, ăn cơm xong tập hợp chỗ cũ nha.” Mấy người kia lưu lại thấy nhưng không thể trách liền nói rồi đều lác lác đầu tư về nhà. Thôn trưởng các nàng mọi thứ đều tốt, chính là rất sùng phu lang, sớm muộn gì cũng sùng phu lang đến vô pháp vô thiên, đến lúc đó cũng đừng hối hận là được.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Khăn giường

Editor: demcodon

Vào đông, thời tiết dần dần chuyển lạnh, nam nhân các nhà đều bắt đầu chuẩn bị quần áo qua mùa đông. Phu lang thôn trưởng đã may một mũi kim một đường còn bỏ thêm vải bông vào áo sơ mi. Trong nhà chăn bông dày cũng đã sớm chuẩn bị tốt, mà áo bông dày và áo bông dày dự trữ cũng không phải cần hắt đến lắm. Bởi vì thế chủ hắt nói, trong thôn còn có mấy nhà không có nữ tử khỏe mạnh mọi người rất vất vả, mua vải bông và bông vải mời bọn hắt hỗ trợ làm quần áo mùa đông, cũng tốt giúp cho bọn họ kiếm chút tiền trang trải cuộc sống. Vì thế, còn lại áo sơ mi Diệp Khê liền tự mình có thể làm.

Bất quá hôm nay hắt làm không phải áo sơ mi, mà hắt làm là một khăn giường.

Khăn giường làm rất đơn giản, trước hết đem một miếng vải bông to gấp đôi lại, dọc theo mép dùng chỉ may khóa một lần để cho nó không bị kéo tơi là được. Vừa khâu vải Diệp Khê vừa suy nghĩ đến ếch cục cứng bị mình làm mất, hắt đều không có nhìn thấy nòng nọc nhỏ cuối cùng biến thành ếch, thật đáng tiếc. Hơn nữa ếch cục cứng bị hắt làm mất, ao cá nhỏ lại trống không, cần phải lại đi bắt mấy con cá nhỏ về nuôi; còn có ao cá lớn, thế chủ nói muốn nuôi cá, nhưng vẫn không có thời gian đi bắt cá.

Diệp Khê còn chưa có khâu vải xong, trên cửa vang lên tiếng đập cửa, có người ở bên ngoài gọi hắt: “Diệp ca nhi, người có ở nhà không?”

“Ồ.” Diệp Khê trả lời, thả đồ trong tay xuống đi ra mở cửa, ngoài cửa là mấy nam tử cùng thôn đều là người quen. Diệp Khê liền mời bọn họ vào nhà, một bên hỏi: “Mấy vị ca ca có việc không?”

“Diệp ca nhi, lúc trước thế chủ nhà ta cùng thôn trưởng học săn thú, nói đưa năm con chim trĩ xem như trả tiền cung tiền. Vốn nên là đưa qua sớm, nhưng thôn trưởng nói không vội, người vội vàng săn thú bán hai tháng lo những thứ còn thiếu trong nhà trước, kiếm chút tiền lại từ từ đưa, nhưng không biết, kéo dài một cái liền kéo dài đến hơn hai tháng. Hôm nay thế chủ các nàng trở về, nói trời lạnh động vật trên núi càng ngày càng ít không săn được, thừa dịp bây giờ còn có thể săn một chút, chạy nhanh đem bổ sung trả nợ, cũng làm cho thôn trưởng trong thời gian này tuyệt chưa rơi nhiều liền đi bán kiếm chút tiền.”

“Đúng vậy đúng vậy, thế chủ ta cũng là nói như vậy, hôm nay trước đưa hai con, ngày mai ta sẽ đem những con còn lại đến.”

“Nhà của ta cũng vậy.”

Mấy nam tử mang đến hơn mười con chim trĩ, thò hoang thả tới trên đất từng cặp một. Diệp Khê nắm góc áo của mình: “Nhiều như vậy, thế chủ ta có thể bán hết không?”

“Thế chủ chúng ta là muốn đến Lâm Thành bán, không bán ở trong thành này. Lão bản của tiệm cơm trong thành này phần lớn là mua từ thôn trưởng các nàng, hắt là bán hết. Chúng ta nếu lại kéo dài, sẽ kéo dài tới sang năm thôi, vậy như thế nào không biết xấu hổ chứ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu bán không xong người liền dùng sức ăn, dù sao thế chủ nhà người nhất định bỏ được cho người ăn thịt, chúng ta đều biết được, hi hi.”

Mấy nam tử cười hi hi lại tâm sự với Diệp Khê vài câu mới cáo từ về nhà. Diệp Khê cũng lười đi chuyển mấy cặp con mồi kia, đóng cửa lại rồi đi vào phòng bếp bắt đầu nấu cơm. Thế chủ bọn họ đã trở lại, thế chủ của hắt cũng không bao lâu nữa sẽ trở về.

Diệp Khê vừa đem một đĩa đồ ăn cuối cùng mang ra, Tiêu Dục quả nhiên đã trở lại. Tiêu Dục chỉ vào một đồng trên đất: “Tiểu Khê Nhi, mấy thứ này từ đâu đến vậy?”

“Người trong thôn mang đến, nói là đồng ý đưa cho ngài năm con chim trĩ mà còn chưa có đưa, nên giờ mang đến đây.”

“À.” Tiêu đem những thứ mình săn về cũng đặt ở bên cạnh, Diệp Khê nhìn trên đất, lại nhìn nhìn con mồi nàng mang về có chút lo lắng: “Thế chủ, bọn họ nói ngày mai còn mang đến, nhiều như vậy bán hết không?”

“Bán thì bán hết, bất quá, ta không muốn bán.”

“Không muốn bán?” Diệp Khê chớp mắt: “Thế chủ, ngài muốn lưu trữ cho mình ăn sao? Ăn hết không?”

Tiêu Dục cười: “Ta muốn lưu trữ cho người ăn.”

Diệp Khê nằm sấp lên trên lưng nàng cười: “Ta mới không tin đâu, thế chủ, ngài không phải là có tính toán gì phải không?”

“Trên người ta một thân mùi tanh, người còn đến gần ta?”

“Ta mới không sợ đâu.” Diệp Khê ôm lấy cổ của nàng đem mặt tiến đến gần mặt nàng: “Thế chủ, ta đoán ngài là muốn đem những thịt đều dùng dầu chiên qua, đợi đến lúc qua mừng năm mới lại lấy ra đi bán, có phải hay không?”

Tiêu Dực nghiêng đầu nhìn hấn: “Khê Nhi khi nào thì trở nên thông minh như vậy? Nghĩ như thế nào mà nói ra như thế?”

“Mùa đông không ai bán món ăn thôn quê, hơn nữa đến lúc mừng năm mới rất nhiều gia đình đều sẽ nghĩ mua chút thịt về, khẳng định có thể bán thật nhiều tiền.” Diệp Khê vui vẻ ở trên lưng nàng lắc qua lắc lại: “Thê chủ, ta đoán đúng rồi có phải không? Có phải không, có phải không?”

“Đúng đúng đúng, Khê Nhi nhà ta thông minh nhất, bắt quá nha, ta nghĩ nếu có thể làm thành thịt muối, biết đâu sẽ bán rất tốt.”

“Thịt muối? Làm như thế nào? Thê chủ ngài dạy ta đi.”

Tiêu Dực đứng lên đi uống nước, một bên nói: “Kỳ thật, ta cũng chưa làm qua.”

“A?”

“Nhưng ta ăn qua, thịt muối ướp tốt thì ăn ngon lắm.”

Diệp Khê đi theo phía sau nàng: “Nhưng là, thê chủ ngài cũng chưa từng làm qua, ngài có biết phải làm như thế nào không?”

“Cung tiễn khó như vậy ta đều làm ra được, một miếng thịt muối nho nhỏ còn có thể làm không được sao? Tiểu Khê Nhi, người khâu cái này là cái gì thế?” Tiêu Dực dùng hai ngón tay gấp một góc của một miếng vải lên nhìn nhìn: “Khăn tay? Khâu để làm gì?”

Diệp Khê một phen đoạt lấy khăn giường nhỏ của hấn, vẻ mặt đỏ bừng: “Hớ... thê chủ, com đã chín, đi ăn com trước đi.”

* * *

Tối đó, Diệp Khê đã đem khăn nhỏ của hấn bày ở trên giường, vị trí ở phía dưới mông. Tiêu Dực cảm thấy thật khó hiểu: “Khê Nhi, khăn tay kia của người bày ở giữa giường làm gì vậy?”

Toàn thân Diệp Khê chui ở trong chăn, vừa nghe nàng hỏi lại kéo chăn lên trên mấy tấc, che toàn bộ thân thể của mình lại chỉ lộ ánh mắt ra ngoài, nhỏ giọng trả lời nàng: “Mặc kệ ta.”

Tiêu Dực cũng không hỏi tiếp, trực tiếp cởi quần áo nằm lên giường, theo quán tính chụp tới ôm cả người Diệp Khê vào trong lòng: “Ừm, Khê Nhi thơm quá.”

Diệp Khê mím môi cọ cọ lên vai nàng, Tiêu Dực nghiêng người đặt hấn ở dưới thân: “Khê Nhi, hôm nay làm thịt muối mệt mỏi không?”

Diệp Khê lắc đầu: “Không mệt mỏi, thê chủ thì sao? Mệt mỏi không?”

“Mệt mỏi, Khê Nhi xoa bóp cho ta được không?”

Diệp Khê gật đầu: “Thê chủ ngài nằm xuống, ta ngồi bên cạnh đấm lưng cho ngài.”

“Khê Nhi nằm là được rồi.” Tiêu Dực cúi đầu ngậm cái miệng nhỏ của hấn, Diệp Khê phối hợp đón nàng, chờ khi hai người đều thở hồng hộc dừng lại thì quần áo của Diệp Khê đều đã cởi sạch sẽ.

“Thê chủ.” Diệp Khê nhẹ nhàng thở gấp: “Không cần Khê Nhi xoa bóp cho ngài sao?”

“Muốn chứ.”

“Vậy ngài còn..... mau đứng lên đi.” Diệp Khê đẩy nàng.

Tiêu Dực khẽ hôn cổ của hấn: “Khê Nhi hôm nay hay là dùng phương pháp này xoa giúp ta.”

“Ừm.....”

Trong phòng cảnh xuân xán lạn, sau khi hoạt động xoa bóp kết thúc. Diệp Khê như cũ nặng nề ngủ, mãi đến ngày hôm sau mới phát hiện khăn giường nhỏ lót dưới mông hấn không biết khi nào thì bị trượt đến chân bên kia. Trên giường, một bãi ản ký..... Diệp Khê buồn rầu bắt đầu hừ, hấn muốn đi giặt khăn trải giường.

* * *

Lại nói, Tiêu Dực và Diệp Khê đương nhiên không có khả năng ban ngày ban mặt ngủ, toàn bộ buổi chiều trước khi đi ngủ bọn cô đều làm thịt muối.

Thịt muối cũng không khó, khó là nắm giữ hương vị tốt, nói đơn giản chính là chọn hương liệu phù hợp, thả vào cái gì? Mỗi loại thả vào bao nhiêu? Nếu là nắm giữ không tốt, ướp ra hương vị sẽ không ngon. Tiêu Dực tuy rằng biết thực hiện đại khái, cũng là chưa từng có thực hành qua, đem phương pháp nói với Diệp Khê, ăn com xong Diệp Khê liền tự mình đi phối vật liệu, đem muối, hoa tiêu, hạt tiêu, các loại hương liệu trộn lẫn cùng nhau, trộn một bồn lớn.

“Thê chủ, có thể làm như vậy ư?”

Tiêu Dực đang xử lý gà, nhỏ lông mổ bụng lấy nội tạng, nghe thấy vấn đề của Diệp Khê liền quay đầu nhìn thấy hân mang đến một bồn lớn, bên trong có rất nhiều hương liệu. Tiêu Dực nói: “Hân là có thể, chỉ cần Khê Nhi cảm thấy hoàn thành tốt.”

“Nhưng là, ta không có ướp thịt qua.” Diệp Khê có chút lo lắng, vạn nhất ướp ra không thể ăn vậy làm sao bây giờ?

Tiêu Dực an ủi hân: “Ta cũng không ướp quá, hơn nữa, Khê Nhi biết đấy, ta lại không làm com, nơi nào có thể biết nhiều hương liệu như vậy. Khê Nhi làm com ăn ngon như vậy, phối hương liệu khẳng định tốt, yên tâm đi.”

Diệp Khê vẫn là lo lắng: “Gà và thỏ nhiều như vậy, vạn nhất ướp không tốt không có người mua, vậy làm sao bây giờ?”

“Khê Nhi yên tâm ướp, ta có biện pháp xử lý.”

Nghe nàng nói như vậy, Diệp Khê thật sự không lo lắng, yên tâm lớn mật đem hương liệu trộn lẫn xong liền bôi lên trên gà, bôi vừa đủ liền treo dưới mái hiên phơi.

Trễ chút, Đàm Chương Nguyệt đến nhà Tiêu Dực lác lác, đi một vòng dưới mái hiên treo gà thỏ: “Tiêu Dực, người làm thịt muối này khi nào thì có thể ăn?”

“Treo đúng thời hạn, có thể thả xuống, khi nào cũng có thể lấy ra ăn.”

“Ngày mai có thể ăn không?”

Tiêu Dực trừng nàng: “Không nên nhìn thịt muối nhà ta mà chảy nước miếng, người là quý tham ăn, có thể phải đem lượng thịt này phơi lâu mới có thể để lâu mà không thối, phải làm thịt, người hiểu không?”

Đàm Chương Nguyệt cười ha ha: “Vậy quan trọng ném thử hương vị đi, nếu không thể ăn, sớm ướp nhiều thêm một chút.”

Tiêu Dực lại trừng nàng, quý tham ăn tìm lý do thật tốt, thật sự là làm cho cô hết lời để nói.

* * *

Vì thế hai ngày sau, Tiêu Dực thử vị, cắt nửa con gà đến xào, kêu một nhà Đàm Chương Nguyệt cùng ăn. Tuy rằng chỉ ướp hai ngày, nhưng còn ở trong nồi cũng đã có thể ngửi được mùi. Đàm Chương Nguyệt đi vòng quanh nồi một hồi, rốt cục bắt đầu mở nắp nồi ăn vụng hai miếng, làm cho Diệp Khê tròn tròn mắt nhìn -- thê chủ đều còn chưa có ăn được, nàng lại ăn vụng trước.

Kết quả ăn thử là, mọi người đều cảm thấy hương vị thật ngon, lại ướp thêm một đoạn thời gian làm cho hương liệu càng thêm ngon miệng, nói vậy hương vị sẽ rất tốt. Đàm Chương Nguyệt lúc này quyết định cùng Tiêu Dực thịt muối: “Đây là phương pháp bí truyền, người cũng không thể truyền ra ngoài, biết không?”

Tiêu Dực gật đầu, vừa cười nói: “Vậy người còn kêu ta nói cho người biết?”

Hờ..... Đàm Chương Nguyệt che miệng giả vờ ho khan vài tiếng: “Chúng ta là tỷ muội mà, cũng không phải người ngoài có phải hay không? Người xem, người làm cung tiền cũng bảo ta làm cùng, còn sợ ta biết người làm thịt muối thế nào sao? Đúng hay không?”

Tiêu Dực mặt tròn trĩnh, vừa cười nói: “Ta đây có một ý tưởng, cũng không biết tỷ muội người còn muốn làm theo ta hay không?”

“Có ý tưởng gì?”

Tiêu Dực thờ dãi: “Đàm Chương Nguyệt, ta không muốn săn thú.”

“Người nói cái gì?” Đàm Chương Nguyệt vỗ vỗ lỗ tai, có phải nàng nghe lầm hay không?

“Chúng ta săn thú, không thể săn cả đời. Mặc dù chúng ta còn chưa có gặp qua hổ sói linh tinh, nhưng ngọn núi dù sao cũng nguy hiểm, rắn độc cũng nhiều, không nghĩ qua là có thể liên sẽ đánh mất mạng.”

Đàm Chương Nguyệt có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Người sợ?”

Tiêu Dực nhìn nàng, vẻ mặt thật nghiêm túc: “Đúng, ta sợ. Ta không sợ ta chết, nhưng là ta chết đi, Diệp Khê phải làm sao bây giờ? Người chết, tỷ phụ phải làm sao bây giờ? Đứa nhỏ trong bụng tỷ phụ phải làm sao bây giờ?”

Đàm Chương Nguyệt nghẹn lại, sau một lúc lâu nói: “Nhưng săn thú có thể kiếm tiền, ta bán một tháng đồ ăn cũng không nhất định có thể kiếm đủ tiền một con gà, ta muốn làm cho bọn họ trải qua những ngày tháng an lành.”

“Tự nhiên là muốn trải qua những ngày tháng an lành, nhưng là hiện tại không khổ như trước kia nữa. Người chẳng lẽ nguyện ý để cho bọn họ sống trong lo lắng đề phòng sao? Diệp Khê mặc dù không nói nhưng ta biết, mỗi ngày hân đều thật lo lắng, ta không muốn hân nhắc lại trong lòng sợ hãi lo lắng. Ta nghĩ, tỷ phụ cũng giống vậy.”

Đàm Chương Nguyệt mấp máy miệng không nói lời nào, chỉ vùi đầu dùng sức tước tên trên tay. Sau một lúc lâu: “Vậy người dự tính làm cái gì? Mặc kệ người muốn làm gì, ta đều làm chung với người.”

Tiêu Dực nở nụ cười: “Người đều nói, chúng ta là tỷ muội, ta tự nhiên muốn kêu người cùng nhau làm.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thịt muối

Editor: demcodon

Chuyện Tiêu Dực muốn làm rất đơn giản, chính là thừa dịp thời tiết mát mẻ hiện tại thu mua một chút con mồi, sau đó gia công thành thịt muối đi bán ra. Mặc dù là người cùng thôn, dạy kéo cung bắn tên giúp mọi người săn thú vẫn là Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt, nhưng khi Tiêu Dực thu mua con mồi đưa giá cho thôn dân vẫn là cao hơn thị trường một chút. Chuyện như vậy thôn dân đương nhiên nguyện ý làm, tự mình cầm bán còn không nhất định bán hết đâu, tự nhiên là nguyện ý gần đây toàn bộ bán cho các nàng, giảm thời gian đi vào thành. Buổi chiều còn có thể trở lên núi một chuyến, lại săn thêm thoáng một buổi trưa -- thôn trưởng nói, các nàng săn đến bao nhiêu, nàng sẽ mua bấy nhiêu.

Cũng có người hỏi các nàng thu làm gì, Đàm Chương Nguyệt liền cười hờ hớ: “Thôn trưởng nói, mọi người săn thú đều vất vả, lại không phải người người đều mua được thịt, người mua được cũng không phải mỗi ngày đều mua. Hiện tại nhiều người săn thú, săn được con mồi bán không ra nàng cũng cảm thấy băn khoăn, cho nên tự mình thu làm cho mọi người không cần phải lo trước lo sau, còn có thể làm thành thịt muối kiếm tiền.”

Thôn dân cảm động thôn trưởng của các nàng là người tốt, khó tránh khỏi không hỏi thêm một câu: “Thịt muối làm như thế nào?”

“Đây... chúng ta đang làm thử, còn không biết có được hay không đây. Mặc dù làm ra được nhưng cũng là không truyền ra bên ngoài.”

Không truyền ra bên ngoài sẽ không truyền ra ngoài, thôn dân cũng không để ý, dù sao hiện tại các nàng có thể kiếm tiền là được. Về phần hai người Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt liền thật sự không lại đi săn thú, không phải thật sự không đi sẽ không đi mà là bận đến mức độ không có thời gian đi. Nữ tử săn thú trong thôn có bốn năm mươi người, mỗi ngày một người săn hơn mười con mang về cũng có năm sáu trăm con. Cả nhà Đàm gia và Tiêu gia xuất động cũng bắt quá mười năm người, nhổ lông mổ bụng rửa sạch con mồi, ngay cả An Vực có thai cũng ngồi một bên hỗ trợ bôi hương liệu. Trừ bỏ thu con mồi, Tiêu Dực lại mua mấy trăm cân thịt heo về ướp, đem tất cả tiền của nhà mình và Đàm gia đều quẳng vào, khổ sở làm hơn một tháng, đến khi trời bắt đầu có tuyết rơi, trên núi đã rất khó bắt được con mồi. Mà bọn nữ tử săn thú này cũng kiếm được rất nhiều tiền so với năm trước rồi, lúc này cũng không trở lên núi đi tự tìm khổ ăn, trong ruộng lại không thể làm việc. Vì vậy đều an tâm ở nhà chờ ngày tết đến, khi nhàn chán thì tìm mấy tỷ muội cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm, trải qua đến mức độ thật thích ý.

Thịt ướp xong rồi, trên trời lại có mưa tuyết nhỏ rơi xuống, làm không được chuyện gì. Tiêu Dực liền cho một nhà Đàm Chương Nguyệt nghỉ ngơi vài ngày, chính mình cũng ở nhà với bé Diệp Khê tình chàng ý thiếp.

Thời tiết rất lạnh, không có việc gì làm, Tiêu Dực lại ôm bé Diệp Khê ở trên giường. Tiêu Dực dựa vào giường, Diệp Khê tựa vào trong lòng Tiêu Dực, hai con nhỏ im lặng ngồi xỏm trên hai bên hõm vai của Diệp Khê, vừa vặn làm cho đầu vai của hắn ấm áp. Diệp Khê cầm trong tay một quyển sách tranh minh họa kể chuyện cho Tiêu Dực: “..... Tài nữ thì được Trạng nguyên, áo gấm về nhà cưới ý trung nhân thanh mai trúc mã làm phu lang. Sau khi thành thân, phu lang sinh ra một cục cưng xinh đẹp, các nàng trải qua ngày tháng thật sự hạnh phúc.”

Đọc xong câu chuyện, Diệp Khê khép lại sách, nặng nề mà thở dài: “Ài!”

Tiêu Dực lấy sách thả sang một bên, đưa tay nhỏ bé lạnh như băng của hắn bỏ vào trong chăn: “Khê Nhi than thở cái gì vậy?”

“Thê chủ, mỗi người thành thân đều sẽ sinh cục cưng, bụng An ca ca đều cong lên như thế, vì sao ta còn chưa có cục cưng?” Mặt mũi Diệp Khê tràn đầy nghi ngờ hỏi: “Chúng ta có phải còn có chuyện gì không làm hay không? Cho nên ta mới không mang thai?”

Tiêu Dực cười: “Khê Nhi vẫn còn là tiểu hài tử, như thế nào đã nghĩ muốn cục cưng? Cục cưng thật phiền toái, sẽ khóc không cho người được ngủ.”

Diệp Khê tạch ngồi dậy, hai con nhỏ từ trên đầu vai hắn lăn xuống hắn cũng không rảnh đi quan tâm, chỉ thờ phỉ phỉ nói: “Ta mới không phải tiểu hài tử đâu, tiểu hài tử không thể lập gia đình, ta cũng đã gả cho ngài!”

Tiêu Dực cười cười, ung dung nhìn hắn, không trả lời. Diệp Khê lại nói tiếp: “Từng tiểu bảo bảo sinh ra đều sẽ khóc, chờ nó trưởng thành sẽ không khóc.” Thấy nàng vẫn không có phản ứng, Diệp Khê tức giận đến nín vạt áo của nàng: “Ngài không phải là bởi vì ngại cục cưng phiền toái, cho nên mới không cho ta sinh chứ?”

“Không có.” Tiêu Dực ôm người vào trong lòng một lần nữa kéo chăn phủ lên hẳn: “Khê Nhi nếu muốn sinh cục cưng, vậy chúng ta bây giờ phải cố gắng đừng không?”

“Đúng, phải cố gắng như thế nào?”

Tiêu Dực xoay người chặn hẳn: “Đương nhiên là cố gắng làm chuyện có thể cho Khê Nhi sinh cục cưng.”

“Ừm.....” Diệp Khê hừ hừ, không phải rất rõ nhưng cần còn tỉnh táo nhớ một chuyện: “Thê chủ... lút... lút cái khăn lên giường.....”

“Không có việc gì, khăn trải giường ta sẽ giặt.”

Chăn cong lên một khoảng, lúc trước con thỏ nhỏ bị lăn xuống ở trên chăn lại bị kéo góc chăn liền rơi dưới giường đầu óc choáng váng, đáng tiếc, hiện tại đã không có người rảnh đi quan tâm chúng nó.

* * *

Liên tục bảy tám ngày mưa thêm tuyết, ông trời rốt cục trong. Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt thu xếp chút gà ướp muối, thỏ ướp muối, thịt heo ướp muối mang vào trong thành bán, vất vả nhiều ngày như vậy, đầu tư nhiều tiền như vậy, lúc cũng nên là lấy lại tiền vốn.

Dọc theo đường đi, Đàm Chương Nguyệt thật cao hứng: “Tiêu Dực, người nói, những thịt muối này của chúng ta phải bán bao nhiêu tiền một cân?”

“Căn cứ vào giá thịt nơi này, gà không thể thấp hơn hai trăm năm mươi đồng tiền, thịt thỏ không thể thấp hơn hai trăm tám mươi đồng tiền, về phần thịt heo, ít nhất không thể thấp hơn hai trăm ba mươi đồng tiền.”

“Trời ạ Tiêu Dực!” Đàm Chương Nguyệt run run duỗi tay ra chỉ chỉ vào nàng: “Người căn bản chính là đi cướp tiền nha! Chúng ta bán không xong, nhất định không có người mua.”

Tiêu Dực hất ngón tay của nàng ra: “Nghe, thứ nhất: thịt tươi không thể để lâu, mà thịt muối muốn để bao lâu thì để bấy lâu. Thứ hai, thịt muối hương vị vô cùng ngon, hơn nữa làm ra cực kỳ phức tạp.....”

“Không phải phức tạp nha Tiêu Dực, làm ra rất đơn giản.”

Tiêu Dực trừng nàng: “Ta nói phức tạp liền phức tạp, không cho phản bác.”

“À.”

“Thứ ba, cả đất nước này chỉ có một nhà chúng ta biết làm, không cần tính rồi rầm, chỉ bán giá này đã vô cùng tiện nghi.”

Bởi vì thịt muối giá rất cao, Tiêu Dực liền chỉ chọn tiệm cơm tửu lâu cao cấp đẩy mạnh tiêu thụ, lần này không phải mỗi một nhà đều đến mà vòng qua mấy nhà trong thành, chọn ra tiệm Mỹ Vị trai đầu tiên trong thành, còn chưa vào cửa chương quầy liền ra nghênh đón: “A, Tiêu tiểu thư, Đàm tiểu thư, đã lâu không gặp hai người các người, đến chỗ nào phát tài rồi phải không?”

“Ha ha, chương quầy khách khí, chúng ta trước đó vài ngày ở nhà làm thịt muối. Hôm nay cố ý cầm chút vội tới cho ngài nếm thử.” Tiêu Dực mở ra bình sứ nhỏ còn đang nóng hổi được dùng vải bông bao lại, gấp một miếng nhỏ thịt muối ở nhà làm tốt đưa vào miệng chương quầy, chờ đối phương tỉnh tã ăn mới hỏi: “Như thế nào?”

Chương quầy nhai còn chưa hết liếm liếm môi: “Mặn, mùi thơm, ăn ngon!”

Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt nhìn nhau, đều nhìn thấy được vui sướng trên mặt đối phương. Tiêu Dực vội vàng bao bình sứ nhỏ giữ ấm lại, Đàm Chương Nguyệt đã mang giỏ thịt muối trên lưng đưa ra, dựa theo lời Tiêu Dực dạy lúc trước nói: “Mặn mới có thể để lâu, hương vị ăn đến mới ngon, thứ này không khó bảo quản, treo ở dưới mái hiên là được, chỉ cần đừng làm cho mặt trời chiếu nắng đến để bao lâu cũng được, không giống như thịt tươi mới để lâu bị thối. Thứ này hương vị thật ngon, nấu ra xào ra đều thơm, người sợ mặn, nấu cùng với nước là được, như thế nào? Lấy bao nhiêu? Gà có năm con, thỏ có năm con, thịt heo lại có năm miếng? Ta nói cho người biết mỗi thứ là bao nhiêu cân.....”

“Ồi a, đừng nóng vội, đừng nóng vội.” Chương quầy ngăn lời nói của nàng lại: “Ta còn chưa nói muốn hay không đấy.”

Đàm Chương Nguyệt mở to mắt: “Đây đều không cần? Thịt muối này là mới làm ra, người có thể làm thêm đồ ăn mới. Nếu người không cần, chúng ta đi nhà khác.” Đàm Chương Nguyệt hồ hồ lấy thịt thả lại trong cái giỏ sau lưng, chương quầy lại đến ngăn cản: “Đừng đừng đừng, ta lại chưa nói không cần, không phải cần hỏi lại một chút giá cả sao?”

“Hi, người sớm nói là được rồi.” Đàm Chương Nguyệt vỗ vỗ vai nàng, làm bộ dáng một đại tỷ tốt: “Chúng ta đều là người quen cũ, cho người ưu đãi, thịt heo hai trăm năm mươi đồng tiền một cân, gà và thỏ quý giá một chút, gà ba trăm, thỏ ba trăm hai.”

“Cái gì?” Chương quầy kinh ngạc nhảy dựng lên: “Người như thế này không phải là đi ăn cướp sao?” Tiêu Dực cũng chớp chớp mắt, nhưng không nói chuyện.

“Thế nào? Chê tiện nghi? Tốt lắm, không giảm giá, thịt heo hai trăm bảy mươi, gà ba trăm hai, thỏ ba trăm rưỡi một cân, muốn hay không?”

“A, Đàm Chuông thư, người không bằng qua góc đường bên kia cướp người đi.”

“Tùy người, không nên quên, dù sao Chân Vị Lâu, Tri Xuân Lâu, trở về mấy nhà trọ kia họ đều mua, người muốn mua hay không? Mua liền vui về một chút, không mua ta chạy lấy người.”

Chuông quây tức chết rồi: “Người đây là cố định lên giá!”

Đàm Chuông Nguyệt cười hắc hắc, vỗ một cái lên vai chuông quây: “Đừng nói như vậy chứ, người nếu như là làm được tự nhiên biết. Thịt muối này ta thật sự là mới làm ra, người cũng nếm qua, hương vị là thơm ngon, một cân thịt người có thể làm ra bao nhiêu bản đồ ăn, bao nhiêu tiền đều có thể kiếm trở về. Hơn nữa, người đến nơi này của người ăn cơm đều cũng có tiền có thân phận, người còn lo lắng các nàng sẽ luyến tiếc tiêu tiền sao? Như thế nào? Máy cân?”

Chuông quây thở phì phì bắt đầu chọn thịt ở trong giỏ sau lưng, một bên rậm rì mắng: “Gian thương.”

Đàm Chuông Nguyệt cười ha ha không ngừng: “Đến đến, gian thương ưu đãi cho người, sẽ không phí tiền của người, yên tâm ngon lắm.”

Đi ra từ lâu, Tiêu Dục cười tán thưởng nàng: “Đàm Chuông Nguyệt, người rất có tài ăn nói nha.” Rõ ràng là tiệm đầu tiên các nàng tới cửa, lại bị nàng nói tới không trả giá được liền mua, còn cao hơn so với giá cô đã định. Đàm Chuông Nguyệt cũng thật cao hứng, cười đến miệng đều phải nghiêng lệch: “Đi bán với người những thứ này trong thời gian dài như vậy, ít nhiều cũng phải học được một chút chứ! Ai, Tiêu Dục, nàng cũng chưa trả giá đâu. Tiêu Dục, dựa theo như vậy, chúng ta sẽ kiếm được một khoản tiền lớn.”

“Được rồi, đừng cười, lại cười người khác sẽ hoài nghi mình bị lừa.”

“Ta đây chỉ vui về thôi!”

“Cười ở trong bụng đi.”

Mặc dù lúc Đàm Chuông Nguyệt lừa chuông quây cười vui vẻ, nhưng lúc đối mặt với chuông quây tiếp tiếp theo lại trở thành một người đứng đắn, đem những lời lúc trước nói lại một lần nữa, chờ các nàng chạy hết các cấp bậc nhà trọ từ lâu trong thành Đông Sơn, thì cái giỏ thịt muối sau lưng đều đã đổi thành tiền đồng.

* * *

Buổi tối lúc đêm tiền Đàm Chuông Nguyệt cười đến thấy răng không thấy mắt, vui vẻ cười giống như đồ ngọc với cái bụng hơi hơi phình ra của An Vụ: “Nữ nhi ngoan, con mau ra đây đi, mẫu thân buôn bán lời rất nhiều tiền mua đường cho con. Nữ nhi ngoan, ngày mai mẫu thân lại mang một cái giỏ trên lưng đi bán, lại kiếm một bó bạc to.”

An Vụ và An đại thúc cũng vui vẻ cười không ngừng, Diệp Khê hăm mộ nhìn bụng An Vụ. Tiêu Dục cũng cười, cười xong nói: “Thịt muối tuy rằng ăn ngon, nhưng rất quý, chỉ bán ở trong thành Đông Sơn thì không biết ngày tháng năm nào mới kiếm được tiền vốn về, chúng ta đi đến mấy thành gần đó bán đi.”

Đàm Chuông Nguyệt nghĩ nghĩ, đồng ý nói: “Được rồi, sáng mai chúng ta liền xuất phát.”

“Không.” Tiêu Dục lắc đầu: “Dựa vào hai cái đùi đi tới đó chắc phải cố hết sức, ngày mai đi thuê chiếc xe ngựa.”

“Không được, đắt tiền lắm.” Đàm Chuông Nguyệt nhanh chóng mà tính một cái: “Chỉ sợ phải mất tiền một con gà ướp muối.”

“Không quý, nếu chạy đến nhanh một chút, một ngày có thể đi hai thành, gần chút có thể đi ba cái, có lời.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Công tử Bành gia

Tiêu Dục và Đàm Chuông Nguyệt mang theo thịt muối chạy mấy lần mới đến Lâm thành, tập trung đẩy mạnh tiêu thụ ở các tiệm cơm từ lâu xa hoa và gia đình giàu có. Mặc dù định giá rất cao, nhưng buôn bán cũng rất tốt, đến cửa ải cuối năm dường như không còn lại. Bạc tự nhiên là buôn bán lời không biết bao nhiêu lần, Tiêu Dục đem thịt muối còn lại không nhiều lắm tự chia cho hai nhà ăn, trong khoảng thời gian kiếp tiếp này, liền nghỉ ngơi thật tốt vậy.

Hôm nay trời còn rơi xuống thêm một ít tuyết, Đàm Chuông Nguyệt và phu lang, nhạc phụ đến nhà Tiêu Dục cạo com. Com đã nấu thịt đã cắt rau đã rửa

sạch, Tiêu Dực đặt cái nồi lên trên bếp lửa nấu lẩu cho các nàng ăn. Mấy người ăn lẩu đã không phải lần đầu tiên, trong nồi còn chưa có sò, Diệp Khê và An đại thúc ở bên mọi người nấu nước lẩu. An Vụ mang thai ngồi ở bên chậu than, vừa nhặt vừa ăn một chút quả vặt trong cái sọt. Đàm Chương Nguyệt thì lại kéo Tiêu Dực đi vào quán rượu nhỏ trong thôn mua rượu.

“Uống rượu cái gì chứ, thật là, ăn cơm tốt không được sao?” Tiêu Dực oán niệm rất lớn, cô đối rượu không có yêu thích gì, bởi vậy một chút cũng không nghĩ ra nói mát.

Đàm Chương Nguyệt oán niệm cũng rất lớn: “Người trước kia nói uống rượu hồng việc không cho ta uống, ta đây sẽ không uống. Mà lúc này cũng không có làm chuyện gì, người còn không cho ta uống? Được rồi được rồi, hai tỷ muội chúng ta cùng uống vài chén, còn có thể làm thân thể ấm áp.”

Bị kéo dài đi ra ngoài Tiêu Dực bắt đầu đi khép vạt áo của mình: “Lạnh chết.”

“Còn lạnh? Người đều mặc giống như cái bánh ú.” Đàm Chương Nguyệt chê cười xong, lại nói: “Tiêu Dực, ta trước kia chưa từng có mặc qua quần áo ấm như vậy đâu, chỗ nào cũng không lạnh. Tiêu Dực, người biết không, ta nhìn thấy trên người Tiểu Vụ đều là bộ đồ mới, bao lại ấm áp. Trong lòng của ta cũng ấm, năm nay chúng ta còn có thịt ăn, so với năm rồi thật không biết tốt hơn bao nhiêu.”

Tiêu Dực nghĩ đến mình kiếp trước, hàng năm khi mừng năm mới, mặc dù một đại gia đình nhiều người tụ tập bên nhau cũng là bằng mặt không bằng lòng. Tiêu Dực cũng có đồng cảm: “Quả thật, so với năm rồi thật sự không biết tốt hơn bao nhiêu.”

“Tỷ muội chúng ta đồng lòng, về sau sẽ một năm tốt hơn một năm.”

* * *

Làm xong nước lẩu, chỉ còn chờ trong nồi chín là có thể ăn. Diệp Khê không có chuyện gì liền cầm rau đại cho con thỏ nhỏ của hấn ăn: “Tiểu Viên, Tiểu Bạch, các người đều ăn đến tròn như quả bóng.”

An Vụ nghiêng nhìn hai mắt con thỏ: “Thật chưa thấy qua người thích con thỏ như người vậy, mỗi ngày đều ôm.”

Diệp Khê đặt hai con thỏ nhỏ ở trên đầu gối, một tay cầm lá rau cho chúng nó ăn, một tay vỗ về lưng chúng nó: “Con thỏ nhỏ thật ấm áp đấy, ôm chúng nó tay cũng không lạnh. An ca ca, ca muốn ôm hay không?”

“Không ôm.” An Vụ nhìn con thỏ rồi nhìn hấn ăn mặc: “Ta nhìn người chính là con thỏ to.”

An đại thúc cười qua ôm một cái: “Ôm nó thật sự tay sẽ không lạnh? Ta cũng đến ôm xem.”

“Thật sự thật sự, ngài đặt tay ở phía dưới bụng nó, giống như vậy.” Diệp Khê đưa tay xuống đến bụng của con thỏ: “Thật ấm áp đấy.”

An Vụ xem xét liếc mắt hấn một cái: “Người cũng không sợ làm cho nó bị lạnh đến tiêu chảy à.”

Diệp Khê cười hi hi: “Mới sẽ không phải đâu, thê chủ nói chúng nó là lò sưởi ấm tay nhỏ, so với dùng lò sưởi tay trong tiệm bán trong thành còn tốt hơn.”

Ba người đang cười nói, trên cửa vang lên tiếng đập cửa, Diệp Khê quay đầu nhìn nhìn cửa: “Thê chủ các nàng đã trở lại.”

“Không phải các nàng, các nàng trở về sẽ không gõ cửa, Diệp ca nhi đi ra xem là ai?”

“À.” Diệp Khê đứng dậy đi ra ngoài mở cửa, đứng ngoài cửa là một vị công tử áo gấm. Diệp Khê nhìn thêm vài lần mới nhìn ra người trước mắt: “Bành công tử?”

Người đứng trước mặt Diệp Khê xác thực chính là Bành Thục Yến. Bành Thục Yến tinh tế đánh giá tiểu nam tử mở cửa cho hấn, kiểu tóc của y không có gì đặc biệt, trên đầu cũng chỉ cài một cây trâm gỗ, không cân bằng trên lỗ tai cũng là hai miếng bịt tai bằng lông to, ngay cả gió cũng không thổi vào được. Trên người mặc là áo bông nhỏ thật dày đầy màu sắc, trên cổ áo là một vòng lông thỏ thật dày, cửa tay áo và mép váy phía dưới cũng may lên một vòng như vậy. Cặp giày trên chân kia, thoát nhìn còn ấm hơn những gì hấn mặc.

Về mặt tiểu nam tử ngạc nhiên nói: “Bành công tử, sao người lại ở chỗ này?”

“Hò... người là... Tiêu phu lang?” Bành Thục Yến có chút không xác định, người như thế nào lại thay đổi như thế, tướng mạo luôn có chỗ giống nhau, nhưng y và Tiêu phu lang nửa năm trước hấn gặp qua khác biệt quá lớn. Trong trí nhớ trong mắt của nam tử gầy kia lúc nào cũng chứa đựng hoảng hốt và sợ hãi, như thế nào cũng không có biện pháp cùng đặt ngang hàng với giai nhân thanh tú trước mắt này.

Diệp Khê gạt đầu, nét mặt biểu lộ vui vẻ: “Bành công tử, người tới là muốn đan chữ hỷ hả?”

Bành Thục Yến ngẩn người, vội vàng trả lời: “Không phải, ta là..... có ý đến thăm các người.”

“Thăm chúng ta?” Diệp Khê theo quán tính giật nhẹ góc áo của mình, bọn họ lại không quen, vì sao muốn tới thăm bọn hấn chứ?

“Ừm, đúng vậy.” Bành Thục Yến khôi phục lại bộ dáng ôn lương nhã nhặn, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa: “Tiêu phu lang, Tiêu tiểu thư có ở nhà không? Người... không mời ta đi vào ư?”

“À, mời Bánh công tử vào.” Diệp Khê mở cửa ra một chút, mời Bánh Thục Yến và tùy tùng của hắn bước vào nhà. An đại thúc và An Vụ cũng từ trong phòng bếp đi ra, Diệp Khê đơn giản giới thiệu sau mới nói: “Thê chủ không có ở nhà, bất quá năng nhanh chóng sẽ trở lại.”

Bánh Thục Yến gật đầu: “Tôi đột xuất, đã quấy rầy rồi.”

“À.” Diệp Khê lên tiếng trả lời. An đại thúc nói: “Diệp ca nhi, mau mời khách vào nhà, ta đi hỗ trợ pha trà.”

Diệp Khê lại là một tiếng, dẫn Bánh Thục Yến đi vào phòng khách, hơi cau mày lại còn đang suy nghĩ, quấy rầy là có ý gì? Hắn chưa học qua từ này, phải hỏi thê chủ vậy.

Diệp Khê ở phía trước tự suy nghĩ, không để ý đến phía sau Bánh Thục Yến và gã sai vặt Phương Nhi nói chuyện: “Công tử, những thứ chúng ta mang đến còn ở trên xe đấy.”

“Để lại trên xe đi.”

“Không phải mang đến đây sao? Nhưng là, đó là ngài cố ý mang đến cho Tiêu tiểu thư.”

“Phương Nhi, ngươi còn không nhìn ra sao? Mang những thứ đó ra, chỉ làm mất mặt thêm thôi.”

Phương Nhi nhẹ nhàng thở dài, đúng vậy, cho dù hắn là gã sai vặt hắn cũng nhìn ra được Tiêu gia trở nên tốt như vậy. Trong sân đều nghe được hương vị thịt, Tiêu phu lang kia một thân đều là vải bông tốt nhất. Bọn họ mang đến đều là thức ăn và vải dệt bình thường, làm sao còn có thể lấy ra chứ. Công tử vốn là có lòng tốt một phen, cho rằng năng sản thứ nhất định là cực kỳ vất vả, nghĩ mừng năm mới đưa cho các nàng chút quà tết, suy nghĩ như vậy nhưng khi đến nơi này vừa nhìn thấy, ngôi nhà rách nát tung tóe kia của Tiêu gia đã sớm không thấy, hỏi vài thôn dân mới xác định được ngôi nhà mới này thật sự là nhà năng, tiến vào chỉ cần liếc mắt một cái là biết rằng các nàng nhất định trả qua rất khó.

Mấy người còn chưa có đi vào trong sảnh, ngoài cửa lại vang lên giọng nói của Tiêu Dục: “Khê Nhi, Khê Nhi, mau ra đây!”

“Thê chủ.” Diệp Khê quay người lại, bỏ lại người khách đi theo mình mà chạy chậm ra phía cửa lớn bên kia. Tiêu Dục từ bên ngoài tiến vào, trong tay bưng hai cái chén còn bốc lên hơi nóng. Tiêu Dục thấy Diệp Khê chạy liền nhíu mày: “Trên đất có tuyết, ngươi đi đường cho tốt, té ngã ta cũng mặc kệ ngươi.”

Diệp Khê chạy đến phía trước Tiêu Dục: “Thê chủ, ngài bưng cái gì vậy?”

“Bánh trôi nấu với khoai lang nước đường, phụ thân của Triệu A Lực nấu, cố ý làm cho ta bưng về cho các ngươi ăn. Khê Nhi lấy chén nhỏ đi, hai tay của ta chỉ có thể bưng hai chén, ngươi và tỷ phu còn có An đại thúc ba người chia ra ăn.”

“Được.” Diệp Khê trả lời lại chạy vào bếp, An đại thúc đi ra nhận một chén, nói: “Ca ca Triệu gia thật là có lòng.”

Diệp Khê cầm chén cầm muống lại chia bánh trôi, cười hi hi: “Thoạt nhìn ăn thật ngon, An ca ca có cực cung, phải ăn nhiều một chút.” Đem một chén nhiều chia cho An Vụ, lại thả một chén ở trước mặt An đại thúc, mới từ trong chén của mình múc một muống đưa vào miệng Tiêu Dục: “Thê chủ ăn nè.”

Tiêu Dục nhai nhai: “Ừ, thật sự ăn ngon.” Múc một muống đưa vào miệng Diệp Khê: “Khê Nhi cũng ăn.”

An Vụ nhanh chóng liếc mắt nhìn các nàng một cái, chậm rì rì múc một muống thổi thổi bỏ vào trong miệng, chậm rì rì nói: “Các ngươi liền ở đây ân ái đi, đem bỏ hai người khách đều ở trong sân.”

“A!” Diệp Khê chớp chớp mắt, miệng còn chứa một cái bánh trôi, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ nhìn Tiêu Dục: “Thê chủ, ta để Bánh công tử để ở cửa phòng khách.”

“Bánh công tử? Cửa phòng khách?” Trong nhà còn có khách? Sao cô không phát hiện nhỉ?

An Vụ nhìn nàng một mặt mê mang liền sinh ra chút bất đắc dĩ: “Các ngươi thật đúng là phu thê.”

Diệp Khê gật đầu cảm thán: “Chúng ta là phu thê nha.” Sau đó lại nói với Tiêu Dục: “Bánh công tử, chính là người mua chữ hỷ của chúng ta, Bánh công tử ở Chân Vị Lâu, hắn nói hắn đến thăm chúng ta.” Diệp Khê nghi ngờ mà nghiêng đầu: “Thê chủ, chúng ta lại không quen hắn, hắn vì sao muốn tới thăm chúng ta?”

“Ta cũng không biết.” Tiêu Dục nuốt bánh trôi trong miệng vào bụng, đứng dậy nói: “Khê Nhi ăn, ta đi xem thử.”

Tiêu Dục từ trong phòng bếp đi ra, người khách quả nhiên là đứng ở cửa phòng khách nhà cô. Đàm Chương Nguyệt ôm bình rượu nói chuyện với y: “Như vậy rất tốt, bất quá ta phải thương lượng với Tiêu Dục.”

Tiêu Dục đi qua: “Thương lượng cái gì?”

“Hi, Tiêu Dục, Bánh công tử nói mời chúng ta hỗ trợ làm thịt muối, tiền mua thịt Chân Vị Lâu sẽ bỏ ra, chúng ta chỉ phụ trách ướp muối, bọn họ cho chúng ta tiền gia công.”

“Được thôi.” Tiêu Dục gật đầu về phía Bánh Thục Yến: “Bất quá chờ qua năm, cách mừng năm mới cũng còn không vài ngày, chúng ta cũng muốn nghỉ

ngôi.”

Đàm Chương Nguyệt ước lượng vò rượu trên tay, nói: “Tiêu Dực, người thương lượng với Bành công tử đi, ta đi hâm rượu trước.”

Tiêu Dực gật đầu, mời Bành Thục Yến vào phòng khách: “Trời lạnh như thế, Bành công tử làm sao lại tự mình đi một chuyến, gọi người đi một chuyến là được rồi, tình huống cụ thể đợi đến năm sau nói sau cũng không muộn.”

Bành Thục Yến nói: “Ta không có chuyện gì, đi một chuyến cũng không sao. Ta nghe chương quỳ nói Tiêu tiểu thư thường xuyên săn con mồi đưa qua, lại thường nhận thịt muối của các người đưa, cảm thấy ăn ngon liền không nhịn được chạy đến, không nghĩ tới gần gũi nửa năm đã không thấy, cuộc sống của tiểu thư đã thay đổi lớn như vậy.”

Tiêu Dực khách sáo nói: “Quá khen, này còn phải cảm tạ chương quỳ đã chiếu cố.”

Bành Thục Yến nhìn Phương Nhi, Phương Nhi tự giác đi đến bên ngoài phòng khách. Bành Thục Yến nói: “Tiêu tiểu thư, kỳ thật, ta là từ trong nhà trốn đi ra.”

Khoe môi Tiêu Dực giật một cái, lộ ra một nụ cười nhạt, tạm thời không phát biểu gì mà nhìn -- không rõ sao hắn có thể nói những lời này với cô?

Bành Thục Yến tiếp tục: “Mẫu thân ta tìm cho ta một mối môn sự, bất quá khi đối phương vừa đến phía trước cửa ta liền chạy ra, ta không muốn gả.”

“Xem ra công tử là người theo đuổi tự do.”

“Cũng không phải theo đuổi tự do.” Bành Thục Yến nhìn nàng: “Ta chỉ là... muốn gả cho người mình thích.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hoa rơi cổ ý

Nước sôi pha trà, Diệp Khê bung nước từ phòng bếp đi ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Phương Nhi đang đứng ở cửa phòng khách. Phương Nhi đứng ở cửa, thì khỏi phải nói trong phòng khách chỉ có thể chủ hân và Bành công tử?

Diệp Khê đi nhanh vài bước, lúc đi đến cửa phòng khách cửa thì Phương Nhi cản lại: “Tiêu phu lang.”

“Hử?”

“Công tử và Tiêu tiểu thư đang nói chuyện làm ăn.”

“À.”

Diệp Khê tiếp tục đi, Phương Nhi lại che ở trước mặt hắn nói: “Các nàng đang nói chuyện làm ăn, không muốn cho người khác quấy rầy, Tiêu phu lang đưa nước trà cho ta đi, ta đưa vào là được.”

Diệp Khê chưa kịp nói gì, nước đã bị Phương Nhi lấy qua, Phương Nhi lại nói: “Tiêu phu lang có việc gì thì làm đi, nơi này có ta hầu hạ rồi.”

Diệp Khê nhìn hắn, nhìn nhìn phòng khách: “Người không muốn cho ta đi vào hả? Vì sao?” Không đợi hắn trả lời, Diệp Khê liền chạy chậm tiến lên, chạy đến cửa vừa vặn nghe được câu nói kia của Bành Thục Yến: “Ta chỉ là... muốn gả cho người mình thích.”

“Thê chủ.” Diệp Khê chạy vào trong sảnh, một đầu cuộn vào trong lòng của Tiêu Dực. Tiêu Dực bị đâm ngã về sau, lưng ầm một tiếng đụng vào ghế dựa trên lưng, đau đến cô phải nhe răng một chút. demcodon-lqd Nếu như không phải ngồi, thì cô đã bị hắn đụng ngã ra đất. Tiêu Dực một tay xoa eo dưới thắt lưng, một tay ổn định bé trong lòng: “Khê Nhi, làm sao vậy?”

Diệp Khê nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy oan ức: “Các ngài đang làm cái gì? Vì sao hắn không cho ta đi vào?”

Tiêu Dực ngăn người: “Ai không cho người đi vào?”

Diệp Khê quay đầu, chỉ vào Phương Nhi đuổi theo hắn còn bung nước vào: “Hắn, ngay cả ta tiến vào đưa nước cũng không cho.”

Tiêu Dực mắt lạnh nhìn qua, Bành Thục Yến cũng nhìn qua, Phương Nhi vội vàng nói: “Không phải, công tử, ta chỉ là nhớ hai người đang nói chuyện làm ăn không thể có người đến quấy rầy.....”

“Chúng ta là gia đình nông dân không có quy củ nhiều như vậy, ta nói chuyện làm ăn chưa bao giờ gạt phu lang ta, hơn nữa, nơi này là nhà của ta.” Nói đến chỗ này giọng nói của Tiêu Dực trở nên lạnh nhạt: “Phu lang ta ở trong nhà mình đi lại, muốn đi nơi nào không cần người đồng ý. Bành công tử, không tiễn.”

Phương Nhi theo bản năng mà nhìn Bành Thục Yến, Bành Thục Yến cũng ngẩn ra, không nghĩ tới nàng sẽ vì loại hiểu lầm nhỏ này đuổi người. Phương Nhi cảm thấy kinh ngạc, vội vàng thấp đầu xin lỗi: “Tiêu tiểu thư bớt giận, là tiểu nhân không tốt không có liên quan gì đến công tử. Công tử là thành tâm tìm đến Tiêu tiểu thư, trời giá rét đông lạnh, công tử tới cũng không dễ dàng.....”

Bành Thục Yến cũng phục hồi lại tinh thần, vội hỏi: “Tiêu tiểu thư, gã sai vặt không hiểu chuyện, ta trở về sẽ dạy hắn thật tốt, xin mời không cần tức giận.”

“Gã sai vặt nhà giàu có quả nhiên thật khí phách, đáng tiếc chúng ta chỉ là nhà dân chúng bình dân thật sự không có thói quen đó.” Người nói chuyện chính là An Vu, hắn không để ý bụng to chậm rãi đi đến bên cạnh Tiêu Dực, nhìn trong mắt Diệp Khê có loại ý tứ hàm xúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Diệp ca nhi, rất xa đều nghe thấy tiếng người gọi thê chủ, ta dạy cho người những gì người đều đã quên? Gặp được thần khí, trực tiếp đuổi ra cửa ngay! To tiếng gọi thê chủ người làm gì? Nàng nếu như không ở đây, người dự tính kêu ai hả?” Nói xong còn liếc Phương Nhi vài lần.

Diệp Khê tựa đầu buồn một hồi rồi đâm đầu vào trong ngực Tiêu Dực, bấu môi không lên tiếng. Bành Thục Yến lại nói xin lỗi với Tiêu Dực: “Phương Nhi cũng không ác ý, ta trở về sẽ dạy hắn thật tốt, thật xin lỗi.”

Tiêu Dực ôm lấy Diệp Khê đứng dậy: “Bành công tử không cần xin lỗi. Như vậy đi, chuyện làm ăn của chúng ta năm sau nói tiếp, lập tức sẽ mừng năm mới, nói vậy Bành công tử cũng rất bận. Chúng ta sẽ không quấy rầy, Bành công tử trên đường trở về cẩn thận một chút.”

Bành Thục Yến gật gù khước miệng, cuối cùng chỉ nói ra một câu: “Ta đây cáo từ trước.”

“Bành công tử đi bình an.”

Bành Thục Yến nhìn nhìn Diệp Khê trong lòng nàng, thăm than một tiếng xoay người đi ra ngoài. Mãi cho đến khi bọn họ đi ra cửa lớn, Diệp Khê mới từ trong lòng Tiêu Dực ngẩng đầu lên: “Thê chủ, hắn không phải là muốn gã ngài chứ?”

Tiêu Dực bật cười, xoa xoa đầu của hắn: “Thê chủ người cũng không phải mỹ nữ tuyệt thế, sẽ không phải người người đều muốn gã.”

“Vậy các ngài lại không quen, hắn vì sao nói muốn gã cho người trong lòng với ngài.”

“Ừ... ta nghĩ... là vì... hắn thật hâm mộ Khê Nhi có thể gã cho người trong lòng, cho nên cũng nghĩ giống như Khê Nhi gã cho người mình thích.”

* * *

Mà trên xe ngựa từ thôn Thanh Dương chạy ra, Bành Thục Yến rũ mắt ngậm miệng không nói, Phương Nhi cũng tức giận không thôi: “Công tử, ngài xem hắn, hắn đó là bộ dáng gì chứ? Giống như chúng ta khi dễ hắn vậy! Còn có Tiêu tiểu thư, che chở hắn như vậy, cứ như vậy đuổi chúng ta ra ngoài, uổng phí công tử ngài nhớ đến nàng lâu như vậy, còn chuẩn bị rất nhiều quà mừng năm mới.....”

“Phương Nhi, người thật sự không cho hắn đi vào?”

“Ta không có.” Phương Nhi phủ nhận, lại đáp ứng nói: “Ta là có ý tứ này, nhưng là không có nói rõ, ta chỉ là muốn công tử ngàn dặm xa xôi đến, khó mà được gặp, cho nên để cho công tử và Tiêu tiểu thư nói nhiều câu một chút, để cho Tiêu tiểu thư biết tâm ý của ngài.”

Bành Thục Yến thờ dài, nàng đối với ấn tượng của hắn khẳng định không tốt, nhưng là hắn như thế nào có thể trách Phương Nhi chứ, Phương Nhi cũng là vì hắn.

“Công tử.” Phương Nhi gạt nhẹ tay hắn: “Thật xin lỗi.”

“Nàng rất thương phu lang của nàng, một chút ủy khuất cũng không đồng ý để hắn chịu.”

“Vậy còn công tử ngài thì sao? Ngài vì nàng chạy trốn hôn sự từ trong nhà đi ra, chịu nhiều khổ cực như vậy, nàng cứ như vậy cho ngài chịu ủy khuất?”

“Nàng không biết, ta còn chưa có kịp nói tới cái gì.”

“Công tử.” Đầu do hắn không tốt, nếu không phải vì hắn, bọn họ cũng sẽ không bị đuổi ra ngoài, công tử cũng có thể tìm được cơ hội cho Tiêu tiểu thư thấy tâm ý của mình.

“Không có việc gì.” Bành Thục Yến cười cười: “Về sau còn có cơ hội.”

* * *

Rất nhanh đến mừng năm mới, hôm nay ngày ba mươi, trời rơi xuống con tuyết lớn, không có gì hay ho. Vốn mừng năm mới phải làm bữa cơm lớn, còn phải thắp hương kính dâng lên người thân đã mất. Nhưng Tiêu Dực đau lòng Diệp Khê chịu lạnh, cho nên cơm tối làm cái lẩu đuổi năm cũ qua năm mới mỗi năm một lần. Bất quá lẩu này cũng đủ phong phú, nên có là có giống nhau không ít, hai người ăn thật no, thu dọn sạch sẽ sau đó liền sớm rửa mặt nhảy lên giường nằm xuống. Bởi vì Tiêu Dực nhận lời đầu tiên muốn dẫn Diệp Khê đi hội chùa trong thành, Diệp Khê liền dự tính dưỡng tinh thần đi chơi

vui vẻ, đón giao thừa ra cái gì cũng không quan tâm

Chính là thấy cũng không phải nói ngủ có thể ngủ được, Diệp Khê nghĩ đến hội chùa ngày hôm sau liền kích động không hề buồn ngủ. Người không buồn ngủ còn kích động luôn lôi kéo thê chủ nhà mình nói chuyện: “Thê chủ, ta nghe những người khác trong thôn nói, đầu năm mồng một hội chùa rất náo nhiệt, rất nhiều người đi thấp hương, người đông vô cùng, Bồ Tát đều sẽ có cầu đều ứng nha. Còn có trên đường đều bán đủ thứ, cái gì cũng có bán, trên đường còn có diễn trò, có thể nuốt đao lớn vào trong bụng nữa, thật muốn nhìn.”

“Phải không?” Tiêu Dực ôm lấy hắn: “Vậy ngày mai mang Khê Nhi đi, muốn vào thấp hương hay muốn ăn gì đều có thể, còn mang người nhìn nuốt đao lớn.”

Diệp Khê mừng rỡ: “Thê chủ, chúng ta ngày mai liền rời giường sớm có được không? Ta nghe nói phải đi thấp hương sớm mới tốt, đi trễ nhiều người, Bồ Tát sẽ không nhớ được. Ta muốn cầu Bồ Tát cho ta sinh cục cưng khỏe mạnh.”

Tiêu Dực cười: “Được, phải đi sớm, đi đến trễ Khê Nhi cũng không cần lo lắng. Bồ Tát khẳng định nhớ được người.”

“Vì sao?”

“Ừ... bởi vì... Khê Nhi nhà ta lạy thành tâm thành ý, Bồ Tát có thể cảm ứng được.”

Diệp Khê cười ngây ngô vài tiếng, lại vội vàng hỏi chuyện mình luôn luôn không nghĩ ra: “Thê chủ, vậy nuốt đao lớn như thế nào? Ta nghe bọn họ nói là nhét vào từ miệng, các nàng không sợ cắt vào miệng hả?”

Bất quá là chút thủ thuật che mắt mà thôi, Tiêu Dực cười: “Ta cũng không biết nha, có thể là người diễn trò là miệng sắt.”

Diệp Khê tin là thật: “Vậy bụng cũng là sắt ư?”

Tiêu Dực xoa đầu của hắn cười: “Ngày mai nhìn chẳng phải sẽ biết sao?”

“Ừ, ngủ, ngày mai ta muốn đến sớm nhìn.” Diệp Khê kéo chăn quấn chặt mình, ánh mắt nhắm lại không đến hai phút lại mở ra: “Thê chủ, ta một chút cũng không muốn ngủ.”

“Chúng ta lại tâm sự?”

Diệp Khê xê dịch lại gần Tiêu Dực, nửa thân mình dán lên người nàng, tay nhỏ bé hạnh kiểm xấu đuỗi vào quần áo phía dưới của nàng: “Thê chủ.”

“Hả?”

“Chúng ta đến làm chuyện sẽ sinh cục cưng được không? Làm xong một mối có thể đi ngủ.”

Loại yêu cầu này có thể từ chối sao? Tiêu Dực xoay người áp chế hắn: “Được, làm cho Khê Nhi một mối rồi ngủ.”

* * *

Đầu năm mồng một, ông trời coi như nể tình, tuy rằng vẫn là lạnh buốt, cũng may ngừng mưa tuyết. demcodon-ddlqd Bởi vì An Vụ đã có thai không tiện ra cửa, cả nhà Đàm gia liền nằm ở nhà, chỉ có Tiêu Dực mang theo Diệp Khê đi vào trong thành. Bất quá dọc theo đường đi thôn dân không hề thiếu vui vẻ giống như đi chơi trong thành, nói nói cười cười xen lẫn liền đến.

“Thê chủ, thật nhiều người đi!” Nhìn hết đường đều là cảnh tượng vui vẻ người vui vẻ, Diệp Khê cũng không tự giác mà vui vẻ lên.

“Hôm nay rất nhiều người ra ngoài chơi, Khê Nhi là muốn đi thấp hương trước hay là đi xem diễn trò trước?”

“Đi thấp hương trước.” Cầu cục cưng là chuyện thật quan trọng, không thể trì hoãn.

“Được.” Tiêu Dực lôi kéo hắn đi về phía miếu bên kia, ở thật xa đã thấy phía trên miếu thờ khói dày đặc cuộn cuộn, lại gần một chút có thể ngửi được hương khói đặc biệt; đến cửa, người nhiều đến mức căn bản chính là chen chúc nhau. Tiêu Dực bảo vệ Diệp Khê vào trong ngực chen đi lên thấp hương xong lại bảo vệ vào trong ngực chen đi ra. Hai người đều bị hun khói nước mắt chảy ròng, đi ra cách miếu thật xa mới chậm rãi ngừng. Tiêu Dực nhìn mắt Diệp Khê hồng toàn bộ liền không nhịn được cười: “Khê Nhi, sang năm còn muốn đi nữa không?”

Diệp Khê cảm khăn tay lau mắt, thật khẳng định trả lời: “Đi.”

“Còn đi hả? Nhìn người, con mắt đều đỏ giống như con thỏ nhỏ trong nhà.”

Bên cạnh là cái sạp bán bánh tổ chiên, từng làn hương bánh tổ chiên truyền đến. Diệp Khê khịt khịt mũi, nhìn về sạp kia vài lần: “Thê chủ, vừa mới chen xong liền đói bụng.”

Tiêu Dực lôi kéo hắn đi qua: “Lão bản, bán cho hai cái bánh tổ chiên”

“Được!” Chủ quán động tác lưu loát chiên hai cái dùng tăm trúc mang đưa qua: “Mời ngài lấy.”

Tiêu Dực thanh toán tiền, đưa một cái cho Diệp Khê: “Đây, Khê Nhi, cẩn thận nóng.”

Diệp Khê cẩn thận nhận, cầm rồi thổi thổi mới cắn lên một miếng, ánh mắt vui vẻ híp lại: “Thê chủ, ăn thật ngon.”

“Trên đường này có nhiều món ăn ngon hơn, mang người ăn một lần toàn bộ.”

“Còn muốn đi xem nuốt đào lớn.”

“Được, đi, mang Khê Nhi đi ăn món ngon, còn đi xem nuốt đào lớn.” Hai người vô cùng cao hứng bước đi, không chú ý tới người đứng sau lưng các nàng.

“Yến nhi, nữ tử này chính là người con xem trọng?”

Bành Thục Yến lưu luyến nhìn bóng lưng biến mất ở trong đám người: “Mẫu thân, nàng so với người ngài chọn kia, một chút cũng không kém.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Du Ngoạn

Trên đường cái nhiều sạp không đếm hết, bán đồ ăn vặt, bán vật trang sức móc dây, bán khuyên tai vòng cổ cây trâm, bán son bột nước, còn có ảo thuật làm xiếc, náo nhiệt khác thường. Diệp Khê lôi kéo Tiêu Dực chạy trái chạy phải, nhìn bên này xem bên kia, vui vẻ giống như là chim nhỏ lần đầu tiên ra khỏi lồng.

“Đừng đừng đừng!” Một hồi tiếng chiêng trống qua đi, một đường tiếng to rõ nói: “Các vị quan khách, mời xem, màn biểu diễn kế tiếp đây liền qua đến than lửa, chính là đi chân trần bước qua than lửa.” Giọng nói vừa hạ xuống lại là vài tiếng ùng ùng vang lên, bên đám người kia phát ra từng đợt tiếng oa oa sợ hãi.

Tiêu Dực còn đang trả tiền kẹo hồ lô, Diệp Khê đã không chờ kịp: “Thê chủ, nhanh chút nhanh chút, bên kia muốn bước qua than lửa!”

“Được được được.” Tiêu Dực vội vàng thanh toán tiền, mặc hấn lôi kéo chen vào trong đám người. Đám người vây quanh ở giữa, trên đất đã bày một đường than lửa thật dài, bên cạnh một nữ tử xoắn cao ống quần chân trần, đang muốn bước qua trên than lửa. Vừa vận vượt qua Diệp Khê cũng bắt chập ăn kẹo hồ lô vừa mua trong tay, mở to mắt thấy chân người nọ dừng ở trên than lửa, sau đó một bước, hai bước, ba bước.....“Giỏi!” Trong đám người có người vỗ tay, trong nháy mắt tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía. Diệp Khê cũng kích động vỗ tay nhỏ bé: “Thê chủ, nàng thật là lợi hại! Nàng không sợ nóng ư?”

Tiêu Dực cười cười, bất quá là lòng bàn chân thoa chút thứ phòng cháy phòng nóng gì đó. Bất quá vì làm cho người xem cao hứng, Tiêu Dực vẫn là vì người xiếc ảo thuật giữ nguyên một phần thần bí: “Có thể nâng luyện thân công không sợ nóng.”

Khi nói chuyện, nàng kia đã đi xong một đường lửa, tiếng trầm trồ khen ngợi lại nổi lên. Diệp Khê cũng vỗ tay nhỏ bé sợ hãi than: “Thật là lợi hại mà!”

Tiêu Dực giúp cầm lấy kẹo hồ lô đang bị làm cong vẹo: “Khê Nhi đừng vỗ tay, lại vỗ kẹo hồ lô sẽ rớt xuống.”

“À.” Diệp Khê cắn một viên trên cùng vào miệng, giữa sân đã bắt đầu màn biểu diễn tiếp theo, một nữ tử nhặt lên một viên than lửa đang hồng đỏ vào miệng. Diệp Khê kinh ngạc há to miệng, nàng kia cắn ngậm than lửa một hồi, lại hé miệng lấy than lửa ra, than lửa kia lại vẫn còn hồng. Nữ tử lấy đến một tấm giấy đặt ở trên than lửa, trang giấy lập tức đốt cháy một lỗ.

“Oa!” Mọi người lại phát ra tiếng sợ hãi, Diệp Khê nhìn chăm chăm miệng nàng kia một hồi lâu, còn chưa có nhìn ra nguyên nhân lại bị màn xiếc ảo thuật kế tiếp hấp dẫn đi, chỉ thấy một nữ tử cầm một đào lớn đi ra. Diệp Khê kích động nắm tay áo của Tiêu Dực trực tiếp lắc: “Thê chủ thê chủ, có phải là muốn nuốt đào lớn hay không?”

Kích động như vậy à? Tiêu Dực có chút bất đắc dĩ, sùng nịch nói: “Xem ra là muốn nuốt đào lớn, Khê Nhi phải xem thật cẩn thận.”

Quả nhiên nàng kia biểu diễn là nuốt đào lớn, Diệp Khê mở to mắt thấy nàng bỏ cây đào lớn vào trong miệng, sau đó một chút lại một chút đẩy xuống, đẩy xuống đến cuối cùng ngay cả chuỗi đào cũng nuốt mất. Nàng kia ôm quyền về phía người vây xem chỉ đa tạ, Diệp Khê đã chạy lên tiến đến gần đầu nhìn chăm chăm miệng của nàng: “Người không phải có miệng sắt.”

“Hừ.....?” Người xiếc ảo thuật không phản ứng kịp.

“Người thật sự đã ăn à?”

Lần này nàng kia nghe hiểu: “Vô cùng xác thật.”

“Nhưng là, người ăn đều không có nhai.”

Hừ..... Người xiếc ảo thuật đại khái lần đầu tiên đụng tới loại vấn đề này, trong lúc nhất thời lại không biết nên trả lời như thế nào, thật tốt là Tiêu Dực từ sau đi tới thay nàng giải vây: “Khê Nhi, không nên làm ảnh hưởng người ta biểu diễn.”

“Nhưng là thê chủ, nàng đều không có nhai liền ăn đi.” Diệp Khê già dặn cảm thấy đây là chuyện không có khả năng, ăn cái gì không phải nên nhai kỹ mới nuốt xuống sao?

“Khê Nhi, nàng là luyện qua thần công.” Tiêu Dực thật có lỗi cười cười với nàng kia, lời kéo Diệp Khê lui đến bên cạnh: “Các nàng này còn phải biểu diễn tiếp, Khê Nhi không muốn xem tiếp hay sao?”

“Muốn.” Diệp Khê không chút do dự đầu, ngoan ngoãn đứng ở phía trước thê chủ xem, kế tiếp là phóng phi đao, đùa giỡn hoa thương, phun lửa..... Mọi thứ đều vô cùng phần khích, Diệp Khê nhìn xem oa cũng không muốn rời, chỉ hận mình không thể mọc thêm mấy con mắt để xem càng thêm rõ ràng một chút, các nàng rốt cuộc là làm như thế nào vậy?

“Tiêu tiểu thư.”

Nghe được có người kêu mình, Tiêu Dực quay đầu nhìn thấy trên mặt người đi tới treo lên nghề nghiệp liền mỉm cười: “Bánh công tử, thật không nghĩ tới sẽ gặp người ở nơi này. Bánh công tử lại cũng tới xem loại làm xiếc đầu đường này ư?”

Bánh Thục Yên mỉm cười: “Trên đường náo nhiệt như thế tất nhiên là muốn tới đi chơi vui vẻ một phen, a, đúng rồi.” Bánh Thục Yên kéo phụ nhân bên cạnh qua: “Đây là mẫu thân ta. Mẫu thân, đây là Tiêu tiểu thư - Tiêu Dực, năm nay thật mười tám trong Chân Vị Lâu vận chuyển đến nơi khác chính là nàng cung cấp, còn có, chữ hý lớn khi tỷ tỷ thành thân cũng là nàng đan, nàng còn là thợ săn rất lợi nữa đây, lúc trước gia cầm hoang dã trong Chân Vị Lâu đều là nàng săn.”

“Bánh công tử quá khen, gia cầm hoang dã này là tại hạ và bằng hữu cùng nhau đi săn, một mình ta không thể săn nhiều đến như vậy đâu.” Tiêu Dực khiêm tốn xong, lại gật đầu thăm hỏi với mẫu thân Bánh Thục Yên: “Bánh đương gia.”

“Chào Tiêu tiểu thư, không bằng tìm một túu lâu cùng nhau ngồi nghỉ.”

“Đây.....” Tiêu Dực nhìn nhìn Diệp Khê tập trung xem xiếc ảo thuật: “Đa tạ Bánh đương gia đã mời, vẫn là ngày khác đi.”

Tia sáng trong mắt Bánh đương gia chợt lóe qua, nghĩ cửa hiệu buồn bán lớn nhất thiên hạ của bà ai không muốn nịnh bợ? Khó được mở miệng mời người một lần nhưng lại bị từ chối, nữ tử này là không biết rõ thân thế của bà hay là đang lạt mềm buộc chặt? “Tiêu tiểu thư, người và ta tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng hai nhà đã có làm ăn lui tới nhiều ngày, coi như là nửa người quen, không biết Tiêu tiểu thư vì sao từ chối? Chẳng lẽ là cảm thấy lão phụ không thú vị, không muốn kết giao?”

Tiêu Dực lắc đầu, cười nói: “Bánh đương gia nói nghiêm trọng rồi, chính là hôm nay tại hạ muốn mang phụ lang ra ngoài chơi vui vẻ, hẳn đang rất háng hái nhìn ngắm, ta không muốn làm hỏng hưng trí của hân.”

Bánh đương gia nhìn Bánh Thục Yên, Bánh Thục Yên lời kéo lắc tay áo của bà. Bánh đương gia bất đắc dĩ chỉ đành phải chuyển hướng sang Diệp Khê căn bản còn chưa có phát hiện ra sự hiện diện của bà: “Tiêu phụ lang.”

Hừ? Giống như có người đang gọi hân? Diệp Khê quay đầu nhìn về nhưng không biết người đó lại quay đầu nhìn về người bên cạnh: “Bánh công tử.” Sau đó nửa xoay người ôm lấy eo Tiêu Dực dựa vào trong lòng nàng, mặt tràn đầy đề phòng, thê chủ là của hân.

Động tác thơ ngây của Diệp Khê làm cho Bánh Thục Yên hơi thay đổi sắc mặt, làm cho Tiêu Dực cười ha ha không ngừng. Bánh đương gia một mặt hiền lành nói: “Tiêu phụ lang, ta là mẫu thân Bánh công tử, người có thể gọi ta là bá mẫu.”

Diệp Khê ngẩng đầu nhìn Tiêu Dực, nàng cười cổ vũ mới lễ phép kêu một tiếng Bánh bá mẫu. Bánh đương gia cười đồng ý, lại nói: “Đã đến giữa trưa, chắc Tiêu phụ lang xem đến mệt mỏi rồi? Không bằng tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, thuận tiện ăn cơm trưa?”

Diệp Khê lại giương mắt nhìn Tiêu Dực, Bánh đương gia nói tiếp: “Ta biết phía trước có tiệm trà Phúc Nhã, hôm nay còn mời đoàn xiếc ảo thuật nổi danh đến biểu diễn, ừ, ta nghĩ là... không chỉ có nuốt đao lớn và phun lửa, còn có ảo thuật, như là trong không trung biến ra bò câu, một chút lại biến ra hoa nữa, còn có thể từ trong rương trống rỗng biến thành người đi ra, thật là phần khích, có thể vừa nghỉ ngơi vừa ăn cơm vừa xem, còn có nhiều điểm tâm ngọt nữa.”

Diệp Khê càng nghe con mắt mở càng lớn, điểm tâm ngọt hân ăn nhiều rồi, nhưng là biến bò câu biến người hân chưa xem qua. Diệp Khê lại giương mắt nhìn Tiêu Dực: “Thê chủ.”

Tiêu Dực ở trong lòng cảm thán: ‘Không hổ là cao thủ làm ăn, liếc mắt một cái liền biết nhu cầu của đối phương, xuống tay vừa nhanh vừa chuẩn.’ Tiêu Dực mỉm cười xoa xoa cái mũi lông thỏ trên đầu Diệp Khê: “Khê Nhi muốn đi không?”

“Ta nghe thê chủ.”

“Vây đi thôi, mang Khê Nhi đi xem ảo thuật.” Nói chuyện với Diệp Khê xong Tiêu Dực mới chuyển về phía Bành đương gia: “Vây đa tạ Bành đương gia.”

Bành Thục Yên khẽ cười nói: “Tiêu tiểu thư không cần khách khí, đi thôi.”

* * *

Lầu hai trà lâu Phúc Nhã, bốn người vây ngồi một bàn, đồ ăn đã mang lên, Diệp Khê cũng là cố ăn thêm một chút, trong tay cầm lấy một miếng điểm tâm liền ghé vào gần lan can. Ảo thuật kia quả nhiên thú vị, Diệp Khê nhìn xem không rời mắt, biến đổi biến đổi, quả nhiên ảo thuật biến thành như Bành đương gia chủ nói, thật sự đem người phụ diễn vào trong rương, một lát mở ra người lúc đó đã không thấy tăm hơi. Trong rương là một chậu cây nhỏ, người biểu diễn dùng khăn trải thành cây nhỏ, hát ra khăn tay ra lại thành một cây quạt, chờ đem cây quạt thả lại vào trong rương, không ngờ người phụ diễn đã biến trở về.

Diệp Khê nhìn xem vừa sợ lại kì lạ, đầu nhỏ của hắn cố gắng hết sức đảo suy nghĩ cũng không đoán ra huyền cơ trong đó, hơn nữa một hồi tiếp một hồi ảo thuật phấn khích. Ngay cả khi thê chủ hắn ngồi điện điện với Bành công tử hắn cũng chưa có thời gian đi đề phòng, nơi nào còn có thời gian đi ăn cơm?

Đối với việc này, Tiêu Dực có bao nhiêu bất đắc dĩ, cũng may buổi sáng này đã mua đồ ăn vặt không ít cho hắn ăn, nghĩ đến như vậy cũng sẽ không đói, đành phải đi theo hắn; thấy vậy, Bành đương gia cười ha ha nói: “Tiêu tiểu thư thật trân trọng phu lang nhĩ.”

Trên mặt Tiêu Dực vẫn lộ vẻ ôn hòa cười nói: “Làm cho Bành đương gia chê cười. Người nhà nông không hiểu quy củ, có chỗ thất lễ còn mời Bành đương gia tha thứ thêm.”

“Sẽ không, sẽ không.” Bành đương gia cười ha ha, nói với Tiêu Dực: “Đến đến, Tiêu tiểu thư dùng bữa, dùng bữa.”

Tiêu Dực cũng khách sáo nói: “Bành đương gia mời, Bành công tử mời.”

Hai bên lại hàn huyên vài câu, đề tài chuyển tới trên làm ăn. Bành đương gia nói: “Tiêu tiểu thư, kỳ thật ta lần này đến, một là muốn bàn bạc với Tiêu tiểu thư hai chuyện làm ăn, hai là muốn kết giao bằng hữu với Tiêu tiểu thư.”

Tiêu Dực cười cười: “Có thể nói chuyện làm ăn với chủ cửa hiệu buôn bán lớn nhất thiên hạ là vinh hạnh của ta, chính là Tiêu mỗ là thôn phụ hương dã*, không nghĩ tới là bàn bạc làm ăn lớn gì.” Về phần bằng hữu, quên đi, có thể làm ăn với người có cửa hiệu buôn bán lớn nhất thiên hạ, tính kế khôn khéo nhất định không thể so sánh với người bình thường, cô không muốn đi chọc vào.

(*Thôn phụ hương dã: phụ nữ quê mùa.)

“Ha ha ha, Tiêu tiểu thư làm gì tự coi nhẹ mình thế, ta nghe Yên nhi nói qua sự kiện tơ hồng, tiểu thư thông minh tài trí không phải người bình thường có thể sánh bằng, ta thật có hứng thú lớn với thịt muối và cung tiễn tiểu thư làm ra.....”

“A, thê chủ, ngài mau nhìn mau nhìn!” Diệp Khê kêu một cái, đánh gãy lời Bành đương gia muốn nói, mấy người đều quay đầu nhìn về phía trên đài, đang trình diễn xiếc cắt bụng, đem một người phụ diễn vào trong rương, sau đó cầm mấy bả đao vào trong rương, người nọ trong rương lộ đầu còn đang cười hi hi.

“Thê chủ, nàng có thể chết không?” Diệp Khê có chút sợ hãi nhích nhích đến gần nàng, Tiêu Dực một tay ôm eo của cửa hắn lại, trấn an nói: “Sẽ không, chính là ảo thuật.”

“Nhưng là cầm nhiều bả đao như vậy.”

“Không có việc gì, Khê Nhi xem tiếp sẽ biết.”

Bên kia đã bắt đầu mở đao, lực chú ý của Diệp Khê lại bị hấp dẫn qua. Tiêu Dực cười cười thật có lỗi với hai mẫu tử: “Hôm nay theo phu lang chơi không nói chuyện làm ăn, đương gia, ngày khác chúng ta bàn lại được không?”

“Được.” Bành đương gia biểu hiện ra một nhân sĩ thành công hào phóng thỏa đáng: “Hôm nay chỉ kết giao bằng hữu, làm ăn ngày khác bàn lại, đến, Tiêu tiểu thư, uống rượu.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hoàng Thương

Qua năm mới, Tiêu Dực cho rằng người khách đầu tiên tới nhà cô sẽ là Bành đương gia, không nghĩ tới chính là Huyện lệnh béo. Đương nhiên đến không chỉ một mình Huyện lệnh béo, còn có lãnh đạo trực tiếp của cô Mã Khai, cùng với một người nghe nói là Khâm sai đại thần*, ba người ở trong thôn thăm

viếng mấy gia đình, sau đó mới đến làm khách thôn Tiêu Dực.

(*Khâm sai đại thần là chức quan được vua phái đi làm một nhiệm vụ đặc biệt và quan trọng.)

Hai lãnh đạo tự mình đến, hơn nữa một người là trọng thần triều đình, năm mới đến thăm chỉ sợ sẽ không đơn giản là quan tâm an ủi như vậy, mà cô chỉ là thôn trưởng nhỏ nhỏ như vậy cũng không đáng làm cho Khâm sai đại thần tự mình đến an ủi nhỉ? Tiêu Dực thoáng nghĩ, chỉ sợ là có liên quan đến cung tiền.

Quả nhiên, ngồi xuống uống lên nửa ly trà nhỏ, tán gẫu xong chuyện hôm nay thăm viếng, Huyện lệnh liền chuyển tới đề tài cung tiền chính: “Mấy tháng trước sau khi bản quan báo lên trên triều đình chuyện các người chế tạo cung tiền và săn thú, triều đình rất là coi trọng, Hoàng thượng liền phái Khâm sai đại thần Tiền đại nhân đến.”

Quả nhiên là cung tiền mà, Tiêu Dực rũ mắt lắng nghe, Khâm sai đại thần lên tiếng: “Tiêu Dực này, các người làm ra cung tiền này tốt lắm đấy, nó là người làm ra?”

Tiêu Dực có chút kinh sợ: “Đại nhân, đây là lung tung làm được, không nghĩ tới có thể dùng.”

Khâm sai đại nhân cười đến thân thiết: “Đây là thứ tốt đấy, có cung tiền này, mọi người sẽ không cần lại e ngại dã thú trên núi.”

Tiêu Dực lắc đầu: “Đại nhân, cái này chỉ có thể bắn gà rừng thỏ hoang, gặp được sói cũng không có biện pháp.”

“Vô luận như thế nào, vẫn là thứ tốt.” Khâm sai đại nhân nhấp ngụm trà, chậm rãi nói: “Tiêu Dực này, người cảm thấy cung tiền này có thể dùng cho quân sự không?”

Tiêu Dực chớp chớp mắt, bộ dáng có chút giật mình: “Đại nhân, tiểu dân không hiểu ý này, tiểu dân chưa từng có nghĩ tới việc này, mục đích lúc ban đầu của tiểu dân cũng chỉ là săn mấy con chim trĩ mang về cho phu lang bổ thân mình.”

Khâm sai đại nhân gật đầu nói: “Vậy người hiện tại nghĩ lại, dùng cho quân sự thì như thế nào?”

“Đây.....” Tiêu Dực có chút rối rắm gãi gãi đầu: “Xác nhận có thể à? Chẳng qua, đánh giặc không phải đều cần đao thương ư? Tên này còn chưa có bắn đi, người ta liền tấn công lên đây.....”

“Ha ha ha!” Vài người quan viên cười to: “Tiêu Dực à Tiêu Dực, người không phải là Tú tài ư?”

Tiêu Dực xoa trán: “Thật sự xấu hổ, phỏng đoán trước kia tiểu dân là chưa đọc qua sách này, cho nên không hiểu.”

Ba người nghe nàng nói kỳ quái cũng kì quái theo: “Sao là phỏng đoán?”

“Thật không dám giấu giếm, ta từng ngã đập đầu, chuyện trước kia liền mơ mơ hồ hồ nhớ không được đầy đủ.” Tiêu Dực liêu ngàng đầu lên một cái, quả nhiên trên huyết Thái Dương còn có vết sẹo nhọt nhọt. demcodon-lqđ Tiêu Dực vừa cười nói: “Các vị đại nhân xin mời đừng cười lời ta nói, cung tiền này nếu là có thể lợi nước lợi dân, cũng coi như ta trong lúc vô tình làm ra công hiến vậy.”

Ba đại nhân ngừng cười, Khâm sai đại thần lại nói: “Tiêu Dực này, cung tiền này có bao nhiêu người biết làm?”

“Chỉ có ta và Đàm Chương Nguyệt biết.” Tiêu Dực giương mắt nhìn nàng, hai con mắt vô cùng thành thật chân thành: “Đây là hai người chúng ta làm ra, không dự tính nói cho người khác biết. Nếu là mọi người mọi đều biết làm, chúng ta đây liền không kiếm được tiền.”

Khâm sai đại thần cười cười: “Vậy là được rồi, chuyện này không thể tùy tiện nói cho người khác biết.” Dừng một chút lại nói: “Nếu là triều đình muốn nhận quyền hạn chế tạo cái này, người sẽ có ý tưởng gì không?”

“A?” Tiêu Dực mở to mắt, sau đó lại khôi phục như bình thường: “Ta hiểu được, nếu là muốn dùng cho quân sự, phương pháp chế tạo liền tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.”

Khâm sai đại thần gật đầu, dường như thật vừa lòng với suy nghĩ của nàng: “Nhưng là mặc kệ dùng cho quân sự, hay là dùng cho dân dụng, đều cần phải có số lượng cung tiền lớn, chỉ có người và Đàm Chương Nguyệt biết làm, chén nước không thể giải nắng to đâu.”

Tiêu Dực ngàng đầu: “Nếu là do ta đến phụ trách, mặc kệ là bao nhiêu người đến chế tạo ra, ta đều có thể cam đoan phương pháp chế tạo sẽ không truyền ra ngoài.”

Khâm sai đại thần vui vẻ: “Thật sự?”

“Thật sự. Với ta mà nói, ta còn có thể bảo vệ chén cơm, với triều đình mà nói, bất quá là thêm một hoàng thương*.”

(*hoàng thương: buôn bán với vua, với triều đình.)

* * *

Chuyện hoàng thương đã bàn bạc thỏa đáng, kế tiếp đó là muốn nói cụ thể hạng mục công việc hợp tác. Bởi vì tuy rằng nói là hoàng thương, nhưng gần

đây ngay từ đầu số lượng làm ra sẽ rất nhiều, thứ hai Tiêu Dực là người nghèo nhà, nơi nào có nhiều tiền đến đầu tư như vậy chứ? Cho nên, triều đình là muốn đưa tài trợ cho duy trì, mà muốn nói việc này, làm sao có thể thiếu Đàm Chương Nguyệt tỷ muội hợp tác tốt nhất kiếm trợ thủ của Tiêu Dực?

Trong thời gian chờ đợi thủ hạ nhà sai của Huyện lệnh báo đi mời Đàm Chương Nguyệt, Tiêu Dực tìm lấy cơ ra phòng khách tranh thủ trở về phòng ngủ. Trong phòng ngủ Diệp Khê đang nằm ảp ảp ở trong ổ chăn ôm con thỏ nhỏ xem sách tranh minh họa, đó là sách hai ngày trước đi vào trong thành chơi mới mua về. Hôm nay bên ngoài nhiều nữ nhân, hẳn đành phải ở trong phòng trách nghỉ ngơi, vừa vặn có thể đọc câu chuyện mới.

Tiêu Dực vào phòng chỉ thấy hân nằm trên đệm lớn, hai cái đùi ở dưới chân. Tiêu Dực đi qua kéo chăn đến phần eo của hân: “Khê Nhi, có phải nhàm chán hay không?”

“Thê chủ.” Diệp Khê bỏ qua sách trên hai tay ôm cổ của nàng: “Khê Nhi rất nhớ ngài.”

Tiêu Dực cười, hai tay ôm lại hân: “Người xem sách này đi học chút lời ngon tiếng ngọt đến dỗ thê chủ người ư?”

“Mới không phải đâu, ta nói lời thật lòng. Thê chủ, ngài bàn xong việc chưa?”

“Chưa xong, ta lại đây xem xem người.”

Bên ngoài nổi lên tiếng vang, Tiêu Dực biết là Đàm Chương Nguyệt đến đây. Tiêu Dực hôn yêu lên cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Khê: “Khê Nhi tự mình chơi đi, một hồi liền ngủ một chút, ta đi ra ngoài.”

Diệp Khê ngoan ngoãn gật đầu, nhìn nàng đi ra ngoài lại cầm lấy sách vở. Diệp Khê xem sách một lát, ôm con thỏ nhỏ ngủ một chút, lúc tỉnh lại đã đến giờ nên nấu cơm tối. Diệp Khê mặc xong áo bông dày, mang tiếp cái nón lông thỏ, ôm con thỏ nhỏ sưởi ấm tay mở cửa đi ra ngoài. Trong sân vải nha sai đứng gác, trước cửa phòng khách cửa mỗi người đứng một bên.

Diệp Khê đi qua, còn chưa đi tới cửa nàng kia liền ngăn cản lại: “Tiêu phu lang.”

Diệp Khê chớp mắt mấy cái: “Người biết ta?”

“Dạ.” Nha sai kia không dấu vết đánh giá hân, phu lang nhà nghèo cũng không ăn mặc nhàn nhã như vậy, hân đều không cần làm việc ư? Hơn nữa lớn như vậy còn chơi với con thỏ, giống như tiểu hài tử. Nghĩ tới nghĩ lui, nha sai kia vẫn là cung kính nói: “Các vị đại nhân và Tiêu tiểu thư, Đàm tiểu thư còn đang bàn việc, Tiêu phu lang muốn tìm Tiêu tiểu thư à?”

Còn đang bàn việc à? Diệp Khê sờ sờ con thỏ nhỏ: “Bên trong có mấy người?”

“Năm.”

“À.” Diệp Khê xoay người đi về phòng bếp, bên trong có năm người, cộng bên ngoài là tám người, thêm hân nữa là chín. Diệp Khê đặt hai con thỏ nhỏ ở trên đất: “Tiểu Viên, Tiểu Bạch các người tự mình chơi nha, ta phải nấu cơm.”

Diệp Khê múc một bồn gạo lớn, mặc quần áo có chút dày nên không nâng bồn lên nổi. Diệp Khê đứng ở cửa phòng bếp nhìn nhìn, đi về phía một nha sai cách hân gần nhất: “Ừm.....”

Nha sai kia cũng là nhận ra hân, trong nhà này chỉ có một mình hân là nam tử, khi Tiêu Dực đưa hân vào trong phòng mọi người đều thấy. Nha sai kia cũng cung kính nói: “Tiêu phu lang có gì dặn dò?”

Diệp Khê nắm góc áo của mình, không xác định mình có thể mời nha sai hỗ trợ hay không, dù sao các nàng là quan binh đấy.

Nha sai kia thấy hân không hề rảnh, lại hỏi: “Xin hỏi Tiêu phu lang có gì dặn dò?”

Diệp Khê vốn là có chút sợ người lạ, hiện tại thấy những quan binh này là nữ nhân cao cao mẫm mẽ liền trở nên sợ hãi, nhưng là, nếu như trừ bỏ các nàng, hân cũng tìm không thấy người hỗ trợ. Diệp Khê có chút sợ hãi mà hỏi nàng: “Cái kia... người có thể hay không... có thể hay không..... giúp ta.....”

Nha sai kia nghe được ‘có thể’, ảp ả ả ứng một hồi không nói rõ, nàng nhìn thật hung dữ sao? Diệp Khê giương mắt nhìn lên sắc mặt của nàng, phát hiện nàng cau mày lập tức vừa lui về phía sau vừa lắc đầu: “Không... không cần.... không cần.....”

Nha sai đối diện hai người đi tới kéo người kia ra một cái: “Ta nói, người làm gì thế? Xem dọa người ta rồi kia!”

Nha sai đầu tiên oán uống muốn chết, ta dọa hân? Ta dọa hân như thế nào? Nha sai thứ hai đã cười tủm tỉm mà chào hỏi cùng Diệp Khê: “Tiêu phu lang nè, có chuyện gì cứ việc nói, nàng nọ là mặt lạnh nhưng tốt bụng, người đừng sợ nha.”

Diệp Khê ngừng lui về phía sau, dè dặt cẩn trọng nhìn nàng, nha sai thứ hai vừa cười hỏi: “Tiêu phu lang có phải có chuyện gì cần giúp hay không?”

Ừm, giống như, vẫn là có vẻ hiền lành? Diệp Khê sợ hãi nói: “Ta.. ta không nâng bồn lên nổi.....”

“Ta giúp người nâng nha.” Nha sai kia chỉ chỉ về phòng bếp: “Có phải ở bên trong hay không?”

Diệp Khê gạt đầu, nha sai kia vào phòng bếp: “Tiêu phu lang, là bồn gạo này sao?”

“..... Đúng.”

“Muốn nâng đi đến chỗ nào?”

“Giếng, đến cái giếng.....”

“Muốn vo gạo phải không? Ngươi muốn nấu nhiều gạo như vậy hả? Ăn hết không?”

Diệp Khê nhìn nàng thật sự rất hiền lành, rốt cuộc nói một câu có vẻ lưu loát: “Nấu cho các ngươi ăn.”

Có ba vị đại nhân ở đây, cơm canh khẳng định là không thể tùy tiện. Diệp Khê không có chiều đãi qua người khách tôn quý như vậy, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì cho các nàng ăn. Nghĩ nghĩ, thê chủ các nàng cũng không biết muốn nói tới lúc nào, ngày lạnh như vậy xào rau ra lập tức lạnh, không bằng làm lẩu cho các nàng ăn, còn nóng hổi một chút.

Nhà nông bình thường là có hai cái bếp, một cái bếp nấu cơm, Diệp Khê liền nhóm một cái bếp khác nấu thịt, cầm miếng sườn to cắt trong tủ chén lấy ra, lại cầm mấy con gà ướp muối ra nấu chung, không bao lâu mùi hương trong nồi theo gió bay ra ngoài, một đám nha sai ngoài cửa đều chảy nước miếng.

Tiêu Dực và vài người cũng từ trong phòng khách đi ra, khoảng chừng là bàn mọi chuyện có vẻ khoái trá, Khâm sai đại thần một mặt tươi cười: “Tiêu Dực, nhà ngươi đây là nấu cái gì? Thơm như vậy.”

Nấu thịt đó, còn có thể nấu cái gì chứ? Tiêu Dực cười cười: “Đại nhân, đại khái là phu lang ta đang nấu cơm, ta đi trước nhìn xem.”

“Khê Nhi.”

“Thê chủ, các ngài bàn xong rồi à?” Diệp Khê đang bỏ thêm than vào trong lò lửa: “Thê chủ, cơm đã nấu chín, còn nấu rất nhiều thịt, ăn lẩu được không?”

Lầu à, Tiêu Dực sững sốt, dường như không quá chính thức? Bất quá nghĩ lại một chuyện cũng không có gì, nói không chừng ba vị đại nhân còn cảm thấy ăn ngon nữa. Tiêu Dực cười nói: “Được, ta đi lấy bếp lò, Đàm Chương Nguyệt, tiếp đón ba vị đại nhân ngồi.”

“Lầu là cái gì?” Có đại nhân hỏi.

“Lầu à?” Tiêu Dực cười: “Lầu là loại vô cùng thích hợp ăn vào trời lạnh, ba vị đại nhân lập tức sẽ biết là cái gì, nhất định cho các ngài ăn thân ấm lòng cũng ấm, cảm thấy chuyến đi này không tệ.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Dòng Chảy Vô Tâm

Chuyện cung tiền đã bàn ổn thỏa, tiếp theo phải chọn nơi xây nhà xưởng. Tiêu Dực chỉ cần đưa danh sách vật dùng cho nhà xưởng cần làm cung tiền nói cho quan phủ, những chuyện này đều có người đi lo lắng chuẩn bị. Cô và Đàm Chương Nguyệt sẽ chờ nhà xưởng xây xong lại tuyển công nhân dạy các nàng làm ra là được. Mấy ngày trước khi nhà xưởng xây xong, cô còn có thể bàn một chút làm ăn với Bành gia.

Lần này là Tiêu Dực chủ động hẹn Bành đương gia, địa điểm gặp mặt tự nhiên ngay ở Chân Vị Lâu. Bao một phòng nhỏ cũng vừa ba người ngồi, Bành Thục Yên châm trà cho Bành đương gia và Tiêu Dực nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ: “Tiêu tiểu thư, nghe nói triều đình tham gia làm ra cung tiền?”

Tiêu Dực gạt đầu: “Đúng vậy, nghe nói muốn mở rộng trong cả nước, làm cho mọi người đều có thể lên núi đi săn thú.”

“Chỉ là dùng để săn thú thôi sao?” Bành Thục Yên nhìn nhìn Bành đương gia, lại nói: “Chẳng lẽ không còn công dụng khác à?”

Tiêu Dực cười đến thật chân thành: “Chuyện này ta cũng không biết, không dám hỏi nhiều.”

Bành Thục Yên nhấp mím môi, có chút mất hứng quay đầu, vì sao nàng lại đối xử với hần xa lạ như vậy? Bành đương gia làm như uống trà đủ, lúc này mới từ từ mở miệng: “Nói như vậy, việc làm ăn cung tiền này ta không thể làm?”

Tiêu Dực cười cười: “Việc làm ăn của đương gia nhiều như vậy, cũng không để ý chút cung tiền kiểu này, dựa vào thực lực của hàng buôn bán lớn nhất thiên hạ của Bành gia đến làm ăn sẽ làm cho triều đình lo lắng, nói không chừng sẽ có nguy hiểm, vẫn là làm chút việc làm ăn an ổn lại kiếm được tiền mới tốt.”

Bành đương gia nhìn nhìn nàng: “Nhìn qua ngươi rất là thông minh, không giống người làm ăn bình thường, vậy ngươi cảm thấy làm ăn kiểu nào là an ổn lại kiếm được tiền?”

“Tự nhiên là làm thịt muối rồi.”

“Ý của Tiêu tiểu thư là chúng ta hợp tác làm thịt muối bán?”

Tiêu Dực cười: “Bành gia làm ăn buôn bán, chỗ nào cần hợp tác với người khác?” Cười xong lại lắc đầu nói: “Lại nói, trừ phi bắt đắc dĩ, ta sẽ không hợp tác với người khác.”

“Vậy à?” Bành đương gia hếch góc chân mày lên: “Nhưng là, lúc trước Tiêu tiểu thư và Đàm tiểu thư cùng nhau bán con mồi bán thịt muối, chẳng lẽ đó không phải là hợp tác à?”

“Nàng không giống.” Tiêu Dực không kiêng dè: “Nàng là người một nhà.”

Bành đương gia cười đến sâu xa: “Tiêu tiểu thư cũng có thể đem ta trở thành người một nhà.”

Tiêu Dực cười cười, không muốn cùng bà bàn về đề tài này nữa, chỉ nói: “Ý của ta là, ta đem phương pháp làm thịt muối nói cho ngài.”

“Vậy à?” Tuy là nghi vấn, nhưng biểu cảm trên mặt Bành đương gia lại không có biến hóa gì: “Tiêu tiểu thư muốn đem phương pháp làm thịt muối nói cho ta biết?”

“Làm thịt muối kỳ thật rất đơn giản, về sau từ từ mọi người đều có thể nghĩ ra, nhưng ngay hiện tại quả thật có thể kiếm được món tiền, nếu ngài nguyên ý, ta liền nói cho ngài biết.”

“Như vậy, ngươi có yêu cầu gì?”

Tiêu Dực vừa cười vừa nói: “Một bên nguyên mua, một bên nguyên bán, chỉ cần bàn giá thành công thì trao đổi. Bành đương gia cảm thấy ta còn thêm vào cái yêu cầu gì?”

“Ha ha ha.” Bành đương gia cười to: “Tiêu tiểu thư quả nhiên là người làm ăn, ta hiện tại có chút muốn đem ngươi nhét vào dưới trướng.”

“Bành đương gia nói đùa, Tiêu Dực chỉ là một người phụ nhân mạnh mẽ, chỗ nào lọt vào mắt của ngài.”

Bành đương gia thu nụ cười, nhìn nhìn qua nhi tử một bên, có ý chỉ nói: “Là Yến nhi đề cử ngươi với ta, ngươi là vào mắt của hần.”

Biểu cảm của Tiêu Dực không thay đổi: “Nói vậy công tử không biết nhiều người lắm, cho nên nhìn người không đúng.”

Bành Thục Yến thay đổi sắc mặt: “Tiêu tiểu thư, nàng có ý gì?”

“Ý chính là, kỳ thật ta thật sự không có kinh nghiệm làm ăn gì, nên không làm ăn lớn được.”

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt Bành Thục Yến mới hoãn lại chút, Tiêu Dực nói tiếp: “Bành đương gia, chúng ta vẫn là đến nói chuyện giá đi.”

Bành đương gia cười ha ha vài tiếng, chậm rì rì nói: “Tiêu Dực à, ngươi xem, ta có chín nữ nhi, nhưng là ta chỉ có một nhi tử.”

“Có nữ có nam, đương gia thật may mắn.”

“Ta chỉ có một nhi tử, cho nên càng thêm sủng ái hần, hần nghĩ muốn cái gì ta đều sẽ hết sức cho, cho dù ta cảm thấy thứ hần muốn chưa chắc là tốt nhất, ta cũng sẽ thỏa mãn hần. Ngươi cũng thấy được, Yến nhi mặc dù từ nhỏ đã được cưng chiều đến lớn lên, nhưng hần tuyệt đối không kiêu căng. Hần là người ôn hòa hiền lương thành thạo, cư xử có lễ, và, tương mạo Yến nhi cũng coi như được kế thừa, ngươi có biết có bao nhiêu người muốn cưới Yến nhi ta làm vợ không?”

Tiêu Dực cúi đầu rũ mắt, cười nói: “Đương gia, Tiêu Dực chưa thấy qua cảnh đời gì, kỳ thật, chuyện gia đình giàu có ta thật sự không hiểu, chúng ta vẫn là đến nói chuyện phương pháp làm thịt muối đi.”

Bành Thục Yến lại thay đổi sắc mặt: “Tiêu Dực, ta có cái gì không tốt ư?”

Tiêu Dực một mặt không hiểu: “Công tử rất tốt, ta chưa nói qua công tử không tốt.”

Bành đương gia thở dài: “Tiêu tiểu thư, nói trắng ra là Yến nhi coi trọng ngươi, ta muốn đem Yến nhi hứa gả cho ngươi.”

Tiêu Dực há miệng thở dốc, có chút giật mình nhưng cô vẫn hiểu được lời nói như thế, còn là ở trước mặt Bành Thục Yến. Đối phương lại thẳng thắn chính trực, Tiêu Dực cũng không lại nói chuyện vòng vo, đành phải nói thẳng: “Đa tạ đương gia ưu ái, chính là, Tiêu Dực đã có phu lang.”

Bành đương gia lơ đãng nói: “Đó có chuyện gì chứ? Nữ tử nhiều thêm vài người phụ thị là chuyện bình thường.”

“Nữ tử nhiều phụ thị quả thật là chuyện bình thường.” Tiêu Dực cười cười, Bành Thục Yến vui vẻ, chỉ nghe nàng lại hỏi: “Xin hỏi đương gia, làm người,

giữ lời hứa có quan trọng hay không? Nữ tử khi hết lòng tuân thủ lời hứa thì như thế nào?”

“Mặc kệ làm người là nữ tử, giữ lời hứa tất nhiên là quan trọng nhất, lời hứa nhất định là phải giữ.”

“Tiêu Dực từng nhận lời với phu lang, không cưới phu thi, chỉ cần một mình hắn.”

Bành đương gia ngậy người ra, Bành Thục Yến cũng ngậy người ra.

Tiêu Dực tiếp tục: “Cho nên, chỉ có thể đa tạ ý tốt của Bành đương gia.”

Sắc mặt Bành Thục Yến trắng bệch, đứng dậy liền xông ra ngoài. Biểu cảm trên mặt Tiêu Dực không thay đổi, thậm chí ngay cả quay đầu liếc mắt một cái cũng không có. Bành đương gia thở dài, chính bà cũng là người xem trọng lời hứa, sao có thể yêu cầu nữ tử trước mắt này hủy bỏ lời thề của nàng chứ?

* * *

Việc hôn nhân kết hợp không thành, làm ăn vẫn là muốn làm, Bành đương gia và Tiêu Dực bàn ổn thỏa giá xong sau đó thanh toán tiền, hẹn tốt ngày hôm sau mang Diệp Khê lại đây dạy phối hương liệu và cách làm. Bởi vì đối với gia vị nơi này, Diệp Khê biết nhiều hơn Tiêu Dực. Lúc Diệp Khê biết mình phải đi ra ngoài dạy người khác làm thịt muối vẫn là có chút kích động: “Thê chủ, ta lại có thể giúp ngài kiếm tiền?”

Tiêu Dực cười cười: “Đúng vậy, Khê Nhi rất lợi hại, làm thịt muối còn hoàn hảo hơn ta, đương nhiên phải cho người đi.”

“Nhưng là.....” Diệp Khê có chút khản trương mà nắm góc áo của mình: “Ta không biết dạy như thế nào hết.”

“Rất đơn giản, Khê Nhi chỉ cần nói với các nàng phải điều phối hương liệu như thế nào, trong lúc phối hương liệu phải thả trong đó những gì, phải làm như thế nào thịt mới sẽ không thối là được rồi.”

Diệp Khê nghiêng đầu: “Như thế là được rồi?”

“Đúng vậy.”

* * *

Ngày hôm sau, Tiêu Dực như lời hẹn mang theo Diệp Khê đi Chân Vị Lâu. Phía sau Chân Vị Lâu có chút sân nhỏ, Bành đương gia liền an bài Diệp Khê ở trong một cái sân nhỏ trong đó dạy những người đó làm thịt muối. Loại chuyện trong phòng bếp này bình thường là nam nhân đến làm, bởi vậy Bành đương gia an bài người đến học tập cũng đều là nam tử. Không có nữ tử ở đây nên Diệp Khê cũng thả lỏng chút, nói chuyện tiếng mặc dù không lớn, nhưng là có thể làm cho bọn họ đều nghe được rõ ràng.

Tiêu Dực và Bành đương gia ngồi ở chỗ bàn đá không xa uống trà nói chuyện phiếm. Bành đương gia cũng không nhắc lại chuyện cưới gả, chỉ trò chuyện với Tiêu Dực chút chuyện nhà: “Tiêu tiểu thư đối với Tiêu phu lang tình thâm như thế, chắc là có một đoạn câu chuyện xinh đẹp?”

Tiêu Dực cười cười: “Không có câu chuyện gì, chính là lớn lên cùng một thôn, sau đó không biết vì sao lại cưới hắn, đã cưới về thì tự nhiên là sẽ đối xử tốt với hắn.”

“Tiêu phu lang ngây thơ, hiện giờ Tiêu tiểu thư cũng làm hoàng thượng, nhất định là bận rất nhiều chuyện. Nếu là Tiêu tiểu thư không ở bên cạnh, chi sợ Tiêu phu lang sẽ không thích ứng.”

Tiêu Dực nhìn về phía Diệp Khê ánh mắt mềm mại: “Khê Nhi là người ngây thơ, nhưng hắn không phải đồ ngốc, có thể chăm sóc chính mình.”

Bành đương gia ngẩng người ra, vội hỏi: “Ta không có ý xem nhẹ quý phu lang.”

Tiêu Dực cười cười: “Ta thích người vô cùng đơn giản, thích cuộc sống vô cùng đơn giản. Nếu không phải muốn có cơm ăn, có quần áo mặc, ta thật sự không muốn làm ăn gì.”

Bành đương gia không nói chuyện, chỉ dùng một loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, người còn trẻ tuổi, đúng là lúc hăng hái cố gắng, sao có thể có loại cảm giác chán ghét tất cả thế này?

Hai người tự chìm trong tâm sự của mình, lúc này Bành Thục Yến bụng nẩy đĩa điểm tâm tiến vào: “Mẫu thân, Tiêu tiểu thư.”

Tiêu Dực hoàn hồn, cũng cười chào hỏi với hắn: “Chào Bành công tử.” Giọng điệu nói chuyện bình thường với hắn giống như trước kia, thoáng như không trải qua buổi nói chuyện xấu hổ hôm qua.

Bành Thục Yến cũng một bộ dáng không xảy ra chuyện gì, đặt tất cả điểm tâm lên trên bàn, nói với Tiêu Dực: “Tiêu tiểu thư, kêu Tiêu phu lang lại đây cùng dùng chút điểm tâm đi.”

Tiêu Dực gật đầu, vẫy tay về phía Diệp Khê: “Khê Nhi, lại đây nghỉ ngơi một chút, ăn chút điểm tâm.”

Diệp Khê ngẩng đầu, thấy Bành Thục Yến đứng ở bên cạnh Tiêu Dực, gấp đến độ bỗng nhiên đứng lên. Diệp Khê đứng quá nhanh, trong lúc nhất thời

trước mắt biến thành màu đen choáng váng, một thân đứng không vững liền ngã về phía sau.

“A --” Diệp Khê kêu sợ hãi, cánh tay quơ quơ ở trong không trung, cái gì cũng chưa bắt được người đã ngã xuống, âm thầm một tiếng dè lật một cái bòn, bòn lật vào một bên. Diệp Khê nghiêng một cái, chân cũng không biết đạp vào cái gì, hoàn toàn lẫn hai vòng trên mặt đất mới dừng lại.

“Khê Nhi!” Tiêu Dực kêu to, vội vàng chạy tới, Diệp Khê đã được một nam nhân nâng đứng dậy. Tiêu Dực ôm thân thể hần đi qua một bên xem xét: “Khê Nhi, ngã tới chỗ nào? Đau chỗ nào?”

Diệp Khê khịt khịt mũi sờ sờ trên người: “Hình như... không đau.”

“Khê Nhi?”

“Thật sự không đau, thê chủ, ta mặc quần áo thật dày, không ngã sắp xuống, chính là, làm lật đổ nhiều thứ như vậy.” Tiêu Dực nhìn theo ánh mắt Diệp Khê qua, trên đất rải một đồng gia vị lớn, còn có một chậu thịt bị đá ngã lẫn, có nam tử đang thu dọn.

Tiêu Dực phui phui gia vị dính đầy trên mái tóc của hần: “Không có việc gì, không ngã đau là tốt rồi.”

“Nhưng mà... quần áo dơ bẩn rồi.” Diệp Khê giặt nhẹ quần áo trên người, mặt trên dính rất nhiều gia vị, còn ẩm ướt một miếng lớn, dính chút bùn.

“Không có việc gì, ta mang người đi mua một bộ mới.”

-“Trên đường rất nhiều cửa hàng còn chưa buôn bán, mua mới cũng không nhất định mặc hợp, hiện tại thay một bộ ở đây đi.” Bành đương gia nói xong, lại nói với Bành Thục Yên nói: “Yên nhi, con mang Tiêu phu lang đi gội rửa, đổi bộ quần áo khác đi.”

Bành Thục Yên gật đầu tiến lên kéo Diệp Khê: “Tiêu phu lang, ta mang người đi rửa mặt chải đầu lại.”

Diệp Khê nhìn nhìn Bành Thục Yên, lại nhìn nhìn Tiêu Dực, Tiêu Dực ôn hòa nói: “Đi đi, ta liền ở trong này chờ người.”

Mặc dù không muốn rời đi, nhưng Diệp Khê cũng tự biết quần áo trên người quả thật không thể lại mặc, còn có gia vị trên tóc cũng phải gội rửa, đành phải gật đầu nói: “Vây thê chủ chờ ta, ta rất nhanh sẽ quay lại.”

“Ừ, ta chờ người.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tuyển Dụng

Diệp Khê mang theo làn váy bản đi theo Bành Thục Yên vào một cái phòng, nước ấm rất nhanh đã đưa tới, hai gã sai vặt tiến lên giúp hần cởi áo váy. Diệp Khê sợ tới mức liên tục lui về phía sau: “Ta... ta có thể tự mình.....” Diệp Khê phản ứng ngược lại làm dọa hai gã sai vặt kia nhảy dựng. Hai gã sai vặt tiến lên cũng không phải, lui về phía sau cũng không phải, chỉ đành phải nhìn Bành Thục Yên.

Bành Thục Yên vẫy vẫy tay để cho hai gã sai vặt lui ra, tự mình tiến lên nói: “Ta giúp người được không? Người xem, tóc của người cũng dính lên rất nhiều gia vị, người nhìn không thấy, ta đến giúp người rửa được không?”

Diệp Khê nhìn hần, nhỏ giọng nói: “Ta tự mình rửa là được rồi.”

Bành Thục Yên chỉ chỉ nước ấm: “Vây người nhanh rửa đi, đợi tí nước sẽ lạnh.”

Diệp Khê thử nhiệt độ nước, sau đó cúi người rửa tóc của mình. Bành Thục Yên đứng ở một bên, chờ hần rửa xong liền đưa cái khăn cho hần.

“Cám ơn.” Diệp Khê nhỏ giọng nói lời cảm tạ.

Bành Thục Yên cười cười: “Không nên khách khí.”

Diệp Khê không lại trả lời, trong phòng lại yên tĩnh xuống, Bành Thục Yên nhìn hần lau tóc một hồi không nói chuyện, đành tìm cách nói chuyện với hần: “Tiêu phu lang, người làm sao nghĩ ra được cách làm thịt muối vậy?”

Giống như không dự đoán được hần sẽ nói chuyện với mình, Diệp Khê trước gương mắt nhìn hần, sau đó mới chậm rãi trả lời: “Là thê chủ dạy ta làm.”

Bành Thục Yên có chút kinh ngạc: “Tiêu tiểu thư? Nàng biết làm những chuyện trong phòng bếp?”

Diệp Khê gật đầu, thê chủ tất lợi hại, biết rất nhiều thứ những người khác không biết.

Bành Thục Yến vừa cười vừa nói: “Cũng đúng, nàng ngay cả dây xích tay của nam nhân cũng biết đan, biết làm những chuyện trong phòng bếp chuyện cũng không kỳ quái. Tiêu phu lang, ừm, ta có thể gọi ngươi là Diệp đệ đệ không?”

Diệp Khê lại nhìn nhìn hắn, không rõ hắn vì sao muốn kêu mình là đệ đệ, bọn họ cũng không phải huynh đệ. Bành Thục Yến cũng đã tự kêu: “Diệp đệ đệ, Tiêu tiểu thư là người có bản lĩnh, nhìn xem nàng có thể làm ra cung tiễn này còn dám lên núi săn thú sẽ biết.”

Nói đến chuyện của Tiêu Dục, Diệp Khê lại thật ra thật tự hào: “Thê chủ rất lợi hại.”

Trên mặt Bành Thục Yến cũng có chút nhu hòa: “Nữ nhân có bản lĩnh, còn bộ dáng của nàng lại tuấn lãng, sẽ bị rất nhiều nam nhân nhớ thương, ngươi có biết không?”

Diệp Khê nho nhỏ lo lắng vài giây, gật đầu nói: “Ta biết. Trong thôn có thật nhiều nam tử thích nàng.” Diệp Khê dừng một chút, lại nói: “Nhưng là thê chủ không thích bọn họ.”

Bành Thục Yến cười cười, nói: “Nữ nhân trên đời này không có ai mà không có ba phu bốn thĩ, tính tình của ngươi tốt như vậy, ngày sau nàng lại nạp người khác, ngươi nhất định sẽ bị khi dễ.”

Diệp Khê ngăn người nhìn hắn, giọng nói thoáng cao quãng tám: “Thê chủ nói, nàng không thích bọn họ, cũng sẽ không cưới bọn họ.”

“Đó là nàng không thích, nếu là gặp được người nàng thích thì sao? Nàng còn có thể không cưới ư? Nếu là cưới phải người khi dễ ngươi, ngươi phải làm sao?” Bành Thục Yến đề cho hắn suy nghĩ hai giây, lại nói: “Diệp đệ đệ, ngươi xem, ta sẽ không khi dễ ngươi, ta ở chung với ngươi thì thế nào?”

Diệp Khê chớp chớp mắt: “Ngươi ở chung với ta?”

“Đúng vậy, ta ở chung với ngươi.”

Diệp Khê nhúc nhích đầu, vẫn là không rõ: “Vì sao? Ngươi không gả cho người khác à?”

Hờ..... Bành Thục Yến nhấp hé miệng, sau khi hiểu một chút đành phải nói: “Ta gả cho thê chủ ngươi, là có thể ở chung với ngươi.”

“Không được!” Diệp Khê không chút nghĩ ngợi nói ra khỏi miệng, còn tức giận bỏ thêm một câu: “Thì ra ngươi cũng nhớ thương thê chủ ta.”

Bành Thục Yến có chút xấu hổ, mà lúc này không phải lúc xấu hổ. Bành Thục Yến vẫn nhẹ nhàng như cũ nói: “Diệp đệ đệ, ngươi xem, nàng không cưới ta về sau cũng sẽ cưới người khác, không bằng cưới ta, ta cam đoan sẽ không cho ngươi chịu ủy khuất.” Dừng một chút, lại nói: “Nàng cưới ta, sẽ không cần lại vất vả đi kiếm tiền, ngươi xem, nàng lên núi đi săn thú nhiều nguy hiểm, chẳng lẽ ngươi không lo lắng ư?”

“Ta.....” Diệp Khê nhấp hé miệng, có chút nổi giận nói: “Về sau thê chủ không đi săn thú, nàng muốn đi dạy người khác làm cung tiễn.”

Bành Thục Yến vừa cười nói: “Người quan phủ kêu nàng đi dạy người khác làm cung tiễn, nói không chừng cũng sẽ kêu nàng đi dạy người mua cung tiễn này săn thú như thế nào, đúng hay không?”

“Đó.....” Chuyện này quả thật rất có thể, giống trước kia người trong thôn đến học săn thú, thê chủ cũng sẽ mang theo các nàng đi lên núi vài ngày chỉ điểm một chút mới để cho các nàng tự đi bắt.

“Còn nữa, ngươi nghĩ lại đi, thê chủ ngươi trước kia vì cái gì đi săn thú?”

Diệp Khê thành thật nhớ lại: “Là muốn cho ta ăn thịt.” Nhấp hé miệng lại nói: “Thê chủ nói thân thể ta không tốt, phải ăn thịt.”

Bành Thục Yến có chút kinh ngạc khi nghe được câu trả lời như vậy, ánh mắt chợt lóe lên, hắn biết khi đó Tiêu tiểu thư là nghèo khó, nhưng là không có nghèo đến mức phải đi lên trên núi mạo hiểm. Hắn vẫn không rõ sao nàng có thể nghĩ đến lại muốn đi săn thú mạo hiểm sinh mệnh, cho rằng nàng trái phải cũng bắt quá là vì tiền, không nghĩ tới là vì để cho Diệp Khê tắm bổ. Bất quá trọng điểm của hắn không ở trong câu trả lời của Diệp Khê, mà là muốn lợi dụng câu trả lời của y. Bành Thục Yến tiếp theo nhân tiện nói: “Ngươi xem, trên đường đều có bán thịt, nàng vì sao muốn lên núi đi săn thú chứ? Trên núi nguy hiểm như vậy nàng còn đi, chính là bởi vì nàng không có tiền mua thịt, đúng không?”

Diệp Khê nắm góc áo của mình, hít vào một hơi phản bác nói: “Hiện tại nhà chúng ta đã có tiền, còn có rất nhiều thịt, không cần đi mua.”

Bành Thục Yến giống như bắt đắc dĩ mà thờ dãi: “Diệp đệ đệ, ngươi nghĩ lại đi, nếu là nàng không đi săn thú các ngươi liền không có con mồi cầm bán, và không kiếm được tiền. demcodon-ddlqd Thịt trong nhà cũng sẽ có một ngày nào đó ăn hết, cho nên nói, nàng vẫn là phải đi săn thú, mặc kệ là tự nàng đi lên núi bắt, hay là đi dạy người khác bắt, đều là nguy hiểm. Chẳng lẽ ngươi nguyện ý để cho đi nàng mạo hiểm vì ngươi? Nàng là thê chủ của ngươi, nàng đối xử tốt với ngươi như vậy, ngươi cũng muốn vì nàng suy nghĩ lại có đúng hay không?”

Diệp Khê mím môi không nói lời nào, ‘Bành công tử nói, hình như là đúng.’

Bành Thục Yến tiếp tục: “Ngươi xem, ta có rất nhiều tiền, nếu nàng cưới ta, tiền của ta cũng là của nàng. Nàng không cần đi mạo hiểm còn có tiền mua đồ ăn, thịt, đồ ăn vặt cho ngươi đều có thể. Nhà của ta còn có rất nhiều cửa hàng, nàng có thể đến quản lý cửa hàng, cũng có thể kiếm tiền; hơn nữa một chút nguy hiểm cũng không có. Còn có, ta đoán, trong ngày thường phỏng đoán nàng không có nhiều thời gian ở bên ngươi đúng không? Nàng cưới ta, sẽ không cần lại vất vả mà sống kẻ bốn ba, nàng có thể dùng nhiều thời gian ở bên ngươi. Lúc nàng không rảnh, ta cũng sẽ ở bên ngươi, mang ngươi đi

ăn ngon, đi chơi, mua rất nhiều thứ nam nhi nhà khác đều thích cho người, làm cho người rất nhiều quần áo xinh đẹp, còn cho người rất nhiều tiền, như vậy không tốt ư?”

Diệp Khê vặn xoắn góc áo của mình, Bành công tử có nhiều thứ như vậy, thê chủ có thể thích y hay không? Diệp Khê lắc đầu, sẽ không sẽ không, hẳn phải tin tưởng thê chủ..... Nghĩ là nghĩ như vậy, trong lòng vẫn là có lo lắng. Diệp Khê nhìn y trong mắt liền mang theo chút kinh hoàng: “Ta... ta không cần người ở bên cạnh, ta cũng không cần người mua thứ gì cho ta, thê chủ.... thê chủ cũng sẽ không... sẽ không muốn tiền của người.....”

“Vậy người không muốn nàng mỗi ngày ở bên người ư? Vậy người nguyện ý để nàng đi làm chuyện nguy hiểm ư? Ngon núi nguy hiểm như vậy, nếu nàng bị thương, hoặc là nói.....” Bành Thục Yên dừng một chút, tựa hồ không muốn nói câu tiếp theo, nhưng vẫn là nói tiếp: “Nếu như nàng chết, vì người đi làm chuyện nguy hiểm mà chết, người làm sao đây? Người sẽ không áy náy ư?”

Diệp Khê mở to trong mắt tràn đầy mặt mớ, hẳn không muốn thê chủ chết.....

Bành Thục Yên nhẹ giọng nói: “Diệp đệ đệ, người đi nói với nàng, để cho nàng cưới ta, được không? Cưới ta nàng sẽ không cần đi lên núi săn thú, chúng ta cùng nhau thông suốt phóng khoáng sống cả đời được không?”

Diệp Khê hơi nhếch môi, dùng sức vặn xoắn góc áo của mình. Bành Thục Yên đi qua một bên lấy quần áo được chuẩn bị từ trước: “Người xem, quần áo này xinh đẹp như vậy, vật liệu may mặc cũng là tốt nhất, chỉ cần người nguyện ý, về sau người đều có thể mặc xinh đẹp như vậy.....”

“Ta không cần mặc quần áo của người.”

Bành Thục Yên sừng sốt, nghe thấy giọng nói của hắn như là có lấy dũng khí: “Bành công tử, người có tiền như vậy, khẳng định có rất nhiều nữ tử vì tiền của người mà thích người. Người có thể đi gả cho các nàng, ta không cần tiền của người, thê chủ ta cũng sẽ không muốn tiền của người. Chúng ta có thể tự mình kiếm tiền, ta cũng sẽ giúp đỡ thê chủ kiếm tiền. Thê chủ sẽ mua quần áo xinh đẹp cho ta, ta không cần mặc của người. Thê chủ sẽ không chết, ta sẽ kêu nàng không cần đi săn thú. Ta có con thỏ nhỏ ở bên ta, ta không cần người ở chung. Ta... ta..... dù sao thê chủ sẽ không cưới người, nàng nói nàng chỉ cần một phu lang là ta, người muốn gả nàng, nàng cũng sẽ không cưới.”

Nói năng lộn xộn xong, Diệp Khê liền mở cửa chạy đi, gã sai vặt bên ngoài cũng không dám ngăn cản hắn. Diệp Khê kéo theo làn váy chạy, may mắn băng tuyết trên đất đều được quét sang hai bên sẽ không trơn. Diệp Khê chạy tới sân làm thịt muối cách vách, Tiêu Dục và Bành đương gia còn đang ngồi ở đó uống trà, thấy hắn xa xa đã chạy tới liền hoảng hốt: “Khê Nhi? Làm sao vậy?”

“Thê chủ.” Diệp Khê có chút thở hồng hển, trên người mặc nhiều lần, nhưng áo bông bên ngoài và váy lúc trước bị té ngã còn dính nước có vẻ rất nghiêm trọng.

“Khê Nhi làm sao vậy? Ai khi dễ người?” Tiêu Dục nóng vội hỏi, thấy quần áo hắn không đổi cũng bất chấp, lập tức cởi áo bông ẩm ướt của hắn mặc áo của mình. Dù sao bên trong cũng có mặc quần áo, người khác cũng nhìn không thấy cái gì, nhiều lần miệng nói không xuôi tai thôi, đều không quan trọng hơn người, vạn nhất sinh bệnh cũng không tốt.

Diệp Khê lại múa tay không chịu mặc: “Thê chủ, không cần, ngại lạnh.”

“Ta không lạnh, áo mặc bên trong cũng rất dày, Khê Nhi ngoan, mặc vào.”

Bành đương gia quay đầu dặn dò gã sai vặt: “Lấy một cái áo khoác của ta đến.” Gã sai vặt kia lên tiếng trả lời đi, đi cầm lấy quần áo tới rồi đứng sát bên cạnh Bành Thục Yên mới đến. Bành Thục Yên cắn cắn môi, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Mẫu thân.”

“Yến nhi, sao lại thế này? Không phải con mang Tiêu phu lang đi thay quần áo ư? Sao quần áo cũng không đổi?”

Tiêu Dục cũng nhìn hắn, sau đó dùng ánh mắt hỏi Diệp Khê. Hai tay Diệp Khê ôm chặt eo Tiêu Dục dán ở trong lòng nàng, giọng buồn bã nói: “Ta không muốn mặc của hắn.”

“Được, vậy mặc của ta trước, đợi lát nữa chúng ta trở về đi.” Tiêu Dục trấn an Diệp Khê, ngẩng đầu nói: “Không biết Bành công tử có thể nói đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Bành Thục Yên bĩu môi: “Không có gì.”

Diệp Khê ngẩng đầu: “Thê chủ, ngại nói cho hắn biết, chúng ta tự mình biết kiếm tiền, chúng ta không cần tiền của hắn, ngại không cần cưới hắn.”

Tiêu Dục nhủ mảy, lại giãn mảy cười nói: “Khê Nhi yên tâm, ta sẽ không cưới người khác.”

Diệp Khê an tâm nở nụ cười, sắc mặt mẫu tử Bành gia đều thay đổi. Bành gia chủ trách cứ nhìn Bành Thục Yên liếc mắt một cái, Bành Thục Yên cũng cắn môi xanh cả mặt. Tiêu Dục cũng mặc kệ các nàng như thế nào, chỉ lạnh lùng nói: “Thủ đoạn của Bành công tử thật tốt, dùng thủ đoạn nhỏ ở trên người Khê Nhi không khỏi quá tài giỏi, vẫn là chỉ dùng trong sân lớn nhà giàu mới có thể tận tình thi triển. Bành gia chủ, hôm nay phu lang không tiện, trước hết cáo từ.”

“Thời tiết rét lạnh, Tiêu tiểu thư trước thêm cái áo khoác.....”

“Không cần.”

Bánh đương gia thờ dài, nhìn nàng ôm lấy phu lang của mình ra cửa sân nhỏ mới hơi trầm mặt: “Yến nhi, con làm việc luôn luôn có chừng mực. Nhưng hôm nay, con chẳng những đánh mất mặt mũi của con, còn đánh mất mặt mũi của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

“Thê chủ, ta sẽ cố gắng giúp ngài kiếm tiền, ngài đừng cần tiền của hần có được không? Ngài đừng cưới hần.” Vừa ra cửa lớn Chân Vị Lâu, Diệp Khê liền vội vàng tìm kiếm cam đoan ở Tiêu Dực.

Tiêu Dực sừng sốt, tiện đà nói: “Ta sẽ không cưới hần, cũng sẽ không cần tiền của hần. Khê Nhi, Bánh công tử nói cái gì với người?”

Diệp Khê thành thành thật thật đem những chuyện hai người nói ở trong phòng ra kể cho Tiêu Dực nghe. Sau đó năn nỉ nói: “Thê chủ, ngài đừng đi săn thú nữa được không? Khê Nhi không muốn ngài gặp chuyện không may.”

Tiêu Dực cười: “Ta đã không đi săn thú, Khê Nhi không phải biết rồi sao?”

“Vậy ngài về sau cũng không cần đi săn nữa, cũng không cần đi dạy người khác săn.”

Tiêu Dực ôm lấy hần: “Khê Nhi người không tin ta à? Ta rất lợi hại, ta biết công phu, lại có cung tiễn, người xem, ta đi săn lâu như vậy, chuyện gì cũng chưa xảy ra.”

“Nhưng là.....” Diệp Khê cắn cắn môi, không biết nên phản bác nàng như thế nào. Tiêu Dực lại nói: “Khê Nhi yên tâm, ta về sau muốn dạy người làm cung tiễn, có tiền công, cũng không rảnh lại đi săn thú.”

Diệp Khê nghĩ lại cũng đúng, mới gật đầu nói: “Ta không muốn thê chủ đi mạo hiểm vì ta.”

Trong lòng Tiêu Dực âm áp: “Đồ ngốc, ta còn muốn Khê Nhi ở bên cạnh ta cả đời đây, làm sao có thể đi mạo hiểm chứ.” Nghĩ nghĩ lại trịnh trọng cam đoan nói: “Khê Nhi yên tâm, gặp được nguy hiểm ta sẽ nhanh trốn đi, ta, luyện tiếu bỏ lại Khê Nhi.”

* * *

Thê chủ đã nhận lời, Diệp Khê cũng không lại buồn lo vô cớ, chính là việc dạy người ở Chân Vị Lâu làm thịt muối còn chưa có kết thúc. Mặc dù trong lòng không vừa ý, Diệp Khê cũng vẫn là lại đi Chân Vị Lâu. Diệp Khê có chút không muốn đi, nhưng là để cho một mình thê chủ hần đi hần lại càng không vui, không biết Bánh công tử kia còn dùng biện pháp gì đi lừa gạt thê chủ nữa không, cho nên hần phải theo một bên nhìn chăm chăm mới được. Vì thế ngày hôm sau, Diệp Khê lại cùng Tiêu Dực đến Chân Vị Lâu.

Bánh gia chủ và Tiêu Dực hàn huyên vài câu liền mượn cớ rời đi. Tiêu Dực không gặp được bóng dáng Bánh Thục Yến, liền nói với Diệp Khê: “Khê Nhi, người ở chỗ này dạy bọn họ, ta đi tìm Bánh công tử.”

“Thê chủ.” Diệp Khê vội kéo nàng, ánh mắt tràn đầy kinh hoàng.

Tiêu Dực dịu dàng vỗ vỗ lên mặt hần: “Khê Nhi ngoan, ngày hôm qua ta cho rằng Bánh công tử làm chuyện không tốt với người, hiểu lầm hần, cho nên đi gặp hần nói lời xin lỗi, thuận tiện nói cho hần biết ta sẽ không cưới hần.”

Diệp Khê bĩu môi, một hồi mới rầu rĩ nói: “Vậy hần muốn cướp thê chủ của ta, cái này cũng chưa tính là chuyện không tốt ư?”

Tiêu Dực ngần ra, tiện đà mỉm cười gật đầu: “Quả thật là chuyện không tốt, bất quá, ngày hôm qua ta nói lời cũng thật đa thương người. Mọi người có làm ăn lui tới, không nên ồn ào căng thẳng không tốt. Khê Nhi yên tâm, ta sẽ không dây dưa không rõ với hần, rất nhanh sẽ trở về, được không?”

Diệp Khê bĩu môi gật đầu, Tiêu Dực cười nhẹ, đi tới một gã sai vặt hỏi: “Xin hỏi Bánh công tử ở chỗ nào?”

“Công tử đại khái là ở trong hậu viện.”

Tiêu Dực đi được vài bước rồi quay nói: “Có thể giúp ta mời Bánh công tử đến đây một chút được không? Ta có việc muốn nói với hần.”

Nàng, muốn tìm hần? Bánh Thục Yến do dự một chút, vẫn là đi đến sân nhỏ, khi thấy người ngồi ở bên cạnh bàn kia chớp mũi có chút lên men.

“Tiêu tiểu thư.”

“Bánh công tử, mời ngồi.” Tiêu Dực rót một ly trà cho hần xong, liền mở miệng đi thẳng vào chủ đề: “Hôm qua, thật xin lỗi, ta cho rằng công tử làm chuyện gì với Khê Nhi, về nhà Khê Nhi kể cho ta biết chút chuyện các người đã nói. Mặc dù những lời nói của người với Khê Nhi cũng làm cho lòng ta

có chút để ý, nhưng phản ứng của ta cũng quá phản kích, đó cũng không phải nói là thủ đoạn lợi hại gì.” Tiêu Dực biết, đứa nhỏ trưởng thành trong đại gia tộc đều sẽ không là người đơn giản. Nếu hắn muốn tới ám chiêu, Diệp Khê sẽ ăn không ít đau khổ một phen, nhưng có thể là ăn đau khổ cũng không biết nguyên nhân là gì.

Hốc mắt Bành Thục Yến có chút ướt át: “Ta... không có làm gì với hắn.” Hắn không có biện pháp khác, cũng không làm được chuyện âm thầm tổn hại người, muốn tranh thủ, chỉ có thể dùng tiền tài mê hoặc Diệp Khê.

“Ta biết, cho nên mới đến xin lỗi.” Tiêu Dực dừng một chút lại nói: “Kỳ thật, Tiêu Dực chính là một người phụ nữ bình thường, thật sự không biết là chỗ nào rơi vào mắt công tử. Công tử nhìn xem những bên người xem, người vĩ đại khẳng định rất nhiều. Ta không coi là cái gì, không đáng cho công tử phải hao tâm tổn sức.”

Bành Thục ▢

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tạm Thời Tách Ra

Tiêu Dực không có khả năng thật sự không đi nhà xướng, dù sao nhà xướng vừa mới bắt đầu hoạt động, có thể trở về một chuyến này là đã tương đối không dễ dàng. Cô lo lắng Diệp Khê một mình ở nhà, nhưng cũng không thể mang hắn theo đến nhà xướng. Trước không nói nhà xướng kia ở chỗ hẻo lánh đều là nữ nhân, lại nói cô bận đến thời gian để thờ cũng không có, Diệp Khê đi theo cô thì cô cũng không chăm sóc hắn được. dđlqd-demcodon Cân nhắc mãi, Tiêu Dực chỉ có thể nhờ An đại thúc dành chút thời gian đến chăm sóc Diệp Khê, nghỉ mình và Đàm Chương Nguyệt lại liều chết làm hết việc trong nửa tháng để cho nhà xướng đi theo quý đạo. Hai người các nàng cũng có thể thay nhau trở về ở bên cạnh phụ lang của mình, An Vụ bụng cũng lớn, Đàm Chương Nguyệt cũng rất lo lắng cho hắn.

Ngay cả Diệp Khê cũng hiểu chuyện an ủi cô: “Thê chủ yên tâm đi đi, Khê Nhi sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, chăm sóc cho mình thật tốt.”

Tiêu Dực ôm hắn vào trong ngực, áy náy nói: “Khê Nhi thật xin lỗi, vốn nên là phải ở bên cạnh ngươi.”

Diệp Khê ngẩng đầu cười: “Không có chuyện gì mà, ta biết thê chủ bề bộn nhiều việc.” Sờ sờ bụng: “Cục cưng cũng biết.”

“Nếu không phải nhiều việc ta sẽ trở lại, nhưng thật sự không rảnh, qua nửa tháng ta cũng sẽ trở về. Khê Nhi ở nhà không thể lại làm việc nặng, ta đã thông báo cho nha sai bên ngoài, có chuyện gì thì ngươi nhờ bọn họ giúp đỡ thay ta. Ban ngày không có việc gì có thể đi tìm An ca ca ngươi chơi, có cái gì không hiểu liền đến hỏi An đại thúc, không thoải mái thì kêu nha sai mời đại phu cho ngươi, để cho các nàng đưa tin cho ta.....”

“Ta đã biết thê chủ, ngài đều nói mấy lần rồi, ta nhớ kỹ, ngài yên tâm đi.”

Tiêu Dực cười cười, lại không tha hôn yêu một cái lên khóe mắt của hắn: “Ta đi đây.”

“Dạ.” Diệp Khê đưa nàng ra cửa, ngoài cửa xe ngựa phụ tử An gia đã chờ ở đó. An Vụ thấy nàng đi ra liền đón hỏi: “Tiêu tiểu thư, thê chủ ta nàng.. phải chăng tất cả đều tốt?”

Tiêu Dực gật đầu: “Yên tâm đi, nàng tốt lắm, qua mấy ngày nữa không lại bận như vậy sẽ trở lại thăm ngươi.” Dừng một chút lại nói: “À, đúng rồi, nàng kêu ta tiện thể nhắn cho ngươi, nói ngươi không cần lo lắng, chú ý chăm sóc cho thân mình.”

An Vụ mỉm cười, nói: “Ngươi cũng giúp ta mang vài lời cho nàng.”

Chờ bên này nói xong, Tiêu Dực lên xe ngựa, Diệp Khê lại dặn dò nàng nói: “Thê chủ phải chăm sóc tốt bản thân, không cần quá mệt mỏi, còn có, chớ quên những lời An ca ca nhờ ngài nói.”

Tiêu Dực vừa cười, mắt tràn đầy tình cảm mềm mại: “Ta biết, Khê Nhi cũng là phải chăm sóc cho mình thật tốt, trở về đi.”

Diệp Khê bước lui về phía sau cửa đứng cạnh An đại thúc, nhìn xe ngựa Tiêu Dực đi xa mới bịn rịn, thật là, mới trở về một buổi tối đã phải đi, thật chán ghét những đại nhân này bắt thê chủ đi nhà xướng, hại hắn cũng không thể ở bên cạnh thê chủ.

* * *

Lúc Tiêu Dực trở lại nhà xướng đã là giờ cơm tối, xuống xe ngựa liền vội hỏi nữ tử hậu cần một bên: “Đàm đương gia đang ở chỗ nào? Trong khoảng thời gian ta đi tất cả đều bình thường chứ?”

Nữ tử đi theo phía sau cô vào trong, một bên báo nói: “Không có nghe nói xảy ra chuyện gì, Đàm đương gia nói ngài trở về liền mời ngài đi tìm nàng, nàng ở phòng lửa, hoặc là ở phòng tên, hoặc là ở phòng dây cung, nếu không thì ngay tại phòng chung.”

“Được rồi, người đi đi.” Cả nhà xưởng như vậy chỉ có mấy phòng, toàn bộ đều bị nàng nói hết, cũng chưa nói có cái gì khác nhau?

Nàng kia lên tiếng trả lời lui xuống, Tiêu Dực tiến vào khu nhà xưởng, hỏi thủ vệ một bên: “Biết Đạm đương gia ở đâu không?”

“Hỏi Tiêu đương gia, vừa rồi Đạm đương gia phái người đến nói rồi, nàng lúc này đang ở phòng tên.”

Tiêu Dực cũng không kéo dài thời gian, đi thẳng về phía phòng tên. Phòng tên lại chia thành hai khu nhà nhỏ: một bên là thợ chế tạo ra mũi tên sắt, gõ vang lên tiếng leng keng; bên kia là công nhân tước mũi tên gỗ, cũng đều đang vui đùa vát và làm. Tiêu Dực tìm được Đạm Chương Nguyệt ở bên mũi tên sắt kia, Đạm Chương Nguyệt vừa thấy cô đến liền vội hỏi: “Người gặp Tiểu Vụ không? Hắn có khỏe không?”

“Gặp, hắn kêu ta chuyển lời cho người nói là hắn tốt lắm, đứa nhỏ cũng tốt lắm, nói người làm việc thật tốt, không cần lo lắng cho hắn.”

Đạm Chương Nguyệt an tâm cười cười, lại nói: “Đáng tiếc ngày hôm qua người đi quá gấp, lúc ta biết đến đã không kịp nói người mang vài lời cho hắn.”

Tiêu Dực cười: “Ta biết người muốn nói gì, ta đã giúp người chuyển lời, nói người kêu hắn không cần lo lắng, chăm sóc thân mình thật tốt.”

“Thật sự? Vậy là tốt rồi. A, đúng rồi, nghe nói tiểu muội phụ té xỉu, có mời đại phu đến xem không? Không có chuyện gì chứ?”

Nói đến Diệp Khê, Tiêu Dực cười đến mềm mại thỏa mãn: “Không có việc gì, chính là mang thai.”

“Mang thai?” Đạm Chương Nguyệt vỗ một cái trên vai nàng: “Hắc, người rút cuộc được làm mẫu thân, chúc mừng người.” Đạm Chương Nguyệt nhìn chăm chăm nàng, lại nói: “Sao người lại không kích động gì hết vậy?”

Mắt Tiêu Dực tròn trĩnh: “Ta thật kích động, nhưng là, không phải ai bắt đầu kích động cũng giống như người vậy, cười đến ngu ngốc như vậy, thật giống như một tên ngốc.”

“Cất!” Đạm Chương Nguyệt lại vỗ lên vai nàng một cái, vừa cười nói: “Tóm lại, chúc mừng người.”

“Cám ơn. Đúng rồi, trong khoảng thời gian ta đi này tất cả đều bình thường chứ?”

“Không có vấn đề gì mới, ta nói các nàng không cần làm gấp, chậm rãi làm, bằng không làm không tốt cũng tương đương như chưa làm. Phần toái nhất chính là phòng lửa bên kia, luôn nắm giữ không tốt. Còn có chính là triều đình bên kia, chỉ sợ không thể đúng hạn báo cáo kết quả công tác.”

“Không có việc gì, chuyện này các nàng hẳn là có thể giải thích, qua hai ngày người đi chào một tiếng với Huyện lệnh đại nhân là được, bà thì sẽ báo lại cho Khâm sai.”

“Ta... ta đi?” Đạm Chương Nguyệt chỉ chỉ mũi của mình, kêu gào nói: “Vì sao lại là ta đi? Người đi một lần không được sao?”

Tiêu Dực buồn cười: “Người thật sự là sợ bị đánh hả? Làm quan cũng không phải không phân biệt rõ phải trái, Huyện lệnh đại nhân thích người nhiều như vậy nha, về sau không phải còn tặng gà cho người ư?”

Nói đến đây Đạm Chương Nguyệt liền buồn bực, nàng không phải ở trên công đường nói đưa hai con gà cho Huyện lệnh đại nhân sao? Kết quả bị đánh thêm năm cây. Nào biết về sau đại nhân thấy nàng, thế nhưng cười hi hi hỏi nàng: “Đạm Chương Nguyệt, bản quan nhớ người nói muốn đưa hai con gà cho ta, vậy gà đâu?” Đạm Chương Nguyệt khóc không ra nước mắt, ngài không phải thanh quan sao? Không phải nói không nhận hối lộ à? Đương nhiên Đạm Chương Nguyệt không dám hỏi Huyện lệnh đại nhân như vậy, chỉ dám âm thầm oán giận Tiêu Dực oán giận. Kết quả Tiêu Dực nói với nàng: “Đút lót trên công đường, bị đánh là xứng đáng. Về phần dưới công đường, mọi người có tình khó khăn mới lui tới với nhau, hai con gà nho nhỏ cũng không phải món ngon hiếm lạ gì, không coi là nhận hối lộ.”

Đạm Chương Nguyệt càng thêm buồn bực, chuyện tiền mất tật mang này vẫn là nàng tự tìm ư? Lúc trước nàng nếu như không nói lung tung, trên mông sẽ không có cây nào, cũng không cần lại tốn hai con gà?

Tiêu Dực cười đến vui vẻ: “Được rồi được rồi, oán giận cái gì? Đại nhân không phải bôi thuốc lại cho người sao? Ta cũng bị đánh như thế, cũng không bôi thuốc cho ta đấy thôi? Cho nên nói, đại nhân đối xử với người rất tốt.”

Đạm Chương Nguyệt hừ hừ: “Tốt cái gì? Người lại không đau bằng ta!”

Bất quá Đạm Chương Nguyệt từ đã trải qua những con “vui giận thất thương” của đại nhân béo, hơn nữa Tiêu Dực cố ý nói một chút, đến là đã biết đạo lý không thể nói lung tung này; hơn nữa trong khoảng thời gian này đi theo Tiêu Dực tiếp xúc với quan phủ cũng học được rất nhiều. Tuy là không sợ lại chạy đến nha môn, chính là mỗi khi thấy đại nhân béo sẽ cảm thấy mông còn đang ần ần đau, cho nên không quá nguyên ý đi gặp bà.

Nhưng nhà xưởng cung tiền này là hạng mục trọng điểm triều đình đầu tư đó, tiến độ như thế nào, cần bao nhiêu bạc, hiệu quả như thế nào, còn có đủ loại vấn đề, đó là chuyện quan phủ đều phải biết rõ. Khâm sai đại nhân tất nhiên là không có thể ở lại chỗ này nhận tin tức của các nàng, cho nên chuyện này tự nhiên là phải báo cho quan lớn nhất nơi này -- Huyện lệnh, lại từ Huyện lệnh trình báo đi lên. Bởi vậy, các nàng là ba ngày hai bữa đều phải chạy đến nha môn. Tiêu Dực vì rèn luyện nàng, việc lớn đều mang theo nàng để nàng học tập, việc nhỏ liền để cho nàng một mình đi làm. Đạm Chương Nguyệt có muốn trốn cũng trốn không được, nguyên ý phải đi, không muốn cũng phải đi.

Tiêu Dực là biết chút tâm lý của Đạm Chương Nguyệt, nhưng đây đều là việc nhỏ, vì để cho Đạm Chương Nguyệt trưởng thành làm bá chủ thương nhân một phương thì không đáng giá nhắc tới. Cô hiện tại lo lắng chuyện là nhanh chóng làm cho những công nhân này quen thuộc bắt đầu làm ra cung tiền,

nhanh chóng xử lý xong các loại việc vặt vãnh, để cho nhà xưởng nhanh chóng tiến vào quỹ đạo, cô mới có nhiều thời gian ở bên cạnh Diệp Khê.

Bởi vậy Tiêu Đại đương gia sau khi về nhà xưởng lại bắt đầu ép buộc công nhân nâng cao trình độ làm ra cung tiền, ‘dựa vào mắt nửa tháng người còn quá hạn làm ra cho ta một chút cũng không đúng cách, người còn muốn ta phải làm sao?’

Về phần Đàm đương gia nói không cần gấp từ từ là được, đó là chuyện trước kia. Hiện tại bắt đầu: người đứng đầu làm ra công đoạn đủ tư cách hướng dẫn làm cứ đúng hạn công việc đúng hạn nghỉ ngơi; nơi nào không quen thuộc nơi đó nắm giữ không tốt, tất cả đều tăng ca làm thêm giờ luyện cho ta; nơi nào không quen người liền luyện chỗ đó cho ta, lão nương ta không có thời gian lại cho các người đi chậm rãi nắm giữ chậm rãi quen thuộc, ai bảo người nửa tháng trước không học cho tốt? Bằng không sao người khác đều biết mà người còn không biết? Chính là bởi vì người không dụng tâm không cẩn thận, bây giờ người mệt mỏi như vậy cũng là xứng đáng! Về phần mệt mỏi tới khi nào mới kết thúc? Vậy thì phải xem chính người, chỉ cần người thuần thục nắm giữ, là có thể làm việc bình thường nghỉ ngơi bình thường.

Về phần tiền công, Tiêu Dực đến tiền công của mọi người vốn giống nhau đổi thành tính tiền công theo sản phẩm, làm được nhiều thì được nhiều tiền, cứ như vậy, các công nhân đều trở nên càng thêm tích cực, ai cũng muốn kiếm nhiều tiền gửi về nhà. demcodon-ddlqd Khi đi tuyển công nhân đã nói, tiền công của các nàng có thể gửi về nhà, trong xưởng sẽ tìm người mỗi tháng giúp cho các nàng gửi tiền về nhà một lần, gửi tiền truyền tin đều có thể, các nàng chỉ cần thanh toán một ít phí vận chuyển là được.

Sau khi Tiêu Dực đề ra nhiều chính sách xưởng như vậy, các công nhân quả nhiên đều dụng tâm hơn trước kia; hơn nữa công tác cũng tích cực hơn trước kia. Không phải giờ công tác cũng có rất nhiều người chạy đến trong phân xưởng làm việc, ngược lại từ từ còn làm cho Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt tới khuyên các nàng không cần mệt quá độ, muốn cam đoan nghỉ ngơi bảo trọng thân mình... vân vân. Như thế, nửa tháng sau, nhà xưởng cuối cùng có chút đi vào quỹ đạo.

Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt bàn bạc, để cho nàng về nhà trước ở bên cạnh An Vụ vài ngày lại đến đổi với cô, hợp với Triệu A Lực và vài người đi theo hai người nàng đến làm quán sũ cũng để cho các nàng từng nhóm về thăm nhà. Như vậy đợi đến khi Đàm Chương Nguyệt trở lại, cách lần trước Tiêu Dực về nhà đã là hơn hai mươi ngày.

Rất cực, có thể về nhà thăm Tiểu Khê Nhi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Khó chịu, nôn mửa, không muốn ăn, thích ngủ, những triệu chứng mang thai này Diệp Khê đều gặp qua, An Vụ mang thai cũng chính là như thế. Bởi vậy khi trên người mình xuất hiện triệu chứng giống như vậy, Diệp Khê tuyệt đối không giống tâm tình mạnh mẽ như những dụng phu khác. Trong suy nghĩ của hắn, mang thai chính là chuyện vui vẻ nhất, có chút không khỏe kia cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

Những ngày thê chủ không có ở nhà, Diệp Khê vẫn giống như trước đây. Ngoại trừ nấu cơm cho mình ăn, cho gà ăn cho con chó ăn, chuyện gì cũng không cần làm, rảnh rỗi liền lác lác đi tìm An Vụ và An đại thúc nói chuyện phiếm, học một chút kinh nghiệm của dụng phu, mệt nhọc liền chui vào trong chăn đi ngủ, tỉnh ngủ liền đứng lên nấu cơm ăn, khó chịu liền vỗ bộ ngực ngừng một chút, sau đó nên làm gì thì làm. Về phần ăn, trước kia hắn cũng không kén chọn, bây giờ nhìn đến thứ gì cũng không muốn ăn, đó khẳng định là vấn đề của cục cung.

Cho nên Diệp Khê luôn vượt cái bụng vẫn còn thật bằng phẳng của mình nói chuyện với cục cung: “Cục cung ngoan, không thể kiêng ăn, phải ăn nhiều hơn thân mình mới có thể tốt được.” Sau đó nấu một nồi canh xương nhỏ thật thơm, nấu thêm chút thức ăn chay, lại lấy thêm dưa chua tự mình làm ra ăn, giữa khuya nếu còn lại đói thì ăn thêm vài trái cây. Diệp Khê cảm thấy mặc kệ cục cung có muốn ăn hay không, hắn đều phải ăn no, không thể để cho cục cung đói.

Ngoại trừ chăm sóc tốt cho bản thân, thời gian còn lại chính là đếm ngày chờ thê chủ trở về. Thê chủ nói nửa tháng sẽ trở lại, nhưng là hiện tại đã hơn hai mươi ngày mà nàng vẫn chưa trở về. Diệp Khê mím mím môi: “Nói chuyện không giữ lời!”

Diệp Khê nói nhỏ nhớ kỹ, một bên lên mặc áo lông thỏ của hắn, đầu mùa xuân trời còn có chút lạnh, hắn muốn mang con chó nhỏ đi ra ngoài hái rau dại. An đại thúc nói phải đi lại nhiều, đến lúc đó mới dễ sinh.

Diệp Khê lại cẩn thận kiểm tra thân mình một lần, xác định không có chỗ nào sẽ bị đông lạnh, mới gọi hai con chó đến chân mình: “Tiểu Viên, Tiểu Bạch, đi.” Diệp Khê mang theo cái sọt nhỏ, hai con chó nhỏ đi theo phía sau hắn. Diệp Khê khẽ mỉm cười, hắn hiện tại có thê chủ, có phòng mới, có gà con, còn có con chó nhỏ, trong bụng còn có cục cung, thật tốt!

Chỗ hái rau dại cũng không xa, đầu thôn bên kia cỏ đều là một mảnh nối tiếp một mảnh, thời tiết này đúng là lúc cỏ phát triển xanh tốt. Diệp Khê mang theo con chó nhỏ đi qua một đoạn đường, rất xa thấy phía trước có hai nam nhân đang cãi nhau. Diệp Khê không thích náo nhiệt nên cũng không muốn tới nhìn, liền xoay người đi vòng ra sau một nhà khác, nhưng tiếng ồn ào kia lại nghe được rõ ràng mạch:

“Người tiểu tiện nhân này, quyền rũ thê chủ ta!”

Diệp Khê trừng mắt nhìn, đây không phải là tiếng Diệp Lan ca ca của hân sao?

“Là do chính ngươi không tốt, tự xem lại tính tình của ngươi đi, một hắc phu, nếu ta là nữ nhân ta cũng không cần ngươi.”

Ừm, tiếng này thật không biết. Diệp Khê đứng ở kia góc nhà kia nghe được, bên kia còn đang âm ỹ:

“Ngươi không biết xấu hổ, thân mình không sạch sẽ còn muốn bước vào thôn chúng ta!”

“A, muốn nói không sạch sẽ, ai so được với ngươi? Đúng, ta tiểu quan đi ra từ thanh lâu, ta từ lúc sinh ra chỉ mới hầu hạ ba nữ nhân. Còn ngươi, bên ngoài là công tử trong trắng thuần khiết, ai biết ngươi lúc trước có bị Tiểu Tú tài phá thân hay không, về sau lại còn muốn đi quyến rũ thê chủ nhà người khác? Đáng tiếc thật, Tiểu Tú tài người ta nhìn cũng không muốn liếc nhìn ngươi một cái, đưa lên cửa cũng không có người muốn, thật mất mặt!”

“Ngươi nói bậy! Xem ta có xé rách miệng của ngươi hay không!”

“Ai nha, có con hồ đực kia! Tam tiểu thư, cứu mạng---”

“Ngươi đứng lại! Đừng chạy!”

“Tam tiểu thư, cứu mạng---”

Tiếng ồn ào càng xa, Diệp Khê nói với hai con thỏ nhỏ: “Tiểu Bạch, Tiểu Viên, chúng ta cũng đi thôi.”

* * *

Diệp Khê hái được một giỏ rau dại nhỏ, mang theo hai con thỏ nhỏ trở về liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa, còn có một người vừa khéo từ trên xe ngựa bước xuống. Diệp Khê kinh ngạc một hồi, cho rằng mình nhìn hoa mắt, chờ hân xoa xoa mắt xong, người nọ đã một mặt lưu manh nở nụ cười: “Tiểu Khê Nhi là biết ta đã trở về, cho nên đứng ở cửa nghênh đón à?”

“Thê chủ!” Diệp Khê hoan hô một tiếng, đi lên phía trước nhảy lên dùng hai tay ôm cổ của nàng. Cái sọt nhỏ trên tay mắc vào tóc Tiểu Dục, kéo da đầu làm cô đau một hồi. Bất quá Tiểu Dục cố gắng không kêu đau, cô bị Diệp Khê dọa tới mức tim đều đập nhanh mấy nhịp: “Khê Nhi, ngươi □

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Thai Máy

Đàm Chương Nguyệt có nữ nhi vô cùng cao hứng, ngày hôm sau liền tổ chức tiệc lớn chiêu đãi toàn thôn. Tiểu Dục không nhịn được vượt trần thờ dài: “Thật ngốc.”

Diệp Khê cười hi hi cười: “An ca ca thật sự có phúc, trong nhà có tiền, Đàm tiểu thư lại không nạp phu thi, bây giờ còn sinh nữ nhi, thật tốt.”

Tiểu Dục cũng sờ sờ đầu của hân: “Ta cũng rất có phúc, từ khi cưới Khê Nhi tiểu phúc tinh* này, trong nhà cũng từ từ trở nên có tiền, bây giờ còn có cục cưng, thật tốt.”

(*Tiểu phúc tinh: chỉ người đem lại may mắn cho mình.)

Diệp Khê nhích sát vào trong lòng Tiểu Dục: “Là ta gả cho thê chủ mới có phúc này chứ.” Lại ngẩng đầu nói: “Là chúng ta đều có phúc.”

Tiểu Dục cười: “Đúng, là chúng ta đều có phúc.”

Diệp Khê lôi kéo Tiểu Dục đi vào trong phòng: “Thê chủ, chúng ta đi xem tiểu bảo bảo.”

Tiểu Dục đồng ý, theo hân lôi kéo đi vào. Tiểu bảo bảo đang nằm ở trong nôi, An đại thúc ở một bên nhẹ nhàng đẩy nôi, Diệp Khê vui vẻ nói: “Thê chủ, ngài xem, nó thật xinh đẹp.”

Tiểu Dục gật đầu: “Rất giống Đàm Chương Nguyệt.”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng? Rất giống ta hả?” Tiếng của Đàm Chương Nguyệt bỗng vang lên, người cũng nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Tiểu Dục.

Tiểu Dục cười gật đầu: “Nữ nhi của ngươi, đương nhiên giống ngươi.”

“Ha ha, ha ha.” Đàm Chương Nguyệt vui vẻ mà ôm lấy vai Tiểu Dục, nhìn Diệp Khê lại nói: “Tiểu Dục, nếu muội phu sinh nữ nhi, để cho bọn nó làm

một đôi tỷ muội tốt giống như chúng ta vậy. Nếu muội phu sinh nhi tử, chúng ta liền kết thân được không?”

“Ngươi muốn học người chỉ phúc vì hôn?”

“Thân càng thêm thân thật tốt, không phải sao? Ngươi có đồng ý hay không?”

Tiêu Dực nghĩ nghĩ, hỏi nàng: “Ngươi nguyện ý cưới nam nhân khác ngoài tỷ phu không?”

“Đương nhiên không muốn.” Đàm Chương Nguyệt lắc đầu: “Ta chỉ cưới một mình Tiểu Vụ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta chỉ thích Tiểu Vụ.”

Tiêu Dực nghe thế này mới nở nụ cười: “Vậy không cần tìm dây buộc mình, nếu bọn nó lưỡng tình tương duyệt ta tự nhiên nguyện ý kết thông gia với ngươi. Nếu bọn nó vô tình, để cho bọn nó làm tỷ đệ không phải cũng rất tốt ư?”

Đàm Chương Nguyệt sùng sốt, cũng cười: “Nghe ngươi, để cho bọn nó tìm người mình thích cưới, tìm người mình thích gả.”

* * *

Tiêu Dực mang theo Diệp Khê ở nhà vài ngày lại trở về nhà xưởng. Nhà xưởng mặc dù tất cả đều tốt, nhưng quan trọng vẫn cần đương gia ngồi ở đó quản lý, người thân tín gì cũng còn chưa có bồi dưỡng, không nên rời đi lâu.

Mặc dù là tới quản lý, nhưng Tiêu Dực cũng không làm nhiều chuyện, mỗi ngày đều đi dạo một vòng ở các nhà xưởng, tất cả bộ phận đều an bài người phía dưới đi làm. Mỗi ngày đều đi quan sát một vòng ở nhà xưởng mới trở về, gặp Diệp Khê lại đang làm quần áo cho cục cung, cúi đầu một mặt nghiêm túc, bộ dáng của một hiền phu.

Tiêu Dực liền không nhịn được cười rộ lên: “Khê Nhi, chàng lại đang làm quần áo hả?”

Diệp Khê ngẩng đầu mỉm cười: “Thê chủ, ngài làm việc xong rồi à?”

Tiêu Dực sờ sờ đầu của hắn: “Làm xong rồi, về mang Khê Nhi đi ra ngoài tản bộ.”

“Tốt quá, chúng ta đi qua sườn núi nhỏ bên kia, ta muốn hái chút hoa dại về. Ngày hôm qua hái đều héo rồi.” Diệp Khê vui vẻ mà thu dọn kim chi vải dẹt dự tính đi tản bộ, hắn thích nhất chính là đi tản bộ, có thể ra ngoài dạo chơi vui đùa, mang con thỏ nhỏ đi hái rau dại, còn có thể hái hoa dại về cắm vào trong chai đặt ở đầu giường.

“Để ta dọn cho, Khê Nhi ngồi yên là được.” Tiêu Dực thấy bộ dáng hắn có chút gấp rút cũng cười giúp hắn thu dọn. Mỗi ngày ở trong đây buồn, Tiểu Khê Nhi cũng rất đáng thương, hắn thích đi ra ngoài nhiều một chút, cô cũng vui vẻ đi cùng hắn.

Diệp Khê buông tay để cho nàng thu dọn, tự mình vuốt bụng cười nói: “Thê chủ luôn để cho ta ngồi một chỗ, An đại thúc đều nói phải hoạt động nhiều mới..... ai nha!” Diệp Khê kêu một tiếng, hai tay vỗ về bụng liền ngáy người.

Bộ dáng của Diệp Khê làm cho Tiêu Dực sợ tới mức tay run lên vút kim châm vải dẹt đều ở trên đất. Tiêu Dực cũng không thèm nhặt, nhảy một đén bên cạnh Diệp Khê vội vàng hỏi: “Khê Nhi, Khê Nhi, chàng làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

“Thê... thê chủ... cục cung... cục cung.....”

“Chàng làm sao vậy Khê Nhi? Chàng đừng làm ta sợ, ta đi tìm đại phu.....” Mặt mũi Tiêu Dực trắng bệch, trong nhà xưởng không có đại phu, cô không có mời đại phu đến nhà xưởng, cô thật đáng chết.....

“Thê chủ.” Diệp Khê giữ chặt Tiêu Dực giống như ruồi bọ mất đầu, kích động nói: “Ta không sao, ta là muốn nói, cục cung vừa mới cử động.”

“Cái gì?”

“Cục cung cử động... con... con cử động.” Lần đầu tiên thai máy đó, Diệp Khê sao không kích động cho được, vừa dứt lời trong bụng lại giật mình. Diệp Khê vội vàng kéo tay của Tiêu Dực qua áp sát lên trên bụng của mình: “Thê chủ, ngài sờ, cục cung của chúng ta đang cử động.”

Tiêu Dực nhẹ nhàng đặt tay lên trên bụng của Diệp Khê, lòng tràn đầy chờ mong, đợi một hồi cũng không thấy động tĩnh gì. Diệp Khê cũng cúi đầu nhìn bụng của mình, sao lại không cử động nữa thế?

“Thê chủ, cục cung vừa rồi thật sự cử động.”

Tiêu Dực nhẹ nhàng gõ gõ lên bụng của Diệp Khê: “Nè tiểu tử kia, biết mẫu thân con đang chờ, cho nên con liền rãnh rỗi bất động, cũng không để cho mẫu thân con cảm nhận một chút à.”

Diệp Khê nhè nhẹ vỗ về bụng của mình: “Cục cung, con cử động một chút, cho mẫu thân con cảm nhận một chút, cục cung, con động một chút thôi.”

Đáng tiếc tiểu tử trong bụng kia giống như đang ngủ, một chút động tĩnh cũng không có.

Tiêu Dực nhứt chỉ buông tay, vẻ mặt mất mát. Diệp Khê thấy thế chỉ cảm thấy buồn cười: “An ca ca và An đại thúc nói từ từ thì con sẽ cử động nhiều hơn, thế chủ đừng nóng vội, lần sau con cử động sẽ cho thế chủ sờ nữa.”

Tiêu Dực gật đầu, dịu người Diệp Khê dậy: “Đi tản bộ ha?”

“Được, đi tản bộ.”

* * *

Nhoáng qua trong nháy mắt nữ nhi của Đàm Chương Nguyệt đã sinh ra được hai tháng. Bụng sáu tháng của Diệp Khê cũng tròn tròn phình ra.

Kỹ thuật của các công nhân nhà xưởng càng ngày càng thuần thực, làm ra cung tiễn càng ngày càng hoàn chỉnh, có mấy người quân doanh tự mình đến đây vận chuyển cung tiễn đi, tướng quân tướng lĩnh đều nói là thứ tốt.

Có lẽ là bởi vì chiếm được khẳng định của các tướng quân, cho nên Hoàng thượng mừng rỡ nói muốn ban thưởng thật to, hạ thánh chỉ để cho hai vị chủ sự đi lên kinh diện thánh nhận thưởng. Việc này gây chấn động lớn cả nước, thử nghĩ xem, từ khi dựng nước đến nay, có mấy cái kinh thương có thể được ban thưởng? Càng miễn bàn đến là cố ý mời vào kinh diện thánh chờ nhận thưởng! Danh tiếng của Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt càng lên cao, trong lúc nhất thời người đến nhờ giúp đỡ nhiều không thể đếm, người tới làm mối cũng lại bắt đầu hoạt động. Tiêu Dực tránh ở trong nhà xưởng không có người tìm được. Đàm Chương Nguyệt nhưng lại bị quấy rầy vài ngày, mới phát hiện thì ra nổi tiếng cũng rất phiền, đành phải lấy cớ muốn lên kinh đuổi toàn bộ mọi người đi, tìm con đường không có người cản trở mà về nhà xưởng.

“Tiêu Dực, ngươi xem việc này tính thế nào?”

“Cái gì mà tính làm sao? Đương nhiên là đi lên kinh chứ còn tính gì nữa? Ngươi sẽ không phải là cố ý tới hỏi ta vấn đề này chứ?”

“Đúng vậy.”

Tiêu Dực gõ trên đầu nàng một cái: “Ngươi choáng váng à? Cơ hội cực tốt như vậy, ngươi đi có thể quen biết được bao nhiêu người không phải sao? Quen biết nhiều người, về sau làm việc sẽ thuận tiện hơn nhiều, đạo lý này ngươi không phải đã sớm biết chứ? Còn hỏi ta làm sao bây giờ à!”

Đàm Chương Nguyệt bị gõ cũng không trả đũa, chỉ nói: “Ta là nói, chúng ta đều đi, vậy nơi này làm sao bây giờ?”

“Ai nói chúng ta đều phải đi? Ngươi đi là được.”

“Cái gì?” Đàm Chương Nguyệt hét lớn: “Ngươi không cần xem như chuyện không liên quan đến mình như vậy được không? Thánh chỉ nói người chủ sự đi, người chủ sự lại không chỉ có một mình ta!”

Tiêu Dực đập lên vai nàng: “Ngươi cũng nói, chúng ta đều đi vậy nơi này làm sao bây giờ? Cho nên, nơi này lưu lại một người trông coi, người kia chính là ta. Cho nên, đi là ngươi.”

“Cho dù muốn lưu lại một người, vì sao người kia chính là ngươi?”

Tiêu Dực dùng sức vỗ lên trên vai nàng, tức giận nói: “Vậy ngươi muốn như thế nào? Khê Nhi nhà ta đều đã hơn sáu tháng, ta đi rồi ai chiều cổ hần? Ta mang theo hần đến nhà xưởng, chẳng lẽ còn muốn mang theo hần đi kinh thành?”

Đàm Chương Nguyệt nghẹn một chút, Tiêu Dực lại mắng tiếp: “Nữ nhi của ngươi đã hai tháng, ngươi ở nhà rảnh rồi cũng bốn tháng, còn không rảnh rồi đủ có phải hay không? Cho ngươi đi kinh thành hưởng thụ vinh hoa ngươi còn ở đây nhàn nhõ, ngươi ít dong dài cho ta.”

“Ta nào có rảnh rồi? Ta đi huấn luyện.” Đàm Chương Nguyệt phản bác, phản bác xong rồi mặt có chút hồng, “hờ, giống như, kỳ thật chuyện huấn luyện cũng không nhiều, phần lớn thời gian nàng quả thật là rảnh ở nhà.”

Tiêu Dực thấy nàng thế này lại vỗ một cái trên đầu nàng: “Nghĩ cái gì? Sớm đã nói với ngươi, phải khống chế được biểu cảm trên mặt, không cần chuyện gì cũng hiện ở trên mặt. Ngươi vừa rồi phản bác câu nói của ta kia vừa nghe liền lo lắng không thôi, lại nhìn biểu cảm kia của ngươi liền càng thêm sáng tỏ. Không phải từng nói với ngươi ha? Nói chuyện nhất định phải suy nghĩ mười phần, phải vừa nói ra có thể làm cho người ta tin không nghi ngờ.”

Đàm Chương Nguyệt ưỡn ngực: “Ta và người khác nói chuyện đều có suy nghĩ.” Lại rụt cổ: “Chỉ có cùng người trong nhà nói chuyện mới như vậy.”

Tiêu Dực ngẫm lại, vừa cười nói: “Suy nghĩ cái rắm, nhìn qua như kẻ ngốc. Bất quá ngươi cứ ngốc như vậy cũng tốt, ngươi thích hợp với bộ mặt kia.” Đàm Chương Nguyệt ở bên ngoài phản là một bộ dáng hiền hậu thành thật, để cho người khác cho rằng nàng suy nghĩ đơn giản thật dễ dàng đối phó. Kỳ thật người này bề ngoài hiền hậu thật ra rất tinh khôn, rất ít người có thể chiếm được tiện nghi của nàng, không nghĩ qua là còn có thể bị nàng tính kế nhỏ nhỏ một phen.

Bất quá Đàm Chương Nguyệt cũng không thừa nhận mình rất ngốc, lúc này liền la lên: “Ai choáng váng? Ta mới không ngốc đâu!”

“Được được được, ngươi không ngốc, thu dọn một chút lên kinh đi.”

“Vạn nhất Hoàng thượng hỏi ngươi đầu thì sao?”

“Thì nói bận trong nhà xưởng không đi được.”

“Vạn nhất Hoàng thượng trách tội xưởng thì sao?”

“Tự ngươi giải quyết.” Tiêu Dực vẫy vẫy tay, trở về sân nhỏ đi thăm Diệp Khê. Đàm Chương Nguyệt gãi gãi đầu, sao nàng lại có loại cảm giác Tiêu Dực càng ngày càng gian trá nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Đàm Chương Nguyệt một người đi kinh thành, Tiêu Dực vẫn như cũ mỗi ngày tuần tra một hồi nhà xưởng, sau đó toàn tâm toàn ý chăm sóc Diệp Khê. Bởi vì đường xá xa xôi cho nên Đàm Chương Nguyệt sau đi kinh thành chỉ gửi một phong thư về cho Tiêu Dực, trong thư nói rõ tất cả đều tốt, Tiêu Dực biết thế cũng yên tâm. Về phần Hoàng thượng ban thưởng cho cái gì, thời gian này có xảy ra chuyện gì hay không Tiêu Dực đều không biết. Mãi cho đến hai tháng sau Đàm Chương Nguyệt từ kinh thành trở về.

Không cần nói, ban thưởng cho tất nhiên là hoàng kim bạc trắng đều có, cũng không thiếu một ít đồ chơi kỳ lạ trong cung, làm cho An đại thúc, An Vụ và Diệp Khê đều xem không chớp mắt. Tiêu Dực cười ha ha khuyến khích Diệp Khê: “Thật tốt là chúng ta đã trở lại, Khê Nhi chạy nhanh chọn vài thứ mình thích đi, đợi lát nữa bị An ca ca chàng giành chọn trước lấy đi thì không còn nữa.”

An Vụ trừng mắt liếc cô một cái: “Ta còn muốn cướp đồ với Diệp ca nhi sao?”

Mấy người đều cười, Đàm Chương Nguyệt ho hai tiếng, nói: “Tiêu Dực, chuyện đó, ta có chuyện này muốn nói với ngươi.”

“Nói đi, chuyện gì?”

Đàm Chương Nguyệt thả người ôm lấy Tiêu Dực: “Ô... Tiêu Dực, ta thật xin lỗi ngươi.”

Tiêu Dực bị hoảng sợ, thấy nàng ôm chặt mình như thế chỉ cảm thấy buồn cười, kéo mở tay nàng nói: “Ngươi nói đi, ngươi làm chuyện gì thật có lỗi với ta?”

“Ta gặp Hoàng thượng, Hoàng thượng nói chúng ta làm ra cung tiền này lợi nước lợi dân. Vì thế sẽ chỉ hôn gả cho một người Hoàng tử cho ta, ta đã nói, ta đã cưới phu. Sau đó Hoàng thượng liền cho ta một chức quan, để cho ta đảm nhiệm chức Ngự sử đại phu*; còn ban thưởng phủ đệ để cho ta ngoại trừ giám thị chế tạo cung tiền còn muốn lưu động các nơi quân doanh dạy bán cung.”

(*Ngự sử đại phu: chuyên can gián, kiểm soát các quan.)

Tiêu Dực mỉm cười gật đầu: “Thật là tốt nha Đàm Chương Nguyệt, dám lấn lộn làm quan. Ngươi là vị quan đầu tiên của thôn Thanh Dương chúng ta đó, thật tốt thật tốt, về sau cần phải che chở cho ta đó.”

An đại thúc và An Vụ cũng mở to mắt: “Ngươi làm quan?”

“Đúng vậy, ta làm quan.” Đàm Chương Nguyệt gật gật đầu, vừa khóc nói: “Thật xin lỗi nha Tiêu Dực, vốn là chức quan này hẳn là ngươi làm. Nhưng Hoàng thượng muốn ta phải chọn một giữa Hoàng tử và chức quan, ta chỉ có thể chọn làm quan.”

Tiêu Dực cười lớn chụp vai nàng: “Nói cái gì chứ, chúng ta không phải là tỷ muội ư? Hơn nữa, ta lại không muốn làm quan, cho nên ngươi không cần cảm thấy thật có lỗi với ta.”

Đàm Chương Nguyệt hoài nghi nhìn nàng: “Ngươi... ngươi nói sự thật? Ngươi không muốn làm quan? Nhưng ngươi trước kia nói rất muốn làm quan mà.”

“Ngươi cũng nói đó là trước kia, hiện tại ta thật sự không muốn làm quan.” Thấy nàng vẫn nghi ngờ mà nhìn mình, Tiêu Dực lại trịnh trọng nói: “Ngươi cũng biết những chuyện trước kia ta cũng không nhớ, nhưng ta thật sự không muốn làm quan, ta chỉ muốn cùng Khê Nhi ở thôn Thanh Dương trải qua những ngày tháng bình bình đạm đạm. Cho nên, ngươi thật sự không cần cảm thấy có lỗi với ta, hơn nữa, ngươi làm quan, ta thật vui mừng.” Tiêu Dực giúp nàng sửa cổ áo phía sau, cười nói: “Về sau chính là quan, cũng không thể ăn nói cư xử không suy nghĩ nữa.”

Đàm Chương Nguyệt cũng không đếm xỉa Tiêu Dực lại mắng nàng ngốc, chỉ thấy cảm động ôm lấy nàng nói: “Tiêu Dực, ngươi thật tốt với ta, như vậy cũng không trách ta, ngươi có biết hay không trong lòng ta cảm thấy áy náy tự trách, phần vinh quang này rõ ràng nên là của ngươi.”

Tiêu Dực vỗ vỗ vai nàng: “Được rồi được rồi, ta thật không muốn làm quan, phần vinh quang này là ngươi tự mình cố gắng kiếm được; hơn nữa lén lút

nói cho người biết, ta cũng không hiềm lạ danh dự gì đó. Cho nên người cũng đừng mãi nghĩ đến việc này, cũng đừng mãi ôm ta, ta là sở hữu đặc biệt của Khê Nhi, chỉ có thể để cho Khê Nhi nhà ta ôm.”

Diệp Khê cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hồng. Tiêu Dực lại còn hôn một cái thật to trên mặt hân làm cho mặt hân càng hồng thêm, chọc An đại thúc và An Vụ che miệng cười. Đàm Chương Nguyệt sững sốt một hồi rồi cười ha ha vài tiếng, lại một biểu cảm không chịu nổi: “Tiêu Dực, loại chuyện này người có thể về nhà lại làm hay không?”

Tiêu Dực một mặt đắc ý: “Ta hôn phu lang của ta cũng không phải không dám gặp người, sao vẫn phải về nhà?” Diệp Khê xấu hổ đến giấu mặt trong vào trong lòng cô, lại chọc ba người kia cười ha ha một hồi.

Cười xong, Đàm Chương Nguyệt lại thăm thẳm cổ họng: “Tiêu Dực, chuyện đó, ta còn có một chuyện muốn nói với người.”

Tiêu Dực cảm thấy Đàm Chương Nguyệt dây dưa kéo dài có chút buồn cười, nhưng cũng kiên nhẫn nói: “Nói đi, lại là chuyện thật có lỗi với ta hả?”

“Lần này không phải, là chuyện tốt, bất quá, ta cũng không biết đối với người có tính là chuyện tốt hay không, cho nên ta không dám giúp người quyết định.”

Tiêu Dực vô tình ôm lấy Diệp Khê ngồi vào một bên, thuận miệng nói: “Chuyện gì tốt? Nói ra nghe một chút.”

“Hoàng thượng hạ chỉ, đem Tam hoàng tử từ hôn cho người.”

!!! Sấm sét giữa trời quang, Tiêu Dực hơn một hồi mới hồi phục lại tinh thần, không xác định nói: “Người... vừa mới nói cái gì?”

“Hoàng thượng hạ chỉ đem Tam hoàng tử từ hôn cho người.”

Tiêu Dực cọt đứng lên bỏ nhào qua túm vạt áo của Đàm Chương Nguyệt: “Người đang nói đùa phải không?”

Đàm Chương Nguyệt có chút bị bộ dáng của Tiêu Dực dọa sợ, vội la lên: “Sao ta có thể lấy loại chuyện này ra nói đùa chứ? Người... người đây là cao hứng hay là mất hứng?”

“Người nhìn ta giống như bộ dáng cao hứng hả?” Tiêu Dực rống to: “Người có từ chối hay không?”

Đàm Chương Nguyệt bị rống liên tục lui về sau: “Ta... ta nào dám từ chối? Đó □

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hợp Tác

Tiêu Dực nhìn nam tử trước mặt thờ dài ở trong lòng, sau đó rũ mắt xoay người cung kính nói: “Thảo dân Tiêu Dực tham kiến Tam hoàng tử.”

Phượng Nhược Liễu nhìn Tiêu Dực thêm vài lần, nữ nhân này nghe nói hân là Hoàng tử lại không có lộ ra một chút biểu cảm giật mình, hưng phấn hay e ngại. Phượng Nhược Liễu nhẹ giọng nói: “Ta là cải trang ra cung, Tiêu tiểu thư không cần đa lễ, xin đứng lên ngồi đi. Đây là ở bên ngoài cũng đừng gọi ta là Tam hoàng tử, miễn cho bị người nghe được lại dị nghị dèm pha.”

Tiêu Dực đồng ý ngồi lại vị trí cũ, vẫn là cúi đầu rũ mắt. Trong lòng thầm nghĩ người nửa đêm đi ra gặp ta còn không sợ chịu dị nghị dèm pha ư? Bất quá là câu xưng hô còn lo lắng cái gì. Nhưng những lời này cũng không thể nói ra, trên mặt một chút không kiên nhẫn cũng không có thể hiện, chỉ hy vọng Tam hoàng tử này sau khi nhìn thấy mình sẽ hiểu được mình không phải bàn đồ ăn của hân, đến chỗ Hoàng thượng nói không gả cho cô thì tốt rồi.

Tiêu Dực suy nghĩ lung tung, chỉ nghe Phượng Nhược Liễu lại nói: “Tiêu tiểu thư quả nhiên tuấn tú lịch sự.”

“Phượng công tử quá khen.” Không thể gọi tên, lại không thể kêu Hoàng tử, chỉ có thể gọi hân một tiếng công tử.

Phượng Nhược Liễu hiển nhiên cũng không có ý kiến với cách xưng hô này, mỉm cười liền không thêm nói chuyện. Tiêu Dực cũng không nói, hai người yên lặng mà ngồi.

Người Hoàng thất hơi thở trầm, Tiêu Dực cũng không động, mắt nhìn mũi - mũi nhìn tâm lặng lẽ ngồi ở bên cạnh hân, không nhìn hân cũng không mở miệng. Cũng không biết qua bao lâu, Phượng Nhược Liễu thối phù một tiếng cười ra, nói: “Sao Tiêu tiểu thư lại không nói lời nào?”

Tiêu Dực nhanh nhẹn cung kính nói: “Ở trước mặt Phượng công tử, Tiêu Dực không dám mở miệng lung tung.”

“Chẳng lẽ người không muốn biết ta vì sao tới tìm người hả?”

Đương nhiên là tới xem cô có hợp mắt hần hay không. Tiêu Dực cười khổ: “Công tử là vì chuyện chi hôn đến phải không?”

Phượng Nhục Liễu gật đầu: “Ta chính là muốn hỏi một chút, Tiêu tiểu thư đối với chuyện cưới ta này có ý kiến gì không?”

Tiêu Dực ngẩng đầu: “Ta cũng muốn hỏi một chút, công tử là người cao cao tại thượng chẳng lẽ lại cam tâm tình nguyện gả cho loại bình dân này như ta?”

“Nghe giọng điệu của tiểu thư tựa hồ cũng không nguyện ý cưới người cao cao tại thượng là ta phải không?”

“Cũng không phải không muốn, có thể lấy được Hoàng tử là đời trước đã tu luyện phúc khí, chính là Tiêu Dực đã cưới chính phu, thật sự không thích hợp ủy khuất Hoàng tử.”

“À, ta không ủy khuất.” Phượng Nhục Liễu nhún nhún vai: “Ta không thêm đề ý người cưới chính phu.”

Tiêu Dực ngắt tay, chịu đựng một hơi nói: “Nhưng công tử, người và ta trước đây không quen nhau. Người không biết là cứ như vậy liền quyết định cuộc sống của mình không phải rất qua loa à? Người chưa thấy qua ta, cũng căn bản không hiểu biết ta là dạng người gì, người xác định sẽ đánh bạc cả đời mình như vậy ư?”

Phượng Nhục Liễu mắt phượng giận u ám: “Ta nghe nói qua, người đối xử với phu lang của người rất tốt, đối với phu lang người tốt nhất định là người tốt. Hơn nữa ta hiện tại cũng nhìn thấy người, sao lại còn có thể nói chưa nhìn thấy qua chứ?”

Tiêu Dực đóng chặt mắt, cắn chặt răng, đem tức giận nuốt vào trong bụng, vẫn duy trì giọng nói vững vàng của mình lại nói: “Phượng công tử chẳng lẽ nguyện ý gả cho một người không yêu người, cả đời không chiếm được sủng ái của thê chủ ư?”

“Không muốn.” Phượng Nhục Liễu trả lời cũng không chần chờ.

Tiêu Dực một chút cũng không chần chờ nói tiếp: “Vậy không cần chọn ta.”

Tiêu Dực vừa mới nói xong có chút hối hận, đối phương dù sao cũng là Hoàng tử lại nói thẳng cứng ngắt như vậy rất không nể mặt là việc nhỏ, vạn nhất Hoàng tử mất hứng một cái, chỉ sợ chuyện tứ hôn càng thêm khó giải quyết. Tiêu Dực cho rằng Phượng Nhục Liễu nghe xong những lời này sẽ có chút nổi giận, đang chần chờ có nên giải thích xin lỗi một phen hay không, chỉ thấy Phượng Nhục Liễu ngẩng đầu nhìn về hộ vệ đứng phía sau, hộ vệ kia gật đầu. Phượng Nhục Liễu quay đầu thì một mặt nghiêm túc: “Tiêu tiểu thư thật sự thật yêu phu lang của người hả?”

Tiêu Dực không biết hần vì sao lại hỏi như vậy, cẩn thận nói: “Tại sao Phượng công tử lại hỏi ta như vậy?”

Phượng Nhục Liễu thấy nàng cẩn thận như thế cũng không miễn cưỡng nhếch môi một cái: “Thục Yến, chính là Bành Thục Yến từng gặp ta nói qua, nghe hần nói Tiêu tiểu thư từ chối lời cầu hôn của hần. Ta thật sự không hiểu, Bành gia giàu có hơn cả nước. Thục Yến cho dù là dung mạo không khuynh thành, nhưng Tiêu tiểu thư cưới Thục Yến nhất định đại phú đại quý, vì sao không đồng ý?”

Nghe hần thẳng gọi tên của Bành Thục Yến thì Tiêu Dực đã biết Tam hoàng tử Phượng Nhục Liễu này và Bành Thục Yến quan hệ không bình thường. Trong lòng đã có tám phần khẳng định Phượng Nhục Liễu là có ý đến gặp mình, không khỏi âm thầm kêu khổ. Phượng Nhục Liễu này không biết là vì trút giận cho bằng hữu của hần, hay là xuất phát từ suy nghĩ muốn chinh phục một nữ nhân mà người khác không chinh phục được, cố ý tìm tới cô.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiêu Dực cũng không thể hiện ra một chút không vui ở trên mặt, xã hội phong kiến, hoàng quyền áp người dân mà! Bất quá vấn đề này cũng không thể thoái thác. Vì vậy cũng thành thành thật thật trả lời hần: “Đại gia tộc phức tạp, Tiêu Dực chưa thấy qua cảnh đời nên không có năng lực đối phó. Ta chỉ muốn cùng phu lang trải qua những ngày bình bình đạm đạm.”

Phượng Nhục Liễu nhìn nàng sau một lúc lâu: “Tiền tài quyền thế, người thật sự không thích?”

“Tiền tài quyền thế không nhất định phải tốt, ta chỉ nghĩ tới cuộc sống thoải mái thích thú.” Tiêu Dực thành thật trả lời, gương mặt nhìn thẳng hần: “Phượng công tử có thể thả cho ta một con ngựa hay không, để cho ta quay về những ngày bình thân trước kia?”

Phượng Nhục Liễu đối diện với nàng, giọng điệu vẫn bình thản giống vậy: “Có thể người hần là biết, cung tiền kia của người là chuyện lớn bảo vệ đất nước quốc. Mặc kệ xuất phát từ loại nguyên nhân nào, mẫu thân ta đều sẽ ban cho các người một người Hoàng tử, Đàm tiểu thư làm quan, người chỉ có thể cưới người.”

Tiêu Dực cười khổ: “Người là muốn nói, mặc kệ ta cam đoan sẽ không tiết lộ ra ngoài cách chế tạo cũng tiền như thế nào cũng không được sao?”

“Ta nghĩ không có bao nhiêu người sẽ thật sự tin tưởng người nghĩ tới cuộc sống bình thân, người muốn thoát thân cũng rất khó.”

“Mục đích lúc ban đầu của ta chính là muốn bắt chút gà rừng thả hoang cho phu lang ta tắm rửa thân mình mà thôi.” Tiêu Dực thở dài, nhớ tới lúc mới gặp Diệp Khê: “Phu lang ta từ nhỏ bị ngược đãi, thân mình không tốt, lúc gả cho ta thân thể gầy yếu giống như gió thổi qua sẽ bị thổi bay luôn, lòng ta đau quá, mà ta cũng là người nghèo ăn không đủ no – mặc không đủ ấm, không có tiền mua thịt cho hần bổ thân, ta chỉ có thể nghĩ ra biện pháp bắt mà không cần tiền.” Tiêu Dực dừng một chút, lắc lắc đầu: “Sao ta lại đi kể lại chuyện cũ nhỉ.”

Phượng Nhục Liễu lại ngẩng đầu nhìn hộ vệ kia, khẽ cười nói: “Tiêu tiểu thư quả thật là người thương phu lang.”

Tiêu Dực lại lắc đầu, thương phu lang thì sao, lần này cô chỉ có thể làm cho phu lang đau lòng.

Phượng Nhượng Liễu lại nói: “Xin khuyên người một câu, đừng nghĩ ở trên triều đình từ chối mối hôn sự này. Người cũng biết được gần vua như gần cọp, mặt mũi của Hoàng thượng, uy nghiêm của Hoàng gia, không phải do người từ chối là được.”

Tiêu Dực lại sững sốt, không nghĩ tới Phượng Nhượng Liễu này ngay cả cô muốn từ chối mối hôn sự này ở trên triều đình cũng đoán được.

Tiêu Dực còn chưa nói chuyện, Phượng Nhượng Liễu lại nói: “Người đừng không tin lời nói của ta, từ chối Hoàng thượng tứ hôn, người có thể có nghĩ tới người nhà của người không?”

Tiêu Dực không nói, cô làm sao có thể không nghĩ tới? Nhưng là, vẫn nghĩ tranh thủ làm những điều mình muốn, nghĩ đến Diệp Khê nói qua cô nếu như cưới phu thì sẽ không cần cô, không biết lần này cần phải làm sao mới không làm cho hấn đau lòng đây.

“Nhỏ rằng cọp rất nguy hiểm, ta khuyên người, không cần liên lụy người nhà của người.”

Tiêu Dực giương mắt: “Ý của Phượng công tử là ta bắt buộc phải cưới người?”

Phượng Nhượng Liễu nhìn thấy vẻ mặt như vậy của nàng, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng người muốn thoát thân rất khó, nhưng ta có thể giúp người.”

“Cái gì?” Tiêu Dực cho rằng mình nghe lầm: “Người có thể giúp ta?”

“Ta có thể giúp người, nhưng người cũng phải giúp ta.”

Tiêu Dực gật đầu: “Ta phải giúp người cái gì? Làm sao để giúp người?”

Phượng Nhượng Liễu nhìn ánh mắt của nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta cũng không biết mẫu thân sẽ đem ai chỉ hôn cho người, cho nên, người nếu muốn có biện pháp thì phải làm cho mẫu thân đem ta chỉ hôn cho người.”

“Người là muốn gả cho ta? Vì sao?”

“Bởi vì, ta cũng muốn thoát thân.”

Tiêu Dực trầm tư một hồi: “Đã muốn hợp tác, ta cũng muốn biết nguyên nhân.” Cô đối với chuyện của người khác không có hứng thú, nhưng luôn phải cẩn thận để tránh vốn chuyện tình không giải quyết, ngược lại gặp phải càng nhiều phiền toái.

Phượng Nhượng Liễu nhấp mím môi, kéo hộ vệ phía sau qua hộ vệ: “Chúng ta, muốn thoát thân.”

* * *

Không có nhiều thời gian nói tí mỉ, Phượng Nhượng Liễu và Tiêu Dực đại khái nói chuyện hợp tác, hai người liền thừa dịp bóng đêm rời đi. Đến gần hoàng thành, hộ vệ dựa vào Phượng Nhượng Liễu ôm hấn lại. Phượng Nhượng Liễu tựa vào trước ngực nàng làm ngừng động tác của nàng, nhẹ giọng kêu: “Mặc.”

“Ừ?” Giọng nữ thấp thấp trầm trầm vang lên.

“Chúng ta lần này có phải thật sự có thể đi hay không?”

“Ừ.” Không có lời nói dư thừa, chính là một âm điệu đơn giản. Phượng Nhượng Liễu liền an tâm không ít.

“Tóm lại ra cung thì còn có cơ hội.”

“Ừ.”

“Chính là vẫn chạy không thoát nhưng ít nhất trời cao hoàng đế ở xa, không ai quản được chúng ta.”

“Ừ.”

“Nhưng là phải ủy khuất nàng.”

Mặc nắm thật chặt cánh tay ôm chặt người vào trong lòng: “Sẽ không.”

“Hy vọng đừng có đường rẽ gì nữa mới tốt.”

“Ta đã hỏi thăm qua những chuyện trước đây của nàng ta rồi, xác nhận có thể tin tưởng.”

“Ừ, đi thôi.” Hai tay Phượng Nhượng Liễu ôm lên cổ Mặc. Mặc nhún thân thể một cái, trong nháy mắt bay lên nóc nhà, nhanh chóng rút khỏi gian nhà đó, hai người biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Diệp Khê mang thai hơn tám tháng mang theo một cái sọt nhỏ ngồi dưới giàn nho trong sân, theo sau còn có hai con thỏ to. Ánh nắng tháng mười cũng không phải quá gay gắt, từ giàn nho hắt xuống độ ẩm vừa vặn, lấm tấm nhiều chùm cũng rất xinh đẹp.

Thê chủ đã đi hơn một tháng, Diệp Khê nhận được hai bức thư từ nàng -- đương nhiên là tranh nhiều hơn chữ, đều nói là mọi chuyện tốt bảo hần không cần phải lo lắng. Nàng rất nhanh sẽ trở về ở bên hần và cục cưng, còn nói muốn trở về chờ hần sinh nữa. Diệp Khê vuốt bụng cười, cục cưng à, là cục cưng của hần và nàng. Hần thường xuyên có thể cảm giác được động tác của cục cưng ở trong bụng, đuối đuối cánh tay nhỏ bé nè, đập đập cẳng chân nè, có khi động tác còn rất lớn giống như là đang xoay người, lúc lần đầu tiên thấy được còn dọa hần nhảy dựng.

Diệp Khê mang cái sọt nhỏ đặt ở trên đất, hai con thỏ lớn liền nhích lại đuối đầu như muốn chui vào bên trong. Bên trong là một con thỏ nhỏ, là cục cưng của Tiểu Viên và Tiểu Bạch. Diệp Khê vẫn không biết chúng nó là một đực và một cái, trước đó vài ngày Tiểu Tiên càng ngày càng tròn, Diệp Khê còn cười hơ hớ với An đại thúc và An Vụ oán giận, nói nó mỗi ngày ăn rất nhiều, đều mập mập tròn trịa rất nhiều. Kết quả chờ lúc Diệp Khê biết đến thì nó đã sinh ra một con thỏ nhỏ. Lúc ấy Diệp Khê còn tự vỗ ngực mình, thật tốt thật tốt, hần bởi vì bụng lớn không tiện cho nên không có thường xuyên ôm chúng nó giống như trước kia. Nếu không làm không tốt còn có thể bị thương đến con thỏ nhỏ nữa.

Con thỏ nhỏ đã sinh ra hơn mười ngày, lông tơ tinh tế đều mọc dài ra, có trắng, có xám. Diệp Khê luôn luôn nghĩ không thông, hai con thỏ trắng tại sao lại sinh con thỏ nhỏ màu xám như vậy chứ?

Cốc cốc cốc! Trên cửa lớn vang lên tiếng gõ cửa, có nam tử ở bên ngoài cao giọng gọi: “Diệp Khê nhà thôn trưởng, đệ có ở nhà không?”

“Ồ đây.” Diệp Khê cũng lớn tiếng trả lời, đỡ thất lung chậm rãi đi qua mở cửa: “Ca ca Trương gia.”

Phu lang Trương gia bụng hơn phân nửa chén thịt gà rừng đã được nấu chín tiến vào: “Thê chủ ta hôm nay vừa săn được, ta bụng một chén qua cho đệ ăn.” Từ khi thôn này được thôn trưởng Tiêu Dực dẫn dắt, người dân thôn Thanh Dương đều dần dần khá giả. Trên núi bắt được con mồi mặc dù tiếc mỗi ngày không dám ăn, nhưng mỗi tháng cũng có thể ăn được hai ba lần; thấy Tiêu Dực không ở nhà, vì vậy đều rất quan tâm đến Diệp Khê. Phần lớn mọi người nấu thịt đều sẽ nghĩ đưa cho hần một chút, ngược lại làm cho Diệp Khê áy náy trong lòng.

“Ca ca Trương gia, không cần, buổi sáng ca ca Lí gia cũng có cho ta một chén.....”

“Vậy thì sao? Đệ đang có thai nên ăn nhiều một chút.” Phu lang Trương gia bụng chén vào phòng bếp, tự động lấy cái chén sạch trong tủ đồ thịt gà vào, xoay người thấy Diệp Khê vịn khung cửa đứng ở mép cửa, nhíu mày nói: “Đệ một mình ở nhà nên cẩn thận một chút, thôn trưởng cũng thật là, sao lại không mua cho đệ một gã sai vặt về chứ? Cứ để cho đệ một mình ở trong nhà, vạn nhất có chuyện gì cũng không có ai biết!”

Diệp Khê nhíu mày: “Không có việc gì, là tự ta không muốn gã sai vặt, trong nhà lại không có chuyện gì. An đại thúc mỗi ngày đều sẽ đến xem ta, lại đưa com đến cho ta, thúc cũng không để cho ta tự mình nấu ăn.” Diệp Khê chỉ chỉ trên bàn: “Các ca cũng đưa thịt cho ta.”

Nam tử kia nghe Diệp Khê nói là mình không muốn gã sai vặt cũng không cảm thấy có cái gì lạ, dân quê mà, phu lang nhà nhà đều là bụng lớn còn phải làm việc nhà. Nếu nhà ai thật mời gã sai vặt tới chăm sóc cho dựng phu, ngược lại có vẻ kiêu ngạo. Vì vậy chỉ nói: “Thê chủ nhà đệ thật tốt, ở nhà không cho đệ làm việc, bây giờ lại càng không cho đệ chạm vào, người không ở nhà còn nhờ An đại thúc chăm sóc, Diệp ca nhi cũng thật là có phúc. A, đứng rồi Diệp ca nhi, vừa rồi khi ta lại đây có nhìn thấy Đàm tiểu thư đã trở lại.”

“Đàm tiểu thư đã trở lại?” Diệp Khê cực kì vui vẻ, không biết thê chủ có gửi thư cho hần hay không đây?

Phu lang Trương gia cũng nói: “Không biết có tin tức gì của thê chủ nhà đệ hay không, đệ muốn đi xem không?”

“Muốn đi.” Diệp Khê đỡ bụng cùng đi với phu lang Trương gia ra cửa. Phu lang Trương gia và hần chậm rãi đi đến một đoạn liền rẽ

□

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hai Vị Tiên Tử

Chờ Diệp Khê mang thai hơn tám tháng nên Đàm Chương Nguyệt cũng không dám để cho xe ngựa chạy quá nhanh, mỗi ngày đều lấy vững vàng tốc độ

không nhanh không chậm vội vàng lên đường. Diệp Khê mặc dù nóng vội nhưng cũng biết thân mình của hắn không thể ép buộc, thế chủ rất quan trọng nhưng cục cung cũng quan trọng như vậy, hắn không thể một bên trọng một bên khinh.

Những ngày đi đường này Diệp Khê hơn phân nửa là nằm, hắn nhớ thế chủ nói qua xe ngựa lác lư phải nằm thì thân mình tương đối sẽ vững vàng một chút, tốt hơn cho cục cung. Nhớ ra cái gì đó, Diệp Khê vuốt bụng nhẹ giọng nói chuyện với đứa nhỏ trong bụng: “Cục cung, chúng ta đi cứu mẫu thân con, trên đường sẽ có chút vất vả, con phải ngoan ngoãn nha.”

Giống như là đáp lại hắn, đứa nhỏ trong bụng nhẹ nhàng giật giật, sau đó thì yên lặng. Sau đó đi lộ trình gần một tháng đứa nhỏ thật sự rất ngoan, dường như không có làm cho Diệp Khê chịu một chút khổ. Nhưng Diệp Khê vẫn lo lắng, đi một đường này đứa nhỏ đã được chín tháng, thật sợ không biết ngày nào đó đột nhiên sẽ sinh.

Diệp Khê lo lắng, Đàm Chương Nguyệt càng lo lắng hơn, vạn nhất thật sự ở trên đường đi tiểu muội phu đột nhiên muốn sinh, nàng phải đi chỗ nào tìm người đỡ? Cũng may cách kinh thành còn không xa, mỗi ngày lo lắng đề phòng vội vàng lên đường, rốt cuộc ở một buổi chiều trời trong nắng ấm thấy được cửa lớn kinh thành.

Đàm Chương Nguyệt rốt cuộc an tâm một chút, vui vẻ mà lớn tiếng nói: “Tiểu muội phu, đến kinh thành rồi.”

“Đã đến?” Diệp Khê duỗi tay kéo màn cửa sổ, hắn nằm không được cho nên bây giờ là đang dựa vào một cái chần ở trên giường lớn, vừa vặn không cần đứng dậy là đã xem được cảnh bên ngoài. Quả nhiên bên ngoài xe cũng có những người trên đường đi tới nơi này, có từ trong thành đi ra, cũng có đi vào trong thành. Cách đó không xa tường kinh thành cao cao lộ ra một luồng uy nghiêm, trên tường thành còn có vài binh lính đứng gác tay cầm trường mâu.

Xe ngựa vào thành, trong thành náo nhiệt hơn thành Đông Sơn nhiều. Quán nhỏ bên đường cũng nhiều hơn thành Đông Sơn rất nhiều, sạp đồ chơi cũng nhiều hơn thành Đông Sơn, trên những sạp này có nhiều thứ mới lạ Diệp Khê cũng chưa thấy qua.

Đàm Chương Nguyệt trực tiếp mang xe ngựa đến dịch quán, chủ quán dịch quán biết nàng nên đã sớm có người đi báo cho chủ quán. Đàm Chương Nguyệt vừa mới dắt Diệp Khê xuống xe ngựa thì quán chủ cười đi ra: “Ha ha ha, thì ra là Đàm đại nhân, sáng sớm còn có chim khách kêu, ta đã đoán sẽ có quý nhân đến, quả nhiên là đại quý nhân nha!”

Đàm Chương Nguyệt cũng cười cùng chào hỏi với nàng: “Triệu chủ quán, nhiều ngày không gặp, thần thái vẫn như trước nha.”

“Chỗ nào so được với Đàm đại nhân chứ? Đàm đại nhân mới là uy phong tài tử, ha ha!” Triệu chủ quán cười vài tiếng, lại nhìn về phía Diệp Khê nói: “Vị này có phải chính là phu lang của Đàm đại nhân hay không?”

“Không đúng, không đúng” Đàm Chương Nguyệt vội vàng lắc đầu: “Là phu lang của Tiêu Dục.”

“A?” Triệu chủ quán giật mình không nhỏ: “Là... Tiêu phò mã.....”

Đàm Chương Nguyệt gật đầu: “Đúng rồi Triệu chủ quán, Tiêu Dục có ở trong dịch quán này hay không?”

Triệu chủ quán nhìn nhìn Diệp Khê mới trả lời lại: “Lúc trước đúng là ở nơi này, nhưng về sau thì vào ở trong cung, nghe nói tiến cung để học lễ nghi của hoàng gia.”

Tiến cung? Đây thật đúng là không dễ gặp mà! Đàm Chương Nguyệt kéo Triệu chủ quán đi xa vài bước, đưa cho nàng một ít bạc nói: “Triệu chủ quán người cần phải giúp ta, người xem nam tử này mang thai, dù sao thế chủ hắn muốn thành thân lại là Hoàng tử, nam nhi nhà nghèo người ta này thật đúng là bị hù dọa, đang mang thai mà tâm tình còn run sợ như vậy, năn nỉ chạy đến, người xem, người an bài thông báo giúp một chút, chỉ cần làm cho chúng ta trông thấy Tiêu Dục, có được hay không?”

Triệu chủ quán nhận bạc cũng không từ chối: “Chuyện này dễ làm, các người cứ an tâm ở đây, ta thông báo giúp các người.”

* * *

Triệu chủ quán nói là giúp thông báo, nhưng là trái cũng không đợi được người, phải cũng không đợi được triệu kiến; mà trong thành lời đồn đãi đầy trời, nhiều nhất là chuyện Tiêu phò mã và Tam hoàng tử nhất kiến chung tình*. Hôm nay cùng đi với Tam hoàng tử đi chùa Trăm Nghiệp cầu phúc, ngày mai đi với Tam hoàng tử đi Hoa Bắc cốc ngắm cảnh linh tinh, mỗi khi nghe được làm cho Diệp Khê gấp đến độ buồn khóc.

(*Nhất kiến chung tình: chỉ những người chung thủy, không bao giờ thay đổi chủ kiến.)

Đợi hai ngày không có tin tức, Đàm Chương Nguyệt thấy Diệp Khê càng ngày càng đau lòng, nói với hắn: “Tiểu muội phu người đừng vội, ta đi phủ Thừa tướng nhìn xem, mời Thừa tướng đại nhân giúp đỡ một chút, thử xem có thể gặp được Tiêu Dục hay không.”

Sắp xếp Diệp Khê xong, Đàm Chương Nguyệt vội vàng đi ra dịch quán, cùng đối mặt với một cổ kiệu thấy thoáng qua.

Đàm Chương Nguyệt cảm quan bài tên Ngự sử đại phu của mình đi phủ Thừa tướng, rất xa lão Thừa tướng đứng ở cửa đại sảnh nghênh đón: “Ha ha ha, Đàm đại nhân, người đến kinh lúc nào thế?”

“Hạ quan gặp qua Thừa tướng đại nhân.” Đàm Chương Nguyệt trước quy củ hành lễ sau đó mới trả lời: “Ngày hôm trước mới đến. Thừa tướng đại nhân, hạ quan có chuyện muốn mời Thừa tướng đại nhân giúp đỡ.”

Người trên quan trường đều là nói tới nói lui, Đàm Chương Nguyệt gần đây đã nói có việc muốn nhờ, đến để cho Thừa tướng xem nàng thêm vài lần; phải biết rằng, các nàng quan chức cũng không ngang nhau, chức quan nhỏ này thì ai lại muốn mời nàng giúp đỡ chứ, thật đúng là người thẳng tính.

Lão Thừa tướng cũng không biểu hiện ra không vui gì, mời nàng vào nhà nói: “Đàm đại nhân có chuyện gì?”

“Thừa tướng đại nhân, ta muốn gặp Tiêu Dục một lần.”

Thừa tướng bất đắc dĩ mà cười cười, hơi trách cứ liếc mắt nhìn Đàm Chương Nguyệt một cái: “Đàm đại nhân, đại danh của Phò mã không thể cứ nói ra ngoài miệng như thế.”

Đàm Chương Nguyệt kêu tên Tiêu Dục nhiều năm như vậy, đây là lần đầu bị cho là không thể kêu nàng như vậy. Trong lòng còn có việc khác xoay quanh, bất quá ngoài miệng vẫn là trả lời: “Thừa tướng đại nhân nói đúng, Đàm Chương Nguyệt đã hiểu.”

Thừa tướng gật đầu, nói chuyện khác với nàng: “Các người tuy là tỷ muội tốt, mà lúc này Tiêu tiểu thư cũng coi như một nửa người trong hoàng tộc, cũng không thể tùy ý giống như trước kia nữa, làm cho người khác nắm được nhược điểm đối với người không tốt.”

Đàm Chương Nguyệt gật đầu nói: “Đa tạ Thừa tướng nhắc nhở, Đàm Chương Nguyệt nhớ kỹ.” Dừng một chút lại nói: “Xin hỏi Tiêu..... Phò mã nàng, thật sự là nhất kiến chung tình với Hoàng tử? Nàng... là tự nguyện cưới Hoàng tử?”

Thừa tướng chỉ cảm thấy nàng hỏi kỳ quái: “Người đang nói gì vậy? Hoàng tử gả cho, chẳng lẽ còn có người không muốn cưới?”

Đàm Chương Nguyệt vội hỏi: “Thừa tướng đại nhân nói đúng, ta chính là..... vui mừng hôn sự thay nàng. Đại nhân, ta có thể gặp được nàng hay không?”

“Tất nhiên là có thể gặp, có điều, Tiêu Phò mã mấy ngày trước đây vì Tam hoàng tử đi Xuyên Châu, nghe nói nơi đó có Nguyệt lão vang danh từ lâu, nàng đi vào trong đó cầu phúc, hy vọng có thể cùng Tam hoàng tử bạch đầu giai lão.”

* * *

Đàm Chương Nguyệt đi phủ Thừa tướng về thì Diệp Khê một mình ở trong dịch quán chờ, ánh mắt hồng hồng. Thê chủ nói qua chỉ yêu thích hấn, nhưng mà, ngày hôm qua Đàm tiểu thư sợ hấn buồn cùng đi với hấn ra ngoài dạo, nghe được lời đồn đãi đều đang nói thê chủ yêu thích Tam hoàng tử. Trong lòng hấn cảm thấy đau đau, không biết phải làm sao bây giờ. Đàm tiểu thư mời Triệu chủ quán kia giúp đỡ nói cho thê chủ biết bọn họ đến đây, nhưng vẫn chưa thấy được thê chủ hấn. Trong lòng Diệp Khê hoang mang rối loạn, thê chủ có phải không cần hấn nữa hay không?

Đứa nhỏ trong bụng giật giật, Diệp Khê cúi đầu xoa bụng: “Cục cưng, con nói xem mẫu thân con có thể không cần chúng ta nữa hay không? Bọn họ đều nói Hoàng tử rất xinh đẹp, bộ dạng giống như tiên tử trên trời, đều nói thê chủ rất thích Hoàng tử.”

“Cốc cốc cốc!” Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa, nam thị dịch quán ở bên ngoài kêu: “Tiêu phu lang, có người muốn gặp người.”

Thê chủ? Diệp Khê vui vẻ mà đỡ eo đi qua mở cửa: “Có phải thê chủ ta đến đây hay không?”

Tiểu thị kia cúi đầu, hành lễ nói: “Tiêu phu lang, có vị đại nhân muốn gặp người, xin đi theo ta.”

Đại nhân? Không phải thê chủ hấn sao? Diệp Khê ngơ ngác mà nhìn y, hấn ở trong này cũng không quen ai, sao lại có người muốn gặp hấn chứ?

Tiểu thị kia thấy hấn ngơ ngác thì đỡ hấn đi chậm rãi, dẫn hấn tới một sảnh nhỏ đãi khách trong sân khác. Trong sảnh nhỏ có một nam tử cực kỳ xinh đẹp đang ngồi, Diệp Khê đi vào nhìn y đến ngây người, con mắt đều không chuyển động.

“Lớn mật, nhìn thấy.....”

“Ừm hừm!” Phụng Nhục Liễu nhẹ nhàng hừ một cái ngăn cản gã sai vặt bên cạnh đang hung dữ la hét. Diệp Khê nhìn gã sai vặt kia thấy y hung dữ nhìn mình thì không khỏi rụt vai lại. Phụng Nhục Liễu phát phát tay: “Tiểu Phúc, tất cả các người đều lui xuống đi.”

“Dạ.” Gã sai vặt gọi Tiểu Phúc trả lời mang theo những người khác đều lui xuống, trong phòng chỉ còn hai người Diệp Khê và Phụng Nhục Liễu.

Phụng Nhục Liễu mỉm cười: “Người chính là phu lang của Tiêu Dục - Diệp Khê?”

“Ừ.” Diệp Khê ngơ ngác mà gật đầu, vẫn nhìn không chuyển tầm mắt nhìn y: “Người là tiên tử trên trời ư?”

“Phụt!” Phụng Nhục Liễu che miệng cười, có chút thích nam tử ngơ ngác ngốc nghếch này. Bước đến kéo hấn ngồi xuống ghế, có chút tò mò đưa tay ra sờ sờ trên bụng của hấn: “Mấy tháng?”

“Chín tháng.” Diệp Khê vẫn nhìn y không chuyển tầm mắt: “Người là tiên tử đẹp nhất mà ta từng thấy.”

Phụng Nhục Liễu vừa cười vừa hỏi: “Người gặp qua rất nhiều tiên tử à?”

“Không có, chỉ gặp qua người.”

“Vậy sao ngươi lại biết ta là tiên tử đẹp nhất chứ? Đừng vội, còn có vài tiên tử khác còn đẹp hơn ta.”

Diệp Khê nghiêng đầu: “Còn có người đẹp hơn ngươi?” Nghĩ nghĩ vừa cười vừa nói: “Ta đây cũng không thấy được bọn họ, ta chỉ nhìn thấy ngươi, ngươi chính là đẹp nhất.”

Phượng Nhục Liễu có chút biết vì sao Tiêu Dục lại yêu phu lang của nàng như vậy. Bởi ánh mắt của hắn thật thanh thuần, nụ cười của hắn thật chân thật, hắn thật đơn giản. Phượng Nhục Liễu cười sờ sờ đầu của hắn: “Ngươi cũng là người đẹp nhất mà ta từng thấy.” Dừng một chút: “Tiên tử đẹp nhất.”

“A? Ta không phải tiên tử.” Diệp Khê cuống quýt lắc đầu xua tay: “Ta là người phàm.”

Phượng Nhục Liễu cười cười: “Ngươi là tới tìm thê chủ ngươi?”

“Đúng vậy.”

“Bụng đã lớn như thế mà còn đi? Ta nên nói với ngươi như thế nào đây? Tùy hứng như vậy, không sợ làm tổn thương đến cục cưng hả?”

Diệp Khê đỏ hốc mắt: “Tiên tử ca ca, ngươi giúp ta có được không? Hoàng thượng muốn mang Hoàng tử gả cho thê chủ nhà ta, nếu thê chủ ta không cưới Hoàng tử thì Hoàng thượng sẽ chém đầu thê chủ ta.” Diệp Khê gấp đến độ nắm lấy tay của Phượng Nhục Liễu: “Ta không muốn thê chủ ta chết.”

Phượng Nhục Liễu trấn an vỗ vỗ tay hắn: “Ngươi làm sao mà biết thê chủ ngươi không muốn cưới Hoàng tử?”

“Thê chủ nói nàng sẽ không cưới người khác, nàng nói nàng chỉ cần Khê Nhi. Ta không tốt, ta còn nói qua nàng cưới phu thị ta sẽ không cần nàng, cục cưng cũng không cần nàng. Đàm tiểu thư nói nàng kháng chỉ Hoàng thượng sẽ giết nàng.” Diệp Khê nói xong thì rơi nước mắt: “Tiên tử ca ca, ngươi làm phép thuật mang ta đi gặp thê chủ được không? Ta muốn nói với thê chủ bảo nàng cứ cưới Hoàng tử, ta không muốn nàng chết. Ta... ta còn muốn nói với nàng, ta và cục cưng sẽ không có không cần nàng.”

Phượng Nhục Liễu đột nhiên cảm thấy mình là kẻ ác ôn, chia rẽ đôi uyên ương. Nhưng mà mình không làm kẻ ác ôn, cũng sẽ có người khác làm, kẻ ác ôn kia là mình thì thấy tốt hơn người khác.

Phượng Nhục Liễu lấy ra khăn tay lau sạch sẽ nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê, thở dài nói cho hắn biết: “Thật xin lỗi, ta không phải là tiên tử gì, ta chính là Hoàng tử kia phải gả cho thê chủ ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Diệp Khê bị tiếp vào cung ở trong vườn Ngự Uyển của Phượng Nhục Liễu, được nuôi dưỡng đều là thịt ngon món ăn ngon, có cung thị gả sai vật hầu hạ. Phượng Nhục Liễu còn mời thái y mỗi ngày đến bắt mạch cho Diệp Khê, lại mời ôn công* chuyên dụng trong cung đến chăm sóc, mọi thứ đều an bài thỏa đáng.

(*Ôn công: ông đỡ đẻ.)

Cứ như thế nhưng Diệp Khê vẫn khóc, khóc thật sự đau lòng. Hắn không rõ, rõ ràng là Tiên tử ca ca rất xinh đẹp sao lại đột nhiên liền biến thành Hoàng tử, còn là muốn cướp lấy thê chủ của hắn. Đây cũng không phải là vấn đề quan trọng nhất, vấn đề quan trọng nhất chính là Hoàng tử này lại xinh đẹp như vậy, tính tình lại tốt như thế, ngay cả đối với phu lang của thê chủ là hắn cũng tốt như vậy, bản thân cũng không nhận được muốn thích y, thê chủ không có lý do không thích y.

Diệp Khê đang ô ô khóc đột nhiên dừng tiếng lại, cung thị hầu hạ một bên vội vàng đưa khăn lụa lau nước mắt cho hắn: “Diệp trác phu.....”

Diệp Khê không trả lời, lại bắt đầu khóc oa oa, hắn nhớ tới những người bên ngoài đều nói thê chủ nhất kiến chung tình với Hoàng tử. Bởi vậy có thể thấy được, thê chủ nhất định là thích y.

Hắn mặc dù không biết nhiều chữ lắm, nhưng bốn chữ nhất kiến chung tình này hắn biết. Hắn đọc sách tranh minh họa bên trong có vẽ rất nhiều tài nữ đều nhất kiến chung tình với nam tử xinh đẹp.

Thê chủ nhất kiến chung tình với Hoàng tử vậy thì hắn phải làm sao bây giờ? Diệp Khê đau lòng ô ô oa oa khóc, một đám cung thị bị phái lại đây chăm sóc cho hắn cũng đi theo tim gan run sợ: “Diệp trác phu, ngài đừng khóc, ảnh hưởng đến thân thể cũng không tốt.”

“Diệp trác phu, ngài cứ khóc như vậy, ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng cũng không tốt đâu.”

“Diệp trác phu.....”

Nhìn xem, nhìn xem, hần rõ ràng là chính phu, bây giờ lại bị người ta kêu là trác phu. Hần rõ ràng không muốn thê chủ cưới phu thị, bây giờ hần lại thành phu thị của thê chủ. Ô ô... Diệp Khê khóc đờ bụng đứng lên, bộ dáng thật cố sức làm cho một đám cung thị kia công thêm ỏn công đều bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Phải biết rằng Hoàng tử đã nói, nếu Diệp trác phu có một chút sơ xuất gì thì bọn họ sẽ dùng đầu bồi thường. Thật không hiểu rõ Hoàng tử đang nghĩ cái gì, phu lang trước kia của Phò mã bất quá là tiểu nam nhân ở nông thôn, có cần thiết phải đối xử tốt với hần như vậy không? Nhưng Hoàng tử đã hạ lệnh như vậy bọn họ cũng không dám không nghe theo, chuyện rơi đầu ở trong cung không ít, bọn họ cũng không nghĩ thật sự đầu phải chuyển nhà.

Nhưng Diệp trác phu này từ cổ kiêu đi xuống đến bây giờ chính là khóc, khóc mãi không ngừng. Nếu khóc bị tổn thương đến thân thể, bọn họ bị giáng tội chẳng phải là bị chết oan uổng ư?

“Ô ô...” Diệp Khê một tay ôm bụng một tay lau nước mắt ở trong cung to như vậy đi từng phòng từng phòng như tìm cái gì. Một đám cung thị đi theo phía sau hần hỏi: “Diệp trác phu, ngài muốn tìm cái gì?”

“Diệp trác phu, ngài nghĩ muốn cái gì? Ngài nói cho bọn nô tì thì được rồi, bọn nô tì đi lấy cho ngài.”

“Diệp trác phu, ngài không phải là đói bụng chứ, hay là mệt mỏi?”

Diệp Khê đi vòng vo vài phòng cũng chưa tìm ra nơi muốn, đành phải lau nước mắt nhả ra một chữ: “Giường.”

Cuối cùng cũng nói ra một câu, mặc dù những lời này chỉ có một chữ. Đám cung thị mừng rỡ: “Diệp trác phu mệt mỏi à? Bọn nô tì mang ngài đi nghỉ ngơi.” Nói xong liền dè dặt cẩn trọng đưa hần vào một gian phòng ở, đã có cung thị chuẩn bị xong nước ấm rửa mặt. Đám cung thị cùng tiến lên lập trận, người thì giúp cho Diệp Khê rửa mặt, người thì giúp rửa tay, người thì giúp rửa chân. Sau đó thay quần áo, chải tóc..... Hoàng cung luôn luôn nhiều quy củ, Diệp Khê là dụng cụ lại càng phải cẩn thận đề tránh va chạm đến hần, chờ bị một đám cung thị dè dặt cẩn trọng hầu hạ xong dòi đến trên giường, đã là chuyện hơn nửa canh giờ sau. Diệp Khê bị ép buộc đến độ không còn sức lực để khóc.

Diệp Khê xoa xoa đôi mắt sưng đỏ bởi vì khóc quá nhiều, hỏi một cung thị gần mình nhất: “Vị ca ca này, ta đói bụng, có cái gì ăn hay không?”

Cung thị kia ngẩn người, vội quỳ xuống gập đầu nói: “Có, Diệp trác phu muốn ăn cái gì cứ việc dặn dò bọn nô tì, nhưng mời không cần kêu nô tỳ là ca ca.”

Diệp Khê chớp mắt mấy cái, trả lời “À”, nhỏ giọng nói: “Ta muốn ăn cháo gạo kê, còn có canh gà, còn có rau xanh.”

“Diệp trác phu muốn ăn cháo gạo kê, canh gà và rau xanh?”

“Ừ.” Diệp Khê sờ sờ bụng: “Thê chủ nói phối hợp ngũ cốc và rau xanh thịt cá mới có dinh dưỡng, cục cung mới có thân thể tốt.”

Cung thị nhìn nhìn Diệp Khê rồi lui xuống, Diệp Khê ngồi ở trên giường, nhìn vào trong giường có một cái đệm dựa thật to đã nghĩ đi qua lấy, mới quỳ đứng lên cong eo thì dọa một đám cung thị đổ mồ hôi lạnh: “Diệp trác phu!”

“Hà?” Diệp Khê bị bọn họ dọa sợ tới mức rụt lui, không thể lấy cái đệm dựa kia sao? Vậy hần không cần là được.

“Diệp trác phu muốn làm cái gì?”

“Không có gì.” Diệp Khê lắc đầu, ngoan ngoãn ngồi ổn định. Cung thị kia nhìn hần im lặng, cũng đều im lặng đứng ở một bên, bất quá ánh mắt cũng là nhìn chăm chăm hần. Nói đùa, không nhìn kỹ, vạn nhất Diệp phu thị thiếu một sợi tóc bọn họ cũng phải mất đầu đó.

* * *

Phượng Nhục Liễu tắm rửa xong đi ra, chỉ thấy cung thị phải đi hầu hạ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Gặp Nhau

Một chiếc xe ngựa xa hoa dừng lại ở trước cửa lớn cung viện của Tam Hoàng tử, cung phó vén màn xe lên cung kính nói: “Tiêu Phò mã, mời xuống xe ngựa.”

“Ừ.” Tiêu Dực lên tiếng, vịn tay cung phó leo xuống xe ngựa, sau khi đứng vững thì đưa tay chỉnh vạt áo của mình lại.

Trong viện đã có công công đi ra nghênh đón: “Phò mã đã trở lại? Xin hỏi Phò mã là trước đi gặp Tam Hoàng tử hay là đi gặp Diệp trác phu trước?”

Trắc phu? Tiêu Dực cúi đầu trong nháy mắt xẹt qua một tia bất mãn, tiện đà ngẩng đầu ôn hòa cười trả lời: “Tự nhiên là đi gặp muốn Hoàng tử trước, làm phiền công công hỗ trợ thông báo.”

“Không phiền không phiền, Phò mã mời đi theo lão nô.” Công công mặt mày hớn hớn, Phò mã này thật sự là tốt, tính tình ôn hòa, hành xử lễ phép. Hoàng tử bọn họ đi theo người kiên cường này ngày sau có thể hưởng phúc.

“Công công, ta không ở đây mấy ngày nay, Tam Hoàng tử trải qua thế nào? Thân mình khỏe không? Tâm tình tốt không?” Tiêu Dực làm ra một bộ dáng thâm tình.

Công công che miệng cười: “Tốt tốt tốt, tất cả đều rất tốt, chính là thường xuyên một mình nhốt ở trong phòng, nhìn những đồ vật túi thơm của Phò mã đưa mà nhớ người đấy!”

Tiêu Dực kiêu ngạo vẻ mặt vui vẻ: “Hoàng tử thật sự nhớ đến ta như vậy?”

Công công cười nói: “Lão thân sao lại dám lừa Phò mã chứ?”

“Đúng vậy đúng vậy, công công tất nhiên là sẽ không gạt ta, ta chỉ là, chính là rất kinh hỷ.” Tiêu Dực cũng cười theo, Phụng Nhục Liễu là người nhìn vật nhớ người ư? Căn bản chính là tìm cái lấy cớ đuổi hạ nhân ra ngoài để cùng ảnh vệ của hần tình chàng ý thiếp. Tiêu Dực lại thờ dãi: “Ta cũng rất nhớ hần, lâu như vậy cũng chưa gặp, rốt cục thì giờ có thể gặp được rồi.” Tiểu Khê Nhi của cô, cô cuối cùng có thể nhìn thấy hần rồi.

Vừa vặn đi đến tiểu viện của Phụng Nhục Liễu ở, Phụng Nhục Liễu đã nhận được tin tức đứng chờ ở cạnh cửa. Tiêu Dực bước nhanh đi qua: “Tam Hoàng tử.”

“Phò mã, ngài đã trở lại rồi à.” Phụng Nhục Liễu liếc mắt đưa tình, lấy ra khăn tay tiến lên một bước lau tro bụi trên mặt nàng: “Một đường xe ngựa mệt nhọc, ngài gầy.”

Nước mắt của Tiêu Dực ào ào tuôn xuống, giọng nói tràn ngập dè nén: “Ta thật không biết nên hình dung tâm tình giờ phút này như thế nào.”

Công công đi theo Tiêu Dực vào và cung thị bên cạnh Phụng Nhục Liễu lúc trước đều che miệng cười. Lúc này đều cảm động không thôi, chỉ cảm thấy người có tình sẽ được ở bên nhau. Công công quân sự phát phát tay bảo mọi người đều lên lút lui xuống, Phụng Nhục Liễu dẫn Tiêu Dực vào trong phòng cười nói: “Người thật biết diễn trò, tình yêu dào dạt như vậy.”

“Không phải giả vờ.” Ánh mắt Tiêu Dực xem xét chung quanh vội hỏi: “Khê Nhi nhà ta đâu? Hần đều tốt chứ?” Vừa hận hận nói: “Khăn của người bôi vào cái gì thế? Ám vào mắt ta thật là khó chịu.”

“Hử?” Phụng Nhục Liễu nhắc cái khăn lên đặt ở chóp mũi người người: “Không biết.” Thấy Tiêu Dực trừng mắt hần, lại vội hỏi: “Ta thật không biết, đại khái là nàng đưa cho.”

“Ghen cũng không cần chỉnh ta như vậy chứ?” Tiêu Dực hung hăng mà liếc liếc trên trần nhà nhưng không nhìn thấy bóng người, quả nhiên là ảnh vệ, trốn ở đâu cũng không ai biết. Không rảnh tìm tên kia tính sổ, Tiêu Dực lại hỏi: “Khê Nhi nhà ta thế nào?”

“Tốt lắm, có thể ăn có thể ngủ, thái y nói mạch tượng bình thường, ỗn công nói trong mấy ngày sắp tới sẽ sinh. Nhưng là vẫn không nhìn thấy người cho nên hần có chút bất an, mỗi ngày đều phải khóc hai ba lần.”

“Ta đi tìm hần.” Tiêu Dực đứng dậy, Phụng Nhục Liễu vội giữa nàng lại: “Không được, một lát lại đi.”

“Ta đã đến xem người trước, rất nhiều người nhìn thấy ta thật yêu người, được chưa. Hơn nữa, Khê Nhi biết ta đã trở về cũng không đi nhìn hần, còn không biết phải khóc đến thế nào.”

“Ta không để cho người khác nói cho hần biết người đã trở lại. Chúng ta đã lâu không gặp, loại tình cảm tương tư này không phải nhanh như vậy có thể nói xong. Nghe ta, ngồi xuống một lát.”

Tiêu Dực bắt đầu dĩ mà ngồi xuống, Phụng Nhục Liễu biết nàng rất nhớ thương Diệp Khê, cố ý nói với nàng về cuộc sống của Diệp Khê những ngày qua: thời gian nghỉ ngơi, mỗi ngày làm gì, thích ăn cái gì nhất, cuối cùng nói: “Ta có khi thật sự là không hiểu tiểu phu lang nhà người, nói hần không thích ta thì lúc hần nhìn thấy ta lại thật cao hứng; nói lòng hần có bất an thì hần khóc xong còn có thể ăn rất nhiều thứ, ngủ cũng rất tốt.” Phụng Nhục Liễu buông tay: “Ta thật không biết hần vì sao lại khóc, ta đoán là vì sắp sinh nên hần có chút sợ hãi. Nhưng hần lại thật chờ mong sinh đứa nhỏ ra.” Phụng Nhục Liễu nhún nhún vai: “Thật không rõ đây.”

“Bởi vì hần không muốn người gả cho ta, lại không thể nói ra cho nên mới khóc.” Tiêu Dực đứng lên: “Có thể đi được rồi.”

“Ta đi cùng người.” Phụng Nhục Liễu đi theo đứng dậy: “Nhưng lúc hần ở bên ta thật vui vẻ đó, nói với ta rất nhiều chuyện, không giống như bộ dáng chán ghét ta.”

* * *

Hai người bước ra cửa đi về phía chỗ Diệp Khê ở. Diệp Khê đang ngồi ở trong sân đưa lưng về phía hai người, tay phải cầm một cây bút lông hạ xuống một cái lại một cái, nhưng cũng không giống như là đang viết chữ. demcodon-lqd Phụng Nhục Liễu vẩy vẩy tay cho cung thị tùy thị đều lui xuống, hai

người đi đến phía sau Diệp Khê, chỉ thấy trên giấy trước mặt hắn vẽ một cái giống như đầu người, không nhìn ra được là ai. Trên mặt đầu người có rất nhiều chấm đen, Diệp Khê còn đang vừa chăm mắng: “Thê chủ thôi, cho ngài thêm mặt rỗ, cho ngài thêm mặt rỗ, cho ngài trở nên xấu xấu, đến lúc đó ai cũng không thích ngài, chỉ có Khê Nhi thích ngài.”

“Ha ha ha!” Phụng Nhục Liễu ức chế không được cười lên, Diệp Khê này lại ngay cả máng chửi người cũng đáng yêu à!

Diệp Khê quay đầu: “Tiên tử ca ca? Ca đã đến rồi?”

Lúc Diệp Khê quay đầu thì Tiêu Dục vừa khéo ngồi xổm bên cạnh hắn, cho nên Diệp Khê không có nhìn thấy nàng. Tiêu Dục cười khò: “Khê Nhi, chàng thật sự muốn biến ta thành mặt rỗ sao?”

“Thê chủ?” Diệp Khê quay đầu, sững sờ mà nhìn Tiêu Dục.

Tiêu Dục đau lòng sờ sờ mặt hắn: “Khê Nhi không nhớ ta à?”

“Oa..... thê chủ.... ô ô..... ngài không phải là không cần Khê Nhi sao? Khê Nhi rất nhớ ngài..... Ô ô....”

Phụng Nhục Liễu lên lút lui ra ngoài, ngoài sân thần sắc cung thị không ngừng trộm nhìn hắn. Phụng Nhục Liễu vẫn tươi cười như cũ: “Đi chuẩn bị chút gì thức ăn đến, Phò mã đi xe ngựa mệt nhọc còn chưa có dùng bữa. Diệp trác phu khóc xong cũng đại khái cũng đói.....”

Phụng Nhục Liễu nói còn chưa dứt lời đã bị Tiêu Dục lao tới giọng nói vội vàng đánh gãy: “Thái y! Thái y! Mau, mau, Khê Nhi đau bụng, Khê Nhi hắn đau bụng.....”

Phụng Nhục Liễu lập tức dạn dò hạ nhân: “Ôn công, vào xem. Mau mời thái y.”

Tiêu Dục đã trở lại bên cạnh Diệp Khê, Diệp Khê hai tay ôm bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo nước mắt nhăn nhó như lão nhân: “Thê chủ... đau... Khê Nhi đau.....”

“Đừng sợ, Khê Nhi không sợ, có thể là cục cung muốn sinh ra, chớ sợ chớ sợ.”

Tiêu Dục trấn an Diệp Khê, một bên ôn công lại nói: “Nô tỳ muốn kiểm tra cho Diệp trác phu xem có phải sắp sinh hay không, mời Phò mã tránh ra.”

“Vì sao phải tránh ra? Ngươi kiểm tra là được, ta sẽ không quấy rầy ngươi.”

Ôn công thật khó xử: “Nhưng... phải cởi bỏ quần áo, nam nữ khác biệt, Phò mã vẫn là.....”

“Khác biệt cái rắm!” Tiêu Dục sốt ruột đến độ tức giận: “Hắn là phu lang của ta, ta chỗ nào không nhìn qua? Động tác của ngươi nhanh một chút cho ta!”

“Dạ, dạ.” Ôn công vội vàng cởi bỏ quần áo của Diệp Khê kiểm tra rồi nói: “Rốn hồng, là muốn sinh, mau đỡ lên trên giường đi.”

“Khê Nhi không sợ, ta ở đây, Khê Nhi đừng cảm nhát có phải hay không?” Tiêu Dục dịu dàng nói lời dỗ dành Diệp Khê, cẩn thận ôm lấy hắn đi vào trong phòng. Diệp Khê đau đến mặt nhăn nhó, đứt quãng nói: “Ta... ta muốn... sinh cục cung... cho thê chủ.”

“Được, ta yêu nhất là Khê Nhi, Khê Nhi ngoan, thê chủ ở bên chàng.” Tiêu Dục ôm Diệp Khê đặt ở trên giường, ôn công kia lại nói: “Phò mã, Diệp trác phu sắp sinh, mời Phò mã ra ngoài.”

Tiêu Dục nhảy lên đi qua mộ kéo vạt áo của hắn một cái: “Ta muốn làm cái gì không cần ngươi phải tới nói! Ngươi nhớ kỹ cho ta, ngươi cần phải làm là làm cho hắn bình an sinh ra đứa nhỏ, cái khác không cần ngươi quản!” Kiếp trước xem qua không ít phim cung đấu chiếu trên tivi, đặc biệt một tập ‘Ly miêu hoán chúa’ kia lại làm cho cô ấn tượng sâu sắc, cho nên cô phải ở chỗ này trông chừng mới an tâm.

“Dạ, dạ.....” Ôn công bị bộ dáng hung thần ác sát của Tiêu Dục bộ hù dọa, một đám cung thị cũng đều không dám lên tiếng. Tiêu Dục lại rống lên một câu: “Còn không nhanh nên làm gì thì làm đi!” Mọi người mới đều bắt đầu chuyển động.

Diệp Khê chỉ cảm thấy bụng càng ngày càng đau, còn có cảm giác ẩm ướt, sờ soạng một chút nhấc tay lên chỉ thấy màu đỏ đầy tay. Diệp Khê bị dọa kêu to: “Thê chủ... thê chủ!”

Tiêu Dục buông tay thả ôn công ra liền chạy đến bên giường, chính mình cũng ngồi cạnh nắm giữ tay của Diệp Khê: “Khê Nhi, chớ sợ chớ sợ, ta ở chỗ này, ta ở đây.”

Diệp Khê ô ô khóc: “Thê chủ... ta đổ máu... có thể làm cục cung bị thương hay không?”

“Sẽ không, Khê Nhi đừng lo lắng, sinh cục cung sẽ chảy ra ít máu là bình thường.” Tiêu Dục đau lòng lau nước mắt cho hắn, đều do cô sơ sót, không từng nói cho hắn biết chuyện sinh đứa nhỏ, làm cho hắn chưa hiểu rõ hết đến khi nhìn thấy máu đã bị hù dọa.

“Thật vậy ư? Nhưng mà ta đau quá.” Diệp Khê khấn trương hai tay đều ôm bụng, đau đến trên đầu đều bắt đầu đổ mồ hôi.

Tiêu Dục kéo hai tay của hắn qua lại cúi đầu hôn lên trên trán của hắn. Bây giờ mới bắt đầu bỏ sinh tri thức sinh sản cho hắn, thuận tiện phân tán lực chú

ý đau đớn của hắn: “Khê Nhi đừng sợ, sinh cục cưng đều sẽ đau, chàng còn nhớ rõ khi An ca ca của chàng sinh tiểu chủ nữ không? Khi đó hắn cũng đau đến mức phải kêu la, cũng có đồ máu nữa đúng hay không? Cho nên chuyện này đều là bình thường, Khê Nhi phải thoải mái, đợi lát nữa lúc cục cưng muốn đi ra còn phải nhờ chàng dùng sức, phải lưu trữ sức lực đợi lát nữa dùng.”

Diệp Khê vẫn là khăn trương: “Thê chủ... ta sợ... bụng đau quá... có thể nứt ra hay không?”

Tiêu Dực đau lòng sờ đầu của hắn, cười gượng: “Sẽ không, chính là bụng của Khê Nhi sẽ căng to ra, phải căng to ra mới có thể cho cục cưng từ bên trong đi ra, cho nên bụng sẽ đau. Vì cục cưng, Khê Nhi có thể nhịn đau xuống, có phải hay không?” Tiêu Dực vừa nói vừa lau mồ hôi cho hắn, dỗ dành hắn nói: “Khê Nhi đừng nói chuyện, phải lưu trữ sức lực đợi lát nữa dùng. Ta sẽ ở trong này với chàng, ta biết Khê Nhi dũng cảm nhất.”

“Dạ.” Diệp Khê nửa hép mắt lại lên tiếng nói: “Ngài đã trở lại... cho nên cục cưng muốn đi ra... ta... sẽ dũng cảm.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng đau đến xé rách bụng cũng không thể xem nhẹ. Diệp Khê một tiếng tắc nghẽn lại một tiếng kêu đau không chỉ làm cho Tiêu Dực đau lòng không yên, còn làm cho Phượng Nhục Liễu ngồi ở trong viện tay cầm ly trà có chút run, ‘sinh đứa nhỏ, có phải đau như vậy không? Người kêu la giống như bị đánh, rất khủng bố.’ Phượng Nhục Liễu đứng lên, dặn dò cung thị bên cạnh nói: “Nói cho công công quản sự chăm non nơi này thật tốt, ta trở về chọn lễ vật cho đứa nhỏ đầu tiên của Phò mã rồi quay lại.”

Cung thị kia đồng ý, sắc mặt Phượng Nhục Liễu bình thường trở lại viện của mình, cho đám cung thị đều lưu ở bên ngoài một mình vào phòng, vừa đóng cửa vào thì chân mềm nhũn ngồi xuống đất.

Trước mắt tối sầm lại, Phượng Nhục Liễu ngẩng đầu: “Mặc.”

“Hử?” Mặc ngồi xồm xuống, Phượng Nhục Liễu dựa vào trong lòng nàng: “Sinh đứa nhỏ có phải thật sự rất đau hay không?”

“..... Không biết.” Nàng không sinh qua nên không biết.

“Diệp Khê kêu la thật thảm.”

“Ừ.”

“Chúng ta về sau không sinh đứa nhỏ có được không?”

“Được.”

Hai người cũng không nói nữa, Phượng Nhục Liễu lẳng lặng mà dựa vào trong lòng Mặc, cũng không biết qua bao lâu trong viện có tiếng bước chân vang lên, lập tức có cung thị ở bên ngoài nói: “Hoàng tử.”

Người trước mắt trong nháy mắt biết mất, Phượng Nhục Liễu đứng lên, hít vào một hơi rồi mở cửa, sắc trời đã có chút tối.

Phượng Nhục Liễu hít một hơi: “Chuyện gì?”

“Bẩm Hoàng tử, Diệp trác phu đã sinh, là nhi tử.”

Phượng Nhục Liễu mỉm cười: “Đã biết, ta lập tức đi qua.”

Phượng Nhục Liễu xoay người trở về phòng lấy ra hộp nữ trang của mình, hắn nhớ Diệp Khê từng nói qua Tiêu Dực thích nhi tử, lần này thật đúng là thuận theo tâm ý của nàng. Phượng Nhục Liễu xem hết rương bảo vật, nên chọn món gì đưa thì có vẻ thích hợp đây?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Bí mật

Diệp Khê sinh đứa nhỏ xong thì mệt đã ngủ, chờ lúc tỉnh lại thì đã là lúc hoàng hôn. Tiêu Dực đang ôm đứa nhỏ khóc oa oa ở trong phòng đi tới đi lui, một bên vỗ nhẹ tã lót đồ: “Con ngoan, không khóc nha, không khóc, không khóc.”

“Thê chủ.” Diệp Khê xê dịch muốn ngồi dậy nhưng bụng vẫn còn có chút đau.

“Khê Nhi, chàng tỉnh rồi à.” Tiêu Dực ôm đứa nhỏ ngồi vào mép giường rồi chỉnh góc chăn cho Diệp Khê: “Thân mình còn đau không? Vắt và cho Khê Nhi rồi.”

“Không vắt và. Thê chủ, sao cục cưng lại khóc? Ta muốn nhìn nó.”

“Được.” Tiêu Dực ôm đứa bé đặt ở bên cạnh Diệp Khê, cười nói: “Đây là con của chúng ta, rất xinh đẹp nhì.” Lại vỗ nhẹ đứa bé đang khóc nói: “Con ngoan, nín khóc, mở mắt ra xem xem phụ thân của con nè, ai nha, khóc làm cho đầu ta đều đau.”

Diệp Khê cũng vươn một bàn tay vỗ nhẹ đứa bé, giọng nói dịu dàng: “Cục cưng.”

Thật thần kỳ, đứa nhỏ nhấp mím cái miệng nhỏ nhắn, dừng tiếng khóc.

“Cục cưng của ta, thê chủ, là cục cưng của chúng ta nè.”

“Đúng vậy, cục cưng của chúng ta.” Tiêu Dực nhìn gương mặt đứa nhỏ đang ngủ, có chút ăn dấm chua nói: “Ta dỗ nó một hồi nó cũng không để ý đến ta. Khê Nhi vừa gọi một tiếng ‘cục cưng’ thì nó liền ngoan, còn ngủ nhanh như vậy, xem ra nó thật thích phụ thân nó hơn.”

Diệp Khê thấy bộ dáng đau lòng của nàng vội nói: “Sẽ không, cục cưng cũng thích mẫu thân, thê chủ không cần không thích cục cưng.”

Tiêu Dực sờ sờ đầu Diệp Khê: “Sao ta lại có thể không thích cục cưng chứ? Ta vẫn luôn nói muốn Khê Nhi sinh nhi tử, Khê Nhi thật sự sinh nhi tử, ta vui mừng muốn chết, sao lại có thể không thích.” Thấy Diệp Khê cười, Tiêu Dực lại nói: “Khê Nhi đói bụng không? Ta gọi người mang thức ăn đến.”

“Muốn ăn xiu mại nhân tôm thủy tinh.” Diệp Khê yếu ớt yêu cầu.

“Được, những món chàng thích đều mang đến.”

* * *

Diệp Khê sinh đứa nhỏ được Tiêu Dực tự thân tự lực chăm sóc. Ngày hôm sau Phượng Nhục Liễu đến thăm thì thấy Tiêu Dực đang dè dặt cẩn trọng thay tã lót khác cho đứa nhỏ.

“Sao không gọi cung thị làm?” Phượng Nhục Liễu nhìn trong phòng một người cũng không có, bất mãn nói: “Không có người đến hầu hạ hả?”

“Thói quen tự mình động tay thôi, ta cho tất cả bọn họ đều đi ra ngoài.” Tiêu Dực cười cười, ôm đứa nhỏ bao tã xong hiển như vật quý nói: “Tam Hoàng tử, mau đến xem xem, nhi tử của ta thật xinh đẹp đó!”

Phượng Nhục Liễu đi ra phía trước nhìn nhìn tiểu hài tử, cười nói: “Trắng trắng hồng hồng, thật đáng yêu, ơ, nó mỉm cười với ta kìa!”

“Tiểu tử kia, thấy nam nhân xinh đẹp thì cười, nẫu thân con là ta ôm con cả buổi sáng cũng không thấy con cười một cái.”

Phượng Nhục Liễu múc ra một con cá nhỏ màu đen chung một nhĩ, cá nhỏ chỉ có lớn bằng móng tay cái: “Đây là cây gỗ đen khắc ra, nghe nói có thể trừ tà tránh độc, chúc mừng ngươi được nhi tử.”

Tiêu Dực nhận lấy, đưa lên ở trước mắt cục cưng để cho nó xem, cười nói: “Con ngoan, vừa sinh ra đã nhận được lễ vật, nói ‘cảm ơn thúc thúc’ đi.”

“Ai, nói bậy bạ gì đó?” Phượng Nhục Liễu trừng nàng: “Phải gọi là đại phụ thân.”

Tiêu Dực cũng phản ứng lại, vừa vặn đám cung thị bưng lễ vật tiến vào, Tiêu Dực nói: “Đứa nhỏ có thể gọi ngươi là đại phụ thân thật sự là phúc khí tám đời của hai phụ tử bọn họ đã tu luyện được, chỉ là chúng ta còn chưa có thành thân, sợ là tổn hại đến danh dự của ngươi.”

Phượng Nhục Liễu làm ra bộ dáng then thùng: “Làm sao có thể, dù sao hiện tại người khác đều gọi ngươi là Phò mã rồi.”

Đám cung thị kia mang lễ vật vào rồi lui xuống, Tiêu Dực và Phượng Nhục Liễu đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc này mới thấy Diệp Khê đứng ở trong cửa nhỏ thông buồng giữ một mặt kỳ quái nhìn hai người.

“Khê Nhi làm sao vậy?”

“Hai người rất kỳ quái.”

Tiêu Dực ôm đứa nhỏ, Phượng Nhục Liễu kéo Diệp Khê qua, ba người cùng nhau ngồi xuống. Diệp Khê còn đang chau mày lại nhìn hai người. Phượng Nhục Liễu gấp cái xiu mại nhân tôm cho hắn, cười nói: “Kỳ quái chỗ nào? Nhanh ăn đi.”

“Đúng vậy, Khê Nhi mau ăn, chàng không phải thích ăn xiu mại nhân tôm thủy tinh này sao?” Tiêu Dực cũng gấp một cái cho hắn.

Diệp Khê nuốt vào hai cái sùi cảo, miệng rót cục được rảnh rồi nói chuyện: “Bộ dáng của các ngươi vừa rồi giống như kẻ trộm trộm được túi tiền lại không có người phát hiện.”

“Khụ khụ khụ!” Tiêu Dực đang ngậm đồ ăn bị sặc ở trong cổ họng, năng lực quan sát của Tiểu Khê Nhi cũng quá mạnh nhì? Phượng Nhục Liễu liếc mắt nhìn Tiêu Dực một cái, làm một nữ nhân, nàng rất không lạnh nhạt.

“Còn có Tiên tử ca ca, bộ dáng vừa rồi ca nói chuyện cũng không giống như ca lúc bình thường.”

Phượng Nhục Liễu cũng ghen một chút, không giống bình thường, chính là giả vờ. Hắn vừa rồi quả thật là giả vờ then thùng đồ mặt, nhưng hắn cảm

thấy mình làm được thật tự nhiên, tuyệt không làm ra vẻ, như vậy còn có thể bị nhìn ra? Trùng liếc mắt một nữ nhân bên cạnh, nàng đang che miệng cười trộm, còn nói với Diệp Khê không rõ chân tướng đang nhìn nàng: “Khê Nhi mặc kệ hấn, hấn thích giả vờ giả vịt.”

“À.” Diệp Khê gật đầu, bắt đầu đại chiến bàn ăn. Tiêu Dực cũng không vội vàng không chậm chạp ăn, còn một bên đùa giỡn với nhi tử. Chỉ có Phụng Nhục Liễu hất cằm ngán người, chẳng lẽ hấn giả vờ thật sự không giống? Rõ ràng lại bị Diệp Khê ngốc nghếch hồ đồ liếc mắt một cái đã bị nhìn thấu, nói như vậy ở trong mắt những người khôn khéo kia không phải càng dễ dàng bị lộ ư?

* * *

Vô luận như thế nào, Phụng Nhục Liễu và Tiêu Dực vẫn là phải giả vờ. Bây giờ cách hôn sự cũng bắt quá là mười ngày, việc vật phía trước đều có hạ nhân đang làm. Bây giờ ngay cả hai người đều bắt đầu bận rộn, thử giá y, bái tổ tông, giả các loại thâm tình.

Lúc Tiêu Dực đang vội thì Diệp Khê một mình ở trong phòng trông đứa nhỏ, vài cung thị ở trong phòng hầu hạ hấn. Lúc chưa sinh đứa nhỏ thì Diệp Khê được xem là cùng Phụng Nhục Liễu trò chuyện với nhau thật vui cũng chưa từng đề cập qua yêu cầu gì. Bây giờ cũng không giống như vậy, hấn sinh đứa nhỏ, cũng không thể lại không chú ý.

“Ta có thể không cần vài này được không?” Diệp Khê hỏi cung thị hầu hạ một bên.

“Vài gì?” Cung thị không hiểu được.

“Chính là vài này.” Diệp Khê giặt nhẹ khăn trải giường dưới thân. Hấn biết vài này khẳng định thật quý, trước kia hấn cũng chưa gặp qua loại vài này; chỉ là trước kia đi với thê chủ vào một cửa hàng vài trong thành mua vài thì gặp qua một loại vài khác tương tự. Lão bản nói qua đây là một loại vài này rất mắc tiền, số tiền đó đủ cho bọn họ mua mấy khúc vài bông tốt nhất.

Cung thị kia nhìn thoáng qua: “Diệp trác phu, ngài bây giờ dùng là trang phục và đồ dùng giống như Hoàng tử.”

Diệp Khê không hiểu rõ những lời cung thị nói, hấn ngơ ngác mà nhìn y: “Ta có thể không giống hấn được không? Ta vừa mới sinh đứa nhỏ.”

“Cho dù Diệp trác phu sinh đứa nhỏ cũng phải hiểu được tôn ti, Hoàng tử không để ý xưng huynh gọi đệ với Diệp trác phu. Diệp trác phu cũng phải biết thân biết phận của mình, còn nữa, ngài sinh bắt quá là nhi tử, dựa vào cái gì thị sùng mà kiêu? Đừng tưởng rằng mình rất giỏi!”

Diệp Khê mím môi: “Ngươi nói cái gì vậy?”

“Ta nói ngài đừng tưởng rằng sinh đứa nhỏ là có thể muốn làm gì thì làm.”

“Làm sao vậy?”

Giọng nói lạnh lùng truyền đến, cung thị kia vội quỳ gối xuống đất: “Tam Hoàng tử, Diệp trác phu ý vào mình sinh đứa nhỏ, muốn thay đổi tất cả vài.”

“Tiên tử ca ca.” Diệp Khê nhìn thấy Phụng Nhục Liễu giống nhìn thấy người thân, tiểu thị kia thật hung dữ.

Phụng Nhục Liễu không để ý cung thị kia mà đi đến bên cạnh Diệp Khê nói: “Sao vậy Diệp Khê?”

“Hấn vì sao nói ta phải biết thân biết phận? Còn nói ta bắt quá là sinh nhi tử đừng tưởng rằng rất giỏi? Ta cũng đã khỏe lại, thê chủ cũng rất thích cục cưng, cục cưng cũng thật ngoan, vì sao hấn không thích cục cưng?”

“Tam Hoàng tử mình giám, Diệp trác phu ý vào sinh đứa nhỏ trước, lại được Phò mã sùng thì vọng tưởng leo lên trên đầu Hoàng tử, còn muốn dùng vài phải tốt hơn Hoàng tử.”

Phụng Nhục Liễu đảo mắt một hồi lại hỏi: “Diệp Khê muốn đổi vài?”

“Đúng.” Diệp Khê sợ hãi mà gật đầu: “Không thể sao?”

“Vì sao muốn đổi? Vài này không tốt hả?”

“Vài này thật lạnh lại trơn, ta lo lắng cục cưng sẽ trơn rớt xuống dưới giường.” Diệp Khê ôm đứa nhỏ vào lòng chặt một chút: “Cục cưng còn nhỏ như vậy, không thể để nó té ngã.”

“Vài này sẽ không trơn.”

“Sẽ.” Diệp Khê lấy tay sờ sờ: “Ca xem, thật trơn.”

“Vậy đệ nghĩ muốn vài gì?”

“Ta nghĩ muốn vài bông.”

Phụng Nhục Liễu sững sờ: “Đệ muốn đổi thành vài bông?”

“Đúng vậy.” Diệp Khê gật đầu: “Chúng ta ở nhà cũng là dùng vải bông, thật ấm áp, cũng không tron.”

Phượng Nhượng Liễu chuyển qua hỏi cung thị đang quỳ: “Người đã nói thế nào?”

Cung thị kia sợ tới mức dập đầu: “Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ không hỏi rõ ràng.....”

“Tốt lắm. Người đâu.” Phượng Nhượng Liễu truyền một đám cung thị tiến vào: “Đi chuẩn bị một bộ khăn trải giường bằng vải bông đơn thuần tốt nhất thay cho Diệp trác phu.” Sau đó liếc mắt một cái người đang quỳ: “Đ dẫn đi.”

Công công quản sự tiến lên: “Hoàng tử, cung thị này.....”

Phượng Nhượng Liễu mỉm cười nói: “Lúc trước ta đã nói qua cái gì? Không chăm sóc cho Diệp trác phu tốt thì phải làm gì? Bây giờ nên làm cái gì thì làm đi. Còn có, đều lui ra đi.”

Công công quản sự kinh ngạc: “Nô hiểu được, nô lui xuống.” Rồi khỏi ra ngoài cửa, nói ra hai chữ chỉ thị hạ nhân: “Trượng tể.”*

(*trượng tể: đánh đến chết.)

Diệp Khê đương nhiên không biết điều này, hần chỉ biết là hần có thể đổi vải khác: “Tiên tử ca ca, cũng chỉ có ca đối xử tốt với ta.”

“Ta đối xử tốt với đệ, đệ đừng có trách ta gả cho thê chủ đệ là được.”

Ánh mắt của Diệp Khê âm đạm xuống, Phượng Nhượng Liễu lại nói: “Đệ không cần đau khổ, đệ phải biết rằng thê chủ đệ thật sự rất yêu đệ, nàng cười ta cũng là bắt đắc dĩ. Ừ, về sau ta thành thân với nàng còn có thể giống như trước khi chưa thành thân. Nàng vẫn sẽ rất yêu đệ, ta cũng sẽ giống như mấy ngày nay chăm sóc cho đệ, đệ chỉ cần thông suốt phóng khoáng là được rồi.”

“Người khác đều nói hai người nhất kiến chung tình.”

Phượng Nhượng Liễu thở dài một tiếng, nhỏ giọng nói: “Ta có một bí mật, ta sẽ nói cho đệ biết nhưng đệ không thể nói cho người khác biết, có được không?”

Diệp Khê gật đầu, Phượng Nhượng Liễu tiến đến bên tai Diệp Khê nói nhỏ: “Thật sự ta tuyệt đối không thích thê chủ đệ.”

“A?” Diệp Khê mờ to mắt, thê chủ tốt như vậy lại còn có người không thích?

Phượng Nhượng Liễu thấy mắt hần tràn đầy nghi vấn, thật khẳng định lặp lại: “Thật sự, ta không có lừa đệ.”

Diệp Khê nhìn xem chung quanh giống như kẻ trộm nhỏ giọng hỏi y: “Vậy ca vì sao còn muốn gả cho thê chủ ta?”

Phượng Nhượng Liễu cũng nhỏ giọng trả lời hần: “Nếu ta không gả thì Hoàng thượng sẽ chém đầu ta, còn có thể chém đầu thê chủ của đệ.”

“A?” Diệp Khê rút rút bả vai: “Vậy vẫn là gả đi.” Hần cũng không muốn thê chủ bị chặt đầu.

“Đây là bí mật của hai chúng ta, đệ phải nhớ kỹ không được nói ra với cùng bất luận kẻ nào, biết không?”

“Cũng không thể nói với thê chủ hả?”

Phượng Nhượng Liễu thở dài: “Thê chủ đệ đã biết việc này, đệ đã biết thì được rồi, không cần nói với nàng, miễn cho bị người khác nghe được, vạn nhất nói cho Hoàng thượng biết thì chúng ta sẽ bị chém đầu.”

Diệp Khê vội vàng gật đầu: “Ta đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Động phòng

Tiếng trống, tiếng kèn sona vang vọng khắp nơi. Trong Ngự hoa viên đều chặt kín, các đại thần đều mang theo người nhà đến đây, an an ổn ổn ngồi ở vị trí mình được an bài, mọi người ngồi cách xa nhau bàn luận xôn xao, nâng chén cùng uống.

Tiêu Dực một thân đỏ thắm ngồi ở vị trí gần Hoàng thượng, thân mình tựa vào trên người một cung nữ, trưng ra một gương mặt tươi cười vui vẻ.

“Tiêu Phò mã và Tam Hoàng tử giống như Kim Đồng Ngọc Nữ, thật là xứng đôi từ nghìn xưa! Chúc mừng Hoàng thượng có được giai tửc*, chúc

mừng Tiêu Phò mã cười mỹ nhân về! Chúc Tiêu Phò mã và Tam Hoàng tử bạch đầu giai lão, suốt đời ân ái!” Lại thêm một đại thần đứng dậy nâng chén nói lời cát tường, dẫn tới cả sảnh đường phụ họa.

(*Giai tức: con dâu tốt.)

Tiêu Dực thông suốt cười, thì ra hôn lễ của Hoàng gia chính là như vậy. Một đám người cung kính ngồi, cách nhau thật xa nói những câu nịnh hót, cũng không biết trong đó có bao nhiêu thành phần thật tình. Vẫn là hôn lễ của nhà nông náo nhiệt hơn, nhớ lại lúc Đàm Chương Nguyệt thành thân, khi đó người ngồi gần người, chén đụng vào chén, hi hi ha ha thoải mái mà uống rượu ăn thịt, thật thoải mái.

Hoàng thượng giờ ly rượu lên, các đại thần cũng làm theo giờ ly rượu lên. Tiêu Dực cũng run tay cầm ly giờ lên, nói ngọng nói: “Vâng, đúng vậy, Hoàng tử, Hoàng tử, rất đẹp, thích.....”

Các đại thần cười ha ha: “Tiêu Phò mã đã say rồi!”

Tiêu Dực phát tay: “Không có say, không có say!”

Hoàng thượng cũng cười ha ha, nhìn bộ dáng của nàng thật sự đã say đến bảy tám phần, nhân tiện nói: “Tốt lắm tốt lắm, diu Phò mã đi xuống đi.”

“Dạ.” Hai cung nữ một trái một phải nâng Tiêu Dực dậy, Tiêu Dực lảo đảo nói: “Đừng, đừng kéo ta, ta còn muốn, còn muốn uống, muốn uống..... ưm, Hoàng tử, ha ha, thích...”

Hai cung nữ diu Tiêu Dực đưa vào phòng hỷ trong tâm cung của Phụng Nhục Liễu. Phụng Nhục Liễu ngay thẳng ngồi ở mép giường, hỷ công nhìn thấy bộ dáng của Tiêu Dực đã say đến tám phần cười nói: “Phò mã, ngài còn tỉnh táo không?”

Tiêu Dực phát tay nói: “Tỉnh! Tỉnh!”

Hỷ công che miệng cười, đưa qua một cây gậy nói: “Phò mã trước nhắc khăn voan đi.”

“Khăn voan, hi hi, khăn voan!” Tiêu Dực dùng cây gậy nhắc khăn cưới đỏ trên tay hỷ công lên, một bên hi hi nói: “Khăn voan, động động.”

“Ồi ..! Phò mã của ta, đây là khăn của ta mà!” Hỷ công và một cung thị khác giúp đỡ nàng đi lên phía trước: “Hoàng tử ở bên cạnh, khăn voan cũng ở bên cạnh.”

“Ừm, khăn voan, khăn voan.” Tiêu Dực ni non, nhờ hỷ công giúp đỡ mới lấy được khăn voan của Phụng Nhục Liễu xuống. Phụng Nhục Liễu xinh đẹp không gì sánh nổi hiện ra ở trước mắt mọi người, ngay cả cung thị trong phòng cũng nhìn đến ngây người.

“Ừm, ha ha, mỹ nhân, mỹ Hoàng tử.” Tiêu Dực cười hơ hớ ngã xuống giường, hỷ công và đám cung thị sợ tới mức đều phục hồi lại tinh thần, vội ba chân bốn cẳng đến diu nàng ngồi ổn định ở trên giường. Phụng Nhục Liễu nhẹ nhàng ổn định thân thể của nàng xong nói: “Được rồi, các người đều lui ra đi.”

“Dạ.” Đám cung thị trả lời đều đi ra ngoài, Phụng Nhục Liễu lại kêu công công quản sự: “Công công, các người đều lui ra ngoài sân đi, nơi này không cần hầu hạ.”

“Dạ.” Công công kia trả lời lại, cười hi hi đi ra ngoài cửa hành lang đều mang tất cả cung thị đi ra ngoài, nghĩ rằng đêm tân hôn của Hoàng tử, nói vậy là sợ ban đêm người khác nghe lén hết ở vách góc tường.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, một lát sau Tiêu Dực vẫn còn đang ni non lảo đảo: “Ừm, khăn voan, khăn voan đâu? Khăn voan.....”

Một cái bóng đen trống rỗng tiến đến, Phụng Nhục Liễu thấp giọng nói: “Bên ngoài không có người hả?”

“Ừ, đã kiểm tra rồi.”

Phụng Nhục Liễu nhìn về phía Tiêu Dực: “Nàng ta đã say rồi, làm sao bây giờ? Bằng không nàng điêm huyết ngủ của nàng ta đi.”

“Điêm huyết ngủ rồi sau đó thì sao? Sẽ không phải muốn đưa ta ra bên ngoài hóng mát chứ?” Tiêu Dực đỡ cái trán đứng lên, uống nhiều nên đầu có chút choáng váng.

“Hử?” Phụng Nhục Liễu cao thấp nhìn nhìn nàng: “Người không có say?”

“Say, toàn bộ mọi người trên đại điện đều nhìn thấy ta say.” Tiêu Dực vỗ vỗ cái trán, đi lấy cái áo ấm ở trên bàn thì tự giác đi ra ngoài.

Sân của Phụng Nhục Liễu rất lớn, từ cửa chính tắm điện đến sân cửa lớn có sân hoa nhỏ, vào tắm điện còn phải qua điện phủ, sùng điện, khuê phòng, mới đến phòng ngủ chính. demodon-dldq Tiêu Dực mang theo áo ấm đi đến sùng điện, tìm góc nhỏ tối tắm tránh gió ngồi xuống. ‘Khê Nhi, việc này rốt cục cũng gần xong, rất nhanh là chúng ta có thể về nhà rồi.’

Tiêu Dực thờ dài, không biết Khê Nhi tối nay có khóc hay không? Cô và Phụng Nhục Liễu giả thành thân, ngay cả cái gì cũng không có nói cho hẳn biết, không biết hẳn bây giờ có bao nhiêu đau khổ đây.

Tiêu Dực lại thờ dài, xoay người đi về phía tân phòng.

* * *

Diệp Khê quả thật đau khổ, hần ôm cục cưng ngồi ở trên giường phờ phạc ỉu xiu.

“Diệp trác phu, ngài muốn ăn gì không?”

“Diệp trác phu?”

“A?” Diệp Khê ngẩng đầu, hai cung thị một trái một phải nhìn hần: “Sao, làm sao vậy?”

Cung thị không dám vô lễ, kiên nhẫn lặp lại một lần: “Diệp trác phu có muốn ăn gì không?”

“À, không ăn.” Diệp Khê nhích lên trên giường: “Ta muốn ngủ, các người cũng đi ngủ đi.”

Hai cung thị cung kính hành lễ với Diệp Khê nói: “Bọn nô tì ở ngay gian phòng bên cạnh, buổi tối Diệp trác phu có việc thì hãy kêu bọn nô tì.”

“À.” Diệp Khê gật gật đầu, hai cung thị buông màn xuống rồi đi ra ngoài. Diệp Khê thả cục cưng xuống, mình còn chưa nằm xuống đã thấy cục cưng oa oa khóc lên. Diệp Khê vội vàng ôm cục cưng lên nhẹ nhàng lắc lắc, cục cưng mím mím môi ngừng tiếng khóc.

Xem ra cục cưng còn chưa muốn ngủ, vậy hần cũng không thể ngủ. Mấy ngày hôm trước buổi tối thì chủ đều ngủ chung với phụ tử bọn họ, nhưng tối nay thì chủ không ngủ ở đây cho nên cục cưng mới không ngủ ư?

Cái mũi của Diệp Khê ê ẩm, ánh mắt rung rung. Diệp Khê xoa xoa đôi mắt, canh giờ này phải chăng thì chủ đang động phòng với Tiên tử ca ca? Động phòng, chuyển thân mật như vậy thì chủ lại muốn làm với người khác. Tạch tạch! Một giọt nước mắt rơi xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng, cục cưng kháng nghị hộc hộc hai tiếng sau đó lại chơi phun nước miếng.

Diệp Khê lấy khăn tay vải bông lau mặt sạch sẽ cho cục cưng, tiếp theo khóc nức nở nói: “Cục cưng, phụ thân phải làm sao bây giờ? Phụ thân rất đau khổ.”

Cục cưng chớp mắt, phụt phụt phun nước miếng.

“Phụ thân không muốn thì chủ ngủ với nam nhân khác, ngực phụ thân đau đau.”

“Phụ thân biết Tiên tử ca ca rất tốt, hần còn để cho thì chủ mỗi ngày đến ngủ với phụ thân. Thì chủ nói là Tiên tử ca ca phải cầu xin Hoàng thượng thì Hoàng thượng mới đồng ý cho thì chủ đến.”

“Phụ thân biết Tiên tử ca ca gả cho thì chủ, thì chủ cũng nên ngủ chung với Tiên tử ca ca, nhưng mà... ô ô... phụ thân không muốn thì chủ ngủ chung với người khác.”

“Thì chủ có phải không yêu phụ thân nữa hay không? Ô ô... phụ thân làm sao bây giờ? Thì chủ có thể không cần phụ thân nữa hay không?”

“Aizz!” Tiếng thờ dài vang lên, Diệp Khê kinh ngạc một chút, hần không phải nghe lầm chứ? Giống như tiếng của thì chủ.

Màn bị xóc lên sau đó một nữ nhân tiến vào, sau một giây Diệp Khê liền rơi vào một vòng tay ấm áp: “Ta đã nói rồi vĩnh viễn cũng sẽ không có không cần Khê Nhi, cái đầu nhỏ của chàng sao cứ suy nghĩ miên man vậy hả?”

“Thê... thì chủ?”

“Đúng vậy, ngay cả thì chủ cũng không nhận ra à?” Tiêu Dực nhận đứa nhỏ trong lòng hần nhẹ nhàng lắc lắc, cục cưng còn đang tự chơi phun nước miếng thành bong bóng thật vui vẻ.

Diệp Khê có chút không thể tin được vào lúc này có thể nhìn thấy thì chủ yêu thương của hần, xoa xoa đôi mắt thấy nàng còn đang ở trước mắt, kinh ngạc nói: “Thê.... thì chủ... ngài... ngài không phải... không phải đi động phòng sao?”

“Hur!” Tiêu Dực thờ dài một tiếng, thấp giọng nói: “Khê Nhi không thể để cho người khác biết ta ở chỗ này.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ta không đi động phòng, bị người khác biết được sẽ nói cho Hoàng thượng biết. Hoàng thượng mà biết sẽ chém đầu ta.”

“A!” Diệp Khê cúi đầu kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?”

“Khê Nhi phải nhớ, mặc kệ là ai hỏi chàng, chàng đều phải nói tối nay chỉ có một mình chàng ở chung với cục cưng, ta không có tới qua.”

Đó không phải là nói dối sao? Diệp Khê chần chờ một chút, nghĩ đến nếu không nói dối thì thì chủ sẽ bị chém đầu, lập tức nói: “Được.” Nghĩ nghĩ lại thấp giọng nói: “Thì chủ không cần phải nói chuyện, trong phòng bên cạnh có người.”

Tiêu Dực nghe lời gạt đầu, khoe miệng nhếch lên cười, Tiểu Khê Nhi nhà cô thật hiểu chuyện mà. Về phần hai người cung thị bên ngoài cô không lo lắng, dù sao nữ nhân Mặc kia đã thổi khói mê vào trong phòng bọn họ, không chừng đến hừng đông ngày mai vẫn chưa tỉnh lại.

Tiêu Dực một tay ôm đứa nhỏ, một tay kéo Diệp Khê nằm xuống đắp chăn giúp hấn xong nhỏ giọng nói: “Khê Nhi chăm sóc cục cung cũng mệt mỏi rồi, bây giờ ngủ trước đi.”

“Vậy còn thê chủ?”

“Chờ cục cung ngủ rồi thì ta cũng ngủ. Đứng rồi Khê Nhi, trước khi hừng đông phía ta phải trở lại tân phòng, Khê Nhi tỉnh lại không thấy ta cũng không cần sợ, được không?”

Diệp Khê cố gắng không làm cho mình đau khổ, nhưng vẫn không nhịn được hơi hơi chu miệng lên: “Thê chủ còn muốn trở về động phòng sao?”

Tiêu Dực cười, cúi người cũng cái trán của hấn: “Không động phòng, Khê Nhi yên tâm, ta sẽ không động phòng với người khác, ừ, đời này chỉ có thể động phòng với Khê Nhi thôi, được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê đỏ bừng, vẫn là không nhịn được nhếch khoe miệng lên: “Thê chủ không được động phòng với người khác, chờ Khê Nhi hết một tháng là có thể động phòng, đến lúc đó Khê Nhi cùng thê chủ động phòng.”

Ta khinh! Có cần phải nói trắng ra như vậy không? Nếu như không phải cô biết Tiểu Khê Nhi nhà cô đơn thuần, ngược lại sẽ cho rằng hấn đang quyến rũ cô đấy! Tiêu Dực nâng tay che miệng dùng đầu lưỡi liếm liếm môi. Bởi vì vật nhỏ trong lòng này nên cô thật sự đã cảm dục rất lâu, thật chờ mong ngày Khê Nhi hết một tháng. Lại nhìn Tiểu Khê Nhi, hoàn toàn không biết mình vừa mới nói ra một câu có lực sát thương đến cỡ nào đã cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Sau hôn lễ

Giống như trước kia bình thường cục cung ban đêm tỉnh lại có thể chủ chăm sóc, khóc la có thể chủ dỗ dành, đói bụng thay tã đều có thể chủ làm. Diệp Khê luôn luôn an ổn ngủ nhưng tối nay lại ngoại lệ. Diệp Khê đang yên tâm ngủ mơ mơ màng màng cảm giác thê chủ leo lên giường hai ba lần cũng không để ý, đợi đến lúc bị tiếng khóc làm cho mở to mắt thì hai cung thị chăm sóc hấn đang đứng cách hấn muốn ôm cục cung đi qua một bên.

“Diệp trắc phu.” Cung thị thấy hấn tỉnh vội hành lễ vấn an.

“Ừm, trời đã sáng?”

“Dạ. Tiểu công tử khóc cho nên chúng ta muốn xem xem nó có phải đói khát hay không, hay là đói bụng.”

“À.” Diệp Khê dụi dụi đôi mắt ngái dậy nhìn nhìn, hấn nhớ tối hôm qua thê chủ nói phải dậy sớm về tân phòng bên kia, bây giờ trong phòng quả nhiên không có bóng dáng của thê chủ.

“Ô oa... ô oa...” Cục cung còn đang ra sức khóc, Diệp Khê hơi hơi gạt đầu: “Cục cung sao vậy? Là đói bụng hay là đói khát? Phụ thân nhìn xem nha, nín khóc, cục cung ngoan...”

Giống như là nghe hiểu được tiếng khóc dừng lại, Diệp Khê cúi bô tả lót, quả thật là ẩm ướt nước tiểu. Diệp Khê nhẹ giọng nói: “Phụ thân thay tả cho con, cục cung ngoan nha.” Một bên nhận tã mới cung thị đưa qua thay cho cục cung.

Một bên cung thị nói: “Tiểu công tử giống như là nghe hiểu được lời Diệp trắc phu nói chuyện vậy, mỗi lần Diệp trắc phu vừa nói thì tiểu công tử ngoan vô cùng, không khóc không la.”

“Đúng vậy, người khác dỗ làm sao cũng không được, Diệp trắc phu vừa ôm vừa dỗ, tiểu công tử dù đang khóc lớn tiếng cũng sẽ dừng lại, thật sự là phụ tử liên tâm.” Một cung thị khác cũng hòa theo, thấy Diệp Khê thay tả lót mới cho đứa nhỏ xong lại nói: “Diệp trắc phu, mời xuống giường rửa mặt đi, đợi lát nữa Hoàng tử và Phò mã sẽ đến, Diệp trắc phu phải trang điểm một chút.”

“Trang điểm? Vì sao?” Diệp Khê không hiểu rõ: “Trước kia Tiên tử ca ca đến thăm ta, ta cũng không phải trang điểm.”

“Hoàng tử và Phò mã mới thành hôn, theo lý là Diệp trắc phu phải đi kính trà quý lạy, nhưng Hoàng tử thông cảm cho Diệp trắc phu đang trong tháng, nên nói không cho Diệp trắc phu đến mà Phò mã và Hoàng tử lại đây là được.”

“Vậy vì sao phải trang điểm?”

Cung thị thờ dãi ở trong lòng: “Tô điểm người lại, còn là trắc phu gặp chính phu, tự nhiên là muốn trang điểm một chút.”

“À.” Diệp Khê ôm cục cưng vào trong ngực, không vui mím mím môi, hẳn bây giờ thật sự biến thành trác phu rồi. Diệp Khê lại nhếch miệng cười cười, thê chủ mặc dù cưới Tiên tử ca ca nhưng tối hôm qua còn ngủ chung với hắn và cục cưng nữa đấy, nghĩ như vậy hẳn đột nhiên cảm thấy nhớ thê chủ, vì vậy ôm cục cưng nói: “Cục cưng, cục cưng, mẫu thân con một lát muốn tới thăm chúng ta nè, còn có Tiên tử ca ca cũng muốn đến, con thấy vui không?”

Cục cưng phụt phụt phun nước miếng, Diệp Khê nhìn cục cưng giống như thật vui vẻ: “Cục cưng nhà ta thật xinh đẹp, mẫu thân con nói khi con lớn lên sẽ thành đại mỹ nhân đó, còn nói muốn con nhìn Tiên tử ca ca thật nhiều, không đúng, con phải gọi là đại phụ thân nha, phải nhìn nhiều thì sẽ xinh đẹp giống như đại phụ thân. Về sau con sẽ xinh đẹp giống như hắn, giống tiên tử.” Diệp Khê càng nhìn cục cưng của mình càng cảm thấy cục cưng thật xinh đẹp, không nhịn được liền hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Cục cưng nhà ta là xinh đẹp nhất.”

Một bên cung thị nhìn thấy hắn lại đang tự chơi với cục cưng đành phải lại mở miệng: “Mời Diệp trác phu xuống giường rửa mặt.”

“Ừm, đúng vậy, ta còn chưa rửa mặt.” Diệp Khê lấy ra một bàn tay đến lau khôe mắt, lại nghĩ tới một chuyện còn quan trọng hơn: “Đúng rồi, cục cưng còn chưa có ăn cái gì đâu, ta muốn trước hết cục cưng uống nước com. Cục cưng, con đói bụng chưa? Phụ thân lập tức dứt nước com cho con nha.”

“Diệp trác phu.....” Cung thị còn muốn nói cái gì thì bị một người khác ngăn cản: “Diệp trác phu chờ tí, bọn nô tì đi lấy nước com đến.”

Hai cung thị kia đi ra ngoài, người đầu tiên sầu lo nói: “Diệp trác phu hôm nay thức đã trễ lại còn kéo dài thời gian, một chút nếu là Hoàng tử và Phò mã đến đây còn chưa rửa mặt chải đầu thì Hoàng tử trách tội xuống dưới thì phải làm sao bây giờ?”

“Ngươi khi nào thì thấy qua Hoàng tử trách tội Diệp trác phu vô lễ chưa? Ngươi đừng mê sảng, chúng ta chỉ cần hầu hạ Diệp trác phu tốt, làm cho y vô cùng vui vẻ là được, về phần chuyện khác không phải là chuyện đại sự thì cứ nghe theo y thôi.”

“Thật không biết Hoàng tử vì sao lại dễ dàng tha thứ cho Diệp trác phu như vậy, chẳng lẽ đây là thủ đoạn tranh giành tình cảm?”

“Ngươi nếu như không muốn bị trượng tử thì cũng đừng suy diễn lung tung tâm tư chủ tử, làm tốt bổn phận là tốt rồi.”

Đám cung thị nghĩ như thế nào Diệp Khê không biết, nhưng Diệp Khê chỉ biết Tiên tử ca ca đối xử tốt với hắn. Về phần có phải dùng thủ đoạn tranh giành tình cảm với hắn hay không thì lại cho hắn mười cái đầu hắn cũng nghĩ đến loại chuyện này. Bởi vậy hắn an an ổn ổn ôm đứa nhỏ chơi đùa chờ đám cung thị đi lấy nước com.

* * *

Bên Diệp Khê tương đối an ổn nhưng còn bên Tiêu Dục thì có chút đáng thương. Ngày tân hôn đầu tiên phải đi thỉnh an Hoàng thượng và Hoàng hậu, lại đi thỉnh an Phụ quân của Phượng Nhục Liễu. Sau khi thỉnh an xong Phượng Nhục Liễu trở về trước, còn Tiêu Dục và Hoàng thượng phải đối mặt một đám đại nhân đến chúc mừng.

“Khuôn mặt của Phò mã có chút tiêu tụy, hay là đêm qua chưa được nghỉ ngơi tốt?” Một đại nhân cười trêu ghẹo.

“Ha ha ha, Trượng đại nhân là người từng trải, chẳng phải nói ‘một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng’ sao? Phò mã mệt nhọc một chút thật tình có thể lý giải nha!” Một đại nhân khác cũng theo trêu ghẹo.

Tiêu Dục cười khổ, tùy các nàng chê cười nói cũng không ảnh hưởng toàn cục. Cô thật sự rất mệt mỏi, đầu hôm đứng lên dứt cho con uống nước com rồi thay tã ba lần, nhóc con kia buổi tối không chịu ngủ, vẫn là cô phải ôm nó đi tới đi lui lắc lư bằng không nó liền khóc. Cô đau lòng Khê Nhi ban ngày ôm con mệt mỏi sợ tiếng khóc âm ỹ làm hắn thức giấc, đành phải không ngừng ôm con đi qua đi lại, thật vất vả con mới rốt cục ngủ. Cô nằm lên trên giường còn chưa được bao lâu thì đã bị Mặc lôi ra từ trong chăn.

Lúc ấy cô còn ngập dài oán giận: “Ta vừa mới ngủ không được bao lâu, sao ngươi đã tới rồi?”

“Đi qua sớm một chút để ngửa vạ nhất.”

Tiêu Dục nhìn sang ngoài cửa sổ, một mảnh tối đen: “Ta nói, bây giờ là canh mấy? Ngươi không phải là cố ý báo thù tối hôm qua ta quay trở lại tân phòng quấy rầy chuyện tốt của ngươi chứ?” Nhớ lại tối hôm qua, cô từ sườn điện trở lại tân phòng, sau khi dùng ám hiệu đã bàn giao trước thì chỉ trong chốc lát Phượng Nhục Liễu khoác hỷ phục tới mở cửa. Vừa thấy xiêm y kia không ngay ngắn, son môi cũng phai thì đã biết hai người đại khái đã bắt đầu hành trình động phòng. Tiêu Dục cũng không dong dài, chỉ một câu: “Kêu nàng đưa ta đi đến phòng Khê Nhi.”

“Không được.”

“Trước khi hừng đông kêu nàng đi mang ta trở về là được.”

Cuối cùng Phượng Nhục Liễu thỏa hiệp, Mặc mặc vào một cái áo sơ mi dùng khăn công mang Tiêu Dục đến phòng Diệp Khê.

Chẳng qua Tiêu Dục cảm thấy mình còn chưa đi ngủ thì người này đã tới rồi. Tiêu Dục bất đắc dĩ mà cùng nàng trở lại tấm cung của Hoàng tử, Hoàng tử ở trên giường còn đang ngủ thật sự trầm. Mặc cũng chột lóe thân đi lên trên giường, để lại một mình Tiêu Dục ngồi ở trong gian phòng bên ngoài. Ai ai, hai người này thật sự là, mặc dù phòng chia gian trong gian ngoài nhưng nói thế nào cũng vẫn là một phòng đúng không? Không cần phải như vậy chứ?

Bất đắc dĩ không có cách nào trở về, Tiêu Dục cực kỳ buồn ngủ đành phải dựa vào trên bàn ngủ, chính là ngủ không được thoải mái. Vì thế, ngày hôm sau ngủ không đủ hơn nữa ngủ không thoải mái cho nên Tiêu Dục mang một đôi mắt thâm quầng đi ra gặp người, bị cười nhạo ‘làm việc’ mệt nhọc quá

độ.

Cực khổ đối phó với các đại thần xong, Tiêu Dực trở lại cung điện của Hoàng tử thì ngoài cửa có cung thị hầu hạ nói: “Phò mã, Hoàng tử nói ngài trở lại thì mời ngài trực tiếp đi sang phòng Diệp trắc phu, Hoàng tử đã đi trước tới đó.”

“Đã biết.” Tiêu Dực trả lời đi về phía tiểu viện của Diệp Khê ở, mới đến cửa thì thấy có cung thị cầm mâm lớn bốc thức ăn đi ra, vào cửa quả thực nhìn thấy trong phòng đã dọn xong một bàn thức ăn. Diệp Khê cũng xuống giường mặc quần áo màu đỏ thật dày ngồi bên cạnh bàn với Phụng Nhục Liễu, trong lòng còn ôm đứa bé. Phụng Nhục Liễu đang chơi đùa với đứa bé.

“Ta đã trở về.” Tiêu Dực lớn tiếng nói.

“Thê chủ đã trở lại.” Diệp Khê ngẩng đầu, Phụng Nhục Liễu cũng nói: “Đói bụng chưa mau tới ăn cơm, đang chờ người nè.”

Tiêu Dực đi qua ngồi vào bên cạnh Diệp Khê, thuận tay ôm cực cung tử trong lòng Diệp Khê lại: “Cực cung hôm nay có ngoan hay không? Có nhớ mẫu thân hay không? Có ăn gì phụ thân hay không?”

“Không có, cực cung thật ngoan.” Diệp Khê ngay cả khóe mắt đều cười vui vẻ, thê chủ thích cực cung hẳn sinh, hẳn vừa nghĩ đến thì vui vẻ rồi.

Phụng Nhục Liễu nhìn bộ dáng kia của nàng có nhĩ tử mọi chuyện đều tốt thì buồn cười: “Nữ nhân khác đều thích nữ nhi, còn người lại thích nhĩ tử như vậy, mỗi ngày vừa nhìn thấy đến muốn ôm vào trong ngực.”

Tiêu Dực rất đắc ý: “Dĩ nhiên, con ta xinh đẹp như vậy ta đương nhiên thích, ta nha, cái gì cũng không muốn làm, thậm chí cả ngày đều ôm con ta ở nhà chơi đùa.”

Phụng Nhục Liễu nhếch miệng cười, thấy Diệp Khê đang châm trà thì vội vàng đoạt lấy ấm trà từ trong tay hắn: “Ta làm cho.”

“Nhưng mà, ta không phải kính trà cho Tiên tử ca ca và thê chủ sao?”

“Không cần kính.” Phụng Nhục Liễu cười nói, múc cho hắn một chén canh cá: “Đệ không phải nói thích uống canh cá ư? Ta cố ý kêu người nấu, uống nhiều một chút.”

“Không được đâu Hoàng tử.” Công công quản sự vội hỏi: “Trắc phu kính trà là quy củ, làm như thế là bất kính đó?”

“Không có việc gì.” Phụng Nhục Liễu khoát tay: “Chúng ta là người một nhà, không nên có nhiều quy củ như vậy. Diệp Khê, uống đi.”

“Cám ơn Tiên tử ca ca.”

Diệp Khê nâng chén lên thổi thổi rồi uống, ánh mắt thỏa mãn đều hợp thành một sợi chỉ. Phụng Nhục Liễu nhìn rồi lại buồn cười: “Uống canh cá thời mà lại vui vẻ như vậy à?”

“Đúng vậy.” Diệp Khê gật đầu: “Uống thật ngon.”

“Thật sự là dễ dàng thỏa mãn.” Phụng Nhục Liễu lắc đầu cảm thán, lại gấp một miếng thịt vào trong chén cho hắn: “Đây là thịt muối, thịt mới làm ra hôm nay, ăn ngon lắm đó, nếm thử xem.”

Diệp Khê nhìn thấy thịt muối cảm thán: “Có phải mua ở chỗ nhà Bành công tử hay không?”

“Thịt muối này Ngự trù bên kia chuyên dâng lên cho Hoàng thượng thưởng thức, viện khác dường như đều không được ăn đâu. Đây là ta giao tình không tệ với Bành Thục Yên cho nên hôm qua cố ý tặng cho ta hai miếng đó, hôm nay mới có ăn. Đúng rồi, đệ cũng biết thịt muối của Bành gia hả?”

“Biết chứ, đây là ta dạy cho bọn hắn làm.” Diệp Khê mím mím môi: “Bành công tử còn muốn gả cho thê chủ.”

Câu phía sau kia làm cho Phụng Nhục Liễu không những sợ hãi mà còn kinh ngạc. Phụng Nhục Liễu kinh ngạc là câu phía trước kia: “Đệ nói cái gì? Đệ dạy cho bọn hắn làm?”

“Đúng vậy.” Diệp Khê gật đầu: “Dưới mái hiên nhà chúng ta treo thật nhiều, mỗi ngày đều ăn.”

“Khụ khụ!” Tiêu Dực vội ho hai tiếng, chen miệng vào nói: “Các người đừng nói chuyện phiếm nữa, mau ăn thức ăn đi, thức ăn đều lạnh rồi kia.” Lời Tiểu Khê Nhi nói mặc dù là sự thật, nhưng là không nên để cho người khác biết được Hoàng thượng cũng không thể mỗi ngày ăn được thịt muối mà bọn cô mỗi ngày đều được ăn. Mặc dù nghiêm khắc mà nói không coi là thứ tốt gì.

Bất quá hiển nhiên Tiểu Khê Nhi không có ý thức này, nghe Tiêu Dực nói đồ ăn lạnh lại nghĩ tới một chuyện khác: “Trời lạnh thức ăn cũng nhanh lạnh, Tiên tử ca ca, chờ trở lại thôn Thanh Dương ta nấu lẩu cho ca ăn, như vậy thức ăn sẽ không nhanh lạnh.”

“Lẩu là cái gì?”

“Chính là đặt cái nồi lên trên bếp lò, vừa nấu vừa ăn, trời lạnh ăn rất ấm áp. Chờ về thôn ta mang ca đi hái rau dại về nấu lẩu. Thê chủ nói rau dại này là ra dưa tươi ngon, chúng ta thường xuyên đi hái về ăn đấy.”

Cả đời này của Phụng Nhục Liễu còn chưa có thấy qua rau dại đâu, nhất thời hưng phấn: “Rau dại là rau mọc hoang hả? Tùy tiện có thể hái ư? Còn có cái gì có thể hái?”

“Hoàng tử.” Công công quân sự có chút không thể tin được bộ dáng của hắn: “Thật sự muốn đi đến nơi thâm sơn cùng cốc* kia hả?”

(*Thâm sơn cùng cốc: nơi hẻo lánh xa xôi ở núi rừng.)

“Công công, người nói như vậy là có ý gì? Cái gì gọi là thâm sơn cùng cốc? Ta bây giờ đã gả cho thê chủ, nhà thê chủ ở nơi đó ta tự nhiên là phải đi về với thê chủ, người còn nói như thế nữa thì đừng trách ta trừng phạt!”

“Dạ, nô tỳ biết sai.” Công công quân sự cúi đầu nhận tội, ở trong lòng trách thầm: “Từ sau khi Diệp trắc phu tiến cung thì Hoàng tử càng ngày càng không quy củ. Lúc này lại còn muốn đi hái rau dại.”

Diệp Khê nhìn Phụng Nhục Liễu rồi lại nhìn công công quân sự nói: “Kỳ thật thôn Thanh Dương tốt lắm, đi không xa chỉ hơn nửa canh giờ là có thể vào trong thành. Nhà chúng ta cũng tốt lắm, trong sân có trồng mấy cây ăn quả, còn có giàn nho đã hoa nữa, trời nắng có thể phơi lúa ở phía dưới, còn có thể chơi với con thỏ nhỏ. À, đúng rồi, thê chủ, Tiểu Viên sinh một con thỏ cục cưng. Tiên tử ca ca, ta nói với ca, con thỏ nhỏ đáng yêu lắm, lông xù, chính là có một chút rất kỳ quái. Tiểu Viên là thỏ trắng nhưng sinh ra thỏ đốm nhỏ, ca nói có phải rất kỳ quái hay không?”

Phụng Nhục Liễu vừa gấp thức ăn cho Diệp Khê gấp vừa cười: “Thật sự rất kỳ quái nha, ta rất muốn đi nhìn xem, chúng ta khi nào thì về nhà vậy? Ừm, ta là nói về nhà ở thôn Thanh Dương.”

Diệp Khê chớp chớp mắt quay đầu hỏi Tiêu Dực: “Thê chủ, chúng ta khi nào thì về nhà?”

Tiêu Dực nhìn hắn ánh mắt sùng nịch mà ôn hòa: “Khê Nhi hết tháng thì đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đầy tháng

Đối Tiêu Dực mà nói những ngày sau khi thành thân và trước khi thành thân không có nhiều khác nhau, đều là đầy vò. Nếu nhất định phải nói có gì khác nhau vậy thì là càng thêm đầy vò.

Trước khi thành thân, cô còn có thể mỗi buổi tối ngủ chung với Diệp Khê. Sau khi thành thân, mỗi buổi tối cô phải cô độc ngủ ở phòng nhỏ ngoài sân phòng. Không có biện pháp, đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp được ma. Cô cũng không thể mỗi ngày đều kêu Mặc đưa cô đến chỗ của Khê Nhi, cẩn thận mới là Vương đạo*.

(*Vương đạo là con đường chân chính ngay thẳng của bậc Thánh Vương thời xưa, dùng đức và nghĩa mà hóa dân trị nước.)

Vất vả nhất phải kể tới Diệp Khê, buổi tối đành phải một mình chăm sóc cục cưng, cũng may Phụng Nhục Liễu an bài cung thị coi như đặc lực, trong lòng Tiêu Dực mới tốt một chút. Bất quá Diệp Khê cũng không cảm thấy quá vất vả, cục cưng là hắn sinh, chăm sóc cục cưng mình sinh thì hắn làm sao có thể cảm thấy vất vả chứ? Hơn nữa, thức ăn đồ dùng đều có cung thị chuẩn bị tốt. Ngay cả thay tã cũng có người ở một bên đưa cho hắn, hắn một chút cũng không thấy mệt, hướng chi thê chủ còn mỗi ngày đều đến thăm hắn. Thê chủ ở bên nên hắn rảnh chỉ có thể nằm trên giường ngủ dưỡng sức, cái gì cũng không cần làm.

Cho nên buổi tối chăm sóc cục cưng đó là việc nhỏ, ban ngày hắn ngủ nhiều nên buổi tối cũng không cảm thấy mệt. Chỉ là mấy ngày nay thê chủ mỗi ngày đều ở trong cung của Tiên tử ca ca, Diệp Khê cũng không khỏi không suy nghĩ miên man: “Thê chủ và Tiên tử ca ca sẽ động phòng sao? Nếu không động phòng vậy Tiên tử ca ca gả cho thê chủ không yêu mình thì không phải thật đáng thương ư?” Nhưng mà đừng nói đến động phòng, hắn chỉ là nghĩ đến lúc thê chủ ôm Tiên tử ca ca ngủ thì hắn đã cảm thấy khó chịu rồi. demcodon-lqd Nhưng lại nghĩ đến Tiên tử ca ca đối xử tốt với hắn như vậy lại gả cho người nhưng không chiếm được sủng ái của thê chủ, hắn lại khổ sở cho Tiên tử ca ca.

Mặc dù lúc trước Tiên tử ca ca từng nói với hắn y một chút cũng không thích thê chủ nhưng đó là trước khi y gả cho thê chủ. Bây giờ y đã gả cho thê chủ, sao còn có thể không thích chứ? Trong ý thức của Diệp Khê không có phụ lang nào không thích thê chủ, cho dù vốn là không thích người kia nhưng sau khi thành phụ lang của nàng thì cũng phải thích thê chủ của mình.

“Khê Nhi, đang nghĩ cái gì thế?”

Giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên ở bên tai, Diệp Khê ngẩng đầu thì thấy thê chủ đang ngồi yên ở mép giường. Diệp Khê nhích lại dựa vào trong lòng Tiêu Dực: “Thê chủ, ngài thích Tiên tử ca ca không?”

“Không thích, nam tử trên thế gian này ta chỉ thích một mình Khê Nhi mà thôi.” Tiêu Dực ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, nói xong lại nhỏ giọng dặn: “Bất quá lời này không thể để cho người khác nghe qua, Khê Nhi biết là được rồi.”

Diệp Khê gạt đầu, khóe môi không tự giác mà nhếch lên, lại khỏ sở nói lên: “Vậy Tiên tử ca ca không phải thật đáng thương à?”

“Đáng thương? Đáng thương cái gì?” Đáng thương phải là cô chứ? Cô không nghĩ ra được Hoàng tử hồ ly kia có cái gì đáng thương, hàng đêm lăn trên khăn trải giường, được yêu thương dễ chịu cười đùa vui vẻ, cũng không tiêu tụy giống như cô vậy.

Diệp Khê giải thích: “Đương nhiên đáng thương, bởi vì thê chủ không thích hấn.” Diệp Khê thật rối rắm, hấn thật cao hứng khi thê chủ chỉ thích hấn nhưng hấn lại khỏ sở vì Tiên tử ca ca không chiếm được sủng ái của thê chủ.

Tiêu Dực không biết cái đầu nhỏ của Diệp Khê đang rối rắm cái gì, chỉ nở nụ cười nói: “Được rồi, Khê Nhi đừng nghĩ chuyện không có, Khê Nhi chỉ cần biết rằng, Khê Nhi là bảo bối duy nhất của ta, nam nhân khác ta cũng không thích.”

Diệp Khê chớp chớp mắt: “Vậy ngài cũng không thích cục cưng hả?”

“Làm sao có thể? Ta đương nhiên thích cục cưng, nó là nhi tử bảo bối của ta đấy.” Tiêu Dực không hiểu vì sao chuyện gì có quan hệ gì với cục cưng chứ?

“Cục cưng cũng là nam mà.” Diệp Khê nhắc nhở nàng.

Tiêu Dực dở khóc dở cười, cúi đầu hôn một cái lên trên mặt hấn: “Chàng cố ý phải không? Cục cưng là nhi tử của ta, ta đương nhiên thích, đúng không cục cưng? Mầu thân ôm ôm” Tiêu Dực ôm lấy cục cưng bên cạnh Diệp Khê. Diệp Khê cười nhìn qua: “A, cục cưng tỉnh rồi.”

“Vừa tỉnh lại thì thấy mầu thân, có vui không nè? Thật ngoan, tỉnh cũng không khóc la.” Tiêu Dực đùa với cục cưng, cục cưng chớp mắt nhỏ nhìn Tiêu Dực cười một cái, lập tức làm cho lòng Tiêu Dực hạnh phúc tràn đầy, ôm phu lang và nhi tử vào trong lòng cười ngây ngô.

“Thê chủ, tên cục cưng của chúng ta gọi là gì vậy?”

Chuyện đặt tên này Tiêu Dực cũng đã nghĩ qua: “Kỳ thực ta có thể cùng Khê Nhi làm phu thê thật là duyên phận. Vốn muốn gọi là Tiêu Duyên nhưng lại cảm thấy tên này gọi lên không xuôi tai. Ta nghĩ dù sao ta cũng rất thích thôn Thanh Dương kia, không bằng gọi Tiêu Thanh, nhưng lại cảm thấy tên này thật bình thường, rất nhiều người tên Thanh.”

“Không bằng gọi Tiêu Thúy.” Diệp Khê đề nghị.

“Thúy --?” Tên này thật sự là thô tục không thể nghe, Tiêu Dực cũng không dám đã kích tính tích cực của Diệp Khê: “Sao Khê Nhi lại có thể nghĩ tới cái chữ này?”

“Thê chủ ngài nói gọi Thanh thật bình thường, vậy Thúy cũng có ý là màu xanh biếc nha, buổi sáng ta mới nhìn thấy ở trong quyển sách kia.” Diệp Khê chỉ chỉ trong tủ đầu giường, trong đó có để một quyển [Tứ Diễm Bánh Khoa].

“Sách này từ đâu đến?”

“Ta không có chuyện gì làm nên kêu cung thị tìm sách cho ta xem, bọn họ lấy đến. Thê chủ, có phải gọi Tiêu Thúy được hay không?”

“Khụ, đây, tên Thúy cũng có rất nhiều người dùng, ý của ta là gọi Tiêu Lục, gần đây ta là thật sự thích thôn Thanh Dương non xanh nước biếc kia. Ta hy vọng nhi tử sau khi lớn lên giống như tinh thần non xanh nước biếc. Thứ hai màu xanh là màu sắc sinh mệnh....”

“Màu sắc sinh mệnh?” Diệp Khê không hiểu.

“Khê Nhi chàng có gặp qua cây cối chết héo sau một cơn mưa lại lộ ra mầm non hay không?”

“Gặp qua, ta còn gặp qua cây củ bị chặt đứt ảm phía trên còn có cỏ mọc ra nữa.”

“Đúng vậy, mầm non là màu xanh, cỏ cũng là màu xanh, mặc kệ hoàn cảnh khó khăn cỡ nào cũng cố gắng sống sót, sinh trưởng nảy mầm, cho nên nói màu xanh là màu sắc của sinh mệnh, tượng trưng cho sức sống và cuộc sống. Ta hy vọng nhi tử của chúng ta lớn thành người kiên cường, mặc kệ là thuận buồm xuôi gió, hay là đi ngược dòng nước đều có thể trải qua cuộc sống kiên cường của nó.”

Lời Tiêu Dực nói làm cho Diệp Khê còn không hiểu lắm, hấn chỉ biết là chữ Lục là tốt, lập tức vỗ tay nói: “Thê chủ, vậy lấy tên Tiêu Lục cho cục cưng đi.”

* * *

Tên Tiêu Lục định không tới vài ngày thì Diệp Khê rốt cuộc đầy tháng, cửa sổ trong phòng mở lớn, cung thị quét dọn phòng một lần, khăn trải giường chăn đệm đều thay đổi cái sạch sẽ. Diệp Khê thoải mái tắm rửa một cái, lúc nhẹ nhàng khoan khoái đi ra thì Tiêu Dực đang ôm Tiêu Lục chơi ở trong sân, miệng lầm bầm cục cưng đây là cây nê, đây là tường nê, đây là cây cột gì.

“Thê chủ, cục cưng có thể bị lạnh hay không?” Đầu là mùa đông, Diệp Khê lo lắng gió lớn đứa trẻ sẽ không chịu nổi.

“Sẽ không, ta bao khăn rất dày. Bất quá vẫn là không nên ở bên ngoài lâu, trở về đi.” Tiêu Dực một tay ôm Tiêu Lục, một tay ôm vai Diệp Khê đi vào

trong phòng, khen nói: “Khê Nhi hôm nay thật xinh đẹp nha.”

“Thật vậy chẳng?” Diệp Khê vui vẻ mà cúi đầu nhìn bản thân: “Là quần áo Tiên tử ca ca đưa tới, mặc ở trên người thật ấm áp.”

Tiêu Dực cười tiếp: “Còn rất xinh đẹp.” Tiểu Khê Nhi còn rất thom, thật mềm mại, thom ngào ngạt. Tiêu Dực liếm liếm môi.

Trở lại trong phòng Tiêu Dực cho người đóng cửa cửa sổ lại, chỉ chừa một khe cửa sổ mở ra bằng bàn tay lớn để thông gió, để tránh lạnh đến một lớn một nhỏ trong phòng. Tiêu Dực ôm Tiêu Lục dỗ dành: “Con ngoan, mau ngủ đi, con thật ngoan, mau ngủ.”

Diệp Khê dựa vào giường nhìn nhìn, không hiểu nói: “Thê chủ, sao ngài lại muốn cục cưng ngủ? Nó giống như còn chưa muốn ngủ đâu.”

Tiêu Dực ôm con nhẹ nhàng lắc: “Chơi một hồi lâu nó sẽ mệt mỏi, đừng đưa một chút thì nó sẽ ngủ.”

“Nhưng nó vẫn còn tròn tròn mắt nhìn kia.” Diệp Khê sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Lục. Tiêu Lục chớp mắt nhỏ nhìn hắn, hiện ra một nụ cười tươi, Diệp Khê liền cười ha ha.

“Khê Nhi đừng đùa với nó.” Tiêu Dực ôm Tiêu Lục đến bên cạnh bàn dứt ít nước com. Tiêu Lục ăn xong vẫn là bộ dáng thật có tinh thần, Tiêu Dực nhẹ giọng dỗ nó: “Tiểu tổ tông, con ngủ một chút có được không? Không phải nói ăn com no thì buồn ngủ hay sao? Con không buồn ngủ cũng phải ngủ.”

Tiêu Lục tròn tròn mắt nhìn mẫu thân nó, phụt phụt phun phun nước miếng. Tiêu Dực thả nó vào trong nôi bên giường, vừa buông một cái nó liền khóc oa oa.

“Thê chủ, ngài làm sao vậy?” Diệp Khê không hiểu chuyện gì đau lòng đi ôm cục cưng, lại bị Tiêu Dực ôm lấy trước một bước: “Ta thương con như vậy, con lại còn cố gắng hết sức của con làm cho lão nương ngọt ngào.”

“Cái gì ngọt ngào?” Giọng nói đến trước người theo sau, ngoài cửa bộ dáng tiên tử bay phấp phới bước vào đứng là Phụng Nhục Liễu.

Mắt của Tiêu Dực lập tức sáng lên: “Nhục Liễu, người tới vừa vặn, đến, ôm con người đi.” diendanlequydon.com

“Con ta?” Phụng Nhục Liễu luống cuống tay chân đi nghênh đón cái gì đó.

“Người là đại phụ thân của nó, nó đương nhiên cũng là con người.” Tiêu Dực nhét Tiêu Lục vào trong lòng hắn, tâm địa thật tốt giúp hắn điều chỉnh tốt tư thế ôm đứa nhỏ. Phụng Nhục Liễu vừa cẩn thận ôm xong thì đã bị phụ giúp đi ra ngoài: “Ôm nó đi ra phía trước vào trong sảnh ngồi một chút bồi dưỡng tình cảm.”

“Ài? Thê nào..... gì cơ?” Cửa phòng phía sau đã đóng, Phụng Nhục Liễu nghe được Diệp Khê sốt ruột hỏi: “Thê chủ, ngài vì sao muốn đuổi cục cưng và Tiên tử ca ca đi ra ngoài? A! Thê chủ, ngài muốn làm gì?”

Hử..... Có cần gấp như vậy không? Phụng Nhục Liễu lắc đầu ôm Tiêu Lục đi về viện của mình, đi qua cung thị bên cạnh dặn dò nói: “Đội lát nữa nói cho Phò mã biết, ta mang cục cưng qua bên đây để cho nàng yên tâm.”

* * *

Trong phòng:

“Ta muốn làm gì? Khê Nhi không phải nói chờ hết tháng thì muốn động phòng với ta không phải sao?”

“À!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê ửng đỏ, hắn rốt cục đã biết thê chủ muốn làm gì, nhưng mà: “Thê chủ, bây giờ còn là ban ngày mà.”

“Ban ngày cũng tốt, có thể xem tất cả cơ thể của Khê Nhi thật rõ.” Người nào đó đã hóa thân thành sói; lại nói, trong bụng đói khát mà thức ăn ngon lại ở trước mặt, thế còn có thể quan tâm ban ngày hay ban đêm hả? Tất nhiên là trải qua kịch chiến.

* * *

Bên này Phụng Nhục Liễu ôm đứa nhỏ về viện của ông mình càng xem càng cảm thấy đứa nhỏ này đáng yêu. Vì vậy ôm vào tầm cung, cho bọn tùy tùng đều lui xuống, kêu khẽ: “Mặc.”

Trên trần nhà bay xuống một người, đúng là Mặc một thân hắc y. Phụng Nhục Liễu cười nói: “Mau đến xem nhi tử của Tiêu Dực, nàng còn chưa có gặp qua đâu.”

Mặc đi lên phía trước nhìn thấy nó nhỏ một chút, thật sự không biết là có cái gì tốt mà phải gặp.

“Thật đáng yêu có phải hay không? Lúc vừa sinh ra đen như con trâu lại có thể lớn lên đáng yêu như vậy.” Phụng Nhục Liễu đưa mặt của Tiêu Lục chuyển về phía Mặc: “Đến, cục cưng, nhìn xem Mặc cô cô, nói với nàng ‘Ta là....’, ai, mẫu thân con có đặt tên con là chữ gì hay không? A, con cười?” Phụng Nhục Liễu cũng cười ha ha lên: “Mặc, nàng xem, nó cười kia. Mặc, nàng nói xem về sau đứa nhỏ của chúng ta có thể cũng đáng yêu như vậy hay không?”

Mặc không nói gì nhưng khóe môi cũng hơi hơi nhếch lên cười, đó không phải là nàng nhìn nhóc con kia cười mà là nàng nhìn thấy Phụng Nhục Liễu

cười; nhớ ngày đó Tiêu phu lang sinh hấn bị hù dọa đến nói về sau không muốn sinh tiểu hài tử, lúc này lại nói đến với nàng về đứa nhỏ sau này.

Mặc nhìn nhóc con kia, về sau nàng cũng sẽ có đứa nhỏ như thế này? Nhóc con đột nhiên nhìn về phía nàng cười, Mặc sừng sốt một chút, khóe miệng lại hơi hơi nhếch lên, thật sự rất đáng yêu đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tên ngốc

Ngày hôm sau đây tháng của cục cung Tiêu Lục, Tiêu Dực và Hoàng tử đưa ra trình từ đến Hoàng thượng. Hoàng thượng xem xong đứng lên nâng tay nữ tử đang cung kính: “Tiêu Dực này, ngươi thật sự không muốn ở lại? Trong lục bộ* ngươi muốn đi nơi nào chỉ cần nói một tiếng, trăm nhất định an bài cho ngươi.”

(*Lục bộ bao gồm 6 Bộ: bộ Lễ, bộ Lại, bộ Hộ, bộ Binh, bộ Hình và bộ Công.

Bộ Lễ: coi việc văn hóa, giáo dục. Bộ Lại: coi việc tuyển chọn quan lại. Bộ Công: trông coi việc xây dựng và thủ công. Bộ Hình: trông coi luật pháp và xét xử. Bộ Binh: trông coi việc quân sự. Bộ Hộ: lo việc kinh tế như tài chính, thuế khóa, hộ tịch, tiền tệ,...)

“Tạ ơn Hoàng thượng đã ưu ái, Tiêu Dực tự biết năng lực của mình có bao nhiêu, thật sự không dám ở trong triều làm cho Hoàng thượng mất thể diện, vẫn là trở về làm cái mình sở trường thay Hoàng thượng làm tốt cung tiền, cũng như chia sẻ thay Hoàng thượng.”

Hoàng thượng gật đầu: “Trăm sớm đã biết rằng ngươi sẽ không ở lại, sớm sai người xây phủ Phò mã ở thành Đông Sơn rồi, ngay tại cách vách phủ Ngự sử. Bất quá công trình chưa hoàn thành, còn phải một ít thời gian nữa mới có thể chuyển vào.”

Tiêu Dực và Phụng Nhục Liễu lập tức quỳ xuống nói: “Đa tạ Hoàng thượng / Mẫu hoàng.”

Hoàng thượng nâng tay: “Hãy bình thân, đứng rồi, ngươi dự tính khi nào thì đi?”

“Ngày mai.”

“Ngày mai?” Hoàng thượng sừng sốt một chút: “Quá nhanh đấy.”

“Xin Hoàng thượng tha tội, Tiêu Dực đã đi thật lâu rồi, xương cung tiền đã tụ lại không ít chuyện, cho nên phải nhanh chóng trở về xử lý.”

“Ngươi nói cũng có lý, bất quá trăm chưa nghe nói trong cung Hoàng tử chuẩn bị xuất hành vậy.”

Tiêu Dực và Phụng Nhục Liễu dùng khóe mắt ra hiệu. Phụng Nhục Liễu tiến lên một bước nói: “Mẫu hoàng, là nhi thần không cho chuẩn bị.”

“Vậy à? Vì sao?”

Phụng Nhục Liễu nói: “Người nhi thần coi trọng là thể chủ, thể chủ cũng là coi trọng nhi thần mà không phải thân phận này của nhi thần. Một khi đã như vậy, tất nhiên là không cần tham luyện tài vụ trong cung, Phò mã cảm thấy thế nào?”

Tiêu Dực vội vàng gật đầu: “Hoàng tử nói đúng, Hoàng tử thiên nhân chi tư* lại không ghét bỏ Tiêu Dực đã có phu lang. Tiêu Dực có thể cùng Hoàng tử sống bên nhau cả đời đã là phúc khí tám đời đã tu luyện được, trong lòng đã thỏa mãn không thôi, không dám lại có thêm nhiều yêu cầu.”

(*Thiên nhân chi tư: có tư thể của nhà trời.)

Phụng Nhục Liễu vừa lòng cười lại nói: “Phò mã, không bằng ngài đi về trước cùng Diệp đệ đệ thu dọn một chút để ngày mai rời đi, ta muốn nói chuyện với Mẫu hoàng thêm một lát.”

Tiêu Dực vội vàng khom lưng cáo từ: “Hoàng thượng, Hoàng tử, vậy Tiêu Dực trước hết cáo lui.” Lại nói: “Hoàng tử khi nào thì về? Đợi lát nữa ta tới đón chàng.”

Mặt của Phụng Nhục Liễu bỗng ửng đỏ, sẵn giọng nói: “Ta nói chuyện với Mẫu hoàng ai muốn ngài tới đón chứ? Còn không mau lui ra.”

“Được.”

Tiêu Dực khom lưng lui xuống, ra cửa còn không ngừng quay đầu nhìn nhìn Phụng Nhục Liễu, chốc cho công công dẫn đường cho cô cười hi hi. Lần này diễn thâm tình ở trước mặt Hoàng thượng cuối cùng cũng diễn xong rồi, phần còn lại phải xem Phụng Nhục Liễu thế nào.

* * *

Ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa từ cửa chính của Hoàng cung đi ra ngoài vào trong dịch quán lớn, chỉ trong chốc lát một chiếc xe ngựa khác từ trong dịch quán đi ra. Lái xe là một nữ tử áo xanh, trừ bỏ sắc mặt lạnh lùng ở bên ngoài thì toàn thân không có gì khác biệt, cho nên sẽ không có người đi chú ý chiếc xe ngựa có vẻ ngoài bình thường này.

Bất quá chiếc xe ngựa này mặc dù bề ngoài bình thường nhưng bên trong lại thư thái. Bên trong xe không giống xe ngựa khác chỉ có ghế ngồi, mà lót vải đệm thật dày toàn bộ một cái giường, còn có ba chiếc gối dựa thật to và mấy cái chăn. Trong xe còn có thêm một cái rương nhỏ, có đựng giày và đựng thức ăn, trong một cái rương khác còn đựng nhiều sách. Phụng Nhục Liễu rút một quyển ra, là sách tranh vẽ về tài nữ giai nhân.

“Đây là sách của ta, để ta xem trên đường.” Diệp Khê giải thích, sau đó đột nhiên nhớ tới một chuyện đã bị lãng quên thật lâu: “Thê chủ, Đàm tiểu thư đâu?” Đàm Chương Nguyệt đáng thương rốt cục được Diệp Khê nhớ tới.

Tiêu Dực cười cười: “Nàng há ấy? Sao Khê Nhi lại đột nhiên hỏi đến nàng ấy?”

Diệp Khê cúi đầu nín chặt góc áo của mình: “Nàng ấy đưa ta đến tìm thê chủ nhưng ta lại quên nàng ấy.” Từ khi hắn đi theo Tiên tử ca ca vào Hoàng cung, hắn đã không nhớ tới Đàm Chương Nguyệt. Khi đó hắn đang làm cái gì chứ? Đầu tiên là thật đau lòng, về sau thấy thê chủ thì thật vui vẻ, về sau nữa vội vàng sinh cục cung rồi chăm sóc cục cung..... Diệp Khê thật áy náy: “Thê chủ, ta không phải là kẻ qua cầu rút ván giống như trong sách chứ? Đàm tiểu thư khổ sở đưa ta tới tìm ngài, mà ta tìm được ngài rồi lại quên nàng ấy.”

“Không phải.” Tiêu Dực đang ôm Tiêu Lục rút ra một bàn tay sờ sờ đầu của hắn cười nói: “Sau khi ta trở về có gặp qua nàng ấy, nàng ấy biết chàng tìm được ta rồi thì tự mình đi về trước.”

Diệp Khê chớp mắt: “Ngài gặp qua nàng ấy? Sao nàng ấy có thể biết ta tìm được ngài? Ta cũng không có nói với nàng ấy ta đi cùng với Tiên tử ca ca vào Hoàng cung.” Diệp Khê lại áy náy, hắn không nên một tiếng không nói mà đi cùng với Tiên tử ca ca.

Tâm tư của Diệp Khê đều viết ở trên mặt, Phụng Nhục Liễu cười nói: “Nàng ấy biết mà, ta cho chủ dịch quán nói với nàng ấy.”

“Thật vậy chăng?” Diệp Khê lúc này mới yên tâm: “Vậy là tốt rồi, bằng không nàng ấy nhất định sẽ thật lo lắng.”

Tiêu Dực cười: “Tên gốc.” Lại nhẹ nhàng nói lên mặt Tiêu Lục: “Con về sau cũng không thể gốc giống như phụ thân con nha.”

Diệp Khê ngưng ngưng đỏ mặt: “Ta mới không gốc đâu.”

Phụng Nhục Liễu che miệng cười: “Đệ như vậy mà không gốc à? Đệ là thường xuyên đều thật ngây gốc mới đúng đó.”

“Nào có chứ?” Diệp Khê mở to mắt, cho dù lần này hắn thật sự có chút gốc nhưng trước kia cũng không có gốc như vậy chứ?

Phụng Nhục Liễu cười mà không đáp, Tiêu Dực an ủi lại sờ sờ đầu của hắn: “Khê Nhi nhà ta một chút cũng không gốc. Bất quá Khê Nhi, có một câu ta đã muốn hỏi chàng thật lâu.”

“Hỏi cái gì?”

“Chàng vừa thấy Bành công tử giống như gà chọi nhỏ, sao lại có thể ở chung một chỗ với Nhục Liễu tốt như vậy?”

“Gà chọi? Diệp Khê?” Phụng Nhục Liễu cười ha ha, chỉ cảm thấy không thể hiểu nổi: “Đệ muốn giống như gà chọi, trên đời này chỉ sợ không có gà chọi.”

Mặt của Diệp Khê đỏ lên: “Tại vì Bành công tử thích thê chủ, còn Tiên tử ca ca lại không thích thê chủ.”

Phụng Nhục Liễu cười càng lúc càng thoải mái: “Sao đệ lại biết ta không thích nàng? Đệ không phát hiện tình cảm của chúng ta rất tốt sao? Người người đều nói nàng thật sùng ta, người người đều biết chúng ta rất yêu nhau, ta rất yêu nàng.” Phụng Nhục Liễu chỉ chỉ vào Tiêu Dực: “Nàng cũng rất yêu ta.”

Thê chủ, yêu Tiên tử ca ca? Diệp Khê không thể tin được mở to mắt, nghiêm túc mà nhìn Phụng Nhục Liễu và Tiêu Dực vài lần, nhấp hé miệng nói: “Tiên tử ca ca, ca đã nói ca không thích thê chủ; còn có, thê chủ cũng không thích ca.”

“Ta tùy tiện nói như thế đệ cũng tin hả?” Phụng Nhục Liễu nghiêng người dựa đầu lên vai của Tiêu Dực: “Tiểu Khê Nhi, đệ không phát hiện chúng ta rất thân mật ư? Ở nơi nhiều người chúng ta vẫn không kiêng dè gì.”

Diệp Khê lại nhìn nhìn hai người, lại nhấp hé miệng nói: “Già, hai người là đang già vờ.”

Tiêu Dực cười: “Được rồi, ngồi thẳng, không được lại khi dễ Khê Nhi nhà ta.”

Phụng Nhục Liễu ngồi thẳng dậy di chuyển qua dựa vào đồng chăn bên cạnh: “Được rồi được rồi, biết trong lòng người chỉ có Tiểu Khê Nhi nhà người, ta nào dám khi dễ hắn chứ?”

Diệp Khê lúc này mới yên tâm mà nở nụ cười: “Tiên tử ca ca rất tốt với ta, sẽ không khi dễ ta.”

“Ánh mắt của Tiểu Khê Nhi quả nhiên giống như gương sáng, dựa vào những lời vừa rồi ta tạm thời thừa nhận đệ không phải tên ngốc. Thật đúng là kỳ lạ, người khác nhìn đều nói đôi ta ân ái, đệ lại có thể nhìn ra là giả.” Phụng Nhục Liễu rất hiếu kỳ nhích đến bên cạnh Diệp Khê: “Ai, đệ làm sao thấy được?”

Diệp Khê chớp mắt: “Vừa thấy chính là giả, còn muốn thấy thế nào?”

Phụng Nhục Liễu cũng trừng mắt nhìn, không dám tin quay đầu hỏi Tiêu Dực: “Là chúng ta diễn rất tệ, hay là hắn có hoá nhân kim tinh?”

Tiêu Dực cười nói: “Ta nghĩ, đại khái là vì ta đối xử với Khê Nhi và đối xử với người là hai chuyện khác nhau.”

“Đúng vậy, người đối hắn thật bình thân, đối ta thật thân mật, ngay cả ánh mắt đều là liếc mắt đưa tình.” Phụng Nhục Liễu thật sự không nghĩ ra, sao người khác nhìn thấy đều là thân tình như thế, mà Diệp Khê nhìn thì “Vừa thấy thì biết là giả” chứ?

“Ta đối xử với Khê Nhi là thật, đối với người là làm ra vẻ.” Tiêu Dực giải thích xong, nhìn hắn vẫn là một vẻ mặt rồi rầm, bất đắc dĩ cười nói: “Được rồi, đừng rồi rầm vấn đề này, ta rất hiếu kỳ người là sao Mẫu hoàng người đồng ý không mang theo một cung thị ra cung?”

Nói đến đây, Phụng Nhục Liễu cười đến vui vẻ, đắc ý nói: “Chẳng phải ta đã nói với người ta đã có biện pháp, bây giờ thì tin chưa?”

Phụng Nhục Liễu này cũng có thể trẻ con như vậy? Tiêu Dực thật hiểu đạo lý khích lệ: “Biết người là Hoàng tử thông minh nhất khắp thiên hạ rồi, có thể nói ra để cho thảo dân sùng bái hay không?”

Phụng Nhục Liễu đắc ý nhún mày: “Rất đơn giản, ta nói với bà Phò mã không vui khi được hạ nhân hầu hạ, ta gả cho Phò mã thì chiều theo yêu thích của Phò mã. Nếu là dân theo người ra cung có vẻ phò trương còn không đề ý tới thể diện của Phò mã, nhưng một người cũng không mang theo lại không thể hiện ra thân phận. Vì thế, bà đồng ý cho ta mang theo Mặc.”

“Không phải chứ? Chỉ đơn giản như vậy?” Tiêu Dực không tin.

Phụng Nhục Liễu thật khẳng định mà gật đầu: “Chỉ đơn giản như vậy. Bởi vì ta còn nói với bà, chờ phủ Phò mã xây xong thì bà có thể phái một ít cung thị đi theo đồ cưới của ta đến thành Đông Sơn trước, đến lúc đó nhà lớn phủ to, khẳng định là cũng muốn mua đầy tớ. Ta muốn vài người đầy tớ của mình, Phò mã khẳng định sẽ không phản đối, vì thế bà đã đồng ý.”

Tiêu Dực liếc hắn một cái: “Quả nhiên thông minh, lại còn chủ động kêu bà tặng người đến giám thị người, đến lúc đó người đến, tự người đi thu phục. Ta cũng không muốn diễn trò với người nữa.”

Phụng Nhục Liễu hí mắt cười: “Không cần lo lắng, ta nhất định sẽ chết mất trước khi chuyện đó xảy ra.”

“Chết mất?” Diệp Khê kinh hãi, mặc dù đối thoại của thê chủ và Tiên tử ca ca hắn nghe được câu hiểu câu không, nhưng hai chữ ‘chết mất’ này cũng là một chút không khó hiểu. Diệp Khê lôi kéo ống tay áo của Phụng Nhục Liễu vội la lên: “Tiên tử ca ca, ca sẽ không chết, sẽ không.”

“Ai ai ai, đệ đừng khóc.” Phụng Nhục Liễu luống cuống tay chân: “Ta nói đùa, ta sẽ sống thật tốt. Diệp Khê đệ nhớ cho kỹ, những chuyện hôm nay chúng ta nói ở trên xe ngựa, đệ không thể nói cho bất luận kẻ nào nghe, có biết không?”

“Đã biết, ta không nói.” Diệp Khê nước mắt rưng rưng nhìn hắn: “Vay ca cũng đừng chết, ngoại trừ thê chủ và An ca ca còn có An đại thúc ra thì chỉ có ca đối xử tốt với ta, ca đừng chết.”

Phụng Nhục Liễu có chút bất đắc dĩ: “Ta không chết, ta muốn chết thì ta sẽ không cần phải gả cho thê chủ đệ phiền toái như vậy.” Thấy hắn vẫn nước mắt rưng rưng, vội vàng giơ hai tay lên thề: “Thật sự, ta không chết, thật sự, ta còn muốn nuôi gà chăm sóc con thỏ với đệ nữa mà, còn đi hái rau đại với đệ nữa, ta xin thê sẽ không chết.”

Diệp Khê khịt khịt mũi, nhếch môi cười. Phụng Nhục Liễu đỏ mặt hời hợt đầy đầu, dùng sức trừng nhìn Tiêu Dực: Người cũng không giúp ta nói lời ư?

Tiêu Dực ôm cục cung vui tươi hơn hờ nhìn hắn: Người tự tìm, ta còn không trách người hại Khê Nhi nha ta khóc đấy! Xứng đáng!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Về nhà

Đều nói ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó nhà mình. Mặc dù trong nhà mình không có tráng lệ như Hoàng cung, cũng không có một đám cung thị chờ hầu hạ mình. Nhưng Diệp Khê vẫn là rất muốn về nhà -- nơi đó là ngôi nhà hắn và thê chủ cùng nhau cố gắng kiếm tiền xây lên, là nơi bắt đầu hạnh phúc của hắn, hắn đương nhiên nhớ.

Bởi vậy xe ngựa càng đến gần thôn Thanh Dương thì Diệp Khê lại càng hưng phấn, thường xuyên xóc rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài: “Tiên tử ca ca,

chúng ta sắp đến nhà rồi.”

“Tốt lắm tốt lắm” Phụng Nhục Liễu kéo rèm cửa sổ xuống kéo hẳn trở về: “Bên ngoài lạnh lẽo, coi chừng Lục nhi bị cảm lạnh.”

“Sẽ không, nó được bao thật kín rồi.” Diệp Khê kéo kéo cái khăn lót cho Tiêu Lục làm cho nó càng kín. Kéo xong rồi cười nói: “Trước kia thân mình ta không tốt, thê chủ nói phải chăm sóc tốt thân mình thì sinh cục cưng ra mới khỏe mạnh. Ta thật nghe lời mà chăm sóc tốt cho thân mình nên bây giờ Lục nhi thật sự rất khỏe mạnh đó.”

“Bây giờ đệ cũng phải chú ý thân mình mới có thể chăm sóc tốt cho Lục nhi.” Phụng Nhục Liễu cười nhắc nhở hẳn, trong lòng cũng tuyệt đối không lo lắng, nhìn Diệp Khê mặc quần áo trên người còn dày hơn Hoàng tử này là hẳn đây muốn lạnh cũng khó. Hai người đang nói chuyện thì chỉ nghe bên ngoài có người vui vẻ nói: “Thôn trưởng? Ngài đã trở lại rồi hả?”

“A! Đến thôn Thanh Dương rồi!” Diệp Khê hưng phấn mà xốc rèm cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài, quả nhiên là đến rồi, các nàng đã đến cửa thôn.

Bên ngoài Tiêu Dục đã vui tươi hơn hờ nói chuyện với những người đi tới đón: “Đúng, chúng ta đã trở lại, đại tỷ muốn đi ra ruộng hả?”

“Đúng vậy, ai, thôn trưởng đã trở lại, mọi người mau tới đây!” Đại tỷ mở to cổ họng gọi to, chỉ trong chốc lát đã có rất nhiều người tới, đều bắt đầu chào hỏi Tiêu Dục. Đầu Diệp Khê đã duỗi thẳng ra ngoài cửa sổ xe nhìn, Phụng Nhục Liễu nhủ thầm nói: “Diệp Khê, Tiêu Dục là thôn trưởng?”

“Đúng vậy.” Diệp Khê trả lời, cũng bắt đầu nghe được mấy nam nhân nói chuyện với nhau. Bên ngoài Tiêu Dục đang giới thiệu Mặc cho mọi người biết: “Đây là đường muội bà con xa của ta, gọi là Tiêu Mặc, đến đây tìm ta muốn học săn thú.”

Thôn dân Giáp: “A, là biểu muội của thôn trưởng hả? Biểu tỷ của ngươi săn thú rất lợi hại, ngươi phải cố gắng học cho tốt nha.”

Thôn dân Ất: “Đúng vậy đúng vậy, săn thú có thể kiếm tiền, ngươi phải cố gắng học cho tốt đó. Ai, thôn trưởng, ngài không phải lên kinh đi làm Phò mã sao? Sao lại trở lại thế?”

Thôn dân Bình: “Thôn trưởng, dáng vẻ của Hoàng tử kia có đẹp không? Sao ngài lại tự trở về thế? Chắc không phải là Hàng tử kia xấu dọa ngài trở về chứ?”

Thôn dân Đại: “Làm sao có thể chứ, Hoàng tử đó là người trong cung, làm sao có thể xấu chứ? Nói chuyện lung tung sẽ bị chặt đầu đó, đúng không thôn trưởng?”

Thôn dân N: “Hoàng tử đó là gả cho thôn trưởng, các ngươi kích động cái gì chứ? Nhưng thật ra thôn trưởng nè, đường muội của ngài cũng thật tuấn tú! Mặc muội tử, ngươi đã cưới phu chưa? Tiểu đệ nhà ta diện mạo xuất chúng, làm việc nhà cũng tốt, còn chưa có hôn phối đâu, ngày khác đến nhà ta ngồi chơi đi?”

Thôn dân N1: “Vẫn là đi nhà của ta đi, nhà ta có ba tiểu đệ, người người đều như nước trong veo.....”

Mọi người tâm sự nói đùa, nói xong lại chuyển đề tài lên trên người Mặc. Mặc đáng thương thân là ảnh vệ từ nhỏ sinh hoạt trong chỗ tối không có nói được mấy câu với người khác, nhất thời lại có chút chống đỡ không được những thôn dân nhiệt tình này, thì thảo vài lần đều bị tiếng của những thôn dân chen ép, đành phải dùng ánh mắt cầu Tiêu Dục cứu.

Tiêu Dục nhận được tín hiệu từ Mặc, cười cười rồi cục lại mở miệng: “Đường muội của ta cái gì cũng tốt, có thể chịu khổ, sẽ thương người, chính là từ nhỏ không thích nói chuyện sẽ không cười. diendanlequydon.com Nam nhi người khác vừa thấy nàng đã sợ, làm sao cưới được phu chứ! Cảm tạ mọi người đã quan tâm, đường cô cô của ta rất lo lắng cho hôn sự của nàng. Nếu là trong thôn chúng ta có nam nhi nào nguyện ý gả cho nàng thì đường cô cô của ta còn không biết vui mừng bao nhiêu đây. Ngày mai để cho bọn họ đến nhà ta chơi, nói không chừng chuyện này sẽ thành.....”

‘Nữ nhân này đang nói chuyện gì thế? Không giúp nàng thì thôi lại còn bỏ đá xuống giếng nữa?’ Nghe nàng ta càng nói càng không có yên lòng, gương mặt của Mặc đều nhăn thành chữ ngang. ‘Nữ nhân này cũng có thể nói bậy như vậy ư, cái gì đường muội rồi đường cô cô, bịa chuyện như thật vậy, chắc không phải là đầu bị hư rồi chứ?’

Trong xe, Phụng Nhục Liễu cũng ngồi không yên, ‘Tiêu Dục chết tiệt lại dám làm mai cho nữ nhân của hắn hả?’ Phụng Nhục Liễu lấy mạng che lên mặt rồi xốc rèm cửa lên đi ra: “Thê chủ.”

Một tiếng ‘thê chủ’ nói ra thật dịu dàng, tất cả tiếng chung quanh đều im lặng, mỹ nhân chính là mỹ nhân, lời nói đến khí chất kia, một tay một chân kia nhắc lên đều xinh đẹp, cho dù che mặt cũng làm cho những nông dân này kinh ngạc trước nhan sắc đến im lặng -- đời này còn chưa có gặp qua nam nhân nào xinh đẹp như vậy đâu, Diệp Lan - Diệp gia kia tính cái gì? So với người này quả thật là khác nhau một trời một vực, người ta là mây, Diệp Lan là bùn, còn là bùn nhão đen thui.

“Thê chủ, về đến nhà rồi hả?” Mắt phụng nhìn về phía Tiêu Dục, giọng nói vẫn là dịu dàng, chỉ có Tiêu Dục cảm nhận được từ trong mắt của hắn bắn ra một đồng dao.

“Đúng vậy.” Tiêu Dục dùng sức khống chế để cho mình không cười lớn, cố gắng cười đến ôn hòa thâm tình: “Những người này chính là thôn dân của thôn Thanh Dương chúng ta, các vị tỷ muội, vị này chính là phu lang mới cưới của ta, Tam Hoàng tử.”

“Hả? Hoàng tử?” Thôn dân thoáng như tan mộng, vội vàng quỳ xuống hành lễ nói: “Bọn thảo dân bái kiến Tam Hoàng tử.”

“Các vị hương thân hãy bình thân, ta đã gả cho Tiêu Dực, lại theo nàng đến về thôn. Sau này ta cũng sẽ không là Hoàng tử trong cung nữa, chỉ là phu lang nhà bình thường ở trong thôn Thanh Dương này thôi. Về sau mọi người gọi ta một tiếng Tam công tử là được, gặp mặt cũng không cần hành lễ nữa.”

Hoàng tử thân thiết như vậy thôn dân là lần đầu tiên gặp được, lập tức đều nói Tam công tử thật sự là bình dị gần gũi, thôn trưởng cười được phu lang tốt... vv... Phụng Nhục Liễu quay đầu thấy Diệp Khê một tay ôm Tiêu Lục một tay vén rèm nhìn thì cười nói: “Thê chủ, Diệp đệ đệ và tiểu Lục thì cũng không thể ngốc ở bên ngoài lâu, không bằng về nhà trước đi, dàn xếp xong thì ngài cùng các hương thân ôn chuyện sau có được không?”

“Được, Hoàng tử lên xe ngựa trước đi, còn một đoạn đường ngắn nữa là đến nhà rồi, một chút nữa là đến.” Tiêu Dực giúp đỡ Phụng Nhục Liễu lên xe ngựa, lại nói với mọi người: “Diệp Khê nhà ta sinh nhi tử. Mặc dù đã đầy tháng nhưng tiệc đầy tháng này vẫn còn chưa có làm. Hôm nay cho ta chút thời gian dàn xếp, ngày mai mọi người đều tới nhà ta ăn tiệc đầy tháng con ta có được không?”

Làm tiệc đầy tháng cho nữ nhi là chuyện bình thường, nhưng làm tiệc đầy tháng cho nhi tử không nhiều. Thôn dân nghe nàng nói muốn làm tiệc rượu cho nhi tử thì đều biết đứa nhỏ này ở trong lòng Tiêu Dực địa vị không thấp, cũng vì Diệp Khê nhẹ nhàng thờ ra. Khó có được thôn trưởng có tình nư vậy, cưới Hoàng tử nhưng vẫn còn coi trọng phu lang nguyên phối này như thế, còn làm tiệc rượu cho nhi tử hân sinh. Bất quá là nữ nhi hay là nhi tử không quan trọng, quan trọng là thôn trưởng hào khí. Các nàng lại thêm náo nhiệt một hồi, lúc này còn có nhiệt tâm nói: “Thôn trưởng, bọn ta đi mua thức ăn và chuẩn bị rượu cho ngài, gần đây trời lạnh không có chuyện gì làm. Trước đó vài ngày trong nhà ta mua xe kéo, vừa vận lấy ra kéo rượu.”

“Được, vậy thì làm phiền mấy tỷ vậy.” Tiêu Dực lúc này móc ra một bao bạc cho các nàng: “Thuận tiện mua thêm một con heo về, cái khác mọi người xem xem muốn ăn cái gì thì cùng nhau mua về, tiền không đủ thì tỷ tỷ cứ ứng trước, trở về ta sẽ trả lại.”

“Không sao không sao, bất quá, thôn trưởng, thật sự muốn mua một con heo hả?” Chỉ là làm tiệc đầy tháng cho nhi tử có cần thiết mua một con heo không?

“Đúng, một con heo, tiệc đầy tháng của nhi tử ta cũng không thể qua loa.” Nếu không phải nơi này súc vật thiếu thốn, cô còn muốn mua gà vịt cá đều phải đầy đủ hết đấy.

“Được, một con, ta trước tiên đi nói một tiếng với Lí đồ phụ.” Thôn phụ kia lấy tiền cất vào rồi nói với những người khác: “Hi, mọi người nên làm gì thì làm đi, ngày mai kê nam nhân nhà mình đều đến nhà thôn trưởng hỗ trợ, rửa rau nấu cơm đều cần không ít người đâu.”

“A, ta nên bảo con ta trang điểm xinh đẹp một chút.”

“Ta cũng phải nói cho tiểu đệ ta thoa nhiều son một chút.”

Mọi người lại vô cùng náo nhiệt tán ra, Mặc cau mày còn Tiêu Dực cười lớn vội vàng lên xe ngựa đi về nhà. Trong xe ngựa, Phụng Nhục Liễu nghiêng rãnh nghiêng lợi. Ngày mai nếu như Mặc dám liếc mắt nhìn những nam tử kia một cái hẳn sẽ móc mắt của nàng ra! Chỉ có Diệp Khê không rõ chân tướng nói: “Tiên tử ca ca? Mắt của ca làm sao vậy? Là đau răng hả?”

“Không có.” Phụng Nhục Liễu khôi phục vẻ mặt, loại chuyện này hẳn đương nhiên không có khả năng nói với Diệp Khê, không phải không thể nói cho Diệp Khê biết chuyện của hắn và Mặc. demcodon-ddlqd Chẳng qua mình là một nữ nam, hẳn sẽ không thừa nhận hắn lo lắng không mê hoặc được người mình yêu. Thấy vẻ mặt của Diệp Khê còn đang nghi ngờ nhìn hắn, Phụng Nhục Liễu dường như không có việc gì nên nói sang chuyện khác: “Diệp Khê, trong nhà có mấy cái sân vậy?”

“Hai cái.”

Hai cái? Hơi ít, bất quá cũng đủ rồi, Diệp Khê và Tiêu Dực ở một cái sân, hắn và Mặc ở một cái sân vừa đủ. Trong lòng Phụng Nhục Liễu tính toán, vừa kéo xe ngựa dừng lại thì Diệp Khê cao hứng nói: “Tiên tử ca ca, chúng ta đã về đến nhà rồi.”

“Khê Nhi, về đến nhà rồi.” MÀN xe bị nhấc lên, Tiêu Dực lấy giày trong rương nhỏ ra mang vào cho hắn rồi cùng ôm hai phụ tử hắn xuống xe. Chân Diệp Khê vừa chạm xuống đất thì khăn trương chạy vào nhà, Tiêu Dực bắt đấm dĩ mà kêu hắn: “Khê Nhi, chẳng đi chậm một chút, chẳng còn đang ôm cục cục đó.”

“Đã biết.” Diệp Khê lấy ra chìa khóa ở trên cổ mở cửa lớn, đẩy cửa ra thì vội vàng sai bước đi vào, còn một bên quay đầu kêu Phụng Nhục Liễu: “Tiên tử ca ca, ca nhanh một chút, ca nhanh một chút.”

“Đến đây đến đây.” Phụng Nhục Liễu đi theo hắn vào cửa, tuy là cái sân vô cùng đơn giản nhưng nhìn thấy đều là làm cho người ta thích. Phụng Nhục Liễu cũng không nhịn được khoe miệng nhếch lên, xem ra ở nơi này hẳn là sẽ rất thoải mái.

“Tiên tử ca ca, đến đây, ta dẫn ca đi xem nhà của chúng ta.” Diệp Khê giống như hiến vật quý mà dẫn dắt Phụng Nhục Liễu xem khắp nhà, nhìn xem nơi này rồi nhìn xem cái kia, chờ sau khi xem xong một vòng trở về thì Tiêu Dực và Mặc đã mang hành lý không nhiều lắm đều chuyển vào trong.

Chuyển đồ là loại việc nặng tất nhiên là không cần Diệp Khê động tay. Diệp Khê vẫn vui vẻ mà lôi kéo Phụng Nhục Liễu nói chuyện: “Tiên tử ca ca, nhà của ta có đẹp không? Ca cảm thấy có tính nơi đây là một ngôi nhà đẹp hay không?”

“Rất xinh đẹp, ta rất thích nơi này.” Phụng Nhục Liễu thật tình nói, chính là còn có một chuyện làm cho hắn có chút khó nói: “Đệ không phải nói có hai cái sân sao?”

“Đúng là hai cái sân, sân trước và sân sau, sân sau chính là nơi vừa rồi ta mang ca đi xem có hồ cá và chuồng gà đó.”

“.....” Phụng Nhục Liễu hoàn toàn không biết nói gì -- Diệp Khê, đệ thật ác, ta đường đường là Tam Hoàng tử lần đầu tiên bị người làm cho ghen nói không thành lời đó!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tiệc đầy tháng

Diệp Khê là bị tiếng ồn ào trong sân làm cho thức giấc. Hôm nay là ngày làm tiệc đầy tháng cho Tiêu Lục, hàng xóm gần nhà đều đến hỗ trợ. Người bên giường trống trơn, trong nôi nhỏ bên giường cũng không có ai, cục cưng đại khái là được thê chủ ôm ra ngoài.

Diệp Khê ngáp dài ngồi dậy, nhắc tay lên xoa xoa đôi mắt trong lòng rồi rầm không tốt. Thê chủ cũng thật là, rời giường cũng không kêu hán. Khách đã đến đây mà hán còn đang ngủ, bây giờ hán làm sao không biết xấu hổ mà đi ra ngoài chứ? Còn có trong phòng bọn họ không có nước, rửa mặt đều ở bên ngoài, nhưng bên ngoài lại nhiều người như vậy, hán làm sao rửa mặt đây?

Diệp Khê rồi rầm một hồi, chần chừ chừ xuống giường, thời tiết có chút lạnh nên Diệp Khê run run một chút, tốc độ đánh phải nhanh hơn lấy quần áo thật dày từ trong tủ ra mặc vào, đi đến gian ngoài phòng ngủ thì mới phát hiện trên lò lửa nhỏ có một nồi nước nóng. Bên cạnh còn có hơn nửa bồn nước lạnh, trên cái ghế bên cạnh còn có để một cái khăn vải để lau mặt, không cần nghĩ cũng biết là thê chủ chuẩn bị cho hán. Diệp Khê nhếch miệng cười, đổ chút nước nóng vào trong bồn nước lạnh, tự mình rửa mặt rồi chải đầu gọn gàng xong mới đi ra ngoài.

Trong sân quả nhiên có rất nhiều người, bên cạnh giếng là An đại thúc thân thiện cùng mấy nam nhân đang rửa rau, đã rửa xong tràn đầy một bồn lớn. Bên cạnh ngọn núi giả nhỏ còn có hai bồn lớn, cho dù tất cả mọi người đều tới thì vẫn có thể ăn được nhiều. Con heo giết xong cũng đã kéo về, Tiêu Dực và Mặc còn có vài phụ nhân trong thôn đang cạo lông mổ bụng heo. Trong sân có rất nhiều tiểu hài tử đang chạy tới chạy lui đuổi theo đùa giỡn, trên đất rải đầy giấy gói kẹo.

Trong nhà chính có tiếng trẻ con khóc, Diệp Khê vội vàng kéo theo làn váy chạy đi vào, quả nhiên đang khóc chính là Tiêu Lục nhà hán. Đàm Hân nhà An Vực được phu lang nhà cách vách ôm nên An Vực đang ôm Tiêu Lục dỗ dành: “Lục nhi ngoan, không khóc, không khóc.”

“Cục cưng” Diệp Khê chạy tới ôm Tiêu Lục qua từ trên tay An Vực: “Làm sao vậy? Đói bụng hay là đói dâm?”

“Không có, mới dứt cho nó ăn xong, tã cũng là vừa đổi.” Nhìn thấy Diệp Khê, Phụng Nhục Liễu như thoát khỏi gánh nặng: “Không biết làm sao nữa, khóc suốt không ngừng, đều đổi ba người dỗ nhưng cũng không thể dỗ ngừng, đệ tới thì tốt rồi, nhất định sẽ nín khóc.”

“Cục cưng, không khóc không khóc nha, phụ thân ở chỗ này đây, không khóc không khóc.” Diệp Khê vỗ nhẹ không đến hai cái thì Tiêu Lục quả thật nhếch miệng nín khóc, chớp đôi mắt nhỏ ngáp nước nhìn Diệp Khê, ô ô hừ vài tiếng như là đang trách cứ sao phụ thân bây giờ mới đến.

“A, thật đúng là kén người đấy, hay là người này không phải phụ thân con thì không được?” An Vực gõ nhẹ lên trán nhỏ của Tiêu Lục, cầm khăn nhẹ nhàng lau nước mắt ở viền mắt của nó. Diệp Khê lúc này mới rồi rãnh chào người: “An ca ca, Tiên tử ca ca.”

“Không khóc thì tốt rồi, tiểu hài tử vừa khóc thì lại đau đầu.” Phụng Nhục Liễu cười oán giận, chỉ cái ghế bên cạnh nói: “Mọi người đều ngồi đi.” Lại mang một mâm điểm tâm để lên trước mặt Diệp Khê: “Com thì khoảng nửa khắc nữa mới chín, ăn chút điểm tâm đi.”

Mới vừa ngồi xuống thì Diệp Khê lập tức lại đứng lên: “A, ta muốn đi làm com.....”

“Hôm nay com không cần đệ làm.” An Vực kéo hán ngồi xuống: “Thê chủ đệ nói đệ mới đầy tháng không được vài ngày, lo lắng đệ đi đụng vào nước lạnh. Chuyện phòng bếp đều mời nam nhân khác trong thôn đến làm.”

“A, như vậy sao được.....” Tốt xấu gì hán cũng là chủ nhà, có người đến hỗ trợ hán đã thật cảm kích, nào có đạo lý để cho khách động tay còn chủ nhà lại rảnh rỗi chờ ăn chứ?

Bọn nam tử trong phòng đều cười lên: “Diệp ca nhi, người đi nghỉ ngơi cho tốt là được, thê chủ người đau lòng người đấy.” Nói xong giống như lại nghĩ tới cái gì nhìn nhìn Phụng Nhục Liễu, cảm thấy mình dường như nói sai rồi. Hoàng tử mới gã lại đây đây, sao có thể ở trước mặt hán nói thê chủ hán đau lòng người khác chứ? Tuy rằng người họ cũng là phu lang của thê chủ hán.

Bất quá Hoàng tử này hiển nhiên còn rộng lượng hơn bọn hán nghĩ, chỉ nghe y cười tiếp lời: “Đệ đó, cứ chăm sóc cho tiểu Lục nhi tốt là được, miễn cho nó khóc lên không có người dỗ ngoan. Về phần chuyện nấu com trong phòng bếp đệ cũng đừng lo lắng, chăm sóc cho bản thân mình tốt mới có thể mang thai khỏe mạnh. Hơn nữa sau khi sinh sản phải dưỡng cho thân mình thật tốt mới có thể mang thai lần nữa.”

Nghe được phải dưỡng thân mình thật tốt thì mới có thể mang thai lần nữa, Diệp Khê lập tức gật đầu: “Ta đã biết, ta sẽ chăm sóc tốt thân mình để mang thai khỏe mạnh, ta còn muốn sinh nữ nhi cho thê chủ.”

Phụng Nhục Liễu cười khen ngợi: “Thê này mới ngoan, ăn cái gì đi.”

Đang nói chuyện thì ngoài cửa vọt vào một nữ nhân, hô to gọi nhỏ nói: “Tiểu Vụ, ta đã trở về! Hân nhi, mẫu thân đã trở lại!” Đúng là Đàm Chương Nguyệt.

An Vụ lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái: “Àm ỉ cái gì đó? Trở về thì trở về.” Giọng nói lạnh nhạt nhưng trên trán nổi lên vui sướng tiết lộ hắn đang vui mừng.

Đàm Chương Nguyệt ngồi xổm bên cạnh An Vụ đi theo bồi dưỡng tình cảm với nữ nhi của mình, hoàn toàn vớt nam nhân đi theo phía sau nàng đến chín tầng mây, cũng may Phụng Nhục Liễu ngồi đối mặt cửa cho nên nhìn thấy người này rõ ràng. Diệp Khê cũng thấy được người tới, theo phản xạ tính thì phòng bị nhìn y.

Vẫn là Phụng Nhục Liễu đứng lên: “Thục Yến, sao lại đến đây? Ngươi vừa khéo ở thành Đông Sơn à?”

“Thục Yến bái kiến Tam Hoàng tử.” Bành Thục Yến cúi người hành lễ, cười nói: “Ta vừa vặn đến đây tuần tra vô tình ở trên đường gặp được Đàm tiểu thư mới biết được Hoàng tử đi theo Phò mã đã trở lại thì đi đến bái kiến, còn biết được hôm nay làm tiệc đầy tháng cho Tiểu tiểu công tử, thật sự là chúc mừng!”

Phụng Nhục Liễu mời hắn ngồi xuống, nói: “Tiểu Lục nhi tuy là nam nhi nhưng cũng là đứa nhỏ đầu tiên của thê chủ. Thê chủ xem nó như tâm can bảo bối, cho nên muốn làm tiệc rượu nào nhiệt, để cho ngươi chê cười rồi.”

“Tiểu tiểu thư luôn luôn xem Diệp công tử như bảo vật, đứa nhỏ hân sinh ra dĩ nhiên cũng chiếm được yêu thương của Tiểu tiểu thư.” Bành Thục Yến cười mắt nhìn về phía Diệp Khê, nói tiếp: “Bất quá mọi người đều biết được Tiểu tiểu thư và Hoàng tử nhất kiến chung tình, nói vậy về sau đứa nhỏ Hoàng tử sinh ra cũng được Tiểu tiểu thư yêu thương giống như vậy.”

Phụng Nhục Liễu cười nhưng không phải bởi vì lời nói của Bành Thục Yến mà là bởi vì bộ dáng của Diệp Khê -- đôi môi nhếch, mắt không chớp nhìn chằm chằm Bành Thục Yến, một trạng thái chuẩn bị chiến tranh, quả thật giống như hình dáng gà chọi đây mà!

Phòng bị rõ ràng như vậy, Bành Thục Yến tất nhiên là cảm giác được, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ nói: “Diệp đệ đệ, đệ không cần nhìn ta như vậy, người gả cho thê chủ đệ cũng không phải ta.”

Phụng Nhục Liễu cười nói: “Thục Yến đã định thân với Đại tiểu thư nhà thành Giang Nam rồi, hết năm nay sẽ thành thân.”

“Vây à.” Diệp Khê lập tức cong mặt mày lên: “Chúc mừng Bành công tử.” Lại quay đầu nói: “Tiên tử ca ca, ca ôm cục cưng một chút được không?”

“Được, đệ muốn làm gì?” Phụng Nhục Liễu đến nhận Tiểu Lục, đứa trẻ này hắn vẫn thích nhất là lúc nó không khóc.

“Ta muốn ăn.” Diệp Khê cầm điểm tâm trên bàn bắt đầu ăn, ngậm thức ăn làm hai gò má phình ra còn có thể nói chuyện: “Tiên tử ca ca thật xinh đẹp, ôm cục cưng nhiều một chút để cho cục cưng nhìn ca nhiều một chút, về sau nó cũng sẽ xinh đẹp giống như vậy.”

“Có cách nói này sao?” Phụng Nhục Liễu mỉm cười, rốt cục biết vì sao Diệp Khê thường xuyên đưa Tiểu Lục cho hắn ôm. Bành Thục Yến nhìn bọn họ ở chung hài hòa như vậy trong lòng lại nổi lên một tia chua xót. Diệp Khê đối với hai người bọn họ khác nhau cũng quá lớn đi, hắn thật sự rất không hiểu lòng người hay là thủ đoạn của Tam Hoàng tử thật cao minh?

“Khê Nhi.” Tiểu Dục bưng một đĩa hạt dưa tiến vào, hạt dưa tùy tiện để lên trên bàn thì khom người đi chộp Tiểu Lục: “Lục nhi ngoan, nhìn mẫu thân nè.”

Phụng Nhục Liễu không nhịn được nói: “Ngài và Đàm tiểu thư thật đúng là bằng hữu, đều là vừa vào cửa trước hết gọi phu lang, sau đó gọi đứa nhỏ.”

Tiểu Dục cười he he hai tiếng: “Chàng cũng là phu lang của ta mà, có nhớ ta không?”

Phụng Nhục Liễu trừng mắt liếc nàng một cái: “Những lời buồn nôn như vậy mà cũng nói ra được, không sợ bị người cười à?”

Tiểu Dục cười he he đứng thẳng dậy, mới bắt đầu chào hỏi với những nam nhân khác trong phòng: “Bành công tử, ăn nhiều điểm tâm một chút, cơm còn phải chờ một hồi lâu nữa mới xong, đến đây, các vị tỷ phu muội phu, mọi người đều ăn nhiều một chút.” Lại cầm một cái bánh mềm đưa cho Đàm Hân: “Đàm Hân cũng phải ăn nhiều một chút nha.” Đợi Đàm Hân giơ tay nhỏ bé nhận mới kéo Đàm Chương Nguyệt nói: “Tỷ phu, mượn Đàm Chương Nguyệt một chút, lát nữa sẽ trả lại cho ngươi.”

“Ngươi làm gì vậy? Buông ra, ta không biết ngươi.” Mặt của Đàm Chương Nguyệt nhăn nhó, nhìn cũng không nhìn Tiểu Dục một cái.

“Không biết cũng không liên quan, bây giờ biết cũng còn kịp mà.” Tiểu Dục kéo Đàm Chương Nguyệt đi ra ngoài, Diệp Khê mở to mắt nhìn các nàng lo lắng nói: “An ca ca, các nàng làm sao vậy? Cãi nhau hả?”

“Không có việc gì.” An Vụ trấn an cười: “Nàng chính là tức giận Tiểu tiểu thư không nói với nàng biết hôm nay làm tiệc đầy tháng của tiểu Lục nhi.”

* * *

Đàm Chương Nguyệt thở phì phì: “Kéo ta ra đây làm cái gì? Ta chỉ là một người dân nhỏ bé bình thường, ngươi là đại Phò mã, ta không biết ngươi.”

“Ta sai rồi, còn không được sao?” Tiêu Dực bắt đầu đi thờ dài, Đàm Chương Nguyệt đi theo ra cửa thì quay về phía nàng rống la: “Ngươi thật được đó Tiêu Dực, làm tiệc đầy tháng cho nhi tử cũng không nói cho ta biết! Ngươi không xem ta là tỷ muội chứ gì? Chúng ta sau này cũng không cần làm tỷ muội nữa!”

Lần đầu tiên cô thấy Đàm Chương Nguyệt thật sự tức giận như vậy. Tiêu Dực lúc này chỉ có thể nói lời ngon tiếng ngọt: “Ta cũng không phải không muốn nói cho ngươi biết, ngươi ở trong xường cung tiền xa như vậy, ta lại là hôm qua mới trở về, chưa kịp thông báo cho ngươi biết không phải sao?”

“Lấy cớ!” Đàm Chương Nguyệt thật tức giận: “Hôm qua ngươi trở về, tùy tiện tìm một người đi nói cho ta biết không phải được rồi sao?”

“Xường cung tiền là nơi bí ẩn, không phải ai cũng có thể đi đến.”

“Lấy cớ! Ngươi không phải từ trong thành đi ngang qua sao? Nói cho Huyện nha một tiếng, Huyện nha có thể phái người đi nói cho ta biết.”

Tiêu Dực lau cái trán, thờ dài nói: “Lúc ta từ trong thành đi ngang qua thì còn chưa có nghĩ đến sẽ làm tiệc đầy tháng cho Lục nhi.”

“Lấy cớ!” Đàm Chương Nguyệt nhất quyết không tha: “Ngươi chính là không cho người đi Huyện nha chuyển cáo một tiếng, nếu không Huyện nha cũng sẽ phái người đi nói cho ta biết.”

“Được rồi, ta sai rồi.” Tiêu Dực ngoan ngoãn nhận sai.

Đáng tiếc Đàm Chương Nguyệt vẫn còn tức: “Ngươi có nhờ sao? Tiểu Vụ nhà ta mang đứa nhỏ, ta đầu tiên nghĩ đến chính là nói cho ngươi biết. Đàm Hân nhà ta mấy thai, ta đầu tiên nghĩ đến chính là nói cho ngươi nghe. Ôn công nói Tiểu Vụ nhà ta sắp sinh, ngươi ở trong xường cung tiền, ta cao hứng viết thư nói cho ngươi biết hài tử của ta sắp ra đời. Còn ngươi? Ngươi cái gì cũng không nói cho ta biết, bây giờ ngươi muốn làm tiệc đầy tháng cũng cảm thấy ta có nên biết hay không cũng đều không sao cả phải không? Tốt lắm, ta đi về!” Đàm Chương Nguyệt càng nói càng tức giận, nếu không phải nàng trở về trong thành giám sát phủ Ngự sử của nàng xây dựng thế nào thì còn không biết các nàng đã trở lại đâu. Nếu không nàng cũng không biết các nàng đã trở về, vậy thì không phải bỏ lỡ ư?

“Đừng đừng đừng!” Tiêu Dực vội bám vào người muốn đi ra ngoài, kiếp trước không có cảm nhận qua tình thân. Cô thật sự không nghĩ tới Đàm Chương Nguyệt lại đối xử với cô như tỷ muội nhà mình, nghĩ đến cũng đúng. Nếu như cô có một muội muội, cô cái gì cũng muốn chia sẻ với muội muội. Muội muội sinh đứa nhỏ cũng không mời cô ăn tiệc đầy tháng, cô khẳng định cũng sẽ cảm thấy trong lòng không thoải mái, cảm thấy muội muội không xem mình là người một nhà. Tiêu Dực tỉnh lại một phen, cực kỳ tội nghiệp cầu xin nàng: “Ta sai rồi, ta lấy cớ gì cũng không đi tìm, ngươi tha thứ cho ta được không?”

“Hừ!”

Tiêu Dực thành tâm thành ý xin lỗi: “Chương Nguyệt, ta thật sự xem ngươi như tỷ tỷ, thật xin lỗi.”

“Hừ!” Đàm Chương Nguyệt lại hừ một tiếng, bắt quá giọng điệu không còn nặng như lúc trước nữa.

Tiêu Dực biết nàng đã bắt đầu nguôi giận thì chạy tới ôm lấy nàng, càng giả vờ cực kỳ tội nghiệp: “Tỷ tỷ tốt, ta thật sự xem ngươi như tỷ tỷ, chính là Lục nhi là nam hài tử. Ta xem nó như là bảo bối, cũng không biết khi về thì mọi người sẽ nghĩ ra sao đây. Mọi người đều thích nữ nhi, vì một nam hài tử mà có ý gọi ngươi từ thật xa về, ta đây không phải sợ ngươi khinh thường sao?”

“Ta khi nào thì nói ta không thích nam hài tử?” Đàm Chương Nguyệt dùng sức đẩy cô: “Đừng ôm ta, còn có giọng nói kia của ngươi nữa, học nam nhân nũng nịu làm gì, muốn ghê tởm chết ta sao?”

“Đó, ngươi chính là ghét bỏ nam nhân đấy thôi.”

“Ta khi nào thì ghét bỏ nam nhân? Ta là ghét bỏ người!” Đàm Chương Nguyệt nhủ này một cái, trong lòng cuối cùng bình phục lại một chút. Tiêu Dực thấy sắc mặt của nàng mềm xuống, vội kéo nàng đi vào thư phòng: “Ồ trong kinh ta nhìn thấy một cây chùy thủ nạm đá quý rất xinh đẹp, chùy thủ rất nhỏ tinh xảo, thuận tiện mang theo bên người, lưỡi đao cũng thực sắc bén, thật tiện dụng.”

“Vậy thì nó có gì liên quan tới ta?” Tuy rằng trong lòng bình phục một chút nhưng tức giận này không phải bỗng chốc có thể tiêu tan hết. Đàm Chương Nguyệt vẫn tức giận.

“Có chứ, ta vừa nhìn thấy chùy thủ kia thì ta cảm thấy thích hợp cho ngươi dùng, cho nên mua về đưa cho ngươi nè.” Tiêu Dực mở hộp lấy ra cây chùy thủ: “Nhìn xem, có phải rất xinh đẹp hay không?”

Thật sự rất xinh đẹp đấy, Đàm Chương Nguyệt nhìn vài lần rồi quay đầu nói: “Ta không cần, ta với ngươi không quen.”

“Đưa lễ vật xong thì bỏ qua, cầm đi.” Tiêu Dực đưa chùy thủ nhét vào trong tay nàng. Đàm Chương Nguyệt thật không tình nguyện cầm, nói nhỏ: “Đá quý nhỏ như vậy, cũng có thể mang đi tặng người ư.”

Tiêu Dực há miệng thở dốc, làm ơn, viên đá quý to như quả trứng cút trên tay cầm kia còn chê nhỏ hả? Được rồi, kỳ thật dựa theo biểu cảm của nữ nhân này xem ra nàng tương đương hài lòng, cổ tình ngoài miệng còn chê người ta, hay là còn chưa có tức giận đủ? Ai, nữ nhân này thật đúng là khó dỗ mà.

Chương 76: Đại sự trong lòng

Thời gian luôn vô tình trôi qua thật nhanh, thoáng qua trong chớp mắt Tiêu Lục đã nửa tuổi. Tiêu Lục nửa tuổi đã có thể tự mình ngồi thẳng, luôn y y nha nha theo nói chuyện với người khác. Diệp Khê nhìn cục cưng lớn lên một chút thật vui vẻ, đồng thời cũng thật áy náy.

“Tiên tử ca ca.” Diệp Khê ôm Tiêu Lục đứng ở cửa phòng bếp nhìn Phụng Nhục Liễu nấu súp. Phụng Nhục Liễu từ mười ngón không dính nước trở thành biết nhóm lửa xào rau nấu súp.

“Chuyện gì? Đệ đã đứng đây một hồi rồi phải không, cẩn thận ám vào người Lục nhi đó.” Phụng Nhục Liễu lắc xoong chảo, một lát một đĩa gà chặt nhỏ ra nồi, nhìn về bên ngoài rất ngon.

“Hừ.” Diệp Khê lui về sau hai bước lại nói: “Tiên tử ca ca, ca có thích Lục nhi không?” diendanlequydon.com-demcodon

“Thích chứ, sao lại hỏi như vậy?” Phụng Nhục Liễu đầu cũng không nâng, đảo đảo khoai tây sợi trong nồi.

“Vậy... ca có muốn cục cưng của mình không?”

Cục cưng của mình? Phụng Nhục Liễu dừng tay lại một chút: “Tự nhiên là muốn, bắt quá ta vừa nghĩ đến sinh đứa nhỏ sẽ đau thì cảm thấy hoảng sợ.”

Diệp Khê nghiêng đầu suy nghĩ: “Thật sự rất đau nhưng mà nhìn thấy cục cưng sẽ cảm thấy đau cũng đáng.”

“Nhìn ra được, đặc biệt là thê chủ đệ lại yêu Lục nhi như vậy.” Phụng Nhục Liễu thuận miệng trả lời, tiếp tục đảo đảo xào, không đến vài cái thì một đĩa khoai tây sợi thơm nức mũi ra nồi: “Ăn cơm.” Phụng Nhục Liễu bùng thức ăn lên bàn, lại đi ra bên ngoài gọi một tiếng: “Mặc, ăn cơm.”

Mặc chẻ củ bên ngoài mang một đồng củi được chẻ xong chuyển đến trước cửa bếp, sau khi rửa tay xong đi lại ngồi ổn định. Diệp Khê cũng ôm Tiêu Lục ngồi ổn định, Phụng Nhục Liễu đã xới cơm cho mọi người xong, ngay cả súp cháo cho tiêu Lục nhi cũng bùng tới.

“Hôm nay súp cháo rất mềm nha, tiêu Lục nhi phải ăn nhiều một chút đó.” Phụng Nhục Liễu khom người sờ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Lục, lại cười ha ha đi đến phòng bếp: “Hôm nay đại phụ thân còn nấu thêm canh trứng gà cho con nữa, rất thơm nha!” Xoay tròn người, canh trứng gà đã bùng tới, quả thật vàng vàng sáng bóng, thơm nức mũi. Tiêu Lục đã ăn được chút ít nhìn thấy thức ăn đầy bàn thì y y nha nha hừ hừ, vươn tay nhỏ bé muốn.

Diệp Khê trước mức cháo dứt cho nó, một bên nói: “Gà cha lại đẻ trứng hả? Hay là Tiểu Hoa đẻ?” Gà cha chính là con gà trống hoang lúc trước Tiêu Dục mang về, Tiểu Hoa là con nỏ.

“Không biết là con nào đẻ.” Phụng Nhục Liễu vĩnh viễn không thể làm rõ con gà này của Diệp Khê là con nào với con nào, cũng như không phân biệt được con thỏ nào tên gọi là gì.

Diệp Khê múc một muổng trứng gà nhỏ dứt cho Tiêu Lục ăn, vui vẻ nói: “Đều là ta nói với thê chủ muốn nuôi gà, bây giờ mới có trứng gà ăn.”

“Vậy à?” Phụng Nhục Liễu cười: “Nói như vậy, nếu như không có đệ thì không có trứng gà ăn hả?”

“Đúng vậy, ta nói với thê chủ muốn mua một con gà về nuôi, chờ gà đẻ trứng, trứng gà lại đẻ ra gà con, gà con lại đẻ trứng, trứng lại đẻ ra gà con, như vậy chúng ta sẽ có rất nhiều gà con.” Diệp Khê rất đắc ý nói: “Chúng ta bây giờ có rất nhiều gà, lúc gà đẻ trứng thì Lục nhi còn có trứng ăn.”

Phụng Nhục Liễu cười gấp lên một miếng thịt gà nói: “May nhờ vào đệ anh minh, bây giờ ta mới có thịt ăn.”

* * *

Ăn xong cơm tối, Diệp Khê vẫn như cũ ôm Tiêu Lục đi dạo một lát ở trong sân, nhìn thấy Tiêu Lục có chút mệt mỏi thì trở về phòng. Thê chủ không ở nhà cho nên thời gian hân nhĩ ngồi đều giống như Lục nhi. Lục nhi tỉnh thì hân nhĩ ôm Lục nhi đi chơi, Lục nhi ngủ thì hân nhĩ đi ngủ theo, ngủ không đủ sẽ không khí lực chăm sóc tiểu hài tử. Về phần chuyện khác, sân có Mặc quét, củi có Mặc chẻ, rau dại của gà và con thỏ ăn cũng có Mặc đi hái mang về. demcodon-lqđ Về phần cơm có khi Diệp Khê nấu, phần lớn ngày là Phụng Nhục Liễu nấu. Phụng Nhục Liễu vì học được một ít kỹ năng cơ bản nhất trong cuộc sống mà hoàn toàn từ bỏ thân phận Hoàng tử của mình tích cực theo Diệp Khê học tập làm sao để quản lý một gia đình nhỏ bình thường. Tự nhiên nấu cơm là cơ bản nhất, hân nhĩ cũng nguyện ý nấu cho Mặc ăn.

Nhưng từ Diệp Khê nhìn ra là Tiên tử ca ca đối xử với mình tốt nhất, ngay cả cơm cũng rất ít để cho hân nhĩ đến nấu. Diệp Khê mặc dù đơn thuần nhưng không ngu ngốc. Hân nhĩ cũng biết một Hoàng tử xuống bếp nấu cơm cho hân nhĩ người bình dân nhỏ bé này ăn, trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có nhà bọn họ. Tiên tử ca ca đối với hân nhĩ tốt như vậy, hân nhĩ làm sao có thể không đối xử tốt với y chứ?

Vì thế Diệp Khê ngủ một chút tỉnh lại thì nhớ tới mấy vấn đề này, suy nghĩ xong lập tức quyết định đi ra ngoài tìm Phụng Nhục Liễu.

Lúc này trời đã tối rồi, Phụng Nhục Liễu và Mặc đang ôm nhau ở trong sân ngắm sao. Mặc đột nhiên ngán người rồi buông Phụng Nhục Liễu ra.

“Mặc?”

“Hắn đi ra.” Giọng nói hạ xuống cùng lúc người cũng biến mất, cùng lúc Diệp Khê vừa vặn mở cửa đi về phía phòng của Phụng Nhục Liễu.

“Diệp Khê.” Phụng Nhục Liễu kêu hắn.

“A? Tiên tử ca ca, ca làm gì ở trong sân thế?”

Phụng Nhục Liễu chỉ chỉ lên trời: “Ngắm sao. Diệp Khê đã trẻ thế này còn chưa ngủ à?”

“Ta đã ngủ được một lát.” Diệp Khê đi đến bên cạnh Phụng Nhục Liễu, thân mật khoác lên tay y, mềm mại nói: “Tiên tử ca ca.”

Phụng Nhục Liễu cười: “Muốn làm nũng với ta hả? Sao vậy?”

Diệp Khê rú xuống đầu: “Thật xin lỗi.”

Phụng Nhục Liễu không hiểu gì nói: “Thật xin lỗi cái gì? Đang tốt sao đột nhiên nói lời này vậy?”

“Ta.....” Diệp Khê nhìn trộm y cắn cắn môi, rốt cục giống như hạ quyết tâm nói: “Chờ thê chủ trở về, ta nói thê chủ đi qua phòng ca ngủ, động phòng với ca.”

“Hả?” Phụng Nhục Liễu ngây người hai giây, xét thấy tư duy của Tiểu Khê Nhi và con người bình thường không đồng nhất, cho nên lại lạnh nhạt nói: “Vì sao đột nhiên nói với ta chuyện này?”

“Bởi vì, Tiên tử ca ca nhất định rất thích thê chủ, cho nên mới rất cố gắng học làm việc nhà học nấu cơm, còn đối xử tốt với ta như vậy.” Diệp Khê nhếch miệng, lòng tràn đầy áy náy: “Nhưng ta lại không có mắt, không cho thê chủ và Tiên tử ca ca động phòng, không muốn cho thê chủ yêu Tiên tử ca ca, ta chỉ muốn thê chủ thích một mình ta.” Diệp Khê nói xong thì nước mắt liền rơi xuống: “Tiên tử ca ca, ta có phải là rất xấu đúng không?”

Phụng Nhục Liễu bị nước mắt của hắn biến thành luồng cuồng tay chân, vội rút khăn lụa lau nước mắt cho hắn, một bên còn trấn an hắn: “Sẽ không, người bình thường đều hy vọng thê chủ chỉ thích một mình mình. Diệp Khê không cần suy nghĩ nhiều, ta đã nói rồi ta không thích thê chủ đệ.”

“Nhưng mà cho dù Tiên tử ca ca không thích thê chủ, ca cũng nên phải có cục cưng của mình. Nếu không động phòng với thê chủ thì sẽ không có cục cưng. Ta cũng hy vọng Tiên tử ca ca có cục cưng.” Diệp Khê lau nước mắt, ngắt đầu nói: “Chờ thê chủ trở lại thì ca và thê chủ động phòng đi, sau đó sẽ có cục cưng.”

Phụng Nhục Liễu tiếp tục lau nước mắt cho hắn: “Đệ cũng đã làm phụ thân, không thể cứ thích khóc như vậy. Về phần ta và Tiêu Dục, ừm, chúng ta đều là người lớn, đệ không cần lo lắng được không?”

“Nhưng mà.....”

“Hơn nữa, ta cảm thấy như vậy rất tốt, ta rất thích như bây giờ. Diệp Khê đừng suy nghĩ nhiều, cũng không cần gọi thê chủ đệ đến phòng ta ngủ, ta thích ngủ một mình, vẫn là để cho nàng đến phòng của đệ và ngủ với đệ đi.” Phụng Nhục Liễu vừa nói vừa kéo Diệp Khê đi về cửa phòng bọn họ.

“Tiên tử ca ca.....”

“Tốt lắm, Diệp Khê không cần suy nghĩ nhiều, mau vào đi thôi, vạn nhất Lục nhi tỉnh lại không có người bên cạnh thì nó sẽ khóc lên.”

Ngắm lại Tiêu Lục cũng có thể sắp tỉnh lại thì Diệp Khê cũng không kiên trì nữa: “Vậy được rồi, ta đi vào, Tiên tử ca ca đi ngủ sớm một chút đi.”

“Ừ, ta đã biết, đi thôi.” Phụng Nhục Liễu nhìn Diệp Khê đóng cửa lại mới thở dài, rõ ràng là lo lắng chuyện của hắn mới đến đây, xem ra Diệp Khê trong khoảng thời gian này có chút rảnh rồi. Khi xoay người chỉ thấy Mặc đứng ở phía trước, bộ dáng cười như không cười, không cần đoán cũng biết nàng cũng nghe được những lời Diệp Khê nói. Phụng Nhục Liễu bĩu môi, kéo tay nàng trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Nam nhân hư

Diệp Khê trở lại phòng thì Tiêu Lục còn đang ngủ. Diệp Khê rút cuộc nhìn thấy giường lớn của hai người, nghĩ đến thê chủ phải đi ngủ trên giường của

người khác thì trong lòng rầu rĩ. Diệp Khê cúi đầu, dựa lưng vào giường ngồi bên nôi trên thảm. Tiên tử ca ca đối xử tốt với hắn như vậy, hắn không thể ích kỷ như vậy, một lần thì một lần, chờ Tiên tử ca ca có cục cưng, hắn sẽ không cho thê chủ lại đến phòng của y nữa.

“Y nha y nha.”

Tiêu Lục hừ hừ vài tiếng, Diệp Khê vội vàng nằm sấp trên nôi. Tiêu Lục dụi đôi mắt vài cái, từ từ mở ra.

“Lục nhi.” Diệp Khê ôm lấy nó, tay sờ sờ móng nhỏ của nó, quả nhiên một bãi ẩm ướt. Diệp Khê ôm Tiêu Lục đặt ở trên giường lớn rồi cời tả lót của nó ra, lại dùng chân bao nó lại nói: “Lục nhi ngoan nha, phụ thân đi lấy tả lót đến thay cho con được không?” Tiêu Lục mở ra cái miệng nhỏ nhếch cười, Diệp Khê lại đùa với nó một lát mới đứng dậy đi lấy tả lót.

Định lấy quần áo tả lót của Tiêu Lục trong ngăn tủ để ở trên thảm bên cạnh. Diệp Khê vừa mở ngăn tủ ra thì bên trong rỗng tuếch. Diệp Khê vỗ vỗ trán nói: “A, ta đã quên lấy quần áo vào rồi.” Ban ngày hắn không có làm việc gì nên đều mang quần áo tả lót của Tiêu Lục ra giặt sạch. Lúc chuẩn bị lấy vào thì vừa khéo Tiên tử ca ca hỏi hắn gá chặt nhỏ phải làm như thế nào nên hắn đặt quần áo tả lót đều ở trong phòng khách bên cạnh phòng bếp, đã quên mang vào.

Diệp Khê lại vòng về bên giường: “Lục nhi, phụ thân đi ra ngoài lấy quần lót cho con, con ngoan ngoãn đừng khóc, chờ phụ thân trở về có được không?”

Cũng không biết Tiêu Lục nghe hiểu được bao nhiêu, chính là miệng a a cười. Diệp Khê kéo chăn gói nó thật kỹ lưỡng, thấy nó ngoan ngoãn mới mở cửa đi ra ngoài. Mặc dù là buổi tối nhưng ánh trăng rất sáng, chiếu sáng chói trong sân, không cần phải đốt đèn cũng thấy rõ đường. Trong phòng khách mặc dù tối một chút nhưng có thể thấy được một chậu quần áo nhỏ ban ngày đặt ở nơi đó.

Diệp Khê bụng chậu vừa định đi ra thì cửa phòng của Phượng Nhục Liễu vang lên một tiếng kêu kệt, đi ra trước là Mặc, tiếp theo là Phượng Nhục Liễu. Diệp Khê há hốc miệng mở to mắt, đã trễ thế này sao Mặc lại có thể đi ra từ trong phòng Tiên tử ca ca chứ? Diệp Khê còn chưa có kinh ngạc xong chỉ thấy Phượng Nhục Liễu ôm lấy một cánh tay của Mặc, nửa thân mình đều dựa vào trong lòng nàng nói: “Nàng bắt cho ta một trăm con đom đóm đi, ta muốn mang bọn nó đặt ở trong màn.”

“Được.”

“Ta muốn đi bắt với nàng.”

“Lạnh.”

“Không được sao?” Phượng Nhục Liễu đặt hai tay lên cổ Mặc, kiễng mũi chân hôn lên trên môi nàng nói: “Được không?”

Mặc không hé răng, Phượng Nhục Liễu lại hôn lên môi của nàng thêm một chút: “Được không?”

Mặc vẫn là không hé răng, Phượng Nhục Liễu chơi xấu ôm lấy nàng: “Ta mặc kệ, ta là Hoàng tử, ta nói muốn đi thì đi.”

Cầm của Mặc cọ cọ ở trên đỉnh đầu của hắn, ôm chắc eo của hắn xong thì bay người lên. Trong sân trong chớp mắt không thấy bóng dáng của hai người, cũng không có ai chú ý tới trong phòng nhỏ Diệp Khê đứng ngây người.

Sao, làm sao có thể như vậy? Tiên tử ca ca rõ ràng là phu lang của thê chủ, sao có thể đi hôn nữ nhân khác?

“Oa --” Trong phòng truyền ra một tiếng con khóc nỉ non, Diệp Khê lúc này mới phục hồi lại tinh thần, Lục nhi còn một mình ở trong phòng đấy! Không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng bụng chậu trở về phòng. Tiêu Lục thấy Diệp Khê khóc càng lớn tiếng, vừa khóc vừa hít mũi, giống như đang lên án phụ thân bỏ một mình mình ở trong phòng lâu như vậy.

Diệp Khê vội vàng ôm lấy nó: “Lục nhi không khóc, không khóc, phụ thân mặc tả lót cho con nha.” Mặc đồ xong lại ôm dỗ một hồi, lại lấy cháo để trên bếp lửa hâm nóng bên ngoài vào dứt cho nó, lại chơi hơn nửa đêm Tiêu Lục rốt cục chơi mệt mỏi. Đứa nhỏ ở trong khuỷu tay của Diệp Khê lại ngủ thì Diệp Khê mới thở ra một hơi. Hắn rốt cục cũng có thể nghỉ ngơi, thê chủ không ở nhà một mình hắn chăm sóc tiểu Lục nhi thật sự mệt quá! Đặc biệt bây giờ tiểu Lục nhi lớn thêm một chút, cả ngày xoay qua xoay lại rồi nhích tới nhích lui, không giống như lúc vừa mới sinh ra ngoan ngoãn như vậy, thật sự rất mệt mỏi. Đêm trong nôi trước đó bị Tiêu Lục tiểu ẩm ướt Diệp Khê cũng không khí lực lại đi đổi, cho nên đặt nó lên trên giường ngủ -- dù sao thê chủ không có ở nhà, giường lại lớn như vậy, hắn chỉ ngủ qua một phần cũng không thể đề lên tiểu Lục nhi. Về phần chuyện Tiên tử ca ca làm sao có thể đi hôn nữ nhân khác thì chờ thê chủ trở về rồi nói sau, bây giờ hắn rất mệt mỏi buồn ngủ.

* * *

Diệp Khê ngủ rất ngon, Lục nhi cục cưng không có khóc ầm ĩ thì hắn còn không có tỉnh, vậy hắn sẽ ngủ tiếp một lát, đợi lát nữa mới có khí lực chăm sóc cục cưng. Diệp Khê lật người tiếp tục ngủ, ngủ một lát cảm thấy không đúng. Mặc dù không có mở mắt ra nhưng dựa vào trực giác trong khoảng thời gian này chăm sóc cho cục cưng thì giờ phút này Lục nhi hẳn là tỉnh rồi mới đúng. Diệp Khê cuộn thân mình trở về, đưa tay sờ sờ cái gì cũng không có. Diệp Khê kinh hoàng, mở to mắt ngồi dậy, trên giường thật sự không có bóng dáng của cục cưng.

“Lục nhi?” Diệp Khê leo xuống giường, trong nôi không có, dưới sàn nhà cũng không có, chỗ nào trong phòng cũng không có.

“Lục nhi.” Diệp Khê nóng nảy đến độ rơi lệ, vội vàng vàng chạy ra khỏi cửa phòng, rất xa nhìn thấy Phượng Nhục Liễu từ trong phòng bếp đi ra. Diệp Khê khóc kêu chạy về phía hắn: “Tiên tử ca ca.”

“Diệp Khê? Làm sao vậy?”

“Tiên tử ca ca, không thấy Lục nhi.....” Lời còn chưa dứt thì nhìn thấy có người ôm Lục nhi đứng ở cửa phòng bếp, lại nhìn thấy người nọ không phải đó là thê chủ của mình Tiêu Dực sao?

“Khê Nhi tỉnh dậy rồi hả? Lục nhi ở trong này, ta đang dứt cháo cho nó ăn nè. Khê Nhi, chàng làm sao mặc như thế đi ra ngoài vậy?” Áo sơ mi nghiêng lệch khoát lên trên người, vạt áo buông lỏng phất phơ, lộ ra hơn phân nửa đầu vai xương quai xanh bên trái, chân không mang giày. Tiêu Dực xoay nhìn nhìn chung quanh, cũng may nữ nhân Mặc kia lúc này không ở đây.

“Oa --!” Diệp Khê đặt móng ngả trên đất, không nói hai lời thì bắt đầu khóc.

Diệp Khê vừa khóc thì Tiêu Dực mới phát hiện hần đường như bị hù dọa, ôm Tiêu Lục trong tay ném một cái vào trong lòng Phụng Nhục Liễu. Tiêu Dực chạy nhanh mấy bước đến bên cạnh Diệp Khê: “Khê Nhi đừng khóc, là ta không tốt, đừng khóc, không có việc gì.”

“Ô ô... ta tìm Lục nhi khắp nơi mà không thấy... thê chủ hư... làm ta sợ muốn chết.....”

Tiêu Dực ôm lấy hần đi vào trong phòng: “Là ta không tốt, ta trở về không nói cho Khê Nhi biết, lại ôm Lục nhi đi ra ngoài dứt ăn hù dọa Khê Nhi, thật xin lỗi.”

“Ô ô... thê chủ hư.” Diệp Khê vẫn khóc oán trách, đầu lại cọ cọ trong lòng Tiêu Dực. Tiêu Dực ôm hần về phòng tìm quần áo mặc vào cho hần, lại giúp hần lau chân sạch sẽ rồi mang giày vào. Diệp Khê còn đang hít mũi thút tha thút thít bĩu môi.

Tiêu Dực hôn nhẹ một cái vào cái miệng nhỏ nhắn của hần đang cong cong lên, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, là ta không tốt, hại Khê Nhi lo lắng. Ta biết Khê Nhi giữ Lục nhi mệt mỏi, cho nên nhìn thấy nó tỉnh thì ôm nó đi ra ngoài dứt ăn, nghĩ để cho Khê Nhi ngủ nhiều thêm một chút, không nghĩ tới sẽ hại Khê Nhi tìm không thấy Lục nhi, Khê Nhi tha thứ ta được không?”

Diệp Khê khịt khịt mũi: “Vây về sau thê chủ trở về thì phải đánh thức Khê Nhi đó, bằng không ta sẽ không để ý đến ngài nữa.”

Tiêu Dực mỉm cười dùng ngón tay vuốt tóc của hần: “Sợ nhất chàng không để ý tới ta, về sau ta nhất định vừa trở về thì gọi chàng tỉnh dậy.”

Diệp Khê hít hít mũi ôm lấy Tiêu Dực: “Ta rất nhớ thê chủ.”

Tiêu Dực cũng thuận tay vòng ôm hần: “Ta cũng rất nhớ Khê Nhi, cho nên vừa làm xong công việc thì trở lại nè.”

“Lục nhi cũng rất nhớ thê chủ.” Diệp Khê xoay đầu nhìn quanh: “Lục nhi đâu?”

“Tiên tử ca ca của chàng đang ôm nó.”

“A! Thê chủ.” Nói đến đây, Diệp Khê lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua: “Tiên tử ca ca không phải người tốt.”

“Hừ?” Tiểu Khê Nhi rốt cục phát hiện tên Phụng Nhục Liễu kia không phải là người tốt? Khóe môi của Tiêu Dực nhếch lên, tò mò hỏi: “Sao lại nói như thế? Hần làm chuyện xấu gì hả?”

“Hần.....” Diệp Khê dừng lại, hần biết được là nhờ hần xem trong sách truyện có ghi qua, nam nhân đã gả cho người lại thông đồng với nữ nhân khác, chỉ có nam nhân hư mới có thể đi thông đồng với nữ nhân khác ngoài thê chủ. Nhưng mà Tiên tử ca ca rõ ràng là người tốt như vậy làm sao có thể biến thành người xấu chứ? Hơn nữa, theo kinh nghiệm hần xem qua nhiều quyển sách thì phu lang thông đồng với nữ nhân khác, thê chủ biết được nhất định sẽ rất tức giận.

Như vậy, nếu hần nói cho thê chủ biết Tiên tử ca ca thông đồng với nữ nhân khác, thê chủ cũng sẽ rất tức giận đúng không? Nhưng mà thê chủ lâu như vậy mới trở về một lần, hần không muốn làm cho thê chủ tức giận.....

“Khê Nhi, Phụng Nhục Liễu làm chuyện xấu gì thế?” Nhìn biểu tình trên mặt của Diệp Khê biến hóa thì Tiêu Dực càng thêm tò mò.

“Hả? Không... không.....”

Hả? Tiểu Khê Nhi lại dự tính giấu giếm thay Phụng Nhục Liễu à? Tam Hoàng tử này thật sự có tài đấy, đã bồi dưỡng Tiểu Khê Nhi nhà cô thành người trung thành của hần. Tiêu Dực ôm toàn bộ người của Diệp Khê lên đi đến cái ghế ngồi xuống lại đặt hần ngồi ở trên đùi mình, một tay ôm vững eo của hần, một tay thọc lét dưới bên nách của hần, đồng thời thổi khí ở chỗ cổ của hần: “Chàng nói hay không nói? Không nói ta thọc lét cho chàng nhột chết luôn!”

“A!” Diệp Khê khẩn trương bắt lấy tay của nàng đang quấy rối, cổ cũng mạnh mẽ lui qua một bên: “Thê chủ đừng quấy, ta thật sự nghiêm túc nói chuyện với ngài đó.”

“Tốt lắm, nói đi, bắt quá phải nói nhanh không cho áp a áp úng, nếu không.....”

“Ta nói, ta nói!” Diệp Khê bắt lấy bàn tay không quy củ của nàng, nhấp hé miệng hỏi trước một vấn đề mang tính trầm trọng: “Thê chủ, ngài có thích Tiên tử ca ca không?”

Tiêu Dực xoa nắn khuôn mặt của hắn: “Khê Nhi sinh cục cứng rồi thì biến thành tiểu lão đầu chuyện gì cũng không nhớ nữa hả? Ta đã sớm nói qua ta không thích hắn, cũng không thích nam nhân khác, chỉ thích một mình Khê Nhi thôi.”

Diệp Khê nhìn đôi mắt của nàng, nhìn nàng không giống như đang nói dối, lại hỏi: “Vậy nếu như Tiên tử ca ca làm chuyện thật có lỗi với thê chủ thì thê chủ có thể đau khổ hay không? Có thể tức giận hay không?”

Tiêu Dực suy nghĩ hai giây, ‘Khê Nhi sẽ hỏi như vậy chẳng lẽ là phát hiện Phụng Nhục Liễu và Mặc “ân ái” ư?’ Tiêu Dực lắc đầu: “Ta lại không thích hắn, đương nhiên sẽ không đau khổ, cũng sẽ không tức giận.”

Diệp Khê yên tâm: “Thê chủ, ta nói cho ngài biết, ngài thật sự không nên tức giận. Tiên tử ca ca biến thành người xấu, hắn thông đồng với hộ vệ tên Mặc kia.”

Tiêu Dực há to miệng sau ba giây lại cười to. Diệp Khê không hiểu chuyện gì hỏi: “Thê chủ, ngài làm sao vậy?” Hắn có nghĩ tới thê chủ sẽ tức giận nhưng không có nghĩ tới thê chủ sẽ cười.

“Khê Nhi, chàng nói ‘thông đồng’ ha ha!” Làm ơn đi, Tiểu Khê Nhi biết hai chữ ‘thông đồng’ này là có nghĩa gì không? Thật không biết hai người kia làm chuyện gì lại làm cho Tiểu Khê Nhi ngay cả hai chữ này cũng đều dùng tới.

“Là thông đồng mà, thê chủ, ngài đừng cười nữa.” Diệp Khê ngẩng đầu lên nhìn nàng, nàng còn đang cười. Diệp Khê bày tỏ không thể tin nói: “Thê chủ, ngài điên rồi sao? Phu lang của ngài thông đồng với nữ nhân khác, sao ngài còn cười đến vui vẻ như vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Kế hoạch hoá gia đình

Một bàn ăn bốn người ngồi, còn có một đứa nhỏ được Tiêu Dực ôm.

Diệp Khê đã từ Tiêu Dực kể đã biết được chuyện Phụng Nhục Liễu và Tiêu Dực là giả vờ thành thân, cũng như biết được quan hệ của Phụng Nhục Liễu và Mặc. Vì thế Phụng Nhục Liễu và Mặc lại không cần cố kỵ, lại làm chút chuyện như là ta gặp thứ ăn cho người, người múc cho ta một chén canh hoàn toàn không hạn chế hành vi thân mật trước mặt Diệp Khê.

Việc này Tiêu Dực và Diệp Khê cũng thường xuyên làm nên Diệp Khê tự nhiên sẽ không cảm thấy có cái gì không ổn. Chẳng qua là từ khi biết được người Phụng Nhục Liễu thích là Mặc thì Diệp Khê vẫn không nhìn được cứ nhìn nàng. Tựa như lúc này, Diệp Khê không cần dứt cháo cho Lục nhi -- việc này tự nhiên có thê chủ làm. Cũng không cần tự mình gấp thức ăn -- việc này cũng có thê chủ làm, rảnh rồi đến không có chuyện làm nên Diệp Khê vừa lừa cơm lừa thức ăn vào trong miệng đồng thời không nhìn được vụng trộm quan sát Mặc. Tự cho là vụng trộm quan sát kỳ thực ba người khác đều nhìn được rõ ràng. Mặc đặc biệt bị nhìn không được thoải mái, không biết sao mình đột nhiên lại có lực hấp dẫn lớn như vậy.

“Khê Nhi.” Nhận được ánh mắt cầu cứu của Mặc, Tiêu Dực tạm thời lấy ra một bàn tay kéo cổ Diệp Khê qua: “Ta mới là thê chủ của chàng, chàng cứ nhìn người khác ta sẽ ghen.”

“Không phải đâu thê chủ.....”

Diệp Khê một miệng đầy cơm cuống quýt giải thích lại bị Tiêu Dực cắt đứt: “Khê Nhi chẳng lẽ cảm thấy nàng ấy nhìn đẹp hơn ta hả?”

“Không có.” Diệp Khê trả lời không có chút do dự cũng không thêm đề ý đến cảm nhận của người khác, ở trong lòng hắn không có ai xinh đẹp hơn thê chủ. Phụng Nhục Liễu cũng không nhìn được phụt cười ra tiếng: “Chỉ có thê chủ đệ tốt nhất, bộ dáng tốt tính cách tốt, cái gì cũng tốt.”

Diệp Khê một chút cũng không cảm thấy Phụng Nhục Liễu đang trêu ghẹo hắn, còn nghiêng đầu nói: “Tiên tử ca ca cũng cảm thấy như vậy hả? Ta cũng cảm thấy thê chủ là người tốt nhất.”

Phụng Nhục Liễu cười cười không lại trêu ghẹo hắn. Tiêu Dực có tiếng cũng có miếng nói: “Vậy thì không được lại nhìn người khác, bằng không ta sẽ cho rằng Khê Nhi không thích ta, không cần ta.”

“A, sẽ không, ta thích thê chủ nhất, sẽ không có không cần thê chủ.” Diệp Khê trấn an gấp miếng thịt cho Tiêu Dực. Tiêu Dực lúc này mới cười: “Nhanh ăn cơm đi.”

“Thê chủ cũng ăn.” Diệp Khê cúi đầu lừa hai ngụm cơm, lại ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dực. Quả thật không nhìn tới Mặc, chẳng qua nghi ngờ lúc trước vẫn còn ở trong lòng: ‘Tiên tử ca ca sao lại có thể thích Mặc chứ? Mặc này một chút cũng không tốt, lại không cười, lại không nói lời nào, một chút cũng không dịu dàng, nàng chỉ có tốt một chút hảo chính là chế cùi rất nhanh.’ Diệp Khê lại nhìn nhìn Tiêu Dực, ừm ừm, mặc dù thê chủ chế cùi không có nhanh như Mặc nhưng hắn vẫn cảm thấy thê chủ tốt nhất.

“Cốc cốc cốc!” Trên cửa lớn vang lên tiếng gõ cửa, có người ở bên ngoài kêu: “Tiêu đương gia có ở nhà không?”

“Có.” Tiêu Dực trả lời đứng dậy đi ra mở cửa, chỉ trong chớp lát sau quay trở về cầm một phong thư trong tay.

Diệp Khê hơi hơi chu miệng lên: “Thê chủ, có phải xưởng cung tiễn gọi ngài trở về phải không? Sáng nay ngài mới trở về mà.”

“Không phải, là trong cung gọi thư, nghe nói là thư nhà.” Tiêu Dực đưa phong thư cho Phụng Nhục Liễu: “Người mở ra xem đi.”

Phụng Nhục Liễu nhìn phong thư liếc mắt một cái, vẫn chưa nhận nói: “Viết cho Tiêu Dực mà, người mở đi.”

Tiêu Dực cũng không lại từ chối mở ra nhanh đọc rồi nói: “Mẫu hoàng của người nói, tháng sau đích thân tới tham quan xưởng cung tiễn, thuận tiện kêu chúng ta chuyển đến phủ Phò mã, còn hỏi người đã có mang thai hay chưa.” Tiêu Dực cười cười mờ ám nhìn về phía Mặc: “Phải cố gắng nha.”

“Bây giờ không nên có thai.” Phụng Nhục Liễu một chút biểu cảm ngưng ngưng cũng không có nói: “Nếu là đến lúc đó Mẫu hoàng hỏi thì ta sẽ nói bởi vì sợ đau nên không muốn sinh. Về phần phủ Phò mã, còn chưa được nửa năm sao lại xây xong nhanh như vậy?”

“Sợ Hoàng tử người ở đây không quen cho nên đẩy nhanh tốc độ xây dựng, khoảng tháng sau là hoàn thành. Trong thư còn nói đám cung thị trước kia trong cung của người đang trên đường đến.”

“Thật sự đến hả?” Phụng Nhục Liễu có chút đau đầu nhíu mày. Lúc ấy chẳng qua là kế tạm thời, không nghĩ tới Mẫu hoàng thật sự phái những người đó tới.

“Người tính toán phải làm gì bây giờ?” Tiêu Dực hỏi.

Phụng Nhục Liễu cắn đầu chiếc đũa nói: “Tạm thời có không tính toán, ta muốn suy nghĩ lại.” diendanlequydon.com

Tiêu Dực ăn hai ngụm thức ăn đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng: “Này, các người không thể bỏ trốn đó, ta không giao ra người cho Hoàng thượng sẽ bị mất đầu.”

“Sợ chết như vậy à!” Phụng Nhục Liễu liếc nàng: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ không lấy oán báo ơn.”

Vậy là tốt rồi, Tiêu Dực yên tâm, tất cả mọi chuyện phiền phức giao cho Phụng Nhục Liễu đi giải quyết.

* * *

Phụng Nhục Liễu và Mặc bắt đầu bận rộn, thường xuyên nửa đêm ra cửa nửa đêm trở về. Lựa chọn nửa đêm tự nhiên là vì không muốn cho thôn dân phát hiện. Mặc luôn mang theo hắc đi tới đi lui nhưng không đi từ cửa chính, hơn nữa Phụng Nhục Liễu ngày thường cũng sẽ không đi ra cửa, ngẫu nhiên có nam nhân trong thôn đến tìm Diệp Khê nói chuyện phiếm thì hắc cũng là tránh ở trong phòng rất ít khi đi ra. Bởi vậy cho dù Phụng Nhục Liễu vài ngày không ở trong nhà thì cũng không có người ngoài phát hiện.

Chính là Diệp Khê rất nghi ngờ: “Bọn họ đi làm cái gì thế?”

“Đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy*.”

(*Du sơn ngoạn thủy là: Đi chơi núi xanh ngắm nhìn nước biếc.)

“Vậy vì sao chúng ta không đi cùng?” Diệp Khê hơi hơi bĩu môi, hắc cũng muốn đi chơi mà.

Tiêu Dực ôm lấy Tiêu Lục xoay mấy vòng: “Có phiền toái nhỏ này ở đây thì đi đâu cũng không tiện, chờ Lục nhi lớn một chút rồi ta lại mang chàng đi.”

Tiêu Lục không hiểu mẫu thân đang nói cái gì chỉ biết ‘a’ cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách, nhưng thật ra Diệp Khê rất hứng: “Lục nhi là cục cưng, mới không phải phiền toái nhỏ đâu.”

“Đứng đứng đứng, Lục nhi là cục cưng, Khê Nhi cũng là bảo bối, hai người đều là bảo bối của ta.” Tiêu Dực lại ôm Tiêu Lục xoay quanh giờ nó lên cao. Tiêu Lục vui vẻ cười khanh khách không ngừng. Diệp Khê nhìn mẫu tử hai người chơi vui vẻ cũng không nhịn được hơi hơi ngửa đầu nhìn cục cưng bị giờ cao cao. Thật tốt, có thể chủ thương hắc, có cục cưng hắc yêu, nhớ lại những ngày trước khi gả cho thê chủ giống như là chuyện đời trước.

“Khê Nhi đang suy nghĩ cái gì đó?”

Diệp Khê phục hồi lại tinh thần, Tiêu Dực đang cầm lấy tay nhỏ bé của Tiêu Lục lắc lư trái phải ở trước mắt hắc, còn vui cười nói với Tiêu Lục: “Lục nhi hỏi phụ thân một câu đi: Phụ thân đang ngăn người làm gì đó?” Tiêu Lục liền nghe theo y y nha nha hừ vài tiếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Khê bỗng ửng đỏ: “Ta đang suy nghĩ, muốn sinh nữ nhi cho thê chủ.”

“Còn muốn sinh?” Tuy là câu hỏi, nhưng Tiêu Dực cũng hiểu được, nếu như không sinh được nữ nhi thì Tiểu Khê Nhi khẳng định sẽ suy nghĩ miên man, hơn nữa thôn dân cũng sẽ nói huyền thuyên – là cô không được. Diệp Khê khẳng định sẽ không chịu nổi, nói không chừng còn có mối công vì vậy mà đến khuyên cô nạp tiểu thị nữa. Ai ai, thật sự là phiền toái, nữ tử thật tốt, trắng trẻo mũm mĩm, nhất định phải sinh nữ nhi cao lớn thô kệch ra làm gì.

Diệp Khê cũng cảm thấy nữ nhi không thể không sinh: “Ta muốn sinh nữ nhi cho thê chủ sinh, muốn sinh thật nhiều, ta nấu com cho bọn nó, làm quần áo cho bọn nó mặc, xem bọn nó chạy chơi khắp sân.....” Diệp Khê chớp mắt mấy cái không có phát hiện vẻ mặt của Tiêu Dục tràn đầy đau khổ, hắn chỉ tập trung nhìn dây nho: “Thê chủ, giống như nho kết trái phải không?” Diệp Khê đi đến dây nho ngẩng đầu lên nhìn hưng phấn nói: “Là thật, thê chủ thê chủ, ngài mau đến xem, thật sự kết trái!”

Dây nho trên giàn lộ ra vài chùm nho nhỏ, trái nho chỉ có lớn như hạt gạo. Từ sáng sớm Tiêu Dục đã thấy. Tiêu Dục liếc liếc nhìn mấy con thỏ lớn nhỏ chạy tới chạy lui ở trong sân, thờ dãi nói thầm: “Ta nguyện ý cả sân đều là con thỏ cũng không cần cả sân đều là tiểu hài tử đâu.”

“Thê chủ ngài nói cái gì thế?” Diệp Khê đứng xa không nghe rõ.

“Ta nói đúng là đã kết trái, năm nay chúng ta sẽ có nho ăn rồi.”

“Ngài mời vừa nói không phải câu này.” Diệp Khê đã chạy tới: “Ngài nói cái gì tiểu hài tử, ta không nghe rõ.”

Được rồi, Tiểu Khê Nhi nhà cô không phải dễ lừa như vậy. Tiêu Dục đành phải nói: “Ta nói, chúng ta phải kế hoạch hoá gia đình.”

“Kế hoạch hoá gia đình là cái gì?”

“Kế hoạch hoá gia đình chính là lập ra kế hoạch sinh tiểu hài tử, nói đơn giản nhất chính là có thể nuôi tốt được bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu.”

“Làm sao có thể không nuôi nổi chứ?” Diệp Khê không đồng ý: “Tiểu hài tử ăn rất ít, ngài nhìn Lục nhi thì biết. Mặc dù một ngày phải ăn vài thứ nhưng cũng không được bao nhiêu.”

“Khê Nhi à, chàng xem, rất nhiều gia đình sinh đứa nhỏ ra không nuôi nổi thì mang đứa nhỏ bán. demcodon-ddlqđ Những kẻ buôn người đó còn đến thôn chúng ta mua nam hài tử nữa đấy. Nếu là đứa nhỏ của chàng, chàng bỏ được mang đi bán không? Cho nên không nuôi nổi thì sinh ít thôi.” Tiêu Dục thật kiên nhẫn nêu ví dụ, cô cũng không hy vọng Diệp Khê sinh thật nhiều, hắn không sợ đau nhưng cô thì sợ nuôi. Tiêu Dục bắt đầu xuống nước: “Ta cảm thấy chúng ta chỉ nuôi một mình Lục nhi là tốt nhất.”

Diệp Khê nhủ mảy suy nghĩ một lát, đại khái quên đi một chút: “Mới không phải đâu, bây giờ chúng ta có tiền, có thể nuôi mười đứa, cho dù nuôi hai mươi đứa cũng nuôi rất tốt.”

Khụ khụ! Tiêu Dục thiếu chút bị nước miếng của mình làm cho sặc, sao lại giống như nói bị phản tác dụng vậy nhỉ?: “Không phải tính như vậy đâu Khê Nhi.”

“Vậy phải tính như thế?”

“Nuôi tiểu hài tử cũng không giống như nuôi gà con, con thỏ nhỏ đâu, không chỉ phải cho nó ăn no mặc ấm, còn phải trân trọng nó, ừm, giống như chúng ta bây giờ trân trọng Lục nhi vậy. Nếu có rất nhiều đứa nhỏ chúng ta sẽ trân trọng không được hết, giống như.....” Tiêu Dục dừng một chút lại nói tiếp: “Giống như mẫu thân của Khê Nhi, có rất nhiều đứa nhỏ nên Khê Nhi đã bị lạnh nhạt.”

Diệp Khê chớp mắt mấy cái cúi đầu nói: “Ta đã biết.” Trong lòng Diệp Khê đau đau, ‘thì ra không phải hắn không tốt, là vì mẫu thân có rất nhiều đứa nhỏ, cho nên mới không thể thương hắn.’

“Còn nữa, chúng ta phải quản giáo đứa nhỏ thật tốt, bằng không bọn nó sẽ giống như những người xấu ở trên đường.”

“Ta muốn dạy cục cưng làm người tốt.” Hắn mới không muốn cục cưng của hắn biến thành trướng thối đâu.

“Cho nên, kỳ thật chúng ta có Lục nhi là đủ rồi, chúng ta thật thương Lục nhi, dạy dỗ nó thành người tốt.” Tiêu Dục vừa nói vừa gật đầu, có một nhi tử là tốt rồi. Tiêu Dục càng nghĩ càng cảm thấy ngay cả nữ nhi cũng không cần sinh.

“Không được, ta muốn sinh nữ nhi cho thê chủ.” Diệp Khê kiên trì, tên ngọc này có khi cũng rất thông minh không bị Tiêu Dục lừa.

Tiêu Dục có chút bất đắc dĩ: “Chàng muốn sinh mấy đứa?”

“Không biết nữa, xem về sau thê chủ kiếm được bao nhiêu tiền rồi nói sau.” Về kế hoạch hoá gia đình này hắn cảm thấy thê chủ nói rất đúng, phải xem trong nhà có bao nhiêu tiền, có thể nuôi bao nhiêu cục cưng thôi.

“Nhưng mà Khê Nhi.....”

Tiếng gõ cửa cóc cóc cắt đứt lời nói của Tiêu Dục, Diệp Khê vui vẻ chạy về phía cửa: “Ta đi mở cửa, khẳng định là An ca ca mang vàng sữa đến đây.”

Tiêu Dục bất đắc dĩ mà nhéo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Lục: “Phụ thân con chính là mèo nhỏ tham ăn, vừa nghe đến ăn thì vui vẻ.” Tiêu Lục y nha vài tiếng, Tiêu Dục ôm nó ngồi xuống giàn nho, xoay người thấy Diệp Khê dẫn theo mấy người phụ nhân trong thôn tiến vào, mỗi người đang mang một bộ mặt nghiêm nghị.

“Thôn trưởng, không tốt rồi!”

“Sao vậy?” Tiêu Dục đứng lên đưa Tiêu Lục cho Diệp Khê ý bảo hắn ôm vào trong nhà, mấy người phụ nhân kia lại không chờ được Diệp Khê rời khỏi

mà bảy miệng tám lời nói to lên: “Thôn trưởng, không tốt, trong thôn có chuyện ma quái!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Bắt quỷ

“Quỷ?” Tiêu Dực nhủ mảy, nửa đời trước cô là không tin có loại ma quỷ này. Bắt quá từ sau khi cô xuyên việt, mặc dù cũng không có gặp qua ma quỷ gì nhưng là không phải không hề tin. Cô quay sang nhìn Diệp Khê cũng là một mặt hơi sợ tránh ở phía sau cô, xem ra những người này đều rất tin tưởng là có ma quỷ.

“Đúng vậy, thật là quỷ!” Một đám nữ nhân khăn trang nói: “Hôm qua Trương Đại đi ăn tiệc cưới ở thôn lân cận, nửa đêm trở về thì nhìn thấy trước cửa thôn có một bóng người màu trắng. Trương Đại tưởng là người trong thôn nên hỏi câu là ai mà trể như vậy còn chưa ngủ, kết quả ngài đoán thế nào?” Không đợi Tiêu Dực có phản ứng thì đại tỷ nói chuyện hai mắt có động tĩnh, kinh ngạc nói: “Bóng người kia bỗng nhiên biến mất!” Cuối cùng những lời này vừa nói ra thì mọi người ở đây ngoại trừ Tiêu Dực mặt mũi vừa kinh ngạc vừa sợ hãi: “Đó không phải quỷ thì còn có thể là cái gì? Thôn trưởng, chúng ta có phải nên đi mời đại sư đến thu phục quỷ hay không?”

“Hừ.... đây.... có thể là nhìn lầm rồi hay không?” Tiêu Dực suy nghĩ vẫn là cảm thấy có chút không thể tin. Mặc dù cô là xuyên việt đến nhưng loại ma quỷ này cô thật sự chưa thấy qua, cứ coi là xuyên việt trong nháy mắt cô cũng không cảm giác mình từng biến thành quỷ.

“Sẽ không sai, sẽ không sai!” Một nữ nhân đứng ra nói: “Thôn trưởng, hôm qua ta đi ăn tiệc cưới nhưng cũng không có uống say. Từ lượng của ta rất tốt, uống năm ba cân đều tỉnh táo. Hôm qua ta thật sự thấy một bóng người màu trắng, còn kêu ‘ôi’ một tiếng, đúng rồi, là giọng nam nhân! Ôi, không biết là nam tử nhà ai đã chết.....”

“Ta đã biết! Tháng trước Trương Lai Phúc không phải giết chết tiểu thị nàng mới cưới hay sao? Khẳng định là tiểu thị kia quay lại báo thù.”

“Người nói như vậy, ta nhớ lại giọng nói kia thật giống như là tiểu thị kia, ai nha, cũng không phải thật sự là hấn trở lại chứ?”

“Nhà các nàng gây nhiều nghiệp chướng như vậy, tiểu thị kia muốn báo thù thì tìm nàng ta mà báo đi, nhưng đừng tìm tới những người khác trong thôn chúng ta.”

“Mà ta nghe nói quỷ đến trả thù, chỉ cần ở chung nhà với kẻ thù kia thì sẽ tìm đến tất cả.”

“Chúng ta cũng không ở chung nhà với Trương Lai Phúc kia.”

“Nhưng chúng ta lại ở chung một cái thôn đấy!”

“Đúng vậy, đúng vậy, phải làm sao bây giờ?”

Một đám nữ nhân liu riu làm cho Tiêu Dực đau đầu. Thì ra thay đổi một thời gian và không gian thì câu ‘nữ nhân giống như con vịt’ vẫn còn tồn tại. Diệp Khê cũng gắt gao ở bên cạnh cô, tay ôm Tiêu Dực có chút run. Tiêu Dực trấn an vỗ vỗ vai hấn, dòn khí vào đàn điền lớn tiếng áp chế tiếng của mọi người: “Mọi người an tâm một chút chờ âm ỉ, đều hãy nghe ta nói.”

Mấy người phụ nhân đều ngậm miệng nhìn Tiêu Dực, Tiêu Dực vừa muốn mở đầu thì một tiếng trầm thấp vang lên: “Biểu tỷ.”

Tiêu Dực quay đầu trừng mắt nhìn: “Mặc?” Bọn họ không phải tối hôm qua đi rồi sao? Sao lúc này lại ở trong nhà?

“Biểu tỷ, ta có một bằng hữu là bán tiên*, biết bắt quỷ trừ ma, không bằng mời nàng đến xem.”

(*Bán tiên là tiếng chỉ hạng người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.)

“Đúng đó thôn trưởng, ta thấy Mặc muội tử nói rất đúng, là nên mời bán tiên đến bắt quỷ.”

“Đúng đúng đúng, nhanh chóng bắt quỷ kia đi, cũng không thể để cho hấn hại hết thôn dân chúng ta.”

Việc cứ quyết định xuống như vậy, chờ mọi người đi rồi Tiêu Dực mới có cơ hội hỏi Mặc: “Các người không phải tối hôm qua mới ra cửa sao? Còn có, người cũng tin có quỷ hả?”

Mặc hơi nghiêng đầu, trên mặt có một tia đỏ sậm nói: “Đêm qua hấn bị trật chân cho nên chúng ta đã trở lại.”

“Bị trật chân?” Tiêu Dực nhức đầu: “Chẳng lẽ.....?” Chỉ chỉ phòng Phượng Nhục Liễu, ý không rõ mà hiểu rõ.

“Ừm.” Mặc gật đầu, lúc ấy Phượng Nhục Liễu mặc áo trắng, nàng mặc hắc y cho nên thôn dân chỉ nhìn thấy bóng người màu trắng: “Việc này để ta xử

lý cho.”

Tiêu Dực than một tiếng ôm lấy Diệp Khê vào trong phòng. Diệp Khê còn đang không rõ chân tướng: “Thê chủ, cũng may Tiên tử ca ca và nàng ta đã trở lại, bằng không gặp được quý sẽ không tốt lắm.”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như vậy. Bất quá Khê Nhi cũng đừng sợ, quý sẽ không tự dung hại người. Khê Nhi là người tốt, quý sẽ không đến nhà chúng ta.”

“Nhưng mà... vẫn thật đáng sợ.” Quý đó, sau lưng Diệp Khê tóc gáy đều dựng thẳng lên, vội vàng nhích lại gần Tiêu Dực. Tiêu Dực không nhận được nhủ mày, Phụng Nhục Liễu chết tiệt, xem xem đã hù dọa Khê Nhi rồi.

* * *

Qua hai ngày, Mặc quả nhiên mời đến một nữ nhân nghe nói là đệ tử của Mao Sơn* ở cửa thôn lập tế đàn bắt quỷ. Tiêu Dực vốn chuẩn bị mang theo Diệp Khê xem nhưng Diệp Khê thứ nhất nhất gan, thứ hai lo lắng cục cưng Lục nhi quá nhỏ sẽ bị âm khí của quỷ hại không muốn đi. Tiêu Dực đành phải tự mình đi – cô là thôn trưởng, chuyện bắt quỷ lớn như vậy cái gì cũng không lộ mặt chứ. Cũng may Phụng Nhục Liễu vì kế hoạch hoàn toàn tự do sau này cũng không chịu lộ diện ở trước nơi đông người. Vì vậy tự nguyện ở lại trong nhà với Diệp Khê, thuận tiện giúp ôm Tiêu Lục để cho nó nhìn y nhiều một chút, để cho Tiêu Lục sau này xinh đẹp giống vậy -- nói, đây là cái lý luận gì chứ? Nhưng thật ra bị Diệp Khê hoàn toàn áp dụng.

(*Mao Sơn được mọi người biết đến với uy danh đệ nhất khuru tà trừ ma, pháp thần thông quân đại cao siêu và còn lập đàn, bố trận pháp. Mao Sơn phải có các đời tông sư rất nổi tiếng, qua nhiều thời sáng tạo ra những pháp thuật xuất chúng, có ảnh hưởng rất lớn đến văn hóa đạo giáo Trung Hoa.)

Tiêu Lục quảng cho Phụng Nhục Liễu ôm, Diệp Khê thì giúp Tiêu Dực thay áo da chó mực, lại đeo đầy răng chó ở trên cổ nàng, những thứ này đều là bảo vật lưu truyền cho tới nay ở trong thôn. Hôm qua còn có người cô ý tới cửa nhắc nhở hẳn hôm nay phải thay cho thê chủ đồ. Mặc quần áo xong Diệp Khê lại bắt đầu chải đầu cho Tiêu Dực. Tiêu Dực xem tóc của mình mơ hồ trong gương đồng bị chải thành giống như lỗ tai chó, không nhận được nghiêng răng nghiêng lợi: “Muốn biến ta thành chó à.”

Diệp Khê cũng không cảm thấy có gì không ổn: “Quý sợ nhất là chó mực, thê chủ mặc vào áo da chó lại đeo răng chó, đứng nơi đó có thể trấn giữ quý.”

“Không bằng trực tiếp kéo con chó mực đi qua.”

“Chó đều rất ít gặp, nơi nào còn kéo được chó mực đến chứ?” Diệp Khê nhìn kiểu tóc lỗ tai chó của Tiêu Dực rất là vừa lòng tay nghề của mình, chải rất giống đó, nhất định có thể dọa được quý! Diệp Khê lại sờ sờ áo da chó mực nàng mặc ở trên người: “Cái áo da chó mực này rất đáng quý, nghe nói lúc trước trong thôn phải tiết kiệm tiền ba năm mới đủ mua một cái áo da chó mực này, từng nhà đều ra chỉ ra tiền đó.”

Việc này Tiêu Dực tự nhiên biết, lúc bàn giao với thôn trưởng thì mấy thứ này đều là làm bảo vật bàn giao. Vốn là lúc trước còn cười nhạt, không nghĩ tới hôm nay lại mặc vào, còn là vì một con quỷ không tồn tại, thật sự là buồn bực.

Hai người ra cửa phòng thì Phụng Nhục Liễu đang ôm Tiêu Lục đứng đưa ở trong sân, nhìn thấy Tiêu Dực thì không nhận được phật cười không ngừng. Tiêu Dực càng thêm căm giận: “Đều là người làm ra, người còn cười?”

Phụng Nhục Liễu tỏ vẻ vô tội: “Chuyện gì mà liên quan tới ta chứ? Cũng không phải ta nói bóng trắng kia là quý.”

Diệp Khê cũng tỏ vẻ không hiểu: “Thê chủ, sao ngài lại có thể trách Tiên tử ca ca chứ? Nhanh đi bắt quỷ thôi.”

Tiêu Dực dùng sức trừng to mắt nhìn Phụng Nhục Liễu, căm giận đi ra cửa.

Phụng Nhục Liễu cười cúi người: “Diệp Khê, không có quy định nàng phải đi bốn chân ra đường hả?”

Diệp Khê trước sau như một không hiểu: “Đi bốn chân? Vì sao phải đi bốn chân? Thê chủ chỉ có hai chân mà.”

Tiếng cười của Phụng Nhục Liễu dừng ngay lại, ngơ ngác nhìn hán vài giây, ôm Tiêu Lục vào nhà chính: “Nói đùa với đệ làm cho ta cảm thấy mình thật nhảm chán.”

“A? Tiên tử ca ca nói cái gì thế? Đợi ta với.” Diệp Khê đi theo sau, Phụng Nhục Liễu liếc nhìn khinh thường, trên đời này còn có người càng ‘đơn thuần’ hơn Diệp Khê sao?

* * *

Tiêu Dực một đường đi về mặt đều đau khổ đến cửa thôn, người trong thôn thấy cô đến đều cung kính, một chút cũng không có bởi vì trang phục và kiểu tóc của cô mà lộ ra một chút vui vẻ, chỉ có Mặc thấy cô thì không nhận được nghiêng đầu, còn có vị đạo sĩ kia trong mắt xẹt qua vui vẻ.

Làm thôn trưởng được người trong thôn tôn kính, hơn nữa Mặc nghe nói áo da chó có tác dụng trấn quỷ. Tiêu Dực thấp hương lên, sau đó ngồi xếp bằng ở vị trí của đạo sĩ kia chỉ định nghi thức bắt quỷ bắt đầu. Đạo sĩ đi vây quanh vài vòng, rải một ít gạo nếp tro hương, điên cuồng múa loạn một hồi. Sau đó nói: “Con quỷ này oán khí quá lớn, là con lệ quỷ, muốn bắt được hẳn thật sự quá khó khăn.”

Mọi người dưới đàn kinh ngạc hoảng sợ một hồi, Tiêu Dực ra về nghiêm túc: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Kể sách bây giờ là chỉ có làm cho hấn nhập vào thân của ta, các ngươi hỏi một chút hấn có yêu cầu gì, cố gắng thỏa mãn làm cho hấn tự mình rời đi mới giải quyết được hoàn toàn.” Nói xong, đạo sĩ lại dặn dò một ít chuyện cần chú ý. Sau đó đứng trước lư hương trầm trầm, bỗng nhiên thân thể run rẩy kịch liệt, tiếp theo chỉ vào trong đám người giọng run nói: “Ta chết thật thảm... thật thảm...”

“Ai nha, đã nhập vào!” Mọi người dưới tế đàn càng thêm kinh hoảng đứng lên, đạo sĩ nghi là bị nhập lại giọng run nói: “Trả mạng cho ta... trả mạng lại cho ta...”

Giả vờ thật là giống! Tiêu Dực nhìn cười, nghiêm túc nói: “Ngươi là ai? Vì sao muốn tới thôn chúng ta làm loạn?”

Giọng run trả lời: “Ta là tiểu Hi, ta muốn báo thù!”

Tiểu Hi? Quả nhiên là tiểu Hi! Mọi người dưới đàn nói nhỏ khe khẽ, Tiêu Dực chú ý tới vẻ mặt kinh ngạc hoảng sợ của Trương Lai Phúc. Trương Lai Phúc chính là nhị nữ nhi của thôn trưởng tiền nhiệm, còn có cả nhà của thôn trưởng kia đều đến đây, trước sau như một làm cho người chán ghét. Hôm nay sẽ hù dọa cho các ngươi một trận thật tốt! Tiêu Dực quay lại nhìn lệ quỷ đang nhập trong thân đạo sĩ nói: “Là ai hại ngươi?”

Lệ quỷ nhìn vài lần trong đám người, cái nhìn của hấn làm cho mọi người phía dưới cảm nhận từng đợt lạnh lẽo. Giọng lệ quỷ run lại nói: “Làm cho tự nàng đứng ra, bằng không ta muốn giết cả nhà nàng, cả nhà...”

Một người lẫn trong đám người đi ra khóc lóc nức nở: “Tiểu Hi à, ta không phải cố ý hại chết ngươi, cầu xin ngươi buông tha cho ta đi, ta đốt tiền vàng mã cho ngươi, đốt thật nhiều, ngươi buông tha cho ta đi.....” Người này chính là Trương Lai Phúc.

Lệ quỷ căm thù đến tận xương tủy bỏ nhào qua nắm chặt cổ của nàng: “Ta muốn ngươi chết! Chết đi! Chết đi...”

“Dừng tay!” Tiêu Dực nhảy đi qua bắt lấy lệ quỷ: “Ngươi đã chết, giết nàng cũng không giải quyết được gì, không bằng ngươi có yêu cầu gì cứ nói ra, để cho nàng lấy công chuộc tội, cũng giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.”

“Đừng đừng đừng, cái gì ta cũng đồng ý, cũng đồng ý.....” Trương Lai Phúc sợ đến mức nước mắt giàn giụa liên tục dập đầu.

“Nàng không làm được!” Giọng của lệ quỷ như mũi nhọn đâm vào trong tai người cảm thấy đau đớn. Cả nhà Trương Lai Phúc tính cả nàng đều liên tục dập đầu: “Làm được, làm được, nhất định làm được!”

Lệ quỷ hung dữ nói: “Ta đã chết, ngoại trừ muốn mạng của nàng thì còn có thể muốn cái gì chứ?”

Tiêu Dực nín chặt quần áo của hấn, làm cho cả người đứng thẳng tắp: “Ngươi mặc dù đã chết nhưng vẫn có thể làm việc vì người còn sống, ngươi ngẫm lại xem, lúc ngươi còn sống muốn nhất là điều gì, ngươi nói ra chúng ta sẽ cố hết sức đi làm”

“Lúc còn sống?” Lệ quỷ chậm rãi bình tĩnh trở lại, tựa hồ nhớ lại chuyện trước đây: “Ta muốn nhất chính là được thê chủ đối xử thật tốt, không cần đánh ta, cũng không cần tùy tiện mắng ta.”

“Về sau ta sẽ không bao giờ đánh phu thi nữa, không bao giờ đánh nữa.” Trương Lai Phúc vội vàng cam đoan.

Lệ quỷ không để ý tới nàng tiếp tục nhớ lại: “Hồi nhỏ ta hy vọng trong thôn có học đường, có thể cho muội muội ta đi học. Hy vọng có người dạy ta thêu, để cho ta có thể học được một nghề là có thể kiếm tiền giúp trong nhà, không muốn bị mẫu thân bán đi. Ta còn hy vọng.....” Lệ quỷ giật nhẹ quần áo cũ trên người, giọng nói lại bắt đầu vang lên: “Ta còn muốn mặc quần áo xinh đẹp, quần áo này xấu muốn chết!”

“Được được được, chúng ta đều sẽ làm” Tiêu Dực vội vàng trấn an: “Trương Lai Phúc trước hết sẽ xây một cái học đường ở trong thôn, rồi mời phu tử đến dạy cho các nữ tử đến học, còn mời nam công đến đây dạy cho những nam hài trong thôn thêu, rồi lại mua quần áo xinh đẹp cho ngươi có được không?”

Trương Lai Phúc liên tục gật đầu: “Ta nguyện ý, ta nguyện ý!”

Lệ quỷ nhìn về phía Tiêu Dực: “Những lời ngươi nói là sự thật?”

“Sự thật, ngươi còn có tâm nguyện gì nữa không?”

Lệ quỷ lắc đầu: “Không có, nhưng nếu nàng lại giống như trước kia đánh phu thi, hoặc là không làm được những việc này thì ta sẽ quay lại.”

Tiêu Dực cam đoan: “Nàng nhất định có thể làm được, ta là thôn trưởng, nếu nàng không làm được ta sẽ xử phạt nàng.”

Đạo sĩ đột nhiên toàn thân lại bắt đầu run rẩy, co rút một hồi thì choáng váng ngã trên mặt đất. Tiêu Dực vội vàng đến nâng nàng dậy, đạo sĩ mở mắt ra trong miệng trầm trầm, lại rơi tro hương chung quanh một hồi, cuối cùng nói: “Hấn đi rồi.”

“Oa!” Dưới đàn tiếp theo một mảnh ồ lên, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra. Tiêu Dực đứng ở trên tế đàn, từ trên cao nhìn xuống nói: “Các hương thân, các ngươi đều thấy được, người không biết nhiều lễ nghĩa tất sẽ bị trả thù, cho nên sau này tâm tính phải lương thiện.” Thấy mọi người đều gật đầu tỏ ý đã hiểu, Tiêu Dực lại nói: “Trương Lai Phúc, sau này ngươi không thể lại ngược đãi phu thi, cũng không thể lại làm xằng làm bậy, còn phải nhanh chóng bắt tay vào việc xây học đường, đừng có lười biếng keo kiệt, bằng không lại gặp phải lệ quỷ, ta cũng không dám cam đoan với ngươi lần nào nữa.”

“Được được được, đa tạ ân cứu mạng của thôn trưởng.” Trương Lai Phúc chỗ nào còn dám có tâm tư gì? Ngay cả nhà kia cũng đều nom nớp lo sợ, chỉ cần có thể sống thì làm cái gì cũng nguyện ý. Thôn trưởng tiền nhiệm lấy ra một đĩnh bạc lớn đưa tới trên tay đạo sĩ nói: “Đa tạ ân cứu mạng của đạo sĩ, còn mời ngài đến nhà ta nghỉ ngơi dùng cơm.”

Đạo sĩ nhận bạc, nói: “Dùng cơm thì không cần, ta và Tiêu Mặc có chút giao tình, muốn ôn vài chuyện với nàng.” Lại dặn nói: “Sau này nhớ làm nhiều việc thiện hơn.”

“Mọi người đều giải tán trở về đi.” Tiêu Dực nói xong lại nhắc nhở Trương Lai Phúc: “Đừng quên đốt nhiều bộ quần áo xinh đẹp cho hán đó.” Sau đó cùng Mặc thu dọn đồ đạc xong dẫn đạo sĩ về nhà mình.

Mới đi vào cửa đã thấy Phụng Nhượng Liễu đứng chờ ở trong sân, thấy các nàng về thì nhíu mày càng nhiều hơn: “Trong cung đến đây truyền tin, năm ngày sau thì Hoàng thượng đến.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Tìm cái chết kiểu này

Hoàng thượng là mấu chốt toàn bộ kế hoạch của Phụng Nhượng Liễu, mấu chốt là Phụng Nhượng Liễu và Mặc còn chưa có tìm được một nơi và phương pháp tốt để biến mất. Tin tức Hoàng thượng năm ngày sau đến không thể nghi ngờ đó là quả bom, lập tức mọi người đều ngồi xuống bắt đầu thảo luận.

Đạo sĩ bằng hữu là người đầu tiên không ngồi yên được: “Tỷ, làm sao bây giờ?”

“Tỷ?” Tiêu Dực không thể tin vào mắt mình đảo quanh nhìn hai người các nàng.

Mặc gật đầu nói: “Chúng ta là tỷ muội, một lần ngẫu nhiên gặp nhau mới biết nhau.”

Đạo sĩ cười cười nói: “Ta gọi là Lâm Viễn, tỷ của ta tên thật gọi là Lâm Mặc.”

“Tốt lắm, nói chuyện chính, chúng ta đã suy nghĩ ra vài biện pháp nhưng cảm thấy một biện pháp cũng không chắc chắn, cho nên còn chưa có quyết định dùng, các người giúp tham khảo đi.” Giọng của Mặc trầm thấp không có gì phập phồng giống như là việc này không liên quan đến nàng. Mặc nhìn Phụng Nhượng Liễu ý bảo hán nói.

Phụng Nhượng Liễu nói: “Biện pháp thứ nhất, chúng ta nghĩ tới tìm người cải trang thích khách sau đó ta đi chặn kiếm cho Hoàng thượng bị thích khách đâm chết. Nhưng biện pháp này phiền lưu quá lớn không nói, cao thủ chung quanh Hoàng thượng lại nhiều như mây, thích khách có thể đến gần Hoàng thượng hay không còn không biết, cho nên không tốt.

Biện pháp thứ hai chính là ta bệnh chết, nhưng ta vẫn luôn khỏe đột nhiên bị bệnh cũng không có khả năng, bên người Hoàng thượng có thái y đi theo nên rất khó giấu giếm được các nàng.

Biện pháp thứ ba, hạ độc vào trong thức ăn, trước đó ta uống thuốc giải vào cải trang trúng độc bỏ mình, tương tự như vậy bởi vì có thái y đi chung nên cũng sợ rất khó giấu giếm được.

Biện pháp thứ tư, tìm người đến lăng mạ ta, sau đó ta tự sát.”

“Ai, ý thật tốt!” Tiêu Dực lúc này vỗ tay, nói xong chỉ thấy mọi người đều nhìn mình còn một biểu cảm trên mặt không đồng ý. Diệp Khê lại không thể tin được thể chủ tốt của hán sẽ hư như vậy: “Thể chủ, ngài cảm thấy bị người lăng mạ tốt lắm hả? Trước kia trong thôn có một ca ca bị người lăng mạ, về sau mọi người đều cười hán cho nên hán chịu không nổi phải thắt cổ tự tử.”

Tiêu Dực ho khan vài tiếng sau đó giải thích nói: “Bị người lăng mạ đương nhiên không tốt nhưng mà phương pháp này tốt. Trên đời này có rất nhiều người trúng thói hơn, chúng ta tìm người đặc biệt hư hỏng cho Tiên tử ca ca của chàng lộ diện ở trước mặt nàng ta. Sau đó tạo ra một cơ hội cho nàng ta đến lăng mạ Nhượng Liễu, lúc ấy không phải thật sự lăng mạ chỉ là diễn trò mà thôi. Như vậy không chỉ có thể nhân cơ hội trừ bỏ một cận vệ, hơn nữa Nhượng Liễu tìm cái chết hợp tình hợp lý, tự tử không nhất định phải thắt cổ, nhảy xuống vực nè, nhảy hồ nè cái gì cũng được. Đương nhiên không cần thật sự nhảy, thả chiếc giày gì đó làm cho người ta liên tưởng là được rồi.”

“Nhượng Liễu không có khả năng sẽ bị người lăng mạ.” Giọng của Mặc trầm bắt đầu nói lên: “Bởi vì hán mang theo ảnh vệ.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lâm Viễn buồn bực đập mạnh xuống đồng bạc vừa rồi Triệu Nhất Hương đưa cho nàng ở trên bàn: “Bằng không lên núi trượt chân? Đạo hồ rơi xuống nước?”

“Lên núi trượt chân nhưng quan trọng ở dưới chân núi phải tìm được thi thể chứ? Đạo hồ rơi xuống nước có thể lo lắng, chúng ta đã thử qua, ta có thể bế khí một hồi lâu nhưng hồ nước không vội, không thể nhanh chóng mang ta đi. Nếu như trên thuyền có nhiều người nhảy xuống cứu ta thì sẽ không thành

công.”

“Ta cảm thấy phương pháp này có thể làm, chúng ta dùng thuyền. Một chiếc thuyền nhỏ chỉ chở được vài người, chỉ cần phân khoảng cách với những chiếc khác. Mặc kệ là ở chung một chiếc thuyền nhỏ với Hoàng thượng hay là một mình một thuyền nhỏ đều có thể dùng biện pháp này. Chẳng qua trước đó chúng ta phải kiểm tra trước thật rõ ràng bên cạnh Hoàng thượng có bao nhiêu người biết bơi, cố gắng mang theo người không biết bơi thì cơ hội sẽ lớn hơn nữa.”

“Ừ, đến lúc đó Mặc nhảy xuống cứu ta, ảnh vệ và Hoàng tử cùng bị nước trôi đi chôn thân đáy hồ, ngay cả xác cũng vớt không được.”

“Ta ở hạ du chuẩn bị thuyền nhỏ tiếp ứng các người.”

Phượng Nhượng Liễu vỗ tay: “Được, dùng biện pháp này.”

* * *

Thời gian năm ngày thật ngắn trong nháy mắt đã đến, đám quan viên đều từ bốn phương tám hướng tới. Tri phủ đại nhân dẫn dắt đứng chờ ở cổng thành Đông Sơn giống như binh lính đứng thẳng tắp chờ nghênh đón Hoàng thượng đại giá đến. Lâm đại đương gia một xướng chế tạo quan trọng cho nên Tiêu Dực phải đi, còn bởi vì thân phận Phò mã này, còn bị an bài đứng chung một chỗ với “quan viên cao cấp” như Đàm Chương Nguyệt và Tri phủ đại nhân. Phía sau là một đoàn quan viên nhìn chăm chú, từ sắc trời chưa sáng đứng chờ đến khi mặt trời nhô lên cao chói chang, đứng đến lúc xương sống thất lưng đau, chân mềm sắp bị say nắng thì rốt cục thấy được phía trước một đội hình màu vàng chậm rãi đi đến.

Tiêu Dực xoa Thái Dương: “Rốt cục đến rồi, thật sự là xã hội cũ vạn ác.”

“Phò mã đại nhân nói cái gì thế?” Tri phủ đứng bên cạnh không nghe rõ, vô cùng cung kính mà thỉnh giáo nàng.

“A, không, ta nói là Hoàng thượng đích thân tới đây làm cho người kích động vạn phần.”

“Đúng vậy đúng vậy, địa phương nhỏ như chỗ chúng ta chưa từng nghĩ tới một ngày gặp được Hoàng thượng đấy, thật sự là cồng tre có phúc, vè vang cho kẻ hèn này...”

Tiêu Dực vội vàng ngăn cản nàng ta tiếp tục nịnh hót: “Đại nhân, chúng ta mau mau nghênh giá đi!”

“A, đúng đúng đúng.” Đội hình màu vàng đã đến trước mắt, Tri phủ vội vàng cùng quan lại quỳ xuống đất nghênh giá: “Cung nghênh Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Đội hình màu vàng tách ra hai bên, một người bước ra từ trên xe ngựa màu vàng ở giữa chính là đương kim Hoàng thượng. Hoàng thượng vươn hai tay lên: “Các vị đại nhân vất vả rồi, tất cả hãy bình thân.”

“Dạ.” Mọi người đứng dậy, khời giá về huyện nha. Tiêu Dực không nhìn được muồn trợn mắt trắng, công sức đợi chờ một buổi sáng mà Hoàng thượng chỉ nói hai câu như vậy? Bất quá nghĩ lại cũng tốt, trở về sớm một chút nghỉ ngơi, còn hơn đứng ở dưới mặt trời đã khuất nghe Hoàng thượng lời nhai hời han chuyện tốt hơn.

* * *

Trở lại huyện nha lại là một đám quan viên tham kiến, Hoàng thượng theo thường lệ hỏi một chút tình huống của địa phương dưới quyền cai trị, may mà phần lớn là chút việc nhỏ như hạt mè hạt đậu nên không chậm trễ bao lâu thời gian. Khi hai chân của Tiêu Dực run lên phía trước đã đuổi đám quan viên đi xuống, chỉ chừa lại vài người như Tri phủ Huyện lệnh và Đàm Chương Nguyệt, Tiêu Dực.

“Tiêu Dực này.” diendanlequydon.com-demcodon

“Dạ, Hoàng thượng.” Tiêu Dực tiến lên một bước chờ phát biểu hoặc là dặn dò, nào biết Hoàng thượng chính là vui tươi hơn hờ nhìn cô, gọi cái tên xong lại không có câu dưới. Tiêu Dực đành phải cung kính nói: “Mời Hoàng thượng dặn dò.”

“Trẫm chẳng qua là muốn hỏi một chút Hoàng tử tốt hay không?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng tử tốt lắm, chẳng qua là sốt ruột nhớ thương Hoàng thượng, cho nên hiện đã ở sương phòng huyện nha chờ triệu hồi. Hoàng thượng có muốn gặp Hoàng tử hay không?”

“Vậy à? Liễu Nhi cũng tới rồi? Mau mau truyền vào.”

“Dạ.” Ngoài phòng đã có hạ nhân đi truyền, không lâu sau Phượng Nhượng Liễu vội vàng tiến vào. Tri phủ và vài người thấy thế đều lui xuống, Tiêu Dực cũng đi theo lui ra. Đàm Chương Nguyệt kéo kéo cô lại: “Người không ở lại?”

“Mẫu tử người ta tâm sự, ta lưu lại làm gì?” Tiêu Dực dựa vào thân cây bên cạnh nhìn không trung bất động, ‘ông trời ơi, ông nhất định phải phù hộ phương pháp của Phượng Nhượng Liễu có thể thành công nha!

“Nè, người ngăn người nghĩ gì thế?” Đàm Chương Nguyệt dùng chân đá nhẹ nàng.

Thật sự là phiền chán những chuyện đầu trí đầu dũng này mà! Tiêu Dực quay lại nhìn Đàm Chương Nguyệt cười lên: “Đàm Chương Nguyệt, ta vui vẻ nhất chính là có bằng hữu như ngươi. Ngươi biết không, trước kia ta chưa từng có nghĩ tới ta sẽ có bằng hữu thật tình để thổ lộ như ngươi.”

Đàm Chương Nguyệt hơi hơi nhún mày nhìn nàng: “Đang tốt ngươi cảm thán gì thế? Có phải đã đói bụng hay không?”

Tiêu Dực nghiêng đầu thờ dài: “Nói chuyện với ngươi thật không thú vị, là ngươi đã đói bụng chứ gì?”

“Đứng một buổi sáng, chẳng lẽ ngươi không đói bụng?” Đàm Chương Nguyệt liếc mắt nhìn bụng nàng một cái: “Ồ công thành bên kia ta đã nghe được tiếng bụng ai đó kêu lên, sẽ không phải là ngươi chứ?”

Tiêu Dực mặc kệ nàng, Huyện lệnh béo đã tiến lên xin lỗi: “Phò mã, Đàm đại nhân, Tri phủ đại nhân, thức ăn đã chuẩn bị xong, chờ Hoàng thượng và Hoàng tử tâm sự xong thì sẽ tới.”

Tiêu Dực ôn hòa cười: “Không vội, Hoàng tử và Hoàng thượng đã lâu không gặp, để cho bọn họ từ từ nói chuyện.”

Tri phủ mỉm cười, Đàm Chương Nguyệt cũng gật đầu theo, nàng đúng là đói bụng nhưng không có lá gan ăn trước Hoàng thượng, vẫn là chờ một chút nữa vậy.

May mà Hoàng thượng và Phụng Nhục Liễu không có để cho các nàng chờ lâu, một thoáng chớp hai người mở cửa đi ra, mấy người đến nghênh đón; không cần Huyện lệnh tự mình đi trung cầu, công công bên cạnh Hoàng thượng đã hỏi ý kiến của Hoàng thượng cho Huyện lệnh dẫn người ngồi vào vị trí, cùng ăn uống xong thì Hoàng thượng nghỉ ngơi, mọi người mới không còn chuyện gì rồi đi.

Hoàng thượng nghỉ ngơi nhưng những cận vệ bên cạnh bà thì không thể nghỉ ngơi. Tỷ như vấn đề an toàn của Hoàng thượng, tỷ như hoạt động giải trí buổi tối. Bất quá những chuyện này cũng không liên quan đến chuyện của Tiêu Dực và Phụng Nhục Liễu. Bởi vậy Tiêu Dực kéo Phụng Nhục Liễu trao đổi: “Kỳ thật ta cảm thấy chúng ta thế này cũng rất tốt, không bằng coi như xong. Nếu như vạn nhất xảy ra chuyện gì mất mạng, vậy hạnh phúc gì trong tương lai cũng không có.”

“Lời ngươi nói ta cũng đã suy nghĩ qua, Mặc cũng nói như vậy.” Phụng Nhục Liễu cười nhẹ: “Nhưng ta không thể buông tha cho. Biết ta vì sao vẫn không có thai không? Bởi vì nếu như ta mang thai sẽ không thể lại mạo hiểm, về sau mặc dù có thể đi cũng không thể mang nó đi. Bởi vì trên danh nghĩa nó là đứa nhỏ của ngươi, phải gọi ngươi là mẫu thân.” Ánh mắt của Phụng Nhục Liễu kiên định nói: “Ta yêu nàng, ta muốn nàng có thể nhìn thấy mặt trời, ta muốn hài tử của ta có thể đường đường chính chính gọi nàng là mẫu thân.”

* * *

Trời vừa tờ mờ sáng thì Tiêu Dực đã rời giường, Diệp Khê dụi dụi đôi mắt lảm bảm: “Thê chủ.”

“Khê Nhi ngoan, hôm nay ta phải đi cùng với Hoàng thượng đến xưởng cung tiễn, Tiên tử ca ca của chàng cũng cùng đi. Chúng ta có thể sẽ trễ một chút mới trở về, Khê Nhi ở nhà tự mình nấu gì rồi ăn nha.”

“Dạ.” Diệp Khê mắt nhắm mắt mở nói: “Ta sẽ nấu cho cục cung ăn.”

Tiêu Dực ôm Tiêu Lục ở trong nôi lên giường đặt ở bên cạnh Diệp Khê, cúi đầu hôn yêu lên trán của Diệp Khê nói: “Lục nhi còn chưa có tỉnh, Khê Nhi cũng ngủ tiếp một lát đi.”

“Dạ.” Diệp Khê ôm thân mình nhỏ của Tiêu Lục vào trong lòng mình, hai đầu của phụ tử dựa vào nhau ngủ. Tiêu Dực mặc quần áo xong ra cửa, Phụng Nhục Liễu đã chờ ở trong sân.

“Hoàng thượng đi thị sát xưởng cung tiễn, thật không biết vì sao muốn kêu ngươi theo.”

“Vi tổ về tình thân của Hoàng gia.” Phụng Nhục Liễu cười: “Kỳ thật, Hoàng gia làm gì có tình thân gì.”

“Đừng nói như vậy, trước sau gì bà cũng là mẫu thân của ngươi, nhìn ra được bà không phải một chút cũng không yêu ngươi.” Tiêu Dực nói lời này lại là thật tình, Hoàng thượng này so với mẹ của cô kiếp trước đã tốt hơn rất nhiều; ít nhất Hoàng thượng còn có thể quan tâm hấn gả cho người dân bình thường như cô trải qua cuộc sống nàng thế nào, mà ba mẹ của cô kiếp trước xưa nay sẽ không có quan tâm cô sống thế nào, sinh bệnh hay khỏe mạnh, bởi vì có bảo mẫu chăm sóc. Phụng Nhục Liễu mặc dù sinh ở Hoàng gia nhưng rốt cuộc cũng hạnh phúc hơn cô. Quay đầu ngẫm lại, cả nhà của cô kiếp trước rốt cuộc không có chút tình người nào! Tiêu Dực lắc đầu không muốn nghĩ đến nữa, bây giờ cô đã có Khê Nhi, có con, thấy đủ mới có thể vui vẻ.

“Bà yêu thương đứa nhỏ nhưng vĩnh viễn cũng kém hơn quyền lực, tất cả chuyện Hoàng tử gả, Hoàng nữ cưới, cái nào không phải vì lợi ích? Cho nên sau khi ta chết, ngươi phải tự mình cẩn thận đối phó. Nhưng đừng lại cưới thêm một người về, Diệp Khê ngốc như vậy không thể đối phó được, nhất định sẽ chịu thiệt.”

Tiêu Dực cười cười: “Mất đi Hoàng tử lòng ta đều đã chết, sao còn có thể cưới người khác chứ? A, đúng rồi, Mặc đâu?”

“Ở đây.”

“Người đâu?” Không thấy bóng dáng thế.

Phượng Nhục Liễu cười ha ha: “Nàng là ảnh vệ mà, nếu như bị người nhìn thấy còn gọi là ảnh vệ gì nữa.”

Hai người đi ra ngoài cửa, Tiêu Dực nói thầm: “Ta thật sự hoài nghi nàng ta là quỷ mới đúng.”

* * *

Tiêu Dực và Phượng Nhục Liễu vào trong thành, hầu hạ Hoàng thượng dùng điểm tâm xong, lại chần chừ chừ lúc đến xường cung tiền thì đã đến giữa trưa. demcodon-lqd Hoàng thượng tham quan vài nhà xường, chắc chắc nói: “Không tệ, Tiêu Dực, Đàm Chương Nguyệt, hai người các ngươi thật sự là đại công thần của quốc gia ta đấy.”

Được Hoàng thượng khích lệ trong lòng Đàm Chương Nguyệt như nở hoa, trong miệng lại khiêm tốn nói: “Tạ ơn Hoàng thượng đã thương thứ, hai người hạ quan là chó ngáp phải ruồi.”

Tiêu Dực cũng nói: “Đàm Chương Nguyệt nói đúng, tỷ muội chúng thần còn được Hoàng thượng thương thức, thật không biết là đã tu luyện phúc khí mấy đời.”

“Đúng vậy, Tiêu Dực thường xuyên nói với hạ quan phải nói muốn có ơn tri ngộ. Đàm Chương Nguyệt tạ ơn Hoàng thượng đã thương thức, một khi từ dân thành quan nhất định ghi nhớ hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn, hết sức hết lòng vì Hoàng thượng, vì quốc gia làm ta cung tiền, làm cho quốc gia của ta ngày càng vững mạnh phát triển.”

“Được!” Hoàng thượng cười ha ha, không phát hiện phía sau Tiêu Dực nhìn mắt với Đàm Chương Nguyệt: “Ngươi nịnh hót nói thật thuận đó, ta nghe thấy mà phải mặt đỏ!” Đàm Chương Nguyệt dùng ánh mắt trả lại nàng: “Không phải ngươi cố ý huấn luyện cho ta hả?”

“Trẫm quyết định!” Hoàng thượng đột nhiên lớn tiếng nói, hai người vội dừng lại nhảy mất ra hiệu. Tiêu Dực vội hỏi: “Hoàng thượng quyết định cái gì?”

“Trẫm quyết định muốn đi săn thú!”

“Săn thú?”

“Xin Hoàng thượng cân nhắc lại!”

“Hoàng thượng vạn vạn không thể!”

Người phía sau Hoàng thượng cùng quỳ xuống một mảnh, ngọn núi nguy hiểm như vậy nếu như gặp được hung cầm mãnh thú kia thì phải làm sao bây giờ? Duy nhất chỉ có Phượng Nhục Liễu đi theo bên cạnh Hoàng thượng là im lặng một hồi, cũng hưng trí bừng bừng cảm lấy một cái cung, lại nhắc lên một cây tên cười nói: “Mẫu hoàng đã hứng trí, nhi thần cũng đi theo có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Rời đi

Toàn bộ thiên hạ Hoàng thượng là người lớn nhất, Hoàng thượng quyết tâm muốn đi săn thì người khác phản đối thế nào cũng không được, vì thế đoàn người từ từ đi vào núi. Động tĩnh lớn như thế động vật trong núi tự nhiên là có thể chạy bao xa thì chạy bấy xa, trốn không thoát cũng phải trốn đi. Kết quả chính là vào núi ban ngày đừng nói săn được, Hoàng đế đại nhân hưng trí bừng bừng lại chỉ nửa con châu chấu cũng không nhìn thấy.

Hoàng thượng đưa mắt nhìn bốn phía: “Vì sao trong ngọn núi một động vật cũng không gặp được?”

Công công bên cạnh Hoàng thượng nịnh nọt nói: “Hoàng thượng đích thân tới giống như thiên hàng thần uy*, những động vật này đều là thú nhỏ thấp hèn, có thể là bị thiên uy dọa sợ không dám đi ra.”

(*Thiên hàng thần uy là: oai nghiêm của thần tiên hạ phàm.)

“Bậy bạ!” Hoàng thượng đột nhiên giận dữ: “Trẫm mặc dù chưa từng đi săn cũng biết động vật trời sinh tính nhanh nhẹn, ta xem là các ngươi quá nhiều người cho nên dọa động vật đều bỏ chạy!”

“Hoàng thượng tha tội!” Công công quỳ xuống cầu xin tha thứ, người xung quanh cũng chạy nhanh đến quỳ xuống theo: “Xin Hoàng thượng tha tội.”

“Tha tội, tha tội! Các ngươi ngoại trừ nói câu này thì còn có thể nói câu khác hay không? Nghĩ đến quốc gia của ta có thể chế tạo ra thần cụ cung tiền, vừa có thể ngăn địch vừa giúp dân giàu nước mạnh. Nhưng trẫm đường đường là vua của một nước lại ngay cả săn thú cũng không biết, khi còn sống không săn được một con mồi, nếu truyền ra thì không phải làm trò cười cho người khác hay sao? Nhưng sự thật không phải trẫm không biết săn thú, cũng không phải trẫm không săn được, mà là các ngươi không cho trẫm săn thú, không cho trẫm săn được!”

Tiêu Dực trách thầm ở trong lòng: ‘Ngài cho rằng đây là bãi săn của Hoàng gia à? Nhiều người như vậy làm ra động tĩnh lớn như vậy còn không phải là vì suy nghĩ cho an toàn của ngài ư.’ Nhìn chung quanh không ai dám nói chuyện, Tiêu Dực đành phải tiến lên nói: “Hoàng thượng bớt giận, tức phụ biết trong lòng Hoàng thượng mất hứng, chẳng qua là trong ngọn núi này sâu độc rắn độc rất nhiều, mọi người chỉ là lo lắng cho Hoàng thượng mà thôi.”

Hoàng thượng bực mình thở hổn hển, giọng điệu rất cục khôi phục như thường: “Vậy ngươi có đề nghị gì tốt không?”

“Hoàng thượng thích săn thú vừa vặn mấy ngày trước Đàm Chương Nguyệt có nói một chuyện với tức phụ có thể giải tỏa buồn bực của Hoàng thượng. Hoàng thượng có thể chọn ra một khu cây cối dày đặc ở gần kinh thành rào lại làm bãi săn bắn cho Hoàng gia, ra lệnh cho binh lính kiểm tra loại bỏ sâu độc rắn độc và mãnh thú, nuôi thả một ít gà rừng, con thỏ, dê núi linh tinh. Khi Hoàng thượng rảnh rỗi thì có thể đến đó săn thú, còn có thể mang Hoàng nữ và các đại thần cùng đi săn vui vẻ.”

Hoàng thượng gật đầu: “Ý kiến hay!” Lại nhìn nhìn Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt: “Ngươi nói là Đàm Chương Nguyệt nghĩ đến, sao Đàm đại nhân không tự mình bày mưu cho trẫm biết?”

“Đàm Chương Nguyệt nói hiện tại ngài đã được Hoàng thượng ủy thác trọng trách, lại vô cớ bày mưu chỉ sợ sẽ có người bất mãn, nói ngài dụ dỗ Hoàng thượng ham chơi, hơn nữa săn thú là một chuyện luôn luôn có nguy hiểm, không dám bày mưu.”

“Ừm, nói như thế cũng đúng, bất quá Đàm đại nhân ngươi lo lắng nhiều rồi, đại nữ nhân một nhà một chút việc nhỏ cũng sợ hãi rụt rè thì không thể được. Ngày sau có ý tưởng gì đều có thể nói, cho dù không thể thực hiện được nhưng trẫm cũng sẽ không trách tội.”

“Dạ, đa tạ hoàng thượng.” Đàm Chương Nguyệt thật oan ức. “Tiêu Dực à, ngươi làm gì thế?”

Đáng tiếc Tiêu Dực hiện tại không đếm xỉa tới nàng, bởi vì hoàng thượng đã hỏi tiếp: “Tiêu Dực, ngươi xem ai thích hợp đi làm việc này.”

“Đàm Chương Nguyệt nghĩ ra biện pháp, nếu như chọn một người tự nhiên là Đàm Chương Nguyệt. Đầu tiên nàng xuất thân là săn thú, biết nhiều độc trùng, hiểu rõ địa hình rừng núi để săn bắn. Thứ hai nàng tiếp xúc nhiều con mồi, một tay cũng có thể giết chết động vật hung mãnh và bắt giữ động vật còn sống, cũng biết rõ ràng những mãnh thú trong núi và bắt giữ một số động vật còn sống nuôi thả ở trong khu vực săn bắn.”

“Được, việc này giao cho Đàm Chương Nguyệt làm, cần phải nhanh chóng bắt đầu xây dựng bãi săn bắn Hoàng gia, làm tốt thì sẽ có thưởng!”

“Dạ.” Đàm Chương Nguyệt lĩnh chỉ, trong lòng nở hoa: ‘Ai nha, nàng sắp biến thành người lớn nhất trước mặt Hoàng thượng! Chuyện lớn như vậy Tiêu Dực ngươi lại giao cho ta. Tiêu Dực ngươi đối xử với ta thật tốt, ta rất cảm động đó.’ Đàm Chương Nguyệt nhìn lại Tiêu Dực, Tiêu Dực thản nhiên mà liếc nàng: ‘Lạnh nhạt một chút!’ Đàm Chương Nguyệt lập tức đứng thẳng thân mình, nhìn không chớp mắt.

Thấy không khí hòa hoãn xuống thì công công bên cạnh Hoàng thượng lập tức nói: “Hoàng thượng, bây giờ có phải đi về trước hay không?”

“Không.” Hoàng thượng vươn tay lên: “Trẫm còn muốn tiếp tục săn thú, các ngươi đều tản ra một chút, không cần lại tụ tập đông đúc ồn ào như vậy, trẫm hôm nay nhất định phải săn được con mồi! Còn có, ai trong các ngươi hôm nay săn được con mồi thì trẫm nhất định sẽ có thưởng. Mấy người các ngươi.” Hoàng thượng chỉ chỉ Tiêu Dực rồi kêu đến vài người Lý Tân, Triệu A Lực: “Các ngươi đều là cao thủ săn thú mà Phò mã và Đàm đại nhân một tay mang đi huấn luyện phải không? Hôm nay hãy bộc lộ tài năng cho trẫm nhìn một chút, ai săn nhiều nhất trẫm sẽ thưởng lớn cho, đều đi thôi, không cần đi cùng trẫm.”

Mấy người vừa nghe lập tức cao hứng trả lời ‘dạ’ rồi tản ra. Phụng Nhục Liễu cao hứng nói: “Mẫu hoàng, con cũng đi săn.”

Tiêu Dực kéo hán một cái: “Nhục Liễu, chàng ở phía sau đi với cấm vệ quân đi.”

“Không muốn.” Phụng Nhục Liễu nắm cánh tay của Tiêu Dực làm nũng: “Ta đường đường là Tam Hoàng tử, lại là phu lang của cao thủ săn thú, không biết săn thú sao được?”

Hoàng thượng cười ha ha: “Liễu Nhi nói đúng đó, đến, cùng đi với Mẫu hoàng.”

“Dạ.” Phụng Nhục Liễu cười hơ hớ chạy lên phía trước vui vẻ đi chung với Hoàng thượng. Tiêu Dực lắc đầu, vội vàng đi theo tiến lên. Đàm Chương Nguyệt cũng vội vàng đuổi theo, một trái một phải bảo vệ ở bên cạnh hai người.

“Ồi!” Phụng Nhục Liễu đột nhiên nghiêng thân mình một cái, Tiêu Dực vội vàng đỡ lấy hán, mọi người đều nhìn lại. Phụng Nhục Liễu cảm giận nói: “Tàng đá sao lại ở chỗ này? Hại ta tí nữa té rồi.” Lại nhủ mảy dụn dụn nói: “Chân cũng đau, ngài xoa xoa cho ta đi.”

Thấy phu thê bọn họ ngọt ngào với nhau tất cả mọi người tự giác quay mặt nên làm gì thì làm. Tiêu Dực cũng nhân lúc hán đang giả vờ thâm tình thì ngồi xổm xuống xoa xoa bàn chân cho hán. Nhìn thấy không có người nào chú ý về bên này thì Phụng Nhục Liễu xoay người nói ở bên tai nàng: “Phía trước có thác nước, ta dự tính thực hiện kế hoạch.”

Tiêu Dực ngẩng đầu đã thấy Phụng Nhục Liễu đứng thẳng dậy, vẻ mặt đỏ bừng nói: “Được rồi được rồi, đừng xoa nữa, nhiều người nhìn như vậy thật mắc cỡ.”

Tiêu Dực một tay ôm lấy hán vào trong lòng: “Ngươi không cảm thấy đau khổ hả? Cũng không thể để ý nhiều một chút, nói rõ ràng.”

“Bảo trọng.” Phụng Nhục Liễu đẩy nàng ra, vẻ mặt đỏ bừng chạy. Tiêu Dực tùy ý vừa nhìn chỉ thấy N tầm mắt mờ ám đang vụng trộm nhìn cô. Thật là, mặc quần áo ôm một cái cũng thích nhìn như vậy, nếu như cho các nàng xem AV* há không phải làm cho các nàng thét chói tai phát điên ư? Tiêu

Dực bắt đầu đi, chỉ phải nhanh chóng mà đuổi theo Hoàng đế.

(*AV = Adult Video: thể loại phim dành cho người lớn.)

Không có nhiều người đi theo động đậy nhiều nên ngọn núi vắng lặng, không bao lâu thì gặp một con hươu đang kiếm ăn. Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt đều theo bản năng mà nhìn Hoàng thượng, hai mắt của Hoàng thượng đăm đăm, hiển nhiên cũng nhìn thấy, chỉ thấy bà cái tên kéo cung, bắn ra một cái lại vững vàng trúng. Đàm Chương Nguyệt vừa chạy tới nhất lên nhìn thấy thì sợ hãi than liên tục: “Oa! Oa! Hoàng thượng! Ngài thật sự là quá lợi hại!”

Mũi tên kia lại xuyên qua từ sau lưng con hươu đến phía trước.

Tiêu Dực cười tiếp lời: “Tài bắn tên của Hoàng thượng thật sự là rất tốt!”

“Ha ha ha! Trẫm ở trong cung mỗi ngày đều ngắm bắn bia, xem ra vẫn là có chút hiệu quả! Các ngươi đều nói trong ngọn núi có nhiều rắn độc sâu độc, xem ra cũng không có gì, ít nhất chúng ta bây giờ còn không gặp được, ha ha, đi, tiếp tục!”

Tiêu Dực bắt đầu đi, Đàm Chương Nguyệt cười cười đưa con mồi cho tùy tùng tiến đến cất giữ, cẩn thận cảm giác gộc gát cỏ phía trước, như vậy có thể dọa đi một ít sâu rắn độc. Hoàng thượng mang theo mọi người đi, tiếp tục lại săn được chút gà rừng, thỏ hoang. Tiêu Dực và Đàm Chương Nguyệt cũng có ý mỗi người săn hai ba con, miễn cho bị Hoàng thượng nói các nàng cố ý mang con mồi tặng cho bà. Chỉ có Phụng Nhục Liễu bắn ra mấy mũi tên độ mạnh yếu không chính xác nên không thu hoạch được gì. Bất quá hần cũng không để ý, giống như là lần đầu tiên vào trong rừng núi, chơi rất vui vẻ.

“Mẫu hoàng, bên kia giống như có tiếng nước.” Phụng Nhục Liễu chỉ chỉ về một phía, mắt tràn đầy kỳ vọng nhìn Hoàng thượng. Mọi người nghiêng tai nghe thì quả thật có tiếng nước, Hoàng thượng hôm nay vui vẻ nên vung bàn tay to lên nói: “Được, đi xem.”

Phụng Nhục Liễu lập tức cực kì vui vẻ: “Mẫu hoàng nhanh một chút, nói không chừng có con sông nhỏ đấy, có thể bắt cá.” Phụng Nhục Liễu nắm tay Hoàng thượng cùng nhau đi qua về phía tiếng nước chảy. Tiêu Dực hoảng sợ một hồi, nghe tiếng nước kia rất lớn còn vang dội, hay chính là thác nước Phụng Nhục Liễu đã nói? Sao hần lại có thể biết trong rừng núi này có thác nước? Hay là hần và Mặc lúc trước đã tới chỗ này? Đã đến rồi cũng không thể không đi qua, lúc Hoàng thượng muốn tới xường cung tiền thì sát, bọn họ trước đó đã hỏi qua Tiêu Dực địa điểm của xường cung tiền cũng nói qua, muốn nhìn xem ở gần đây tìm một chỗ có thể biến mất hay không. Nhưng lúc lần trước thương lượng thì không có nghe bọn họ nói qua nơi này, nghĩ đến lúc ấy bọn họ cũng cảm thấy nơi này không thể thực hiện, chắc là lần này vừa khéo Hoàng thượng muốn đi săn nên bọn họ nhất thời quyết định. Nhưng Mặc có biết Phụng Nhục Liễu chuẩn bị làm việc này ở trong đây hay không? Cố tình giờ phút này lại không có cách nào khác hỏi rõ ràng, đành phải đi tới xem.

Tiếng nước càng ngày càng vang dội, một thoáng chốc ra khỏi rừng cây, đập vào trong mắt mọi người lại là một thác nước. Từ trên đỉnh núi cao cao trút xuống, đem núi chia ra thành một con sông, chảy qua đáy sông một ngọn núi đá lại lần nữa trút bay xuống. Phía dưới còn có một ngọn núi đá, sau đó rơi vào vách núi đen phía dưới. Thác nước nổi tiếp vừa to vừa mạnh, làm cho phong cảnh nhìn thấy thật sự là vô cùng đồ sộ, dẫn tới mọi người liên tục sợ hãi than lấy làm kỳ lạ. Duy nhất chỉ có tim gan của Tiêu Dực run sợ: ‘Phụng Nhục Liễu, ngươi chọn nơi này không phải muốn chết chứ? Rơi xuống hồ kia thật tốt đấy nhưng ngàn vạn không nên dùng cái này! Không được, cô nhất định phải giữ chặt Phụng Nhục Liễu. Cho dù rơi xuống hồ kia thất bại nhưng còn có thể tìm biện pháp khác, ngàn vạn không thể liều mạng như vậy!’

Đáng tiếc Tiêu Dực còn chưa có giữ chặt Phụng Nhục Liễu thì Phụng Nhục Liễu đã vui vẻ chạy đến phía trước: “Ha ha, Mẫu hoàng, nơi này thật đẹp!”

“Nhục Liễu cẩn thận!” Tiêu Dực chỉ có thể dùng giọng nói đến gọi hần lại.

Phụng Nhục Liễu chạy đến bên bờ hít thật sâu một hơi, xoay người nói: “Không có việc gì, thê chủ đừng lo lắng..... A -----!!!”

“Nhục Liễu!”

“Liễu Nhi!”

“Tam Hoàng tử!”

“Mọi người đều đừng nhúc nhích! Đừng nhúc nhích!” Thống lĩnh cấm vệ quân lớn tiếng kêu gọi, chắn trước mặt mọi người, hai mắt nhìn chăm chăm con rắn hoa cỏ kia đang bò trước mặt Phụng Nhục Liễu. Con rắn kia không tính là lớn nhưng đã đủ làm cho Tam Hoàng tử sợ tới mức kêu to không thôi: “A --! Thê chủ!”

Ta khinh! Đây là thật hay giả vậy? Nếu không phải Phụng Nhục Liễu kêu tiếng ‘thê chủ’ thì cô nhất định một trăm phần trăm tin tưởng là thật! Đầu Tiêu Dực đều căng ra! Mặc kệ là thật hay giả thì Tiêu Dực phản ứng cũng là thật sự: “Nhục Liễu, đừng hoảng hốt, đừng sợ, đứng yên đừng nhúc nhích, đừng kích thích nó! Nhục Liễu, đừng sợ, ta đi ra phía sau bắt nó, nó sẽ chú ý về phía ta bên này, ngươi đừng động, đừng kích thích nó nha!”

Tiêu Dực vừa nói vừa di chuyển bước chân, Phụng Nhục Liễu đứng ở bên bờ nước mắt rơi liên tục, nước mắt là trước đó hần đã chảy ra. Bởi vì muốn chân thật, bởi vì hần quả thật cảm thấy con vật mềm nhũn này thật đáng sợ, nhưng những lời Tiêu Dực nói lại làm cho hần thêm cảm động. Tiêu Dực đã di chuyển qua phía sau bên trái con rắn, cô nhặt lên một nhánh cây muốn đánh cho con rắn chú ý, con rắn ngẩng nghiêng đầu. Phụng Nhục Liễu thấy thế bắt đầu di chuyển bước chân: “Cứu mạng! Không được lại đây! Cứu mạng!”

Đầu con rắn kia lại vòng trở về, phía trước Phụng Nhục Liễu đột nhiên có một người bật mặt đánh xuống, một kiếm kia chém con rắn thành vài đoạn, đồng thời Phụng Nhục Liễu trượt dưới chân một cái, ‘a’ một tiếng thì ngã ra sau.

“Nhược Liễu!”

“Liễu Nhi!”

“Tam Hoàng tử!”

Tiếng kêu sợ hãi vang lên, người bị mặt quay người lại nhảy theo xuồng. Mọi người chạy đến bên bờ, nước chảy quá lớn, chỉ nhìn thấy người bị mặt ôm lấy Phụng Nhược Liễu, hai người cùng nhau lao xuống phía dưới vực sâu.

Tiêu Dực ngơ ngác mà nhìn bọn họ, người đó là Mặc phải không? Hai người, đều còn sống chứ? Nhưng phía dưới vực sâu là tình huống gì? Có thể còn sống không?

“Tiêu Dực, Tiêu Dực, người, người đừng vội.....”

Tiêu Dực quay đầu nhìn thì ra là Đàm Chương Nguyệt. Bên cạnh một đám người đang khuyên Hoàng thượng, giờ phút này chỉ có Đàm Chương Nguyệt lo lắng cho cô.

Vô luận như thế nào thì giờ phút này cô lại có thể làm dường như chỉ có đau lòng? Tiêu Dực nhảy dựng lên: “Ta muốn đi tìm Nhược Liễu, ta muốn đi tìm Nhược Liễu!”

“Tiêu Dực! Tiêu Dực! Người bình tĩnh một chút!” Đàm Chương Nguyệt sống chết ôm lấy Tiêu Dực muốn nhảy vào trong nước, người chung quanh thấy vậy cũng vội vàng đến hỗ trợ, mấy người kéo dài hai người bọn cô cách khỏi bờ sông chặn cô lại. Đàm Chương Nguyệt khuyên nhủ: “Người đừng vội, người đừng vội mà, đã có người đi tìm, các nàng đã đi xuống tìm!”

“Nhược Liễu --!” Tiêu Dực không cử động được, rốt cục sót ruột đến độ khóc lớn: “Ta đã kêu chàng cẩn thận một chút cẩn thận một chút, ta nói ngọn núi rất nguy hiểm, sao chàng lại không ngoan như vậy? Sao lại không ngoan như vậy chứ? Nhược Liễu, chàng không nên có việc gì, không thể có việc gì đó!”

“Tiêu Dực.....” Hoàng thượng ngồi xổm bên cạnh Tiêu Dực: “Liễu Nhi hân..... hân không có chuyện gì.”

Tiêu Dực bắt lấy tay Hoàng thượng: “Người kia là ai? Người kia là ai? Có thể hại hân hay không?”

“Bên hông người nọ có lệnh bài ảnh vệ, nên chắc là ảnh vệ của hân, nàng ta nhất định sẽ cứu Liễu Nhi.”

Tiêu Dực chậm rãi thả tay Hoàng thượng ra: “Nhược Liễu, người không thể có việc gì, không thể có việc gì đó, không thể bỏ lại ta.....” Tiêu Dực nhắm mắt lại, vừa lo lắng còn phải vừa diễn trò. Phụng Nhược Liễu, Mặc, các người thật sự không thể có việc gì, bằng không thì ta thật xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Kết thúc [1]

Hai đứa bé ngồi ở trên giường, trong tay Đàm Hân cầm một cây ma hoa đường dính đầy nước miếng của mình đưa cho Tiêu Lục, một mặt lấy lòng: “Ăn, ăn.”

Tiêu Lục ngồi ngay ngắn, trong tay nhỏ cũng cầm một cây ma hoa đường nhìn nhìn Đàm Hân. Tiêu Lục kiên định từ chối cây kẹo dính đầy nước miếng kia, chuyển ánh mắt về một cây trong tay của mình. Nâng tay nhỏ bé lên dứt cây ma hoa đường vào trong miệng táp táp rồi lấy ra nhìn, lại bỏ vào táp -- nó còn chưa có mọc răng nên không thể cắn được.

Thấy Tiêu Lục không để ý tới mình thì Đàm Hân cũng dứt cây ma hoa đường trong tay vào trong miệng ngậm ngậm, dùng hai cái răng thô nhỏ cắn cắn, đáng tiếc ma hoa đường thật sự rất cứng, nó cũng cắn không được. Cũng may ngậm rồi ngậm coi như là đỡ thèm, Đàm Hân ngậm một lát, lại đưa ma hoa đường dính đầy nước miếng cho Tiêu Lục bên cạnh: “Ăn, ăn.”

“Hân nhi thật ngoan, còn biết chăm sóc đệ đệ.” Diệp Khê sờ sờ đầu nó: “Hân nhi tự mình ăn đi, đệ đệ cũng có.”

An đại thúc thấy thế thì cười: “Thật sự giống như mẫu thân của nó, nhỏ như vậy đã dỗ tiểu nam nhi. Nhớ lại năm đó ta mới sinh Vụ nhi, phụ thân của tiểu Nguyệt ôm tiểu Nguyệt đến xem chúng ta. Khi đó tiểu Nguyệt còn không đến một tuổi đó, một vẻ mặt muốn lại gần Vụ nhi. Ta và phụ thân Tiểu Nguyệt thường giữ đứa nhỏ một chỗ, tiểu Nguyệt còn chưa biết nói đã thỉnh thoảng còn đến sờ mặt Vụ nhi, phụ thân nàng tức giận đến nổi mỗi lần đều đánh tay nàng. Lúc nàng lớn thêm một chút nữa thì nàng đã nói tương lai muốn cưới Vụ nhi làm phu lang, kết quả nàng còn thật sự cười.”

An Vụ cười cười, việc này hân đã sớm nghe phụ thân hân nói qua rất nhiều lần, chỉ có Diệp Khê nghe qua một mặt hâm mộ: “Thật tốt, nếu ta cũng rất nhỏ đã biết thế chủ thì tốt rồi.” Mặc dù là cùng thôn nhưng trong thôn cũng không có ai chơi với hân, hân cũng không quen ai.

“Có cái gì tốt? Khi đó ta cũng không thích chơi với nàng đâu, nàng ta thật là ngốc nghếch ngờ ngác.” An Vụ cười mắng, trong mắt cũng là một mảnh nhu tình, lại nói với Đàm Hân cái gì cũng không hiểu: “Hân nhi, Lục nhi làm phu lang của con được không?”

“A?” Diệp Khê kinh ngạc kêu lên: “Lục nhi nhỏ như vậy, còn chưa thể lập gia đình!”

Diệp Khê sợ hãi thét lên một tiếng này làm cho An Vụ và An Đại thúc cười đến vui vẻ: “Ai nói bây giờ thì gả? Thế nào cũng phải để cháu nuôi đến trưởng thành chứ?”

An Vụ cười đến rất thoải mái: “Không cần nuôi đến trưởng thành, bây giờ để tiểu Lục nhi ở lại nhà chúng ta, Diệp Khê trở về sinh thêm một đứa nữa đi.”

Diệp Khê lao đến chụp ôm Tiêu Lục vào trong lòng: “Ta mới không cần đâu.”

Hai người kia càng thêm cười đến đau sốc hông, Diệp Khê cũng phát giác mình có phải suy nghĩ nhiều hay không, lại thả Tiêu Lục lại trên giường, lại vẫn là thật thẹn trọng lên tiếng thanh minh: “Thê chủ nói, nếu Lục nhi thích Đàm Hân thì mới có thể gả nó.”

Phụ tử An gia rốt cục cười đủ, rất nhanh nói sang một đề tài khác: “Diệp ca nhi, Tiêu tiểu thư mặc dù thích Lục nhi nhưng đệ cũng phải nhanh chóng lại sinh nữ nhi cho nàng mới được nha. Tam Hoàng tử mặc dù ở chung tốt nhưng chờ hấn sau khi sinh ra nữ nhi là tình huống gì còn chưa biết được. Mặc kệ như thế nào đệ cũng nhanh chóng sinh nữ nhi mới tốt, biết không?”

Đối với vấn đề của Phụng Nhược Liễu thì Diệp Khê bị ngàn dặm vạn dặm không thể nhiều lời. Bởi vậy mặc dù không rõ vì sao Tam Hoàng tử nói không muốn sinh nữ nhi nhưng hấn vẫn là thật ngoan gặt đầu, thuận tiện nói một câu: “Tiên tử ca ca đối xử với ta rất tốt.”

“Ai!” An Đại thúc có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài: “Hấn đại khái là nhìn thấy cháu ngốc như vậy cho nên không đành lòng khi dễ cháu thôi.”

An Vụ nhìn dáng vẻ của Diệp Khê một mặt không chịu được cũng rất bất đắc dĩ, lại sợ Diệp Khê trở về lỡ miệng lại nói với Tam Hoàng tử rồi ghi hận phụ tử nhà mình, nhân tiện nói: “Tốt lắm tốt lắm, đừng nói nữa, Diệp ca nhi tối nay muốn ăn món gì An ca ca làm cho đệ ăn.”

Phụ tử An gia làm một bàn phong phú, Diệp Khê ăn thật nhiều, sau đó bụng rất căng căng dùng xe đẩy đẩy Tiêu Lục về nhà. Xe đẩy là Tiêu Dục mời thợ mộc làm, phía dưới có bốn bánh xe. Diệp Khê có thể đẩy Tiêu Lục dạo chơi khắp thôn, tránh cho hấn ôm Tiêu Lục vất vả. Tiêu Lục xem như hài tử ngoan không làm ầm ĩ nhưng nó từ từ trưởng thành, thân mình của Diệp Khê nhỏ bé ôm nó một hồi lâu cũng phải cố hết sức.

Diệp Khê còn chưa có về nhà đã đón một nha sai chạy tới trước mặt: “Diệp trắc phu.”

Người này biết Diệp Khê nên Diệp Khê cười chào hỏi với nàng: “Ngươi chạy vội vàng như vậy là muốn đi đâu thế?”

“Ta tới tìm ngươi.” Nha sai kia nói: “Diệp trắc phu mau trở về đi, Phò mã nàng ngắt xiù rồi.”

“Phò mã?” Đã lâu chưa nghe qua hai chữ này, Diệp Khê chớp mắt mấy cái mới phản ứng lại: “Ngươi nói là thê chủ ta? Thê chủ ta nàng làm sao?”

“Tam Hoàng tử té xuống thác nước bị dòng nước cuốn xuống vách núi đen, Phò mã đau lòng quá độ nên ngắt xiù.”

“Cái gì? Thê chủ!” Diệp Khê vội vàng chạy về phía trước, vừa chạy được hai bước thì vội vàng quay lại đến đẩy Tiêu Lục, sốt ruột đến độ roi lệ: “Thê chủ... thê chủ... ô ô...” Xe đẩy nhỏ chạy không thoải mái làm cho Diệp Khê càng thêm sốt ruột, nha sai kia nói: “Diệp trắc phu đừng nóng vội, Phò mã không có việc gì, chỉ là hôn mê bất tỉnh thôi.”

Hôn mê bất tỉnh còn gọi là không có việc gì? Diệp Khê đẩy xe nhỏ mặc kệ Tiêu Lục bị té ngã khóc oa oa mà chạy thẳng về nhà. Trước cửa nhà có vài người đứng, Diệp Khê đẩy Tiêu Lục chạy tới. Huyện lệnh béo thấy hấn tựa hồ như nhẹ nhõm thở dài một hơi: “Diệp trắc phu, ngươi trở về thì tốt rồi.”

“Thê chủ đâu?”

“Ở trên giường.” Người trả lời là Đàm Chương Nguyệt: “Thái y nói nàng..... không có việc gì.....” Nói còn chưa dứt lời thì Diệp Khê đã đẩy xe chạy đi một đoạn xa. Đàm Chương Nguyệt đành phải quay đầu nói với người của mình: “Lưu hai người ở đây coi chừng, những người khác đi theo ta.”

Huyện lệnh béo cũng mang theo nha sai đi chung với nàng ra ngoài: “Đàm đại nhân, ngươi nói tại sao có thể gặp việc này chứ? Ai, chức Huyện lệnh này của ta chỉ sợ là không làm được nữa.”

Đàm Chương Nguyệt vỗ vỗ vai nàng: “Đừng quá lo lắng, Hoàng thượng là minh quân.” Lời an ủi khác nàng cũng nói không xong, Hoàng thượng là minh quân nhưng lần này gặp chuyện không may lại là nhi tử của bà, ai biết bà có thể giận chó đánh mèo hay không? Ai!

* * *

“Thê chủ... thê chủ.....” Diệp Khê vừa vào phòng thì ôm Lục nhi đi thẳng đến trước giường. Tiêu Lục lúc trước bị té ngã khóc lớn, lúc này còn chưa có ngừng. Vì thế hai phụ tử tiếp tục cùng nhau khóc: “Ô ô... thê chủ..... Lục nhi không khóc.... ô ô... thê chủ... ngài mau tỉnh lại đi... ngài xem Lục nhi cũng khóc nè... ngài mau tỉnh lại đi...”

Ai! Tiêu Dục thờ dài ở trong lòng, hù dọa phu lang và đứa nhỏ nhà mình thật sự là đáng chết. Tiêu Dục mở to mắt, nhìn trong phòng không có người mới

nói: “Khê Nhi không khóc, ta không sao.”

Ai biết Diệp Khê vừa thấy Tiêu Dực mở mắt ra thì khóc càng lớn: “Oa oa... thê chủ.... thê chủ.....”

Tiêu Dực ngồi dậy ôm phụ tử bọn họ vào trong lòng mình: “Không có việc gì, không có việc gì, Khê Nhi đừng khóc, nhìn xem, Lục nhi cũng không khóc mà Khê Nhi lại khóc như vậy cũng không sợ bị chê cười à.”

Diệp Khê nhìn xem Lục nhi quả thật không khóc, ngượng ngùng mà lau nước mắt khóc thút thút ngừng lại: “Thê chủ, các nàng nói ngài hôn mê, Khê Nhi rất lo lắng.”

Tiêu Dực ôm hân chặt thêm một chút: “Thật xin lỗi.” Thật sự rất xin lỗi, cô vì người khác, cũng là vì tương lai của bọn cô đã hù dọa hân.

Diệp Khê vươn một bàn tay ra sau lưng ôm eo của nàng: “Thê chủ không có việc gì là tốt rồi.”

Tiêu Dực hôn yêu một cái lên trán của hân, ôm hân để cằm tựa gần trán của hân. Mặc dù hù dọa hân nhưng mà cảm giác có người lo lắng thật tốt, cảm thấy mình rất quan trọng.

“Thê chủ, các nàng còn nói Tiên tử ca ca ngã xuống vách núi, là thật hả?”

“Là thật.”

“Ô ô... Tiên tử ca ca.....” Diệp Khê lại không nhịn được bắt đầu khóc, Tiên tử ca ca tốt như vậy sao lại có thể ngã xuống vách núi chứ? “Thê chủ, Tiên tử ca ca sao lại có thể đi lên vách núi?”

“Chúng ta đi săn thú, gần nơi đó có nước, hân đi xem nước thì bị ngã xuống.” Tiêu Dực sửa tóc lại cho hân: “Khê Nhi đừng lo lắng cũng đừng đau lòng, hân là người tốt sẽ không có việc gì, có Mặc đi cứu hân rồi.” Tiêu Dực có chút đau lòng cho Diệp Khê, từ nhỏ hân không có bằng hữu nào, quen với An Vụ Đàm gia đó là chuyện sau khi gả cho cô. Phượng Nhược Liễu đối xử với hân rất tốt, lại ở chung một đoạn thời gian dài như vậy. Diệp Khê đối xử với y cũng rất có cảm tình, xảy ra loại chuyện này hân đương nhiên sẽ đau lòng.

“Thê chủ, Tiên tử ca ca không có việc gì đúng không?” Diệp Khê xoa đôi mắt, nước mắt vẫn liên tục không ngừng chảy xuống từng giọt.

“Đúng, cho nên Khê Nhi đừng khóc, có Mặc ở đó bọn họ sẽ không có việc gì.”

Diệp Khê suy nghĩ một chút, cảm thấy thê chủ nói rất có lý, nước mắt mới không lại tiếp tục chảy xuống, chẳng qua là vẫn lo lắng: “Thê chủ, Tiên tử ca ca bị nước cuốn trôi đi, có phải còn ở trong ngọn núi hay không?”

“Hân là vậy, con sông kia chảy dọc theo núi.”

Diệp Khê có chút khẩn trương: “Vậy hân có thể gặp được sói hay không?”

Tiêu Dực sững sốt, không khỏi mỉm cười: “Không thể nào, cho dù gặp cũng còn có Mặc.” Người nọ võ công hân là rất cao, chỉ cần không phải bị thương rất nặng thì sẽ nhanh chóng dẫn hân rời khỏi núi rừng.

Diệp Khê vẫn là cảm thấy rất nguy hiểm: “Nàng lại chưa từng đi săn qua.” Người không đi săn qua sao có thể đối phó được với sói chứ?

Tiêu Dực nhìn bộ dáng của hân một cây cân thì cảm thấy tâm tình dễ chịu rất nhiều, cười nói: “Khê Nhi yên tâm, ta đã dạy nàng, nàng biết đối phó sói thế nào.”

“Ô---- oa--- ” Tiêu Lục bị lạnh nhạt hồi lâu khóc lớn một tiếng thành công kéo lực chú ý của phụ mẫu. Tiêu Dực ôm nó vào trong lòng nhẹ nhàng dỗ: “Lục nhi không khóc, mẫu thân ôm ôm, không khóc không khóc, có phải buồn ngủ hay không?”

Diệp Khê nhìn xem ra ngoài phòng: “Tối rồi, thê chủ đã ăn gì chưa? Ta đi nấu gì cho ngài ăn nha.”

“Chưa ăn gì hết, Khê Nhi tùy tiện nấu chút gì là được rồi, ăn xong thì đi ngủ.”

Diệp Khê lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài. Tiêu Dực sờ sờ bụng, thật đúng là đang đói bụng.

* * *

Tối đó ngủ Diệp Khê ôm chặt Tiêu Dực giống như là sợ đột nhiên không thấy cô. Trong lòng Tiêu Dực áy náy không thôi, xem ra hôm nay thật sự hù dọa hân rồi. Trước đây cô cứ nói muốn ở bên hân không lại hù dọa hân, nhưng trên thực tế cô lên núi săn thú làm cho hân ở nhà lo lắng đề phòng. demcodon-lequydon Về sau cô hơn phân nửa thời gian đều dùng ở trong xưởng cung tiễn lại bỏ một mình hân ở nhà. Đến lúc mang hân đến xưởng cung tiễn thì cô cũng hơn phân nửa thời gian đều vội vàng, để hân mang thai một mình ở trong sân nhỏ, chỉ có hai con chó chơi với hân. Sau đó cô đi kinh thành không biết nên viết thư giải thích như thế nào về chuyện chưa có tiến triển gì cho hân biết, hại hân lo lắng hãi hùng vác cái bụng thật to chạy đến kinh thành. Cô và Phượng Nhược Liễu giả vờ dịu dàng hại trong lòng hân bất an, lúc này còn giả bộ bất tỉnh ngất xỉu hại hân lo lắng khóc lớn.

Nghiêng người nhìn hân, tư thế của Diệp Khê ngủ ngày ngày giống như bộ dáng khi vừa gả cho cô. Mặt hướng về phía cô hơi hơi cuộn tròn, đầu để ở chỗ cánh tay của cô, chỉ thêm một động tác chính là tay sẽ khoát lên trên eo của cô. Tiêu Dực nhẹ nhàng nâng đầu của hân lên đưa tay cánh tay của mình

xuyên qua, làm cho đầu của hắn tựa vào hông vai của mình, ôm toàn bộ người hắn vào trong ngực mình.

Khê Nhi, ta bảo đảm về sau thật sự thật sự sẽ không lại để cho chàng cô đơn, sẽ không lại làm cho chàng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Kết thúc [2]

Tam Hoàng tử rơi vào thác nước lao xuống vách núi đen, Phò mã Tiêu Dực sau ngày hôm sau té xỉu thì tự mình dẫn người dọc theo dòng nước tìm ba ngày ba đêm. Quan binh cũng ra sức vớt men theo sông, kết quả vẫn là sông không thấy người - chết không thấy xác. Trong lòng mọi người đều biết rõ Tam Hoàng tử chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều, lao xuống từ vách núi đen cao như vậy tỷ lệ sống sót quá ít.

Ngay cả Hoàng thượng cũng khuyên Tiêu Dực: “Đừng nữa suy nghĩ, Liễu Nhi mạng khổ, không có phúc nhận thâm tình của thê chủ như con vậy, con khắc ghi hắn vào trong lòng, hắn ở dưới suối vàng có biết cũng sẽ an tâm.”

Tiêu Phò mã về mặt tinh thần sa sút, không có lòng dạ làm việc, không có lòng dạ ăn cơm, thậm chí ban đêm cũng không ngủ mà trợn tròn mắt một đêm đến sáng; chỉ có lúc về nhà nhìn thấy Diệp trắc phu và nhi tử thì mới có thể cười gượng, chỉ có thức ăn Diệp Khê bụng đói thì mới có thể ăn một ít, chỉ có ở bên Diệp Khê thì mới có thể nhắm mắt ngủ, ngay cả Hoàng thượng nhìn thấy cũng cảm thấy khó chịu. Vì thế hạ lệnh đưa nàng về nhà, hy vọng nàng có nhi tử và phu lang làm bạn có thể giảm bớt đau đớn trong lòng.

Vì thế, Tiêu Dực cứ như vậy mà thành ở nhà dưỡng thương, dưỡng đau lòng. Mà Tiêu Dực có phu lang và nhi tử làm bạn chậm rãi trở lại bình thường. Kỳ thật mỗi ngày ở bên Diệp Khê và Lục nhi, ở nhà mình tưởng vậy thật cao nên ai cũng không biết trong lòng cô là vui vẻ bao nhiêu.

Hai tháng sau, bên ngoài tường vây có khi có thể nghe được tiếng cười bên trong. Ba tháng sau, Tiêu Dực và Diệp Khê ngẫu nhiên sẽ mang theo Tiêu Lục tập tễnh học bước ra khỏi nhà dạo chơi một lát, hoặc là đi tản bộ. Tiêu Dực giống như biến trở về bộ dáng trước kia, cư xử khiêm tốn lễ phép, người nào trong thôn gặp nạn nặng nhất định làm tốt chức thôn trưởng, hết sức trợ giúp.

Chẳng qua là không thể nhắc đến Tam Hoàng tử với nàng, nhắc tới thì nàng sẽ thay đổi sắc mặt, nhắc lại nàng sẽ trở mặt.

* * *

Hôm nay Tiêu Dực và Diệp Khê đang ở trong sân cùng Tiêu Lục học bước, Tiêu Dực đứng chỗ cách một mét vỗ tay về phía Diệp Khê đang giúp Tiêu Lục đứng: “Lục nhi, lại đây với mẫu thân này, đến đây.” Diệp Khê nhẹ nhàng nói tay, Tiêu Lục méo mó lùi lùi chạy đến, khoảng cách một mét không phải rất xa. Tiêu Lục trước khi té ngã thì được Tiêu Dực vớt hai tay đỡ, cười khanh khách nhào vào trong lòng mẫu thân, chọc Diệp Khê và Tiêu Dực cũng đều vui vẻ không thôi.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang, Đàm Chương Nguyệt lớn giọng gọi ở bên ngoài: “Tiêu Dực, có ở nhà không?”

“Có.” Tiêu Dực cao giọng trả lời rồi ôm Lục nhi đi mở cửa. Đàm Chương Nguyệt ở ngoài cửa ôm Đàm Hân, An Vụ và An đại thúc cũng đều đến đây. Tiêu Dực cười nói: “Mau vào, hôm nay người mới trở về à?”

“Đúng vậy, vừa về đến nhà một lát, đến nhà người ăn cơm được không?”

“Ta có thể nói không được sao?” Tiêu Dực tròng nàng, vừa cười vừa mời phụ tử An gia tiến vào. Đàm Hân đã có thể phát âm tốt, thấy Tiêu Lục thì kêu thẳng hắn: “Lục nhi, Lục nhi.”

Tiêu Lục còn chưa thể nói nhưng là nhìn thấy tiểu tỷ tỷ cũng rất cao hứng. Tiêu Dực thả nó lên trên thảm bày trong sân, nói với Đàm Hân: “Hân nhi cùng đệ đệ chơi ở trên thảm nha, trên đất sẽ có sâu bọ, các con chơi ở trên thảm được không?”

Đàm Chương Nguyệt cũng thả nữ nhi lên, để cho hai bé chơi ở trên thảm. Diệp Khê mang ghế bưng nước hoa quả điểm tâm đi ra cùng phụ tử An gia ngồi ở bên cạnh thăm chăm sóc hai hài tử. Đàm Chương Nguyệt và Tiêu Dực ngồi xa một chút ở dưới giàn nho phía.

“Người dự tính khi nào thì về xương?” Đàm Chương Nguyệt hỏi.

Tiêu Dực tách ra một hạt động phộng rồi bỏ hạt đậu phộng vào trong miệng ăn một hồi lâu, thần nhiên liếc nhìn Đàm Chương Nguyệt một cái: “Tam Hoàng tử sống chết không rõ.....”

“Được rồi.” Đàm Chương Nguyệt cắt gãy lời nàng: “Đừng mang bộ dạng Tam Hoàng tử sống chết không rõ thì người không có tâm tình mà nói qua loa với ta. Ta nghĩ đến đều cảm thấy việc này đối với người hắn không thể có biểu hiện đau buồn như vậy.”

“Người đừng nói hươu nói vượn.” Tiêu Dực kéo vạt áo của nàng một cái: “Không được làm bẩn một mảnh chân tình của ta đối với Tam Hoàng tử.”

Đàm Chương Nguyệt ngẩn người, hất tay nâng ra: “Ngươi không phải giấu giếm ta chuyện gì chứ?”

“Nói bậy bạ gì đó? Ta có thể giấu giếm ngươi chuyện gì?”

“Ngươi trước kia vẫn nói ngươi ngoại trừ Diệp Khê ra thì ai cũng không cưới, rõ ràng là lên kinh từ hôn, kết quả lại biến thành nhất kiến chung tình với Tam Hoàng tử.”

“Tam Hoàng tử là thiên nhân chi tử, ta yêu hắn tuyệt đối không có gì ngạc nhiên!” Giọng điệu Tiêu Dực nghiêm túc nói: “Ngươi đừng lại nói bậy.”

“Cái rắm!” Đàm Chương Nguyệt phỉ nhổ: “Nếu như ngươi thật sự yêu Tam Hoàng tử như vậy thì mấy tháng nay có thể trải qua cuộc sống vui vẻ như vậy hả?” Đàm Chương Nguyệt vuốt cằm ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên bùng tỉnh đại ngộ: “Nói như vậy, ngươi đối xử tốt với Tam Hoàng tử còn có cái gì thâm tình, chẳng lẽ đều là đang diễn trò hả?”

“Ngươi muốn chết à!” Tiêu Dực vội vàng che miệng của nàng lại: “Loại lời nói này cũng có thể nói lung tung sao?”

Đàm Chương Nguyệt cũng nóng nảy, một phen kéo mở tay nàng ra khỏi miệng mình: “Tiêu Dực, ngươi khi nào thì bắt đầu tính kế?”

“Nói bậy bạ gì đó?” Tiêu Dực vội vàng phủ nhận, lại dùng sức đè bả vai của nàng nói rõ: “Ta cảnh cáo ngươi, không muốn bị Hoàng thượng chém đầu thì ngươi nên cái gì cũng không biết, hiểu chưa?” Tiêu Dực nhìn ba nam nhân kia, bọn họ cười nói không chú ý đến động tĩnh bên này. Tiêu Dực đè thấp giọng nói: “Cũng không thể nói với phu lang của ngươi, hiểu chưa?” Thật sự là tức chết cô, ngươi nói ngươi kia đoán được thì đoán được, làm gì nhất định phải nói ra chứ?

Đàm Chương Nguyệt rất phối hợp gật đầu: “Ta biết.”

Tiêu Dực buông nàng ra ngồi thẳng thân mình tiếp tục ăn đậu phộng, người này mặc dù có chút thần kinh nhưng vẫn có thể phân rõ nặng nhẹ.

“Tiêu Dực, Tiêu Dực.”

Tiêu Dực liếc mắt nhìn nàng một cái, dùng ánh mắt hỏi: Lại làm sao?

“Việc này ta không trách ngươi gạt ta, nhưng mà...” Đàm Chương Nguyệt đề sát vào tai nàng, cúi đầu nói nhỏ: “Ngươi thành thật nói cho ta biết, có phải bởi vì ngươi không thích Tam Hoàng tử cho nên mới giết hắn hay không?”

Khụ khụ khụ! Tiêu Dực thiếu chút nữa bị đậu phộng làm cho sặc, người này nói cái gì vậy? Cô giết Phụng Nhục Liễu? Tiêu Dực thật vất vả từ từ hít thở, cũng không thể lớn tiếng mắng nàng nên chỉ có thể cắn răng nói nhỏ: “Giết người cái đầu đấy! Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta giết người? Chính hắn ngã vào trong nước, lúc ấy ngươi không phải ở đó sao?”

“Đúng rồi!” Đàm Chương Nguyệt nhức đầu: “Nói như vậy hắn chết không phải ngươi tính kế.”

“Tính kế cái đầu ngươi!” Tiêu Dực mắng, đồng thời trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Thì ra Đàm Chương Nguyệt nói tính kế là chuyện này, cô còn tưởng rằng nàng đã biết chuyện gì nữa. diendanlequydon.com-demcodon Thừa dịp Đàm Chương Nguyệt còn chưa có nghĩ đến chuyện khác thì Tiêu Dực chặn lại, nói: “Ta đúng là không thương hắn, trước mặt người ngoài giả vờ thâm tình cũng quá thật là sợ Hoàng thượng trách tội. Bất quá chúng ta đã là vợ chồng, dù như thế nào cũng là phải sống cả đời, cho nên ta thật tình đối xử tốt với hắn, nguyên nhân vì như thế cho nên hắn cũng thật tình đối xử tốt với Khê Nhi. Ta chính là không thương hắn mà thôi, không đến mức vì vậy mà giết hắn.”

“Cũng đúng.” Đàm Chương Nguyệt cảm thấy Tiêu Dực nói có lý lập tức đánh mất tất cả hoài nghi, chính là còn nghi ngờ nói: “Vậy sao ngươi còn không về xương cung tiền? Đã nghỉ ngơi lâu như vậy, giả vờ thâm tình cũng nên giả đủ rồi chứ?”

Tiêu Dực cười cười chỉ chỉ vào Tiêu Lục: “Nhi tử của ta, nhìn thấy chứ?”

“Nhìn thấy thì thế nào?”

“Ta muốn ở bên nó một chỗ cho đến khi lớn lên.” Tiêu Dực cười đến đương nhiên: “Cho nên, ta không quay về.”

“Ngươi nói cái gì?” Đàm Chương Nguyệt mở to mắt, trong nháy mắt tức giận không thôi: “Ngươi... ngươi... ngươi con mẹ nó tìm hết cơ này đến một cái cơ khác, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

“Bình tĩnh một chút chứ àm ỉ!” Tiêu Dực một mặt nghiêm túc dạy dỗ nàng: “Đường đường một Ngự sử do đích thân Hoàng thượng phong, không biết gặp chuyện cũng phải bình tĩnh hay sao?”

Đàm Chương Nguyệt một quyền đập lên trên bàn đá: “Làm trò! Ngươi nói rõ ràng cho ta!”

Tiếng vang lớn như vậy rốt cục làm cho các nam nhân chú ý, Diệp Khê và An Vụ song song kêu lên: “Thê chủ!”, “Thê chủ, các ngài làm sao vậy?”

“Không có gì.” Tiêu Dực vẫy vẫy tay, cười nói: “Các ngươi cứ ngồi chơi đi, không có việc gì.”

Nhưng Diệp Khê và An Vụ sao lại không lo lắng chứ, đều đã chạy tới đứng ở phía sau thê chủ của mình. An Vụ kéo bả vai Đàm Chương Nguyệt: “Thê chủ, ngài đừng cãi nhau với Tiêu tiểu thư.”

Đàm Chương Nguyệt hít mấy hơi quyết định không so đo với Tiêu Dực, một lần nữa hỏi nàng: “Người nói lại lần nữa, người chừng nào thì về xưởng cung tiền?”

Tiêu Dực cười ha ha, cười xong nói: “Thật sự là, mục đích lúc ban đầu ta làm cung tiền này chính là muốn bắt chút con mồi về ăn, thuận tiện bán kiếm ít tiền sống qua ngày. Nhưng không nghĩ đến lại vì vậy làm ra một xưởng cung tiền như vậy, rồi xa nhà này mỗi ngày làm thật nhiều chuyện, thật sự là rất vất vả.” Tiêu Dực thân duỗi người, cười nói: “Hiện tại ta thật thích những ngày này! Đàm Chương Nguyệt, ta là người lười, thật sự không muốn lại đi làm ăn buôn bán mệt mỏi vất vả như vậy nữa. Ta chỉ muốn mỗi buổi sáng thức dậy mở mắt ra thì thấy Khê Nhi nhà ta, mỗi ngày có thể ở bên nhi tử của ta, nhìn nó lớn lên từng ngày, học bước, học nói chuyện, thật tốt đẹp! Xưởng cung tiền kia ta thật không đi, người tự quản đi.”

“Người... người.....” Đàm Chương Nguyệt tức giận đến chỉ một ngón tay vào nàng: “Người nếu như không đi, sau này một phần tiền ta cũng không chia cho người!”

Tiêu Dực thật đồng ý gật đầu: “Ta đã không đi đương nhiên là không thể chia tiền. Khê Nhi nhà ta nuôi gà nuôi thỏ lợi hại như vậy, chúng ta bán gà bán thỏ kiếm chút tiền sống qua ngày là được.” Tiêu Dực ôm Diệp Khê: “Về sau cần nhờ Khê Nhi nuôi cả nhà, Khê Nhi có nguyện ý hay không?”

“Nguyện ý.” Diệp Khê mềm mại tựa vào trong lòng nàng thật vui vẻ, về sau đều không cần tách ra khỏi thê chủ.

“Người... người..... một khi đã như vậy ta cũng không quản! Ta cũng không đi!” Đàm Chương Nguyệt thở phì phì trừng mắt nhìn Tiêu Dực. Dù sao xưởng cung tiền cũng không phải của một mình nàng!

Tiêu Dực cười ha ha: “Mất đi Tam Hoàng tử ta cực kỳ đau buồn, nản lòng thoái chí, chỗ nào còn có tâm tư lại đi làm mấy việc này? Có đúng hay không? A, đã không còn sớm, Khê Nhi, chúng ta đi nấu cơm.”

“Ta đi làm là được rồi.”

“Không được, khó có được Đàm Chương Nguyệt trở về một lần, hôm nay ta muốn bộc lộ tài năng, cho các người nếm thử tay nghề của ta, Khê Nhi giúp ta nhóm lửa là được.”

“Thê chủ muốn làm món gì?”

“Trước nhìn xem có nguyên liệu gì mới nấu vậy.....”

Phu thê Tiêu Dực cười nói đi vào phòng bếp, Đàm Chương Nguyệt tức giận đến dùng sức đập cái bần: “Tiêu Dực chết tiết, Tiêu Dực chết tiết!” Ông trời ơi, nàng mới là người cực kỳ đau buồn nản lòng thoái chí đây! Rõ ràng là hai người cùng nhau cố gắng, có tiền đồ tốt như vậy vì sao nàng nói không cần thì không cần chứ?

“Thê chủ.” An Vụ kéo tay nàng, đau lòng thổi lên phía trên vài cái: “Diệp ca nhi nói qua Tiêu tiểu thư thường nói muốn quy ẩn trong ruộng núi trải qua cuộc sống bình thân. Ta nghĩ là nàng nghiêm túc, ngài cũng đừng bắt buộc nàng.”

“Nhưng mà tiền đồ tốt như vậy, chàng không biết Hoàng thượng muốn phong quan cho nàng nhưng nàng đều không cần.....”

“Cho nên nàng có thể thật sự không thích, nàng có thể thật sự thích trải qua ngày tháng bình thân.”

“Cái gì là trải qua ngày tháng bình thân? Cũng không phải già bảy tám chục tuổi, trở nên nổi bật thì không tốt sao?”

“Bọn họ không có chí lớn như vậy.”

“Ta tiếc cho nàng.”

“Sau này nếu như nàng nghĩ thông suốt thì ngài giúp nàng cũng giống nhau thôi.”

* * *

Sau này một đoạn thời gian rất dài, mọi người nhắc tới Tiêu Phò mã đều lên tiếng cảm thán không ngừng: Nữ nhân thâm tình không phải không có, nhưng thâm tình đến trình độ như nàng thật đúng là..... làm cho người ta khó mà nói! Lại bởi vì một người nam nhân mà mất đi ý chí chiến đấu, cả ngày ở nhà không có lý tưởng, ai!

Mặc kệ người khác nói như thế nào, thấy như thế nào Tiêu Dực vẫn vui vẻ, rốt cục trải qua cuộc sống mà cô yêu thích, không cần tranh đoạt, không cần tính kế, thậm chí không cần lo kẻ sinh nhai, mặc dù bình thân lại rất an tâm. demcodon-ddlqd Diệp Khê cũng rất vui mừng, mỗi ngày đều có thê chủ ở bên cạnh, rảnh rỗi đến không có chuyện gì làm thì cả nhà đi chơi, dạo phố nè, hái hoa dại nè, cho dù chẳng qua là đi ba bước cũng hạnh phúc.

Duy nhất một chút lo lắng nhỏ chính là vẫn không thể xác định được Phượng Nhược Liễu và Mặc có tốt hay không, một chút tin tức cũng không có.

Hôm nay trong thành có người muốn mua gà sống. Tiêu Dực đi giao gà, ở trên đường gặp được đạo sĩ Lâm Viễn áo bào chấm xanh, Tiêu Dực đi qua: “Đại sư.”

Lâm Viễn giật nhẹ quần áo của mình: “Thí chủ cần đoán chữ xem bói?”

“Vâng, mời đại sư xem giúp ta, sau này ta sẽ có nữ nhi hay không?”

“Mời thí chủ viết xuống một chữ, bản đạo sẽ xem cho ngươi.”

Tiêu Dực đặt bút viết xuống một chữ “Liễu”, đạo sĩ nhìn thoáng qua: “Mạnh khỏe.”

Tiêu Dực nở nụ cười: “Đa tạ đại sư, ta đã an tâm.”

Cứ như vậy từ biệt.

* * *

Sáng sớm, Tiêu Dực vẫn ở trong sân đánh quyền tập thể hình như cũ, Diệp Khê thì nấu bữa sáng. Một bộ quyền pháp vừa đánh xong thì bữa sáng của Diệp Khê đã tỏa ra mùi hương.

“Phụ thân, mẫu thân.” Một hài tử từ trong phòng ngủ đi ra, đi chân trần. Tiêu Dực vài bước đi qua ôm lấy nó: “Lục nhi, ngày hôm qua mẫu thân không phải dạy con mang giày rồi hay sao? Lục nhi đã lớn phải muốn học tự mình mặc quần áo, mang giày.”

Tiêu Lục xoa đôi mắt chui vào trong lòng Tiêu Dực. Tiêu Dực cười ôm nó đi vào mặc xong quần áo thì đi ra Diệp Khê đã mang lên một chậu nước ấm: “Lục nhi đến rửa mặt.”

“Đề ta rửa cho nó.” Tiêu Dực nhẹ nhàng rửa mặt cho nhi tử, một bên hỏi Diệp Khê: “Khê Nhi, hôm nay cảm giác thế nào?”

“Cực cung có chút hiếu động, xoay mình vài cái, bắt quạ ta không khó chịu.” Diệp Khê vuốt cái bụng đã hiện lên: “Hy vọng là nữ nhi, ta muốn sinh nữ nhi cho thể chủ sinh.”

Tiêu Dực cười: “Là nữ nhi hay nhi tử cũng tốt, ta đều thích.”

Nhất định sẽ là nữ nhi, hẳn có cảm giác. Diệp Khê nhếch miệng cười thấy Tiêu Dực rửa mặt xong cho Tiêu Lục thì nhân tiện nói: “Đến ăn sáng đi.”

“Được, ăn sáng, ăn xong mang Lục nhi đi chơi nha.”

“Còn có Hân tỷ tỷ, đi ven đường hái hoa.”

“Được, ăn xong đi gọi Hân tỷ tỷ, mang các con đi hái hoa.”

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn óng ánh trong suốt của Tiêu Lục. Diệp Khê không nhịn được nên cười, hơi hơi nghiêng người tựa vào bả vai của Tiêu Dực, cuộc sống như vậy, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Dương Khê Ca* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.